6
3 f
16



6 3. f. 16

Æneas Fabius

VRBANI
GRAMMATICAE INSTITV
tiones, Græcæ, nunc denuo ſumma di
ligentia excuſſæ, & à mendis
hactenus minus obſer
uatas uindicatæ.

Adhęc
quid operæ (præter ſufficientem principa
lium locorum nunc additum indi-
cem) expectabis, epiſtola
ſubſequenti re-
peries.

BIBLIOTECA NAZ. ROMA VITTORIO EMANUELE

BASILEAE, APVD VALENTINVM
CVRIONEM, ANNO
M. D. XXX.

BIBL. DOM. PROF. ROM. IHS

BIBLIOTECA NAZ. VITTORIO EMANUELE

VALENTINVS CVRIO LECTORI S. P. D.

IAm denuo Vrbani Grammatica lector candidiſſime excudi noſtris typis fecimus. Tum quòd auidos librorũ noſtorũ emptores uos probaueritis. Tum maximè etiã quòd (citra aliorum iniuriã) inter gymnaſtas qui rudimenta, Græcæ linguæ tradiderunt, hic imprimis dignus habeatur, quē omnes huius linguę ſtudioſi mordicus àrripiant. Etiam ſi non ignoremus, quàm tamē hunc Theodorus ingenio ſimul ac doctrina ſuperet, uerum Vrbanum commēdari eò uoluimus, perinde nihil non in mediũ adduxerit (etiam ex abdytiſſimis aliarum linguarum dialectis) quod facilè rudem lectorē imponere ſoleret, abſq; hoc quod octo orationũ parteis pinguiſſima Minerua abſoluerit. In quo, præter ueterē æditionem, in huius libri ueſtibulo, τὰ χρύσα ἔπη τοῦ πυθαγόρου, (quæ ab Aldo Manutio cum latina interprætatione è regione mutuata) adiecimus, tanquàm in his pariter & literarum & uirtutum brabeia uenarentur. Ad hæc etiam multò caſtigatior nunc exijt quàm hactenus, & plurium locorum diligenti caſtigatione, & utilium ſcholiorum & haud inelegantium cumulo. Demum tractaculum περὶ διαλέκτων τῶν παρὰ κορίνθου παρεμβλητείσων, ueluti nouis tyrũculis minus neceſſarium, reſeruauimus: donec maiorem oportunitatem nacti, cum uberiori ſtudioſorum frugi latinè queat iuxta adpoſitè traduci. In cuius etiam loco indicem ſuffecimus, ſumma totius operis, ac ſingulorũ catalogum complectentem. Vale & noſtros conatus fauore demeremini. Baſileæ ex officina noſtra Menſe Septembri. Anno M. D. XXX.

HABES IN HOC OPERE præter hæc Vrbani grammatica,

De paſſionibus dictionum ex Tryphone.
De ſpiritibus ex Theodorito & alijs.

Et his omnibus aduentitia in marginibus ſcholia.

ΧΡΥΣΑ ΕΠΗ ΤΟΥ ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ.

Immortaleis primum deos, lege, ut diſpoſiti ſunt
Ἀθανάτους μὲν πρῶτα θεοὺς νόμῳ, ὡς διάκειται
Cole. & uenerare iuſiurandum, deinde Heroës illuſtreis.
Τίμα. καὶ σέβου ὅρκον, ἔπειθ' ἥρωας ἀγαυούς.
Et terrenos uenerare dæmones legitimè ſacrificans.
Τούς τε καταχθονίους σέβου δαίμονας ἔννομα ῥέζων.
Et parenteis honora, & proximè cognatos.
Τούς τε γονεῖς τίμα, τούς τ' ἄχρις' ἐκγεγαῶτας.
Sed ex aliis uirtute fac amicum, qui optimus ſit.
Τῶν δ' ἄλλων ἀρετῇ ποιεῦ φίλον, ὅς τις ἄριστος,
Benignis autem pare ſermonibus, operibusq́; utilibus.
Πραέσι δ' εἶκε λόγοις, ἔργοισί τ' ἐπωφελίμοισι.
Neq; odio habe amicum tuum peccati cauſa parui.
Μηδ' ἔχθαιρε φίλον σὸν ἁμαρτάδος εἵνεκα μικρῆς.
Quoad poſſis. poſſe enim propè neceſſitatem habitat.
Ὄφρα δύνῃ. δύναμις γὰρ ἀνάγκης ἐγγύθι ναίει.
Hæc quidem ſic ſcito, ſed dominari aſſueſce hiſce.
Ταῦτα μὲν οὕτως ἴσθι, κρατεῖν δ' ἐθίζεο τῶνδε,
Ventri primum, & ſomno, luxuriæq́;.
Γαστρὸς μὲν πρώτιστα, καὶ ὕπνου, λαγνείης τε,
Et iræ, facies autem rem turpem nunquàm, neq; cum alio,
Καὶ θυμοῦ. πρήξεις δ' αἰσχρόν ποτε μήτε μετ' ἄλλου,
Neq; ſeparatim. omniū aūt maximè, pudeat te tui ipſius.
Μήτ' ἰδίῃ. πάντων δὲ μάλιστ' αἰσχύνεο σαυτόν.
Tum iuſtitiam exerce opereq́;, uerboq́;.
Εἶτα δικαιοσύνην ἀσκεῖν ἔργῳ τε, λόγῳ τε.
Neq; ſtultè teipſum habere in re ulla aſſueſce.
Μηδ' ἀλογίστως σαυτὸν ἔχειν περὶ μηδὲν ἔθιζε.
Sed ſcito, moriendum eſſe fato omnibus.
Ἀλλὰ γνῶθι μὲν ὡς θανέειν πέπρωται ἅπασι.
Pecunias aūt aliquādo poſſidere ama, aliquando perdere.
Χρήματα δ' ἄλλοτε μὲν κτᾶσθαι φιλεῖ, ἄλλοτ' ὀλέσθαι.

Quotq; diuinis fortunis mortales dolores habent.
Ὅσσα τε δαιμονίῃσι, τύχαις βροτοὶ ἄλγε' ἔχουσιν.
Horũ qñcunq; partẽ habeas, ęquo aĩo fer, neq; ægre feras.
Ὧν ἂν μοῖραν ἔχῃς, πράως φέρε, μηδ' ἀγανάκτει.
Curare autem decet quoad poſſit. Sic autem conſydera.
Ἰᾶσθαι δὲ πρέπει καθόσον δύνῃ. ὧδε δὲ φράζευ.
Non ualde bonis, iſtorum multum fortuna præbet.
Οὐ πάνυ τοῖς ἀγαθοῖς, τούτων πολὺ μοῖρα δίδωσι.
Multi autem hominibus ſermones, maliq; & boni
Πολλοὶ δὲ ἀνθρώποισι λόγοι δειλοί τε καὶ ἐσθλοί
Accidunt: quibus neq; obſtupeſce, neq; ſanè permittas
Προσπίπτουσ', ὧν μήτ' ἐκπλήσσεο, μήτ'. ἂρ ἐάσῃς
Implicari teipſum. Mendacium autem ſi quod dicatur,
Εἴργεσθαι σαυτόν. ψεῦδος δ' ἤν πέρ τι λέγηται.
Aequo aĩo feras. Quod aũt tibi dicã omni in re perficiatur.
Πράως ἴσχ'. ὃ δέ τοι ἐρέω, ἐπὶ παντὶ τελείσθω.
Nullus neq; uerbo te decipiat, neq; re.
Μηδεὶς μήτε λόγῳ σε παρείπῃ, μήτε τι ἔργῳ.
Fac, neq; dic, quod tibi non melius eſt.
Πρῆξαι, μηδ' εἰπεῖν, ὅ, τι τοι μὴ βέλτερόν ἐστι.
Conſule autem ante opus, ne ſtulta ſint.
Βουλεύου δὲ πρὸ ἔργου, ὅπως μὴ μωρὰ πέληται.
Timidi facereq;, dicereq; ſtulta proprium uiri.
Δειλοῦ τοι πρήσσειν τε, λέγειν τ' ἀνόητα πρὸς ἀνδρός.
Sed ea perfice, quæ te non poſtea dolore afficiant.
Ἀλλὰ τάδ' ἐκτελέειν, ἅ σε μὴ μετέπειτ' ἀνιήσῃ.
Fac nihil eorum, quæ non ſcis, ſed docere.
Πρῆσσε δὲ μηδὲν, τῶν μὴ ἐπίστασαι, ἀλλὰ διδάσκευ.
Quęcunq; neceſſe eſt, & delectabiliſſimã uitã ſic perages.
Ὅσσα χρεών. καὶ τερπνότατον βίον ὧδε διάξεις.
Neq; ſanitatis circa corpus negligentiam habere oportet.
Οὐδ' ὑγιείης τῆς περὶ σῶμ' ἀμέλειαν ἔχειν χρή.
Sed potusq; menſuram, & cibi, exercitiorumq;.
Ἀλλὰ ποτοῦ τε μέτρον, καὶ σίτου, γυμνασίων τε.

Fac.

Fac. menſuram aũt dico eam, quæ te dolore non afficiat.
Ποιεῖσθαι. μέτρον δὲ λέγω τόδ᾽, ὃ μή σ᾽ ἀνιήσῃ.
Aſſueſce autem uiuendi modum habere purum, firmum.
Εἰθίζου δὲ δίαιταν ἔχειν καθάρειον, ἄθρυπτον.
Et caue ea facere, quæ inuidiam habeant.
Καὶ πεφύλαξό γε ταῦτα ποιεῖν, ὁπόσα φθόνον ἴσχει.
Ne expende præter tempus, tanquàm bonorum neſcius.
Μὴ δαπανᾶν παρὰ καιρὸν, ὁποῖα καλῶν ἀδαήμων.
Neq; illiberalis ſis. Menſura omnibus in rebus optima.
Μηδ᾽ ἀνελεύθερος ἴσθι. μέτρον δ᾽ ἐπὶ πᾶσιν ἄριστον.
Fac autem ea quæ te nõ lædant: conſydera aũt ante opus.
Πρᾶττε δὲ ταῦθ᾽ ἅ σε μὴ βλάψῃ, λόγισαι δὲ πρὸ ἔργου.
Neq; ſomnum mollibus in oculis ſuſcipe
Μηδ᾽ ὕπνον μαλακοῖσιν ἐπ᾽ ὄμμασι προσδέξασθαι.
Antè, quàm diurnorũ operũ ter unumquodq; percurras.
Πρὶν τῶν ἡμερινῶν ἔργων τρὶς ἕκαστον ἐπελθεῖν.
Quò tranſgreſſus ſum? quid feci? quid mihi decens nõ perfectum eſt?
Πῇ παρέβην; τί δ᾽ ἔρεξα; τί μοι δέον οὐκ ἐτελέσθη.
Incipiens à primo, percurre & quæ poſtea.
Ἀρξάμενος δ᾽ ἀπὸ πρώτου, ἐπέξιθι καὶ μετέπειτα.
Mala quidem operatus, dole: bona uerò, lætare.
Δειλὰ μὲν ἐκπρήξας, ἐπιπλήσσεο. χρηστὰ δὲ, τέρπου.
Hæc labora, hæc meditare: hæc oportet cupere te.
Ταῦτα πόνει, ταῦτ᾽ ἐκμελέτα. τούτων χρὴ ἐρᾶν σε.
Hæc te diuinæ uirtutis ad ueſtigia ponent.
Ταῦτά σε τῆς θείης ἀρετῆς εἰς ἴχνια θήσει,
Næ per noſtræ animæ dantem quaternionem
Ναὶ μὰ τὸν ἀμετέρᾳ ψυχᾷ παραδόντα τετρακτύν
Fontem perennis naturæ. Sed uade ad opus,
Παγὰν ἀενάου φύσεως. ἀλλ᾽ ἔρχευ ἐπ᾽ ἔργον,
Deos præcatus ut perficiant: his autem impetratis,
Θεοῖσιν ἐπευξάμενος τελέσαι. τούτων δὲ κρατήσας,
Cognoſces immortaliumq; deorũ, mortaliũq; hominum
Γνώσῃ ἀθανάτων τε θεῶν, θνητῶν τ᾽ ἀνθρώπων

Conſiſtentiam, ut ſingula prætereunt, utq; tenentur.
Σύστασιν, ἥτε ἕκαστα διέρχεται, ἥτε κρατεῖται.
Cognoſces aũt (quatenus fas eſt) naturã in oĩbus ſimilem.
Γνώσῃ δ' ᾗ θέμις ἐστὶ, φύσιν περὶ παντὸς ὁμοίην.
Vt neq; inſperanda ſperes, neq; te quid lateat.
Ὥστε σε μήτε ἄελπτ' ἐλπίζειν. μήτε τι λήθειν.
Cognoſces aũt homines ſpontanea detrimẽta habenteis.
Γνώσῃ δ' ἀνθρώπους αὐθαίρετα πήματ' ἔχοντας.
Miſeri, qui bona propè quum ſint, non uident,
Τλήμονες, ὅτι ἀγαθῶν πέλας ὄντων, οὐκ ἐσορῶσιν,
Neq; audiunt. Solutionem autem malorum pauci norũt.
Οὔτε κλύουσι. λύσιν δὲ κακῶν παῦροι συνίσασι.
Talis fortuna mortalium lędit menteis. Hi ſed cylindris
Τοίη μοῖρα βροτῶν βλάπτει φρένας. οἱ δὲ κυλίνδροις
Ex alijs in alia feruntur, infinita nocumenta habentes.
Ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλα φέρονται, ἀπείρονα πήματ' ἔχοντες.
Moleſta enim comes lis nocens latet,
Λυγρὴ γὰρ συνοπαδὸς ἔρις βλάπτουσα λέληθε.
Inſita: quam nõ oportet te adducere, ſed cædendo fugere.
Σύμφυτος, ἣν οὐ δεῖ προσάγειν, εἴκοντα δὲ φεύγειν.
Iupiter pater, uel à multis malis quieſcas omneis,
Ζεῦ πάτερ, ἦ πολλῶν τε κακῶν παύσειας ἅπαντας.
Vel omnibus oſtendas, qua nam ſorte utantur.
Ἢ πᾶσιν δείξαις, οἵῳ τῷ δαίμονι χρῶνται.
Sed tu confide, quoniam diuinum genus eſt mortalibus:
Ἀλλὰ σὺ θάρσει, ἐπεὶ θεῖον γένος ἐστὶ βροτοῖσιν,
Quibus ſacra adferens natura oſtendit ſingula.
Οἷς ἱερὰ προφέρουσα φύσις δείκνυσιν ἕκαστα.
Quorum ſi quid tibi curæ eſt, uinces quæ te iubeo
Ὧν εἴ σοι τί μέτεστι, κρατήσεις ὧν σε κελεύω
Medicando: animam autem laboribus iſtis liberabis.
Ἐξακέσας, ψυχὴν δὲ πόνων ἀπὸ τῶνδε σαώσεις.
Sed abſtine ciborum quos diximus: inq; purgationibus,
Ἀλλ' εἴργου βρωτῶν, ὧν εἴπομεν, ἔν τε καθαρμοῖς,

Inq;

Inq́; liberatione animi dijudica, & conſydera ſingula,
Ἔντε λύσει, ψυχῆς κρῖνον, καὶ φράζεο ἕκαστα,
Aurigam iudicium conſtituens deſuper optimum.
Ἡνίοχον γνώμην στήσας καθύπερθεν ἀρίστην.
Quum autem, relicto corpore, ad æthera liberum iueris,
Ἢν δ᾽ ἀπολείψας σῶμα, ἐς αἰθέρ᾽ ἐλεύθερον ἔλθῃς,
Eris immortalis deus, incorruptibilis, non amplius mor-
Ἔσσεαι ἀθάνατος θεὸς, ἄμβροτος, οὐκέτι θνητός. (talis.

Finis aureorum carminum Pythagoræ.
Τέλος τῶν χρυσῶν ἐπῶν τοῦ Πυθαγόρου.

ΝΙΚΗΤΟΥ·

ΝΙΚΗΤΟΥ ΤΟΥ
ΦΑΥΣΤΟΥ.

Εἴαρος ἀρχομένοιο, καὶ ἀντέλλοντος ἀν' οὖδας
  Ἄνθευς, καγχαλάᾳ πᾶν γένος ὑψιπέτων.
Ἐκ λαγόνων βάλλει μὲν ὑπὸ στέγα τέκνα χελιδών,
  φρουρεῖ δ' ὡς φιλόπαις ἐρικεῖ πηλοχύτῳ.
Τόφρα χιὼν ζεφύρῳ καταλείβεται, ἀσπασίως τε
  Ἔργα βοῶν ῥαίνει ὄμβρος ὁ φυλλοτόκος.
Προβλῆτες δ' ἄνεῳ πάμπαν ῥιγμῖνες ἔασι,
  Πᾶσαι τ' ἀκροπόλεις, κ' ἠνεμόεν τέμενος.
Εὔδια κυκνιμίκτε κατ' αἰθέρα, καὶ κατὰ πόντον,
  Πλοῖα τ' ἀποπροκαλεῖ, κῦμα γαληνιόων.
Δὴ τότ' ἐρυσσάμενος τράμβιν. μακρὸν εἰς ἅλα δῖαν.
  Ἔμπορος ἀφροκόμοις σέλμασι ναυτίλεται.
Οὐρβανοῖο παρόντος ἐΰστροφα πείσματα βίβλων
  Λύσατε ὥστε πλέειν γραμματικῆς πέλαγος.
Ἤδη γὰρ κλίσεων κρυερῶν βυθόν, οἴδματά τε γλώσσης
  Παντοίας τοῦδε φροῦδον ἔθηκε νόος.
Ἤδη καὶ φθόγγων προβολὴν στονόεσσαν ἔδειξεν
  Οὗτος, καὶ κανόνων κρυπτομένων σπιλάδας.
Οὗτος ἔην ὑμῖν ἄνθος, πρώτη τε χελιδών,
  Οὗτος ἔην ζέφυρος. πλέετε θαρσαλέοι.

Τέλος.

FRATRIS VRBANI ORDINIS MINORVM INSTITVTIONIS GRAMMATICES TRACTATVS PRIMVS.

Literæ

ΓΡΑΜΜΑΤΑ, quæ Latine literæ dicuntur, ſunt quatuor & uiginti, α. β. γ. δ. ε. ζ. η. θ. ι. κ. λ. μ. ν. ξ. ο. π. ρ. σ. τ. υ. φ. χ. ψ. ω. Et in duas diuiduntur parteis, εἰς φωνήεντα, καὶ εἰς σύμφωνα, hoceſt, in uocaleis & cōſonanteis. Vocales ſeptem, α. ε. η. ι. ο. υ. ω. Conſonantes uerò decem & ſeptem, β. γ. δ. ζ. θ. κ. λ. μ. ν. ξ. π. ρ. σ. τ. φ. χ. ψ.

Vocales. *Conſonantes.*

Prima uocalium diuiſio.

Vocales diuiduntur, εἰς μακρὰ, εἰς βραχέα, καὶ εἰς δίχρονα, in longas, breueis, & ancipiteis. Vocales natura longæ duæ, η. & ω. μέγα. Natura breues duæ, ε. ψιλὸν, & ο. μικρόν. Ancipites tres, α. ι. υ. Diuiduntur etiam εἰς μεταβολικὰ, καὶ εἰς ἀμετάβολα, hoc eſt, in mutabileis, & in immutabileis. Mutabiles tres, α. ε. ο. A. quidem & ε. in η. mutantur, ſed ο. in ω. μέγα. Immutabiles uero quatuor, η. ι. υ. ω.

Secunda diuiſio.

Diphthongi

Ex uocalibus diphthongi propriæ ſex fiunt, αι. αυ. ει. ευ. οι. ου. Abuſiuæ uerò quinq;, ᾳ. ῃ. ῳ. ηυ. υι. [illegible]

Conſonantium diuiſio.

Conſonantium autem quædam ſunt ἡμίφωνα, hoc eſt, ſemiuocales. Quædam ἄφωνα, id eſt, mutæ. Semiuocales octo, ζ. ξ. ψ. λ. μ. ν. ρ. σ. Quarum διπλὰ, hoc eſt, duplices, tres, ζ. ξ. ψ. Αμετάβολα, hoc eſt, immutabiles quatuor, λ. μ. ν. ρ. At σ. ἄσιμον appellatur.

Mutarum triplex ordo.

Mutæ ſunt nouem, quæ trifariam diuiduntur. εἰς ψιλὰ, hoc eſt, tenueis, κ. π. τ. εἰς δασέα, id eſt, craſſas, θ. φ. χ. καὶ εἰς μέσα, hoc eſt, medias, β. γ. δ. Ex hiſce literis ſic diuiſis fiunt ſyllabæ. ut πλα. Ex ſyllabis dictiones. ut πλάτων. Ex dictionibus oratio, πλάτων περιπατεῖ, Plato deambulat.

Orationis partes.

Huius octo ſunt partes, ὄνομα, ῥῆμα, μετοχὴ, ἄρθρον, ἀντωνυμία, πρόθεσις, ἐπίῤῥημα, καὶ σύνδεσμος. hoc eſt, Nomen, Ver-

bum,Participium,Articulus,Pronomen, Præpoſitio, Ad= uerbium, & Coniunctio. Horum quinque ſunt declinabi= les, ὄνομα,ῥῆμα,μετοχὴ,ἄρθρον,ἀντωνυμία. Indeclinabiles ue= rò tres, πρόθεσις,ἐπίῤῥημα,καὶ σύνδεσμος.

Declinabiles. indeclinabiles.

ΠΕΡΙ ΠΡΟΣΩΔΙΑΣ.

Accentus.

Προσῳδίαι, hoc eſt, Accentus ſunt decem, ὀξεῖα, βα= ρεῖα, περισπωμένη, μακρὰ, βραχεῖα, δασεῖα, ψιλὴ, ἀπόστρο= φος, ὑφὲν καὶ ὑποδιαστολή. Id eſt, Acutus ʹ. Grauis ̀. Circumflexus ^. Longa linea –. Breuis, ſiue contracta li= nea ᵕ. Aſpiratio ʽ. Leuigatio, ſiue ſiccitas ʼ. Auerſio ʼ. Sub unio ‿. & Diſtinctio , .

ΠΕΡΙ ΑΡΤΡΩΝ.

De articulis. Accidentia articulo.

Τῶν δὲ ἄρθρων, τὰ μὲν προτακτικὰ, τὰ δὲ ὑποτακτικά. Articulorum autem, hi quidem præpoſitiui, hi uerò ſubiunctiui, ſiue ſubordinatiui, quos Latini relatiua appellant.

Articuli præpoſitiui genere maſcu= lino declinantur ſic.

Articuli præpoſitiui inflectio.

Ενικά. Nominatiuo ὁ. Genitiuo τοῦ. Datiuo τῷ. Accuſa= tiuo τόν. Δυϊκά. Nominatiuo & Accuſatiuo τώ, accen= tu acuto ſolum. Genitiuo & Datiuo τοῖν. Πληθυντικά. Nominatiuo οἱ. Genitiuo τῶν. Dtō τοῖς. Accuſatiuo τούς.

Genere fœminino.

Ενικά. ἡ. τῆς. τῇ, τὴν. Δυϊκά. τά, ταῖν. Πλη. αἱ. τῶν. ταῖς. τάς.

Genere neutro.

Ενικά. τό. τοῦ. τῷ. τό. Δυϊκά. τώ. τοῖν. Πλη. τά. τῶν. τοῖς. τά.

Articuli ſubiunctiui genere maſculino.

Articuli ſubiunctiui inflectio.

Ενικά. ὅς. οὗ. ᾧ. ὅν. Δυϊκά. ὥ. οἷν. Πλη. οἵ. ὧν. οἷς, οὕς.

Genere fœminino.

Ενικά. ἥ. ἧς. ᾗ. ἥν. Δυϊκά. ἅ. αἷν. Πλη. αἵ. ὧν. αἷς. ἅς.

Genere neutro.

Ενικά. ὅ. οὗ. ᾧ. ὅ. Δυϊκά. ὥ. οἷν. Πλη. ἅ. ὧν. οἷς. ἅ.

Ablatiuum in totum Græci ignorant.

Vocatiuo caſu articuli omnino carent. ὦ uerò articu= lus non eſt, ſed aduerbium uocandi, quod omnibus gene= ribus, ac numeris commune eſt.

ΠΕΡΙ

ΠΕΡΙ ΟΝΟΜΑΤΟΣ.

NOmini accidunt quinq;, γένος, εἶδος, σχῆμα. ἀριθμός, πτῶσις. hoc eſt, Genus, Species, Figura, Numerus, Caſus. *Nomini accidentia.*

Genera ſunt quinq;, ἀρσενικόν, θηλυκόν, οὐδέτερον, κοινόν, καὶ ἐπίκοινον. Maſculinum, Fœmininum, Neutrum, Cõmune, Promiſcuum. Maſculinum. ut ὁ πλάτων. Fœmininum. ut ἡ ἀρετή. Neutrũ. ut τὸ δῶρον. Commune. ut ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος. Promiſcuum. ut ὁ ἀετός. ἡ χελιδών. *Genera.*

Species duæ, πρωτότυπον, καὶ παράγωγον. Primitiua, & Deriuatiua. Primitiua. ut οὐρανός. Deriuatiua. ut οὐράνιος. *Species.*

Figuræ tres, ἁπλοῦν, σύνθετον, παρασύνθετον. hoc eſt, Simplex, Compoſita, & Decompoſita. Simplex. ut ἵππος. Compoſita. ut φίλιππος. Decompoſita. ut φιλιππίδης. *Figuræ.*

Numeri tres, ἑνικός, δυϊκός, πληθυντικός. Singularis, Dualis, & Pluralis. Singularis, ut ὁ καλός. Dualis, ut τὼ καλώ. Pluralis. ut οἱ καλοί. *Numeri.*

Caſus quinq;. εὐθεῖα, γενική, δοτική, αἰτιατική, καὶ κλητική. Nominatiuus, Genitiuus, Datiuus, Accuſatiuus, Vocatiuus. *Caſus.*

DE DIVISIONE NOMINVM.

ΤΩν δ' ὀνομάτων, τὰ μὲν ἰσοσύλλαβα, τὰ δὲ περιττοσύλλαβα. hoc eſt, Nominũ aliqua pariſyllaba ſunt. ut αἰνείας, αἰνείου. aliqua impariſyllaba. ut αἴας, αἴαντος. Quæ ſunt pariſyllaba, quadrifariã declinantur: quæ impariſyllaba, uno modo tantũ. Vnde quinque fiunt declinationes, Prima, Secunda, Tertia, Quarta, pariſyllabæ: & Quinta impariſyllaba. Et hæ quidẽ omnes ſimplices dicuntur. *Declinationum diuiſio.*

DE PRIMA DECLINA.

PRima igitur declinatio eſt pariſyllaborum nominum maſculinorum tantum, in ας deſinentium, & in ης. ut ὁ αἰνείας, ὁ χρύσης. quorum Genitiuus in ου deſinit. Datiuus in ᾳ. uel in ῃ. diph. improprias, ſecundum uocalẽ Nominatiui. Accuſatiuus in ν. cum uocali Nominatiui.

Ενικά. Ὁ αἰνείας. τοῦ αἰνείου. τῷ αἰνείᾳ. τὸν αἰνείαν. ὦ αἰνεία κοινῶς, καὶ ὦ αἰνείας ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ αἰνεία. τοῖν αἰνείαιν. ὦ αἰνεία. Πληθυντικά. οἱ αἰνείαι. τῶν αἰνειῶν. τοῖς αἰνείαις. τοὺς *Aeneas.*

αἰνείας. ὦ αἰνεία. - Ενικά.

Chryſes. Ο χρύσης. τοῦ χρύσου. τῷ χρύσῃ. τὸν χρύσην. ὦ χρύση κοινῶς, καὶ ὦ χρύσης ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ χρύσα. τοῖν χρύσαιν. ὦ χρύσα. Πλη. οἱ χρύσαι. τῶν χρυσῶν. τοῖς χρύσαις. τοὺς χρύσας. ὦ χρύσαι.

Vocatiuum ſimilem nominatiuo facere ſolent Attici.

De Vocatiuo.

Hoc in loco annotandum eſt, nomina pariſyllaba in ης deſinentia facere uocatiuum in η, ὁ χρύσης, ὦ χρύση. Deſinentia uero in της pariſyllaba, in α. correptum. ut ὁ τοξότης, ὦ τοξότα. ὁ ἱππηλάτης, ὦ ἱππηλάτα. Etiam nomina gentilia in ης deſinentia. ὁ πέρσης, ὦ πέρσα. Si uero eadem fuerint propria, in η. ὁ πέρσης, ὦ πέρση. Ησίοδος ἐν ἔργοις. Εργάζευ πέρση δῖον γένος.

DE SECVNDA DECLINA.

Secunda declinatio eſt pariſyllaborum nominum in α, ſiue in η. deſinentium, generis tantum fœminini, quorum Genitiuus in ας, ſiue in ης deſinit. Datiuus in ᾳ, aut in ῃ. diph. improprias. Accuſatiuus uero in ν. cũ uocali nominatiui. Ενικά.

Maia. Η μαῖα. τῆς μαίας. τῇ μαίᾳ. τὴν μαίαν. ὦ μαῖα. Δυϊκά. τὰ μαία ταῖν μαίαιν. ὦ μαία. Πλη. αἱ μαῖαι. τῶν μαιῶν. ταῖς μαίαις. τὰς μαίας. ὦ μαῖαι. Ενικά.

Muſa. Η μοῦσα. τῆς μούσης. τῇ μούσῃ. τὴν μοῦσαν. ὦ μοῦσα. Δυϊκά. τὰ μοῦσα. ταῖν μούσαιν. ὦ μούσα. Πλη. αἱ μοῦσαι. τῶν μουσῶν, ταῖς μούσαις. τὰς μούσας, ὦ μοῦσαι. Ενικά.

Honor. Η τιμή. τῆς τιμῆς. τῇ τιμῇ. τὴν τιμήν. ὦ τιμή. Δυϊκά. τὰ τιμά. ταῖν τιμαῖν. ὦ τιμά. Πλη. αἱ τιμαί, τῶν τιμῶν. ταῖς τιμαῖς. τὰς τιμάς. ὦ τιμαί.

De Genitiuo et Datiuo.

Aduertendum eſt hoc in loco, ſola nomina in α. purũ deſinentia, & in δα, & in θα, & in ρα, ſeruare α. in genitiuo & datiuo κοινῶς. ut μαῖα, μαίας, μαίᾳ. Λήδα, λήδας, λήδᾳ. Μάρθα, μάρθας, μάρθᾳ. Ημέρα, ἡμέρας, ἡμέρᾳ. Αθηνᾶ uerò, quod ἀπὸ τοῦ ἀθηνάα κατὰ κρᾶσιν fit, etſi in α. non purum deſinat, ſui tamen perfecti proprietatem ſeruat. Αθηνᾶ, ἀθηνᾶς, ἀθηνᾶ. ſicut ἀθηνάα, ἀθηνάας, ἀθηνάᾳ.

DE TERTIA DECLINA.

Tertia declinatio pariſyllaborum nominũ, tam maſculinorum quàm fœmininorum, communium & pro:

promiſcuorum in ος deſinentium, & neutrorum in ον, quorum Genitiuus deſinit in ου. Datiuus in ῳ. Accuſatiuus in ν. cum uocali nominatiui. Ενικά.

Ο λόγος. τοῦ λόγου. τῷ λόγῳ. τὸν λόγον. ὦ λόγε κοινῶς, καὶ ὦ λόγος ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ λόγω. τοῖν λόγοιν. ὦ λόγω. Πλη. οἱ λόγοι. τῶν λόγων. τοῖς λόγοις. τοὺς λόγους. ὦ λόγοι. Ενικά. Sermo.

Η ὁδός. τῆς ὁδοῦ. τῇ ὁδῷ. τὴν ὁδόν. ὦ ὁδέ κοινῶς. καὶ ὦ ὁδός ἀττικῶς. Δυϊκά. τὰ ὁδώ ταῖν ὁδοῖν. ὦ ὁδώ. Πλη. αἱ ὁδοί. τῶν ὁδῶν. ταῖς ὁδοῖς. τὰς ὁδούς. ὦ ὁδοί. Ενικά. Via.

Ο καὶ ἡ ἄνθρωπος. τοῦ καὶ τῆς ἀνθρώπου. τῷ καὶ τῇ ἀνθρώπῳ. τὸν καὶ τὴν ἄνθρωπον. ὦ ἄνθρωπε κοινῶς, καὶ ὦ ἄνθρωπος ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ καὶ τὰ ἀνθρώπω. τοῖν καὶ ταῖν ἀνθρώποιν. ὦ ἀνθρώπω. Πλη. οἱ καὶ αἱ ἄνθρωποι. τῶν ἀνθρώπων. τοῖς καὶ ταῖς ἀνθρώποις. τοὺς καὶ τὰς ἀνθρώπους. ὦ ἄνθρωποι. Ενικά. Homo.

Ο ἀετός. τοῦ ἀετοῦ. τῷ ἀετῷ. τὸν ἀετόν. ὦ ἀετέ κοινῶς, καὶ ὦ ἀετός ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ ἀετώ. τοῖν ἀετοῖν. ὦ ἀετώ. Πλη. οἱ ἀετοί. τῶν ἀετῶν. τοῖς ἀετοῖς. τοὺς ἀετούς. ὦ ἀετοί. Ενικά. Aquila.

Τὸ ξύλον. τοῦ ξύλου. τῷ ξύλῳ. τὸ ξύλον. ὦ ξύλον. Δυϊκά. τὼ ξύλω. τοῖν ξύλοιν. ὦ ξύλω. Πλη. τὰ ξύλα. τῶν ξύλων. τοῖς ξύλοις. τὰ ξύλα. ὦ ξύλα. Lignum.

Nec te lateat, omnia neutra in ον deſinentia, tam ſubſtantiua quàm adiectiua, mittere genitiuum in ου. ut τὸ ξύλον, τοῦ ξύλου. τὸ καλόν, τοῦ καλοῦ. niſi fuerint à maſculinis adiectiuorum nominum in ων communiter deſinentium: ſiue à comparatiuis, ſiue à participijs. quoniam huiuſmodi neutra ſuorum maſculinorum ſequuntur declinationem. ut ὁ καὶ ἡ εὐδαίμων, τοῦ καὶ τῆς εὐδαίμονος. τὸ εὔδαιμον, τοῦ εὐδαίμονος. ὁ καὶ ἡ μείζων, τοῦ καὶ τῆς μείζονος. τὸ μεῖζον, τοῦ μείζονος. ὁ τύψων, τοῦ τύψοντος. τὸ τύψον, τοῦ τύψοντος. De neutris.

Etiam in neutris nominibus, tã pariſyllabis quàm impariſyllabis, treis caſus eſſe ſimileis in omni numero, hoc eſt, nominatiuũ, accuſatiuum, & uocatiuum. qui licet in ſingulari, & duali numero uariam habeant terminationem, in plurali tamen ſemper in α. correptum communiter deſinunt. ut τὸ μῆλον, nominatiui & accuſatiui caſus, ὦ μῆλον uocatiui. τὸ τυφθέν, ὦ τυφθέν. Δυϊκά. τὼ μήλω, ὦ μήλω. τὼ τυφθέντε, ὦ τυφθέντε. Πλη. τὰ μῆλα, ὦ μῆλα. τὰ τυφθέντα, ὦ τυφθέντα. Annotatiuncula.

DE QVARTA DECLINA.

QVarta declinatio eſt Atticorum nominum pariſyllaborum, maſculini generis, & fœminini, ac cõmunis in ως, & neutri in ων, διὰ τοῦ ω. μεγάλου, quorum Genitiuus & Datiuus in ω deſinunt. Accuſatiuus uerò in ν. cum uocali Nominatiui. Ενικά.

Menelaus, Ο μενέλεως. τοῦ μενέλεω. τῷ μενέλεῳ, τὸν μενέλεων. ὦ μενέλεως. Δυϊκά. τὼ μενέλεω. τοῖν μενέλεῳν. ὦ μενέλεω. Πλη. οἱ μενέλεῳ. τῶν μενέλεων. τοῖς μενέλεῳς. τοὺς μενέλεως. ὦ μενέλεῳ.

Ενικά.

Area. Η ἅλως. τῆς ἅλω. τῇ ἅλῳ. τὴν ἅλων. ὦ ἅλως. Δυϊκά. τὰ ἅλω. ταῖν ἅλῳν, ὦ ἅλω. Πλη. αἱ ἅλῳ. τῶν ἅλων, ταῖς ἅλῳς, τὰς ἅλως. ὦ ἅλῳ. Ενικά.

Ferax, Ο καὶ ἡ εὔγεως. τοῦ καὶ τῆς εὔγεω. τῷ καὶ τῇ εὔγεῳ. τὸν καὶ τὴν εὔγεων. ὦ εὔγεως. Δυϊκά. τὼ καὶ τὰ εὔγεω. &c. Ενικά.

Τὸ εὔγεων. τοῦ εὔγεω. τῷ εὔγεῳ. τὸ εὔγεων. ὦ εὔγεων. Δυικά. τὼ εὔγεω. τοῖν εὔγεων. ὦ εὔγεω. Πλη, τὰ εὔγεω. τῶν εὔγεων. τοῖς εὔγεῳς. τὰ εὔγεω. ὦ εὔγεω.

De Atticorum declinatione. Ne quis miretur communem ordinem declinationũ immutatum eſſe, ſciat hoc non temerè eſſe factum, quandoquidem deriuatum poſterius eſt eo, à quo deriuatur. Nam Attica nomina in ως deſinentia, à nominibus in ος cõmuniter terminantibus fiunt, ο. paruo in ω. magnum mutato, ac penultima correpta. quæ ſi fuerit α. productum, in ε. ψιλὸν conuertitur, eodem accentu ſeruato, ac in eadem ſyllaba, & ſi mutata ſit ſyllabarum quantitas. In obliquis uerò communibus, ſi in penultima fuerit accentus, in Atticis retrahitur in antepenultimam. ut νικόλαος, νικολάου. νικόλεως, νικόλεω. abiecto υ. τῆς ου diphthongi, & in Accuſatiuo plurali ſimiliter, τοὺς νικολάους, τοὺς νικόλεως.

Si uerò fuerit ι. remanet in diph. impropria, τῷ νικολάῳ, τῷ νικόλεῳ. οἱ νικόλαοι, οἱ νικόλεῳ. τοῖν νικολάοιν, τοῖν νικόλεῳν. τοῖς νικολάοις, τοῖς νικόλεῳς.

DE QVINTA DECLINA. IMPA.

QVinta declinatio eſt omnium impariſyllaborũ nominum maſculinorum, fœmininorum, neutrorum, communium, & promiſcuorum, differentes terminationes habentium, quorum Genitiuus deſinit in ος. Da

tiuus in ι. Accuſatiuus in α, & aliquando in ν.

Ενικά.

Ὁ αἴας. τοῦ αἴαντος. τῷ αἴαντι. τὸν αἴαντα. ὦ αἴαν κοινῶς, καὶ ὦ αἴας ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ αἴαντε. τοῖν αἰάντοιν. ὦ αἴαντε. Πλη. οἱ αἴαντες. τῶν αἰάντων. τοῖς αἴασι. τοὺς αἴαντας. ὦ αἴαντες. Aiax.

Ενικά.

Ἡ τριάς. τῆς τριάδος. τῇ τριάδι. τὼ τριάδα. ὦ τριάς. Δυϊκά. τὼ τριάδε. τοῖν τριάδοιν. ὦ τριάδε. Πλη. αἱ τριάδες. τῶν τριάδων. ταῖς τριάσι. τὰς τριάδες. ὦ τριάδας. Trias.

Ενικά.

Τὸ βῆμα. τοῦ βήματος. τῷ βήματι. τὸ βῆμα. ὦ βῆμα. Δυϊκά. τὼ βήματε. τοῖν βημάτοιν. ὦ βήματε. Πλη. τὰ βήματα. τῶν βημάτων. τοῖς βήμασι. τὰ βήματα. ὦ βήματα. Gradus.

Sed quoniam huius quintæ declinationis uariæ ſunt recti terminationes, non ab re erit, ordine quodam per ſingula genera exempla ponere. Et primũ de nominibus maſculinis in σ. deſinentibus.

Ὁ θόας. τοῦ θόαντος. τῷ θόαντι. τὸν θόαντα. ὦ θόαν, καὶ ὦ θόας. Σ

ὁ λάχης. τοῦ λάχητος. τῷ λάχητι. τὸν λάχητα. ὦ λάχην, καὶ ὦ λάχης. Exempla nominum maſculinorum quintæ declinationis.

ὁ πάρις. τοῦ πάριδος. τῷ πάριδι. τὸν πάριδα, καὶ πάριν. ὦ πάρι, καὶ ὦ πάρις.

ὁ χαρίεις. τοῦ χαρίεντος. τῷ χαρίεντι. τὸν χαρίεντα. ὦ χαρίει, καὶ ὦ χαρίεις, καὶ ὦ χαρίεν.

ὁ ὠκύς. τοῦ ὠκέος. τῷ ὠκέϊ, καὶ ὠκεῖ. τὸν ὠκέα, καὶ ὠκύν. ὦ ὠκύ, καὶ ὦ (ὠκύς.

ὁ βότρυς. τοῦ βότρυος. τῷ βότρυϊ. τὸν βότρυν μόνον. ὦ βότρυ, καὶ ὦ βότρυς.

ὁ ὀδούς. τοῦ ὀδόντος. τῷ ὀδόντι. τὸν ὀδόντα. ὦ ὀδούς.

ὁ ἱδρώς. τοῦ ἱδρῶτος. τῷ ἱδρῶτι, τὸν ἱδρῶτα. ὦ ἱδρώς.

ὁ ἥρως. τοῦ ἥρωος. τῷ ἥρωϊ. τὸν ἥρωα. ὦ ἥρως.

ὁ ἅλς. τοῦ ἁλός. τῷ ἁλί. τὸν ἅλα. ὦ ἅλς.

ὁ τίρυνς. τοῦ τίρυνθος. τῷ τίρυνθι. τὸν τίρυνθα, ὦ τίρυνς.

ὁ παιάν. τοῦ παιᾶνος. τῷ παιᾶνι. τὸν παιᾶνα. ὦ παιάν. N

ὁ ποιμήν. τοῦ ποιμένος. τῷ ποιμένι. τὸν ποιμένα. ὦ ποιμήν.

ὁ δελφίν. τοῦ δελφῖνος. τῷ δελφῖνι. τὸν δελφῖνα. ὦ δελφίν.

ὁ φόρκυν. τοῦ φόρκυνος. τῷ φόρκυνι. τὸν φόρκυνα. ὦ φόρκυν.

ὁ ἀγών. τοῦ ἀγῶνος. τῷ ἀγῶνι. τὸν ἀγῶνα. ὦ ἀγών.

ὁ ξενοφῶν. τοῦ ξενοφῶντος. τῷ ξενοφῶντι. τὸν ξενοφῶντα. ὦ ξενοφῶν

ὁ θώραξ, τοῦ θώρακος. τῷ θώρακι. τὸν θώρακα. ὦ θώραξ.

ὁ μύρμηξ. τοῦ μύρμηκος. τῷ μύρμηκι. τὸν μύρμηκα. ὦ μύρμηξ. Ξ

ὁ πέρδιξ.

Ξ ὁ πέρδιξ. τοῦ πέρδικος. τῷ πέρδικι. τὸν πέρδικα. ὦ πέρδιξ.
ὁ δοίδυξ. τοῦ δοίδυκος. τῷ δοίδυκι. τὸν δοίδυκα. ὦ δοίδυξ.
ὁ πλώξ. τοῦ πλωκός. τῷ πλωκί. τὸν πλῶκα, ὦ πλώξ.
ὁ μάκαρ. τοῦ μάκαρος. τῷ μάκαρι. τὸν μάκαρα. ὦ μάκαρ.
ὁ λυτήρ. τοῦ λυτῆρος. τῷ λυτῆρι. τὸν λυτῆρα. ὦ λυτήρ.
ὁ αἰθήρ. τοῦ αἰθέρος. τῷ αἰθέρι. τὸν αἰθέρα. ὦ αἰθήρ.
ὁ νέστωρ. τοῦ νέστορος. τῷ νέστορι. τὸν νέστορα. ὦ νέστωρ.
ὁ ἄραψ. τοῦ ἄραβος. τῷ ἄραβι. τὸν ἄραβα. ὦ ἄραψ.
ὁ λίψ. τοῦ λιβός. τῷ λιβί. τὸν λίβα. ὦ λίψ.
ὁ μέροψ. τοῦ μέροπος. τῷ μέροπι. τὸν μέροπα. ὦ μέροψ.
ὁ κύκλωψ. τοῦ κύκλωπος. τῷ κύκλωπι. τὸν κύκλωπα. ὦ κύκλωψ.

Exempla fœmininorum. Θηλυκά.

N ἡ τροιζήν. τῆς τροιζῆνος. τῇ τροιζῆνι. τὴν τροιζῆνα. ὦ τροιζήν.
ἡ σαλαμίν. τῆς σαλαμῖνος. τῇ σαλαμῖνι. τὴν σαλαμῖνα. ὦ σαλαμίν.
ἡ γόρτυν. τῆς γόρτυνος. τῇ γόρτυνι. τὴν γόρτυνα. ὦ γόρτυν.
ἡ τρήρων. τῆς τρήρωνος. τῇ τρήρωνι. τὴν τρήρωνα. ὦ τρήρων.
Ξ ἡ ἄβλαξ. τῆς ἄβλακος. τῇ ἄβλακι. τὴν ἄβλακα. ὦ ἄβλαξ.
ἡ ἀλώπηξ. τῆς ἀλώπεκος. τῇ ἀλώπεκι. τὴν ἀλώπεκα. ὦ ἀλώπηξ.
ἡ κύλιξ. τῆς κύλικος. τῇ κύλικι. τὴν κύλικα. ὦ κύλιξ.
ἡ φλόξ. τῆς φλογός. τῇ φλογί. τὴν φλόγα. ὦ φλόξ.
P ἡ δάμαρ. τῆς δάμαρτος. τῇ δάμαρτι. τὴν δάμαρτα. ὦ δάμαρ.
ἡ χείρ. τῆς χειρός. τῇ χειρί. τὴν χεῖρα. ὦ χείρ. (ὦ μῆτερ.
ἡ μήτηρ. τῆς μητέρος, καὶ μητρός. τῇ μητέρι, καὶ μητρί. τὴν μητέρα
Σ ἡ λαμπάς. τῆς λαμπάδος. τῇ λαμπάδι. τὴν λαμπάδα. ὦ λαμπάς.
ἡ δαίς. τῆς δαιτός. τῇ δαιτί. τὴν δαῖτα. ὦ δαίς.
ἡ φιλότης. τῆς φιλότητος. τῇ φιλότητι. τὴν φιλότητα. ὦ φιλότης.
ἡ κόνις. τῆς κόνιος. τῇ κόνιι. τὴν κόνιν. ὦ κόνις.
ἡ κλείς. τῆς κλειδός. τῇ κλειδί. τὴν κλεῖδα, καὶ κλεῖν, ὦ κλείς.
ἡ χλαμύς. τῆς χλαμύδος. τῇ χλαμύδι. τὴν χλαμύδα. ὦ χλαμύς.
ἡ γένυς. τῆς γένυος. τῇ γένυι. τὴν γένυν. ὦ γένυς.
ἡ τίρυνς. τῆς τίρυνθος. τῇ τίρυνθι. τὴν τίρυνθα. ὦ τίρυνς.
ἡ φλέψ. τῆς φλεβός. τῇ φλεβί. τὴν φλέβα. ὦ φλέψ.

Exempla neutrorum. Οὐδέτερα.

Ψ Τὸ βῆμα. τοῦ βήματος. τῷ βήματι. τὸ βῆμα. ὦ βῆμα.
A τὸ μέλι. τοῦ μέλιτος. τῷ μέλιτι. τὸ μέλι. ὦ μέλι.
I τὸ δόρυ. τοῦ δόρυος, καὶ δουρός. τῷ δόρυϊ, καὶ δουρί. τὸ δόρυ. ὦ δόρυ.
Y τὸ πᾶν. τοῦ παντός. τῷ παντί. τὸ πᾶν. ὦ πᾶν.
N τὸ μέλαν. τοῦ μέλανος. τῷ μέλανι, τὸ μέλαν. ὦ μέλαν.

τὸ τιθέν.

τὸ τιθέιμ. τȣ͂ τιθέντος. τῷ τιθέντι. τὸ τιθέιμ. ὦ τιθέιμ.
τὸ τυποῦμ. τȣ͂ τυποῦντος. τῷ τυποῦντι. τὸ τυποῦμ. ὦ τυποῦμ.
τὸ ζευγνύμ. τȣ͂ ζευγνύντος. τῷ ζευγνύντι. τὸ ζευγνύμ. ὦ ζευγνύμ.
τὸ μεῖζομ. τȣ͂ μείζονος, τῷ μείζονι. τὸ μεῖζομ. ὦ μεῖζομ.
τὸ δέλεαρ. τȣ͂ δελέατος. τῷ δελέατι. τὸ δέλεαρ. ὦ δέλεαρ. P
τὸ ἧπαρ. τȣ͂ ἥπατος. τῷ ἥπατι. τὸ ἧπαρ. ὦ ἧπαρ.
τὸ κῆρ. τȣ͂ κηρός. τῷ κηρί. τὸ κῆρ. ὦ κῆρ.
τὸ ὕδωρ. τȣ͂ ὕδατος. τῷ ὕδατι. τὸ ὕδωρ. ὦ ὕδωρ.
τὸ ἅλας. τȣ͂ ἅλατος. τῷ ἅλατι. τὸ ἅλας. ὦ ἅλας. Σ
τὸ ςαῖς. τȣ͂ ςαιτός. τῷ ςαιτὶ. τὸ ςαῖς. ὦ ςαῖς.
τὸ τετυφός. τȣ͂ τετυφότος. τῷ τετυφότι. τὸ τετυφός. ὦ τετυφός.

Et hæc de ſimplicibus declinationibus. Nunc uerò de contractis per κρᾶσιν, ſiue συναίρεσιν dicendum.

DE CONTRACTIS.

QVinꝙ igitur ſunt & aliæ declinationes, quæ συνῃρημέναι, hoc eſt, contractæ appellantur, & à quinta ſimplicium fiunt per ſynæreſim & craſim, quas Græci cõmuniori uocabulo ſynalephas appellãt quæ figuræ inter ſe differunt. Synæreſis et craſis differunt.

Nam ſynæreſis eſt quædam coniunctio, ſiue cohærentia duarum ſeparatarum uocalium in diphthongum, in qua nulla fit uocalium tranſmutatio. ut δημοσθένεϊ, δημοσθένει. λητόϊ, λητοῖ. Synæreſis.

Κρᾶσις autem eſt quædam commixtio, ſiue contemperamentum duarum ſeparatarum uocalium, nunc in diphthongum, nunc uerò monophthongum: in quibus aut altera uocalium tranſmutatur. ut δημοσθένεος, δημοσθένȣς. aut ambæ. ut δημοσθένεα, δημοσθένη. nam ε. & ο. in ȣ diphthongum contracta ſunt, ubi ε. omnino tranſmutatum eſt, ε. uerò & α. in η. monophthongum, in qua & ſi neutra uocaliũ actu appareat, poteſtate tamen ambæ in ea mixtæ ſunt. Abuſiuè autem altera pro altera capitur, utraꝗ tamen ut plurimum communi uocabulo ſynæreſis appellatur, & ſi ipſam ra rius fieri contingat. Aduertendũ eſt etiam, præcedente uocali longa, quantacunꝙ ſit ſequens, nunquàm ex illis fieri ſynæreſim, ut aſſerit Emanuel Chryſolora. Fit Craſis. Notio qua ſynæreſis fieri contingat

autem, aut ex duabus breuibus, aut ex breui & longa, & ſemper in longam. Sed ſciendum, ſynæreſin pro craſi eſſe accipiẽdam: nam ſynæreſis, ut ſupra definiuimus, rarò ex præcedente breui fit, & in datiuo ſingulari tantum, primæ & quartæ, & quintæ declinationis. ut δημοσθένεϊ, δημοσθένει. λητόϊ, λητοῖ. κρέαϊ, κρέᾳ. Cæteræ uerò contractiones per craſin fiunt omnes, & ex præcedente breui ſemper, quæ eſt aut α. aut ε. aut ι. aut ο. ut in ſequentibus declinationibus liquidò apparebit.

Annotatiun cula.

DE PRIMA DECLI. CONTRA.

HΣ
EΣ
OΣ

PRima declinatio contractorum eſt nominum maſculinorum, fœmininorum, & communium, deſinentiũ in ης, ac neutrorum in ες adiectiuorum, & in ος ſubſtantiuorum. quorum Genitiuus perfectus & impariſyllabus διὰ τῶ εος exiſtens, in ους facit contractum. Synæreſes autem huius declinationis ex ε. tenui fiunt ſemper, & ex quauis uocali pura ſequẽte, hoc eſt, nulla intercedẽte cõſonante ſic, ε. & ο. in ου diphthongũ, & in οι. ε. & ω. in ω. ε. & ι. in ει diphthongum ſemper. ε. & α. & duo εε. aliqua ſequente conſonante, etiam in ει diphthongum, alioqui in η. monophthongũ. Sunt igitur in uniuerſum ſynæreſes quinque, ει, ου, οι, η, & ω. quarum ſinguli genitiui ſingulas ſortiti ſunt. Genitiuus ſingularis ου. τῶ δημοσθένεος, νους. Dualis οι. τοῖν δημοσθενέοιν, νοιν. Pluralis ω. τῶν δημοσθενέων, νων.

Synæreſes quinque.

Ει communis eſt datiuo ſingulari, nominatiuo, accuſatiuo, & uocatiuo pluralibus. τῷ δημοσθένεϊ, νει. οἱ δημοσθένεες, νεῖς. τοὺς δημοσθένεας, νεις. Η uerò communis eſt accuſatiuo ſingulari, & nominatiuo & accuſatiuo duali. τὸν δημοσθένεα, νη. δημοσθένεε. νη. nominatiuo etiam & accuſatiuo, & uocatiuo pluralibus neutrorũ. τὰ τείχεα, χη. ὦ τείχεα, χη.

Contractiones primæ declinat.

Παραδείγματα. Ενικά.

Exemp. primæ contra. Demoſthenes.

Ο δημοσθένης. τῶ δημοσθένεος, δημοσθένους. τῷ δημοσθένεϊ, νει. τὸν δημοσθένεα, νη. ὦ δημόσθενες κοινῶς, καὶ ὦ σθένης ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ δημοσθένεε, νη. τοῖν δημοσθενέοιν, δημοσθενοῖν. ὦ δημοσθένεε. νη. Πλη. οἱ δημοσθένεες, νεις. τῶν δημοσθενέων, νῶν. τοῖς δημοσθένεσι. τοὺς δημοσθένεας, νεῖς. ὦ δημοσθένεες, νεις. Ενικά.

Triremis. Η τριήρης. τῆς τριήρεος, ρους. τῇ τριήρεϊ, ρει. τὴν τριήρεα, ρη. ὦ τριῆρες,

τριήρεις, καὶ ὦ τριήρεις. καὶ τὰ λοιπά.

Ενικά.

Ο καὶ ἡ ἀληθής. τοῦ καὶ τῆς ἀληθέος, θοῦς. τῷ καὶ τῇ ἀληθέϊ, θεῖ. τὸν καὶ τὴν ἀληθέα, θῆ. ὦ ἀληθές, καὶ ὦ ἀληθής. Δυϊκά. τὼ καὶ τὰ ἀληθέε, θῆ. τοῖν καὶ ταῖν ἀληθέοιν, θοῖν. ὦ ἀληθέε, θῆ. Πλη. οἱ καὶ αἱ ἀληθέες, θεῖς. τῶν ἀληθέων, θῶν. τοῖς καὶ ταῖς ἀληθέσι. τοὺς καὶ τὰς ἀληθέας, θεῖς. ὦ ἀληθέες, θεῖς. Ενικά. Verax.

Τὸ ἀληθές. τοῦ ἀληθέος, θοῦς. τῷ ἀληθέϊ, θεῖ. τὸ ἀληθές. ὦ ἀληθές. Δυϊκά. τὼ ἀληθέε, θῆ. τοῖν ἀληθέοιν, θοῖν. ὦ ἀληθέε, θῆ. Πλη. τὰ ἀληθέα, θῆ. τῶν ἀληθέων, θῶν. τοῖς ἀληθέσι. τὰ ἀληθέα, θῆ. ὦ ἀληθέα, θῆ. Ενικά.

Τὸ τεῖχος. τοῦ τείχεος, καὶ τείχους. τῷ τείχεϊ, χει. τὸ τεῖχος. ὦ τεῖχος. Δυϊκά. τὼ τείχεε, χη. τοῖν τειχέοιν, χοῖν. ὦ τείχεε, χη. Πλη. τὰ τείχεα, χη. τῶν τειχέων, χῶν. τοῖς τείχεσι. τὰ τείχεα, χη. ὦ τείχεα, τείχη. Murus.

DE SECVNDA DECLI. CONTR.

SEcunda declinatio contractorum nominum duas habet terminationes, ις maſculinorum, fœmininorum, & communium, & ι. neutrorum. quorum Genitiuus διὰ τοῦ ιος κοινῶς profertur, & εος ἰωνικῶς, & εως ἀττικῶς. Accuſatiuus in ιν ſolum.

Huius autem declinationis una tantũ ſynæreſis fit propria, hoc eſt, in ι. productum. Quia præcedente ι. ſequente uerò quauis uocali, ſi ex eis ſynæreſis fieri contingat, in ι. fit ſemper: quod cuiuſuis generis quatuor tantum euenit caſibus, hoc eſt, datiuo ſingulari. τῷ ὄφιϊ, ὄφι. τῷ σινήπιϊ, σινήπι. Nominatiuo, accuſatiuo & uocatiuo pluralibus. οἱ ὄφιες, ὄφις. τοὺς ὄφιας, ὄφις. ὦ ὄφιες, ὄφις. τὰ σινήπια, πι. ὦ σινήπια, πι. In duali numero nunquàm fit ſynæreſis in ι. Eodem uerò ι. in ε. conuerſo ionico more, eædem fiunt ſynæreſes, quæ ſunt in prima declinatione: quandoquidẽ ex ε. tenui & uocali ſequente fiunt, & hoc in dictis quatuor caſibus, & in nominatiuo duali. τῷ ὄφεϊ, ὄφει. τὼ ὄφεε, φη. οἱ ὄφεες, φεις. τοὺς ὄφεας, φεις. ὦ ὄφεες, ὄφεις. Et in neutris. τῷ σινήπεϊ, πει. τὼ σινήπεε, πη. τὰ σινήπεα, πη. Sunt igitur tres duntaxat ſynæreſes, ι. ſcilicet productum, quæ eſt huic declinationi propria; & duæ communes cum prima, hoc Vna ſynæreſis. Annotatiuncula.

 eſt,

eſt, ει. & η. Genitiuorum enim nullus patitur ſynæreſim, ſed diuerſus eſt ſecundum diuerſarum linguarum proprietates. Nam regula eſt, quòd quandocunque genitiuus ſingularis patitur ſynæreſim, etiam dualis & pluralis patiuntur: at ſi non patitur ſingularis, nec cæteri patiuntur.

Canon.

Exempla ſecundæ contractorum.

Παραδείγματα. Ενικά.

Serpens. Ο ὄφις. τοῦ ὄφιος κοινῶς, καὶ ὄφεος ἰωνικῶς, καὶ ὄφεως ἀττικῶς. τῷ ὄφιϊ, ὄφι, καὶ ὄφεϊ ὄφει. τὸν ὄφιν μόνον. ὦ ὄφι, καὶ ὦ ὄφις. Δυϊκά. τὼ ὄφιε μόνον, καὶ ὄφεε, ὄφη. τοῖν ὀφίοιν, καὶ ὀφέοιν, καὶ ὄφεων. ὦ ὄφιε μόνον, καὶ ὄφεε, ὄφη. Πλη. οἱ ὄφιες, ὄφις, καὶ ὄφεες, ὄφεις. τῶν ὀφίων. καὶ ὀφέων, καὶ ὄφεων. τοῖς ὄφισι, καὶ ὄφεσι. τοὺς ὄφιας, ὄφις, καὶ ὄφεας, ὄφεις. ὦ ὄφιες, ὄφις, καὶ ὄφεες, ὄφεις.

Ενικά.

Ciuitas. Η πόλις. τῆς πόλιος κοινῶς, καὶ πόλεος ἰωνικῶς, καὶ πόλεως ἀττικῶς. τῇ πόλιϊ, πόλι, καὶ πόλεϊ, πόλει. τὴν πόλιν μόνον. ὦ πόλι, καὶ ὦ πόλις. Δυϊκά. τὼ πόλιε μόνον, καὶ πόλεε, πόλη. ταῖν πολίοιν, καὶ πολέοιν, καὶ πόλεων. ὦ πόλιε μόνον, καὶ πόλεε, πόλη. Πλη. αἱ πόλιες, πόλις, καὶ πόλεες, πόλεις. τῶν πολίων, καὶ πολέων, καὶ πόλεων. ταῖς πόλισι, καὶ πόλεσι. τὰς πόλιας, πόλις, καὶ πόλεας, πόλεις. ὦ πόλιες, πόλις, καὶ πόλεες, πόλεις.

Ενικά.

Τὸ σίνηπι. τοῦ σινήπιος κοινῶς, καὶ σινήπεος ἰωνικῶς, καὶ σινήπεως ἀττικῶς. τῷ σινήπιϊ, νήπι, καὶ σινήπεϊ, πει. τὸ σίνηπι. ὦ σίνηπι. Δυϊκά τὼ σινήπιε μόνον, καὶ σινήπεε. τοῖν σινηπίοιν, καὶ σινηπέοιν, καὶ σινήπεων. ὦ σινήπιε μόνον, καὶ σινήπεε, πη. Πλη. τὰ σινήπια, σινήπι, καὶ σινήπεα, πη. τῶν σινηπίων, καὶ σινηπέων, καὶ σινήπεων. τοῖς σινήπισι, καὶ σινήπεσι. τὰ σινήπια, σινήπι, καὶ σινήπεα, πη. ὦ σινήπια, σινήπι, καὶ σινήπεα, σινήπη.

DE TERTIA DECLI. CONTRAC.

Tertia declinatio cōtractorum nominum unicam habet terminationem in ευς & maſculinorum tantum, quorum Genitiuus διὰ τοῦ εος fit κοινῶς, καὶ εως ἀττικῶς, καὶ ηος ἰωνικῶς. Cuius ſynæreſes ſunt cum prima declinatione communes, quandoquidem ex ε. tenui præcedente fiunt & uocali ſequente, & duæ ſunt tantum ει ſcilicet & η. ει enim in datiuo ſingulari. τῷ βασιλέϊ, λεῖ. in nominatiuo, accuſatiuo, & uocatiuo pluralibus. οἱ βασιλέες, λεῖς. τοὺς βασιλέας, λεῖς. ὦ βασιλέες, λεῖς. η. uero in nominatiuo & uocatiuo duali,

uo duali, τὼ βασιλέε, λῆ. ὦ βασιλέε, λῆ. Genitiuorũ autem nullus patitur συναίρεσιν, ſed diuerſus eſt ſecundum linguarũ diuerſitatem. Aduertendum etiam penultimam uocalem hoc eſt, ε. ψιλὸν, in omnibus caſibus, dempto ſingulari nominatiuo & uocatiuo, in η. conuerti ἰδιᾳ ἰωνικῶ, nec ex ea ſynæreſim fieri. Annotatiuncula de Genitiuo.

Παράδειγμα. Ενικά.

Ο βασιλεύς. τοῦ βασιλέος κοινῶς, καὶ βασιλέως ἀττικῶς, καὶ βασιλῆος ἰωνικῶς. τῷ βασιλέϊ, βασιλεῖ, καὶ βασιλῆϊ. τὸν βασιλέα, καὶ βασιλῆα. ὦ βασιλεῦ κοινῶς, καὶ βασιλεὺς ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ βασιλέε, λῆ, καὶ βασιλῆε. τοῖν βασιλέοιν, καὶ λήοιν. ὦ βασιλέε, λῆ, καὶ βασιλῆε. Πληθ. οἱ βασιλέες, λεῖς, καὶ βασιλῆες. τῶν βασιλέων, καὶ βασιλήων. τοῖς βασιλεῦσι, καὶ βασιλῆσι. τοὺς βασιλέας, λεῖς, καὶ βασιλῆας. ὦ βασιλέες, λεῖς, καὶ βασιλῆες. Rex. Exemplum tertiæ contractorum.

DE QVARTA DECLI. CONTRA.

Qvarta declinatio cõtractorum nominum duas habet terminationes, in ω. & in ως, fœmininorũ tantum. Quorum Genitiuus perfectus & impariſyllabus in ος exiſtens, in ους κατὰ κρᾶσιν facit contractum. Synæreſes autem huius declinationis, quæ ex ο. paruo præcedente, & uocali ſequente fiunt, tres ſunt, ου. οι. ω. quæ ſic ordinantur, duo οο in ου. in genitiuo ſingulari. τῆς λητόος, λητοῦς. ο. & ι. in οι in datiuo ſingulari. τῇ λητόϊ, λητοῖ. ο. & α. in ω. in accuſatiuo ſingulari. τὴν λητόα, λητώ. Cætera uero tertiam ſequuntur ſimplicium declinationem. Tres ſynæreſes.

Παραδείγματα. Ενικά.

Η λητώ. τῆς λητόος, λητοῦς. τῇ λητόϊ, λητοῖ. τὴν λητόα, λητώ, accentu acuto. ὦ λητοῖ. Δυϊκά. τὼ λητώ. τοῖν λητοῖν. ὦ λητώ. Πληθ. αἱ λητοί. τῶν λητῶν. ταῖς λητοῖς. τὰς λητούς. ὦ λητοί. Latona Exemplum quartæ declinationis.

Ενικά.

Η αἰδώς. τῆς αἰδόος, δοῦς. τῇ αἰδόϊ, αἰδοῖ. τὴν αἰδόα, δῶ, accentu circumflexo. ὦ αἰδοῖ. Δυϊκά. τὰ αἰδώ. τοῖν αἰδοῖν. ὦ αἰδώ. Πληθ. αἱ αἰδοί. τῶν αἰδῶν. ταῖς αἰδοῖς. τὰς αἰδούς. ὦ αἰδοί. Pudor.

DE QVINTA DECLI. CONTRA.

Qvinta declinatio cõtractorum nominum duas habet terminationes, ας purum & ρας, neutrorũ tantum. Quorum Genitiuus in ατος deſinit κοινῶς, &

 in αος,

in αος, ſubtracto. τ. ἰωνικῶς, & in ως κατὰ κρᾶσιν ἀττικῶς.

In hac autem declinatione duæ fiunt ſynæreſes, in α. productum, & in ω. μέγα. ex α. enim præcedente, & ο. utcunque ſequente, ſiue ο. paruum ſit: & idem ſiue ſolum, ſiue in diphthongo, ſiue ſit ω. μέγα, ſemper fit ſynæreſis in ω. μέγα, quod genitiuis tantum euenit. Sequente uerò quauis alia uocali, in α. productum fit ſynæreſis.

Exemplum quintæ declinationis.

Ἑνικά.

Τὸ κρέας. τοῦ κρέατος κοινῶς, καὶ κρέαος ἰωνικῶς, καὶ κρέως ἀττικῶς. τῷ κρέατι, καὶ κρέαϊ, καὶ κρέᾳ. τὸ κρέας. ὦ κρέας. Δυϊκά. τὼ κρέατε, καὶ κρέαε, καὶ κρέα. τοῖν κρεάτοιν, καὶ κρεάοιν, καὶ κρεῷν. ὦ κρέατε, καὶ κρέαε, καὶ κρέα. Πλη. τὰ κρέατα, καὶ κρέαα, καὶ κρέα. τῶν κρεάτων, καὶ κρεάων, καὶ κρεῶν. τοῖς κρέασι. τὰ κρέατα, καὶ κρέαα, καὶ κρέα, ὦ κρέατα, καὶ κρέαα, καὶ κρέα. (Caro.)

Vbi ſciendum Genitiuum dualem κρεῷν κρᾶσιν pati, atq; συναίρεσιν. nam ex α. & ο. craſi facta in ω. μέγα, ei per ſynæreſim ι. ſubſcribitur.

Cornu. Τὸ κέρας. τοῦ κέρατος, καὶ κέραος, καὶ κέρως. τῷ κέρατι, καὶ κέραϊ, καὶ κέρᾳ. τὸ κέρας. ὦ κέρας. & alia ſicut τὸ κρέας.

De nominibus quæ contractionem in omnibus caſibus patiuntur.

PRæter dicta nomina contracta aliqua inueniuntur, quæ per omneis numeros & caſus ſynæreſim patiuntur: quorum maſculina & neutra tertiæ ſunt ſimpliciũ declinationis, fœminina uerò ſecundæ, quæ à Theodoro Gaza ὁλοπαθῆ appellantur, ob quam rem in nulla contractorum declinatione coordinantur, quorum inflectio talis eſt.

Ἑνικά.

Ὁ νόος, νοῦς. τοῦ νόου, νοῦ. τῷ νόῳ, νῷ. τὸν νόον, νοῦν. ὦ νόε, νοῦ. Δυϊκά. τὼ νόω, νώ. τοῖν νόοιν, νοῖν. ὦ νόω, νώ, accentu acuto, quoniam dualis numerus in ω. deſinens, ſiue à circunflexis, ſiue ab oxitonis acuitur, circunflectitur autem nunquàm. ut ὁ καλός, τὼ καλώ. ὁ ἀργυροῦς, τὼ ἀργυρώ. ὁ νοῦς, τὼ νώ. Πλη. οἱ νόοι, νοῖ. τῶν νόων, νῶν. τοῖς νόοις, νοῖς. τοὺς νόους, νοῦς. ὦ νόοι. νοῖ. Declinatur etiam per quintam declinationem ſic.

Ὁ νοῦς. τοῦ νοός. τῷ νοΐ. τὸν νόα. ὦ νοῦ. Sicut βοῦς, βοός, βοΐ.

Fluxus. Ὁ ῥόος, ῥοῦς. τοῦ ῥόου, ῥοῦ. τῷ ῥόῳ, ῥῷ. τὸν ῥόον, ῥοῦν. ὦ ῥόε, ῥοῦ.

Ὁ πλόος,

Ὁ πλόος, πλοῦς. τοῦ πλόου, πλοῦ. τῷ πλόῳ, πλῷ. τὸν πλόον, πλοῦν. Sic ἁπλόος. ἁπλοῦς. διπλόος, διπλοῦς. Et alia quorum fœminina & neutra etiam per omneis numeros & caſus ſynæreſim patiuntur. Nauigatio. Simplex.

Ἡ ἁπλόη, ἁπλῆ. τῆς ἁπλόης, ἁπλῆς, τῇ ἁπλόῃ, ἁπλῇ. &c.

Τὸ ἁπλόον, ἁπλοῦν. τοῦ ἁπλόου, ἁπλοῦ. τῷ ἁπλόῳ, ἁπλῷ. τὸ ἁπλόον, ἁπλοῦν. ὦ ἁπλόον, ἁπλοῦν. Δυϊκά. τὼ ἁπλόω, ἁπλώ. τοῖν ἁπλόοιν, ἁπλοῖν. ὦ ἁπλόω, ἁπλώ. Πλη. τὰ ἁπλόα, ἁπλᾶ. τῶν ἁπλόων, ἁπλῶν. τοῖς ἁπλόοις, ἁπλοῖς. τὰ ἁπλόα, ἁπλᾶ. ὦ ἁπλόα, ἁπλᾶ.

Ἡ λέξις. τῆς λέξεος. τῇ λέξει, ἀπὸ τοῦ λέξει. τὴν λέξιν. ὦ λέξις. Διctio. Δυϊκά. τὰ λέξεε. ταῖν λεξέοιν, καὶ λέξεων. ὦ λέξεε. Πλη. αἱ λέξεις, ἀπὸ τοῦ λέξεες. τῶν λέξεων, ταῖς λέξεσι. τὰς λέξεας. ὦ λέξεις, ſicut Nominatiuus. Sic πτῶσις, πτώσεος, & alia huiuſmodi.

De ijs quæ in paucis contrahuntur.

Sunt & alia nomina in υς deſinentia, & impariſyllaba, quæ cum in paucis caſibus ſynæreſim patiantur, ὀλιγοπαθῆ & ipſa quoque dicta ſunt, & à Theodoro Gaza partim primum υ. appellatur, & ὀξύτονα ſunt. ut ἡδύς, ἡδέος. ὠκύς, ὠκέος. Partim uerò ſecundum, & grauitona ſunt. ut βότρυς, βότρυος. στάχυς, στάχυος. Quæ ſunt primi υ. in datiuo ſingulari ſynæreſim patiuntur, ut ἡδέϊ, ἡδεῖ. ſicut δημοσθένεϊ, δημοσθένει. Et in nominatiuo, accuſatiuo & uocatiuo pluralibus. ut ἡδέες, ἡδεῖς. ἡδέας, ἡδεῖς. ſicut δημοσθένεες, νεις. δημοσθένεας, νεις. nullius tamen ſunt contractorũ declinationis. Quæ uerò ſunt ſecundi, in nominatiuo, accuſatiuo, & uocatiuo pluralis numeri tantum contrahuntur. nam præcedente υ. ſequente uerò quauis uocali, ſi ex eis ſynæreſis fieri contingat, in υ. fit ſemper. ut βότρυες, βότρυς. βότρυας, βότρυς. ſicut ex ι. præcedente, & quauis uocali ſequente fit ſynæreſis in ι. ut in ſecunda contractorum declinatione dictum eſt. Paucipaſſia.

Similiter & quæ in ους deſinunt, & impariſyllaba ſunt, in tribus caſibus pluralis numeri tantum ſynæreſim patiuntur: & ea unica eſt, ου ſcilicet, nec in aliqua cõtractorum declinatione coordinantur.

Ἑνικά.

Ὁ βοῦς. τοῦ βοός. τῷ βοΐ. τὸν βόα, καὶ βοῦν. ὦ βοῦ. Δυϊκά. τὼ

βόε.

βόε. τοῖν βοοῖν. ὦ βόε. Πλη. οἱ βόες, βοῦς. τῶν βοῶν. τοῖς βυσί. τούς βόας, βοῦς. ὦ βόες, βοῦς.

DE COMPARATIVORVM CONTRA.

COmparatiua quoque in ων deſinentia, ὀλιγοπαθῆ & ipſa appellari poſſunt: cum in Accuſatiuo ſingulari maſculinorũ, & in Nominatiuo, Accuſatiuo, & Vocatiuo pluralibus neutrorum in ω. fiat ſynæreſis, Atticorũ more. ut τὸν μείζονα, μείζω. τὰ μείζονα, μείζω. expuncto ſcilicet ν. & ο. & α. in ω. contractis. In Nominatiuo uerò plurali, & Vocatiuo maſculinorum, ν. prius eliſo, ο. & ε. in ου contrahuntur. ut μείζονες, μείζοες, μείζυς. At in accuſatiuo eiuſdem numeri, ſubtracto ν. ut ſupra, ο. & α. etiam in υ contrahi neceſſe eſt. ut μείζονας, μείζοας, μείζυς. ſicut βόες, βοῦς. βόας, βοῦς. & duum ſunt generum, ac in ον neutrum habent formatum. ut ὁ καὶ ἡ μείζων. τοῦ καὶ τῆς μείζονος. τὸ μείζον. τοῦ μείζονος.

ΠΕΡΙ ΕΠΙΘΕΤΩΝ.

De Adiectiuis nominibus. ΑΣ TΩν ἐπιθέτων, hoc eſt adiectiuorum, aliqua in ας mittunt maſculinum, fœmininum in σα, & neutrum in αν. ut ὁ πᾶς, τοῦ παντός. ἡ πᾶσα, τῆς πάσης. τὸ πᾶν. τοῦ παντός.

ΗΣ Aliqua uerò in ης, duum generum & neutrorum in ες. ut ὁ καὶ ἡ ἀληθής. τοῦ καὶ τῆς ἀληθέος, ἀληθοῦς. τὸ ἀληθές. τοῦ ἀληθέος, ἀληθοῦς.

ΕΙΣ Aliqua uerò in εις, fœmininum in εσσα, & neutrum in εν. ut ὁ χαρίεις, τοῦ χαρίεντος. ἡ χαρίεσσα, τῆς χαριέσσης. τὸ χαρίεν, τοῦ χαρίεντος.

ΙΣ Aliqua uerò in ις, duum generum, & neutrum in ι. ut ὁ καὶ ἡ φιλόπατρις, τοῦ καὶ τῆς φιλοπάτριδος. καὶ τὸ φιλόπατρι, τοῦ φιλοπάτριδος.

ΥΣ Acutiſona. Aliqua autem in υς ὀξύτονα, fœmininum in εια, & neutrũ in υ. ut ὁ ἡδύς, τοῦ ἡδέος. ἡ ἡδεῖα, τῆς ἡδείας. τὸ ἡδύ, τοῦ ἡδέος.

Grauiſona. Aliqua uerò in υς grauitona duum generum, & neutrum in υ. ut ὁ καὶ ἡ ἄδακρυς, τοῦ καὶ τῆς ἀδάκρυος. τὸ ἄδακρυ, τοῦ ἀδάκρυος.

Deſinentia in ος purum, ſimplicia communia trium generum

nerum,in α. formant fœmininum,& neutrum in ον. ut δίκαιος, δικαία, δίκαιον. Eodem modo,quæcunque in ultima ſyllaba habent ρ. ut ἀνθηρός, ἀνθηρά, ἀνθηρόν. σοφὴ uero & ſimilia Ionica ſunt. Deſinentia autem in ος. non purum, in η. fœmininum formant. ut ἔρημος, ἐρήμη, ἔρημον. σοφός, σοφή, σοφόν. Compoſita uero in ος, Atticorum more duûm ſunt generum, & neutrum habent in ον. ut ὁ καὶ ἡ φιλόσοφος. τὸ φιλόσοφον. Aliqua uero in ους. duûm generum,& in ουν. neutrum habent formatum.ut ὁ καὶ ἡ πολύπους, τοῦ καὶ τῆς πολύποδος. τὸ πολύπουν, τοῦ πολύποδος. Ἁπλοῦς uero, & διπλοῦς, & μολιβδοῦς, & χαλκοῦς, & ἀργυροῦς, & χρυσοῦς trium ſunt generum, quorum maſculina & neutra tertiam ſimplicium inflexionem ſequuntur, fœminina uero ſecundam. ut ὁ ἁπλοῦς, τοῦ ἁπλοῦ. ἡ ἁπλῆ, τῆς ἁπλῆς. τὸ ἁπλοῦν, τοῦ ἁπλοῦ. ὁ ἀργυροῦς, τοῦ ἀργυροῦ. ἡ ἀργυρᾶ, τῆς ἀργυρᾶς. τὸ ἀργυροῦν, τοῦ ἀργυροῦ. Iones tamen χρύσεος, χρύσεα, χρύσεον dicunt. & alia ſimiliter.

De compoſitis regula. ους. ουν.

Aliqua uero in ως. duûm generum, & neutrum in ων. quæ Attica ſunt. ut ὁ καὶ ἡ εὔγεως, τοῦ καὶ τῆς εὔγεω. τὸ εὔγεων, τοῦ εὔγεω. ως. & ων. Attica.

Aliqua in ην. duûm generum, & neutrum in εν. ut ὁ καὶ ἡ τέρην, τοῦ καὶ τῆς τέρενος. τὸ τέρεν, τοῦ τέρενος.

Aliqua in ων. duûm generum,& neutrum in ον. ut ὁ καὶ ἡ εὐδαίμων, τοῦ καὶ τῆς εὐδαίμονος. τὸ εὔδαιμον. τοῦ εὐδαίμονος. ων. & ον.

ΠΕΡΙ ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ.

Nomina numeralia unum ſignificantia, ſingulariter tantum declinantur. Quæ uero duo,dualiter. quæ autem plura, pluraliter, & trium ſunt generũ. De nominibus numeralibus.

Εἷς. ἑνός. ἑνί. ἕνα. Μία. μιᾶς. μιᾷ. μίαν. Ἓν. ἑνός. ἑνί. ἕν. Vnus.

Δύο, καὶ δύω ἀκλίτως διὰ τοῦ ω. μεγάλου. δυοῖν, καὶ δυεῖν, in fœminino οι in ε. uerſo. Declinantur etiam in plurali numero ſic. οἱ δύο. αἱ δύο. τὰ δύο. τοῖς καὶ ταῖς καὶ τοῖς δυσί. τοὺς δύο. τὰς δύο. καὶ τὰ δύο. Duo.

Τρεῖς. τριῶν. τρισί. τρεῖς, duûm generum. τρία. τριῶν. τρισί. τρία. Τέσσαρες. τεσσάρων. τέσσαρσι, τέσσαρας, duûm gene- Tres. Quatuor.

Annotatiuncula. rum. Τέσσαρα. τεσσάρων. τέσσαρσι. τέσσαρα. A quatuor autem uſq; ad centum omnia ſunt indeclinabilia: articulis autem diſcernuntur, cuius ſint generis & caſus, ſic,

Quinque. Οἱ πέντε. τῶν πέντε. τοῖς πέντε. τοὺς πέντε. Αἱ πέντε. τῶν πέντε. ταῖς πέντε. τὰς πέντε. Τὰ πέντε. τῶν πέντε. τοῖς πέντε. τὰ πέντε. Eodem modo declinantur & ἕξ. & ἑπτά, & ὀκτὼ, & ἐννέα, & δέκα. & alia uſque ad centum. A ducentis uerò omnis numerus per omnia genera pluraliter declinatur ſic,

Ducenti. Οἱ διακόσιοι. τῶν διακοσίων. τοῖς διακοσίοις. τοὺς διακοσίους. Αἱ διακόσιαι. τῶν διακοσίων. ταῖς διακοσίαις. τὰς διακοσίας. Τὰ διακόσια. τῶν διακοσίων. τοῖς διακοσίοις. τὰ διακόσια. Sic & Οἱ τριακόσιοι. τῶν τριακοσίων. τοῖς τριακοσίοις. τοὺς τριακοσίους. Αἱ τριακόσιαι. τῶν τριακοσίων. ταῖς τριακοσίαις. τὰς τριακοσίας. Τὰ τριακόσια. τῶν τριακοσίων. τοῖς τριακοσίοις. τὰ τριακόσια. Οἱ τετρακόσιοι. τῶν τετρακοσίων. τοῖς τετρακοσίοις. τοὺς τετρακοσίους. Αἱ τετρακόσιαι. τῶν τετρακοσίων. ταῖς τετρακοσίαις. τὰς τετρακοσίας. Τὰ τετρακόσια. τῶν τετρακοσίων. τοῖς τετρακοσίοις. τὰ τετρακόσια. Πεντακόσιοι. Εξακόσιοι. Επτακόσιοι. Εννεκόσιοι. Χίλιοι. Δισχίλιοι. Τρισχίλιοι. Τετρακισχίλιοι, καὶ τὰ λοιπά.

Ενικῶ.

	Ἑνικά.					Δυϊκά.			Πληθυντικά.				
	Εὐθεῖα.	Γενική.	Δοτική.	Αἰτιατική.	Κλητική.	Εὐθεῖα. Αἰτιατική.	Γενική. Δοτική.	Κλητική.	Εὐθεῖα.	Γενική.	Δοτική.	Αἰτιατική.	Κλητική.
Articuli præpoſitiui.	ὁ.	τοῦ	τῷ	τὸν	ὦ.	τὼ	τοῖν	ὦ.	οἱ	τῶν	τοῖς	τοὺς	ὦ.
	ἡ.	τῆς	τῇ	τὴν		τὰ	ταῖν		αἱ		ταῖς	τὰς	
	τὸ.	τοῦ	τῷ	τὸ		τὼ	τοῖν		τὰ		τοῖς	τὰ	

Prima declinatio marium eſt tantum in ας. & in ης.

ας	ου.	ᾳ.	αν.	α. ας	α.	αιν.	α.	αι.	ων.	αις.	ας.	α.
ης		ῃ.	ην.	η.								

Secunda eſt fœmininorum tantum, quæ in α. & in η. terminant.

α.	ης	ῃ.	αν.	α.	α.	αιν.	α.	αι.	ων.	αις.	ας.	αι.
η.			ην.	η.								

Nomina tamẽ quæ in α. purũ, δα. θα. ρα. finiunt, ſeruant α. in Genitiuo & Datiuo ſingulari. ut θεά, θεάς. λήδα, λήδας. μάρθα, μάρθας. ἡμέρα, ἡμέρας.

Tertia declinatio eſt ſingulorum generum in ος. exeuntium. & neutrorum in ον.

ος.	ου.	ῳ.	ον.	ε.	ος.	ω.	οιν.	ω.	οι.	ων.	οις.	ους.	οι
ον.				ον.					α.			α.	α.

Aduerte Atticos in omnibus caſibus facere Vocatiuum Nominatiuo ſimilem.

Quarta eſt Atticorum, quæ fit à tertia, mutato ο. in ω. quod in omnibus caſibus retinet.

ως.	ω.	ῳ.	ων.	ως.	ω.	ῳν.	ω.	ῳ.	ων.	ῳς.	ως.	ῳ.
ων.				ων.				ω.			ω.	ω.

Hæ quatuor ſuperiores dicuntur pariſyllabæ, quia non creſcunt in obliquis, ſed pares efferuntur Nominatiuo.

Quinta eſt generum omnium quæ creſcunt in obliquis, quorum terminatio uaria eſt. Sed hæ quinqꝫ conſonan: tes diuerſis uocalibus iunctæ, nunc ſatis erunt.

Ενικά. Δυικά. Πληθυντικά.

ν. ξ. ρ. σ. ψ. } ος. ι. α. ν. { ν. ξ. ρ. σ. ψ. | ε. οιν. ε. | ες. ων. { σ ξ ψ } ι. ας. ες

Similiter etiam neutra uariabis, in quibus Accuſatiuos & Vocatiuos ſuis Nominatiuis ſimileis ubiqꝫ facies, eorū pluralia in α. ut & latina.

Περὶ τῶν συνῃρημένων.

Ab hac quinta, aliꝫ quinqꝫ fiunt declinationes, quꝫ ſynꝫreſi atꝫ dicunſ, quot ſynꝫreſim. i. contractionē patiunſ, quarū

Prima eſt marium, fœmininorum, & communium, deſi nentium in ης. neutrorum uerò deſinentium in ες. adiecti uorum, & in ος. ſubſtantiuorum.

ης. } ου. ει. { εα. ες. ης. (η.) | { η. οιν. η. | εες. } ω. ας. εες. (ει. ει.)
ες. } εος. εῖ. { ες. ες. | { εε. εοιν. εε. | η. } εων. εσι. { η. η.
ος. } { ος. ος. | | εα. εα. εα.

In qua declinatione quinqꝫ hæ ſynæreſes colligunſ, hoc eſt, εο. in ȣ. εϊ. in ει. εα. & duo εε. etiã in ει. & in η. εοι. in οι. εω. in ω.

Secunda eſt marium, fœmininorum, & communium in ις. deſinentium, & neutrorum in ι. quorum Genitiuus in ιος. communiter facit, in εος. Ionicè, in εως. Atticè.

ις. { ιος } ι ει { ι. | η. { ιοιν. η. | ι. ει. { ιων } ι. ει. ι. ει.
{ εος } ιι ηῒ εῖ. ιν { ις | ιε εε. { εοιν ιε εε | ιες εες { έων } ισι εσι ιας εας ιες εες
ι. { εως } ι. ι. { ι. | { εων. | ι. η. { εων } ι. η. ι. η.
ια. εα. ια. εα. ια. εα.

In neutris

In neutris aduertendum eſt treis pluraleis caſus. In qua declinatione propria ſynæreſis una eſt, in ι. productum. Nam ubicunque euenit ſynæreſin fieri ex ι. & quauis uocali ſequente, fit contractio in ι. Quum uerò mutatur ι. in ε. Ionicè, fiunt ſynæreſes quæ ſunt in prima.

Tertia eſt marium tantummodo in ευς. exeuntiũ: quorum Genitiuus in εος. fit cõmuniter in εως. Atticè, & in ηος. Ionicè: & ita ſingulatim unũquodque idioma potes uariare

	Ενικά.				Δυϊκά.			Πληθυντικά.				
ευς.	εος.	εῖ.	εα.	ευ.	εε.	εοιν.	εε.	εες.	εων.	ευσι.	εας.	εες.
	εως.	ει.		ευς.	η.		η.	εις.			εις.	εις.
	ηος.	ηῖ.	ηα.	ευς.	ηε.	ηοιν.	ηε.	ηες.	ηων.	ησι.	ηας.	ηες.

In qua declinatione duæ ſynæreſes fiũt, quæ à prima ſunt, hoc eſt, ε. & ι. in ει. duo εε. in ει. & in η. ε. & α. etiam in η.

Quarta eſt fœmininorum ſolum, in ω. uel in ως. exeũtium.

ὼ.	οῦ.	οῖ.	ω.									
	οος.	οῖ.	οα.	οῖ.	ω.	οιν.	ω.	οι.	ων.	οις.	ους.	οι.
ως.					ου.	οι.	ω.					

In qua quidem tres hæ εο. οῖ. οα. ſynæreſes in ſingulari tantum habentur: alij uerò duo numeri tertiam ſequũtur ſimplicium declinationem.

Quinta eſt neutrorum in ας. purum, uel in ρας. exeuntium.

ας.	ατος.	ατι.	ας.	ας.	ατε.	ατοιν.	ατε	ατα.	ατων.	ασι.	ατα.	ατα.
	αος.	αι.	ας.	ας.	αε.	αοιν.	αε.	αα.	αων.		αα.	αα.
ρας.	ως.	α.	ρας.	ρας.	α.	ων.	α.	α.	ων.		α.	α.

In hac declinatione duæ ſunt ſynæreſes: in genitiuis in ω. in reliquis caſibus in α.

d 3 Sunt

Sunt quædam nomina, quæ per omneis caſus patiũtur ſynæreſim. ut νόος, ῥόος, ἁπλόος, & alia huiuſmodi.

Ενικά.					Δυϊκά.			Πληθυντικά.				
ου.	ου.	ῳ.	ου.	ου.	ω.	οῖν.	ω.	οι.	ων.	οι.	ους.	οι.
οος.	οου.	οῳ.	οον.	οε.	όω.	οοιν.	όω.	οοι.	οων.	οοις.	οους.	οοι.

Νοῦς tamen etiam per quintam ſimplicium declinatur. ut νοῦς, νοός, νοΐ, νόα.

Nomina numeralia.

Εἷς. ἑνός. ἑνί. ἕνα. quintæ
Μία. μιᾶς. μιᾷ. μίαν. ſecundæ } declinationis.
Ἕν. ἑνός ἑνί. ἕν. quintæ

οἱ, αἱ, τὰ } δύο. — τῶν δύο. { τοῖς, ταῖς, τοῖς } δυσί. { τούς, τὰς, τὰ } δύο.

οἱ, αἱ } τρεῖς. — τῶν τριῶν. { τοῖς, ταῖς, τοῖς } — τρισί. { τούς, τὰς } τρεῖς.
τὰ — τρία. τὰ — τρία.

οἱ, αἱ } τέσσαρες, τὰ — τέσσαρα. } τῶν τεσσάρων { τοῖς, ταῖς, τοῖς } τέσσαρσι { τούς, τὰς } τέσσαρας. τὰ — τέσσαρα.

ΠΕΡΙ ΡΗΜΑΤΟΣ.

Verbi defini tio.

ΡΗμα ἐστὶ μέρος λόγου κλιτικὸν μετὰ διαφόρων χρόνων, ἐνέργειαν, ἢ πάθος, ἢ οὐδέτερόν τι σημαῖνον. hoc eſt, Verbum eſt pars orationis declinabilis, cum diuerſis temporibus, actionem, uel paſſionem, uel neutrum quiddam ſignificans.

Verbo

Verbo accidũt octo

Verbo accidũt octo		id eſt	ut
ἔγκλισις, & ſunt ε.	ὁριστική.	Indicatiuus.	τύπτω.
	προστακτική.	Imperatiuus.	τύπτε.
	Εὐκτική.	Optatiuus.	τύπτοιμι.
	ὑποτακτική.	Subiunctiuus.	ἐὰν τύπτω
	ἀπαρέμφατος	Infinitiuus.	τύπτειν.
Γένος. & ſunt ε.	ἐνεργητικόν.	actiuum.	τύπτω.
	παθητικόν.	paſſiuum.	τύπτομαι.
	οὐδέτερον.	neutrum.	ὑγιαίνω.
	κοινὸν ἢ μέσον	cõmune, mediũ	βιάζομαι.
	ἀποθετικόν.	deponens.	μάχομαι.
Εἶδος, & ſunt duo	πρωτότυπον.	primatiua.	ἄρδω.
	παραγωγόν.	deriuatiua.	ἀρδεύω.
σχῆμα, & ſunt tria	ἁπλοῦν.	ſimplex.	ἰσῶ.
	σύνθετον.	compoſita.	παρισῶ.
	παρασύνθετον	decompoſita.	παρισάνω
ἀριθμός.	ἑνικός.	ſingularis.	τύπτω.
	δυϊκός.	dualis.	τύπτετον.
	πληθυντικός.	pluralis.	τύπτομεν
Πρόσωπον, & ſunt tres	πρῶτον.	prima.	γράφω.
	δεύτερον.	ſecunda.	γράφεις.
	τρίτον.	tertia.	γράφει.
χρόνοι, & ſunt ſex.	ἐνεστώς.	præſens.	Τύπτω.
	παρατατικός.	p̃teritũ imperfe.	ἔτυπτον.
	παρακείμενος.	præteritũ perfe.	τέτυφα.
	ὑπερσυντέλικ.	p̃terit. pluſq̃perf	ἐτετύφειν
	ἀόριστος.	Indefinitum.	ἔτυψα.
	μέλλων.	futurum.	τύψω.

Συζυγία, hoc eſt, coniugatio: & ſunt tredecim. Sex τῶν βαρυτόνων, hoc eſt, grauiſonorum. Tres τῶν περισπωμένων, id eſt, circunflexorum in ῶ. deſinentium, & quatuor in μι.

CONIV:

CONIVGATIONVM DISTINCTIONES.

PRIMAE.

β. Prima igitur grauitonorum coniugatio eſt, quæ per β.
Prima π. uel π. uel φ. uel πτ. profertur. ut λείβω. τέρπω. γράφω. τύπτω. Quorum Futurum per ψ. ut λείψω. τέρψω. γράψω. τύψω.
φ. Præteritũ uerò per φ. ut λέλειφα. τέτερφα. γέγραφα. τέτυφα.

SECVNDAE.

γ. Secunda coniugatio eſt, quæ per γ. uel κ. uel χ. uel κτ. ut
Secũda κ. λέγω, πλέκω, τρέχω, τίκτω. Quorum futurũ per ξ. ut λέξω, πλέξω,
χ. τρέξω, τέξω. Præteritum uerò per χ. ut λέλεχα, πέπλεχα, τέτρεχα, τέτεχα.

TERTIAE.

δ. Tertia eſt, quæ per δ. uel θ. uel τ. ut ᾄδω, πλήθω, ἀνύτω.
Tertia θ. Quorum futurum per σ. ut ᾄσω, πλήσω, ἀνύσω. Præteritum
τ. uerò per κ. ut ᾖκα, πέπληκα, ἤνυκα.

QVARTAE.

ζ. Quarta eſt, quæ per ζ. uel geminum σσ. ut φράζω, ὀρύσσω,
Tertia ſiue ὀρύττω ἀττικῶς. Quorum futurum nunc per σ. ut φράσω,
σσ. nunc per ξ. ut ὀρύξω. Et præteritum nunc per κ. ut πέφρακα. nunc per χ. ut ὤρυχα.

QVINTAE.

λ. Quinta eſt, quæ per quatuor immutabiles profertur. ui-
μ. delicet λ. μ. ν. ρ. ut ψάλλω. νέμω. κλίνω. σπείρω. Quorum
Quinta Futurum, penultimam corripiens, ac extremam circunfle-
ν. ctens, per eaſdem immutabileis enunciatur. ut ψαλῶ, altera
ρ. immutabili expuncta, νεμῶ. κρινῶ. σπερῶ, ſubiunctiua uocali diphthongi abiecta, ι. ſcilicet. Præteritum per κ. ut ἔψαλκα. νενέμηκα. κέκρικα, ἔσπαρκα.

SEXTAE.

Sexta ω. Sexta uerò per ω. purum. ut ἀκούω, ἱππεύω. Quorum
purum. futurum per σ. ut ἀκούσω, ἱππεύσω. Præteritum uerò per κ. ut ἤκουκα. ἵππευκα.

adnotatiuncula. Quo in loco ſciendum eſt, coniugationes, quas alij tredecim faciunt, Theodorum Gazam in quinq; redigere, hoc eſt. Quæcunq; uerba ante ω. habent, ſiue β. ſiue π. ſiue φ. ſiue πτ. primam conſtituere coniugationem. ut λείβω. τέρπω. γράφω. τύπτω. Quęcunq; uerò γ. ſiue κ. ſiue χ. ſiue κτ.

ſiue κτ. ſiue geminatũ ππ, ſiue ζ. & in futuro ξ. ſecundã. ut λέγω. πλέκω. ἔχω. τίκτω. ὀρύσσω. παίζω. At quæcunque δ. ſiue θ. ſiue τ. ſiue ζ. ſiue geminatum σσ. ſiue ω. purum, & in futuro σ. tertiam. ut ᾄδω. πλήθω. ἀνύτω. φράζω. πλάσσω. ἀκούω. Quæ uerò quampiam immutabilem habent, quartã conſtituere neceſſe eſt. ut ψάλλω. νέμω. κρίνω. σπείρω. Quintam uerò quæcunque in μι deſinunt uerba. ut τίθημι. ἵστημι. δίδωμι. ζεύγνυμι. de quibus proprijs locis dicetur.

Sed ante uerbi inflexionem hæc pauca annotãda ſunt, Annotatiunculæ quinque,
hoc eſt, Cum prima perſona pluralis numeri in μεν exe-
at, primam dualem omnino deficere: quod omnibus acci- 1
dit actiuis, tam in ω. quàm in μι deſinentibus, & ambo-
bus etiam aoriſtis paſſiuis, & præterito perfecto medio, cũ
& ipſa actiuam ſequantur literaturam. Etiam, tertia per- 2
ſona plurali in ι. aut in αι exeunte, hoc eſt, ι. in actiuis, &
αι in paſſiuis, ſecundam, & tertiam dualis numeri ſimiles
eſſe. Si uerò in aliam exeat terminationem omnino differ-
re. Etiam in modo imperatiuo, & ſubiunctiuo futurum 3
deficere, ſed pro his aoriſtos in uſu haberi. Etiam præ- 4
ſens, & præteritum imperfectum, præteritum perfectum,
& præteritum pluſquamperfectum in modo indicatiuo di
uiſim inflecti, in alijs uerò coniunctim. Præterita quoque 5
augmentum, quod in modo indicatiuo ſuſcipiũt, ſiue tem-
porale ſit, ſiue ſyllabicũ, in alijs modis, & participijs omni-
no amittere. excipiuntur præteritum perfectum, & paulo
poſt futurum, quod Græce μετ' ὀλίγον μέλλων dicitur, quæ
ubique ſuum retinent augmentum.

Exemplum grauitonorum uerbornm primæ coniugationis.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενεστώς.

Ενικά.	Τύπτω.	τύπτεις.	τύπτει.	Indicatiuus actiuus. Verbero.
Δυϊκά.		τύπτετον.	τύπτετον.	
Πλη.	τύπτομεν.	τύπτετε.	τύπτουσι.	
παρατ.	Ετυπτον.	ἔτυπτες.	ἔτυπτε.	
		ἐτύπτετον.	ἐτυπτέτην.	
	ἐτύπτομεν.	ἐτύπτετε.	ἔτυπτον.	

παρακ.	Τέτυφα.	τέτυφας.	τέτυφε.
		τετύφατον.	τετύφατον.
	τετύφαμεν.	τετύφατε.	τετύφασι.
ὑπερσ.	Ἐτετύφειν.	ἐτετύφεις.	ἐτετύφει.
		ἐτετύφειτον.	ἐτετυφείτην.
	ἐτετύφειμεν.	ἐτετύφειτε.	ἐτετύφεισαν.
ἀόρ. α.	Ἔτυψα.	ἔτυψας.	ἔτυψε.
		ἐτύψατον.	ἐτυψάτην.
	ἐτύψαμεν.	ἐτύψατε.	ἔτυψαν.
ἀόρ. β.	Ἔτυπον.	ἔτυπες.	ἔτυπε.
		ἐτύπετον.	ἐτυπέτην.
	ἐτύπομεν.	ἐτύπετε.	ἔτυπον.
μέλλ. α.	Τύψω.	τύψεις.	τύψει.
		τύψετον.	τύψετον.
	τύψομεν.	τύψετε.	τύψουσι
μέλλ. β.	Τυπῶ.	τυπεῖς.	τυπεῖ.
		τυπεῖτον.	τυπεῖτον.
	τύπουμεν.	τυπεῖτε.	τυποῦσι.

Προσακτικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Imperatiuus

Ἑνικά.	Τύπτε. τυπτέτω.	Δυϊκά. τύπτετον.	τυπτέτων.
Πλη.	τύπτετε.	τυπτέτωσαν.	
παρ. καὶ	Τέτυφε, τετυφέτω.	τετύφετον.	τετυφέτων.
ὑπερσ.	τετύφετε.	τετυφέτωσαν.	
ἀόρ. α.	Τύψον.	τυψάτω.	τύψατον.
	τυψάτων.	τύψατε.	τυψάτωσαν.
ἀόρ. β.	Τύπε.	τυπέτω.	τύπετον.
	τυπέτων.	τύπετε,	τυπέτωσαν.

Εὐκτικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Optatiuus.

Ἑνικά.	Τύπτοιμι.	τύπτοις.	τύπτοι.
Δυϊκά.		τύπτοιτον.	τυπτοίτην.
Πλη.	τύπτοιμεν.	τύπτοιτε.	τύπτοιεν.
παρ. καὶ	Τετύφοιμι.	τετύφοις.	τετύφοι.
ὑπερσ.		τετύφοιτον.	τετυφοίτην.
	τετύφοιμεν.	τετύφοιτε.	τετύφοιεν.
ἀόρ. α.	Τύψαιμι.	τύψαις.	τύψαι.

τύψαιμεν.

		τύψαιτον.	τυψαίτην.
	τύψαιμεν.	τύψαιτε.	τύψαιεν.
ἀόρ. β.	Τύποιμι.	τύποις.	τύποι.
		τύποιτον.	τυποίτην.
	τύποιμεν.	τύποιτε.	τύποιεν.
μέλλ. α.	Τύψοιμι.	τύψοις.	τύψοι.
		τύψοιτον.	τυψοίτην.
	τύψοιμεν.	τύψοιτε.	τύψοιεν.
μέλλ. β.	Τυποῖμι.	τυποῖς.	τυποῖ.
		τυποῖτον.	τυποίτην.
	τυποῖμεν.	τυποῖτε.	τυποῖεν.

Υποτακτικὰ ἐνεργητικὰ. ἐνεςὼς, καὶ παρατατικός.

Ενικὰ ἐὰν Τύπτω.		τύπτῃς.	τύπτῃ.
Δυϊκά.		ἐὰν τύπτητον.	τύπτητον.
Πλη. ἐὰν τύπτωμεν.		τύπτητε.	τύπτωσι.
παρακ.	ἐὰν Τετύφω.	τετύφῃς.	τετύφῃ.
καὶ ὑπερς.		ἐὰν τετύφητον.	τετύφητον.
	ἐὰν τετύφωμεν.	τετύφητε.	τετύφωσι.
ἀόρ. α.	ἐὰν. Τύψω.	τύψῃς.	τύψῃ.
		ἐὰν τύψητον.	τύψητον.
	ἐὰν τύψωμεν.	τύψητε.	τύψωσι.
ἀόρ. β.	ἐὰν Τύπω.	τύπῃς.	τύπῃ.
		ἐὰν τύπητον.	τύπητον.
	ἐὰν τύπωμεν.	τύπητε.	τύπωσι.

Απαρέμφατα ἐνεργητικά. Ενεςὼς, καὶ παρατατικός.

Τύπτειν. παρακ. καὶ ὑπερς. τετυφέναι. ἀόρ. α. τύψαι. ἀόρ. β. τυπεῖν. μέλλ. α. τύψειν. μέλλ. β. τυπεῖν.

Μετοχαὶ, ἐνεργητικαί. Ενεςὼς, καὶ παρατ.

	Ο Τύπτων,	τοῦ τύπτοντος.	ἡ τύπτουσα,
παρακ.	τῆς τυπτούσης.	τὸ τύπτον,	τοῦ τύπτοντος.
καὶ	ὁ Τετυφώς,	τοῦ τετυφότος.	ἡ τετυφυῖα,
ὑπερς.	τῆς τετυφυίας.	τὸ τετυφός,	τοῦ τετυφότος.
ἀόρ. α.	ὁ Τύψας,	τοῦ τύψαντος.	ἡ τύψασα,
	τῆς τυψάσης.	τὸ τύψαν,	τοῦ τύψαντος.

ἀόρ. β.	ὁ τυϖών,	τοῦ τυϖόντος.	ἡ τυϖοῦσα,
	τῆς τυπούσης.	Τὸ τυϖόν,	τοῦ τυπόντος.
Μέλλ. α.	ὁ τύψων,	τοῦ τύψοντος.	ἡ τύψουσα,
	τῆς τυψούσης.	τὸ Τύψον,	τοῦ τύψοντος.
μέλλ. β.	ὁ τυπῶν,	τοῦ τυποῦντος.	ἡ τυποῦσα,
	τῆς τυπούσης.	τὸ τυϖοῦν	τοῦ τυποῦντος.

Annotatiuncula. Aduertendum eſt, participia maſculina & neutra ad quintam ſimplicium declinationẽ referri. Fœminina uerò ad ſecundam.

DE VERBIS PASSIVIS,

IN paſſiuis uerò hæc ſunt annotāda, hoc eſt dualem numerū omneis habere perſonas, cū prima pluralis nō in μεν, ſed in θα exeat: demptis aoriſtis paſſiuis, qui actiuorum literaturam ſequuntur. Etiam tertiam perſonam pluralem præteriti perfecti paſſiui omnino deficere, ſi tertia ſingularis ante ται finalem ſyllabam aliam habeat cōſonantem, pro ea autem participio eiuſdem temporis utimur, & ſubſtātiuo uerbo. Hoc idem patitur & præteritum perfectum modi optatiui, & ſubiunctiui, in omnibus numeris, & perſonis: cum nullo modo rectè formari poſſit, ſi prima perſona præteriti paſſiui aliquām habeat conſonantem ante μαι finalem.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ ΕΝΕΣΤΟΣ.

Indicatiuus paſſiuus. Verberor.

Ενικά	Τύϖτομαι.	τύπτῃ.	τύϖτεται.
Δυικά	τυπτόμεθον.	τύπτεσθον.	τύπτεσθον.
Πλη.	τυπτόμεθα.	τύπτεσθε.	τύπτονται,
ϖαρατ.	Ετυπτόμην.	ἐτύπτου.	ἔτυπτο.
	ἐτυπτόμεθον.	ἐτύπτεσθον.	ἐτυπτέσθην.
	ἐτυπτόμεθα.	ἐτύπτεσθε.	ἐτύπτοντο.
ϖαραк	Τέτυμμαι.	τέτυψαι.	τέτυπται.
	τετύμμεθον.	τέτυφθον.	τέτυφθον.
	τετύμμεθα.	τέτυφθε.	τετυμμένοι εἰσί.
		κὶ ἰωνικῶς	τετύφατο.

ὑπερσ.	Ἐτετύμμην.	ἐτέτυψο.	ἐτέτυπτο.
	ἐτετύμμεθον.	ἐτέτυφθον.	ἐτετύφθην.
	ἐτετύμμεθα.	ἐτέτυφθε.	ἐτετυμμένοι ἦσαν.
		καὶ ἰωνικῶς	ἐτετύφατο
ἀόρ.	Ἐτύφθην.	ἐτύφθης.	ἐτύφθη.
		ἐτύφθητον.	ἐτυφθήτην.
	ἐτύφθημεν.	ἐτύφθητε.	ἐτύφθησαν.
ἀόρ. β.	Ἐτύπην.	ἐτύπης.	ἐτύπη.
		ἐτύπητον.	ἐτυπήτην.
	ἐτύπημεν.	ἐτύπητε.	ἐτύπησαν.
μέλλ. α.	Τυφθήσομαι.	τυφθήσῃ.	τυφθήσεται.
	τυφθησόμεθον.	τυφθήσεσθον.	τυφθήσεσθον.
	τυφθησόμεθα.	τυφθήσεσθε.	τυφθήσονται.
μέλλ. β.	Τυπήσομαι.	τυπήσῃ.	τυπήσεται.
	τυπησόμεθον.	τυπήσεσθον.	τυπήσεσθον.
	τυπησόμεθα.	τυπήσεσθε.	τυπήσονται.
μετ' ὀλ.	Τετύψομαι.	τετύψῃ.	τετύψεται.
μέλλ.	τετυψόμεθον.	τετύψεσθον.	τετύψεσθον.
	τετυψόμεθα.	τετύψεσθε.	τετύψονται.

Προσακτικὰ παθητικά. Ἐνεϛὼς καὶ παρατ.

Imperatiu.

Ἑνικὰ Τύπτου. τυπτέσθω. Δυϊκά. τύπτεσθον. τυπτέσθων.
Πληθ. τύπτεσθε. τυπτέσθωσαν.
παρακ. καὶ Τέτυψο. τετύφθω. Δυϊκά. τέτυφθον. τετύφθων.
ὑπερσ. Πληθ. τέτυφθε. τετύφθωσαν.

ἀόρ. α.	Τύφθητι.	τυφθήτω.	τύφθητον.
	τυφθήτων.	τύφθητε.	τυφθήτωσαν.
ἀόρ. β.	Τύπηθι.	τυπήτω.	τύπητον.
	τυπήτων.	τύπητε.	τυπήτωσαν.

Εὐκτικὰ παθητικά. Ἐνεϛὼς καὶ παρατ.

Optatiuus.

Ἑνικά.	Τυπτοίμην.	τύπτοιο.	τύπτοιτο.
Δυϊκά.	τυπτοίμεθον.	τύπτοισθον.	τυπτοίσθην.
Πληθ.	τυπτοίμεθα.	τύπτοισθε.	τύπτοιντο.
παρακ. καὶ	Τετυμμένος εἴην.	εἴης.	εἴη.
ὑπερσ.		τετυμμένω εἴητον.	εἰήτην.
	τετυμμένοι εἴημεν.	εἴητε.	εἴησαν.

ἀόρ. α. Τυφθείην. τυφθείης. τυφθείη.
τυφθείητον. τυφθειήτην.
τυφθείημεν. τυφθείητε. τυφθείησαν.
ἀόρ. β. Τυπείην. τυπείης. τυπείη.
τυπείητον. τυπειήτην.
τυπείημεν. τυπείητε. τυπείησαν.
μέλλ. α. Τυφθησοίμην. τυφθήσοιο. τυφθήσοιτο.
τυφθησοίμεθον. τυφθήσοισθον. τυφθησοίσθην.
τυφθησοίμεθα. τυφθήσοισθε. τυφθήσοιντο.
μέλλ. β. Τυπησοίμην. τυπήσοιο. τυπήσοιτο.
τυπησοίμεθον. τυπήσοισθον. τυπησοίσθην.
τυπησοίμεθα. τυπήσοισθε. τυπήσοιντο.
μετ' ὀλ. μέλλ. Τετυψοίμην. τετύψοιο. τετύψοιτο.
τετυψοίμεθον. τετύψοισθον. τετυψοίσθην.
τετυψοίμεθα. τετύψοισθε. τετύψοιντο.

Υποτακτικὰ παθητικά. Ενεστὼς ϗ παρατ.

Subiunctiuus. Ενικά. ἐὰν Τύπτωμαι. τύπτῃ. τύπτηται.
Δυϊκά. ἐὰν τυπτώμεθον. τύπτησθον. τύπτησθον.
Πλη. ἐὰν τυπτώμεθα. τύπτησθε. τύπτωνται.
παρακ. ϗ ὑπερσ. Τετυμμένος ἐὰν ὦ. ᾖς. ᾖ.
τετυμμένω ἐὰν ἦτον. ἦτον.
τετυμμένοι ἐὰν ὦμεν. ἦτε. ὦσι.
ἀόρ. α. ἐὰν Τυφθῶ. τυφθῇς. τυφθῇ.
ἐὰν τυφθῆτον. τυφθῆτον.
ἐὰν τυφθῶμεν. τυφθῆτε. τυφθῶσι.
ἀόρ. β. ἐὰν Τυπῶ. τυπῇς. τυπῇ.
ἐὰν τυπῆτον. τυπῆτον.
ἐὰν τυπῶμεν. τυπῆτε. τυπῶσι.

Απαρέμφατα παθητικά. Ενεστὼς ϗ παρατ.

Infinitiuus. Τύπτεσθαι. παρακ. ϗ ὑπερσ. τετύφθαι. ἀόρ α. τυφθῆναι.
ἀόρ. β. τυπῆναι. μέλλ. α. τυφθήσεσθαι. μέλλ. β. τυπήσεσθαι.
μετ' ὀλίγον μέλλον. τετύψεσθαι.

Μετοχαὶ παθητικαί. Ενεστὼς ϗ παρατ.

Participium ὁ Τυπτόμενος, τοῦ τυπτομένου. ἡ τυπτομένη, τῆς τυπτομένης, τὸ τυπτόμενον, τοῦ τυπτομένου.

παρακ.

παρακ. κὶ ὑπερσ.	ὁ Τετυμμένος, τῆς τετυμμένης,	τοῦ τετυμμένου. τὸ τετυμμένον.	ἡ τετυμμένη, τοῦ τετυμμένου.
ἀόρ. α.	ὁ Τυφθείς, τῆς τυφθείσης.	τοῦ τυφθέντος. τὸ τυφθέν,	ἡ τυφθεῖσα. τοῦ τυφθέντος.
ἀόρ. β.	ὁ Τυπείς, τῆς τυπείσης.	τοῦ τυπέντος. τὸ τυπέν,	ἡ τυπεῖσα, τοῦ τυπέντος.
μέλλ. α.	ὁ Τυφθησόμενος, τῆς τυφθησομένης.	τοῦ τυφθησομένου. τὸ τυφθησόμενον,	ἡ τυφθησομένη, τοῦ τυφθησομένου.
μέλλ. β.	ὁ Τυπησόμενος, τῆς τυπησομένης.	τοῦ τυπησομένου. τὸ τυπησόμενον,	ἡ τυπησομένη. τοῦ τυπυσομένου,
μετ' ὀλί. μέλλ.	ὁ Τετυψόμενος. τῆς τετυψομένης.	τοῦ τετυψομένου. τὸ τετυψόμενον.	ἡ τετυψομένη, τοῦ τετυψομένου.

Aduertendum eſt, participia paſſiua in μενος maſculi- Annot.
na, & neutra in μενον, tertiæ eſſe ſimplicium declinationis: fœminina uerò eorum, ſecundæ. At participia utriuſque aoriſti paſſiui maſculini generis & neutri, quintæ declinationis, eorum uerò fœminina, ſecundæ.

DE VERBO MEDIO

Libuit in hac uerborum declinatione, Theodorum Gazam immitatus, communi ordine relicto, per omneis modò & tempora, uerba media ſeorſum uariare. Cum alij partim actiuis. ut præteritum perfectũ, & præteritum pluſquàm perfectum: partim uerò paſſiuis. hoc eſt, ambos aoriſtos, & utrunque futurum admiſcuerit. Quod quidem eo conſilio fecimus, ut faciliorem diſcentibus uiam oſtenderemus. Eſto igitur tertio loco eorum perfecta ac diſtincta uariatio, quæ quidem in præſenti, & præterito imperfecto paſſiuis prorſus ſimilia ſunt.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ ΕΝΕΣΤΩΣ.

Ενικά.	Τύπτομαι.	τύπτῃ.	τύπτεται.
Δυϊκά.	τυπτόμεθον.	τύπτεσθον.	τύπτεσθον.
Πλη.	τυπτόμεθα.	τύπτεσθε.	τύπτονται.
παρατ.	Ετυπτόμην.	ἐτύπτου.	ἐτύπτετο.
	ἐτυπτόμεθον.	ἐτύπτεσθον.	ἐτυπτέσθην.
	ἐτυπτόμεθα.	ἐτύπτεσθε.	ἐτύπτοντο.

Indicatiuus medius. uerbero uel uerberor.

παρακ

παρακ.	Τέτυπα.	τέτυπας.	τέτυπε.
		τετύπατον.	τετύπατον.
	τετύπαμεν.	τετύπατε.	τετύπασι.
ὑπερ.	Ετετύπειν.	ἐτετύπεις.	ἐτετύπει.
		ἐτετύπειτον.	ἐτετυπείτην.
	ἐτετύπειμεν.	ἐτετύπειτε.	ἐτετύπεισαν.
ἀόρ. α.	Ετυψάμην.	ἐτύψω.	ἐτύψατο.
	ἐτυψάμεθον.	ἐτύψασθον.	ἐτυψάσθην.
	ἐτυψάμεθα.	ἐτύψασθε.	ἐτύψαντο.
ἀόρ. β.	Ετυπόμην.	ἐτύπου.	ἐτύπετο.
	ἐτυπόμεθον.	ἐτύπεσθον.	ἐτυπέσθην.
	ἐτυπόμεθα.	ἐτύπεσθε.	ἐτύποντο.
μέλλ. α.	Τύψομαι.	τύψῃ.	τύψεται.
	τυψόμεθον.	τύψεσθον.	τύψεσθον.
	τυψόμεθα.	τύψεσθε.	τύψονται.
μέλλ. β.	Τυποῦμαι.	τυπῇ.	τυπεῖται.
	τυπούμεθον,	τυπεῖσθον.	τυπεῖσθον.
	τυπούμεθα.	τυπεῖσθε.	τυποῦνται.

Προστακτικὰ μέσα. Ενεστὼς καὶ παρατατικός.

Imperatiu.	Ενικά.	Τύπτου.	τυπτέσθω.	Δ. τύπτεσθον.
		τυπτέσθων.	Π. τύπτεσθε.	τυπτέσθωσαν.
	παρ. καὶ	Τέτυπε.	τετυπέτω.	τετύπετον.
	ὑπερσ.	τετυπέτων.	τετύπετε.	τετυπέτωσαν.
	ἀόρ. α.	Τύψαι.	τυψάσθω.	τύψασθον.
		τιψάσθων.	τύψασθε.	τυψάσθωσαν.
	ἀόρ. β.	Τυποῦ.	τυπέσθω.	τύπεσθον.
		τυπέσθων.	τύπεσθε.	τυπέσθωσαν.

Ευκτικὰ μέσα. Ενεστὼς καὶ παρατατικός.

Optatiuus.	Ενικά.	Τυπτοίμην.	τύπτοιο.	τύπτοιτο.
	Δυϊκά.	τυπτοίμεθον.	τύπτοισθον.	τυπτοίσθην.
	Πλη.	τυπτοίμεθα.	τύπτοισθε.	τύπτοιντο.
	παρ. καὶ	Τετύποιμι.	τετύποις.	τετύποι.
			τετύποιτον.	τετυποίτην.
		τετύποιμεν.	τετύποιτε.	τετύποιεν.
	ἀόρ. α.	Τυψαίμην.	τύψαιο.	τύψαιτο.
		τυψαίμεθον.	τύψεσθον.	τυψαίσθην.
		τυψαίμεθα.	τύψεσθε.	τύψαιντο.

ἀόρ. β

ἀόρ. β.	Τυποίμην.	τύποιο.	τύποιτο.
	τυποίμεθον.	τύποισθον.	τυποίσθην.
	τυποίμεθα.	τύποισθε.	τύποιντο.
μέλλ. α.	Τυψοίμην.	τύψοιο.	τύψοιτο.
	τυψοίμεθον.	τύψοισθον.	τυψοίσθην
	τυψοίμεθα.	τύψοισθε.	τύψοιντο.
μέλλ. β.	Τυποίμην.	τυποῖο.	τυποῖτο.
	τυποίμεθον.	τυποῖσθον.	τυποίσθην.
	τυποίμεθα.	τυποῖσθε.	τυποῖντο.

Ὑποτακτικὰ μέσα. Ἐνεστὼς ϗ Παρατατικός.

Ἑνικά	ἐὰν Τύπτωμαι.	τύπτῃ.	τύπτηται.	Subiunctiuus.
Δυϊκά.	ἐὰν τυπτώμεθον.	τύπτησθον.	τύπτησθον.	
Πλη.	ἐὰν τυπτώμεθα.	τύπτησθε.	τύπτωνται.	
παρ. ϗ	ἐὰν Τετύπω.	τετύπῃς.	τετύπῃ.	
ὑπερσ.		ἐὰν τετύπητον.	τετύπητον.	
	ἐὰν τετύπωμεν.	τετύπητε.	τετύπωσι.	
ἀόρ. α.	ἐὰν Τύψωμαι.	τύψῃ.	τύψηται.	
	ἐὰν τυψώμεθον.	τύψησθον.	τύψησθον.	
	ἐὰν τυψώμεθα.	τύψησθε.	τύψωνται.	
ἀόρ. β.	ἐὰν Τύπωμαι.	τύπῃ.	τύπηται.	
	ἐὰν τυπώμεθον.	τύπησθον.	τύπησθον.	
	ἐὰν τυπώμεθα.	τύπησθε.	τύπωνται.	

Ἀπαρέμφατα μέσα. Ἐνεστὼς ϗ Παρατατ.

Τύπτεσθαι. παρ. ϗ ὑπερσ. τετυπέναι. ἀόρ. α. τύψασθαι.
ἀόρ. β. τυπέσθαι. μέλλ. α. τύψεσθαι. μέλλ. β. τυπεῖσθαι. Infinitiuus.

Μετοχαὶ μέσαι. Ἐνεστὼς ϗ παρατατ.

	ὁ Τυπτόμενος,	τοῦ τυπτομένου.	ἡ τυπτομένη,	Participium
	τῆς τυπτομένης.	τὸ τυπτόμενον,	τοῦ τυπτομένου.	
παρ. ϗ	ὁ Τετυπώς,	τοῦ τετυπότος.	ἡ τετυπυῖα,	
ὑπερ.	τῆς τετυπυίας.	τὸ τετυπός,	τοῦ τετυπότος.	
ἀόρ. α.	ὁ Τυψάμενος,	τοῦ τυψαμένου.	ἡ τυψαμένη,	
	τῆς τυψαμένης.	τὸ τυψάμενον,	τοῦ τυψαμένου.	
ἀόρ. β.	ὁ Τυπόμενος,	τοῦ τυπομένου.	ἡ τυπομένη,	
	τῆς τυπομένης.	τὸ τυπόμενον,	τοῦ τυπομένου.	
μέλλ. α.	ὁ Τυψόμενος,	τοῦ τυψομένου.	ἡ τυψομένη,	

f τῆς

τῆς τυ[illegible]ομένης. τὸ τυψόμενον, τοῦ τυψομένου.
μέλλ. β. ὁ Τυπούμενος, τοῦ τυπουμένου. ἡ τυπουμένη.
τῆς τυπουμένης. τὸ τυπούμενον, τοῦ τυπουμένου.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΠΩΜΕΝΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ.

De uerbis circunflexis

Circunflexa uerba, à ſexta coniugatione grauitonorum fiunt. Non tamen ab omnibus uerbis: ſed ab his ſolum, quæ in penultima habent ſiue ε. ſiue α. ſiue ο. ut ποιέω. βοάω. χρυσόω. Et dicuntur circunflexa, eò quòd circunflexum accentum habent in ultima ex contractione. ut ποιέω, ποιῶ. βοάω, βοῶ. χρυσόω, χρυσῶ. Patiuntur autem ſynæreſim in præſenti, & præterito imperfecto modi indicatiui, quæquidem tempora in alijs modis, & etiam participijs ſimul uariantur. Et cum in his uerbis uariæ ſint ſynæreſes, uarias coniugationes eſſe oportet, quæ per ſupradictas treis uocaleis, hoc eſt, ε. α. & ο. diſtinguuntur: quas χαρακτηριστικά, id eſt, formatiuas literas appellare poſſumus: quemadmodum & conſonanteis in grauitonis. Eſto igitur ε. χαρακτηριστικὸν primæ coniugationis circunflexorum. α. Secundæ. ο. Tertiæ.

Loci et tempora contractionum.

Prima coniugatio circunflexorum.

Prima, coniugatio circunflexorum à uerbis ſextæ coniugationis grauitonorum, in εω deſinentibus, per ſynæreſim fit. ut ποιέω, ποιῶ. Cuius futurum in σω deſinens, à uerbo perfecto fit, penultima uocali, hoc eſt, ε. in η. conuerſa. ut ποιέω, ποιήσω. Eandem quoque uocalem & præteritum perfectum, in κα deſinens, ſeruat. hoc idem & præteritum pluſquàmperfectum & aoriſtus primus faciunt. ut πεποίηκα, ἐπεποιήκειν, ἐποίησα. Quædam tamen inueniuntur quæ in huiuſmodi temporibus ε. immutatum retinent. ut τελέω, τελῶ, τελέσω. ὀλέω, ῶ, ὀλέσω. καλέω, ῶ, καλέσω. ἀρκέω, ῶ. ἀρκέσω. & alia. Sunt & quæ utrunque habent. ut φρονέω, ῶ. φρονέσω, καὶ φρονήσω. αἰνέω, ῶ. αἰνέσω, καὶ αἰνήσω. κορέω, ῶ. κορέσω. καὶ κορήσω. & alia. Synæreſes autem huius coniugationis, quæ ſemper ex ε. præcedente, & uocali ſequente

Synæreſes primæ coniugationis.

fiunt,

fiunt, ſex ſunt. ει. ου. οι. ῃ. η. ω. Nam ſi poſt ε. alterum ſequatur ε. in ει diphthongum fit ſynæreſis. ut ποιέετον, ποιεῖτον. Si η. in η. ut ποιέητε, ποιῆτε. Si ο. in ου. ut ποιέομεν, ποιοῦμεν. Si ω. in ω. ut ποιέω, ποιῶ. Si uerò diphthongus, in eandem fit ſynæreſis. ut ποιέεις, ποιεῖς. ποιέῃ, ποιῇ. ποιέοιμι, ποιοῖμι. ποιέουσι, ποιοῦσι.

χαρακτηριστικὸν ε. { ε ει. | η η. | ο ου. | ω ω. } Si poſt ε. ſequitur diphthongus in eandem fit ſynæreſis.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΙΤΗΚΑ ΕΝΕΣΤΩΣ.

Indicatiuus Actiuus. Facio.

Ενικά.	Ποιέω, ῶ.	ποιέεις, εῖς.	ποιέει, εῖ.
	Δυϊκά.	ποιέετον, εῖτον.	ποιέετον, εῖτον.
Πλη.	ποιέομεν, οῦμεν.	ποιέετε, εῖτε.	ποιέουσι, οῦσι.
παρατ.	Εποίεον, ουν.	ἐποίεες, εις.	ἐποίεε, ει.
		ἐποιέετον, εῖτον.	ἐποιεέτην. είτην.
	ἐποιέομεν, οῦμεν.	ἐποιέετε, εῖτε.	ἐποίεον, ουν.
παρακ.	Πεποίηκα.	πεποίηκας.	πεποίηκε.
		πεποίηκατον.	πεποίηκατον.
	πεποιήκαμεν.	πεποιήκατε.	πεποιήκασι.
ὑπερσ.	Επεποιήκειν.	ἐπεποιήκεις.	ἐπεποιήκει.
		ἐπεποιήκειτον.	ἐπεποιηκείτην.
	ἐπεποιήκειμεν.	ἐπεποιήκειτε.	ἐπεποιήκεισαν.
ἀόρ. α.	Εποίησα.	ἐποίησας.	ἐποίησε.
		ἐποιήσατον.	ἐποιησάτην.
	ἐποιήσαμεν.	ἐποιήσατε.	ἐποίησαν.
μέλλ. α.	Ποιήσω.	ποιήσεις.	ποιήσει.
		ποιήσετον.	ποιήσετον.
	ποιήσομεν.	ποιήσετε.	ποιήσουσι.

Hic annotandum eſt, medium præteritum, & ſecundũ aoriſtum raro inueniri in prima, & ſecunda coniugatione circunflexorum, & à themate in ω. non purum deſinente fieri, ac impareis habere ſyllabas cũ primis. ut δουπῶ, μέλλ. δουπήσω. παρακ. δεδούπηκα. μέσος παρακ. δέδουπα. ἀόρ. α. ἐδούπησα. ἀόρ. β. ἔδουπον. At in tertia coniugatione nunq̃ inueniri. Futurum uerò ſecundum omnino deeſſe. Annotatiuncula.

Προστατικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστὼς, καὶ Παρατ.

Imperatiuus Ἑνικά. Ποίεε, ποίει. ποιεέτω, ποιείτω, Δυϊ. ποιέετον, ποιεῖτον. ποιεέτων, ποιείτων. Πληθυντικά. ποιέετε, ποιεῖτε. ποιεέτωσαν. ποιείτωσαν.

παρακ. καὶ	Πεποίηκε,	πεποιηκέτω.	πεποιήκετον.
ὑπερς.	πεποιηκέτων, πεποιήκετε,		πεποιηκέτωσαν.
ἀόρ. α.	Ποίησον,	ποιησάτω.	ποιήσατον.
	ποιησάτων.	ποιήσατε,	ποιησάτωσαν,

Εὐκτικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστὼς καὶ Παρατ.

Optatiuus. Ἑνικά.	Ποιέοιμι, οῖμι.	ποιέοις, οῖς.	ποιέοι, οῖ.
Δυϊκά		ποιέοιτον, οῖτον.	ποιεοίτην. οίτην.
Πλη.	ποιέοιμεν, οῖμεν.	ποιέοιτε, οῖτε.	ποιέοιεν. οῖεν.
παρακ. καὶ	Πεποιήκοιμι,	πεποιήκοις.	πεποιήκοι.
ὑπερς.		πεποιήκοιτον.	πεποιηκοίτην.
	πεποιήκοιμεν.	πεποιήκοιτε.	πεποιήκοιεν.
ἀόρ. α.	Ποιήσαιμι.	ποιήσαις.	ποιήσαι.
		ποιήσαιτον.	ποιησαίτην.
	ποιήσαιμεν.	ποιήσαιτε.	ποιήσαιεν.
μέλλ. α.	Ποιήσοιμι.	ποιήσοις.	ποιήσοι,
		ποιήσοιτον.	ποιησοίτην.
	ποιήσοιμεν.	ποιήσοιτε.	ποιήσοιεν.

Ὑποτακτικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστὼς καὶ Παρατ.

Coniunctiuus. Ἑνικά.	ἐὰν Ποιέω, ῶ.	ποιέῃς. ῇς.	ποιέῃ. ποιῇ.
Δυϊκά.		ἐὰν ποιέητον, ῆτον.	ποιέητον. ῆτον.
Πλη.	ἐὰν ποιέωμεν, ῶμεν.	ποιέητε, ῆτε.	ποιέωσι, ῶσι.
παρακ. καὶ	ἐὰν Πεποιήκω.	πεποιήκῃς.	πεποιήκῃ.
ὑπερς.		ἐὰν πεποιήκητον.	πεποιήκητον.
	ἐὰν πεποιήκωμεν.	πεποιήκητε.	πεποιήκωσι.
ἀόρ. α.	ἐὰν Ποιήσω.	ποιήσῃς.	ποιήσῃ.
		ἐὰν ποιήσητον.	ποιήσητον.
	ἐὰν ποιήσωμεν.	ποιήσητε.	ποιήσωσι.

Ἀπαρέμφατα ἐνεργητικά. Ἐνεστὼς καὶ Παρατ.

Ποιέειν, εῖν. παρακ. καὶ ὑπερς. πεποιηκέναι. ἀόρ. α. ποιῆσαι. μέλλ. α. ποιήσειν.

Μετοχαὶ

Μετοχαὶ ἐνεργητικαί. Ἐνεστὼς καὶ Παρατ.

	ὁ Ποιέων, ποιῶν.	τοῦ ποιέοντος,	ποιοῦντος.	Participium
	ἡ ποιέουσα, ποιοῦσα.	τῆς ποιεούσης,	ποιούσης.	
	τὸ ποιέον, ποιοῦν.	τοῦ ποιέοντος,	ποιοῦντος.	
παρα. καὶ	ὁ Πεποιηκώς,	τοῦ πεποιηκότος. ἡ πεποιηκυῖα,		
ὑπερσ.	τῆς πεποιηκυίας.	τὸ πεποιηκός.	τοῦ πεποιηκότος.	
ἀόρ. α.	ὁ Ποιήσας,	τοῦ ποιήσαντος,	ἡ ποιήσασα,	
	τῆς ποιησάσης.	τὸ ποιῆσαν, τοῦ ποιήσαντος.		
μέλλ. α.	ὁ Ποιήσων,	τοῦ ποιήσοντος.	ἡ ποιήσουσα,	
	τῆς ποιησούσης.	τὸ ποιῆσον,	τοῦ ποιήσοντος.	

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ ΕΝΕΣΤΩΣ.

Ἑνικά. Ποιέομαι, οῦμαι. ποιέῃ, ποιῇ. ποιέεται, εῖται.
Δυικά. ποιεόμεθον, ούμεθον ποιέεσθον, εῖσθον ποιέεσθον εῖσθον. Πλη. ποιεόμεθα, ούμεθα. ποιέεσθε, εῖσθε. ποιέονται, οῦνται. Indicatiuus Passiuus.

παρατ. Ἐποιεόμην, ούμην. ἐποιέου, ἐποιοῦ. ἐποιέετο, εῖτο. ἐποιεόμεθον. ούμεθον. ἐποιέεσθον, εῖσθον. ἐποιεέσθην. ἐποιεῖσθον. ἐποιεόμεθα, ούμεθα. ἐποιέεσθε, ἐποιεῖσθε. ἐποιέοντο, ἐποιοῦντο.

παρακ.	Πεποίημαι.	πεποίησαι.	πεποίηται.
	πεποιήμεθον.	πεποίησθον.	πεποίησθον.
	πεποιήμεθα.	πεποίησθε.	πεποίηνται.
		καὶ Ἰωνικῶς	πεποιέαται.
ὑπερσ.	Ἐπεποιήμην.	ἐπεποίησο.	ἐπεποίητο.
	ἐπεποιήμεθον.	ἐπεποίησθον.	ἐπεποιήσθην.
	ἐπεποιήμεθα.	ἐπεποίησθε.	ἐπεποίηντο.
		καὶ Ἰωνικῶς	ἐπεποιέατο.
ἀόρ. α.	Ἐποιήθην.	ἐποιήθης.	ἐποιήθη.
		ἐποιήθητον.	ἐποιηθήτην.
	ἐποιήθημεν.	ἐποιήθητε.	ἐποιήθησαν.
μέλλ. α.	Ποιηθήσομαι.	ποιηθήσῃ.	ποιηθήσεται.
	ποιηθησόμεθον.	ποιηθήσεσθον.	ποιηθήσεσθον.
	ποιηθησόμεθα.	ποιηθήσεσθε.	ποιηθήσονται.
μετ' ὀλί.	Πεποιήσομαι.	πεποιήσῃ	πεποιήσεται.
μέλλ.	πεποιησόμεθον.	πεποιήσεσθον.	πεποιήσεσθαι.
	πεποιησόμεθα.	πεποιήσεσθε.	πεποιήσονται.

Προσακτικὰ παθητικά. Ενεσὼς, κὴ Παρατατ.

Imperatiuus Ενικά Ποιέυ, ποιοῦ. ποιείσθω, είσθω. Δ. ποιείσθον, είσθον.
ποιείσθων, είσθων. Π. ποιείσθε, εῖσθε. ποιείσθωσαν, είσθωσαν.
παρακ. κὴ Πεποίησο. πεποιήσθω. πεποίησθον.
ὑπερσ. πεποιήσθων. πεποίησθε. πεποιήσθωσαν.
ἀόρ. α. Ποιήθητι. ποιηθήτω. ποιήθητον.
ποιηθήτων. ποιήθητε. ποιηθήτωσαν.

Εὐκτικὰ παθητικά. Ενεσὼς, κὴ Παρατατ.

Optatiuus. Ενικά Ποιεοίμην, οίμην. ποιέοιο, ποιοῖο. ποιέοιτο, οῖτο.
Δυϊκά. ποιεοίμεθον ποιοίμεθον. ποιέοισθον, ποιοῖσθον.
ποιεοίσθην, ποιοῖσθην.
Πλη. ποιεοίμεθα, οίμεθα. ποιέοισθε, οῖσθε. ποιέοιντο, οῖντο.
παρ. κὴ Πεποιήμην. πεποιῇο. πεποιῇτο.
ὑπερ. πεποιήμεθον. πεποιῇσθον. πεποιῄσθην.
πεποιήμεθα. πεποιῇσθε. πεποιῇντο.

Accentu circunflexo ſuper penultimam ſecundæ & tertiæ perſonæ, cuiuſuis numeri, niſi longa ſequatur, quod in omnibus ſanè uerbis circunflexis obſeruandum eſt.

ἀόρ. α. Ποιηθείην. ποιηθείης. ποιηθείη.
ποιηθείητον. ποιηθειήτην.
ποιηθείημεν. ποιηθείητε. ποιηθείησαν.
μέλλ. α Ποιηθησοίμην. ποιηθήσοιο. ποιηθήσοιτο.
ποιηθησοίμεθον. ποιηθήσθον. ποιηθησοίσθην.
ποιηθησοίμεθα. ποιηθήσοισθε. ποιηθήσοιντο.
μετ' ὀλί. Πεποιησοίμην. πεποιήσοιο. πεποιήσοιτο.
μέλλ. πεποιησοίμεθον. πεποιήσοισθον. πεποιησοίσθην.
πεποιησοίμεθα. πεποιήσοισθε. πεποιήσοιντο.

Υποτακτικὰ παθητικά. Ενεσὼς, κὴ Παρατατ.

Subiunctiuus. Ενικά. ἐὰν Ποιέωμαι, ῶμαι. ποιέῃ, ποιῇ. ποιέηται, ῆται.
Δυϊκά. ἐὰν ποιεώμεθον, ώμεθον. ποιέησθον, ποιῆσθον. ποιέησθον, ποιῆσθον.
Πλη. ἐὰν ποιεώμεθα, ώμεθα. ποιέησθε, ῆσθε. ποιέωνται, ῶνται.
παρ. κὴ ἐὰν Πεποιῶμαι. πεποιῇ. πεποιῆται.
ὑπερσ. ἐὰν πεποιώμεθον. πεποιῆσθον. πεποιῆσθον.
ἐὰν πεποιώμεθα. πεποιῆσθε. πεποιῶνται.

ἀόρ. α.

ἀόρ. α.	ἐὰν Ποιηθῶ.	ποιηθῇς.	ποιηθῇ.
		ἐὰν ποιηθῆτον.	ποιηθῆτον.
	ἐὰν ποιηθῶμεν.	ποιηθῆτε.	ποιηθῶσι.

Hoc in loco aduertendum eſt, ſubiunctiua in μαι deſinentia, ſi à circunflexis exiſtant, circunflecti penultimam. ἐὰν νοῶ, ἐὰν νοῶμαι. ἐὰν ποιῶ, ἐὰν ποιῶμαι. Etiam ſi ſint præteriti perfecti. ἐὰν πεποιῶμαι, ἐὰν βεβοῶμαι. Grauari autem, ſi à grauitonis extiterint. ἐὰν τύπτω, ἐὰν τύπτωμαι.

Απαρέμφατα παθητικά. Ενεστὼς, καὶ Παρατατ.

Ποιέεσθαι, εῖσθαι. παρ. καὶ ὑπερσ. πεποιῆσθαι. ἀόρ. α ποιηθῆναι. μέλ. α. ποιηθήσεσθαι. μετ᾽ ὀλ. μέλ. πεποιήσεσθαι — Infinitiuus.

Μετοχαὶ παθητικαί. Ενεστὼς, καὶ Παρατατ.

	ὁ Ποιεόμενος, ούμενος.	τοῦ ποιεομένου, ποιουμένου.		Participium
	ἡ ποιεομένη, ουμένη.	τῆς ποιεομένης,	ποιουμένης.	
	τὸ ποιεόμενον, ούμενον.	τοῦ ποιεομένου.	ποιουμένου.	
παρ. καὶ	ὁ Πεποιημένος,	τοῦ πεποιημένου.	ἡ πεποιημένη.	
ὑπερσ.	τῆς πεποιημένης.	τὸ πεποιημένον,	τοῦ πεποιημένου.	
ἀόρ. α.	ὁ Ποιηθείς,	τοῦ ποιηθέντος.	ἡ ποιηθεῖσα,	
	τῆς ποιηθείσης.	τὸ ποιηθέν,	τοῦ ποιηθέντος.	
μέλλ. α.	ὁ Ποιηθησόμενος,	τοῦ ποιηθησομένου.	ἡ ποιηθησομένη,	
	τῆς ποιηθησομένης.	τὸ ποιηθησόμενον,	τοῦ ποιηθησομένου.	
μετ᾽ ὀλ.	ὁ Πεποιησόμενος,	τοῦ πεποιησομένου.	ἡ πεποιησομένη,	
μέλλ.	τῆς πεποιησομένης.	τὸ πεποιησόμενον,	τοῦ πεποιησομένου.	

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ. ΕΝΕΣΤΩΣ.

Ενικά	Ποιέομαι, οῦμαι. ποιέῃ, ποιῇ.	ποιέεται, εῖται.	Indicatiuus.
παρατ.	Εποιεόμην, ούμην. ἐποιέου, ἐποιοῦ. ἐποιέετο, εῖτο.		medius.

Ad ſimilitudinem paſſiuorum cætera uariabis.

Præteritũ perfectũ mediũ, & præteritũ pluſq̃perfectũ, & ſecundus aoriſtus, ac futurum ſecundum omnino deſunt.

ἀόρ. α	Εποιησάμην.	ἐποιήσω.	ἐποιήσατο.
	ἐποιησάμεθον.	ἐποιήσασθον.	ἐποιησάσθην.
	ἐποιησάμεθα.	ἐποιήσασθε.	ἐποιήσαντο.
μέλλ. α.	Ποιήσομαι.	ποιήσῃ.	ποιήσεται.
	ποιησόμεθον.	ποιήσεσθον.	ποιήσεσθον.
	ποιησόμεθα.	ποιήσεσθε.	ποιήσονται.

Προστακτικά

Προςακτικὰ μέσα. Ενεςὼς. ϗ Παρατατ.

Imperatiuus — Ποιέου, ποιοῦ, ut paſſiuũ. ἀόρ. α. ποίησαι, ποιησάσθω. ποιήσασθον, ποιησάσθων. ποιήσασθε, ποιησάσθωσαν.

Εὐκτικὰ μέσα. Ενεςὼς, ϗ Παρατατ.

Optatiuus.		Ποιεοίμην, οίμην.	ποιέοιο, οῖο.	ποιέοιτο, οῖτο. &c.
	ἀόρ. α.	Ποιησαίμην.	ποιήσαιο.	ποιήσειτο.
		ποιησαίμεθον.	ποιήσαισθον.	ποιησαίσθην.
		ποιησαίμεθα.	ποιήσεσθε.	ποιήσαιντο.
	μέλλ. α.	Ποιησοίμην.	ποιήσοιο.	ποιήσοιτο.
		ποιησοίμεθον.	ποιήσοισθον.	ποιησοίσθην.
		ποιησοίμεθα.	ποιήσοισθε.	ποιήσοιντο.

Υποτακτικὰ μέσα. Ενεςὼς ϗ Παρατ.

Coniunct.		ἐὰν Ποιέωμαι. ῶμαι.	ποιέῃ, ποιῇ.	ποιέηται, ῆται. &c.
	ἀόρ. α.	ἐὰν Ποιήσωμαι.	ποιήσῃ.	ποιήσηται.
		ἐὰν ποιησώμεθον.	ποιήσησθον.	ποιήσησθον.
		ἐὰν ποιησώμεθα.	ποιήσησθε.	ποιήσωνται.

Απαρέμφατα μέσα. Ενεςὼς ϗ Παρατ.

Infinitiuus. — Ποιέεσθαι, εῖσθαι. ἀόρ. α. ποιήσασθαι. μέλλ. α. ποιήσεσθαι.

Μετοχαὶ μέσα. Ενεςὼς ϗ Παρατ.

Participium — ὁ Ποιεόμενος, ούμενος. τοῦ ποιεομένου, ουμένου. ἡ ποιεομένη, ουμένη. τῆς ποιεομένης, ουμένης. τὸ ποιεόμενον, ποιούμενον. τοῦ ποιεομένου, ποιουμένου.

ἀόρ. α. ὁ	Ποιησάμενος.	ἡ ποιησαμένη.	τὸ ποισάμενον.
μέλλ. α. ὁ	Ποιησόμενος.	ἡ ποιησομένη.	τὸ ποιησόμενον.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΠΩΜ.

Secunda coniugatio circunflexorum.

SEcunda coniugatio circunflexorũ à uerbis ſextæ coniugationis grauitonorum in αω deſinentibus, per ſynæreſim fit. ut γελάω, γελῶ. Cuius futurũ in σω deſinens, à uerbo perfecto fit: nunc penultima uocali ſeruata. ut γελάω, ῶ, γελάσω. nunc in η conuerſa.

uerſa. βοάω, βοῶ, βοήσω. Eandem quoq; penultimam & præteritum perfectum in κα deſinens ſeruat. ut γεγέλακα. βεβόηκα. Sic & præteritum pluſquàmperfectum, & primus aoriſtus. Synæreſes autem huius ſecundæ coniugationis, quæ ſemper ex α. præcedente, & uocali ſequente fiunt, duæ tantummodo ſunt, α. ſcilicet, & ω. Nam poſt ipſum α. aut ε. ſequitur, aut η. aut ο. μικρόν. aut ω. Si ε. aut η. ſequantur, in α. productum fit craſis. ut βοάετε, βοᾶτε. βοάητε, βοᾶτε. Si ο. μικρὸν aut ω. in ω. μέγα fit ſemper. ut βοάω, βοῶ. βοάομεν. βοῶμεν. At ubi ι. in diphthongo repertum fuerit, idem facta craſi, in diphthongum impropriam per ſynæreſim reſumendum erit. ut βοάεις. βοᾷς. βοάει, βοᾷ. βοάοιμι, βοῷμι. Si uerò υ. omnino obijciendum. ut βοάουσι βοῶσι.

Synæreſes huius coniugationis.

χαρακτηριστικὸν α { ε, η → α; ο, ω → ω } Si poſt α. ſequitur ι. in quaplam diphthongo, idem remanet in diphthongo impropria.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ. ΕΝΕΣΤΩΣ

Indicatiuus. actiuus. Clamo.

Ενικά.	Βοάω, ῶ.	βοάεις, ᾷς.	βοάει, βοᾷ.
Δυϊκά.		βοάετον, ᾶτον.	βοάετον, ᾶτον.
Πλη.	βοάομεν. ῶμεν.	βοάετε, ᾶτε.	βοάουσι. ῶσι.
παρατ.	Εβόαον, ἐβόων.	ἐβόαες, ἐβόας.	ἐβόαε. ἐβόα.
		ἐβοάετον. ᾶτον.	ἐβοαέτην. ώτην.
	ἐβοάομεν, ῶμεν.	ἐβοάετε. ᾶτε.	ἐβόαον. ἐβόων.
παρακ.	Βεβόηκα.	βεβόηκας.	βεβόηκε.
		βεβοήκατον.	βεβοήκατον.
	βεβοήκαμεν.	βεβοήκατε.	βεβοήκασι.
ὑπερσ.	Εβεβοήκειν.	ἐβεβοήκεις.	ἐβεβοήκει.
		ἐβεβοήκειτον.	ἐβεβοηκείτην.
	ἐβεβοήκειμεν.	ἐβεβοήκειτε.	ἐβεβοήκεισαν.
ἀόρ. α.	Εβόησα.	ἐβόησας.	ἐβόησε.
		ἐβοήσατον.	ἐβοησάτην.
	ἐβοήσαμεν.	ἐβοήσατε.	ἐβόησαν.
μέλλ. α.	Βοήσω.	βοήσεις.	βοήσει.
		βοήσετον.	βοήσετον.
	βοήσομεν.	βοήσετε.	βοήσουσι.

BIBLIOTECA NAZ. ROMA VITTORIO EMANUELE

Προστακτικὰ ἐνεργητικά. Ενεστὼς, καὶ Παρατατ.

Imperatiuus		Βόαε, βόα.	βοαέτω, βοάτω.	βοάετον, βοᾶτον.
		βοαέτων, άτων.	βοάετε, βοᾶτε.	βοαέτωσαν, άτω=
	παρακ.	Βεβόηκε.	βεβοηκέτω.	βεβοήκετον. (σαν.
		βεβοηκέτων.	βεβοήκετε.	βεβοηκέτωσαν.
	ἀόρ. α.	Βοήσον.	βοησάτω.	βοήσατον.
		βοησάτων.	βοήσατε.	βοησάτωσαν.

Εὐκτικὰ ἐνεργητικά. Ενεστὼς, καὶ Παρατατ.

Optatiuus,	Ενικά.	Βοάοιμι, ῷμι.	βοάοις, βοῷς.	βοάοι, βοῷ.
	Δυϊκά.		βοάοιτον, ῷτον.	βοαοίτην, ῴτην.
	Πλη.	βοάοιμεν, ῷμεν.	βοάοιτε, ῷτε.	βοάοιεν, ῴεν.
	παρακ. καὶ	Βεβοήκοιμι.	βεβοήκοις.	βεβοήκοι.
	ὑπερσ.		βεβοήκοιτον.	βεβοηκοίτην.
		βεβοήκοιμεν.	βεβοήκοιτε.	βεβοήκοιεν.
	ἀόρ. α.	Βοήσαιμι.	βοήσαις.	βοήσαι.
			βοήσαιτον.	βοησαίτην.
		βοήσαιμεν.	βοήσαιτε.	βοήσαιεν.
	μέλλ. α.	Βοήσοιμι.	βοήσοις.	βοήσοι.
			βοήσοιτον.	βοησοίτην.
		βοήσοιμεν.	βοήσοιτε.	βοήσοιεν.

Υποτακτικὰ ἐνεργητικά. Ενεστὼς, καὶ Παρατατ.

Subiunctiuus.	Ενικά.	ἐὰν Βοάω, βοῶ.	βοάῃς, βοᾷς.	βοάῃ, βοᾷ.
	Δυϊκά.		ἐὰν βοάητον, ᾶτον.	βοάητον, ᾶτον.
	Πλη.	ἐὰν βοάωμεν, ῶμεν.	βοάητε, ᾶτε.	βοάωσι, ῶσι.
	παρακ. καὶ	ἐὰν Βεβοήκω.	βεβοήκῃς.	βεβοήκῃ.
	ὑπερσ.		ἐὰν βεβοήκητον.	βεβοήκητον.
		ἐὰν βεβοήκωμεν.	βεβοήκητε.	βεβοήκωσι.
	ἀόρ. α.	ἐὰν Βοήσω.	βοήσῃς.	βοήσῃ.
			ἐὰν βοήσητον.	βοήσητον.
		ἐὰν βοήσωμεν.	βοήσητε.	βοήσωσι.

Απαρέμφατα ἐνεργητικά. Ενεστὼς, καὶ Παρατατ.

Infinitiuus Βοάειν. βοᾶν. παρακ. καὶ ὑπερσ. βεβοηκέναι. ἀόρ. α. βοῆσαι. μέλλ. α. βοήσειν.

Μετοχαὶ ἐνεργητικαί. Ενεστὼς, καὶ Παρατατ.

ὁ Βοάων,

ὁ Βοάων, βοῶν. τοῦ βοάοντος, ῶντος. ἡ βοάουσα, βοῶσα.
τῆς βοαούσης, ώσης. τὸ βοάον, βοῶον. τοῦ βοάοντος, ῶντος

παρακ. καὶ ὁ Βεβοηκώς. τοῦ βεβοηκότος. ἡ βεβοηκυῖα.
ὑπερσ. τῆς βεβοηκυίας. τὸ βεβοηκός. τοῦ βεβοηκότος.
ἀόρ. ὁ Βοήσας. ἡ βοήσασα. τὸ βοῆσαν.
μέλλ. ὁ Βοήσων. ἡ βοήσουσα. τὸ βοῆσον.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ ΕΝΕΣΤΩΣ

Ενικά. Βοάομαι, βοῶμαι. βοάῃ, βοᾷ. βοάεται, βοᾶται. Indicatiuus Paſſiuus. Vocor.
Δυϊκά. βοαόμεθον, ώμεθον. βοάεσθον, ᾶσθον. βοάεσθον. βοᾶσθον.
Πλη. βοαόμεθα, ώμεθα. βοάεσθε, ᾶσθε. βοάονται, ῶνται.
παρατ. Εβοαόμην, ώμην. ἐβοάου, ἐβοῶ. ἐβοάετο, ᾶτο. ἐβοαόμεθον, ώμεθον. ἐβοάεσθον, ᾶσθον. ἐβοαέσθην, άσθην. ἐβοαόμεθα, ώμεθα. ἐβοάεσθε, ᾶσθε. ἐβοάοντο, ῶντο.

παρακ.	Βεβόημαι.	βεβόησαι.	βεβόηται.
	βεβοήμεθον.	βεβόησθον.	βεβόησθον.
	βεβοήμεθα.	βεβόησθε.	βεβόηνται.
ὑπερσ.	Εβεβοήμην.	ἐβεβόησο.	ἐβεβόητο.
	ἐβεβοήμεθον.	ἐβεβόησθον.	ἐβεβοήσθην.
	ἐβεβοήμεθα.	ἐβεβόησθε.	ἐβεβόηντο.
ἀόρ. α.	Εβοήθην.	ἐβοήθης.	ἐβοήθη.
		ἐβοήθητον.	ἐβοηθήτην.
	ἐβοήθημεν.	ἐβοήθητε.	ἐβοήθησαν.
μέλλ. α.	Βοηθήσομαι.	βοηθήσῃ.	βοηθήσεται.
	βοηθησόμεθον.	βοηθήσεσθον.	βοηθήσεσθον.
	βοηθησόμεθα.	βοηθήσεσθε.	βοηθήσονται.
μετ' ὀλ.	Βεβοήσομαι.	βεβοήσῃ.	βεβοήσεται.
μέλλ.	βεβοησόμεθον.	βεβοήσεσθον.	βεβοήσεσθον.
	βεβοησόμεθα.	βεβοήσεσθε.	βεβοήσονται.

Προσακτικὰ παθητικά. Ενεστὼς καὶ Παρατ.

Ενικά.	Βοάου, βοῶ.	βοαέσθω.	βοάσθω.	Imperatiuus
Δυϊκά.	βοάεσθον, ᾶσθον.	βοαέσθων,	βοάσθων.	
Πλη.	βοάεσθε, ᾶσθε.	βοαέσθωσαν,	βοάσθωσαν.	
παρακ. καὶ	Βεβόησο.	βεβοήσθω.	βεβόησθον.	
ὑπερσ.	βεβοήσθων.	βεβόησθε.	βεβοήσθωσαν.	
ἀόρ. α.	Βοήθητι.	βοηθήτω.	βοήθητον.	

βοηθήτων. βοήθητε. βοηθήτωσαν.

Εὐκτικὰ παθητικά. Ἐνεστὼς ϗ Παρατ.

Optatiuus. Ἑνικά. Βοαοίμην, ῴμην. βοάοιο, βοῷο. βοάοιτο, βοῷτο.
Δυϊκά. βοαοίμεθον, ῴμεθον. βοάοισθον, ῷσθον. βοαοίσθην, ῴσθην.
Πληθ. βοαοίμεθα, ῴμεθα. βοάοισθε, ῷσθε. βοάοιντο, ῷντο.
παρακ. ϗ ὑπερσ. Βεβοήμην. βεβοῇο. βεβοῆτο.
βεβοήμεθον. βεβοῆσθον. βεβοήσθην.
βεβοήμεθα. βεβοῆσθε. βεβοῆντο.
ἀόρ. α. Βοηθείην. βοηθείης. βοηθείη.
βοηθείητον. βοηθειήτην.
βοηθείημεν. βοηθείητε. βοηθείησαν.
μέλλ. α. Βοηθησοίμην. βοηθήσοιο. βοηθήσοιτο.
βοηθησοίμεθον. βοηθήσοισθον. βοηθησοίσθην.
βοηθησοίμεθα. βοηθήσοισθε. βοηθήσοιντο.
μετ' ὀλ. μέλλ. Βεβοησοίμην. βεβοήσοιο. βεβοήσοιτο.
βεβοησοίμεθον. βεβοήσοισθον. βεβοησοίσθην.
βεβοησοίμεθα. βεβοήσοισθε. βεβοήσοιντο.

Ὑποτακτικὰ παθητικά. Ἐνεστὼς ϗ Παρατατικός.

Subiunctiuus. Ἑνικά. ἐὰν Βοάωμαι, ῶμαι. βοάῃ, βοᾷ. βοάηται, ᾶται.
Δυϊκά. ἐὰν βοαώμεθον, ώμεθον. βοάησθον, ᾶσθον. βοάησθον, βοᾶσθον.
Πληθ. ἐὰν βοαώμεθα, ώμεθα. βοάησθε, ᾶσθε. βοάωνται, ῶνται.
παρ. ϗ ὑπερ. ἐὰν Βεβοῶμαι. βεβοῇ. βεβοῆται.
ἐὰν βεβοώμεθον. βεβοῆσθον. βεβοῆσθον.
ἐὰν βεβοώμεθα. βεβοῆσθε. βεβοῶνται.
ἀόρ. α. ἐὰν Βοηθῶ. βοηθῇς. βοηθῇ.
ἐὰν βοηθῆτον. βοηθῆτον.
ἐὰν βοηθῶμεν. βοηθῆτε. βοηθῶσι.

Ἀπαρέμφατα παθητικά. Ἐνεστὼς ϗ Παρατ.

Infinitiuus. Βοάεσθαι, βοᾶσθαι. παρ. ϗ ὑπερ. βεβοῆσθαι. ἀόρ. α. βοηθῆναι.
μέλλ. α. βοηθήσεσθαι. μετ' ὀλίγ. μέλλ. βεβοήσεσθαι.

Μετοχαὶ παθητικαί. Ἐνεστὼς, ϗ Παρατατ.

Participium ὁ Βοαόμενος, ώμενος. ἡ βοαομένη, ωμένη. τὸ βοαόμενον, ώμενον.
παρακ. ϗ ὑπερσ. ὁ βεβοημένος. ἡ βεβοημένη. τὸ βεβοημένον.
ἀόρ. α. ὁ Βοηθείς. ἡ βοηθεῖσα. τὸ βοηθέν.

μέλλ. α.

μέλλ. α. ὁ Βοηθησόμενος. ἡ βοηθησομένη. τὸ βοηθησόμενον.
μετ' ὀλί. μέλλ. ὁ βεβοησόμενος. ἡ βεβοησομένη, τὸ βεβοησόμενον

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ. ΕΝΕΣΤΩΣ.

Βοάομαι, ῶμαι. βοάῃ, βοᾷ. βοάεται, βοᾶται. Indicatiuus. medius. Voco uel vocor.
παρακ. Ἐβοαόμην, ώμην. ἐβοάου, ἐβοῶ. ἐβοάετο, ἐβοᾶτο.
ἀόρ. α. Ἐβοησάμην. ἐβοήσω. ἐβοήσατο.
ἐβοησάμεθον. ἐβοήσασθον. ἐβοησάσθην.
ἐβοησάμεθα. ἐβοήσασθε. ἐβοήσαντο.
μέλλ. α. Βοήσομαι. βοήσῃ. βοήσεται.
βοησόμεθον. βοήσεσθον. βοήσεσθον.
βοησόμεθα. βοήσεσθε. βοήσονται.

Προστατικὰ μέσα. Ἐνεστὼς καὶ Παρατ.

Βοάου, βοῶ. βοαέσθω, άσθω. &c. Imperatiuus
ἀόρ. α. Βόησαι. βοησάσθω. βοήσασθον. βοησάσθων. βοήσασθε, βοησάσθωσαν.

Εὐκτικὰ μέσα. Ἐνεστὼς καὶ Παρατ.

Ἐνικά. Βοαοίμην, ῴμην. βοάοιο, βοῷο. βοάοιτο, βοῷτο. Optatiuus.
ἀόρ. α. Βοησαίμην. βοήσαιο. βοήσαιτο.
βοησαίμεθον. βοήσαισθον. βοησαίσθην.
βοησαίμεθα. βοήσαισθε. βοήσαιντο.
μέλλ. α. Βοησοίμην. βοήσοιο. βοήσοιτο.
βοησοίμεθον. βοήσοισθον. βοησοίσθην.
βοησοίμεθα. βοήσοισθε. βοήσοιντο.

Ὑποτακτικὰ μέσα. Ἐνεστὼς καὶ Παρατ.

ἐὰν Βοάωμαι, ῶμαι. βοάῃ, βοᾷ. βοάηται, βοᾶται. Subiunctiuus,
ἀόρ. α. ἐὰν Βοήσωμαι. βοήσῃ. βοήσηται.
ἐὰν βοησώμεθον. βοήσησθον. βοήσησθον.
ἐὰν βοησώμεθα. βοήσησθε. βοήσωνται.

Ἀπαρέμφατα μέσα. Ἐνεστὼς καὶ Παρατ.

Βοάεσθαι, βοᾶσθαι. ἀόρ. α. βοήσασθαι. μέλλ. α. βοήσεσθαι. Infinitiuus.

Μετοχαὶ μέσα. Ἐνεστὼς καὶ Παρατ.

ὁ Βοαόμενος, ώμενος. ἡ βοαομένη, ωμένη. τὸ βοαόμενον, βοώμενον.
ἀόρ. α. ὁ Βοησάμενος. ἡ βοησαμένη. τὸ βοησάμενον.
μέλλ. α. ὁ Βοησόμενος. ἡ βοησομένη. τὸ βοησόμενον.

ΤΡΙΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΠΩΜ.

Tertia coniugatio circunflexorum.

TErtia coniugatio circũflexorum à uerbis ſextæ coniugationis grauitonorum, in όω. deſinentibus, per ſynæreſim fit. ut χρυσόω, χρυσῶ. Cuius futurum ante σω. ut plurimum ω. habet. Coſnoſcitur autem ſic. Nam quandocunque uerbum nomen habet præiacens, à quo deriuatur, tunc futurum habet ω. ut ἀργυρός, ἀργυρόω, ρῶ, ἀργυρώσω. Si autem uerbum nullum habeat nomen, à quo deriuetur, tunc futurum retinet ο. μικρόν. ut ὀμόω, ῶ. ὀμόσω. Præteritum quoque perfectum in κα. deſinens, & præteritum pluſquamperfectum, & aoriſtus primus eandem ſeruant penultimam, quam habet futurum. ut κεχρύσωκα. ὤμοκα.

Synæreſes tertiæ coniugationis.

Synæreſes autem huius cõiugationis tres ſunt, οι. ου. ω. Nam ſi poſt ο. ſequitur ε. aut alterum ο. ſiue ſolum, ſiue in ου. diph. fit ſinæreſis in ου. ut χρυσόετον, χρυσοῦτον. χρυσόομεν, χρυσοῦμεν. χρυσόουσι, χρυσοῦσι. Si η. aut ω. in ω. μέγα. ut χρυσόητε, χρυσῶτε. χρυσόωσι, χρυσῶσι. Si uerò ι. in quapiam diphth. repertum fuerit, in οι. ſemper fiat ſynæreſis. ut χρυσόεις, χρυσοῖς. χρυσόοιμι, χρυσοῖμι. χρυσόῃ. χρυσοῖ.

χαρακτηριστικόν ο { ε, ο, η, ω } ου, ω — Sequente ι. in quauis diphth. fit ſynæreſis in οι.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ ΕΝΕΣΤΩΣ.

Indicatiuus Actiuus. Deauro.

Ενικά. Χρυσόω, χρυσῶ. χρυσόεις, χρυσοῖς. χρυσόει, χρυσοῖ.
Δυικά. χρυσόετον, οῦτον. χρυσόετον, οῦτον.
Πλη. χρυσόομεν, οῦμεν. χρυσόετε, οῦτε. χρυσόουσι, οῦσι
παρατ. Εχρύσοον, ἐχρύσουν. ἐχρύσοες, ουες. ἐχρύσοε, ἐχρύσου.
ἐχρυσόετον, οῦτον. ἐχρυσοέτην, ούτην.
ἐχρυσόομεν,

ἐχρυσόομεν, οῦμεν. ἐχρυσόετε, οῦτε. ἐχρύσοον, σοῦν.

παρακ. Κεχρύσωκα. κεχρύσωκας. κεχρύσωκε.

κεχρυσώκατον. κεχρυσώκατον.

κεχρυσώκαμεν. κεχρυσώκατε. κεχρυσώκασι.

ὑπερσ. Εκεχρυσώκειν. ἐκεχρυσώκεις. ἐκεχρυσώκει.

ἐκεχρυσώκειτον. ἐκεχρυσωκείτην.

ἐκεχρυσώκειμεν. ἐκεχρυσώκειτε. ἐκεχρυσώκεισαν.

ἀόρ. α. Εχρύσωσα. ἐχρύσωσας. ἐχρύσωσε.

ἐχρυσώσατον. ἐχρυσωσάτην.

ἐχρυσώσαμεν. ἐχρυσώσατε. ἐχρύσωσαν.

μέλλ. α. Χρυσώσω. χρυσώσεις. χρυσώσει.

χρυσώσετον. χρυσώσετον.

χρυσώσομεν. χρυσώσετε. χρυσώσουσι.

Προσακτικὰ ἐνεργητικά. Ενεςὼς καὶ Παρατατ.

Χρύσοε, χρύσου. χρυσοέτω, σούτω. χρυσόετον, σοῦτον. Imperatiuus

χρυσοέτων, ούτων. χρυσόετε, σοῦτε. χρυσοέτωσαν, σούτωσ

παρ. καὶ Κεχρύσωκε. κεχρυσωκέτω. κεχρυσώκετον. (σαν

ὑπερσ. κεχρυσωκέτων. κεχρυσώκετε. κεχρυσωκέτωσαν.

ἀόρ. α. Χρύσωσον. χρυσωσάτω. χρυσώσατον.

χρυσωσάτων. χρυσώσατε. χρυσωσάτωσαν.

Εὐκτικὰ ἐνεργητικά. Ενεςὼς καὶ Παρατατ.

Ενικά. Χρυσόοιμι, χρυσοῖμι. χρυσόοις, χρυσοῖς. χρυσόοι, χρυσοῖ Optatiuus.

Δυϊκά. χρυσόοιτον, σοῖτον. χρυσοοίτην, οίτην.

Πλη. χρυσόοιμεν, σοῖμεν. χρυσόοιτε, σοῖτε. χρυσόοιεν, σοῖεν.

παρ. καὶ Κεχρυσώκοιμι. κεχρυσώκοις. κεχρυσώκοι.

ὑπερ. κεχρυσώκοιτον. κεχρυσωκοίτην.

κεχρυσώκοιμεν. κεχρυσώκοιτε. κεχρυσώκοιεν.

ἀόρ. α. Χρυσώσαιμι. χρυσώσαις. χρυσώσαι.

χρυσώσαιτον. χρυσωσαίτην.

χρυσώσαιμεν. χρυσώσαιτε. χρυσώσαιεν.

μέλλ. α. Χρυσώσοιμι. χρυσώσοις. χρυσώσοι.

χρυσώσοιτον. χρυσωσοίτην.

χρυσώσοιμεν. χρυσώσοιτε. χρυσώσοιεν.

Υποτακτικὰ ἐνεργητικά. Ενεςὼς καὶ Παρατατ.

Ενικά. ἐὰν. Χρυσόω, χρυσῶ. χρυσόῃς, χρυσοῖς. χρυσόῃ, χρυσοῖ. Subiunctiuus.

Δυϊκά.

ἀόρ.α.	Ἐχρυσώθημ.	ἐχρυσώθης.	ἐχρυσώτη.
		ἐχρυσώθητομ.	ἐχρυσωθήτημ.
	ἐχρυσώθημεμ.	ἐχρυσώθητε.	ἐχρυσώθησαμ.
μέλλ. α.	Χρυσωθήσομαι.	χρυσωθήσῃ.	χρυσωθήσεται.
	χρυσωθησόμεθομ.	χρυσωθήσεσθομ.	χρυσωθήσεσθομ.
	χρυσωθησόμεθα.	χρυσωθήσεσθε.	χρυσωθήσονται.
μετ' ὀλ.	Κεχρυσώσομαι.	κεχρυσώσῃ.	κεχρυσώσεται.
μέλλ.	κεχρυσωσόμεθομ.	κεχρυσώσεσθομ.	κεχρυσώσεσθομ.
	κεχρυσωσόμεθα.	κεχρυσώσεσθε.	κεχρυσώσονται.

Προςατικὰ παθητικὰ Ἐνεςὼς, καὶ Παρατ.

Χρυσόου, χρυσοῦ. χρυσοέσθω, ούσθω. χρυσόεσθομ, χρυσοῦσθομ. Imperatiuus
χρυσοέσθωμ, ούσθωμ. χρυσόεσθε, οῦσθε. χρυσοέσθωσαμ, χρυσοῦσθωσαμ.

παρακ. καὶ	Κεχρύσωσο,	κεχρυσώσθω.	κεχρύσωσθομ.
ὑπερσ.	κεχρυσώσθωμ.	κεχρύσωσθε.	κεχρυσώσθωσαμ.
ἀόρ. α.	Χρυσώθητι.	χρυσωθήτω.	χρυσώθητομ.
	χρυσωθήτωμ.	χρυσώθητε.	χρυσωθήτωσαμ.

Εὐκτικὰ παθητικά. Ἐνεςὼς καὶ Παρατ.

Ἑνικά. Χρυσοοίμημ, οίμημ. χρυσόοιο, σοῖο. χρυσόοιτο, σοῖτο. Optatiuus.
Δυϊκά. χρυσοοίμεθομ, οίμεθομ. χρυσόοισθομ, οῖσθομ. χρυσοοίσθημ, σοίσθημ.
Πλη. χρυσοοίμεθα, οίμεθα. χρυσόοισθε, σοῖσθε. χρυσόοιντο, σοῖντο.

παρακ. καὶ	Κεχρυσῷμημ.	κεχρυσῷο.	κεχρυσῷτο.
ὑπερσ.	κεχρυσώμεθομ.	κεχρυσῷσθομ.	κεχρυσώσθημ.
	κεχρυσώμεθα.	κεχρυσῷσθε.	κεχρυσῷντο.
ἀόρ. α.	Χρυσωθείημ.	χρυσωθείης.	χρυσωθείη.
		χρυσωθείητομ.	χρυσωθειήτημ.
	χρυσωθείημεμ.	χρυσωθείητε.	χρυσωθείησαμ.
μέλλ. α.	Χρυσωθησοίμημ.	χρυσωθήσοιο.	χρυσωθήσοιτο.
	χρυσωθησοίμεθομ.	χρυσωθήσοισθομ.	χρυσωθησοίσθημ.
	χρυσωθησοίμεθα,	χρυσωθήσοισθε.	χρυσωθήσοιντο.
μετ' ὀλ.	Κεχρυσωσοίμημ.	κεχρυσώσοιο.	κεχρυσώσοιτο.
μέλλ.	κεχρυσωσοίμεθομ.	κεχρυσώσοισθομ.	κεχρυσωσοίσθημ.
	κεχρυσωσοίμεθα.	κεχρυσώσοισθε.	κεχρυσώσοιντο.

Ὑποτακτικὰ παθητικά. Ἐνεςὼς καὶ Παρατατικός.

Subiunctiuus. Ενικά. ἐὰν Χρυσόωμαι, σῶμαι. χρυσόῃ, χρυσοῖ. χρυσόηται, χρυσῶται.

Δυϊκά. ἐὰν χρυσοώμεθον, ώμεθον. χρυσόησθον, ῶσθον. χρυσόησθον, ῶσθον.

Πλη. ἐὰν χρυσοώμεθα, ώμεθα. χρυσόησθε, ῶσθε. χρυσόωνται, ῶνται.

παρακ. καὶ ἐὰν Κεχρυσῶμαι. κεχρυσῷ. κεχρυσῆται.

ὑπερσ. ἐὰν κεχρυσώμεθον. κεχρυσῆσθον. κεχρυσῆσθον.

ἐὰν κεχρυσώμεθα. κεχρυσῆσθε. κεχρυσῶνται.

ἀόρ. α. ἐὰν Χρυσωθῶ. χρυσωθῇς. χρυσωθῇ.

ἐὰν χρυσωθῆτον. χρυσωθῆτον.

ἐὰν χρυσωθῶμεν. χρυσωθῆτε. χρυσωθῶσι.

Απαρέμφατα παθητικά. Ενεςὼς καὶ Παρατ.

Infinitiuus. Χρυσόεσθαι, σοῦσθαι. Παρακ. καὶ ὑπερσ. κεχρυσῶσθαι.

ἀόρ. α. χρυσωθῆναι. μέλλ. α. χρυσωθήσεσθαι. μετ' ὀλ. κεχρυσώσεσθαι

Μετοχαὶ παθητικαί. Ενεςὼς, καὶ Παρατατ.

ὁ Χρυσοόμενος, σούμενος. ἡ χρυσοομένη, ουμένη. τὸ χρυσοόμενον, ούμενον.

παρακ. καὶ ὑπερσ. ὁ Κεχρυσωμένος. ἡ κεχρυσωμένη. τὸ κεχρυσωμένον.

ἀόρ. α. ὁ Χρυσωθείς. ἡ χρυσωθεῖσα. τὸ χρυσωθέν.

μέλλ. α. ὁ Χρυσωθησόμενος. ἡ χρυσωθησομένη. τὸ χρυσωθησόμενον.

μετ' ὀλ. μέλλ. ὁ Κεχρυσωσόμενος. ἡ κεχρυσωσομένη. τὸ κεχρυσωσόμενον.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ. ΕΝΕΣΤΩΣ.

Indicatiuus medius. De auro uel de auror.

Χρυσόομαι, σοῦμαι. χρυσόῃ, χρυσοῖ. χρυσόεται, σοῦται.

παρατ. Εχρυσοόμην, ούμην. ἐχρυσόου. ἐχρυσοῦ. ἐχρυσόετο, σοῦτο.

ἀόρ. α. Εχρυσωσάμην. ἐχρυσώσω. ἐχρυσώσατο.

ἐχρυσωσάμεθον. ἐχρυσώσασθον. ἐχρυσωσάσθην.

ἐχρυσωσάμεθα. ἐχρυσώσασθε. ἐχρυσώσαντο.

μέλλ. α. Χρυσώσομαι. χρυσώσῃ. χρυσώσεται.

χρυσωσόμεθον. χρυσώσεσθον. χρυσώσεσθον.

χρυσωσόμεθα. χρυσώσεσθε. χρυσώσονται.

Προςακτικὰ μέσα. Ενεςὼς καὶ Παρατ.

Χρυσόου, χρυσοῦ. χρυσοέσθω, σούσθω. χρυσόεσθον, σοῦσθον. χρυσοέσθων.

χρυσοέσθων, σούθων. χρυσόεσθε, σοῦσθε. χρυσοέσθω-
σαν, σούσθωσαν.

ἀόρ. α. Χρύσωσαι. χρυσωσάσθω. χρυσώσασθον.
χρυσωσάσθων. χρυσώσασθε. χρυσωσάσθωσαν.

Εὐκτικὰ μέσα. Ενεστὼς ϗ Παρατ.

Χρυσοοίμην, οίμην. χρυσόοιο, σοῖο. χρυσόοιτο, σοῖτο. Optatiuus.
ἀόρ. α. Χρυσωσαίμην. χρυσώσαιο. χρυσώσαιτο.
χρυσωσαίμεθον. χρυσώσαισθον. χρυσωσαίσθην.
χρυσωσαίμεθα. χρυσώσαισθε. χρυσώσαιντο.
μέλλ. α. Χρυσωσοίμην. χρυσώσοιο. χρυσώσοιτο.
χρυσωσοίμεθον. χρυσώσοισθον. χρυσωσοίσθην.
χρυσωσοίμεθα. χρυσώσοισθε. χρυσώσοιντο.

Ὑποτακτικὰ μέσα. Ενεστὼς ϗ Παρατ.

ἐὰν Χρυσόομαι, σῶμαι. χρυσόῃ, χρυσοῖ. χρυσόηται, σῶ- Subiunctiuus.
ἀόρ. α. ἐὰν Χρυσώσωμαι. χρυσώσῃ. χρυσώσηται. (ται.
ἐὰν χρυσωσώμεθον. χρυσώσησθον. χρυσώσησθον.
ἐὰν χρυσωσώμεθα. χρυσώσησθε. χρυσώσωνται.

Ἀπαρέμφατα μέσα. Ενεστὼς ϗ Παρατ.

Χρυσόεσθαι, σοῦσθαι. ἀόρ. α. χρυσώσασθαι. μέλλ. α. Infinitiuus.
χρυσώσεσθαι.

Μετοχαὶ μέσα. Ενεστὼς ϗ Παρατ.

ὁ Χρυσοόμενος, σούμενος. ἡ χρυσοομένη, ουμένη. τὸ Participium
χρυσοόμενον, σούμενον.
ἀόρ. α. ὁ Χρυσωσάμενος. ἡ χρυσωσαμένη. τὸ χρυσωσάμενον.
μέλλ. α. ὁ Χρυσωσόμενος. ἡ χρυσωσομένη. τὸ χρυσωσόμενον.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΜΙ ΡΗΜΑΤΩΝ.

VErba in μι deſinētia fiunt à uerbis ſextæ coniugationis grauitonorum: partim ab ijs quæ patiuntur ſynæreſim, partim ab ijs quæ non patiuntur. Deriuatiua à grauitonis ſynæreſim patientibus, quæ idcirco περισπώμενα dicta ſunt, reduplicationem plærunque ſuſcipiunt, & ea quidem triſyllaba eſſe

De uerbis in μι.

Deriuatiua.

 debent,

debent, cõnumerata ſcilicet ea ſyllaba, quam pergemina
tionem, ſiue reduplicationem adſumunt: & ſi apud poë-
tas aliqua inueniantur triſyllaba quæ omnino reduplica-
Reduplicatio quid. tione carent. ut δίζημι, ὄνημι. & ſimilia. Eſt autem redupli
catio, quæ Græce ἀναδιπλασιασμός dicitur, eiuſdem conſo-
nantis, aut proprij antiſtichi cũ uocali correpta aſſumptio.
Et eſt duplex, propria, & impropria.

Reduplicatio propria. Propria, in qua eadem repetitur conſonans cum ι. bre-
ui κοινῶς. ut δῶ, διδῶ, δίδωμι. Hoc idem fit, ſi etiàm duæ ſint
conſonantes, quarum prior ſit muta, altera uerò liquida,
quæ quidem cõmunem faciunt ſyllabam: tunc enim prior
repetitur, muta ſcilicet, cum ι. hoc in loco pro breui habea
tur. ut πλῶ, πιπλῶ, πίπλημι, καὶ πίμπλημι. πλεονασμῷ τοῦ μ. At
ſi ab aliqua aſpiratarum uerbum incipiat, non eadem re-
petitur aſpirata propter incõcinnitatem: ſed in eius locum
ἀντίστιχον ſuum, hoc eſt, propria tenuis ſubrogatur. ut θῶ, τι-
θῶ, τίθημι. χρῶ, κιχρῶ, κίχρημι.

Impropria. At impropria reduplicatio eſt, in qua nulla ſit conſonan
tis repetitio: ſed ι. tantum uerbo præponitur. Idq́ꝫ duobus
etiam modis fieri contingit. Vno, cum uerbum incipit à
uocali. ut ἕῶ, ἱῶ, ἵημι. altero autem, quando à ς. principium
capit. ut στῶ, ἱστῶ, ἵστημι. ubi σ. non repetitur, quandoquidem
ἰῶτα productum exiſtit: cum poſt ipſum duæ ſequãtur con-
ſonantes. hoc eſt, σ. & τ. non autem muta cum liquida,
ut ſupra.

Annotat. Illud autem ſciendum eſt, reduplicationem hanc, ſiue
propria ſit, ſiue impropria, in præſenti, & præterito imper
fecto modi indicatiui, uerborum in μι. exeuntium, fieri de-
bere, quæ quidem tempora, ut in alijs modis, ſic & in par
ticipijs ſimul uariantur.

Illud quoq́ꝫ memoria tenendum, uerba in μι. in præſen-
ti ſolum tempore propriam habere inflexionem.

At præteritum imperfectum, & aoriſtum ſecundum, in
omnibus modis, ac etiam participijs, formationem paſſi-
ui aoriſti ſequi: etſi eorum penultimam plerunque uaria-
ri contingat.

Præterea futurum à perfecto themate fieri, penultima,
quæ in præſenti breuis eſt, in longam mutata, ac redupli-
catione

cationeprius expuncta. ut θέω, θήσω. στάω, στήσω. δόω, δώσω.

Cætera uerò tempora ad grauitonorum ſimilitudinem uariari.

Quæ uerò à uerbis grauitonis, non patientibus ſynæreſin, deducuntur, ab his ſolum fiunt, quæ ante ω. υ. habent ancipitem: & ea quoq; plerunq; triſyllaba ſunt, quanq̃ neutram ſuſcipiunt reduplicationem. ut ζευγνύω, ζεύγνυμι.

Cum igitur uerborum circunflexiorum tres ſint coniugationes, & ab una quaq; earum uerba in μι. deducantur, item à uerbis grauitonis in νω. deſinentibus, quatuor coniugationes uerborum in μι. omninò eſſe oportet, & eas quidem per quatuor uocaleis diſtinctas, ε. ſcilicet, α. ο. & υ. quas χαρακτηριστικά, hoc eſt, figuratiuas appellare poſſumus. Eſto igitur ε. figuratiua primæ coniugationis uerborum in μι. α. ſecundæ, ο. tertiæ. υ. quartæ. De quibus ſingulatim dicendum eſt.

ΠΡΩΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΕΙΣ ΜΙ.

Prima coniugatio uerborum in μι.

PRima igitur coniugatio uerborum in μι. à perfectis uerbis primæ coniugationis circunflexorum fit: extrema in μι. ab penultima quæ breuis eſt, in η. mutatis. ut τιθέω, τιθῶ, τίθημι. In duali uerò, & plurali, ac in paſſiuis, η. in ε. iterum uerſa. τίθετον, τίθεμεν, & τίθεμαι dicitur.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ. ΕΝΕΣΤΩΣ

Ενικά.	Τίθημι.	τίθης.	τίθησι.
Δυϊκά.		τίθετον.	τίθετον.
Πλη.	τίθεμεν.	τίθετε.	τιθεῖσι.
		καὶ ἰωνικῶς.	τιθέασι.
παρατ.	Ετίθην.	ἐτίθης.	ἐτίθη.
		ἐτίθετον.	ἐτιθέτην.
	ἐτίθεμεν.	ἐτίθετε.	ἐτίθεσαν.
παρακ.	Τέθεικα.	τέθεικας.	τέθεικε.
		τεθείκατον.	τεθείκατον.
	τεθείκαμεν.	τεθείκατε.	τεθείκασι.

Indicatiuus actiuus. Pono. Aliquid commune habet cum ἐτύφτην, niſi quod ſingularis numerus non eſt in uſu: ἢ ἀνόμαλον

Τέθηκα tamen eſſe debuerat: διὰ τοῦ η. ἀπὸ τοῦ θήσω futuro:

ſed Bœotorum mos obtinuit, ut η. mutaretur in ει. diphthongum.

ὑπερσ. Ἐτεθείκειν. ἐτεθείκεις. ἐτεθείκει.
ἐτεθείκειτον. ἐτεθεικείτην.
ἐτεθείκειμεν. ἐτεθείκειτε. ἐτεθείκεισαν.

ἀνώμαλον ἀόρ. α. Ἔθηκα. ἔθηκας. ἔθηκε.
ἐθήκατον. ἐθηκάτην.
ἐθήκαμεν. ἐθήκατε. ἔθηκαν.

Ἔθησα tamen dicendum fuerat διὰ τοῦ σ. quæ eſt futuri conſonans. Sed quinque annotantur aoriſti: duo quidem in grauitonis, hoc eſt, εἶπα. ἤνεγκα. tres uerò in uerbis in μι. quæ ſunt ἔθηκα. ἔδωκα, & ἧκα. quoniam non ſeruant conſonantes ſuorum futurorum.

ἀόρ. β. Ἔθην. ἔθης. ἔθη. ἔθετον. ἐθέτην.
ἔθεμεν. ἔθετε. ἔθεσαν.

μέλλ. α. Θήσω. θήσεις. θήσει. θήσετον. θήσετον.
θήσομεν. θήσετε. θήσουσι.

Προστακτικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστῶς καὶ Παρατατ.

Imperatiuus Ἑνικά. Τίθετι. τιθέτω. Δ. τίθετον. τιθέτων. Π. τίθετε. τιθέτωσαν.

παρακ. καὶ Τέθεικε. τεθεικέτω. τεθείκετον. τεθεικέτων. τεθείκετε.
ὑπερσ. τεθεικέτωσαν.

ἀόρ. α. Θῆκον. θηκάτω eſſe debuerat, ἀπὸ τοῦ ἔθηκα: ſed in uſu non eſt, quod quidem & cæteris modis ac participijs euenit.

ἀόρ. α. Θέτι. ἢ θές. θέτω. θέτον. θέτων. θέτε. θέτωσαν.

Εὐκτικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστῶς καὶ Παρατατ.

Optatiuus. Ἑνικά. Τιθείην. τιθείης. τιθείη.
ut τυφθείην Δυϊκά. τιθείητον. τιθειήτην.
Πληθ. τιθείημεν. τιθείητε. τιθείησαν, καὶ τιθεῖεν.

παρακ. καὶ Τεθείκοιμι. τεθείκοις. τεθείκοι.
ὑπερσ. τεθείκοιτον. τεθεικοίτην.
τεθείκοιμεν. τεθείκοιτε. τεθείκοιεν.

ἀόρ. β. Θείην. θείης. θείη. θεῖτον. θειήτην.
θείημεν, καὶ θεῖμεν. θείητε. θείησαν, καὶ θεῖεν.

μέλλ. Θήσοιμι. θήσοις. θήσοι.
θήσοιτον. θησοίτην.
θήσοιμεν.

θήσοιμεν. θήσοιτε. θήσοιεν.

Υποτακτικὰ ἐνεργητικά. Ενεσῶς κὴ Παρατατ.

Ενικά.	ἐὰν	Τιθῶ. τιθῇς. τιθῇ. Δυϊκά. ἐὰν τιθῆτον, τιθῆτον.		Subiunctiuus. ut τυφθῶ.
Πλη.	ἐὰν	τιθῶμεν.	τιθῆτε.	τιθῶσι.
παρακ. κὴ ἐὰν		Τεθείκω.	τεθείκῃς.	τεθείκῃ.
ὑπερσ.			ἐὰν τεθείκητον.	τεθείκητον.
	ἐὰν	τεθείκωμεν.	τεθείκητε.	τεθείκωσι.
ἀόρ. β.	ἐὰν	Θῶ. θῇς.	θῇ.	ἐὰν θῆτον. θῆτον.
	ἐὰν	θῶμεν.	θῆτε.	θῶσι.

Απαρέμφατα ἐνεργητικά. Ενεσῶς, κὴ Παρατατ.

Τιθέναι. παρ. κὴ ὑπερσ. τεθεικέναι. ἀόρ. β. θεῖναι. μέλλ. α. θήσειν. Infinitiuus.

Μετοχαὶ ἐνεργητικαί. Ενεσῶς, κὴ Παρατατ.

ὁ Θιθείς, τοῦ τιθέντος. ἡ τιθεῖσα, τῆς τιθείσης. τὸ τιθέν, τοῦ τιθέντος. Participium ut τυφθείς.

παρακ. κὴ ὑπερσ.	ὁ Τεθεικώς.	ἡ τεθεικυῖα.	τὸ τεθεικός.
ἀόρ. β.	ὁ Θείς.	ἡ θεῖσα.	τὸ θέν.
μέλλ. α.	Θήσων.	ἡ θήσουσα.	τὸ θῆσον.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ ΕΝΕΣΤΩΣ

Indicatiuus Paſſiuus. Ponor.

Ενικά.	Τίθεμαι.	τίθεσαι.	τίθεται.
Δυϊκά.	τιθέμεθον.	τίθεσθον.	τίθεσθον.
Πλη.	τιθέμεθα.	τίθεσθε.	τίθενται.
παρατ.	Ετιθέμην.	ἐτίθεσο, κὴ ἐτίθου.	ἐτίθετο.
	ἐτιθέμεθον.	ἐτίθεσθον.	ἐτιθέσθην.
	ἐτιθέμεθα.	ἐτίθεσθε.	ἐτίθεντο.
παρ.	Τέθειμαι.	τέθεισαι.	τέθειται.
	τεθείμεθον.	τέθεισθον.	τέθεισθον.
	τεθείμεθα.	τέθεισθε.	τέθεινται.

Τέθεμαι, tamen eſſe debuerat, quoniam præteritum paſſiuum uerborum in μι. amat habere in penultima propriam uocalem coniugationis, & eam quidem breuem. ut δέδωκα, δέδομαι. ἕσακα, ἕσαμαι. Sed quoniam præteritum actiuum huius uerbi τίθημι propriam amiſit penultimam, & aſſumpſit ει. diphthongum Bœotorū more, eandam etiam retinuit & præteritum paſſiuum. ut τέθεικα, τέθειμαι.

ὑπερσ.

	ὑπερσ.	Ετεθείμην.	ἐτέθεισο.	ἐτέθειτο.
		ἐτεθείμεθον.	ἐτέθεισθον.	ἐτεθείσθην.
		ἐτεθείμεθα.	ἐτέθεισθαι.	ἐτέθειντο.
	ἀόρ. α.	Ετέθην.	ἐτέθης.	ἐτέθη.
			ἐτέθητον.	ἐτεθήτην.
		ἐτέθημεν.	ἐτέθητε.	ἐτέθησαν.
Hæc futura differunt per η. & ει.	μέλλ. α.	Τεθήσομαι.	τεθήσῃ.	τεθήσεται.
		τεθησόμεθον.	τεθήσεσθον.	τεθήσεσθον.
		τεθησόμεθα.	τεθήσεσθαι.	τεθήσονται.
	μετ' ὀλ. μέλλ.	Τεθείσομαι.	τεθείσῃ.	τεθείσεται.
		τεθεισόμεθον.	τεθείσεσθον.	τεθείσεσθον.
		τεθεισόμεθα.	τεθείσεσθαι.	τεθείσονται.

Προσακτικὰ παθητικά. Ενεσῶς κὴ Παρατατ.

Imperatiuus	Ενικά.	Τίθεσο, κὴ τίθου. τιθέσθω.	Δυϊκά. τίθεσθον. τιθέσθων.	
Hæc diffe runt per	Πλη.	τίθεσθε. τιθέσθωσαν.		
τι. & τε. &	παρ. κὴ	Τέθεισο.	τεθείσθω.	τέθεισθον. τεθείσθων.
diphthon.	ὑπερσ.	τέθεισθε.	τεθείσθσωαν.	
	ἀόρ. α.	Τέθητι. τεθήτω.	τέθητον. τεθήτων. τέθητε. τεθήτωσαν	

Ενεργητικὰ παθητικά. Ενεσῶς κὴ Παρατατ.

Optatiuus.	Ενικά.	Τιθείμην.	τιθεῖο.	τιθεῖτο.
Hæc tempo	Δυϊκά.	τιθείμεθον.	τιθεῖσθον.	τιθείσθην.
ra differunt	Πλη.	τιθείμεθα.	τιθεῖσθε.	τιθεῖντο.
per τι. & τε.	παρακ. κὴ	Τεθείμην.	τεθεῖο.	τεθεῖτο.
	ὑπερσ.	τεθείμεθον.	τεθεῖσθον.	τεθείσθην.
		τεθείμεθα.	τεθεῖσθε.	τεθεῖντο.

Accentu circunflexo ſuper penultimam ſecundæ & tertiæ perſonæ, cuiuſuis numeri, tam præſentis temporis q̃ præteriti perfecti, niſi longa ſequatur, quod & in alijs coniugationibus uerborum in μι. omnino ſeruandum eſt.

Vt τυφθείην.	ἀόρ. α.	Τεθείην.	τεθείης.	τεθείη.
			τεθείητον.	τεθειήτην.
		τεθείημεν.	τεθείητε.	τεθείησαν.
Hæc futura differunt per η. & ει.	μέλλ. α.	Τεθησοίμην.	τεθήσοιο.	τεθήσοιτο.
		τεθησοίμεθον.	τεθήσοισθον.	τεθησοίσθην.
		τεθησοίμεθα.	τεθήσοισθε.	τεθήσοιντο.

μετ' ὀλ.

μετ' ὀλ.	Τεθεισοίμην.	τεθείσοιο.	τεθείσοιτο.	
μέλλ.	τεθεισοίμεθον.	τεθείσοισθον.	τεθεισοίσθην.	
	τεθεισοίμεθα.	τεθείσοισθε.	τεθείσοιντο.	

Υποτακτικὰ παθητικά. Ενεςὼς, καὶ Παρατατ.

Ενικά.	ἐὰν	Τιθῶμαι.	τιθῇ.	τιθῆται.	Subiunctiuus.
Δυϊκά.	ἐὰν	τιθώμεθον.	τιθῆσθον.	τιθῆσθον.	
Πλη.	ἐὰν	τιθώμεθα.	τιθῆσθε.	τιθῶνται.	
παρακ. καὶ ἐὰν		Τεθῶμαι.	τεθῇ.	τεθῆται.	Differunt per τι. & τε.
ὑπερσ.	ἐὰν	τεθώμεθον.	τεθῆσθον.	τεθῆσθον.	
	ἐὰν	τεθώμεθα.	τεθῆσθε.	τεθῶνται.	
ἀόρ. β.	ἐὰν	Τεθῶ.	τεθῇς.	τεθῇ.	ut τυφθῶ.
			ἐὰν τεθῆτον.	τεθῆτον.	
	ἐὰν	τεθῶμεν.	τεθῆτε.	τεθῶσι.	

Απαρέμφατα παθητικά. Ενεςὼς καὶ Παρατατ.

Τίθεσθαι. παρακ. καὶ ὑπερσ. Τεθεῖσθαι. ἀόρ. α. Τεθῆναι. Infinitiuus.
μέλλ. α. Τεθήσεσθαι. μετ' ὀλ. μέλλ. Τεθείσεσθαι.

Μετοχαὶ παθητικαί. Ενεςὼς καὶ Παρατατ.

	ὁ	Τιθέμενος.	ἡ τιθεμένη.	τὸ τιθέμενον.	Participium
παρακ. καὶ ὑπερσ.	ὁ	Τεθειμένος.	ἡ τεθειμένη.	τὸ τεθειμένον.	
ἀόρ. α.	ὁ	Τεθείς.	ἡ τεθεῖσα.	τὸ τεθέν.	
μέλλ. α.	ὁ	Τεθησόμενος.	ἡ τεθησομένη.	τὸ τεθησόμενον.	Differunt per η. & ει.
μετ' ὀλ. μέλλ.	ὁ	Τεθεισόμενος.	ἡ τεθησομένη.	τὸ τεθεισόμενον.	

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ ΕΝΕΣΤΩΣ.

	Τίθεμαι.	τίθεσαι.	τίθεται.	Indicatiuus medius. Pono uel ponor.
παρατ.	Ετιθέμην.	ἐτίθεσο, καὶ ἐτίθου.	ἐτίθετο.	
ἀόρ. α.	Εθηκάμην.	ἐθήκω.	ἐθήκατο.	
	ἐθηκάμεθον.	ἐθήκασθον.	ἐθηκάσθην.	
	ἐθηκάμεθα.	ἐθήκασθε.	ἐθήκαντο.	
ἀόρ. β.	Εθέμην.	ἔθεσο, καὶ ἔθου.	ἔθετο.	
	ἐθέμεθον.	ἔθεσθον.	ἐθέσθην.	
	ἐθέμεθα.	ἔθεσθε.	ἔθεντο.	
μέλλ. α.	Θήσομαι.	θήσῃ.	θήσεται.	

θησόμεθον.	θήσεσθον.	θήσεσθον.
θησόμεθα.	θήσεσθε.	θήσονται.

Aduertendum eſt, medium præteritum perfectum, & præteritum pluſquàmperfectum in his uerbis formari non poſſe, ſicut neque in uerbis circunflexis, à quibus deriuantur, neque futurum ſecundum.

Προστακτικὰ μέσα. Ενεστὼς καὶ Παρατατ.

Imperatiuus	Τίθεσο, καὶ τίθου.	τιθέσθω.	τίθεσθον.
	τιθέσθων.	τίθεσθε.	τιθέσθωσαν.
ἀόρ. β.	Θέσο, καὶ θοῦ.	θέσθω.	θέσθον.
	θέσθων.	θέσθε.	θέσθωσαν.

Εὐκτικὰ μέσα. Ενεστὼς καὶ Παρατατ.

Optatiuus.	Τιθείμην.	τιθεῖο.	τιθεῖτο.
ἀόρ. β.	Θείμην.	θεῖο.	θεῖτο.
	θείμεθον.	θεῖσθον.	θείσθην.
	θείμεθα.	θεῖσθε.	θεῖντο.
μέλλ. α.	Θησοίμην.	θήσοιο.	θήσοιτο.
	θησοίμεθον.	θήσοισθον.	θησοίσθην.
	θησοίμεθα.	θήσοισθε.	θήσοιντο.

Ὑποτακτικὰ μέσα. Ενεστὼς καὶ Παρατατ.

Subiunctiuus.	ἐὰν Τιθῶμαι.	τιθῇ.	τιθῆται.
ἀόρ. β.	ἐὰν Θῶμαι.	θῇ.	θῆται.
Δυϊκά.	ἐὰν θώμεθον.	θῆσθον.	θῆσθον.
Πλη.	ἐὰν θώμεθα.	θῆσθε.	θῶνται.

Απαρέμφατα μέσα. Ενεστὼς καὶ Παρατατ.

Infinitiuus. Τίθεσθαι. ἀόρ. β. Θέσθαι. μέλλ. α. Θήσεσθαι.

Μετοχαὶ μέσαι. Ενεστὼς καὶ παρατατ.

Participium	ὁ	Τιθέμενος.	ἡ τιθεμένη.	τὸ τιθέμενον.
ἀόρ. β.	ὁ	Θέμενος.	ἡ θεμένη.	τὸ θέμενον.
μέλλ. α.	ὁ	Θησόμενος.	ἡ θησομένη.	τὸ θησόμενον.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΕΙΣ ΜΙ ῥημάτων.

SEcunda coniugatio uerborum in μι. à perfectis uerbis ſecundæ coniugationis circunflexorum fit, extrema in μι. ac penultima in η. mutis. ut ἱστάω, ἱστῶ, ἵστημι. In duali uerò, & plurali, ac in paſſiuis η. in α. iterum uerſa, ἵστατον, ἵσταμεν, ἵσταμαι dicimus.

Secunda coniugatio uerborum in μι.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ. ΕΝΕΣΤΩΣ.

Indicatiuus actiuus. Sto.

Ενικά.	Ἵστημι.	ἵστης.	ἵστησι.
Δυϊκά.		ἵστατον.	ἵστατον.
Πληθ.	ἵσταμεν.	ἵστατε.	ἱστᾶσι.
παρατ.	Ἵστην.	ἵστης.	ἵστη.
		ἵστατόν.	ἱστάτην.
	ἵσταμεν.	ἵστατε.	ἵστασαν.
παρακ.	Ἑστακα.	ἕστακας.	ἕστακα.
		ἑστάκατον.	ἑστάκατον.
	ἑστάκαμεν.	ἑστάκατε.	ἑστάκασι.

Εστηκα tamen eſſe debuerat διὰ τοῦ η. à futuro στήσω: ſed ne coincidat cum ἕστηκα, quod eſt medium præteritum ἀπὸ τοῦ ἑστήκω, mutata eſt η. in α. & ἕστακα factum eſt.

ὑπερσ.	Ἑστάκειν.	ἑστάκεις.	ἑστάκει.
		ἑστάκειτον.	ἑστακείτην.
	ἑστάκειμεν.	ἑστάκειτε.	ἑστάκεισαν.
ἀόρ.α.	Ἔστησα.	ἔστησας.	ἔστησε.
		ἐστήσατον.	ἐστησάτην.
	ἐστήσαμεν.	ἐστήσατε.	ἔστησαν.
ἀόρ.β.	Ἔστην.	ἔστης.	ἔστη.
		ἔστητον.	ἐστήτην.
	ἔστημεν.	ἔστητε.	ἔστησαν.
μέλλ.α.	Στήσω.	στήσεις.	στήσει.
		στήσετον.	στήσετον.
	στήσομεν.	στήσετε.	στήσουσι.

Προστακτικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατ.

Ενικά. Ἵσταθι. ἱστάτω. Δ. ἵστατον. ἱστάτων. Π. ἵστατε ἱστάτωσαν. παρακ. καὶ ὑπερσ. Ἑστακε. ἑστακέτω. ἑστάκετον. ἑστακέτων. ἑστάκετε. ἑστακέτωσαν. Imperatiuus

ἀόρ. α. Στήσον. στησάτω. στήσατον. στησάτων. στήσατε. στησάτω
ἀόρ. β. Στῆθι. στήθω. στῆτον. στήτων. στῆτε. στήθωσαν. (σαν.

Εὐκτικὰ ἐνεργητικά. Ενεστὼς, καὶ Παρατατ.

Optatiuus.				
Ενικά.	Ἱσταίην.	ἱσταίης.	ἱσταίη.
Δυϊκά.		ἱσταίητον.	ἱσταιήτην.
Πλη.	ἱσταίημεν.	ἱσταίητε.	ἱσταίησαν, καὶ ἱσταῖεν.
παρακ. καὶ ὑπερσ.	Εστήκοιμι.	ἑστήκοις.	ἑστήκοι.
		ἑστήκοιτον.	ἑστηκοίτην.
	ἑστήκοιμεν.	ἑστήκοιτε.	ἑστήκοιεν.
ἀόρ. α.	Στήσαιμι.	στήσαις.	στήσαι.
		στήσαιτον.	στησαίτην.
	στήσαιμεν.	στήσαιτε.	στήσαιεν.
ἀόρ. β.	Σταίην.	σταίης.	σταίη.
		σταίητον.	σταιήτην.
	σταίημεν.	σταίητε.	σταίησαν, καὶ σταῖεν.
μέλλ. α.	Στήσοιμι.	στήσοις.	στήσοι.
		στήσοιτον.	στησοίτην.
	στήσοιμεν.	στήσοιτε.	στήσοιεν.

Ὑποτακτικὰ ἐνεργητικά. Ενεστὼς καὶ Παρατατ.

Subiunctiuus.				
Ενικά.	ἐὰν Ἱστῶ.	ἱστῇς.	ἱστῇ.
Δυϊκά.		ἐὰν ἱστᾶτον.	ἱστᾶτον.
Πλη.	ἐὰν ἱστῶμεν.	ἱστᾶτε.	ἱστῶσι.
παρακ. καὶ ὑπερσ.	ἐὰν Εστήκω.	ἑστήκῃς.	ἑστήκῃ.
		ἐὰν ἑστήκουτον.	ἑστήκητον.
	ἐὰν ἑστήκωμεν.	ἑστήκητε.	ἑστήκωσι.
ἀόρ. α.	ἐὰν Στήσω.	στήσῃς.	στήσῃ.
		ἐὰν στήσητον.	στήσητον.
	ἐὰν στήσωμεν.	στήσητε.	στήσωσι.
ἀόρ. α.	ἐὰν Στῶ.	στῇς.	στῇ.
		ἐὰν στῆτον.	στῆτον.
	ἐὰν στῶμεν.	στῆτε.	στῶσι.

Απαρέμφατα ἐνεργητικά. Ενεστὼς καὶ Παρατ.

Infinitiuus. Ἱστάναι. παρ. καὶ ὑπερσ. ἑστακέναι. ἀόρ. α. Στῆσαι. ἀόρ. β Στῆναι. μέλλ. α. Στήσειν.

Μετοχαὶ ἐνεργητικαί. Ενεστὼς καὶ Παρατατ.

ὁ Ἱστάς,

	ὁ Ἱσάς, τοῦ ἱσάντος.	ἡ ἱσᾶσα, τῆς σης.	τὸ ἱσάν, τοῦ ἱσάντος	Participium
παρακ. καὶ ὑπερσ.	ὁ ἑσακώς.	ἡ ἑσακυῖα.	τὸ ἑσακός.	
ἀόρ. α.	ὁ Στήσας.	ἡ στήσασα.	τὸ στῆσαν.	
ἀόρ. β.	ὁ Σάς.	ἡ σᾶσα.	τὸ σάν.	
μέλλ. α.	ὁ Στήσων.	ἡ στήσουσα.	τὸ στῆσον.	

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ. ΕΝΕΣΤΩΣ

Ενικά.	Ἵσαμαι.	ἵσασαι.	ἵσαται.	Indicatiuus paſſiuus. Statuor.
Δυϊκά.	ἱσάμεθον.	ἵσασθον.	ἵσασθον.	
Πλη.	ἱσάμεθα.	ἵσασθε.	ἵσανται.	
παρατ.	Ἱσάμην.	ἵσασο, καὶ ἵσω.	ἵσατο.	
	ἱσάμεθον.	ἵσασθον.	ἱσάσθην.	
	ἱσάμεθα.	ἵσασθε.	ἵσαντο.	
παρακ.	Εσαμαι.	ἕσασαι.	ἕσαται.	
	ἑσάμεθον.	ἕσασθον.	ἕσασθον.	
	ἑσάμεθα.	ἕσασθε.	ἕσανται.	
ὑπερσ.	Εσάμην.	ἕσασο.	ἕσατο.	
	ἑσάμεθον.	ἕσασθον.	ἑσάσθην.	
	ἑσάμεθα.	ἕσασθε.	ἕσαντο.	
ἀόρ. α.	Εσάθην.	ἑσάθης.	ἑσάθη.	
		ἑσάθητον.	ἑσαθήτην.	
	ἑσάθημεν.	ἑσάθητε.	ἑσάθησαν.	
μέλλ. α.	Σταθήσομαι.	σαθήσῃ.	σαθήσεται.	
	σαθησόμεθον.	σαθήσεσθον.	σαθήσεσθον.	
	σαθησόμεθα.	σαθήσεσθε.	σαθήσονται.	
μετ' ὀλ.	Εσάσομαι.	ἑσάσῃ.	ἑσάσεται.	
μέλλ.	ἑσασόμεθον.	ἑσάσεσθον.	ἑσάσεσθον.	
	ἑσασόμεθα.	ἑσάσεσθε.	ἑσάσονται.	

Προςατικὰ παθητικὰ Ενεςὼς, καὶ Παρατ.

Ενικά.	Ἵσασο, καὶ ἵσω.	ἱσάσθω. Δ. ἵσασθον.	ἱσάσθων.	Imperatiuus
Πλη.	ἵσασθε.	ἱσάσθωσαν.		
παρακ. καὶ	Εσασο.	ἑσάσθω.	ἕσασθον.	
ὑπερσ.	ἑσάσθων.	ἕσασθε.	ἑσάσθωσαν.	
ἀόρ. α.	Στάθητι.	ταθήτω.	σάθητον.	
	σαθήτων.	σάθητε.	σαθήτωσαν.	

Εὐκτικὰ παθητικά. Ενεςὼς καὶ Παρατ.

Optatiuus.

Ενικά.	Ἵσαίμην.	ἱσαῖο.	ἱσαῖτο.
Δυϊκά.	ἱσαίμεθον.	ἱσαῖσθον.	ἱσαίσθην.
Πλη.	ἱσαίμεθα.	ἱσαῖσθε.	ἱσαῖντο.
παρακ. κὴ	Ἑσαίμην.	ἑσαῖο.	ἱσαῖτο.
ὑπερσ.	ἑσαίμεθον.	ἑσαῖσθον.	ἑσαίσθην.
	ἑσαίμεθα.	ἑσαῖσθε.	ἑσαῖντο.
ἀόρ. α.	Σταθείην.	σαθείης.	σαθείη.
		σαθείητον.	σαθειήτην.
	σαθείημεν.	σαθείητε.	σαθείησαν.
μέλλ. α.	Σταθησοίμην.	σαθήσοιο.	σαθήσοιτο.
	σαθησοίμεθον.	σαθήσοισθον.	σαθησοίσθην.
	σαθησοίμεθα.	σαθήσοισθε.	σαθήσοιντο.
μετ' ὀλ.	Ἑστασοίμην.	ἑστάσοιο.	ἑστάσοιτο.
μέλλ.	ἑστασοίμεθον.	ἑστάσοισθον.	ἑστασοίσθην.
	ἑστασοίμεθα.	ἑστάσοισθε.	ἑστάσοιντο.

Ὑποτακτικὰ παθητικά. Ἐνεςῶς κὴ Παρατατ.

Subiunctiuus.

Ενικά.	ἐὰν Ἵστῶμαι.	ἱστᾷ.	ἱστᾶται.
Δυϊκά.	ἐὰν ἱστώμεθον.	ἱστᾶσθον.	ἱστᾶσθον.
Πλη.	ἐὰν ἱστώμεθα.	ἱστᾶσθε.	ἱστῶνται.
παρακ. κὴ	ἐὰν Ἑστῶμαι.	ἑστᾷ.	ἑστᾶται.
ὑπερσ.	ἐὰν ἑστώμεθον.	ἑστᾶσθον.	ἑστᾶσθον.
	ἐὰν ἑστώμεθα.	ἑστᾶσθε.	ἑστῶνται.
ἀόρ. α.	ἐὰν Σταθῶ.	σταθῇς.	σταθῇ.
	ἐὰν	σταθῆτον.	σταθῆτον.
	ἐὰν σταθῶμεν.	σταθῆτε.	σταθῶσι.

Ἀπαρέμφατα παθητικά. Ἐνεςὼς κὴ Παρατατ.

Infinitiuus. Ἵσαθαι. παρακ. κὴ ὑπερσ. ἑσᾶσθαι. ἀόρ. α. Σαθῆναι.
μέλλ. α. Σαθήσεσθαι. μετ' ὀλ. μέλλ. ἑσάσεσθαι.

Μετοχαὶ παθητικαί. Ἐνεςῶς κὴ Παρατατ.

Participium

	ὁ Ἱστάμενος.	ἡ ἱσαμένη.	τὸ ἱσάμενον.
παρακ. κὴ ὑπερσ.	ὁ ἑσαμένος.	ἡ ἑσαμένη.	τὸ ἑσαμένον.
ἀόρ. α.	ὁ Σταθείς.	ἡ σαθεῖσα.	τὸ σαθέν.
μέλλ. α.	ὁ Σταθησόμενος.	ἡ σαθησομένη.	τὸ σαθησόμενον.
μετ' ὀλ. μέλλ.	ὁ ἑσασόμενος.	ἡ ἑσασομένη.	τὸ ἑσασόμενον.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ. ΕΝΕΣΤΩΣ.

	Ἵσταμαι.	ἵστασαι.	ἵσταται.	Indicatiuus medius. Statuo uel Stator.
παρατ.	Ἱστάμην.	ἵστασο, καὶ ἵστω.	ἵστατο.	
ἀόρ. α.	Ἐστησάμην.	ἐστήσω.	ἐστήσατο.	
	ἐστησάμεθον.	ἐστήσασθον.	ἐστησάσθην.	
	ἐστησάμεθα.	ἐστήσασθε.	ἐστήσαντο.	

μέσος ἀόρ. β. οὐκ ἔστι.

μέλλ. α.	Στήσομαι.	στήσῃ.	στήσεται.
	στησόμεθον.	στήσεσθον.	στήσεσθον.
	στησόμεθα.	στήσεσθε.	στήσονται.

Προστακτικὰ μέσα. Ἐνεστὼς καὶ Παρατ.

Ἑνικά. Ἵστασο, καὶ ἵστω. ἱστάσθω. Δυϊκά. ἵστασθον. ἱστάσθων. Πληθ. ἵστασθε. ἱστάσθωσαν. — Imperatiuus

ἀόρ. α. Στῆσαι. στησάσθω. στήσασθον. στησάσθων. στήσασθε. στησάσθωσαν.

Εὐκτικὰ μέσα. Ἐνεστὼς καὶ Παρατ.

	Ἱσταίμην.	ἱσταῖο.	ἱσταῖτο.	Optatiuus.
ἀόρ. α.	Στησαίμην.	στήσαιο.	στήσαιτο.	
	στησαίμεθον.	στήσαισθον.	στησαίσθην.	
	στησαίμεθα.	στήσαισθε.	στήσαιντο.	
μέλλ. α.	Στησοίμην.	στήσοιο.	στήσοιτο.	
	στησοίμεθον.	στήσοισθον.	στησοίσθην.	
	στησοίμεθα.	στήσοισθε.	στήσοιντο.	

Ὑποτακτικὰ μέσα. Ἐνεστὼς καὶ Παρατ.

	ἐὰν Ἱστῶμαι.	ἱστῇ.	ἱστῆται.	Subiunctiuus.
ἀόρ. α.	ἐὰν Στήσωμαι.	στήσῃ.	στήσηται.	
	ἐὰν στησώμεθον.	στήσησθον.	στήσησθον.	
	ἐὰν στησώμεθα.	στήσησθε.	στήσωνται.	

Ἀπαρέμφατα μέσα. Ἐνεστὼς καὶ Παρατ.

Ἵστασθαι. ἀόρ. α. Στήσασθαι. μέλλ. α. Στήσεσθαι. — Infinitiuus.

Μετοχαὶ μέσα. Ἐνεστὼς καὶ Παρατ.

ὁ Ἱστάμενος.

Participium	ὁ	Ἱστάμενος.	ἡ ἱσταμένη.	τὸ ἱστάμενον.
ἀόρ. α.	ὁ	Στησάμενος.	ἡ στησαμένη.	τὸ στησάμενον.
μέλλ. α.	ὁ	Στησόμενος.	ἡ στησομένη.	τὸ στησόμενον.

ΤΡΙΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΕΙΣ ΜΙ ΡΗΜ.

Tertia coniugatio uerborum in μι.

Tertia coniugatio uerborũ in μι. à perfectis uerbis tertiæ coniugationis circunflexorum fit, extrema in μι. ac penultima in ω. μέγα mutatis. ut διδόω, δίδωμι. In duali uerò, ac plurali, ac in paſſiuis ω. magno in ο. paruum iterum uerſo. δίδοτον, δίδομεν, & δίδομαι dicimus.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ. ΕΝΕΣΤΩΣ

Indicatiuus actiuus. Do.

Ενικά.	Δίδωμι.	δίδως.	δίδωσι.
Δυϊκά.		δίδοτον.	δίδοτον.
Πλη.	δίδομεν	δίδοτε. διδοῦσι, καὶ ἰωνικῶς, διδόασι.	
παρατ.	Ἐδίδων.	ἐδίδως.	ἐδίδω.
		ἐδίδοτον.	ἐδιδότην.
	ἐδίδομεν.	ἐδίδοτε.	ἐδίδοσαν.
παρακ.	Δέδωκα.	δέδωκας.	δέδωκε.
		δεδώκατον.	δεδώκατον.
	δεδώκαμεν.	δεδώκατε.	δεδώκασι.
ὑπερσ.	Ἐδεδώκειν.	ἐδεδώκεις.	ἐδεδώκει.
		ἐδεδώκειτον.	ἐδεδωκείτην.
	ἐδεδώκειμεν.	ἐδεδώκειτε.	ἐδεδώκεισαν.
ἀόρ. α.	Ἔδωκα.	ἔδωκας.	ἔδωκε.
		ἐδώκατον.	ἐδωκάτην.
	ἐδώκαμεν.	ἐδώκατε.	ἔδωκαν.
ἀόρ. β.	Ἔδων. ἔδως.	ἔδω.	ἔδοτον. ἐδότην.
	ἔδομεν.	ἔδοτε.	ἔδοσαν.
μέλλ. α.	Δώσω.	δώσεις.	δώσει.
		δώσετον.	δώσετον.
	δώσομεν.	δώσετε.	δώσουσι.

Προστακτικὰ ἐνεργητικά. Ενεστώς, καὶ Παρατατ.

Imperatiuus Ενικά. Δίδοθι. διδότω. Δ. δίδοτον. διδότων.

Πλη.

Πλη.	δίδοτε.	διδότωσαν.
παρακ. ϗ	Δέδωκε.	δεδωκέτω. δεδώκετον. δεδωκέτων.
ὑπερσ.	δεδώκετε.	δεδωκέτωσαν.

ἀόρ. α. Δῶκον. δωκάτω eſſe debuerat ſecundum analogiam, ἀπὸ τοῦ ἔδωκα, ſed in uſu non eſt. Hoc idem & de alijs modis, ac participijs intelligendum.

ἀόρ. β. Δόθι, ϗ δός. δότω. δότον. δότων. δότε. δότωσαν.

Εὐκτικὰ ἐνεργητικά. Ενεςὼς ϗ Παρατατ.

Ενικά.	Διδοίην.	διδοίης.	διδοίη.	Optatiuus.
Δυϊκά.		διδοίητον.	διδοιήτην.	
Πλη.	διδοίημεν.	διδοίητε.	διδοίησαν, ϗ διδοῖεν.	
παρ. ϗ ὑπερσ.	Δεδώκοιμι.	δεδώκοις.	δεδώκοι.	
		δεδώκοιτον.	δεδωκοίτην.	
	δεδώκοιμεν.	δεδώκοιτε.	δεδώκοιεν.	
ἀόρ. β.	Δοίην. δοίης.	δοίη.	δοίητον. δοιήτην.	
	δοίημεν.	δοίητε.	δοίησαν, ϗ δοῖεν.	
μέλλ. α.	Δώσοιμι.	δώσοις.	δώσοι.	
		δώσοιτον.	δωσοίτην.	
	δώσοιμεν.	δώσοιτε.	δώσοιεν.	

Υποτακτικὰ ἐνεργητικά. Ενεστὼς ϗ Παρατατ.

Ενικά.	ἐὰν	Διδῶ.	διδῷς.	διδῷ.	Subiunctiuus.
Δυϊκά.	ἐὰν		διδῶτον.	διδῶτον.	
Πλη.	ἐὰν	διδῶμεν.	διδῶτε.	διδῶσι.	
παρακ. ϗ ὑπερσ.	ἐὰν	Δεδώκω.	δεδώκῃς.	δεδώκῃ.	
	ἐὰν		δεδώκητον.	δεδώκητον.	
	ἐὰν	δεδώκωμεν.	δεδώκητε.	δεδώκωσι.	
ἀόρ. β.	ἐὰν	Δῶ. δῷς.	δῷ.	ἐὰν δῶτον. δῶτον.	
	ἐὰν	δῶμεν.	δῶτε.	δῶσι.	

Απαρέμφατα ἐνεργητικά. Ενεςὼς ϗ Παρατ.

Διδόναι. παρ. ϗ ὑπερ. Δεδωκέναι. ἀόρ. β. Δοῦναι. μέλλ. α. Δώσειν. Infinitiuus.

Μετοχαὶ ἐνεργητικαί. Ενεςὼς ϗ Παρατατ.

ὁ Διδούς. τοῦ διδόντος. ἡ διδοῦσα. τὸ διδόν. Participium

παρακ. ϗ ὑπερσ. ὁ δεδωκώς. ἡ δεδωκυῖα. τὸ δεδωκός.

ἀόρ. β.	ὁ Δούς. τοῦ δόντος.	ἡ δοῦσα.	τὸ δόν.
μέλλ. α.	ὁ Δώσων.	ἡ δώσουσα.	τὸ δῶσον.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ ΕΝΕΣΤΩΣ.

Indicatiuus passiuus. Dor.	Ενικά.	Δίδομαι.	δίδοσαι.	δίδοται.
	Δυϊκά.	διδόμεθον.	δίδοσθον.	δίδοσθον.
	Πλη.	διδόμεθα.	δίδοσθε.	δίδονται.
	παρατατ.	Εδιδόμην.	ἐδίδεσο, καὶ ἐδίδου.	ἐδίδοτο.
		ἐδιδόμεθον.	ἐδίδοσθον.	ἐδιδόσθην.
		ἐδιδόμεθα.	ἐδίδοσθε.	ἐδίδοντο.
	παρακ.	Δέδομαι.	δέδοσαι.	δέδοται.
		δεδόμεθον.	δέδοσθον.	δέδοσθον.
		δεδόμεθα.	δέδοσθε.	δέδονται.
	ὑπερσ.	Εδεδόμην.	ἐδέδοσο.	ἐδέδοτο.
		ἐδεδόμεθον.	ἐδέδοσθον.	ἐδεδόσθην.
		ἐδεδόμεθα.	ἐδέδοσθε.	ἐδέδοντο.
	ἀόρ. α.	Εδόθην.	ἐδόθης.	ἐδόθη.
			ἐδόθητον.	ἐδοθήτην.
		ἐδόθημεν.	ἐδόθητε.	ἐδόθησαν.
	μέλλ. α.	Δοθήσομαι.	δοθήσῃ.	δοθήσεται.
		δοθησόμεθον.	δοθήσεσθον.	δοθήσεσθον.
		δοθησόμεθα.	δοθήσεσθε.	δοθήσονται.
	μετ' ὀλ.	Δεδόσομαι.	δεδόσῃ.	δεδόσεται.
	μέλλ.	δεδοσόμεθον.	δεδόσεσθον.	δεδόσεσθον.
		δεδοσόμεθα.	δεδόσεσθε.	δεδόσονται,

Προστακτικὰ παθητικά. Ενεστὼς καὶ Παρατατ.

Imperatiuus	Ενικά.	Δίδοσο, καὶ δίδου.	διδόσθω. Δυϊκά.	δίδοσθον.
		διδόσθων. Πλη.	δίδοσθε.	διδόσθωσαν.
	παρακ. καὶ	Δέδοσο.	δεδόσθω.	δέδοσθον.
	ὑπερσ.	δεδόσθων.	δέδοσθε.	δεδόσθωσαν.
	ἀόρ. α.	Δόθητι.	δοθήτω.	δόθητον.
		δοθήτων.	δόθητε.	δοθήτωσαν.

Εὐκτικὰ παθητικά. Ενεστὼς καὶ Παρατατ.

Optatiuus.	Ενικά.	Διδοίμην.	διδοῖο.	διδοῖτο.
	Δυϊκά.	διδοίμεθον.	διδοῖσθον.	διδοίσθην.
	Πλη.	διδοίμεθα.	διδοῖσθε.	διδοῖντο.

παρακ. καὶ

παρακ. καὶ	Δεδοίμην.	δεδοῖο.	δεδοῖτο.
ὑπερσ.	δεδοίμεθον.	δεδοῖσθον.	δεδοίσθην.
	δεδοίμεθα.	δεδοῖσθε.	δεδοῖντο.
ἀόρ. α.	Δοθείην.	δοθείης.	δοθείη.
		δοθείητον.	δοθειήτην.
	δοθείημεν.	δοθείητε.	δοθείησαν.
μέλλ. α.	Δοθησοίμην.	δοθήσοιο.	δοθήσοιτο.
	δοθησοίμεθον.	δοθήσοισθον.	δοθησοίσθην.
	δοθησοίμεθα.	δοθήσοισθε.	δοθήσοιντο.
μετ᾽ ὀλ.	Δεδοσοίμην.	δεδόσοιο.	δεδόσοιτο.
μέλλ. α.	δεδοσοίμεθον.	δεδόσοισθον.	δεδοσοίσθην.
	δεδοσοίμεθα.	δεδόσοισθε.	δεδόσοιντο.

Ὑποτακτικὰ παθητικά. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατ.

Subiunctiuus.

Ἑνικά.	ἐὰν	Διδῶμαι.	διδῷ.	διδῶται.
Δυϊκά.	ἐὰν	διδώμεθον.	διδῶσθον.	διδῶσθον.
Πλη.	ἐὰν	διδώμεθα.	διδῶσθε.	διδῶνται.
παρακ. καὶ	ἐὰν	Δεδῶμαι.	δεδῷ.	δεδῶται.
ὑπερσ.	ἐὰν	δεδώμεθον.	δεδῶσθον.	δεδῶσθον.
	ἐὰν	δεδώμεθα.	δεδῶσθε.	δεδῶνται.
ἀόρ. α.	ἐὰν	Δοθῶ.	δοθῇς. δοθῇ. ἐὰν	δοθῆτον. δοθῆτον.
	ἐὰν	δοθῶμεν.	δοθῆτε.	δοθῶσι.

Ἀπαρέμφατα παθητικά. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατ.

Δίδοσθαι. παρακ. καὶ ὑπερσ. Δεδόσθαι. ἀόρ. α. Δοθῆναι. Infinitiuus.
μέλλ. α. Δοθήσεσθαι. μετ᾽ ὀλ. μέλλ. Δεδόσεσθαι.

Μετοχαὶ παθητικαί. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατ.

Participium

ὁ	Διδόμενος.	ἡ διδομένη.	τὸ διδόμενον.
παρακ. καὶ ὑπερσ. ὁ	Δεδομένος.	ἡ δεδομένη.	τὸ δεδομένον.
ἀόρ. α. ὁ	Δοθείς.	ἡ δοθεῖσα.	τὸ δοθέν.
μέλλ. α. ὁ	Δοθησόμενος.	ἡ δοθησομένη.	τὸ δοθησόμενον.
μετ᾽ ὀλ. μέλλ. ὁ	Δεδοσόμενος.	ἡ δεδοσομένη.	τό δεδοσόμενον.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ. ΕΝΕΣΤΩΣ.

Indicatiuus medius. Do uel dor.

	Δίδομαι.	δίδοσαι.	δίδοται.
παρατ.	Ἐδιδόμην.	ἐδίδοσο, καὶ ἐδίδου.	ἐδίδοτο.
ἀόρ. α.	Ἐδωκάμην.	ἐδώκω.	ἐδώκατο.

	ἐδωκάμεθον.	ἐδώκασθον.	ἐδωκάσθην.
	ἐδωκάμεθα.	ἐδώκασθε.	ἐδώκαντο.
ἀόρ.β.	Ἐδόμην.	ἔδοσο, καὶ ἔδου.	ἔδοτο.
	ἐδόμεθον.	ἔδοσθον.	ἐδόσθην.
	ἐδόμεθα.	ἔδοσθε.	ἔδοντο.
μέλλ.α.	Δώσομαι.	δώσῃ.	δώσεται.
	δωσόμεθον.	δώσεσθον.	δώσεσθον.
	δωσόμεθα.	δώσεσθε.	δώσονται.

Προστατικὰ μέσα. Ενεστὼς καὶ Παρατ.

Imperatiuus — Δίδοσο, καὶ δίδου. διδόσθω. δίδοσθον. διδόσθων, &c.

ἀόρ.β. Δόσο, καὶ δοῦ. δόσθω. δόσθον. δόσθων. δόσθε. δόσθωσαν.

Εὐκτικὰ μέσα. Ενεστὼς καὶ Παρατ.

Optatiuus.		Διδοίμην.	διδοῖο.	διδοῖτο.
	ἀόρ.β.	Δοίμην.	δοῖο.	δοῖτο.
		δοίμεθον.	δοῖσθον.	δοίσθην.
		δοίμεθα.	δοῖσθε.	δοῖντο.
	μέλλ.α.	Δωσοίμην.	δώσοιο.	δώσοιτο.
		δωσοίμεθον.	δώσοισθον.	δωσοίσθην.
		δωσοίμεθα.	δώσοισθε.	δώσοιντο.

Ὑποτακτικὰ μέσα. Ενεστὼς καὶ Παρατατ.

Subiunctiuus.	Ενικά.	ἐὰν Διδῶμαι.	διδῷ.	διδῶται.
	ἀόρ.β.	ἐὰν Δῶμαι.	δῷ.	δῶται.
		ἐὰν δώμεθον.	δῶσθον.	δῶσθον.
		ἐὰν δώμεθα.	δῶσθε.	δῶνται.

Απαρέμφατα μέσα. Ενεστὼς καὶ Παρατ.

Infinitiuus. Δίδοσθαι. ἀόρ.β. Δόσθαι. μέλλ.α. Δώσεσθαι.

Μετοχαὶ μέσαι. Ενεστὼς καὶ Παρατατ.

Participium		ὁ Διδόμενος,	ἡ διδομένη.	τὸ διδόμενον.
	ἀόρ.β.	ὁ Δόμενος.	ἡ δομένη.	τὸ δόμενον.
	μέλλ.α.	ὁ Δωσόμενος.	ἡ δωσομένη.	τὸ δωσόμενον.

TETAP

ΤΕΤΑΡΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΕΙΣ ΜΙ ΡΗΜ.

Qvarta coniugatio uerborum in μι. à uerbis grauitonis ſextæ coniugationis in ω. deſinentibus fit, extrema in μι. mutata: quorum penultima ſingularis actiui υ. habet productum. ut ζευγνύω, ζεύγνυμι. In dualis uerò & pluralis ac paſſiui penultima, idem υ. correptum. ut ζεύγνυτον, ζεύγνυμεν, ζεύγνυμαι. υ. enim anceps eſt, nec ullum habet ἀντίστοιχον in quod mutari poſſit, ſed μακρᾷ, ἢ βραχείᾳ. hoc eſt, longa, ſiue correpta linea notatur ſic ῡ. ῠ.

Quarta coniugatio uerborum in μι.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ. ΕΝΕΣΤΩΣ

Ενικά.	Ζεύγνυμι.	ζεύγνυς.	ζεύγνυσι.	Indicatiuus actiuus. Iungo.
Δυϊκά.		ζεύγνυτον.	ζεύγνυτον.	
Πλη.	ζεύγνυμεν.	ζεύγνυτε.	ζεύγνυσι.	
παρατ.	Εζεύγνυν.	ἐζεύγνυς.	ἐζεύγνυ.	
		ἐζεύγνυτον.	ἐζευγνύτην.	
	ἐζεύγνυμεν.	ἐζεύγνυτε.	ἐζεύγνυσαν.	

Nec ultra uariatur. Quoniam huiuſmodi uerba, ſi polyſyllaba ſint, in præſenti ſolum, & præterito imperfecto declinantur: tam in actiuis quàm in paſſiuis. Si uerò diſſyllaba, & futurum primum, & ſecundũ aoriſtum habent. ut κλῦμι. μέλλ. κλύσω. ἀόρ. β. ἔκλυν, ſicut ptm̃ imperfectum.

Προσακτικὰ ἐνεργητικά. Ενεστὼς καὶ Παρατατ.

Ενικά.	Ζεύγνυθι. ζευγνύτω	Δυϊκά. ζεύγνυτον. ζευγνύτων.	Imperatiuus
Πλη.	ζεύγνυτε.	ζευγνύτωσαν.	

Απαρέμφατα ἐνεργητικά. Ενεστὼς καὶ Παρατατ. Ζευγνῦναι. Infinitiuus.

Μετοχαὶ ἐνεργητικαί. Ενεστὼς καὶ Παρατατ.

ὁ Ζευγνύς. τοῦ ζευγνύντος. ἡ ζευγνῦσα. τῆς ζευγνύσης. Participium
τὸ ζευγνύν. τοῦ ζευγνύντος.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ. ΕΝΕΣΤΩΣ

Ενικά.	Ζεύγνυμαι.	ζεύγνυσαι.	ζεύγνυται.	Indicatiuus paſſiuus. Iungor.
Δυϊκά.	ζευγνύμεθον.	ζεύγνυσθον.	ζεύγνυσθον.	
Πλη.	ζευγνύμεθα.	ζεύγνυσθε.	ζεύγνυνται.	

παρατ.	Ἐζευγνύμην.	ἐζεύγνυσο.	ἐζεύγνυτο.
	ἐζευγνύμεθον.	ἐζεύγνυσθον.	ἐζευγνύσθην.
	ἐζευγνύμεθα.	ἐζεύγνυσθε.	ἐζεύνυντο.

Προστακτικὰ παθητικά. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατ.

Imperatiuus	Ζεύγνυσο.	ζευγνύσθω.	ζεύγνυσθον.
	ζευγνύσθων.	ζεύγνυσθε.	ζευγνύσθωσαν.

Infinitiuus. Ἀπαρέμφατα παθητικά. Ἐνεστὼς καὶ Παρατ. Ζεύγνυσθαι.

Μετοχαὶ παθητικαί. Ἐνεστὼς καὶ παρατ.

Participium ὁ Ζευγνύμενος. ἡ ζευγνυμένη. τὸ ζευγνύμενον.

Optatiuus modus, & ſubiunctiuus in hac quarta coniugatione non inueniuntur, partim quia in uſu non ſunt, partim quia formari non poſſunt.

ΥΠΑΡΚΤΙΚΟΝ ΡΗΜΑ. hoc eſt ſubſtantiuũ uerbum. Ἐνεστώς.

Coniugatio uerbi ſubſtantiui Sum	Ἑνικά.	Εἰμί.	εἶς, καὶ εἶ.	ἐστί.
	Δυϊκά.		ἐστόν.	ἐστόν.
	Πληθ.	ἐσμέν.	ἐστέ.	εἰσί.
	παρατ.	Ἦν.	ἦς.	ἦν.
			ἤτον.	ἤτην.
		ἦμεν.	ἦτε.	ἦσαν.
	μέσος.	Ἔσομαι.	ἔσῃ.	ἔσεται.
	μέλλ. α.	ἐσόμεθον.	ἔσεσθον.	ἔσεσθον.
		ἐσόμεθα.	ἔσεσθε.	ἔσονται.

Προστακτικά. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατ.

Imperatiuus	Ἑνικά.	Ἔσο, καὶ ἴσθι. ἔστω.	Δυϊκά. ἔστον. ἔστων.
	Πληθ.	ἔστε.	ἔστωσαν.

Εὐκτικά. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατ.

Optatiuus.	Ἑνικά.	Εἴην. εἴης.	εἴη. Δυϊκά.	εἴητον. εἰήτην.
	Πληθ.	εἴημεν.	εἴητε.	εἴησαν.
	μέσος μέλλ.	Ἐσοίμην.	ἔσοιο.	ἔσοιτο.
		ἐσοίμεθον.	ἔσοισθον.	ἐσοίσθην.
				ἐσοίμεθα.

ἐσοίμεθα. ἔσοισθε. ἔσοιντο.

Υποτακτικά. Ενεςὼς κὴ Παρατατ.

Ενικά. ἐὰν ὦ. ἦς. ἦ. Δυϊκά. ἐὰν ἦτον. ἦτον. Πλη. ἐὰν ὦμεν. ἦτε. ὦσι. Subiunctiuus.

Απαρέμφατα. Ενεςὼς κὴ Παρατατ.

Εἶναι. μέσος μέλλ.α. ἔσεσθαι. Infinitiuus.

Μετοχαί. Ενεςὼς κὴ Παρατ.

ὁ ὤν. τοῦ ὄντος. ἡ οὖσα. τῆς οὔσης. τὸ ὄν. τοῦ ὄντος. Participium
μέσος μέλλ. ὁ ἐσόμενος. ἡ ἐσομένη. τὸ ἐσόμενον.

Nec plura inueniuntur huius uerbi ſubſtantiui, quæ in communi uſu habeantur.

Τέλος τῶν ῥημάτων.

ΠΕΡΙ ΑΝΤΩΝΥΜΙΑΣ.

Αντωνυμία δέ ἐστι μέρος λόγου κλιτόν, ἀντὶ ὀνόματος παραλαμβανομένον. id eſt, Pronomen eſt pars orationis declinabilis, pro nomine aſſumpta. Cui accidunt quatuor, Genera, Numeri, Caſus & Perſonæ. Diffinitio pronominis

Αντωνυμιῶν ἡ μὲν πρωτότυπος, ἡ δὲ κτητική, ἡ δὲ δεικτική, ἡ δὲ ἀναφορική, ἡ δὲ σύνθετος. hoc eſt, Pronominum aliud quidem primitiuum, aliud poſſeſſiuum, aliud demonſtratiuum, aliud relatiuum, aliud autem compoſitum. Diuiſio.

Primitiua quidem tria, ἐγώ, σύ, ὅς. Horum declinationes poſitiuæ hæ. Primitiua.

Περὶ τοῦ πρώτου προσώπου.

Ενικά. ἡ εὐθεῖα ἐγώ. ἡ γενική, ἐμοῦ. ἡ δοτική, ἐμοί. ἡ αἰτιατική, ἐμέ. Δυϊκά. ἡ εὐθεῖα κὴ αἰτιατική, νώ. ἡ γενικὴ κὴ δοτική, νῷν. πλη. ἡ εὐθεῖα, ἡμεῖς. ἡ γενική, ἡμῶν. ἡ δοτική, ἡμῖν. ἡ αἰτιατική. ἡμᾶς. Ego.

τοῦ δευτέρου.

Ενικά. σύ. σοῦ. σοί. σέ. Δυϊκά σφώ σφῷν. Πλη. ὑμεῖς. ὑμῶν. ὑμῖν. ὑμᾶς. Tu.

Τοῦ τρίτου προσώπου.

Ενικά.

Ille. Sui. Ἑνικά. οὗ. οἷ. ἕ. Δυικά. σφὼ σφῷν. Πλη. σφεῖς. σφῶν. σφίσι. σφάς.

Poſitiua declinatio. Appellantur enim κλίσεις θεματικαὶ. hoc eſt, declinationes poſitiuæ, quoniam unaquæque uox ſui ipſius eſt poſitio, nec altera ab altera regulatur, ſicut in nominibus & uerbis.

Poſſeſſiua Poſſeſſiua uerò à primitiuis deriuata octo. ἐμός. σός. ὅς. νωΐτερος. σφωΐτερος. ἡμέτερος. ὑμέτερος. σφέτερος. Quorum tria à genitiuis ſingularibus fiunt, hoc eſt, ἐμός, ἀπὸ τοῦ ἐμοῦ. σός, ἀπὸ τοῦ σοῦ. ὅς, ἀπὸ τοῦ οὗ. Duo uerò à nominatiuis dualibus. hoc eſt, νωΐτερος, ἀπὸ τοῦ νῶϊ. σφωΐτερος, ἀπὸ τοῦ σφῶϊ. & hæc de duobus tantum. A duali numero tertiæ perſonæ non fit pronomen poſſeſſiuum. A nominatiuis uerò pluralibus tria fiunt pronomina. hoc eſt, ἡμέτερος, ἀπὸ τοῦ ἡμεῖς. ὑμέτερος, ἀπὸ τοῦ ὑμεῖς. σφέτερος, ἀπὸ τοῦ σφεῖς. Et hæc omnia trium ſunt generum. maſculina enim & neutra tertiam declinationem ſimplicium ſequuntur, fœminina uerò ſecundam, & in eorum declinatione articulos ſuſcipiunt, tanquàm adiectiua nomina. ut ὁ ἐμός, τοῦ ἐμοῦ. ἡ ἐμή, τῆς ἐμῆς. τὸ ἐμόν, τοῦ ἐμοῦ. ſicut, ὁ καλός. ἡ καλή. τὸ καλόν. Sic & ὁ σός. ἡ σή. τὸ σόν. ὁ ὅς. ἡ ἥ. τὸ ὅν. Deriuatiua uerò in ρος, in α. mittunt fœmininum, & id quoque in obliquis ſeruant. ut νωΐτερος. ἡ νωϊτέρα. τῆς νωϊτέρας. τῇ νωϊτέρᾳ &c.

Demouſtratiua Demonſtratiua autem duo, οὗτος, καὶ ἐκεῖνος: quorum talis eſt inflexio.

Hic Ἑνικά. οὗτος. τούτου. τούτῳ. τοῦτον. ὦ οὗτος. Δυϊκά. τούτω. τούτοιν. ὦ τούτω. Πλη. οὗτοι. τούτων. τούτοις. τούτους. ὦ οὗτοι.

Hæc Θηλυκά. αὕτη. ταύτης. ταύτῃ. ταύτην. ὦ αὕτη.

Hoc Οὐδέτερα. τοῦτο. τούτου. τούτῳ. τοῦτο. ὦ τοῦτο.

Ille	Ἐκεῖνος.	ἐκείνου.	ἐκείνῳ.	ἐκεῖνον.
Illa	ἐκείνη.	ἐκείνης.	ἐκείνῃ.	ἐκείνην.
Illud	ἐκεῖνο.	ἐκείνου.	ἐκείνῳ.	ἐκεῖνο.

Relatiuum Relatiuum autem unum, & ipſum quoque trium exiſtit generum. αὐτός. αὐτοῦ. αὐτῷ. αὐτόν. Αὐτή. αὐτῆς. αὐτῇ. αὐτήν. Αὐτό. αὐτοῦ. αὐτῷ. αὐτό. Huius autem pronominis proprium eſt, ſignificatio trium perſonarum. ut αὐτὸς ἐγώ. αὐτὸς σύ. αὐτὸς ἐκεῖνος, & leuem ſpiritum ſemper habet. Si uerò αὑτοῦ. αὑτῷ. αὑτόν aſpirata inueniantur, ſciendum ea pronomina reciproca eſſe, & ab ἑαυτοῦ deducta κατὰ ἀφαίρεσιν.

ἀφαιρεσιν. Nam adſpiratio quæ erat ſuper ε. eadem etiam ſuper αυ. ſeruatur.

Pronomina compoſita tria, quæ nominatiuum non habent, ſcilicet ἐμαυτοῦ, σαυτοῦ, & ἑαυτοῦ. Et hæc quoque trium ſunt generum. Sed aduertendum eſt, compoſita primæ & ſecundæ perſonæ in tribus caſibus ſingularis numeri ſolum uariari: tertiæ uerò etiam in plurali: nec ſolum coniunctim, ſed etiam diuiſim. Compoſita.

Τοῦ πρώτου προσώπου. Meipſius.

Εμαυτοῦ. ἐμαυτῷ. ἐμαυτόν. Εμαυτῆς. ἐμαυτῇ. ἐμαυτήν.
Εμαυτοῦ. ἐμαυτῷ. ἐμαυτό.

Τοῦ δευτέρου προσώπου. Tuipſius.

Σεαυτοῦ. σεαυτῷ. σεαυτόν. Σεαυτῆς. σεαυτῇ. σεαυτήν.
Σεαυτοῦ. σεαυτῷ. σεαυτό. καὶ κράσει, Σαυτοῦ. σαυτῷ. σαυτόν.
Σαυτῆς. σαυτῇ. σαυτήν. Σαυτοῦ. σαυτῷ. σαυτό.

Τοῦ τρίτου. Suipſius.

Εαυτοῦ. ἑαυτῷ. ἑαυτόν. Εαυτῆς. ἑαυτῇ. ἑαυτήν. Εαυτοῦ. ἑαυτῷ. ἑαυτό. Πλη. Εαυτῶν, καὶ σφῶν αὐτῶν. ἑαυτοῖς, καὶ σφίσιν αὐτοῖς. ἑαυτούς, καὶ σφάς αὐτούς.

ΠΕΡΙ ΠΡΟΘΕΣΕΩΣ.

Πρόθεσις ἐστὶ μέρος λόγου ἄκλιτον προτιθέμενον πάντων τοῦ λόγου μερῶν κατὰ σύνθεσιν, ἢ κατὰ παράθεσιν, ἤτοι σύνταξιν. hoc eſt, Præpoſitio eſt pars orationis indeclinabilis, quæ præponitur omnibus partibus orationis per compoſitionē, uel adpoſitionem, ſiue conſtructionem. Per compoſitionem. ut ἔμπειρος, peritus. Per adpoſitionem ſiue conſtructionem. ut ἐν οἴκῳ, in domo. De præpoſitione.

Accidunt autem Præpoſitioni tria. τὸ ὀξύνεσθαι, id eſt, acui. τὸ ψιλοῦσθαι. hoc eſt, principalem ſyllabā leuigari, demptis quæ in principio υ. habent. ut ὑπό, ὑπέρ τὸ βραχυκαταληκτεῖν. hoc eſt, extremā ſyllabam corripi: duabus exceptis, Præpoſitioni accidentia

 uidelicet

uidelicet, εἰς. & ἐξ. Sunt autem numero decem & octo tantum, diuerſas ſingulæ habentes ſignificationes. quarum ſex ſunt monoſyllabæ. ſcilicet, ἐν. εἰς. ἐξ. σύν. πρός. πρό. duodecim uerò diſſyllabæ. ut ἀνά. κατά διά. μετά. παρά. ἀντί. ἐπί. περί. ἀμφί. ἀπό. ὑπό. ὑπέρ. Sed de earum compoſitione, & conſtructione in ſecundo tractatu latiſſime dicetur.

Diſſyllabæ

ΠΕΡΙ ΕΠΙΡΡΗΜΑΤΟΣ.

Aduerbij definitio.

Ἐπίῤῥημα ἐστὶ μέρος λόγου ἄκλιτον προτασσόμενον αὐτοῦ τοῦ ῥήματος, ἢ ὑποτασσόμενον. hoc eſt, Aduerbium eſt pars orationis indeclinabilis, quæ præponitur uerbo, aut ſubiungitur. Cui accidunt duo εἶδος, καὶ σχῆμα, hoc eſt, ſpecies & figura. Species duæ, Primitiua. ut νῦν. Deriuatiua. ut νυνί. Figuræ duæ, ſimplex. ut πάλαι. Compoſita. ut πρόπαλαι.

Aduerbij accidentia.

Temporis. Aduerbiorum aliqua ſunt χρόνου σημαντικά, id eſt temporis ſignificatiua. ut νῦν, nunc. τότε, tunc. ποτέ, aliquando. ἤδη iam. ἄρτι nuper. αὐτίκα ſtatim. παραχρῆμα ſtatim. αὖθις rurſus. ἐξαίφνης repente. τέως interea, tantiſper. ἕως donec uſque. ἡνίκα quando. ἔπειτα, μετέπειτα poſtea. ἐπεί, ἐπειδή, ἐπειδάν poſtquàm, cum. σήμερον hodie. αὔριον cras. μεθαύριον perendie. χθές καὶ ἐχθές heri. προχθές nudiuſtertius. πάλαι diu, olim. ἀρτίως modo. εὐθύς, καὶ εὐθέως ſtatim. πρωῒ mane. ἑσπέρας ueſperi. ἐφόσον dum. ἀεί, αἰεί, αἰέν ſemper. ὄφρα donec dum. τόφρα tantiſper, interea.

Loci. Aliqua autem τόπου, id eſt, loci. ἐνταῦθα hic. ἐκεῖ illic, ibi. ἐκεῖσε illuc. ἐκεῖθεν inde. εἴσω καὶ ἔσω intus, intro. ἔξω foris, foras. αὐτοῦ illic. ποῖ quò. ὅποι quò. ὅθεν unde. ὁθένποθεν undecunque. αὐτόθεν ex eodē loco. δεῦρο huc. αὐτόσε iſtuc. ἄνω ſupra. κάτω infra. ἔμπροσθεν ante. ὄπισθεν retro. ἐγγύς propè. πόῤῥω procul. ποῦ ubi. οὐδαμοῦ necubi. οὐδαμῆ nuſquā. ὅπου ubi. ὁπόθεν unde. ἔνθεν inde. ἐπέκεινα ultra. μακράν longè, procul. ἐκδεξιῶν detrorſum. ἐξαριστερῶν ſiniſtrorſum.

Qualitatis medietas. Aliqua autem ποιότητος, id eſt qualitatis. ut εὖ. bene. καλῶς bene. ἡδέως iucunde. σοφῶς ſapienter. ὡραίως pulchre. quæ nempe & medietatis dicuntur, quoniam à genitiuo plurali

plurali nominum adiectiuorum fiunt, qui medius dicitur, id eſt, communis, cum ſit omnis generis. ut τῶν καλῶν, τῶν σοφῶν. in quibus ν. in σ. uerſo, καλῶς fit, & σοφῶς. Cætera uerò cum aliunde deriuentur, hanc non aſſequuntur denominationem. ut κυνηδόν canine. βοτρυδόν racematim. ἀγελη-δόν gregatim.

Quantitatis

Aliqua uerò ποσότητος, id eſt, quantitatis. ut ἅπαξ ſemel. δίς bis. τρίς ter. τετράκις quater. πολλάκις ſæpe. ὀλιγάκις rarò.

Congregationis.

Aliqua autem ἀθροίσεως, id eſt, congregationis. ut ἅμα ſimul. ὁμοῦ unà. συλλήβδην comprehenſim. ἀθρόως confertim.

Diuiſionis.

Aliqua autem διαιρέσεως, id eſt, diuiſionis. ut ἄνευ ſine. χωρίς ſeorſum.

Exceptionis

Aliqua uerò ἐξαιρέσεως, id eſt, electionis, ſiue exceptionis. ut πλήν præter.

Hortationis

Aliqua autem παρακελεύσεως, id eſt, hortationis. ut εἶα eia. ἄγε age. ἄγετε agite. εὖγε euge. φέρε age.

Ordinis.

Aliqua aũt τάξεως, id eſt, ordinis. ut ἑξῆς deinceps. ἐφεξῆς deinceps. εὐθύς, εὐθέως, ſtatim. ἐξαίφνης repẽte. αὐτίκα ſtatim.

Similitudinis

Aliqua autem ὁμοιώσεως, id eſt, ſimilitudinis. ut ὡς tanq̃. ὥσπερ quemadmodum. οὕτως ſic. καθὰ ſicut. καθάπερ ſicut. ἢ uelut, ueluti. ὥστε uti. ὅντροπον quemadmodum.

Separationis.

Aliqua autem ἀποστάσεως, id eſt, ſeparationis. ut ὥστε ut.

Comparationis.

Aliqua autem συγκρίσεως, id eſt, comparationis. ut μᾶλλον magis. πλέον plus. ἧττον minus.

Intenſionis

Aliqua autem ἐπιτάσεως, id eſt, intenſions. ut λίαν ualde. ἄγαν multum. πάντη prorſus. παντελῶς penitus. παντάπασιν omnino. πάνυ nimiũ. σφόδρα uehemẽter. μάλιστα maxime.

Remiſſionis

Aliqua ἀνέσεως, id eſt, remiſſionis. ut ἠρέμα quiete. ἡσυχῆ quiete. μόγις, μόλις uix. βραδέως tarde. βάδην paſſim. ὡσεὶ ferè.

Confirmationis.

Aliqua autem βεβαιώσεως, id eſt, confirmationis. ut δηλαδή profecto. δήπουθεν nempe. πάντως omnino. ὄντως uere. ἦ. reuera.

Iurandi.

Aliqua aũt καταμόσεως, id eſt, iurandi. ut ναί certe. νή per.

Abiurandi.

Aliqua autem ἀπομόσεως, id eſt, abiurandi. ut μά per.

Negandi.

Aliqua autem ἀρνήσεως, id eſt, negandi. ut οὐ. non. οὐχί non. οὔκουν non igitur. οὐδαμῶς nullo modo. ἥκιστα minime οὔτε neq;. οὐδὲ neq;.

Prohibendi — Aliqua autem ἀπαγορεύσεως, id eſt, prohibitionis. ut μὴ ne. μηδαμῶς nequaquam.

Euentus. — Aliqua autẽ εἰκασμοῦ, id eſt, euentus. ut ἴσως forte. τάχα fortuito. τυχὸν forte.

Interrogandi — Aliqua autem ἐρωτήσεως, id eſt, interrogationis. ut πόθεν unde. ποῦ ubi. ποῖ quò.

Hæc πεύστικα dicũtur — Aliqua autem δείξεως, id eſt, demonſtrationis. ut ἰδού ecce. ἠνί en. ὧδε huc. ἐκεῖ illic. ἐνθάδε hic.

Vocandi. — Aliqua autem κλήσεως, id eſt, uocandi, ut ὦ, ὀ.

Declarandi. — Aliqua autem διασαφήσεως, id eſt, declarationis. ut ἤγουν uidelicet. οἷον ut, uidelicet. τουτέστι hoc.

Aduerbia poſitionis — Aliqua autem θέσεως, id eſt, poſitionis. ut ἀναγνωστέον legendum. γραπτέον ſcribendum. πλευστέον nauigandum. dicuntur enim poſitionis, quoniam determinant ſiue poſitionem rei, ſiue deliberationem.

Deſyderandi — Aliqua autem εὐχῆς, id eſt, uoti. ut εἴθε, ὤφελον utinam.

Exclamandi — Aliqua autem σχετλιασμοῦ, id eſt, exclamationis. ut ὤ heu. ἰού hei. οἴμοι hei mihi. αἲ, ἰὼ heu.

Admirandi — Aliqua autem θαυμασμοῦ, id eſt, admirationis. ut ὢ. φεῦ.

Firmandi — Aliqua autem θειασμοῦ, id eſt, furentis. ut εὐοῖ heu, euoe. εὐάν heu.

Terroris — Aliqua autem ἐκπλήξεως, id eſt, perculſionis. ut ἆ ἆ. ἡράκλεις hercules.

ΠΕΡΙ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ.

Coniunctionis definitio — Σύνδεσμός ἐστι μέρος λόγου ἄκλιτον, συνδετικὸν τὰ ἄλλα μέρη τοῦ λόγου εἰς διάνοιαν μετὰ τάξεως, hoc eſt. Coniunctio eſt pars orationis indeclinabilis, coniungens alias parteis orationis in ſententiam cum ordine.

Accidentia coniunctionis — Accidit autem coniunctioni σχῆμα, Figura. Simplex. ut ἐπεί. Compoſita. ut ἐπειδή.

Coniunctionum aliquæ συμπλεκτικοί, id eſt, Copulatiuæ. ut μὲν quidem. δὲ autem. τέ q. καὶ &. ἀλλά, ἀτάρ, αὐτάρ ſed. ὅτι quod.

Aliqua autem διαζευκτικοί, id eſt, Diſiunctiuæ. ut ἤ. uel ἤτοι ſiue, ἠέ ſiue.

Aliquæ

Aliquæ autem συναπτικοί, id eſt, Continuatiuæ. ut εἰ ſi. εἴπερ, εἰδήπερ ſiquidem.

Aliquæ autem παρασυναπτικοί, id eſt, Subcontinuatiuæ. ut. ἐπεί, ἐπείπερ quoniam ἐπειδή, ἐπειδήπερ quoniam.

Aliquæ autem αἰτιολογικοί. i. Cauſales. ut ἵνα, ὅπως, ὄφρα ut. γάρ enim. ὅτι quia. διότι, quia. καθότι quoniam. ἕνεκα cauſa. οὕνεκα quia.

Aliquæ autem ἀπορηματικοί, id eſt, dubitatiuæ. ut ἆρα an. μῶν num. μή an.

Aliquæ autem συλλογιστικοί, id eſt, collectiuæ, ſiue rationales. ut ἄρα ergo. ἀλλά, ἀλλαμήν at. οὖν igitur. τοίνυν igitur. τοιγάρτοι itaq;. τοιγαροῦν ergo.

Aliquæ autem παραπληρωματικοί, id eſt, repletiuæ. ut δή iam. ῥά nempe. θήν quidem, νύ certe. ποῦ, τοί, αὖ, οὖν. πέρ. πώ, μήν, δῆτα, γέ quidem. At γέ non ſolum repletiua eſt, ſed etiam diminutiua pro ſaltem, & cauſalis.

Aliquæ autem δυνητικοί, id eſt, poteſtatis. ut ἄν, κέ, κέν utiq;, quæ apud poëtas repletiuæ etiam inueniuntur.

Aliquæ autem διακριτικοί, ſiue ἐπιλεκτικοί, id eſt, differtiuæ, ſiue electiuæ. ut ἤ quàm.

Aliquæ autem ἐλαττωτικοί, id eſt, extenuatiuæ, ſiue diminutiuæ. ut γοῦν, γέ ſaltem.

Aliquæ uero ἐναντιωματικοί, id eſt, aduerſatiuæ. ut ὅμως tamen. καίτοι etſi. καίπερ quanq̃. ἔμπης tamen. εἰκαί etſi.

DE FORMATIONE VERBORVM

OMne uerbum aut in ω. deſinit, & id quidem ſi grauem habet accentum, βαρύτονον appellatur. ut τύπτω. Si circunflexũ, περισπώμενον. ut ποιῶ. Aut in μι, & id à terminatione nomen aſſumpſit, τὸ εἰς μι, hoc eſt, uerbum in μι. ut τίθημι. Βαρύτονα quidem in ſex diſtinguuntur cõiugationes, partim per conſonanteis, partim per uocaleis atq; diphthongos. Prima igitur coniugatio treis mutas ante ω. finalem ſibi uendicat, ſcilicet β. π. φ. Secunda treis alias, uidelicet γ. κ. χ. Tertia treis extremas, hoc eſt, δ. θ. τ. Quarta ex duplicibus unam tantum, ζ. ſcilicet, & geminatum ττ.

Diuiſio uerborum.

Coniugationes quomodo diſcernantur.

Quinta quatuor immutabileis, hoc eſt, λ. μ. ν. ρ. Sexta omneis uocaleis, præter η. & omneis diphtongos proprias, & unam impropriam, υι. ſcilicet. Quæ quidem omnes, ſiue conſonantes ſint, ſiue uocales, ſiue diphthongi, cum immediate ω. finalem ipſius thematis præcedant, χαρακτηριστικά, hoc eſt, figuratiuæ literæ appellantur: per eas enim unumquodq; uerbum diſcernitur quotæ ſit cõiugationis. Quæ uerò ſuperfluunt ex dictis literis, hoc eſt, ψ. ξ. σ. χαρακτηριστικά ſunt futurorum.

Futurum quomodo diſcernatur.

Nam futurum primæ coniugationis ψ. ſibi uendicat. ſecundæ ξ. futurũ uerò tertiæ, & aliarũ quæ ſequuntur σ. & ſi uerba quintæ cõiugationis ob inconcinnitatem illud abnuant, & quatuor immutabiles, hoc eſt, λ. μ. ν. ρ. ut propria χαρακτηριστικά ſibi uendicent. Tot etiam ſunt perfectorũ præteritorum χαρακτηριστικά, uidelicet φ. χ. κ.

Præteritum quomodo cognoſcatur

Nam ſi futurum habet ψ. præteritum habet φ. Si ξ. χ. Si σ. aut quampiam ex immutabilibus, κ. Vnde cum ſex tempora uerborum quaſdam habeant inter ſe cognationes, conſonantes quoq; inter ſe ſortita ſunt.

Cognitiones temporum.

Nam Præteritum imperfectum cum naturam præſentis ſapiat, eiuſdem ſibi conſonantem aſciuit. ut τύπτω ἔτυπτον. Præteritũ uerò plusquàmperfectũ, præteriti perfecti. ut τέτυφα, ἐτετύφειν. Quemadmodum & primus aoriſtus futuri. ut τύψω, ἔτυψα.

Medium præteritum.

At medium præteritũ conſonantem præſentis, quam figuratiuã uerbi appellamus aſſumpſit. ut τρίβω, μέσος παρακ. τέτριβα. Eandem quoq; & ſecundus aoriſtus, & ſecundum futurũ ſibi uendicarunt. ut ἔτριβον, τριβῶ. Excipiuntur uerba quartæ coniugationis, quoniam cum ζ. & geminatũ σσ. earum ſint figuratiuæ literæ, neutram tamen illarum aſſumit medium præteritum. Sed nunc γ. nunc aũt δ. γ. quidem ſibi aſciuit, cum futurum ξ. habeat ante ω. finalem. ut κράζω, κράξω, μέσος παρ. κέκραγα. ὀρύσσω, ὀρύξω, ὤρυγα. Si uerò futurũ σ. habuerit, medium præteritum δ. ſibi uendicabit. ut φράζω, φράσω, πέφραδα. ἐρέσσω, ἐρέσω, ἤρεδα, ſi in uſu habeatur. Hoc idem & ſecundus aoriſtus, & ſecundum futurum ſequentur. At ſi ante ω. diuerſæ fuerint conſonantes, hoc eſt, πτ. κτ. μν. ſcito priorem illarum figuratiuam eſſe: nam π. & κ. per παρακείμενον τ. ſibi aſciſcunt: μ. uerò ν. ut κόπτω, μέσος παρακ. κέκοπα. τίκτω τέτοκα. τέμνω, τέτομα.

Hoc eſt per additionem literæ quæ nón faciat per ſe ſyllabam.

In deſi-

In deſinentibus autem in σκω, etſi ante ω. duæ exiſtant conſonantes, neutra tamen illarum figuratiuæ locum poſſidet, cum huiuſmodi uerba nullius ſint coniugationis, quandoquidem à futuro in σω. fiunt ϖλεονασμῷ τοῦ κ. ut ἀρέσω, ἀρέσκω. τρώσω τρώσκω. & ſimilia, quæ uſque ad paratatiκὸν ſolum uariantur, duobus exceptis, quæ etiam futurũ habent. hoc eſt ἀλύσκω, ἀλύξω, ſecundum aliquos, & θνήσκω θνύξω. Sed quoniam huiuſmodi uerba quæ partim defectiua ſunt, partim uerò anomala, multa & uaria inueniuntur, nec facile ad communeis regulas reduci poſſunt, proprijs locis relinquimus diſſerenda. Verba in σκω.

CONIVGATION. TYPI.

		Ενεστὼς. ϖαρατ.	μέλλ.α. ἀόρ.α.	ϖαρακ. ὑπερσ.	μέσ.	ϖαρακ. ὑπερσ.	ἀόρ. β.	μέλλ. β.	
ϖρώτη συζυγία.	β ϖ φ πτ	ω. ομ.	ψω. ψα.	φα. φειν.	β ϖ φ ϖ	α. ειν.	ον.	ῶ.	Prima coniugatio.
δευτέρα.	γ κ χ κτ	ω. ομ.	ξω. ξα.	χα. χειν.	γ κ χ κ	α. ειν.	ον.	ῶ.	Secunda.
τρίτη.	δ θ τ	ω. ομ.	σω. σα.	κα. κειν.	δ θ τ	α. ειν.	ον.	ῶ.	Tertia.

		Ενεστὼς. ϖαρατ.	μέλλ.α. ἀόρ.α.	ϖαρακ. ὑπερσ.	μέσ. ϖαρακ. ὑπερσ.	ἀόρ. β.	μέλλ. β.	
τετάρτη.	ζ	ω.σσ ομ.	σω. x. ξω. α.	κα. ειν. χα. ειν.	δα. γα.	δον. γον.	δῶ. γῶ.	
	σσ	ω. ον.	σω. α. ξω. α.	κα. ειν. χα. ειν.	δα. γα.	δον. γον.	δῶ. γῶ.	Quarta.

ϖέμπτη

Quinta. πέμπτη { λ μ ν ρ μν } ω ον { λ μ ν ρ μ } ω. κα. ειν { λ μ ν ρ μ } α. ειν. ον. ῶ.

{ α φάω
ε δέω
ι τίω
ο βόω
υ δύω
ω ζώω
Sexta. ἕκτη. ω. ον. σω. κα. α. ον. ῶ.
παίω α. ειν. ειν.
αι ψαύω
αυ σείω
ει εὔω
ευ οἴω
οι κρύω
ου ὀπυίω
υι }

Dicuntur aũt χαρακτηριστικά, eo quòd ſint ſigna, ſiue notæ cõiugationum. per ea enim cognoſcitur unumquodq́ uerbum quotæ coniugationis ſit. Nam quicquid præcedit ω. finalem, χαρακτηριστικὸν appellatur.

DE AVGMENTO PRAETERITORVM

Augmentum uerborum à uocalibus incipientium.

OMne uerbum incipit aut à uocali, aut à conſonãte. Si à uocali, aut à ſimplici, aut à diphthongo. Si à ſimplici, aut à mutabili, aut ab immutabili. Si ab immutabili, hoc eſt, η. ι. υ. ω. nulla fit uocalium mutatio in præteritis. ut ἠχέω, ἠχῶ, ἤχεον, ἤχουν. ἤχηκα, ἠχήκειν, ἤχησα. ἰξεύω, ἴξευον, ἴξευκα, ἰξεύκειν, ἴξευσα. ὑβρίζω, ὕβριζον, ὕβρικα, ὑβρίκειν, ὕβρισα. ὠφελέω, ῶ. ὠφέλεον, ὠφέλουν, ὠφέληκα, ὠφελήκειν, ὠφέλησα. At ἰξεύω, & ὑβρίζω, & ſimilia, quanquàm ab immutabilibus uocalibus incipiant, eaſdem tamen in præſenti poſitione longas habent, in præteritis uerò natura: quod augmenti ratione factum eſt, ancipites enim ſunt.

Notio.

Si autem

Augmentum temporale.

Si autem uerbum incipiat à mutabilibus uocalibus, hoc eſt, α. ε. & ο. in præteritis mutantur in longas: quàm mutationem temporale augmentum appellamus. α. in η. cõmuniter mutatur. ut ἀκούω, ἤκουον, ἤκουκα, ἠκούκειν, ἤκουσα. excipitur ἀηθέσσω, ἀήθεσσον. & ἀηδίζομην. propter alternationem duorum, ηη. Excipitur & ἄω ſpiro, cuius præteritum imperfectum ἄον facit, ne coincidat cum ἦον, cuius thema eſt ἔω. & ἀΐω audio, quod ἄϊον facit, ut differat ab ἤϊον, quod ibam ſignificat. Si autem ab ε. incipiat uerbum, ε. mutatur in η. ut ἕδω, ἧκα, ἥκειν, ἧσα. ἐλεέω, ἐλεῶ, ἠλέεον, ἠλέουν, ἠλεήκα, ἠλεήκειν, ἠλέησα. Excipiunt aliqua in quibus ε. manens aſſumit ι. in diphthongum, hoc eſt, ἔχω, εἶχον. ἕπω, εἶπον. ἕλω, εἷλον. ἕλκω, εἷλκον. ἑλκύω, εἵλκυον. ἕρπω, εἷρπον. ἑρπίζω, εἵρπιζον. ἑστήκω, εἱστήκειν μέσος ὑπερσυντέλικος. ἕπομαι, εἱπόμην. ἑστιάω, ῶ. εἱστίαον, εἱστίων. ἑάω, ῶ, εἴαον, εἴων. ἕω, εἶμαι. ἑρύω, εἵρυον. ἔθω, εἴωθα μέσος παρακ. ἐθίζω, εἴθιζον. ἐργάζομαι, εἰργαζόμην. Si aũt ab ο. incipiat uerbum, uertitur in ω. μέγα. ut ὀρίζω, ὥριζον. ὀνομάζω, ὠνόμασον, & alia. Inueniuntur tamen apud poëtas huiuſmodi uerba abſq; augmento Ionico more. ut ἄκουσεν ἀντὶ τοῦ ἤκουσεν. ἔλαυνεν, ἀντὶ τοῦ ἤλαυνεν. ὀνόμινεν, ἀντὶ τοῦ ὠνόμηνεν.

Exceptiones.

A diphthongo incipientia.

Si uerò à diphthongo incipiat uerbum, aut à mutabili incipit, aut ab immutabili. Si ab immutabili, hoc eſt, ει. ευ. & ου. nulla fit mutatio. ut εἰκάζω, εἴκαζον. εὕδω, εὗδον, καὶ ηὗδον ἀττικῶς, ſicut εὔχομαι, ηὐχόμην, & ſimilia, in quibus Attici mutant ε. in η. οὐρέω, ῶ. οὔρεον, οὔρουν. Si autem à mutabili αι. ſcilicet αυ. & οι. eadem fit mutatio, quæ in ſimplicibus uocalibus. Nam ſi ab αι. incipiat uerbum, uertitur α. in η. & ι. ſubſcribitur: unde ex propria diph[…] impropria fit. ut αἴρω, ᾖρον, ᾖρκα, ᾖρκειν. Si aut ab αυ. uertitur α. in η. ut αὐλέω, ῶ, ηὔλεον, ηὔλουν. Si autem ab οι. uertitur ο. μικρὸν in ω. μέγα. cui ſubſcribitur ι. & fit ῳ. diphthongus impropria. ut οἰκτείρω, ᾤκτειρον. Annotantur aliqua in quibus nulla fit mutatio. ut οἰῶμαι, οἰώθην. Ἀόρ. α. παθητικός. οἴμω οἴμησω, οἰνόω οἴνησα. οἰνίζω οἴνισα. οἰστρῶ οἴστρωσα. οἰωνίζομαι οἰωνιζόμην. οἰωνοσκοπῶ, οἰωνοσκόπησα. οἰωνοπολῶ, οἰωνοπόλησα. οἰακίζω οἰάκισα. οἰακονομῶ οἰακονόμησα. οἰακοστροφῶ οἰακοστρόφησα. & οἰδαίνω, & οἰκουρῶ, ſecundum quoſdam annotata ſunt.

A conſonante incipientia. Augmentum ſyllabicum.

Si autem incipiat uerbum à conſonante, omnia præterita in principio aſſumunt ε. quod ſyllabicum augmentum appellatur. ut σπείρω. παρατατικός, ἔσπειρον. παρακείμενος, ἔσπαρκα. ὑπερσυντέλικος, ἐσπάρκειν. ἀόριστος πρῶτος, ἔσπειρα. ἀόριστος δεύτερος, ἔσπαρον. At præteritum perfectum præter ε. quod eſt commune augmentum, & præſentis conſonantem repetit, ſi tamen ſola, ac ſimplex exiſtat: quia tunc ε. correptum remanet, & per id communis fit præteriti perfecti geminatio. ut τύπτω, παρ. ἔτυπτον, τέτυφα. λέγω, ἔλεγον, λέλεγα. his exceptis, quæ à ρ. principium

A ρ. incipientia.

habent: quandoquidem in eorum præteritis ρρ. nempe geminandum eſt. ut ῥίπτω. ἔρριπτον, ἔρριφα. non autem ἔρεριφα, quoniam ε. productum exiſtit, cum duæ ſequantur conſonantes, hoc eſt, ρρ. geminatũ. At ῥεριπωμένα participiũ præteriti paſſiui, id eſt, ῥερίπωμαι, ἀπὸ τοῦ ῥιπόομαι, οῦμαι, ε. habet correptum metri gratia, altero quidem ρ. expuncto: iccirco geminat ρ. præſentis conſonantem. ὀδυσσείας. ζ. Εσποτα μὸν πλυνέουσα, τάμοι ῥεριπωμένα κεῖται. Sic ῥέρημαι, ἐκ τοῦ ἔρρημαι, & alia huiuſmodi. Cur autem ρ. ſit geminandum, in ſecundo tractu, hoc eſt, in præterito imperfecto actiuo abundè dicetur.

Ab aſpiratis incipientia.

Si uerò ab aliqua aſpiratarum uerbum incipiat, nulla illarum repetitur, ſed earũ loco tenues ſubrogantur. ut θείνω, τέθακα. φαίνω, πέφαγκα. χαίρω, κέχαρκα. Atſi duę fuerint conſonantes, neutra illarum geminatur, cum ε. quod neutra breue exiſtit, poſitione factum ſit longum. ut φθείρω, ἔφθαρκα. niſi muta cum liquida ſequatur ε. quia tũc repetitur muta: quandoquidem ε. hoc in loco pro breui habetur. Nam muta cum liquida ſiue immutabili, communem faciunt ſyllabam. ut γράφω, γέγραφα. Excipiuntur

A γν. & γρ. incipientia.

quæ à γν. & γρ. principium habent, in quibus γ. non repetitur, quia longam faciunt ſyllabam. ut γναφεύω, ἐγνάφευκα. γνόω, γνῶ, ἔγνωκα. γρηγορέω, ῶ, ἐγρηγόρηκα. Inueniuntur μέμνημαι ἀπὸ τοῦ μνάομαι, ῶμαι. κέκτημαι, ἀπὸ τοῦ κτάομαι, ῶμαι. & πέπταμαι ἀπὸ τοῦ πτάομαι, ῶμαι. & πέπτωκα ἀπὸ τοῦ πτόω ἀχρήστου. In quibus præteritum perfectum priorem repetit.

κτ. μν. πτ.

Nam κτ. μν. & πτ. apud poëtas communem faciunt ſyllabam: ſicut & muta cum liquida. ſic Herodianus. Si uerò

A ζ. ξ. & ψ. incipientia.

ab aliqua duplicium uerbum incipiat, hoc eſt, ζ. ξ. ψ. nullam

Iam illarum geminat præteritum perfectum, cum ι. breue poſitione producatur. ut ζάω ἔζηκα, ξέω ἔξεκα. ψάλλω ἔψαλκα. In his igitur uerbis à conſonante incipientibus hoc breuiter aduertendum eſt: an præteritum imperfectum ι. quod eſt ſyllabicum augmentum, correptum habeat: quia tunc præſentis conſonans in præterito perfecto cum ipſo ι. correpto geminatur, etiam ſi communis ſit ſyllaba, quoniam hoc in loco pro breui reputatur. ut λέγω, ἔλεγον, λέλεχα. κρίνω, ἔκρινον, κέκρικα. Si uerò præteritum imperfectum ι. productum habeat, nequaquàm præteritum perfectum geminationem ſuſcipit. Quoniam omnis geminatio ſiue reduplicatio communis per breuem uocalem ι. ſcilicet, ſiue ι. ſemper fit, nunquàm autem per longam. Annotat.

De uerbis compoſitis.

QVandocunq; præpoſitiones nihil plus ſignificant in compoſitione uerborum quàm ipſa uerba ſimplicia, fit conſuetum augmentum in principio totius compoſiti, & tanquàm ſimplex uerbum declinatur. Quandoquidem præpoſitio nulla alia neceſſitate, quàm ornatus gratia, ipſi uerbo præpoſita eſt. ut ἐνέπω, ἤνεπον. ex ἐν. præpoſitione & ἔπω, quod idem ſignificat, hoc eſt, dico. Si autem plus ſignificant præpoſitiones quàm ipſum uerbum ſimplex, fit augmentum inter ipſam præpoſitionem & uerbum. ut παρακούω, παρήκουον, α. in η. conuerſa, cuius ſimplex uerbum, hoc eſt, ἀκούω, audio ſignificat, præpoſita uerò παρά præpoſitione, mutata eſt uerbi ſignificatio. Nam παρακούω obaudio ſignificat, & decipio. Aduertendum eſt in his compoſitis, præpoſitiones abijcere extremam uocalem, alia ſequente uocali: tam in præſenti quàm in præteritis. ut παρέχω, παρεῖχον, ex παρά & ἔχω. ἀπευρῶ, ἀπηύρων. Quò circa etiam in uerbis, à conſonantibus incipientibus, cum in præteritis ſuſcipiant ι. ſyllabicum augmentum, pari modo præpoſitiones abijciunt extremam uocalem. ut λείπω, ἔλειπον. καταλείπω, κατέλειπον. At ſi uerba incipiant ab aſpiratis uocalibus, ſiue diphthongis, præpoſitiones mutant tenueis in proprias aſpiratas. ut ἅπτομαι, καθάπτομαι. ἕπομαι, καθέπομαι. Περί

Diſtinctio notanda.

Præpoſitiones uocalem abijcientes.

Περί & πρό

uerò & πρό. extremam retinent uocalem, & ſi cum uerbis à uocali incipientibus componantur. ut περιάπτω, περιέχω. προάγω, προῆγον. Sunt quæ Atticorum more in principio compoſiti augmentum aſſumunt, quorum ſimplicia in uſu non ſunt. ut ἀμφισβητῶ, ἠμφησβήτουν. ἀντιβολῶ, ἠντιβόλουν. Quædam intrinſecus. ut ἀπολαύω, ἀπέλαυον, καὶ ἀπήλαυον. ἐπιχειρῶ, ἐπεχείρουν. ἐγκωμιάζω, ἐνεγκωμίαζον. Quædam etiam à δυς, & ευ. incipientia, hoc idem patiuntur. ut δυσαπιστῶ, δυσηπίστουν. δυσαρεστῶ, δυσηρέστουν. εὐορκῶ, εὐώρκουν. εὐεργετῶ, εὐηργέτουν. εὐαγγελίζομαι, εὐηγγελιζόμην. Sunt & quæ in principio duplex habent augmentum, ſyllabicum ſcilicet, & temporale. ut μέλλω, ἤμελλον. δύναμαι, ἠδυνάμην. βούλομαι, ἠβουλόμην. pro ἔμελλον, ἐδυνάμην. & ἐβουλόμην. Quædam uerò in principio, & in medio. ut ἐνοχλῶ. ἠνώχλουν. ἀνορθῶ, ἠνώρθουν. ἀνέχομαι, ἠνειχόμην, ſecundum quoſdam. παροινῶ, ἐπαρῴνουν.

Mos Atticus.

A δυς & ευ incipientia.

Quæ duplex augmentum habeant.

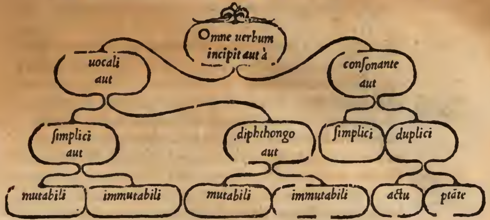
Tranſlata à fine paginæ ſequentis.

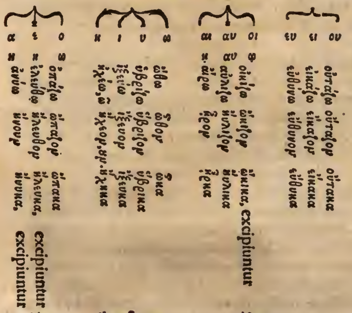
ὦ εἴων.
ἕω εἷμαι
ἐρύω εἴρυον
ἔθω εἴωθα.
ἐθίζω εἴθιζον.
ἐργάζομαι εἰργαζόμην.

οἰακοστροφῶ
οἰδαίνω
οἰκουρῶ.
οἰμώζω.

γν. & γρ. initium habet in quibus γ. non repetitur. ut γνωρίζω, ἐγνώρικα. γρηγορῶ, ἐγρηγόρηκα. Si à duplici, poteſtate ut ſunt ζ. ξ. ψ. nulla earum in præterito perfecto repetitur.

Ορισικὰ





ἀνθέστω
ἀύθεστμ
ἀκδίζομαι
ἀκδιζόμην
ἄω, ἄομ
ἄϊω, ἄϊομ.

ἔχω εἶχομ
ἔπω εἶπομ
ἔλω εἶλομ
ἔλκω εἷλκομ
ἑλκύω εἵλκυομ
ἕρπω εἷρπομ
ἑρπίζω εἵρπιζομ
ἑστίκω εἱστίκειμ
ἕπομαι εἱπόμην
ἑστιῶ εἱστίωμ

οἰῶμαι
οἰμῶ
οἰνῶ
οἰνίζω
οἰστρῶ
οἰονίζομαι
οἰωνοσκοπῶ
οἰωνοπολῶ
οἰακίζω
οἰακονομῶ

Si à ſimplici conſonante incipiat uerbum, præteritũ perfectũ præter ε. quod eſt cõmune augmẽtũ in omnibus præteritis uerborũ à cõſonãte incipientiũ, eandẽ aſſumit ſimplicem. ut τύπτω τέτυφα. his exceptis, q̃ à ρ. principiũ habent, in quibus ρ. non repetiť. Demptis etiã quę ab aſpiratis incipiunt quoniã pro eis ꝑprię tenues ſuffraganť. Si à duplici, actu, præteritum perfectũ neutrã aſſumit. ut σπείρω ἔσπαρκα. niſi fuerit muta cũ immutabili, quia tunc repetiť muta. ut κρίνω κέκρικα. Excipiunť quę à

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ ΕΝΕΣΤΩΣ.

Ενικά. Indicatiui formatio. Τύπτω à nullo fit, cum ſit totius uerbi thema. Secunda perſona τύπτεις, à prima fit, extrema in εις. conuerſa. Tertia τύπτει, à ſecunda expuncto σ. Δυϊκά. Prima perſona formari non poteſt, quandoquidem prima pluralis in μεν deſinit. Secunda perſona à ſecunda ſingulari, expuncto σ. ac ι. ſubiunctiua uocali diphthongi, & addita τον. τύπτετον. Tertia eadem eſt cum ſecunda. τύπτετον. Πλη. Prima perſona à prima ſingulari fit, ω. magno in ο. paruum conuerſo, & adiuncta μεν. τύπτομεν. Secunda à prima, extrema in τε. & ο. in ε. mutatis. τύπτετε. Tertia etiam à prima, extrema in σι. conuerſa, ac υ. penultimæ uocali adiuncto. τύπτουσι.

Παρατατικός.

Ενικά. Præteritum imperfectum. Ετυπτον, à τύπτω prima ſingulari præſentis temporis extrema in ον. mutata, ac ε. communi augmento præpoſito. Secunda perſona à prima eiuſdem temporis, extrema in ες. conuerſa. ἔτυπτες. Tertia à ſecunda, expuncto σ. ἔτυπτε. Δυϊκά. Prima perſona formari non poteſt, ſicut neq; in duali præſentis temporis. Secunda perſona à ſecūda ſingulari fit, expuncto σ. & appoſita τον. ἐτύπτετον. Tertia à ſecunda duali, extrema in την. conuerſa. ἐτυπτέτην.

Annotatiuncula. Nam quandocunq; tertia perſona pluralis deſinit aut in ι. aut in αι. ſecunda & tertia dualis numeri ſimiles ſunt, alioqui diſſimiles. Vbi & hoc quoq; aduertendum, accentum loco moueri, quandocunq; extrema, quæ breuis eſt, in longam mutatur. Πλη. Prima perſona à prima ſingulari, interiecta με. inter ο. & ν. ἐτύπτομεν. Secunda à prima plurali, extrema in τε. ac penultima uocali in ε. mutatis. ἐτύπτετε. Tertia ἔτυπτον, quæ à genitiuo ſui participij fit, expuncta τος ſyllaba, ac ε. augmento præpoſito. ut τύπτων τύπτοντος, ἔτυπτον, & eſt par ſyllabis primæ perſonæ ſingulari, quod nempe & ambobus aoriſtis euenit.

Παρακείμενος.

Ενικά. Præteritum perfectum. Τέτυφα, à τύψω uenit futuro, extrema ſcilicet in ψω. mutata in φα, cum ſit uerbum primæ coniugationis grauitonorū, geminata etiam principali cōſonante præſentis, quæ præ-

ponitur

ponitur ε. breui quod eſt commune, ut modo diximus, augmentum. quæ quidem conſonans principalis ideo geminatur, quia ſimplex ac ſola eſt, nec facit præcedentem ſyllabam poſitione longam. De qua re, cum de præteritorum augmento tractaretur, ſatis locuti ſumus.

Penultimam quoq; habet eandem cum futuro, id quod ferè omnibus quidem uerbis commune eſt. ut λέγω, λέξω, λέλεχα. πείθω, πείσω, πέπεικα. Attici tamen in diſſyllabis primæ & ſecundæ coniugationis, habentibus ε. in penultima uertentes ε. in ο. proprium faciunt præteritum. ut πέμπω. πέπεμφα κοινῶς, καὶ πέπομφα ἀττικῶς. Excipiuntur etiam uerba diſſyllaba quintæ coniugationis, quæ in futuri penultima ε. habent, quo in α. conuerſo, fit commune præteritum. ut σπείρω, σπερῶ, ἔσπαρκα. Vbi aduertendum eſt, immutabilem illam, quam ante κα. finalem inuenies, loco non moueri: ſi tamen, aut λ. fuerit, aut ρ. ut ψάλλω, ἔψαλκα. φθείρω, ἔφθαρκα. μ. uerò ſequente κ. cum male inter ſe cohereant, aſſumit η. ut νέμω, νενέμηκα, pro νένεμκα. τέμω, ſiue τέμνω, τετέμηκα. quæ quidem in præterito ε. ſeruant, quanquàm eorum futura diſſyllaba ſint. At ν. uertitur in γ. ſequente κ. quod nempe fit, quoties illud ν. ante γ. κ. ξ. χ. inuentum fuerit. ut φαίνω, πέφαγκα. Si uerò penultima præſentis diſſyllabi aut ι. fuerit, aut υ. ν. omnino abijcitur. ut κρίνω, κέκρικα. θύνω, τέθυκα. etiam ſi fuerit ει. diph. ut κτείνω, ἔκτακα. Præterea ſi præteritum in κα. deſinens longam habuerit penultimã, expuncto κ. ἔθει ἰωνικῷ. corripit eandem. ut βέβηκα, βέβαα. γέγηκα, γέγαα. Secunda perſona à prima deducitur, adiuncto σ. τέτυφας. Tertia à ſecunda, extrema in ε. mutata. τέτυφε. Δυϊκά. Secunda perſona à ſecunda ſingulari, expuncto σ. & appoſita τον. τετύφατον. Tertia eadem eſt cum ſecunda. τετύφατον. Πλη. Prima perſona à prima ſingulari, adiuncta μεν. τετύφαμεν. Secunda à prima, extrema in τε. mutata. τετύφατε. Tertia quoq; ab eadem fit, μεν in σι. conuerſa. τετύφασι.

Penultima præteriti perfecti. Attici ε in ο. Verba quintæ coniuga. Notio. κ. ante κ. ι. ante ν. præſentis. Mos Ionicus. Δυϊκά.

De præterito Attico.

Sciendum autē, Atticos in uerbis à mutabilibus uocalibus incipientibus, hoc eſt, α. ε. et ο. proprium facere præteritum actiuũ, medium, & paſſiuũ: principaleis duas

Annot.

duas literas præſentis communi præterito præponentes corripientes inſuper tertiam à principio ſyllabam ſi ſupra treis ſyllabas præteritũ extiterit. ut ἀγείρω, ἤγερκα κοινῶς, καὶ ἀγήγερκα ἀττικῶς, unde paſſiuum ἀγήγερμαι. ἀκούω, ἤκουκα, καὶ μέσος ἤκουα κοινῶς καὶ ἀκήκοα ἀττικῶς. Vbi ſciendum, præteritum actiuum & paſſiuum Atticum, nõ poſſe habere pauciores quatuor ſyllabis.

Præteritum Atticum 4 ſyllabarum.

Vult enim habere principalem ſyllabam præſentis temporis, eamq́ breuem: quoniam præteritum Atticum nunquàm à longa principium habet: ſed à quapiam trium iam dictarum, α. ſcilicet correpta, ε. & ο. Secundam uerò & tertiam, per eandem conſonantem geminatam, & cum uocali longa η. ſcilicet, ſiue ω. μέγα. Nam α. & ε. ex temporali augmento in præteritis mutantur in η. ο. μικρὸν uerò in ω. μέγα. quæ quidem uocales in communi præterito primũ tenent locum: in Attico uerò ſecundum. ut ἀλείφω ἤλειφα κοινῶς, καὶ ἀλήλιφα ἀττικῶς. ὀρύσσω ὤρυχα κοινῶς, καὶ ὀρώρυχα ἀττικῶς. At quartam ſyllabam ſibi uendicat, quæ per propriam figuratiuam præteriti conſonantem cum α. finali enunciatur.

Medium præteritum.

Medium uerò præteritum trium ſyllabarum eſſe poteſt, quod nempe euenit, cum uerbum diſſyllabum fortè extiterit. Nam prima ſyllaba eadem eſt cum prima præſentis, ſicut in actiuo & paſſiuo præterito. Secunda & tertia per eandem conſonantem geminatam enuntiatur, quæ quidem conſonans & figuratiua eſt præſentis temporis & præteriti medij. ut ἄρω ἦρκα, καὶ μέσος ἦρα κοινῶς, καὶ ἄρηρα ἀττικῶς. cuius extrema per ρ. quæ eſt præteriti medij figuratiua, effertur, & eadem repetitur in ſecunda & tertia ſyllaba ſecundum regulæ præceptionem. ſic ἔδω ἦκα, καὶ μέσος ἦδα κοινῶς, καὶ ἔδηδα ἀττικῶς. & alia huiuſmodi.

Verba ab ὁ incipientia.

Sunt quædam uerba ab ο. incipientia, quorũ præterito cõmuni ſolũ ε. Attici præponere cõſueuerunt. ut ὥρακα ἑώρακα. ὦσμαι. ἕωσμαι. quos poëtæ imitati, in præterito, imperfecto & in ambobus aoriſtis hoc idem facere cõſueuerunt. ut ὥρων, ὠνούμην. ἑώρων, ἑωνούμην. ἧκα, ἕηκας, ἕηκε. unde ξυνέηκε. εἶπα ἔειπα. & ſimilia.

Cautio.

Sed quoniã dictũ eſt, tertiam ſyllabam à principio eſſe corripiendam, aduertendum eſt quo pacto id faciendum: quia η. mutatur in ε. ut ἀλήθω, ἤληκα κοινῶς, καὶ ἀλήλεκα ἀττικῶς. ω. μέγα in ο. μικρόν. ut ἐρωτῶ ἠρώτηκα

τηκα κοινῶς, καὶ ἐρηρώτηκα ἀττικῶς. Si fuerit diphthongus ει.
uel ευ. uel οι. uel ου. ει. quidem abijcit ι. ut ἀλείφω, ἤλειφα
ἀλήλιφα. ευ. quoque abijcit ε. ut ἐλεύθω, ἤλευκα, ἐλήλυκα, καὶ μέ-
σος ἐλήλυθα. οι. uerò abijcit ι. ut ἑτοιμάζω, ἡτοίμακα, ἑτητόμας-
κα. At ου. abijcit υ. ut ἀκούω, ἤκουκα, ἀκήκοκα, καὶ μέσ. ἀκήκοα.
Sed de hoc ſatis, quandoquidem in ſecundo tractatu ple-
nius dicetur.

Ὑπερσυντέλικος.

Ετετύφειν, à τέτυφα præterito perfecto deducitur, extre- Ενικά.
ma in ειν. mutata, cui & alterum ε. omnino præponitur, Præteritum
quod fit quandocunque præteritum perfectum à conſonan- plusquam
te principium habet. At ſi à ſola uocali incipiat præteri- perfectum.
tum perfectum, ab eadem quoque & pluſquamperfectū inchoa
re neceſſe eſt. ut ἀκούω, ἤκουκα, ἠκούκειν. σπείρω, ἔσπαρκα, ἐσ-
πάρκειν. Secunda perſona à prima fit, ν. in σ. uerſo. ἐτε-
τύφεις. Tertia à ſecunda, expuncto σ. ἐτετύφει. Δυϊκά. Δυϊκά.
Secunda perſona à ſecunda ſingulari, expuncto σ. & ad-
iuncta τον. ſyllaba. ἐτετύφειτον. Tertia à ſecunda duali,
τον. in την. mutata. ἐτετυφείτην. Πλη. Prima perſona à Πλη.
prima ſingulari, abiecto ν. & adiuncta μεν. ἐτετύφειμεν. Se
cunda à prima plurali, μεν. in τε. conuerſa. ἐτετύφειτε. Ter
tia etiam à prima, μεν. in σαν. conuerſa. ἐτετύφεισαν.

Αόριστος α.

Ετυψα, à futuro trahitur, ω. magno in ά. mutato, ea- Primum in
demque conſonante ſeruata, & ε. cõmuni augmento præ- definitum.
poſito. ut πύπτω, τύψω, ἔτυψα. Excipitur εἶπα ἀπὸ τοῦ ἔπω, ἔψω.
& ἤνεγκα ἀπὸ τοῦ ἐνέγκω, ἐνέξω, & ἔθηκα ἀπὸ τοῦ τίθημι, θήσω, &
ἔδωκα ἀπὸ τοῦ δίδωμι δώσω, & ἧκα ἀπὸ τοῦ ἵημι, ἥσω, quæ ſuo-
rum futurorum conſonanteis omnino abnuerunt. Penul- Penultima
timam uerò habet eandem cum futuro primus aoriſtus, & infidefiniti.
eam aut natura, aut poſitione productam. Igitur ſi pe-
nultima futuri breuis extiterit ſicut uerbis quintæ coniu-
gationis euenit, omnino erit producenda. Nam ſi fuerit
α. ab ipſo themate, id mutabitur in η. ut ψάλλω, ψαλῶ, ἔψηλα.
Si αι. diphthongus, eadem fiet mutatio in η. ἔθει ἀττικῷ. ut
χαίνω, χανῶ, ἔχηνα. μιαίνω, μιανῶ, ἐμίηνα. communiter tamen
ἐμίανα dicitur & ἐσήμανα, ἀπὸ τοῦ σημαίνω, à exiſtente longa.
Si uerò ι. aut υ. cum ſint ancipites producuntur. ut κρίνω,

κρινῶ, ἔκρινα. ὀτρύνω, ὀτρυνῶ, ὤτρυνα. Si ε. fuerit, aſſumet ι. in diphthongum. ut φθείρω, φθερῶ, ἔφθειρα. Sunt & qui pe nultimam correptam ſeruant. ut ἐτέλεσα, ἐγέλασα. Secun da perſona ἔτυψας. tertia ἔτυψε. ſicut à τέτυφα, τέτυφας, τέτυφε.

Δυϊκά. Δυϊκά. Secunda perſona à ſecunda ſingulari expuncto σ. & adiuncta τον. ἐτύψατον. Tertia à ſecunda duali, extrema in την. mutata. ἐτυψάτην.

Πλη. Πλη. Prima perſona à prima ſingulari adiuncta μεν. ἐτύψαμεν. Secunda à prima plurali, μεν. in τε. conuerſa. ἐτύψατε. Tertia à genitiuo ſui participij abiecta τος. ſyllaba, & ε. ſyllabico augmento præpoſito. ut τύψας, τύψαντος, ἔτυψαν. Siue à prima ſingulari, adiuncto ν. ἔτυψα, ἔτυψαν.

Αόριστος β.

Indefinitum ſecundum. Ετυπον, à primo fit, extrema in ον. mutata cum præſentis conſonante, quæ figuratiua dicitur, de qua in principio de uerborum formatione ſupra dictum eſt: cui ε. quoque commune augmentum præponitur, & eandem habet inflexionem in omnibus numeris, quam & præteritum imperfectum. Eſt etiam ſyllabis par primo aoriſto, ſi thema grauitonum ſit. ut τύπτω, ἔτυψα, ἔτυπον. Siue uerò circunflexum, una minuitur ſyllaba. ut δουπῶ, ἐδούπησα, ἔδουπον.

Annot. σχῶ, ἔσχησα, ἔσχον. Vbi aduertendum eſt, ſecundum aoriſtum in hoc à præterito medio differre, quoniam etſi à primo aoriſto una ſyllaba minuatur, diſſyllabus tamen eſſe poteſt, etiam augmento ſyllabico connumerato. ut ἔσχον, ἔσχες, ἔσχε, quo abiecto fit σχὲ τὸ προστακτικόν, καὶ προσθέσει τοῦ σ. σχές. unde πρόσχες, κατάσχες, abundat enim σ. quoniam

Penult. ſec. indefiniti. monoſyllabum eſt, ut inquit Zenodotus. Penultimam autem corripit ſecundus aoriſtus à themate grauitono exiſtens, ſi polyſyllabus ſit. ut λήβω, ἔλαβον. Nam diſſyllabi augmenti gratia ut plurimum penultimam producunt, cum

Penultima amat ancipitem. eadem etiã principalis ſit. ut εἶδον. εἶλον. εἶκον. & alia. Vertitur enim η. in α. quoniam ſecundus aoriſtus amat habere in penultima ancipitem correptam. Etiam ſi fuerit ε. in diſſyllabo themate aliqua præcedente immutabili, ſiue ſequente, ut plurimũ uertitur in α. ut δέρω, ἔδαρον. πλέκω, ἔπλακον. λέγω tamen ἔλεγον facit, & φλέγω ἔφλεγον, & βλέπω ἔβλεπον. Si uerò ω. μέγα, id quoque in à mutatur. ut τρώγω ἔτραγον. Si

γον. Si duæ fuerint, bitemporeæ ſiue ancipites, abijcitur ſecunda. ut καίω, ἔκαον. παύω, ἔπαον. unde ἐπάην, καὶ ἀνεπάην aoriſtus ſecundus paſſiuus in uſu. Si ευ. aut ει. abijcitur ε. ut φεύγω, ἔφυγον. λείπον, ἔλιπον. Excipiuntur diſſyllaba quin tæ coniugationis, in quibus expuncto ι. diphthongi, ε. in α. mutatur. ut σπείρω, ἔσπαρον. ὀφείλω uerò ὤφελον, & ἀείρω, ἤερον, & ἐγείρω ἤγερον, & ſimilia: triſyllaba enim ſunt. A themate uerò circunflexo exiſtens ſecundus aoriſtus corripit penultimam, ſi ante ω. finalem ſola conſonans exiſtat. ut πεσέω, ῶ. ἔπεσον. excipitur δουπῶ ἔδουπον. εὑρῶ. εὗρον. Si duæ extiterint conſonantes, poſitione producitur penultima. ut βλαστῶ ἔβλαστον. ὀλισθῶ ὤλισθον.

Diſſyllaba 5. coniugat.

μέλλων α.

FVturum primum, à præſenti fit, & in ω. deſinens idem habet principium. ut τύπτω. τύψω. Tria tamen excipiuntur, quæ principalem ſyllabam habent aſpiratam, hoc eſt, θρέψω. θρέξω. ἕξω. quorum themata eandem habent leuigatã, id eſt, tenuem. ut τρέφω. τρέχω. ἔχω. & id quidem propter ſequentem aſpiratã. Nulla enim dictio diſſyllaba in uſu eſt, quæ utranque aſpiratam habeat. Cõſonanteis autem futuri iam dictum eſt treis eſſe proprias, etſi futurum uerborum quintæ coniugationis, expuncto σ. quatuor immutabileis, ut proprias figuratiuas, ſibi uindicauerit. ut ψάλλω, ψαλῶ. νέμω, νεμῶ. κρίνω, κρινῶ. δέρω, δερῶ. Penultima quoque ut plurimum habet eandem cum præſenti. ut λέγω, λέξω. Excipiuntur uerba quintæ coniugationis, quæ penultimam corripiunt, cum aut alteram immutabilem abijciant. ut τίλλω, τιλῶ. κάμνω, καμνῶ. aut ι. diphthongi. ut φαίνω, φανῶ. κείρω, κερῶ. Sunt & quædam alia, quæ differentem habent penultimam. ut πλέω, πλεύσω. ῥέω, ῥεύσω. πνέω, πνεύσω. καίω, καύσω. κλαίω, κλαύσω. Eſt etiam futurum par ſyllabis præſenti, niſi ſynæreſim, aut reduplicationem præſens patiatur. ut eſt ποιῶ, ποιήσω. τίθημι, θήσω. Quædam tamen ſunt uerba, quę ex circunflexis grauitona facta ſunt, ἔθει ἀττικῷ. ut θέλω. μέλω. ὀφείλω. βούλω. ἀπὸ τοῦ θελῶ. μελῶ. ὀφελῶ. βουλῶ. quorum futurum non ab Atticis grauitonis, ſed à circunflexorũ perfectis eſt. ut θελήσω ἀπὸ τοῦ θελέω. μελήσω ἀπὸ τοῦ μελέω. ὀφελήσω ἀπὸ τοῦ ὀφελέω. βουλήσω ἀπὸ τοῦ βουλέω.

Futurum primum.

Canon.

Exceptiones

Præſens et futurum ſyllabis pares.

Hocquidē & αὔξω patitur, & ἀλέξω, & ἕψω. ἀπὸ τοῦ αὐξῶ, λεξῶ & ἑψῶ. Futurum uerò αὐξήσω, ἀλεξήσω, ἑψήσω, ab eo quod eſt αὐξέω, ἀλεξέω, ἑψέω. & alia quæcunq; inueniantur ſimilia. Inflexionem autem eandem habet futurum in omnibus numeris, quàm & præſens.

Μέλλων β.

Futurum ſecundum. Secundum futurū fit à ſecūdo aoriſto, abiecto augmento, ac extrema in ῶ. circunflexum mutata, eademq; penultima uocali, ac extrema conſonante, quæ figuratiua coniugationis eſt, ſeruatis. ut τύπτω, ἔτυπον, τυπῶ. σπείρω, ἔσπαρον, σπαρῶ. Cuius inflexio talis eſt, τυπῶ, τυπεῖς, τυπεῖ. Δυϊκά. τυπεῖτον, τυπεῖτον, à ſecunda perſona ſingulari expuncto σ. & addita τον. ſyllaba. Πλη. Prima perſona à príma ſingulari ω. in ου. mutata, & adiuncta μεν. ſyllaba. τυποῦμεν. Secunda à prima plurali, ου. in ει. & μεν. in τε. mutatis. τυπεῖτε. Tertia & ipſa quoq; à prima, extrema in σι. conuerſa. τυποῦσι, accentu circunflexo obſeruato.

Προσακτικὰ ἐνεργητικά. Ενεςὼς ϰὴ Παρατατ.

Imperatiuus Τύπτε, à tertia perſona præteriti imperfecti, expūcto ε. ſyllabico augmento. ἔτυπτε τύπτε. Tertia perſona à ſecunda deducitur, adiuncta τω. τυπτέτω. Δυϊκά. Secunda perſona à ſecunda ſingulari, appoſita τον. τύπτετον. Tertia, à tertia ſingulari, addito ν. τυπτέτων. Πλη. Secunda perſona, à ſecunda ſingulari, adiuncta τε. τύπτετε. Tertia, à tertia ſingulari, addita σαν. τυπτέτωσαν. Vbi uariatis ſyllabis ac ſyllabarum numero, accentus quoq; locum uariari neceſſe eſt.

Παρακείμενος, ϰὴ ὑπερσυντέλικος.

Præteritum perfect. et pluſquam. Τέτυφε, à tertia perſona præteriti perfecti, nulla mutatione facta. Tertia perſona à ſecunda fit, appoſita τω. τετυφέτω. Δυϊκά, ϰὴ Πλη. præſentis formationem omnino ſequuntur.

Αόριςος α.

Indefinitum primum. Τύψον, à tertia ſui temporis ἔτυψε, expuncto augmento, & extrema in ον. mutata, Syracuſanorum more. Tertia perſona à ſecunda fit, expuncto ν. & ο. in α. uerſo, & appoſita τω. ſyllaba. τυψάτω. Δυϊκά. τύψατον, τυψάτων. Πλη. τύψατε,

ψατε, τυψάτωσαν, α. ubiq; ſeruato. Nam primus aoriſtus tam actiuorum, quàm mediorum, α. ancipitem uocalem natura ſibi aſciuit in omnibus modis, ac etiam participijs, dempto ſubiunctiuo. Annotatiuncula.

Αόριστος β.

Τύπε, τυπέτω, à tertia ſui temporis penultima acuta, ſicut τύπτε, τυπτέτω, demptis tribus, uidelicet, εἰπέ, ἐλθέ, εὑρέ. Indefinitum ſecundum.

Εὐκτικὰ ἐνεργητικά.

OPtatiui omnes actiui à genitiuis participiorum fiunt, extrema in μι. uerſa, & abiecto ν. quando interfuerit, ac penultimæ adiuncto ι. ου. uerò quoties inciderit, in οι. mutabit, ut ſemper ſit diphthongus διὰ τοῦ ι. Optatiuus.

Ενεστὼς καὶ Παρατατικός.

ὁ Τύπτων, τοῦ τύπτοντος, extrema genitiui in μι. ac expuncto ν. & eius loco ι. uocali aſſumpta, fit τύπτοιμι. Secunda perſona à prima, extrema in σ. mutata. τύπτοις. Tertia à ſecunda, σ. ſolum expuncto. τύπτοι. Δυϊκά. Secunda perſona à ſecũda ſingulari, expuncto σ. & adiuncta τον. τύπτοιτον. Tertia à ſecunda duali, τον. in την. conuerſa. τυπτοίτην. Πλη. Prima perſona à prima ſingulari, extrema in μεν. mutata. τύπτοιμεν. Secunda à prima plurali, μεν. in τε. conuerſa. τύπτοιτε. Tertia etiam à prima, expuncto μ. tantum. τύπτοιεν. Præſens et imperfect. Δυϊκά. Πλη.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

ὁ Τετυφώς, τοῦ τετυφότος. Vnde τετύφοιμι, extrema ſcilicet genitiui in μι. & ι. penultimæ appoſito. Secunda perſona, τετύφοις. Tertia, τετύφοι, augmento ubiq; ſeruato. Præteritum perfect. et plusquam.

καὶ τὰ λοιπά

Αόρ.α. ὁ	τύψας,	τοῦ τύψαντος.	τύψαιμι.	τύψαις.	τύψαι.	Indefi. pri.
Αόρ.β. ὁ	τυπών.	τοῦ τυπόντος.	τύποιμι.	τύποις.	τύποι.	Inde. ſecun.
μέλλ.α. ὁ	τύψων.	τοῦ τύψοντος.	τύψοιμι.	τύψοις.	τύψοι.	Futur. pri.
μέλλ.β. ὁ	τυπῶν.	τοῦ τυποῦντος.	τυποῖμι.	τυποῖς.	τυποῖ.	Futu. ſecun.

accentu circunflexo ubiq; ſeruato, niſi poſtrema obſtiterit.

Υποτακτικὰ ἐνεργητικά.

SVbiunctiuis omnibus præponitur ἐὰν coniunctio, quæ latine cum ſignificat. Sed aduertendum eſt actiuos omneis ſubiunctiuos uerborum in ω. deſinentiũ Subiunctiuus.

 ſimilem

ſimilem habere inflexionem & formationem cum indicatiuo præſentis temporis, ι. tamen ubi fortè extiterit in η. mutato, etiam ſi in diphthongo fuerit, & ο. paruo in ω. magnũ conuerſo, ac ν. uocali ſubiunctiua omnino abiecta. ut τύπτω, τύπτεις, τύπτει. ἐὰν τύπτω, τύπτῃς, τύπτῃ. τύπτετον, τύπτετον. ἐὰν τύπτητον, τύπτητον. τύπτομεν, τύπτετε, τύπτουσι. ἐὰν τύπτωμεν, τύπτητε, τύπτωσι. Quamquidem literaturam & præteritum perfectum, & ambo aoriſti ſequuntur.

Ενεςὼς ϰαὶ Παρατατικός.

Præſens et præteritum imperfectum. ἐὰν Τύπτω, à prima perſona præſentis indicatiui uenit. Siue à prima imperfecti ἔτυπτον ueterum more, abiecto incremento pariter & ν. finali, & ο. paruo in ω. magnum mutato.

Παρακείμενος ϰαὶ ὑπερσυντέλικος.

Præteritum perfect. et pluſquam. ἐὰν Τετύφω, à prima ſui temporis τέτυφα, α. in ω. conuerſo, & accentu ad penultimam tranſlato.

Αόριςος α.

Indefinitum primum. ἐὰν Τύψω, à prima aoriſti ἔτυψα, expuncto augmento, & α. in ω. magnum mutato.

Αόριςος β.

Indefinitum ſecundum. ἐὰν Τύπω, à prima fit aoriſti ſecundi, eodem modo, quo de præſenti dictum eſt.

Απαρέμφατα ἐνεργητικά. Ενεςὼς ϰαὶ Παρατατ.

Infinitiuus. Τύπτειν, fit à tertia ſingulari præſentis temporis indicatiui modi, adiuncta ν. τύπτει, τύπτειν.

Παρακείμενος ϰαὶ ὑπερσυντέλικος.

Præt. perfe. et pluſquam. Τετυφέναι, à tertia præteriti perfecti τέτυφε, addita ναι ſyllaba.

Αόριςος α.

Indefi. pri. Τύψαι, à tertia ſui aoriſti ἔτυψε, abiecto augmento, ac ε. tenui in αι. diphthongum uerſo.

Αόριςος β.

Indef. ſecun. Τυπεῖν, à tertia ſecundi aoriſti ἔτυπε, expuncto augmento, & ι. cum ν. addito, ac ultima circunflexa.

Futura pri. et ſecunda. Μέλλ. α. Τύψειν. Μέλλ. β. τυπεῖν. Eodem modo formantur, quo & præſens, ν. ſcilicet adiuncto.

Infinitiuus uerò actiuus uerborum circunflexorum à ter-

tia

tia imperfecti temporis fit iuxta ueterum traditionem, ex-punćto ſcilicet augmento, & addita ν. conſonante. ut ἐποίει, ποιεῖν. ἐβόα, βοᾶν. ἐχρύσου, χρυσοῦν. Nihil tamen prohibet, quin à perfecto infinitiuo præſentis temporis in unaquaq; circunflexorum coniugatione contractus ac proprius infinitiuus regulariter deduci poſſit. Nam ſi ex ει. quæ eſt finalis diphthongus infinitiui perfecti, ſubtrahatur ι. ſubiunctiua uocalis, & ex propria figuratiua cuiuſuis cõiugationis, & ε. ſequente, quæ ex ει. diphthongo relicta eſt, fiat ſynæreſis. Id quidem eueniet ut unaquæq; coniugatio etiam in ipſo infinitiuo contracto propriam ſortiatur ſynæreſim. ut ποιέειν, ποιέεν, ποιεῖν. βοάειν, βοάεν, βοᾶν. χρυσόειν, χρυσόεν, χρυσοῦν. Siquidem duo εε. in ει. contrahuntur. α. & ε. in α. productum. ο. & ε. in ου. Et ſic duplicem huiuſmodi infinitiuorum formationem habes.

Μετοχαὶ ἐνεργητικαί. Ἐνεστῶς καὶ Παρατατ.

ὁ Τύπτων, τοῦ τύπτοντος, à prima fit præſentis temporis, addito ν. ἡ τύπτουσα, à genitiuo maſculini, extrema in σα. conuerſa, ac ο. penultimæ uocali adiuncto υ. prius tamen ν. conſonante expuncta. τὸ τύπτον, à genitiuo maſculini, extrema ſyllaba tantum expuncta. Participium

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

ὁ Τετυφώς, τοῦ τετυφότος, à ſecunda ſui temporis, α. in ω. μέγα mutato, & accentu in ultimam tranſlato. ἡ τετυφυῖα, à genitiuo maſculini, extrema in α. & ο. penultima uocali expuncta, ac eius loco υι. diphthongo impropria interiecta. τὸ τετυφός, τοῦ τετυφότος à nominatiuo maſculini, ω. magno in ο. paruũ mutato. uel à genitiuo, abiecta το ſyllaba. Præteritum perfect. et pluſquam.

Ἀόριστος α.

ὁ Τύψας, τοῦ τύψαντος, à ſecunda ſui aoriſti, expuncto ἐ. ſyllabico augmento, & accentu in penultimam tranſlato. ἡ τύψασα, à nominatiuo maſculini, α. tũ uocali adiuncta. τὸ τύψαν, à genitiuo maſculini, extrema ſyllaba abiecta. Indefin. pri.

Ἀόριστος β.

ὁ Τυπών, τοῦ τυπόντος, à prima ſui aoriſti, ο. paruo in ω. magnum mutato, & acuto accentu ad ultimam reiecto. ἡ τυποῦσα à genitiuo maſculini, ſicut ἡ τύπτουσα, accentu tamen Indef. ſecun.

tu tamen

tu tamen circunflexo ſuper penultimam poſito, ubi poſtrema non fuerit producta. τὸ τυπὸν à genitiuo maſculini, extrema ſyllaba abiecta.

Μέλλων α.

Futur.pri. ὁ τύψων, τοῦ τύψοντος, à prima primi futuri, adiuncto ν. ἡ τύψουσα ſicut ἡ τύπτουσα. τὸ τύψον, ſicut τὸ τύπτον.

Μέλλων β.

Futu.ſecun. ὁ Τυπῶν, τοῦ τυποῦντος, à prima ſecundi futuri, ν. addito & accentu circunflexo ubiq; ſeruato, niſi extrema fuerit impedimento. ἡ τυποῦσα à genitiuo maſculini, extrema in σα. conuerſa, ſicut in τύπτουσα dictum eſt, accentu circunflexo ubiq; ſeruato, ubi poſtrema non obſtiterit.

τὸ τυποῦν, τοῦ τυποῦντος, à genitiuo maſculini, accentu circunflexo ſeruato, ut ſupra.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ ΕΝΕΣΤΩΣ.

Indicatiuus paſſiuus. Τύπτομαι, à prima perſona præſentis actiui, ω. magno in ο. paruum mutato, & adiuncta μαι. ſyllaba. Secunda perſona à prima deducitur, expuncto μ. & ο. paruo in ε. conuerſo. τύπτεαι ἰωνικῶς ε. uerò & α. in η. κατὰ κρᾶσιν uerſis, ac ſubſcripto ι. fit τύπτῃ κοινῶς. Tertia à ſecunda perſona perfecta τύπτεαι, interiecta τ. τύπτεται. Δυϊκά. Prima perſona à prima ſingulari, extrema in μεθον uerſa. τυπτόμεθον. Secunda à tertia ſingulari ται. in σθον. mutata. τύπτεσθον. Tertia ſimilis eſt ſecundæ. τύπτεσθον. Πλη. Prima perſona à prima duali, θον. in θα. conuerſa. τυπτόμεθα. Secunda à ſecunda duali, extrema in σθε. mutata. τύπτεσθε. Tertia à tertia ſingulari, ε. penultima uocali in ο. paruum uerſa, ac ν. conſonante interiecta. τύπτονται.

Παρατατικός.

Præteritum imperfect. Ἐτυπτόμην, à prima imperfecti actiui, ἔτυπτον, μι. inter ο. & ν. poſita. Secunda perſona à prima fit, penultima in ε. & extrema in ο. uerſis. ἐτύπτεο ἰωνικῶς, ἡ κράσει τοῦ ε. καὶ ο. εἰς ου. ἐτύπτου κοινῶς. Tertia perſona à ſecunda perfecta, ἐτύπτεο, interiecto τ. ἐτύπτετο. Δυϊκά. Prima perſona à prima ſingulari, extrema in μεθον uerſa. ἐτυπτόμεθον. Secunda à tertia ſingulari, extrema in σθον. mutata. ἐτύπτεσθον.

Tertia

Tertia à ſecunda duali, extrema in σθην conuerſa. ἐτύπτεσθην. Πλη. Prima perſona à prima duali, θον. in θα. conuerſa. ἐτυπτόμεθα. Secunda à ſecunda duali, extrema in σθέ. uerſa. ἐτύπτεσθε. Tertia à tertia ſingulari, ε. in ο. conuerſo, ac ν. conſonante interiecta. ἐτύπτοντο.

Παρακείμενος.

Τέτυμμαι, fit à præterito actiuo τέτυφα. Pro quo annotandum eſt, treis eſſe terminationes numeri ſingularis paſſiui præteriti, μαι. ſcilicet primæ perſonæ, σαι. ſecundæ, uel actu, uel poteſtate: ται. uerò tertiæ, ante quas cum uariæ ſint conſonantes, uarias quoque formationes eſſe oportet. Nam prima coniugatio treis habet mutas, β. π. φ. & duplicem unam, hoc eſt ψ. quæ ἀντίσοιχα ſunt, quarum quidē altera loco alterius ponitur. τύψω enim futurum ψ. duplicem ſibi uendicat, qua in ſimpliceis reſoluta, hoc eſt, in π. & σ. cum eas poteſtate contineat, fit τύπσω. at σ. in α. conuerſa, ac tenui in aſpiratam, hoc eſt, π. in φ. præteritum fit actiuum τέτυφα. unde α. in μαι. mutata, & φ. in β. prima fit paſſiui præteriti perſona τέτυβμαι. at μαι. in σαι. & β. in π. uerſis, fit ſecunda, τέτυπσαι. π. uerò & σ. iterum unitis, hoc eſt, in ψ. reuerſis, fit τέτυψαι. at σαι. in ται. conuerſa, fit tertia τέτυπται. τέτυβμαι tamen non dicimus ob ineptam conſonantium ſtructuram, ſed τέτυμμαι, β. in μ, conuerſo, cum alterum μ. ſequatur. Δυϊκά. Prima perſona à prima fit ſingulari, extrema in μεθον. conuerſa. τέτυμμαι, τετύμεθον. Secunda uerò & tertia à tertia ſingulari, αι. in ον. & tenuibus in proprias aſpiratas uerſis. τέτυπται, τέτυφθον. Πλη. Prima perſona à prima duali, θον. in θα. conuerſa. τετύμμεθα. Secunda à ſecunda duali, ον. in ε. conuerſa. τέτυφθε. Tertia uerò formari non poteſt, ſi tertia ſingularis, à qua formanda eſt, aliquam habeat conſonantem ante ται. cum inter ipſam & penultimam ν. conſonans omnino ſit interponenda. Nam τέτυπνται dicendum quidem foret, ſi talem literarum ſtructuram ulla dictio reciperet. Ergo ſupplendum erit per proprium participium & ſubſtantiuum uerbum. ut τετυμμένοι εἰσίν. Vbi uerò nulla interceſſerit conſonans, apta fiet formatio. ut πεποίηται, πεποίηνται. At Ionico more in omnibus uerbis propemodum tertia per-

Præteritum perfectum.

Δυϊκά.

Πλη.

Tertia perſona pluralis.

Mos Ionicus.

ſona pluralis præteriti paſſiui formari poteſt, cum ante ται.
loco ν. conſonantis α. uocalem appetat, quam hoc in lo-
co ſic formare poterimus. Nam in prima & ſecunda con-
iugatione grauitonorum, à prima perſona præteriti actiui
fit tertia paſſiui Ionice, adiuncta ται. ſyllaba, ſeruata ta-
men penultima præteriti paſſiui. ut τέτυφα, τετύφαται. λέ-
λεχα, λελέχαται. In tertia uerò & quarta à medio fit præte-
rito, ſeruata ut ſupra penultima præteriti paſſiui. ut πείθω.
μέσος παρακ. πέποιθα. παθητικός, πέπεισαι, πεπείθαται. φράζω,
Verba in ρω. πέφραδα, πέφρασαι, πεφράδαται. In quinta uerò coniuga-
tione ea ſolum uerba hanc tertiam perſonam Ionice for-
matam habent, quæ in ρω. deſinunt, & à medio præterito
formari poteſt, ſeruata, ut dictum eſt, penultima præteriti
paſſiui. ut σπείρω, ἔσπορα, ἔσπαρται, ἐσπάραται. uel à tertia ſin
gulari, hoc eſt, ἔσπαρται, α. uocali ſolum interpoſita, ἐσπάρα
Verba in ω. purum. ται. At in uerbis in ω. purum deſinentibus, ſiue grauitonis,
ſiue circunflexis, ac etiam in μι. aptius formabitur, ſi à ter-
tia quoque ſingulari præteriti paſſiui nullam ante ται. haben
tem conſonantem deduxerimus, penultimam ſcilicet cor
ripientes, ſi longa fortè exiſtat, & α. uocalem interponen-
tes. ut κλείω, κέκλειται, κεκλίαται. ποιέω, ῶ. πεποίηται, πεποιέα-
ται. χρυσόω, ῶ. κεχρύσωται, κεχρυσόαται. δίδωμι, δέδοται, δεδόα-
ται. At βεβοάαται, & ἑσάαται non dicimus διὰ τὴν κακοφωνί-
αν. Poëtæ tamen metri gratia nonnunquam antepenultimam
productam ſeruant. ὀδυσσείας α. ἀμφὶς παρ' τοῖσι χθὰ δεδαίαται,
ἔσχατοι ἀνδρῶν. In his uerò quæ σ. habent ante ται. nequaquam
formari poteſt tertia perſona ἰωνικῶς, de qua in ſecundo tra
Secunda coniugatio. ctatu latius dicetur. In ſecunda coniugatione tres aliæ
locantur mutæ, γ. ſcilicet κ. χ. & ξ. duplex, & hæ quoque ἀντί-
στοιχα ſunt, & altera quidem in alterius locum ſuccedit eo-
dem ordine quo & ſuperiores in prima coniugatione mon
ſtrauimus. ut λέγω. μέλλων, λέξω. duplici uerò in ſimpliceis
reſoluta, hoc eſt, in κ. & σ. fit λέκσω. præteritum actiuum λέ
λεχα. paſſiuum λέλεγμαι, λέλεκσαι. κ. uerò & σ. iterum in ξ.
reſtitutis, λέλεξαι. σαι. uerò in ται. fit λέλεκται.

Aliæ coniugationes. Præteritum uerò paſſiuum aliarum coniugationum tam
grauitonorum, quàm circunflexorum, & uerborum in μι.
ab actiuo fit, κα. in μαι. conuerſa: ſed ante μαι. aut σ. habet,
aut

aut quampiam immutabilem, uocalémue, aut diphth. σ. quidem habet, ſi tertiæ ſit coniugationis, aut quartæ, niſi præteritum actiuum in χα. deſinat: quia tunc ad ſecundam refertur coniugationem. Etiam ſi ſextæ fuerit coniugationis σ. plerunq; ſibi aſciſcit. Si uerò quintæ, quampiam ſibi uendicat immutabilem. ut πέπεισμαι. πέφρασμαι. ἔσπαρμαι. ἤκουσμαι. βεβασίλευμαι. πεποίημαι. τέθειμαι. hoc idem & tertia perſona habet ante ται. ut πέπεισται. πέφρασται. ἔσπαρται. ἤκουσται. βεβασίλευται. πεποίηται. τέθειται. Secunda uerò perſona ſemper in σαι. deſinit, in qua nunquam σ. geminatur. ut πέπεισαι. ἔσπαρσαι. πεποίησαι. Sed de hoc in ſecundo tractatu latius dicetur.

Δυϊκά.

Δυϊκά. Prima perſona à prima ſingulari, μαι. ſcilicet in μεθον conuerſa. ut πέπεισμαι, πεπείσμεθον. Secunda & Tertia à tertia ſingulari, ται. in θον mutata. ut πέπεισται, πέπεισθον. ἔσπαρται, ἔσπαρθον. Vbi uerò nulla interceſſerit conſonans, addetur σ. ut πεποίηται, πεποίησθον.

Πλη.

Πλη. Prima perſona à prima duali deducitur, extrema in θα. conuerſa. ut πεπείσμεθα. Secunda à ſecunda duali, ον. in ε. πέπεισθον, πέπεισθε. Tertia non fit quandoquidem in tertia ſingulari ante ται. conſonans exiſtit.

Penultima uerò eadem eſt cum præterito actiuo, ſi à uerbo in ω. deſinente ueniat. ut τέτυφα, τέτυμμαι. excipiuntur uerba diſſyllaba primæ & ſecundæ coniugationis, quæ in penultima præſentis ε. habent: quod quidem cum in præterito actiuo in ο. conuerſum fuerit Atticorum more, in paſſiuo poſtmodum præterito in ε. priſtinum reuertitur. ut λέγω, λέλοχα, λέλεγμαι. Verba quoq; habentia ρ. in præſenti cum aliqua conſonante implicitum, ſi in penultima præſentis ε. habeant, id in α. uertunt. ut τρέφω, τέτροφα, τέτραμμαι.

Ὑπερσυντέλικος.

Præteritum plusquam. perfect.

Ἐτετύμμην, à præterito paſſiuo fit, μαι. in μην. conuerſa, ac altero ε. præpoſito, ſicut in actiuis. ut τέτυμμαι, ἐτετύμμην. Si uerò paſſiuum præteritum à uocali inceperit, ab eadem & pluſquàmperfectũ principium habebit. ut ἤκουσμαι, ἠκούσμην. Secunda perſona à ſecunda præteriti, extrema in ψο. mutata. ut τέτυψαι, ἐτέτυψο. Tertia uerò à tertia, poſtrema in πτο. ut τέτυπται, ἐτέτυπτο. Δυϊκά. à τετύμ-

μεθον fit ἐτετύμμεθον. à τέτυφθον, ἐτέτυφθον. Πλη. à τετύμμεθα, ἐτετύμμεθα fit. à τέτυφθε, ἐτέτυφθε. à τετυμμένοι εἰσὶν, τετυμμένοι ἦσαν, καὶ ἰωνικῶς ἐτετύφατο. Hoc idem in reliquis coniugationibus ſeruandum eſt.

Αόριστος α.

Indefinitum primum.

Ετύφθην. à tertia perſona præteriti paſſiuI, extrema in θην mutata, & expuncta prima conſonante, quæ in præterito perfecto geminatur. In quo aduertendum eſt, tertiam

Annotat.

perſonam præteriti paſſiui, aut in ται. puram deſinere, aut cum aliqua præcedente conſonante iungi, quæ aut muta ſit, & ea quidem tenuis, aut σ. aut immutabilis. Si in ται. puram deſiuerit, ται. in θην. mutabitur. ut κέκριται, ἐκρίθην. πεποίηται, ἐποιήθην.

Si autem aliqua præceſſerit muta tenuis, ea quoque in propriam uertetur aſpiratam. ut τέτυπται, ἐτύφθην. λέλεκται, ἐλέχθην.

Si uerò σ. aut immutabilis, eædem ante θην. permanebunt. ut πέπεισται, ἐπείσθην. πέφρασται, ἐφράσθην. ἔψαλται, ἐψάλθην. ἔσπαρται, ἐσπάρθην. Excipiuntur ἐσώθην, ἀπὸ τοῦ σέσωσται,

Εσώθην.

in quo σ. tollitur, quod quidem ἐρρώσθην ſuſcipit, ἀπὸ τοῦ ἔρρωται. & ἐμνήσθην, ἀπὸ τοῦ μέμνηται.

Penult. primi indefin.

Penultimã autem primus aoriſtus habet eandem cum paſſiuo præterito. ut τέτυμμαι, ἐτύφθην. Excipitur εὕρημαι, quod εὑρέθην facit, & ἐπῄνημαι, ἐπῃνέθην. Circunflexa autem

Compoſita ab αἱρῶ.

compoſita ἀπὸ τοῦ αἱρῶ eandem penultimam non ſeruant. ut καθῄρημαι, ἐκαθῃρέθην. Addantur illa etiam, quæ ρ. habent cum aliqua implicitum conſonante, quæ in præterito perfecto paſſiuo ε. in α. transferunt, & in aoriſto α. in ε. reſtituunt. ut ἔστραμμαι, ἀπὸ τοῦ ἔστρεφα, ἐστρέφθην. Secunda perſona ἐτύφθης, à prima, ν. in σ. conuerſa. Tertia ἐτύφθη, à ſecunda, expuncto σ. Δυϊκά. ἐτύφθητον, ἐτυφθήτην. Πλη. ἐτύφθημεν. ἐτύφθητε. ἐτύφθησαν, à prima plurali, extrema in σαν. mutata, uel à tertia ſingulari, adiuncta σαν.

Αόριστος β.

Indef. ſecun.

Ετύπην, ἐτύπης, ἐτύπη, fit à ſecundo aoriſto actiuo ἔτυπον, ον. in ην. conuerſa, & eandem habet cum primo aoriſto inflexionem.

Μέλλων α.

Futurum

Futurum primum à ſecunda primi aoriſti perſona for= matur, abiecto augmento, & adpoſita ομαι. ut ἐτύφθης, τυ= φθήσομαι, τυφθήσῃ, τυφθήσεται. Futur. pri.

Μέλλων β.

Futurum autem ſecundum τυπήσομαι, τυπήσῃ, τυπήσεται. à ſecunda fit ſecundi aoriſti, eodem modo quo primum futurum formare diximus. Futu. ſecun.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Paulò poſt futurum, quod græce μετ' ὀλίγον μέλλων dici= tur, ſcilicet, τετύψομαι, τετύψῃ, τετύψεται, à ſecunda perſona paſſiui præteriti uenit, inter ψ. & αι. diph. ομ. interpoſita. ut τέτυψαι, τετύψομαι. In quo quidem futurum ſciendum eſt, idem ſeruari augumentum, quod in præterito, à quo duci= tur inuenies. Quod ideo quidem admonendum putaui= mus, quia in cæteris futuris augmentum tollitur eius tem poris à quo trahuntur. Mox futu= rum.

Προςακτικὰ παθητικά. Ενεςὼς ϗ Παρατατ.

Τύπ]ου, à ſecunda imperfecti paſſiui ἐτύπ]ου, abiecto au gmento, uenit. Tertia perſona à tertia temporis eiu ſdem, extrema in σθω. conuerſa, & accentu in penul timam tranſlato. ut ἐτύπ]ετο, τυπ]έσθω. Δυϊκά Secunda perſona τύπ]εσθον, à tertia ſingulari, ω. in ον. conuerſa, & ac= centu in antepenultimam reiecto, quandoquidem ultima iterum breuis facta eſt. Tertia quoq; ab eadem fit, adiun= cto ν. ut τυπ]έσθων. Πλη. Secunda perſona à ſecunda du ali, ον. in ε. conuerſa. τύπ]εσθε. Tertia à tertia ſingulari, ad= iuncta σαν, τυπ]έσθωσαν. Imperatiuus paſſiuus.

Παρακείμϑνος ϗ ὑπερσυντέλικος.

Τέτυψο, à ſecunda perſona præteriti pluſquàmperfecti. ſimile cum præterito perfecto incrementum habens. Ter tia perſona à tertia fit eiuſdem temporis, extrema in θω. conuerſa, ſeruatis tamen conſonantibus, quæ ante το. for tè extiterint. Si qua uerò tenuis fuerit, in propriam uerta= tur aſpiratam. Vbi autem nulla inciderit conſonans, σ. ad= datur neceſſe eſt. ut ἐτέτυπ]ο, τετύφθω. ἐπέπεισο, πεπείσθω. ἔσπαρτο, ἐσπάρθω. ἐπεποίητο, πεποιήσθω. Et alia ad præſen= tis inflexionem. Præteritum perfect. et pluſquàm.

Ἀόριστος α.

Indefin. pri. Τύφθητι, à tertia perſona primi aoriſti, adiuncta τι. quamquàm ratio poſtulabat ut θι. adderetur: quod quidem ob id factum non eſt, quoniam cum præcedens ſyllaba alteram habeat aſpiratam, neceſſe fuit ut pro θ. eius ἀντίστοιχον, hoc eſt, τ. poneretur. Vbi uerò ultima nullam habuerit aſpiratam adiuncta θι. ſecunda fiet perſona. quod autem ad tertiam, & eas quæ ſequuntur attinet, illud θ. in τ. mutabitur. Tertia perſona fit à ſecunda, extrema in τω. mutata, & accentu ad penultimam translato. ut τύφθητι, τυφθήτω. Δυϊκά. τύφθητον, τυφθήτων. Πλη. τύφθητε. τυφθήτωσαν.

Ἀόριστος β.

Indefinitum ſecundum. Τύπηθι, à tertia ſecundi aoriſti formatur, abiecto ſcilicet, augmento, & appoſita θι. ut ἐτύπη, τύπηθι. Secunda τυπήτω, θι. in τω. conuerſa. διὰ τὸ τ. Δυϊκά. τύπητον, τυπήτων. Πλη. τύπητε, τυπήτωσαν.

Εὐκτικὰ παθητικά.

Optatiuus paſſiuus. Optatiui omnes paſſiuæ uocis à proprio indicatiuo paſſiuo fiunt, extrema in μην. conuerſa, & adiuncto ι. penultimæ uocali, ut in ea ſit omnino diphthongus διὰ τοῦ ι. ut τύπτομαι, τυπτοίμην. πεποίημαι, πεποιήμην. Vbi uerò ante μαι. fuerit aut conſonans, aut υ. aut diphthongus ex ea conſiſtens, nulla poterit eſſe formatio.

Ἐνεστὼς καὶ Παρατατικός.

Præſens et præteritum imperfectum Τυπτοίμην, deducitur à prima perſona præſentis τύπτοιται, ut ſupra dictum eſt. Secunda perſona à prima formari poteſt, extrema in ο. conuerſa, & accentu in antepenultimam retracto: quandoquidem poſtrema breuis facta eſt. ut τύπτοιο. Tertia à ſecunda, interiecto τ. τύπτοιτο. Δυϊκά. τυπτοίμεθον, à prima ſingulari, μην. in μεθον. conuerſa. Secunda perſona τύπτοισθον. Tertia τυπτοίσθην. Πλη. τυπτοίμεθα, τύπτοισθε, τύπτοιντο.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

Præteritum perfect. et pluſquam. Præteritum perfectum hoc in loco formari non poteſt, cum ante μαι. conſonantem habeat, ut ſupra dictum eſt. Igitur per participium eiuſdem temporis, & ſubſtantiuum uerbum, ſuppletur, ſic uidelicet. τετυμμένος, εἴην, εἴης, εἴη.

Ἀόριστος α.

Ἀόριςος α.

Τυφθείην, à genitiui ſui participij, extrema in ην. mutata, & addito ι. penultimæ, actiuorum more. ut τυφθεὶς, τυφθέντος, τυφθείην. Secunda perſona à prima fit, ν. in σ. uerſo. τυφθείης. Tertia à ſecunda, expuncto σ. τυφθείη. Δυϊκά. Secunda perſona à ſecunda ſingulari expuncto σ. & adiuncta τον. τυφθείητον. Tertia à ſecunda duali, extrema in την. uerſa. τυφθειήτην. Πλη. Prima perſona à prima ſingulari interiecta μι. inter η. & ν. τυφθείημεν, Secunda à prima plurali, μεν. in τε. conuerſa. τυφθείητε. Tertia quoq; à prima, extrema in σαν. mutata. τυφθείησαν. — Indefi. pri.

Ἀόριςος β.

Τυπείην, à genitiuo ſui partipij, τυπείς, τυπέντος: ſicut & primus. — Indefinitum ſecundum.

Μέλλων α.

Τυφθησοίμην, τυφθήσοιο, τυφθήσοιτο, à prima perſona primi futuri paſſiui, τυφθήσομαι, ſicut & præſens. — Futurum primum.

Μέλλων β.

Τυπησοίμην, τυπήσοιο, τυπήσοιτο, à prima ſecundi futuri paſſiui, τυπήσομαι. — Futu. ſecun.

Μετ' ὀλ. μέλλων.

Τετυψοίμην, τετύψοιο, τετύψοιτο, à prima perſona paulò pòſt futuri, τετύψομαι. — Paulo poſt futur.

Ὑποτακτικὰ παθητικά. Ενεςὼς καὶ Παρατατ.

ἐὰν Τύπτωμαι, à prima perſona præſentis indicatiui modi paſſiui. pro quo aduertendum eſt, ο. paruum in ω. magnũ, & ε. ψιλὸν in η. ubiq; uertenda eſſe. ut τύπτομαι. ἐὰν τύπτωμαι· τύπτεται, ἐὰν τύπτηται. τύπτεσθον, ἐὰν τύπτησθον. & ſic de alijs. Poteſt etiam & à prima perſona ſubiunctiui actiui deduci, adiuncta μαι. Nã regula eſt, ὅτι ὁ ἐνεργητικὸς ἐνεςὼς τῶν ὑποτακτικῶν προσθέσει τῆς μαι παθητικὸς γίνεται. ἐὰν τύπτω, ἐὰν τύπτωμαι. hoc eſt, Actiuum præſens ſubiunctiuorum appoſitione μαι. paſſiuum fit. — Subiunctiuus paſſ. — Canon.

Παρακείμενος, καὶ ὑπερσυντέλικος.

Præteritum perfectum nequaquàm formari poteſt, ubi ante μαι conſonans fortè extiterit, aut υ. aut diphthongus ex eo conſiſtens. oportet igitur aliam eſſe monophthongum, — Præteritum perfect. et pluſquam.

gum, qua in ῶ. circunflexum mutata apte formari poterit. ut πεποίημαι, ἐὰν πεποιῶμαι. Iccirco hoc etiam in loco per participium paſſiui prçteriti, & ſubſtantiuum uerbum, ut ſupra quoq; dictum eſt, ſupplendum erit, cum ante μαι. conſonans exiſtat. ut τετυμμένος ἐὰν, ὦ. ᾖς. ᾖ.

Ἀόριστος α.

Indefi. pri. ἐὰν Τυφθῶ, τυφθῇς, τυφθῇ, à tertia perſona primi aoriſti ἐτύφθη, extrema in ῶ. circunflexum mutata, & ε. augmento ſyllabico expuncto.

Ἀόριστος β.

Indef. ſecun. ἐὰν Τυπῶ, τυπῇς, τυπῇ, à tertia ſecundi aoriſti ἐτύπη, ſicut & primus.

Ἀπαρέμφατα παθητικά. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατ.

Infinitiuus paſſiuus. Τύπτεσθαι, à ſecunda perſona pluralis numeri τύπτεσθε, ε. tenui in αι. diphthongum uerſo.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

Præt. perfe. et pluſquam. Τετύφθαι, à ſecunda pluralis præteriti paſſiui τέτυφθε, ε. in αι. diph. conuerſo, & accentu in penultimam translato.

Ἀόριστος α.

Indefin. pri. Τυφθῆναι, à tertia perſona ſingularis numeri primi aoriſti, ἐτύφθη, adiuncta ναι. expuncto tamē prius augmento.

Ἀόριστος β.

Indef. ſecun. Τυπῆναι, tertia à ſingulari ſecundi aoriſti ἐτύπη, eodem modo.

Μέλλων α.

Futur. pri. Τυφθήσεσθαι, à ſecūda pluralis numeri temporis eiuſdem τυφθήσεσθε, ſicut & præſens.

Μέλλων β.

Futu. ſecun. Τυπήσεσθαι, à ſecunda pluralis numeri eiuſdem temporis. τυπήσεσθε.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Paulo poſt futurum. Τετύψεσθαι, à ſecunda pluralis eiuſdem temporis τετύψεσθε. Poſſumus etiam huiuſmodi infinitiua, quæ in σθαι. deſinunt, à tertia ſingulari ſuorum temporum formare, extrema ſcilicet in σθαι. conuerſa. τύπτεται, τύπτεσθαι. τυφθήσεται, τυφθήσεσθαι.

Μετοχαὶ παθητικαί. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατ.

ὁ Τυπτόμενος,

ὁ Τυπ]όμενος, τοῦ τυπ]ομένου, à prima indicatiui, μαι in μενος uerſa. Participium paſſiuum.

Παρακείμενος ϗ ὑπερσυντέλικος.

ὁ Τετυμμένος, τοῦ τετυμμένου, à prima præteriti paſſiui, eodem modo. Præt. perfe. et pluſquàm.

Ἀόριστος α.

ὁ Τυφθείς, τοῦ τυφθέντος, à ſecunda primi aoriſti, ἐτύφθης, extrema in εις. uerſa. Indefinitum primum.

Ἀόριστος β.

ὁ Τυπείς, τοῦ τυπέντος, à ſecunda ſecundi aoriſti, eodem modo. Indef. ſecun.

μέλλ. α. ὁ Τυφθησόμενος
μέλλ. β. ὁ Τυπησόμενος — à prima ſuorum temporum,
μετ᾿. μέλλ. ὁ Τετυψόμενος — μαι. in μενος. uerſa.

ΡΗΜΑΤΑ ΜΕΣΑ.

VErborum mediorum præſens & præteritũ imperfectum cum paſſiuis prorſus conueniunt. preteritum perfectum & pluſquàmperfectum, actiuam ſequuntur terminationem. Reliqua uerò tempora paſſiuam. De uerbis medijs.

Ὁριστικὰ μέσα. Ἐνεστὼς.

Τύπ]ομαι. τύπ]ῃ. τύπ]εται. ab actiuo, ſicut & paſſiuum. Indicatiuus paſſiuus.

Παρακείμενος

Ἐτυπ]όμην. ἐτύπ]ου. ἐτύπ]ετο &c.

Παρατατικός.

Τέτυπα, à præterito actiuo fit, idem habens principium, & in α. deſinens cum præſentis conſonante, quæ quidem χαρακτηριστικὸν τῆς συζυγίας, hoc eſt, figuratiua coniugationis appellatur. ut λείβω. ϖαρακ. λέλειφα. μέσος ϖαρακ. λέλειβα. λέγω. ϖαρακ. λέλεχα. μέσος, λέλογα. Excipiuntur uerba quartæ coniugationis, quoniam cum ζ. & geminatam σσ. earum ſint figuratiuæ literæ, neutram tamen illarum aſſumit mediũ præteritũ. Sed nunc γ. nũc uerò δ. γ. quidem ſibi aſſciſcit, cum futurum ξ. habeat ante ω. finalem. ut κράζω, κράξω, μέσ. ϖαρακ. κέκραγα. ϖλήσσω, ϖλήξω, ϖέϖληγα. Si uerò futurum σ. habuerit, medium præteritum δ. ſibi uendicabit. Præteritum medium. Verba quartæ coniuga.

bit. ut φράζω, φράσω, πέφραδα. ἐρείδω, ἐρείσω, ἤρειδα, ſi in uſu
habeatur. At ſi præſens duas diuerſas habuerit conſonan-
teis, uidelicet πτ. κτ. & μν. medium prçteritum priorem aſ-
ſumit, cum ſit proprium coniugationis χαρακτηριστικόν. τύ-
πτω. μέσος παρακ. τέτυπα. τίκτω, τέτοκα. τέμνω, τέτομα. nam τ.
& υ. cum per παρέμπτωσιν extrinſecus accerſita ſint, χαρακτη-
Exceptiones ριστικά coniugationis eſſe non poſſunt. Quatuor tamen in-
ueniuntur uerba, quæ & ſi per πτ. enunciantur, eorū tamen
prçteritum medium non π. ſed partim β. partim uerò φ. ſi-
bi uendicat. ut βλάπτω, βέβλαβα. καλύπτω, κεκάλυβα. κρύπτω, κέ-
κρυβα. σκάπτω, ἔσκαφα. quæ conſonantes propriæ ſunt ſuo-
rum perfectorum figuratiuæ. ut βλάβω, καλύβω, κρύβω, &
ἔῤῥογκα. σκάφω, & ſi omnia in uſu non ſint. At ἔῤῥογκα medium præ-
teritum ἀπὸ τοῦ ῥέγκω, unde ῥύγκος uerbale nomen, licet am-
bas ſeruauerit conſonanteis, ſcito tamen κ. ſolum eſſe χα-
ρακτηριστικόν. nam γκ. in eadem ſyllaba minime compre-
hēdi poſſunt, ſed per διάστασιν in diuerſis locari ſyllabis &c.
Verba in ω. purum. Si uerò in ω. purum deſinat uerbum, ſiue monophthon-
gus præcedat, ſiue diphthongus, eandem & medium præ-
teritum ſeruat. ut λύω. παρακ. λέλυκα. μέσος λέλυα. ἀκούω.
Annotat. παρακ. ἤκουκα. μέσος ἤκουα. Pauca tamen inueniuntur
huiuſmodi uerba, quæ medium habeant præteritum. Sed
quæ aut ευ. aut ου. habent, omnino carent, præter ἀκούω,
ut dictum eſt. Eſt autem præteritum medium par ſylla-
bis actiuo, quando à themate grauitono deducitur. ut τύ-
πτω, τέτυφα. μέσος. τέτυπα. Si autem à circunflexo, una
Canon. minuitur ſyllaba. Nam quandocunq; futurum primum
ſuperat præſens circunflexum, tunc medium præteritum
minuitur una ſyllaba ab actiuo. Secundus aoriſtus à pri-
mo. ut δουπῶ. μέλλων, δουπήσω, παρακ. δεδούπηκα. μέσος, δέ-
δουπα. ἀόρ. α. ἐδούπησα. ἀόρ. β. ἔδουπον, qua ſyncopa pe-
nultima uocalis præteriti actiui eliditur, & ſequens conſo-
Annotat. nans, quæ α. finali iuncta erat, hoc eſt, κ. Vnde apparet
medium præteritum haud dubie ſequi præſens circunfle-
xum, cum par ſit ei ſyllabis, augmēto detracto, cumq; ean-
dem ſuſcipiat conſonantem quam prçſens habet circunfle-
xum ante ω. finalem, tanquàm cōiugationis figuratiuam.
ut δουπῶ, δέδουπα, ſicut in grauitonis, πείθω, πέποιθα. Præ-
terea

tereà ſciendum eſt, uerba circunflexa, quæ à conſonante incipiunt, præterito medio quandoq; deficere: id uerò accidere, quando circunflexum thema monoſyllabum exiſtit, tunc enim neceſſe eſt actiuum præteritum ex tribus tantum conſtare ſyllabis, medium uerò ex duabus, annumerata etiam à ſyllaba, quam ex augmento ſyllabico ſuſcipit. ut σχῶ, σχήσω, ἔσχηκα. μέσος, ἔσχα, ubi expuncto ε. σχα monoſyllabum remanet, ſicut & eius præſens circunflexum σχῶ, quod nempe abſurdum eſt. Quandoquidem nullum inuenitur præteritum, ſiue à conſonante, ſiue à ſolo ε. incipiens, quod pauciorum ſit trium ſyllabarum. Penultimam quoq; habet eandem medium præteritum cum actiuo. ut τέτυφα, τέτυπα. niſi forte in diſſyllabo futuro ε. ſiue ſolum ſiue in diphthongo exiſtat, tunc etenim ε. in ο. mutatur. ut λέγω, λέξω, λέλεχα. μέσος, λέλογα. πείθω, πείσω, πέπεικα. μέσος, πέποιθα. σπείρω, σπερῶ, ἔσπαρκα. μέσος ἔσπορα. δρέμω, δρεμῶ, δεδρέμηκα. μέσος, δέδρομα. Ὀδυσσείας ζ. λευκὴ δ᾽ ἐπιδέδρομεν αἴγλη. Verum τέτηλα, & μέμηλα, & alia huiuſmodi, quorum themata uidentur eſſe grauitona, τήλω ſcilicet, & μήλω, quæ ex circunflexis τηλῶ, & μηλῶ, grauitona facta ſunt Atticorum more: ſi quis à perfectis circunflexorum deduceret, non erraret, hoc eſt, à τηλέω, ῶ. τηλήσω, τετήληκα. μέσος, τέτηλα. μηλέω, ῶ. μηλήσω, μεμήληκα. μέσος, μέμηλα, καὶ μέμηκλα, ε. in κ. mutato. Si autem in penultima præſentis fuerit α. ſolum, idem ſeruatur in præterito medio. ut ψάλλω, ἔψαλα. nonnunquàm uerò in η. mutatur. ut θάλλω, τέθηλα. ἡ μετοχή, τεθηλώς. ὀδυσσ. μ. τῷ δ᾽ ἐπ ἐρινεός ἐστι μέγας φύλλοισι τεθηλώς. Si uerò fuerit αι. diphthongus, tunc α. mutabitur in η. & ι. ſcribetur in medio præterito. ut χαίνω, κέχηνα. Accidit etiam uerbis primæ & ſecundæ coniugationis, in φ. & χ. deſinentibus, medium præteritum idem eſſe cum actiuo, cum eædem conſonantes ratione coniugationum figuratiuæ ſint & præſentis temporis, & præteriti actiui, quas etiam medium recipit. ut γράφω, γέγραφα. μέσος παρακ. γέγραφα. eſt enim φ. præſentis temporis primæ coniugationis figuratiua. Sic τρύχω, τέτρυχα. μέσος, τέτρυχα, διὰ τὸ χ. cum ſit figuratiua præſentis temporis ſecundæ coniugationis.

Circunflexa

Omne præteritum triũ ſyllabarum.

Τέτηλα.
Μέμηλα.

Υπερσυντέλικος.

Præteritum plusquamperfect. Ἐτετύπειν, à præterito medio, τέτυπα, ſicut à τέτυφα, ἐτετύφειν.

Ἀόριστος α.

Indefin. pri. Ἐτυψάμην, à prima perſona primi aoriſti actiui ἔτυψα, adiuncta μην. Secunda perſona à prima fit, extrema in ο. uerſa, & accentu in antepenultimam retracto. ἐτυψάμην, ἐτύψαο, α. uerò & ο. in ω. μέγα contractis, ἐτύψω fit. Tertia perſona à ſecunda fit perfecta, interpoſito τ. ἐτύψαο, ἐτύψατο, καὶ τὰ λοιπά.

Ἀόριστος β.

Indef. ſecun. Ἐτυπόμην, ab actiuo ἔτυπον, interiecta μη. ſic ἐτυπτόμην, ἀπὸ τοῦ ἔτυπτον.

μέλλων α.

Futur. pri. Τύψομαι, à prima primi futuri actiui, ſicut & præſens. Nam omne futurum actiuum in ω. deſinens, aſſumens μαι. ſyllabam, ac uertens ω. magnum in ο. paruum ſi grauitonum eſt, ſi uerò circunflexum, in ου. medium futurum facit. ut λέξω, λέξομαι. ψαλῶ, ψαλοῦμαι.

Μέλλων β.

Futu. ſecun. Τυποῦμαι, à prima ſecundi futuri actiui τυπῶ, ut dictum eſt ſupra.

Προσταντικὰ μέσα. Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

Imperatiuus. Τύπτου, τυπτέσθω, à ſecunda imperfecti temporis ἐτύπτου, abiecto augmento, ut in paſſiuis dictum eſt.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

Præt. perfe. et plusquàm. Τέτυπε, τετυπέτω, à tertia præteriti medij, ſicut τέτυφε.

Ἀόριστος α.

Indefin. pri. Τύψαι, τυψάσθω, à prima primi aoriſti medij ἐτυψάμην expuncta μην. finali ſyllaba, & adiuncto ι. ut ἐτυψάμην, τύψαι. uel fit à prima actiui abiecto augmento, & addito ι. penultimæ. ἔτυψα, τύψαι. Tertia à tertia actiui, τω. in σθω. conuerſa. τυψάτω, τυψάσθω. Δυϊκά. τύψασθον, τυψάσθων. Πλη. τύψασθε, τυψάσθωσαν, α. quidem ubique ſeruato.

Ἀόριστος β.

Indef. ſecun. Τυποῦ, τυπέσθω, à ſecunda perſona eiuſdem temporis, abiecto prius augmento, ac circunflexo ſuper extremam ſyllabam poſito.

Εὐτικά

Εὐκτικὰ μέσα. Ἐνεστὼς ϗ παρατατ.

Τύπτοίμην. τύπτοιο. τύπτοιτο, à τύπτομαι, ſicut & paſſiuum. Optatiuus

Παρακείμενος ϗ ὑπερσυντέλικος.

Τετύποιμι. τετύποις. τετύποι, à genitiuo participij τετυπότος. Præteritum perfect. et pluſquàm.

Ἀόριστος α.

Τυψαίμην. τύψαιο. τύψαιτο, à prima primi aoriſti medij ἐτυψάμην. Indefin. pri.

Ἀόριστος β.

Τυποίμην. τύποιο. τύποιτο, à ſecundo aoriſto ἐτυπόμην. Indef. ſecun.

Μέλλων α.

Τυψοίμην. τύψοιο. τύψοιτο, à primo futuro τύψομαι. Futur. pri.

Μέλλων β.

Τυποίμην. τυποῖο. τυποῖτο, à ſecundo futuro τυποῦμαι, ου. in οι. uerſa, & μαι. in μην. ac circunflexo in acutum mutato, ubi poſtrema ex breui longa facta ſit. Futu. ſecun.

Ὑποτακτικὰ μέσα. Ἐνεστὼς ϗ παρατατ.

ἐὰν Τύπτωμαι. τύπτῃ. τύπτηται. ſicut paſſiuum. Subiunctiuus.

Παρακείμενος ϗ ὑπερσυντέλικος.

ἐὰν Τετύπω, à præterito medio τέτυπα, ſicut à τέτυφα, ἐὰν τετύφω. Præt. perfe. et pluſquàm.

Ἀόριστος α.

ἐὰν Τύψωμαι, à prima primi aoriſti medij ἐτυψάμην, penultima in ω. μέγα. & μην. in μαι. mutatis, expuncto prius augmento. nam regula eſt, ὅτι πᾶν παθητικὸν ἢ μέσον, ἔχον ἐπὶ τέλους τὸ μ. κλιτικόν, τρέπον τὴν ἐσχάτην εἰς μαι. καὶ ἐν τῇ παραληγούσῃ προσλαμβάνον τὸ ω. μέγα ὑποτακτικὸν γίνεται. hoc eſt, Omne paſſiuum ſiue medium, habens in fine μ. κλιτικόν, uertens extremam in μαι. & in penultima aſſumens ω. magnum, ſubiunctiuum fit. Indefi. pri. Canon.

Ἀόριστος β.

ἐὰν, Τύπωμαι, à ſecundo aoriſto ἐτυπόμην, eodem modo. Indef. ſecun.

Ἀπαρέμφατα ἐνεργητικά. Ἐνεστὼς ϗ Παρατατ.

Τύπτεσθαι, à ſecunda plurali præſentis temporis, ε. in αι. diphthongo conuerſo. Infinitiuus

Παρακείμενος ϗ ὑπερσυντ.

Præteritum perfect. et plusquàm. Τετυπέναι, à tertia præteriti medij, adiuncta ναι. ſicut τετυφέναι.

Ἀόριϛος α.

Indefi. pri. Τύψασθαι, à ſecunda plurali eiuſdem aoriſti ἐτύψασθε, ſicut & præſens.

Ἀόριϛος β.

Indefinitum ſecundum. Τυπέσθαι, eodem modo, ἀπὸ τοῦ ἐτύπεσθε, accentu tamen in pe..ultimam tranſlato.

Μέλλων α.

Futurum primum. Τύψεσθαι, à ſecunda plurali primi futuri medij τύψεσθε.

Μέλλων β.

Futu. ſecun. Τυπεῖσθαι, accentu circunflexo ſuper penultimam, à ſecunda perſona plurali ſecundi futuri medij τυπεῖσθε.

Poteris etiam & hæc infinitiua, quæ in σθαι. finiunt, à tertia ſingulari ſuorum temporum deducere, extrema in σθαι. conuerſa, ſicut in paſſiuis dictum eſt. ut τύπτεται τύπτεσθαι. ἐτύψατο τύψασθαι, & ſic de alijs, augmento prius expuncto, ubi forte extiterit.

Μετοχαὶ μέσαι. Ενεϛὼς καὶ Παρατατ.

Participium • Τυπτόμενος, τοῦ τυπτομένου, à prima perſona præſentis indicatiui.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

Præteritum perfect. et plusquàm. • Τετυπώς, τοῦ τετυπότος, à ſecunda perſona præteriti medij τέτυπας, α. in ω. uerſa.

Ἀόριϛος α.

Indefin. pri. ὁ Τυψάμενος, τοῦ τυψαμένου, à prima primi aoriſti ἐτυψάμην

Ἀόριϛος β.

Indefinitum ſecundum. ὁ Τυπόμενος, τοῦ τυπομένου, à prima ſecũdi aoriſti ἐτυπόμην.

Μέλλων α.

Futur. pri. ὁ Τυψόμενος, τοῦ τυψομένου, à prima primi futuri τύψομαι.

Μέλλων β.

Futu. ſecun. ὁ Τυπούμενος, τοῦ τυπουμένου, à prima ſecundi futuri τυποῦμαι.

F. VRBANI GRAMMATICARVM INSTITVTIONVM TRACT. PRIMI FINIS.

F. VRBANI INSTITVTIONIS GRAMMATICAE TRACTATVS SECVNDVS.

IN priori tractatu de octo partibus orationis locuti ſumus, ſed ſecundum linguam cōmunem. nunc, quia magna inter hanc & alias diuerſitas eſt, de eiſdem ſecundum eas dicemus, additis quibuſdam regulis generalibus, quas inutileis fore non puto, tam nominum quàm aliarum partium orationis, iterum ſumpto à literis initio. quæ (ut dictū eſt) quatuor & uiginti bipartitò diuiduntur, εἰς φωνήεντα, καὶ εἰς σύμφωνα, hoc eſt, in uocaleis & conſonanteis. Literæ quot Vocales ſunt ſeptem, α. ε. η. ι. ο. υ. & ω. Conſonantes uerò decem & ſeptem, β. γ. δ. ζ. θ. κ. λ. μ. ν. ξ. π. ρ. σ. τ. φ. χ. ψ. Vocales trifariam diuiduntur. εἰς μεταβολικὰ, καὶ ἀμετάβολα. hoc eſt, in mutabileis & in immutabileis. εἰς μακρὰ, καὶ βραχέα, καὶ δίχρονα, longas, breueis, & ancipiteis. εἰς προτακτικὰ, καὶ ὑποτακτικά, hoc eſt, præpoſitiuas, & ſubiunctiuas. Vocales. Mutabiles ſunt α. ε. ο. μικρόν, quæ ſic appellatæ ſunt, quod in uerborum præteritis mutentur, hoc eſt, α. & ε. in η. ο. μικρὸν uerò in ω. μέγα. ut ἀκούω. παρατατικὸς ἤκουον. ἐθέλω, ἤθελον. ὀφείλω, ὤφελον. Mutabiles. Immutabiles uerò ſunt η. ι. υ. & ω. quæ cum in præteritis non mutentur, hoc ſortitæ ſunt nomen. ut ἥκω, παρατατικὸς ἧκον. ἰξεύω, ἴξευον. ὑβρίζω, ὕβριζον. ὤθω, ὦθον. Immutabiles Vocales natura longæ duæ, η. & ω. μέγα. natura breues duæ, ε. ψιλόν, & ο. μικρόν. Ancipites tres α. ι. & υ. quas alij alijs nominibus nuncuparunt. Quidam ἀμφίβολα, hoc eſt, indifferenteis & ambiguas, tanquā dubias, quoniam interdum ſunt longæ, interdum breues. De ancipitibus uocalibus. Alij ὑγρά, hoc eſt, liquidas ſiue labileis ad tempus, & longæ & breuis ſyllabæ. Alij autem appellauerunt ipſas δίχρονα, quod obtinuit. Interdū enim ſuſcipiunt tempus longæ ſyllabę, interdū uerò breuis, quod & Dionyſius Thrax dicit,

Quare δίχρονα. dicit. propter hoc ipſas δίχρονα dictas eſſe, ἐπεὶ ἐκτείνεται, καὶ συστέλλεται, quoniam producuntur & corripiuntur. Non tamen omnino plenam & abſolutam ſortitæ ſunt licentiam, ut ubicunque ſitæ ſint, & longæ & breuis ſyllabæ locum poſſideant. Sed de eis etiam dantur regulæ. Nam aut

De quantitate α. ι. & υ. in fine dictionis reperiuntur, atque ita regulam finalium uocalium natura breuium uel longarum ſequuntur. Aut in principio ſiue medio dictionis. & hoc dupliciter: Vel enim quibuſdam grammaticorum regulis, poëtarumque autoritate coarctantur, ne quis ex arbitrio eas in una & eadem dictione nunc longas nunc breueis indifferenter accipiat, & ſic, quæ ſemel breues ſunt, non niſi breues eſſe poſſunt. & contrà. exempli gratia, πολλὰ δ' ὅγ' ἐν πόντῳ πάθεν ἄλγεα

Penultima ἀόρ. ſecun. ὃν κατὰ θυμόν. Nam πάθεν penultimam corripit, cum ſit aoriſti ſecundi τῶν βαρυτόνων, qui quidem natura appetit penultimam breuem. τετύφασι uerò penultimam pro-

Verba in σι. deſinentia. ducit, quoniam omnia uerba in σι. deſinentia ante finalem natura habent longam, & ſi poëtæ nonnunquàm eam corripiant. ut etiam Herodianus ἐν τῷ περὶ χρόνων aſſerit, his utens exemplis. Ὀδυσσείας λ. τεθνᾶσιν, τιμὴν δὲ λελόγχασιν ἶσα θεοῖσι. καὶ παρὰ ξενοφάνει ἐξ ἀρχῆς καθ' ὅμηρον. ἐπεὶ μεμαθήκασι πάντες. Multa tamen ſunt ab antiquis annotata, quibus ſi ſemel Homerus breuibus uſus eſt, ea ſemper corripit. & contrà, quæ ſemel produxit ea ſemper uſurpat ut

Vere ancipites. longa. Vel ipſæ ancipites propriam exercent poteſtatem, nec ullo modo arctantur, quin etiam in eadem dictione & longæ eſſe poſſint, & breues. Et ſic δίχρονα, hoc eſt,

A. ancipites meritò appellandæ ſunt. Exemplum de α. Ἰλιάδος ε. ἄρες ἄρες βροτολοιγὲ, μιαιφόνε, τειχεσιπλῆτα. Nam ἄρες primo loco producit primam, ſecundo uerò corripit eandem.

I. De ι. Ὀδυσσείας ω. ἴομεν, ἢ καὶ ἔπειτα κατηφέες ἐσσόμεθ' αἰεί. Et in eodem. μὴ ἴομεν, μή πού τις ἐποσπάσεται κακὸν εὕρῃ. in primo uerſu ἴομεν producit primam, in ſecundo uerò

Y. corripit eandem. De υ. Ὀδυσσείας ε. καὶ τὸ κατειβόμενον στυγὸς ὕδωρ, ὅς τε μέγιστος. καὶ Ἰλιάδος β. ἄξιον, οὗ κάλλιστον ὕδωρ ἐπὶ γαῖαν ἵησι. In primo uerſu υ. producta eſt, in ſecundo uerò correpta. Igitur aut in quibuſdam dictionibus ſemper corripiuntur ſecundum regulam grammaticorum. ut πάθεν,

θερ, βῆμα, & id genus alia: aut ſemper producuntur. ut ἱκάνω, τίω, μῦθος, & ſimilia. Aut eædem aliquando corripiuntur, & aliquando producuntur. ut ἀπόλλων, ἴομεν, ὕδωρ. Hæcq́ ut arbitror dicuntur proprie à grammaticis ἀμφίβολα, id eſt, ambiguæ ſiue ancipites. δίχρονα uerò, id eſt, bitemporæ generali nomine appellantur cuiuſcunque ordinis, tam illę quæ pro breuibus ſemper accipiuntur, quàm quæ pro longis, & quæ in eadem dictione modò longæ modò breues ſumuntur: ſed de his ſatis. Præpoſitiuæ uocales ſunt α. ε. η. ο. & ω. Subiunctiuæ uerò ι. & υ. Prępoſitiuæ enim dictæ ſunt, quoniam ſubiunctiuis præpoſitæ diphthongos faciunt. Subiunctiuæ uerò, quoniam præpoſitiuis in conſtitutione diphthongorũ ſupponuntur. ex α. enim & ι. fit diphthongus αι. & ex ε. & ι. fit ει. & ſic de alijs. υ. autem & ſi ſit ſubiunctiua, nonnunquàm tamen pręponitur τῷ ι. ut υἱός, μυῖα, ἅρπυια. Diphthongorum quæ ex dictis uocalibus conſtituuntur, aliæ propriæ, aliæ impropriæ. Propriæ ſunt ſex, αι. αυ. ει. ευ. οι. ου. & hæ εὔφωνοι dicuntur, id eſt, ſonoræ: uel(ut uerbum uerbo reddamus) beneſonæ. Impropriæ item ſex. quinque communes, ᾳ. ῃ. ηυ. υι. ῳ. & una ἰώνων propria ωυ. ut ὠυτός, pro αὐτός. quarum tres ſunt κακόφωνοι, id eſt, diſſonæ uel maleſonæ, hoc eſt ηυ. υι. ωυ. tres uerò ἄφωνοι id eſt, aſonæ, ᾳ. ſcilicet ῃ. & ῳ. Συμφώνων δὲ τὰ μὲν ἄφωνα, τὰ δὲ ἡμίφωνα. hoc eſt, Conſonantium autem aliquæ mutæ, aliquę ſemiuocales. Mutæ ſunt nouem, β. γ. δ. κ. π. τ. θ. φ. χ. Quæ in quadrati figuram diſpoſitæ, duobus modis poſſunt conſiderari. Vno modo quatenus ex eis tres carent aſpiratione, & hæ ψιλά, hoc eſt, tenues literæ nuncupantur. κ. π. τ. Tres plenam eam poſſident, & hæ δασέα, hoc eſt, craſſæ dicuntur. θ. φ. χ. Tres neque prorſus carent aſpiratione, neque eam plenam poſſident, & hæ μέσα, hoc eſt, mediæ habentur. β. γ. δ. Et ſic earum tres habentur ordines. Vnus medius, hoc eſt. β. γ. δ. Alter læuus, π. κ. τ. Et tertius dexter, φ. χ. θ. ita quod β. media ſit inter π. & φ. γ. inter κ. & χ. δ. inter τ. & θ. Alio modo quatenus inuicem pro ſe ponuntur, & ita tres alij fiunt earum ordines tranſuerſi. Primus, π. β. φ. Secundus, κ. γ. χ. Tertius τ. δ. θ. Et hoc mo-

ἀμφίβολα.

Præpoſitiuæ

Subiunctiuæ

Diphthongi.

Mutæ.

Tenues.

Aſpiratæ.

Mediæ.

ἀντίστοιχα.

do ἀντίστοιχα appellantur, nam tenues pro aſpiratis ponuntur. hoc eſt, ϖ. pro φ. κ. pro χ. & τ. pro θ. ut φράζω πέφραδα, χαίρω κέχαρκα, θείνω τέθακα. pro φέφραδα, χέχαρκα, θέθακα. quod non dicimus propter uocis aſperitatem. Item aſpiratæ pro tenuibus ponuntur, quandocunque poſt ipſas tenueis ſequitur dictio à uocali aſpirata incipiens, ſiue in compoſitione, ſiue in diuiſione. ut ἐφίστημι, οὐχ' ὅπως, μεθ' ὧν. ob quam rem in ἐπὶ præpoſitione, & μετὰ, extrema uocali abiecta per apoſtrophum, mutatę ſunt tenues in proprias aſpiratas. Sic in οὐκ aduerbio negandi κ. in χ. tranſijt, ſequente ὅπως.

Semiuocales.

Semiuocales autem ſunt octo ζ. ξ. ψ. λ. μ. ν. ρ. σ. Quæ in duas parteis diuiduntur. εἰς διπλά, καὶ ἁπλᾶ. id eſt, dupliceis & ſimpliceis.

Duplices.

Duplices ſunt tres, ζ. ξ. ψ. quæ ſic appellantur, quoniam unaquæque illarum uim habet duarum conſonantium. ζ. σ. & δ. ξ. κ. & σ. ψ. ϖ. & σ. Simplices uerò bifariam & ipſæ diuiduntur, εἰς ἀμετάβολα ἢ ὑγρὰ, καὶ εἰς ἄσημον. hoc eſt in immutabileis, ſiue liquidas, & in aſemum.

Immutabiles conſonantes.

Immutabiles ſunt quatuor, λ. μ. ν. ρ. quę ſic appellatę ſunt, quoniam non mutantur in declinationibus nominū, neque in futuris uerborum. ut νέστωρ, νέστορος. ἕλλην, ἕλληνος. ψάλλω. ψαλῶ. κρίνω, κρινῶ.

Σ.

ἄσημον uerò unum, σ. ſcilicet: quæ idcirco ita nuncupata eſt, quoniam non habet alteram ſibi peculiarem ſignificationem, ut aliæ. Nam ζ. & ſemiuocalis eſt, & duplex. ut ξ. & ψ. Sic λ. & ſemiuocalis eſt, & immutabilis. ut μ. ν. & ρ. At σ. ſolum ſemiuocalis, unde ἄσημον dicitur. A quibuſdam etiam, ut refert Diomedes grammaticus, μοναδικὸν appellatur, quòd ſuæ cuiuſdam poteſtatis ſit.


εἰκοσιτέσσαρα γράμματα.
φωνήεντα.
σύμφωνα.
προτακτικά α. ε. η. ο. ω.
ὑποτακτικά υ. ι.
μεταβολικά α. ε. ο.
ἀμετάβολα η. ι. υ. ω.
δίφθογγοι.
μακρά. η. ω.
βραχέα. ε. ο.
κυρίως. αι. αυ. ει. ευ. οι. ου
καταχρηστικῶς. ᾳ. ῃ. ηυ. υι. ῳ. ωυ
δίχρονα. α. ι. υ.
Σύμφωνα.
ἄφωνα, β. γ. δ. κ. π. τ. θ. φ. χ.
ἡμίφωνα. ζ. ξ. ψ. λ. μ. ν. ρ. σ.
ψιλά. κ. π. τ.
μέσα. β. γ. δ.
δασέα. θ. φ. χ.
διπλᾶ. ζ. ξ. ψ.
ἁπλᾶ.
ἀμετάβολα. λ. μ. ν. ρ.
ἄσημον σ.
ἀντίστοιχα π β φ
ἀντίστοιχα κ γ χ
ἀντίστοιχα τ δ θ
ζ ξ ψ
σδ κσ πσ

Syllabæ diffinitio.

ΣΥλλαβὴ ἐστὶ σύνελευσις τοὐλάχιστον δύο γραμμάτων. hoc eſt, Syllaba eſt concurſus ad minimum duarum literarum. Vel ſic, Συλλαβὴ ἐστὶ σύλληψις συμφώνων μετὰ φωνήεντος, ἢ φωνηέντων. hoc eſt, Syllaba eſt compreheñſio conſonantium cum uocali,ſiue uocalibus. Vel ſic, Συλλαβὴ ἐστὶ συμπλοκὴ στοιχείων κατάλληλος ὑφ' ἕνα τόνον, καὶ ἓν πνεῦμα ἀδιαστάτως ἀγομένη. id eſt, Syllaba eſt connexio ſiue copulatio elementorum adinuicem ſub uno tono, & uno ſpiritu indiſtanter,& ſine interuallo ducta. Dicitur autem συλλαβὴ παρὰ τὸ συλλαμβάνειν τὰ γράμματα. Abuſiue uerò & ſolæ uocales ſyllabæ dicuntur. ut ἄω. ſpiro.

Longæ natura.

Syllabarum aliæ longæ, aliæ breues, aliæ communes. Longæ, aut natura ſunt, aut poſitione fiunt. Sed hæ quę natura ſunt, modis tribus ordinantur. Aut quando per longa elementa enuntiantur. ut ἥρως. Aut quando habent ancipitem aliquam per productionem aſſumptam. ut ἄρης. Aut quando habent diphthongum. ut αἴας.

Poſitione longæ.

Poſitione longa fit ſyllaba modis quinque. Vno, cum correpta uocalis in duas deſinit conſonanteis. ut ἄλς, δάμαρς. Altero, ſi deſinat in duplicem literarum. ut ἄραψ, κόραξ. Tertio, cum in comprehenſione duæ inſeruntur conſonantes, ita tamen quod non ſit muta cum liquida. ut νέστωρ, ἕκτωρ. Quarto, ſi ſequens à duplici incipiat. ut ἄξω, ἕψω. Quinto, ſi deſinat in unam conſonantem, & ſequens item à conſonante incipiat. ut ἔργον, ἕρκος.

Breues.

Breues ſunt quæ correptam uocalem habent,& non deſinunt in duas conſonanteis,uel in aliud quod poſſit pro duabus conſonantibus accipi. ut λόγος, βρέφος. Vel cum aliquam habent ancipitem per correptionem aſſumptam. ut νῆα, ἄλα. Ὀδυσσείας β. καὶ τότε νῆα θοὴν ἅλαδ' εἰρύσσε. α. enim ubique correpta eſt.

Communis.

Communis ſyllaba eſt, longa in breuem, uel contrà, certis obſeruationibus uerſa. Communium ſyllabarum modi ſunt tres. Primus eſt,cum locum breuis, longa occupat, finita parte orationis uocali ſequente, ſiue diphthongo, nec ulla interpoſita conſonante. Ἰλιάδος γ. οὔτι μοι αἰτίη ἐστὶ, θεοί νύ μοι αἴτιοι εἰσίν. Secundus, cum breui uocali, ſiue ancipiti correptæ, duæ inſeruntur conſonantes: quarum prior ſit muta, ſequens uerò liquida. Ἰλιάδος τ. πάτροκλέ μοι δειλῇ

πλεῖστον

ϖλεῖσον κεχαρισμένε θυμῷ, hoc eſt, Patrocle mi miſeræ ani-mo gratiſſime noſtro. Tertius, cum dictio præcedens deſinat in uocalem breuem, ſeu puram ſeu cum aliqua conſonante, & ſequens incipiat à uocali, non quauis ta-men, ſed ἰῶτα tantummodo. Sic enim inuenio traditum à quibuſdam, quod etiam Priſcianus uidetur ſenſiſſe, ubi Annotatiun-
de diphthongis loquitur. Sed aduertendum eum locum culæ in Ho-
eſſe mancum. Ὀδυσσείας ν. ἡ δὲ μέ, γα ἰά, κυσα ὕ, ϖέδραμε, καὶ merum.
λάβε, γούν. & Ἰλιάδ. ξ. οἱ δὲ με, γα ἰά, χοντεσ᾽ ε, ϖέδραμον, υἷες ἀ, χαιῶν Et in eodem. Νέσορα, δ᾽ οὐκ ἔλα, θεν ἰα, χὴ πί, νοντάπερ, ἔμπης. τὸ μέγα enim extremam habet productam ſequente ἰῶτα, quæ alioqui breuis eſt. ſic ἔλαθεν. Sunt tamen qui ſimpliciter dicunt ſic, καὶ τὴν ἑξῆς ἔχῃ ἀπὸ φωνήεν-τος ἀρχόμενον, hoc eſt, & ſequentem habeat à uocali inci-pientem. nec ullum faciunt de ἰῶτα mentionem, ſecun-dum quos eſſet illud Homeri Ἰλιάδος ξ. αἰνῶς κακὸς ὡς νό-σφιν ἀλυσκάζω ϖολέμοιο. nam κος communis eſt ſyllaba. Et illud Heſiodi ἐν ἔργοις. ῥηΐδιον γὰρ ἔπος εἰπεῖν, βόε δός, καὶ ἄμαξαν. nam ϖος cum breuis ſit, hic pro longa habetur, ſicut & illud Homericum κος.

De dictione.

Λέξις ἐστὶ μέρος ἐλάχιστον τοῦ κατὰ σύνταξιν λόγου διαιρετικόν. Dictionis
id eſt, Dictio eſt minima pars orationis compoſitæ, quæ diffinitio.
diuidi poteſt.

De oratione.

Λόγος ἐστὶ λέξεων σύνθεσις διάνοιαν αὐτοτελῆ δηλοῦσα. hoc Oratio.
eſt, Oratio eſt dictionum compoſitio, ſententiam per-fectam demonſtrans. dicitur autem ϖαρὰ τὸ λέγω, quod eſt dico. Nam nomina deriuata à uerbis habentibus ε. in Notio.
penultima, loco ε. habent ο. ut φέρω, φόρος. τρέχω, τρόχος. ſic igitur λέγω, λόγος. Cuius octo ſunt partes, ὄνομα. ῥῆμα. μετοχή. ἄρθρον. ἀντωνυμία. ϖρόθεσις. ἐπίῤῥημα. σύνδεσμος. Horum declinabiles ſunt quinque, ὄνομα. ῥῆμα. μετοχὴ ἄρ-θρον. ἀντωνυμία. Indeclinabiles tres, ϖρόθεσις. ἐπίῤῥημα. σύν-δεσμος.

ACCIDENTIBVS.

Nomen.

Νομα δ' ἐστὶ μέρος λόγου πτωτικόν, σῶμα, ἢ πρᾶγμα σημαῖνον, κοινῶς ἢ ἰδίως λεγόμενον. id eſt, nomen eſt pars orationis caſualis, corpus, uel rem ſignificans, communiter, ſiue proprie dictum. corpus. ut λίθος. rem. ut παιδεία. cõmuniter dictum. ut ἄνθρωπος. proprie. ut πλάτων. Nam apud grammaticos id dicitur corpus, quod tactu, aut uiſu percipitur. Res uerò, quod ſola mẽte comprehendi poteſt.

Corpus. Res.

Accidentia nomini.

Accidunt autem nomini quinque, γένος, εἶδος, σχῆμα, ἀριθμός, πτῶσις. Genus, Species, Figura, Numerus, & Caſus.

Genera nominum.

Γένη, Genera quinque, ἀρσενικόν, θηλυκόν, οὐδέτερον, κοινόν, ἐπίκοινον. hoc eſt, Maſculinum, Fœmininum, Neutrum, Commune, Promiſcuum. ἀρσενικόν, cui nominatiuo caſu numeri ſingularis præponitur articulare ὁ. ut ὁ θεός. θηλυκόν, cui nominatiuo ſingulari præponitur articulare ἡ. ut ἡ ἀρετή. οὐδέτερον, cui nominatiuo ſingulari præponitur articulare τό. ut τὸ ξύλον. τὸ ὕδωρ. κοινόν, cui nominatiuo ſingulari præponuntur duo articularia. ὁ καὶ ἡ. ἄνθρωπος.

Epicœnum.

ἐπίκοινον, quod latine promiſcuum dicitur, eſt quod aut ſpecie maſculini generis declinatur, & ſimul ſignificat etiam fœmininum genus. ut ὁ στρουθός, hic paſſer. Aut declinatur ſpecie fœminini generis, ac etiam maſculinum genus ſignificat. ut ἡ χελιδών, hæc hirundo, & ſic ſub uno genere utrunque intelligitur. Nam inter commune & epicœnum hoc intereſt, quòd commune eſt ubi uiſu ſecernimus ſexum. ut κύων canis. Epicœnum eſt è contrario, ubi uiſu non ſecernimus ſexum. ut κόραξ coruus.

Species.

Εἴδη δύο, Species duæ. πρωτότυπον καὶ παράγωγον. Primitiua & deriuatiua. Primitiua. ut οὐρανός. γῆ. Deriuatiua. ut οὐράνιος. γήϊνος, cœleſtis, terreſtris.

Deriuatiuorum ſpecies.

Deriuatiuorum autem ſeptem ſunt ſpecies. πατρωνυμικόν. κτητικόν. συγκριτικόν. ὑπερθετικόν. ὑποκοριστικόν. παρώνυμον. καὶ ῥηματικόν. De quibus poſt nominum declinationes dicetur.

Figuræ.

Σχήματα tria, Figuræ tres, ἁπλοῦν, σύνθετον, παρασύνθετον. Simplex, Compoſita, & Decompoſita. Simplex, quę

ſecundum

ſecundum ſeipſam ſimpliciter dicitur. ut ἵππος. Compoſita, quæ ex duabus componitur dictionibus. ut φίλιππος. Decompoſita, quæ à compoſitis deriuatur. ut φιλιππίδης.

Figura compoſita quatuor fit modis. Aut enim fit ex duobus perfectis. ut χειρίσοφος, ex χειρὶ datiuo caſu, & σοφός. Aut ex duobus corruptis. ut σοφοκλῆς, ex σοφός & κλέος. Aut ex perfecto & corrupto. ut περικλῆς, ex περὶ præpoſitione, & κλέος. Aut ex corrupto & perfecto. ut φιλόδημος, ex φιλός & δῆμος. Compoſita.

Ἀριθμοί, id eſt, Numeri ſunt tres, ἑνικός, δυϊκός, πληθυντικός. Singularis, Dualis, & Pluralis. Singularis. ut ὁ ἄνθρωπος. Dualis. ut τὼ ἀνθρώπω. Pluralis. ut οἱ ἄνθρωποι. Numeri.

Πτώσεις, Caſus quinque, ὀρθή, γενική, δοτική, αἰτιατική, καὶ κλητική. Nominatiuus, Genitiuus, Datiuus, Accuſatiuus, & Vocatiuus. Ὀρθὴ δὲ πτῶσις, id eſt, Rectus caſus ſic appellatur, quòd recte ſubſtantiam rei ſignificat. Dicitur autem εὐθεῖα καὶ ὀνομαστική. εὐθεῖα quidem, quoniam συνώνυμον eſt εὐθὺ τῷ ὀρθῷ. ὀνομαστική δέ, id eſt, Nominatiuus, quòd uolentes nominare res, τῇ ὀρθῇ, hoc eſt, recto utimur. Reliqui autem quatuor caſus πλάγιαι, id eſt, obliqui uocantur, quia ex obliquo ſignificant ea quæ ſunt, aut fiunt circa ſubſtantiam. Volentes enim ſolem, uel hominem, uel equum, uel quiduis eorum quæ ſunt, ſiue definire, ſiue deſcribere, uel nominare, dicimus homo, equus. Si quid autem de his dicere uolumus, obliquis utimur. ut hominis prudentia, leonis fortitudo. Caſus. Rectus. Nominatiuus. Obliqui.

DE ACCENTIBVS.

Προσῳδία δέ ἐστι τόνος φωνῆς ἐγγραμμάτου. hoc eſt. Accentus eſt tonus uocis literatæ. ἄλλως. Προσῳδία ἐστι σημεῖόν τι ἔγγραφον, δι' οὗ γνωρίζεται ἡ ὑγιὴς τῶν φωνῶν προφορά, χρόνων καὶ πνευμάτων, καὶ διαφορὰ τοῦ σημαινομένου τῶν λέξεων. hoc eſt, Accentus eſt ſignum quoddam ſcriptum per quod cognoſcitur integra uocum prolatio, temporum & ſpirituum, & differentia ſignificati dictionum. Dicitur autem προσῳδία παρὰ τὸ πρὸς αὐτὴν ᾄδειν ἡμᾶς ταῖς φωναῖς. Sicut apud latinos, accentus dictus eſt ab accantando, quòd ſit quaſi quidam cuiuſque ſyllabæ cantus. Accentus definitiones

Sunt

Accentus diuiſio. Sunt autem decem, ὀξεῖα, βαρεῖα, περισπωμένη, μακρά, βραχεῖα, δασεῖα, ψιλή, ἀπόστροφος, ὑφέν, ἡ ὑποδιαστολή, id eſt, Acutus, grauis, circunflexus, longa linea, breuis linea ſecundum Priſcianum, ſiue longus & breuis ſecundum Diomedem, aſpiratio, leuigatio ſiue ſiccitas, auerſio, ſubunio ſiue coniunctio, & diſtinctio.

Acutus. ὀξεῖα eſt nota à ſiniſtra parte aſcendens in dextram, ſic ´, qua ſyllaba acuitur.

Grauis. βραχεῖα eſt nota à ſummo in dexteram partem deſcendens, ita `, qua ſyllaba deprimitur, ac deponitur.

Circunflexus. Περισπωμένη eſt nota ex acuto & graui facta, ita ῀, qua acuitur & deprimitur ſyllaba.

Longa linea. μακρά nota à ſiniſtra in dexteram partem æqualiter ducta, ita ¯, quæ eſt ſignum productæ uocalis. ut ἀνεψιοῦ κταμένοιο. ψῑ enim producta eſt, icciro ſupra ſe characterem habet τῆς μακρᾶς.

Breuis. βραχεῖα nota iacens ſimiliter ſupra correptam, ſed panda, & contractior, quaſi ſurſum ſpectans, quæ eſt ſignum correptæ uocalis. ut ἄρες ἄρες βροτολοιγέ. ᾰ. ſecundo loco correpta exiſtens, ſupra ſe habet characterem τῆς βραχείας. his enim duobus accentibus in ambiguis dichronis, hoc eſt, α. ι. υ. ueteres utebantur, ut in quibuſdam codicibus adhuc uidere licet.

Aſpiratio. Δασεῖα ad ſummam uocalem aſpiratam ponitur in principio dictionis, & hac notatur figura ʽ. quæ eſt leua pars circuli. ut ἡμέρα, ὥρα.

Leuigatio. ψιλή etiam ad ſummam uocalem leuigatam, id eſt, inaſpiratam ponitur, quæ in principio dictionis leui ſpiritu enuncianda ſit, & hac notatur figura ʼ. quæ eſt dextra pars circuli, aſpirationis notæ oppoſita. ut αἴας ἀνήρ. Veteres tamen diuidentes Η. uocalem, læua quidem parte pro aſpirationis nota utebantur. ut ⊢αγνός. Dextera

Annotat. uerò pro læui. ut ⊣αγρός. Vbi aduertendum eſt, quod omnis dictio à uocali incipiens uel à diphthongo, aut δασεία ſignatur aut ψιλῇ. non item, incipiens à conſonante, niſi à ρ. incipiat, quæ ſemper aſpiratur. ut ῥοπή. ῥίπτω. excipitur ῥάρος, ῥαριάς, & ῥάριον. Sed de his cumulatius in præterito imperfecto actiuo grauitonorum, hoc eſt, ἔτυπτον, habebis.

Auerſio. Ἀπόστροφος, eſt item dextera pars circuli ad ſummam conſonantem appoſita, ſed in fine dictionis, quæ fit ita ʼ. hac nota oſtendimus parti orationis deeſſe ultimam

4 uocales apoſtrophis uocalem. ut ἄρ᾽ οὕτως pro ἄρα οὕτως, quod quatuor accidit uocalibus,

uocalibus, duabus breuibus ε. ſcilicet & ο. ut φέρ' εἰπέ, pro φέρε εἰπέ. τοῦτ' ἐμόν, pro τοῦτο ἐμόν. Et duabus ancipitibus, hoc eſt, α. & ι. ſi correptæ fuerint. ut παρ' ἡμῶν, pro παρὰ ἡμῶν. ἐφ' ἡμῖν, pro ἐπὶ ἡμῖν. Hoc idem & duabus euenit diphthongis αι. uidelicet, & οι. cum pro breuibus habeantur ποιητικῶς. ut βούλομ' ἐγώ, pro βούλομαι ἐγώ. ὄιμ' ὡς ἄχθομαι, pro ὄιμοι ὡς. Υφὲν nota, qua utimur, cum duas dictiones coniungimus, quæ natura diuiſæ ſunt. Eſt nanque ὑφὲν ſubiecta uirgula uerſui circunflexa ita ‿. ut ὁ‿πως οὖν. Subunio.

Υποδιαστολή, eſt dextra pars circuli ad imam literam in fine dictionis applicata, qua nota male cohærentia diſcernuntur. ut ὅ, τι. το, τε. ἔσι, νοῦς. Exigit hic locus, ut de accentibus aliquid in uſu per dicam, definitionemque, quam Georgius ὁ χοιροβοσκός, Herodiani Alexandrini Apollonij ueteris gramaticim filij, aſſerit eſſe, in medium afferam, quæ huiuſmodi eſt. Diſtinctio. Georgius Chœroboſ.

Προσῳδία δέ ἐστι ποία τάσις ἐγγραμμάτου φωνῆς ὑγιοῦς κατὰ τὸ ἀπαγγελτικὸν τῆς λέξεως ἐκφερομένης μετά τινος τῶν συνεζευγμένων περὶ μίαν συλλαβήν: ἤτοι κατὰ συνήθειαν διαλέκτου ὁμολογουμένης, ἤτοι κατὰ τὸν ἀναλογητικὸν ὅρον καὶ λόγον. hoc eſt, ut uerbum uerbo reddam, Accentus eſt quædam extenſio uocis literatæ ſanæ ſecundum enunciationem dictionis prolatæ, cum aliquo eorum quæ ſunt coniuncta circa unam ſyllabam: ſiue ſecundum cōſuetudinem linguæ certæ, ſiue ſecundum definitionem quę ſecundum proportionem exiſtat & rationem. Dictus eſt autem accentus ab eo quod accinit & congruit dictioni ſubiectæ. Sunt autem accentus decem, per numeri perfectionē, ex quibus ſeptem, qui ſunt à literis, proprie uocantur accentus. tres autem ultimi abuſiue, qui à literis non fiunt. Ex Λ diuiſo in duas parteis, fit acutus & grauis. Ex θ. tres fiūnt, circunflexus ex ſuperiori ſemicirculo, breuis ex inferiori, longus aūt, ex linea media. Ex κ. diuiſo duo fiunt ſpiritus, ac pars ſiniſtra eſt denſus, dextra autem tenuis. Tres autem alij ultimi non fiunt ex literis. Diuiduntur uerò omnes in quatuor. εἰς τόνους, χρόνους, πνεύματα, καὶ πάθη. id eſt, tonos, tempora, ſpiritus, & paſſiones. Toni ſunt tres, acutus, grauis, & circunflexus, qui extendunt uoces ad ſimilitudinem currentium. Alia accentus definitio. Accentus unde dicatur. Toni.

tot enim ſunt etiã uiæ uel accliues, uel decliues aut curuæ.
Acutus. Et acutus quidem acuens uocem, aſſimilatur uiæ rectæ &
Grauis. ſurſum ferenti. Grauis autem deprimens, & ſecundum æ-
Circunflexus. qualitatem dictus, comparatur uiæ decliui. At circunfle-
xus, qui medius eſt, circunflectit. Horum duo proprij ſunt toni, acutus & circunflexus. Nam grauis, ſyllabicus tonus dicitur, iacens ſuper ſyllabis quæ non habent proprium tonum. Et acutus quidem & grauis, toni ſimplices, circunflexus autem cõpoſitus, quia ex acuto & graui fit. Sed acutus & circunflexus toni dictionum dicũtur, grauis ſyllabarũ.

Omnis uerò dictio ſiue monoſyllaba, ſiue polyſyllaba, unum horum ſuſcipit, uel in ultima uel in penultima, uel in antepenultima. & unuſquiſq; tonus ſortitus eſt proprium
Loci accentus acuti. locum. Acutus, tres, ultimam uidelicet ſyllabam, penultimam, & antepenultimam. In ultima ponitur acutus, quando id quod ſuſcepturum eſt eum, ſit longum abſque ſynæreſi, uel breue. ut ἀνήρ, σοφός. talia enim per ſe poſita acuuntur. In conſequentia uerò, hoc eſt, in contextu plurium dictionum grauantur. ut καλὸς ἄνθρωπος. σοφὸς ἀνὴρ ἦν. Omnis enim dictio acutum in fine ſuſcipiens per ſe acuitur, in conſequentia autem acutus in grauem mutatur. Item acutus ponitur in penultima, quando id, quod ſuſcipit, natura ſit longum, uel poſitione, & finalis ſit lon-
Longa ante longam. Grauis. ga. Longa enim ante longam non inflectitur, ſi non inflectitur, acuitur neceſſariò. Nam grauis accentus, ſi ſignandus eſt, ultimum ſolum ſortitur locum. Item ſupra longam poſitione circunflexus non ponitur, ſed acutus: etiam quando ſuſcipiens accentum ſit breue, & ultima ſyllaba breuis, aut longa. ut λόγος. πόνος. λέβης. ἔρωσ. Nam ſuper breui inflexus non ponitur ſed acutus. Item in antepenultima acutus ſolus, ſiue breuis ſiue longa ſuſcipiens ſit ſyllaba, ac finalis ſit breuis. ut δημήτριος. φιλόσοφος.

Longa uerò exiſtente finali, dictio non poteſt acui in ante-
Circunflexus. penultima κοινῶς, ἀττικῶς uerò poteſt. ut μενέλεως, λέξεως. Ante duas ſyllabas circunflexus non ponitur, ſed a-
ὀξύτονον. cutus ex neceſſitate. Iccirco habens ὀξεῖαν in ultima ſylla-
παροξύτ. ba, ὀξύτονον appellatur. In penultima παροξύτονον, ſiue
προπαροξύτονον. βαρύτονον. In antepenultima προπαροξύτονον, ſiue βαρύτονον.

νον. ὀξύτονον enim dicitur, quòd ultima ſyllaba acuatur.
παροξύτονον, quòd penultima. προπαροξύτονον, quòd ante-
penultima. βαρύτονον uerò quòd ultima grauatur, à qua βαρύτονον.
omnis accentuum ratio pendet. Ponitur autem accentus,
quum opus ſit, ſuper uocalibus & diphthongis. Grauis
accentus, ſi ſignandus eſt, unum tantum poſſidet locum, Grauis lo-cus.
extremam ſcilicet ſyllabam, ut ſupra dictum eſt. poni-
tur nanque ſuper ipſam grauans & per ſe. ut τὸν. τὼ. τοὺς.
ac etiam ἐν τῇ συνεπείᾳ, hoc eſt, in conſequentia. eſt enim
συνέπεια συναρπαγὴ τῶν λέξεων, καὶ συνεκφώνησις. ut τοὺς μὲν
περὶ τὸν ἄρχοντα. ubi quatuor dictiones omnes accen-
tum grauem habent cum ſe inuicem ſequantur, & ſimul
alia aliam trahat, nec inter eas ſpiritus ſuſpenſio fiat ulla.
Etenim in alijs ſyllabis nunquàm non ſignatur grauis ac-
centus, etſi quælibet ſyllaba, præter illam quæ acuitur
aut circunflectitur, graui accentu enuncietur. Tot enim
ſunt accentus graues in unaquaque dictione, quot ſunt
ſyllabæ: illa excepta quæ proprium habet. ut ἀγασάμενος.
σά enim proprium habet accentum, acutum ſcilicet: cæ-
teræ uero, tam præcedentes quàm ſequentes, grauem.
Circunflexus uerò circunflectens dictionem, duo loca oc- Circunflexi
cupauit, ultimam ſcilicet ſyllabam, & penultimam. Po- loca.
nitur autem in polyſyllabis ſuper ultimam, cum ex ſynæ-
reſi longa fit. ut ναυσικάα ναυσικᾶ. Omnis enim ſynæ- Contractio.
reſis ex acuto & graui inflexum accentum facit. Etiam
ſuper ſimpliciter longam. ut τιμῆς.

Omnis enim genitiuus & datiuus extremam produ- Canon.
ctum habens, accentum ſuſcipientem, inflectitur. ut ἀρε-
τῆς, ἀρετῇ. καλοῦ, καλῷ. quemadmodum & nominatiuus,
& accuſatiuus acuitur. ἀρετή, ἀρετήν. καλός, καλόν. Etiam
& diphthongus finalis habens υ. φιλόν, ſi ſuſcipit tonum, Diphthon-
circunflectitur. εὖ. φεῦ. οὐδαμοῦ, præter adnotata, uideli- gus.
cet ἰδού, ἰού, & οὔ. Ponitur etiam ſupra penultimam
quum longa ſit natura, & ultima breuis. ut μαῖα, γαῖα,
μοῦσα. Omnis enim natura longa ante finalem bre-
uem inflectitur, & cum ex ſynæreſi penultima longa fu-
erit. ut βοάεται, βοᾶται. Omnis nanque ſynæreſis ex acuto
& graui circunflexum facit. Iccirco habens circunflexum

in extrema ſyllaba περισπώμενον appellatur. ut ποιῶ. habens uerò in penultima, προπερισπώμενον. ut ποιοῦμαι.

Quæſtio de accentu circunflexo.

Quæri poteſt hoc in loco, cur circunflexus non tot ſortitus ſit loca, quot acutus, ultimæ, ſcilicet, penultimæ, & antepenultimæ. Reſpondetur, quòd huius gratia non poteſt circunflexus ſuper tertiam ſyllabam locari, quia ex acuto & graui per craſim compoſitus eſt. Acutus enim & grauis concurrentes, circunflexum faciunt. Quoniam igitur non inuenitur acutus accentus ante treis ſyllabas, ob ineptam ac difficilem pronunciationem, nam ſi ſuper quartam ſyllabam ponatur acutus. ut ἀπόλλωνιος, uox nempe, quæ ſuper eam in ipſa pronuntiatione per ἄρσιν intenditur & eleuatur, in fine dictionis omnino deficeret, & caderet, cum tres ſequentes ſyllabæ graui accentu continuato, ac æquali tono forent enuntiandæ. Huius gratia neq; circunflexus ante duas ſyllabas locari poteſt. ut γεωργιος ποιοῦμενος. Si enim circunflexus ſuper ῶρ. ſyllabam ponatur & ſuper οῦ. quæ à fine tertia eſt, liquido apparet acutum accentum quartum poſſidere locum. Nam tametſi non omnis dictio habens circunflexum ex craſi conſiſtat, ac ſaltem ipſe circunflexus ui ac poteſtate, & acutum complectitur & grauem, & ob hanc cauſam ſyllabam appetit quæ ſit aut natura, aut ex craſi longa, & duo habeat tempora, quæ aut actu, aut poteſtate in quas diuidi poſſit, ad cuius diuiſionem & ipſe circunflexus diuidatur in acutum ſcilicet & grauem. ut πυλῶν, πυλάὼν. Quamobrem cum ſecundum eius ſyllabæ tempus, quæ circunflexo pronuntiatur accentu, grauem habere uideatur, identidem ſe queretur, tres graues accentus poſt unum acutum pronuntiari. ut ποιοῦμεθα, ποιέὸμὲθὰ, quod quidem ineptiſſimum eſt. Dictum eſt etiam circunflexum poni ſuper penultimã ſi ſit natura longa & extrema breuis. ut μῶα, μοῦσα. At ſi fortè euenerit, ut ultima quoq; ſit natura longa, nequaquàm penultima circunflexũ ſuper ſe habere poteſt: quamobrem ambæ, ſiue actu ſiue poteſtate diuiſibiles ſunt, ad quorum diuiſionem, & circunflexum diuidi neceſſe eſt, in acutum uidelicet & grauem: & ſic acutus quartum poſſidebit locum, grauis tertium & deinceps, ut ſupra. Iccirco

Accentus nunquàm in 4. ſyllaba.

cautum

cautum eſt, ut longa ante longam acuatur. quæ ſi in duas diſſoluatur ſyllabas, acutum qui ſimplex eſt, ſuper penultimam manere neceſſe eſt. ut πηλείδης πηλεΐδης, ἐποιείσθην ἐποιεέσθην. Etiam ſi penultima ſit poſitione longa, licet extrema breuis exiſtat, non ob hoc circunflectitur, ſed acuitur. Quandoquidem uocalis quæ ex ſe natura breuis eſt, & unum tantum habet tempus, uirtute conſonantium producitur: nec ulla ratiōe diſſolui poteſt, ſicut diſſoluitur quę eſt natura longa. huius gratia ſimplicem appetit accentū, acutum ſcilicet. ut ὄρθρος, ἔγχος.

Χρόνοι δὲ, id eſt, tempora duo ſunt, μακρά, καὶ βραχεῖα. Sequitur enim uocaleis tempus unum, aut duo. Breuis uocalis unum tempus habet, longa duo. His nanque ſignis, ſiue notis utebantur antiqui in ambiguis dichronis, ut ſupra adnotauimus. oſtendentes quę earum longę eſſent, & quę breues. Πνεύματα autem, hoc eſt, ſpiritus, duo, δασεῖα καὶ ψιλή, quæ ad ſummam uocalem ſiue diphthongum in principio dictionis ponuntur. aſpiratur & ρ. cum in principio dictionis ponitur. ut ῥώμη. Tempora. Spiritus.

Πάθη tria, ἀπόστροφος, ὑφέν, καὶ ὑποδιαστολή. hæ tres notæ non proprie appellantur accentus, cum à literis factæ non ſint, ſed πάθη, hoc eſt, paſſiones, quòd circa dictiones patientes uerſentur, nec ſuper uocaleis ponūtur ſicuti alij accentus. Nam ἀπόστροφος dictionis defectum indicans, ſuper extremam conſonantem locatur. Υφὲν uerò & ὑποδιαστολὴ dictionibus ſupponuntur: alterum quidem ut duas dictiones coniungat, quæ natura diuiſæ ſunt: alterum uerò ut male cohærentes diſcernat. Paſſiones.

DE DECLINATIONE NOMINVM.

Nominum declinationes ſunt quinque: quatuor pariſyllabæ, quinta uerò impariſyllaba, & hæ quidem ſimplices dicuntur, quando neque ſynæreſin neque craſin patiuntur.

ET HAEC PARISYLLAB.

Prima decli. pariſyllaborum. PRima igitur declinatio eſt pariſyllaborum nominum maſculinorum tantum in ας. aut in ης. deſinentium. ut ὁ αἰνείας, ὁ χρύσης. Quorum genitiuus ob id quidem uarius eſt, quia uarij ſunt linguarum uſus. Hac de cauſa priuſquàm ad nominum inflexionem ueniamus, de eo, deq; alijs caſibus nonnulla, quæ quidem obſeruatione digna nobis uiſa ſunt, præponenda cenſuimus. Nominatiuus. Atq; ut ordinem caſuum ſequamur, primum quidem ſciendum eſt, quòd ad ſingularem nominatiuum attinet, Iones in nominibus in ας. deſinentibus, niſi Dorica fuerint, ſicut eſt ὁ λάας, τοῦ λάα. & ὁ ἀλευάς, τοῦ ἀλευά, Iones α. in η. uertere. uertere α. in η. ac dicere ὁ ἑρμείης, ἀντὶ τοῦ ὁ ἑρμείας. Καλλίμαχος ἐν ὕμνοις ὁ δὲ δώματος ἐκ μυχάτοιο ἔρχεται ἑρμείης. Dores η. in α. Dores uerò contrarium facientes in nominibus in ης. deſinentibus uertere η. in α. productum, & dicere ὁ χρύσας, ἀντὶ τοῦ χρύσης. & ὁ κρονίδας, ἀντὶ τοῦ κρονίδης. Θεόκριτος ἐν πτολεμαίῳ. ὅττι σφέων κρονίδας μελέων ἐξείλετο γῆρας. Nominatiuus in α. Præterea inueniri nomina quorum nominatiuus in ας. aut in ης. deſinens, apud poëtas in α. ad ſimilitudinem uocatiui terminatur, ἔθει αἰολικῷ, βοιωτικῷ, καὶ θετταλικῷ. ut ὁ ἀρχύτα, ἀντὶ τοῦ ἀρχύτας. ὁ θυέστα, ἀντὶ τοῦ θυέστης. Sunt tamen qui uelint hic ἀντίπτωσιν eſſe, hoc eſt Priſcianus. uocatiuum pro nominatiuo poni, quorum opinioni Priſcianus noſter adſtipulatur, qui ubi de conſtructione ſcribit, ſic inquit. Antiquis quoq; mos eſt, nominatiuos pro uocatiuis proferre. Homerus ἰλιάδος γ. ἠέλιος ὃς πάντ᾽ ἐφορᾷς, καὶ πάντ᾽ ἐπακούεις. Vergilius. quem ſecutus Verg. in xi. Corniger heſperidum fluuius regnator aquarum. fluuius pro fluuio dixit. Macedones autem, & Teſſali è contrario uocatiuos pro nominatiuis proferre ſolebant. Homerus ἰλιάδος α. μάλιστα δὲ μητιέτα ζεύς. hic uocatiuus pro nominatiuo, μητιέτα pro μητιέτης. Vnde Romani frequentiſſime huiuſcemodi nomina, & maxime appellatiua per uocatiuum græcum etiam pro ſuo nominatiuo. ut Sophiſta, Citharista. Perſius. Perſius tamen indubitanter pro nominatiuo poſuit, Cenſorem ue tuum, uel quod trabeate ſalutas, trabeate dixit pro trabeatus. hæc Priſcianus.

Ἡ γενική,

Genitiuus. Η γενική, τοῦ ἑρμείου κοινῶς καὶ ἀττικῶς, καὶ ἑρμεία δωρικῶς. Nam δῶρις in huiuſmodi nominibus in ας. communiter deſinentibus, ſiue ex conuerſione η. in α. ἔθει δωρικῷ, abiecto σ. faciunt genitiuum. ut κρονίδας, τοῦ κρονίδα. ἀπὸ τοῦ κρονίδης κρονίδου. ὁ φιλόνδας τοῦ φιλόνδα. Θεο. ἐν νομεῦσι. εἰπέ μοι ὦ κορύδων, τίνος αἱ βόες, ἦ ῥὰ φιλόνδα. ἀντὶ τοῦ φιλόνδου. Sic igitur ὁ ἑρμείας, τοῦ ἑρμεία. Cui ſi addatur ο. μικρὸν fit ἑρμείαο αἰολικῶς, καὶ βοιωτικῶς: ſicut βορέας βορέα βορέαο. Καλλίμαχος ἐν ὕμνοις. ἄμφω δὲ θρηΐκι τόθεν βορέαο καταΐξ ἔρχεται. Mutatis uerò α. in ε. & ο. in ω. μέγα fit ἑρμείεω ἰωνικῶς cum accentu acuto in antepenultima, quanquàm extrema ſit natura longa. Quoniam genitiui διὰ τοῦ εω. ἰωνικῶς, ſi à communibus genitiuis grauitonis ſint, acuunt antepenultimam. ut ἀργέστης, ἀργέστου, ἀργέστεω. ni fortè ſyncopam patiantur. ut βορέας, βορέεω, βορέω ποιητικῶς. Ἡσίοδος ἐν θεογονίᾳ. νόσφι νότου, βορέωτέ, καὶ ἀργέστεω, ζεφύρου τε. Si uerò à circunflexis genitiuis ſint, παροξύνονται. ut αὐλητὴς, αὐλητοῦ, αὐλητέω.

Mos doricus

Genitiuus Ionicus.

Datiuus. Η δοτικὴ, τῷ ἑρμείᾳ κοινῶς, καὶ ἑρμείῃ ἰωνικῶς, τροπῇ τοῦ α. εἰς η. ſicut in nominatiuo. Καλλίμαχος. οὐ πάγος ἑρμείῃ κυλλήνιος, οὐδὲ κρήτῃ. Dores uerò è contrario in nominibus deſinentibus in ης. κοινῶς, uertunt η. in α. ſicut in nominatiuo. ut ὁ αἰακίδας, ἀπὸ τοῦ αἰακίδης, τῷ αἰακίδᾳ. Θεο. ἐν πτολεμαίῳ. ἀλλὰ θέτις βαθύκολπος ἀκοντισὰν ἀχιλῆα αἰακίδᾳ πηλῆϊ. ἀντὶ τοῦ, αἰακίδῃ, ἰῶτα tamen utrobique ſubſcripto. Quoniam omnis datiuus ſingularis aut in ι. ἐκφωνούμενον, hoc eſt, prolatum, deſinit. ut τῷ αἴαντι: aut in ι. non prolatum, ſicut eſt in diphthongis. τῷ ἀρχύτᾳ. τῇ ἀρετῇ. τῷ λόγῳ. Sic enim ueteres præpoſitiuis uocalibus in diphth. etiam improprijs ι. adſcribere ſolebant. Nunc uerò in tribus improprijs, hoc eſt, ᾳ. ῃ. ῳ. uſus obtinuit, ut ι. ſubſcribatur: quod ideo quidem factum eſt, ut lectio fieret clarior. Excipiuntur autem nomina in υς, deſinentia, quæ per abiectionem σ. inflectuntur. ut ὁ καμῦς, τοῦ καμῦ, τῷ καμῦ. ὁ ἀπφῦς. τοῦ ἀπφῦ, τῷ ἀπφῦ. & ſimilia, quorum datiuus omnino reſpuit ι. quoniam nulla inuenitur dictio, quæ in υι. diphth. deſinat. Quin etiam Aeoles datiuis in ω. deſinentibus ι. nõ adſcribunt. Datiuus uerò dualis cum ſemper in diphth. ſiue

Dores.

Canon.

Nomina in υς.

Aeolicus datiuus.

Dati. dual.

ſiue propriam, ſiue impropriam exeat, ι. non prolatum ſemper habet. ut τοῖν ἑρμείαιν. τοῖν αἰάντοιν. τοῖν Μενέλεων.

Pluralis datiuus. At datiuus pluralis aut in ι. prolatum deſinit. ut τοῖς αἵμασι. ταῖς γυναιξί: aut non prolatum. ut τοῖς ἑρμείαις. τοῖς λόγοις. τοῖς Μενέλεως.

Accuſatiuus. Η αἰτιατική, τὸν ἑρμείαν κοινῶς, καὶ ἑρμείην ἰωνικῶς, τροπῇ τοῦ α. εἰς η. ut ſupra. Ιλιάδος ω. ἀλλ' οὐχ ἑρμείην ἐριούνιον ὕπνος

Ξέρξεα. ἔμαρπτε. καὶ ἑρμείεα, ſicut ξέρξην, ξέρξεα. Diſſoluunt enim

Iones η. in εα. Iones η. in εα. & abijciunt ν. nam α. ἀποβλητικόν ἐστι τοῦ ν. hoc eſt abiectiuum, niſi à declinatione. ut ἡ μοῦσα, τὴν μοῦσαν. & ἔτυψα, ἔτυψαν. Herodotus hiſtoriarum vij. ἀποδέξας δὲ βασιλῆα πέρσῃσι δαρεῖος ξέρξεα ὡρμάτο στρατεύεσθαι. Sic

Dores. δεσπότην, δεσπότεα, & ſimilia. Dores uerò in nominibus in ης. deſinentibus, uertentes η. in α. ſicut in alijs caſibus, τὸν κρονίδαν dicunt. Θεό. ἐν ἐπιθαλαμίῳ ἑλένης. μοῦνος ἐν ἀμιθέοις κρονίδαν διὰ πενθερὸν ἑξεῖς.

Vocatiuus. Η κλητική, ὦ ἑρμεία κοινῶς, καὶ ἑρμείας ἀττικῶς. Nam Atti-

Mos atticus ci in omnibus numeris cuiuſuis declinationis, parem faci-

Annotat. unt uocatiuum nominatiuo. Hoc etiam annotandum eſt, Nomina pariſyllaba in ης. deſinentia, facere uocati-

Exceptiones uum in η. ut ὁ χρύσης, ὦ χρύση. Annotantur ὁ λάχνης, ὦ λάχνα. ὁ πυραίχμης, ὦ πυραίχμα. καὶ ὁ μεναίχμης, ὦ μεναίχμα, quæ

Nomina in της. hanc regulam non ſequuntur. Etiam in της. deſinentia pariſyllaba, in α. correptum faciunt uocatiuum. ut ὁ τοξότης, ὦ τοξότα. ὁ ἱππηλάτης, ὦ ἱππηλάτα. Excipiuntur ὁ αἰήτης, ὦ αἰήτη. ὁ καλλιπέτης, ὦ καλλιπέτη. ὁ αἰναρέτης, ὦ αἰναρέτη. ὁ φι-

In πης. poëtica. λοθερσίτης, ὦ φιλοθερσίτη. Etiam in πης. poëtica. ut ὁ κυνώπης, ὦ κυνῶπα. ἰλιάδος α. τιμὴν ἀρνύμενοι μενελάῳ, σοί τε κυνῶ-

Gentilia in ης. πα. Nomina quoque gentilia in ης. deſinentia, in α. faciunt uocatiuum. ut ὁ σκύθης, ὦ σκύθα. ὁ πέρσης, ὦ πέρσα. Si uerò eadem fuerint propria, in η. faciunt uocatiuum. ut ὦ πέρση. Ησίοδος ἐν ἔργοις. ἐργάζευ νήπιε πέρση ἔργα. Etiam compoſita à τρίβω, πωλῶ, μετρῶ. ut ὁ παιδοτρίβης, ὦ παιδοτρίβα. ὁ βιβλιοπώλης, ὦ βιβλιοπῶλα. ὁ γεωμέτρης, ὦ γεωμέτρα.

Genitiuus pluralis. Η γενική τῶν πληθυντικῶν, τῶν ἑρμειῶν κοινῶς, καὶ ἑρμειάων δωρικῶς, τροπῇ τοῦ ω. εἰς α. μακρόν. Σοφοκλῆς ἐν αἴαντι. ἀρωγὸς τῆς αἴαντος γενεᾶς χθονίων ἀπ' ἐρεχθειδᾶν ἔχομεν στοναχὰς καὶ αἴνανδον ἔργον ἀτρειδᾶν τῷ δ' ἄρχει. Et Pindarus ἐν πυθίοις,

καὶ μὰν

καὶ μὰν ἡρακλειδᾶν ἔκγονοι ὄχθαις ὑπὸ ταυγέτου ναίοντες αἰεί. καὶ ἑρμειάω αἰολικῶς καὶ βοιωτικῶς, ἀπὸ τοῦ ἑρμειῶν, κατὰ ἐπέκτασιν τοῦ α. ſicut ἐρετάων ἀπὸ τοῦ ἐρετῶν. Ὀδυσσ. ιας β. οὐ γὰρ νηός ἐπήβολος, οὐδ᾽ ἐρετάων. καὶ ἑρμειέων ἰωνικῶς, ἀπὸ τοῦ ἑρμειάων, τροπῇ τοῦ α. εἰς ε. ὡς περσέων, ἀπὸ τοῦ περσάων. Herodotus tertio hiſtoriarum. εἰ γάρ τινες καὶ ἄλλοι τὰ περσέων νόμιμα ὀρθῶς ἐπιστέαται. Poſſunt & ſingula à ſingulis genitiuis ſingularibus deduci. hoc eſt, ἀπὸ τοῦ ἑρμείου, τῶν ἑρμειῶν. ἀπὸ τοῦ ἑρμεία, τῶν ἑρμειᾶν. ἀπὸ τοῦ ἑρμείαο, τῶν ἑρμειάων. καὶ ἀπὸ τοῦ ἑρμείεω, τῶν ἑρμειέων.

Datiuus pluralis. Adnotatio.

Η δοτική. τοῖς ἑρμείαις κοινῶς, καὶ ἑρμείῃς, καὶ ἑρμείῃσι ἰωνικῶς. Vbi animaduertendum eſt, omnem datiuum pluralem in σ. deſinentem κοινῶς aſſumere ι. κατὰ προσχηματισμὸν ἔθει ἀττικῷ, δωρικῷ, καὶ ἰωνικῷ. ut ἀτρείδαις, ἀτρείδαισι. μούσαις. μούσαισι. λόγοις, λόγοισι. Ὀδυσσ. α. αἰεὶ δὲ μαλακοῖσι, καὶ αἱμυλίοισι λόγοισι θέλγει. At Iones in his quæ habēt αι. diphthongon, ſiue in σ. deſinant, ſiue in ι. κατὰ προσχηματισμὸν etiam α. in η. uertere conſueuerunt: ſicq; ex diphthongo propria fit impropria. ut ἀτρείδαις, ἀτρείδῃς, ἀτρείδῃσι. παλάμαις, παλάμῃς, παλάμῃσ. Nam ſicut Atticorum eſt proprium uertere ε. in ει. diphthongon. ut εἶδεν, ᾔδεν: ſic Ionum mutare α. in η. αι. diphthongon. Sic Herodianus. Ιλιάδ. β. ὅσσοι ἅμ᾽ ἀτρείδῃς ὑπὸ ἴλιον ἦλθον. καὶ Ὀδυσσ. ε. Οἵ τότ᾽ ὄλοντο τροίῃ ἐν εὐρείῃ χάριν ἀτρείδῃσι φέροντες.

Datiuus Ionicus.

Accuſatiuus pluralis.

Η αἰτιατική. τοὺς ἑρμείας κοινῶς. Inuenitur etiam huiuſmodi adcuſatiuum pluralem & in εας. deſinere: tanquàm à ſingulari accuſatiuo Ionico κατὰ διάλυσιν. hoc eſt, τὸν δεσπότην δεσπότεα, καὶ προσθέσει τοῦ σ. δεσπότεας. Herodotus primo hiſtoriarum. καὶ οὕτω οὔτε σὺ ἀλώσεαι ἀδικέων τοὺς δεσπότεας, οὔτε ἡμῖν κακῶς βεβουλευμένα ἔσται. & alia παραδείγματα.

Exemplum primæ declinationis.

Ενικά. Ὁ ἑρμείας κοινῶς, καὶ ἑρμείης ἰωνικῶς. Τοῦ ἑρμείου κοινῶς καὶ ἀττικῶς, καὶ ἑρμεία δωρικῶς, καὶ ἑρμείαο αἰολικῶς καὶ βοιωτικῶς, καὶ ἑρμείεω ἰωνικῶς, καὶ ἑρμείω ποιητικῶς. Τῷ ἑρμείᾳ κοινῶς, καὶ ἑρμείῃ ἰωνικῶς. Τὸν ἑρμείαν κοινῶς, καὶ ἑρμείεα ἰωνικῶς, καὶ ἑρμείην. ὦ ἑρμεία κοινῶς, καὶ ὦ ἑρμείας ἀττικῶς. Δυϊκ. τὼ ἑρμεία. τοῖν ἑρμείαιν. ὦ ἑρμεία. Πληθυντικ. Οἱ ἑρμεῖαι. τῶν ἑρμειῶν κοινῶς, καὶ ἑρμειᾶν δωρικῶς, καὶ ἑρμειάων αἰολικῶς, καὶ ἑρμειέων ἰωνικῶς. Τοῖς ἑρμείαις κοινῶς, καὶ ἑρμείῃς, καὶ ἑρμείῃσι ἰωνικῶς. Τοὺς ἑρμείας κοινῶς, καὶ ἑρμείεας ἰωνικῶς. ὦ ἑρμεῖαι. Inuenitur tamen

ſingularis numerus huiuſcemodi nominis uario modo apud poëtas ſcribi. ſic, ὁ ἑρμίας, καὶ ἑρμείας, καὶ ἑρμῆς, καὶ ἑρμᾶς, καὶ τροπῇ τοῦ η. εἰς α. δωρικῶς. Θεο. ἐν θύρσιδι. ἦνθ' ἑρμᾶς πράτιςος ἀπ' οὔρεος. εἶπε δὲ δάφνι. Et ſic de alijs caſibus κατ' ἀναλογίαν.

Ὁ κρονίδης κοινῶς, καὶ κρονίδας δωρικῶς. Τοῦ κρονίδου κοινῶς, καὶ κρονίδα δωρικῶς, καὶ κρονίδαο αἰολικῶς. καὶ βιωτικῶς. καὶ κρονίδεω ἰωνικῶς, καὶ κρονίδω ποιητικῶς. Τῷ κρονίδῃ κοινῶς, καὶ κρονίδᾳ δωρικῶς. Τὸν κρονίδην κοινῶς. καὶ κρονίδαν δωρικῶς, καὶ κρονίδεα ἰωνικῶς. ὦ κρονίδη κοινῶς, καὶ ὦ κρονίδης ἀττικῶς. Δυϊκά. Τὼ κρονίδα. τοῖν κρονίδαιν. ὦ κρονίδα. Πλη. Οἱ κρονίδαι. Τῶν κρονιδῶν κοινῶς, καὶ κρονιδᾶν δωρικῶς, καὶ κρονιδάων αἰολικῶς, καὶ βοιωτικῶς. καὶ κρονιδέων ἰωνικῶς. Τοῖς κρονίδαις κοινῶς, καὶ κρονίδῃς, καὶ κρονίδῃσι ἰωνικῶς. Τοὺς κρονίδας κοινῶς. καὶ κρονίδεας ἰωνικῶς. ὦ κρονίδαι.

DE SECVNDA DECLINATIONE PARISYLLABORVM.

Secunda declinatio.

SEcunda declinatio eſt pariſyllaborum nominum in α. ſiue in η. deſinentium, generis tantum fœminini. Quorum genitiuus in ας. uel in ης. Datiuus in ᾳ. uel in ῃ. diphth. improprias deſinit. In ν. uerò accuſatiuus cum uocali nominatiui.

Annotatio.

In qua declinatione illud in primis aduertendum eſt, in ſingulari nominatiuo quaſdam ex uocalibus α. finalem, quaſdam η. nonnullas utrunque appetere. ε. quidem & ι. α. ſibi uendicant. ut ῥέα. φιλία. υ. uerò & ω. μίγα appetunt η. δύη, ζωή. α. & ο. μικρόν utrunque poſtulant. ναυσικάα, δανάη, χρόα, & ἀκοή. Eodem modo ex conſonantibus quædam appetunt α. ut ζ. ξ. ψ. σ. ſimplex ac duplex, & geminatum λλ. ut φύζα, δόξα, δίψα, μοῦσα, θάλασσα, δίκελλα. ἕλλη tamen nomen proprium mulieris, & πέλλη, quod eſt urbis nomen excipiuntur. Quædam præterea η. ut β. & γ. & ſimplex λ. ſiue per ſe, ſiue in alterius complectione conſonantis. & μ. π. τ. φ. χ. ut θήβη, ςέγη, αὐλή. excipiuntur, παῦλα, & ἀνάπαυλα. ὁ μίχλη, κίχλη, ζεύγλη. & ζεύγλα ſecundum ueteres. οἴμη, καλλιόπη, ἀρετὴ, νύμφη, τύχη. At δ. θ. κ. ν. appetunt α. & η. ut λήθη, κνίδη, κίσσαιθα, λήθη, ναυσικᾶ, πλοκή

κᾶ, πλοκή, χλαῖνα, τέχνη. Etiam in ρα. deſinentia, ſiue unius ſint generis, ſiue trium, α. debent habere finalem. ut ἡμέρα. διφθέρα, περιστερά, φοβερά, σκιερά. Excipiunt ἄσκρη, κόρη, κόῤῥη, ἀθάρη, δέρη, κύρη, ἔφύρη, τερψιχόρη, κάτρη, ὀλυκρή, ἄγρη, ἴρη, ἀντισάρη. Adiectiua quoque fœminini generis, quæ à nominibus maſculinis in ος. purum deſinentibus fiunt, α. finalem deſiderant. ut λόγιος, λογία. ἀνδρεῖος, ἀνδρεία. excipitur ὄγδοος, ὀγδόη. Si uerò maſculina in ος. non purum terminabuntur, fœminina oportebit in η. deſinere. ut καλός, καλή. ταπεινός. ταπεινή. excipiuntur quæ habent ρ. ante ος. ut ἡμέτερος, ἡμετέρα. αὔγουσα uerò ἀπὸ τοῦ αὔγουσος, quia Latinum eſt, η. in ἀ. correptum tranſtulit: nam αὐγούστη dicendum fuerat. Sed Latini Aeolum more η. in α. correptum uertere conſueuerunt. Id quoque & Iones faciunt. νύμφα enim dicunt pro νύμφη. ἰλιάδος γ. δεῦρ' ἴθι νύμφα φίλη. καὶ ὀδυσσείας δ. νύμφα φίλη σὺ μὲν ἄρ. μεκατάκταν εν νηλέϊ χαλκῷ. nam φα. breuis eſt: quare in genitiuo, & datiuo ipſum α. in η. reuertitur. αὐγούστης, αὐγούστῃ. & νύμφης, νύμφῃ. Cum uerò αὐγοῦσα proprium eſt nomen, α. productum habet: idque in obliquis ſeruat ἔθει δωρικῷ. ut αὐγοῦσα, αὐγούσας. Nam Dorum eſt uertere η. in α. productum. ut φιλομήλα, pro φιλομήλη. σελάνα pro σελήνη. Θεο. ἐν φαρμακευτρίᾳ. ἀλλὰ σελάνα φαῖνε καλόν. καὶ ἀθάνα pro ἀθήνη. & κράνα pro κρήνη. & alia. Καλλίμαχος ἐν ὕμνοις. τὸν δὲ χολωσαμένα περ ὅμως προσέφασεν ἀθάνα. & in eodem ὕμνῳ. ὅπη κράνᾳ ἑλικωνίδι καλὰ ῥέοισα. & alia. Iones uerò contrà in huiuſmodi nominibus α. productum in η. uertunt, niſi Dorica fuerint. ut ἱστορίη, ἱστορίης, ἱστορίῃ. pro ἱστορία, ἱστορίας. Herodotus ipſo ſtatim hiſtoriarum initio. ἡροδότου ἁλικαρνασῆος ἱστορίης ἀπόδεξις ἥδε. ἡμέρη pro ἡμέρα. idem in eodem. ὡς δὲ ἡμέρη τάχιστα ἐγεγόνεε. ἀθηναίη pro ἀθηναία. ὀδυσσείας ζ. τὸν μὲν ἀθηναίη θῆκεν διὸς ἐκγεγαυῖα μείζονα.

Nomina in ρα. — *Nomina adiectiua.* — *αὔγουσα.* — *Latinos η. in α. uertere.* — *Dorum mos* — *Ionum mos*

De genitiuo ſingulari.

In genitiuo ſingulari annotandum eſt, ſola nomina in α. purum, necnon in δα. in θα. & in ρα. deſinentia, ſeruare α. in genitiuo & datiuo κοινῶς. ut μαῖα, μαίας, μαίᾳ. λήδα, λήδας, λήδᾳ. σιμαίδα, σιμαίδας, σιμαίδᾳ. ἡμέρα, ἡμέρας, ἡμέρᾳ. ἀθηνᾶ uerò & γανσικᾶ, & μνᾶ, quæ κατὰ πάθος fiunt,

Nomina in α. purum. δα. θα. ρα.

licet in nullam dictarum deſinãt terminationum: α.tamen in genitiuo ſeruant & datiuo: ſicut eorum perfecta, quæ in

ἀθηνάα. α.purum exeunt.hoc eſt, ἀθηνάα, ναυσικάα, & μνάα. Eſt enim ἀθήνη, unde ἀθηναία: ſicut á σελήνη σεληναίη. abiecto uerò ι. ἀθηνάα, ϰαὶ ϰράσει ἀθηνᾶ: ſicut μναία, μνάα, μνᾶ. Idcirco extremam producunt, & circunflectuntur. Declinantur autem ſicut dictum eſt, ἀθηνᾶ, ἀθηνᾶς, ἀθηνᾷ. ναυσικᾶ, ναυσικᾶς, ναυσικᾷ. & μνᾶ, μνᾶς, μνᾷ. Cætera uerò omnia uertunt α. in η. ut μοῦσα. μούσης, μούσῃ. δίψα, δίψης, δίψῃ.

De datiuo ſingulari.

Annotatio. Aduertendũ eſt, huius declinationis datiuũ ſingularem apud Poëtas metri gratia pati μεταπλασμόν. ut ὑσμίνι διὰ τοῦ ι. ἀντὶ τοῦ ὑσμίνῃ, διὰ τῆς ῃ. διφθόγγου. Et ἀλκί, ἀντὶ τοῦ ἀλκῇ, & ſimilia. ἀλκὶ tamen ἀπὸ τοῦ ἄλξ, ἀλκὸς deduci poteſt: ſicut πλακὶ ἀπὸ πλὰξ τοῦ πλακός. Patitur etiã προσχηματισμὸν τῆς φι. συλλα-

φι, βῆς. ut παλάμηφι, ἀντὶ τοῦ παλάμῃ. Quæ figura etiam in alijs caſibus tam ſingularis numeri quàm pluralis, apud poëtas frequentiſſimo habetur in uſu: nec ſolũ in hac ſecunda declinatione, ſed in alijs. In pronominibus etiam & aduer-

Pronomina et aduerbia. bijs nec diſcernuntur caſus, niſi ex orationis ſententia: quoniam nulla datur horum certa formatio, Quorũ omnium hæc ſint exempla. In nominatiuo ſecundæ declinationis.

Exempla φι. Ἡσίοδος ἐν ἔργοις. ὁδὸς δὲ ἐτέρηφι παρελθεῖν ϰρείσσων. ἀντὶ τοῦ ἑτέρα ὁδός. In genitiuo Ὀδυσ. β. ὄρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆφιν. ἀντὶ τοῦ ἐξ εὐνῆς. ϰαὶ Ἰλιάδος θ. ἡ ῥὰ ϰαὶ ἄλλον ὀϊστὸν ἀπὸ νευρῆφιν ἴαλλεν. ἀντὶ τοῦ ἀπὸ νευρᾶς. In datiuo. Ὀδυσ. ε. Πῦρ μὲν ἐπ' ἐσχαρόφιν μέγα ϰαίετο. ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἐσχάρᾳ. In adcuſatiuo. Ἰλιάδος π. ϰύτε ταῦρον ἔπεφνε λέων ἀγέληφι μετελθών. ἀντὶ τοῦ μετ' ἀγέλην. Καὶ ἡσίοδος ἐν ἔργοις. Μηδ' ἀναβάλλεσθαι ἔς τ' αὔριον, ἔς τ' ἔνηφιν. ἀντὶ τοῦ ἐς ἔνην. In uocatiuo. Οὐρανίαφι φίλη. ἀντὶ τοῦ ὦ οὐρανία φίλη. In datiuo plurali. Ὀδυσ. ε. Πρὸς ϰοτυληδονόφιν πυϰιναὶ λάϊγγες ἔχονται. ἀντὶ τοῦ πρὸς ταῖς ϰοτυληδόσι. Sic Euſtathius. Nam πρὸς

πρὸς cum datiuo. præpoſitio datiuo iuncta, inhærentiam quandam ſignificat: quæ conſtructio in ſequenti uerſu explicite poſita eſt, uidelicet. ὡς τοῦ πρὸς πέτρῃσι θρασιάων ἀπὸ χειρῶν ῥινοὶ ἀπέδρυφθεν. ἀντὶ τοῦ πρὸς ταῖς πέτραις. In adcuſatiuo plurali. Ἰλιαδ. ν. ἔλποντο δὲ νῆας ἀχαιῶν αἱρήσειν, ϰτενέειν δὲ παρ' αὐτόφι πάντας ἀχαιούς. ἀντὶ τοῦ παρὰ αὐτὰς ναῦς. In genitiuo ſingulari tertiæ

declinationis

declinationis. Ὀδυσ. ω. ὥς κεντηλιφαχνὰς ἐκ ποντόφιν ἀνδράσιν φι. in tertia
εἶκ. ἀντὶ τοῦ ἐκ πόντου. Καὶ Ἰλιάδος κ. ἀείμιν ποτὶ νῆας ἀπὸ στρατό- declinatione
φιν προτιεῖσιν. ἀντὶ τοῦ ἀπὸ στρατοῦ. In datiuo ſingulari. Ὀδυσ. γ.
νηὸς ἔτ' ἰκριόφιν καταλέξεται. ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἰκρίῳ. In genitiuo plu
rali. Ὀδυσ. ξ Τοῦ δ' ἤδη μέλλουσι κύνες ταχέες τ' οἰωνοὶ ῥινὸν ἀπ'
ὀστεόφιν ἐρύειν. ἀντὶ τοῦ ἀπὸ τῶν ὀστῶν. In datiuo plurali. Ὀδυσ. ε.
Οὐδέποτε ὄσσε δακρυόφιν τέρσοντο. ἀντὶ τοῦ δακρύοις. In adcuſa-
tiuo. Ὀδυσσείας π. φθινύθει δ' ἀμφ' ὀστεόφιν χρώς. ἀντὶ τοῦ περὶ τὰ
ὀστά. In genitiuo ſingulari quintæ declinationis. Ἰλιάδος ι. In quinta de
ἤλυθεν ἐξ ἐρέβευσφιν ἀμείλιχον ἦτορ ἔχουσα. ἀντὶ τοῦ ἐξ ἐρέβους. In clinatione.
genitiuo plurali. Ὀδυσ. τ. ὡς δὲ χιὼν κατατήκετ' ἐν ἀκροπόλοι-
σιν ὄρεσφιν. ἀντὶ τοῦ ὀρῶν. Καὶ Ἰλιάδος μ. οὐ κόσμῳ παρὰ ναῦφιν
ἐλεύσ. μεθ' αὐτὰ κέλευθα. ἀντὶ τοῦ ἀπὸ νηῶν. In datiuo. Ἰλιάδος. ε.
Εὗρε δὲ τόνγε ἄνακτα παρ' ἵπποισι καὶ ὄχεσφι. ἀντὶ τοῦ ὄχεσι. In adcu
ſatiuo. Ἰλιάδος β. Ἱδρώσει μὲν τευτελαμὼν ἀμφὶ στήθεσφι. ἀντὶ τοῦ
περὶ τὰ στήθεα. In pronominibus. Ἰλιάδος λ. Τῆλε δὲ χαλκὸς ἀπ' In pronominibus.
αὐτόφιν οὐρανὸν εἴσω. ἀντὶ τοῦ ἀπ' αὐτοῦ. In datiuo. Ἰλιάδος μ. εἴπερ
γάρ χ' εὑρήσει παρ' αὐτόφι βώτορας ἄνδρας. ἀντὶ τοῦ παρ' αὐτῷ. In ad-
uerbijs. Ὀδυσσείας γ. κτήμαθ' ὁπόσσα τοι ἐστ', τάτ' ἔνδοθι, καὶ τὰ θύ- In aduerbijs.
ρηφι. ἀντὶ τοῦ ἔκτοσθι, τουτέστι, ἔξω τῶν θυρῶν. In quibus enume-
randis paulò curioſior fui, quòd ſciebam eſſe pleroſq;, qui
terminationem huiuſmodi contenderent, in datiuis tantũ,
uel paucis admodum caſibus uſurpatam.

De genitiuo plurali.

Genitiuus pluralis quadrifariam uariatur: ſicut & ge- ων.
nitiuus pluralis primæ declinatiõis, in ων κοινῶς. ut ἡμερῶν.
in ᾶν δωρικῶς. ut ἡμερᾶν. Καλλίμαχος ἐν ὕμνοις. τὸ δ' ὡς ἀλέ-
κτρινον ὕδωρ ἐξ ἀμαρᾶν ἀνίθυε. pro ἀμαρῶν, accentu circunfle- αν.
xo ſuper extremam: etiam ſi genitiuus cõmunis acutum
habeat in penultima. ut κυανέων, κυανεᾶν. ἀμφοτέρων, ἀμφο-
ρᾶν, & ſic de alijs.. In αων βοιωτικῶς καὶ αἰολικῶς. ut ἀδινάων. αων.
Ἰλιάδος β. Ἠΰτε μυιάων ἀδινάων ἔθνεα πολλά. pro μυιῶν, ἀδινῶν.
Et in εων ἰωνικῶς. ut ἡμερέων. Herodotus hiſtor. libro primo. εων.
Τούτων τῶν ἁπασέων ἡμερέων τῶν ἐς τὰ ἑβδομήκοντα ἔτεα. pro
ἡμερῶν.

De datiuo plurali.

Datiuus etiam pluralis eadem patitur, quæ & datiuus
pluralis primæ. hoc eſt, προσχηματισμὸν τοῦ ι. ἔθει ἰωνικῷ, ἀττι-
κῷ, καὶ δωρικῷ. ut πύλαις, πύλῃς, πύλῃσι. ſicut ἀτρύδαις, ἀτρύδῃς,

 ἀτρύδῃσι.

ἀτρύδῃσι. Herodotus hiſtoria. libro primo. δαρείῳ δὲ καὶ δεινὸν ἐδόκεε εἶναι τῇσι πύλῃσι ταύτῃσι μηδὲν χρέεσθαι. Cæteri uerò caſus communem ſequuntur inflexionem.

Παραδείγματα.

Exempla ſecundæ declinationis.

Η ἡμέρα. τῆς ἡμέρας. τῇ ἡμέρᾳ. τὴν ἡμέραν. ὦ ἡμέρα. κοινῶς.
Η ἡμέρη. τῆς ἡμέρης. τῇ ἡμέρῃ. τὴν ἡμέρην. ὦ ἡμέρη, Ιωνικῶς.
Δυϊκά. Τὰ ἡμέρα. τᾶιν ἡμέραιν. ὦ ἡμέρα.
Πληθυντικά. Αἱ ἡμέραι. τῶν ἡμερῶν κοινῶς, καὶ ἡμερᾶν δωρικῶς, καὶ ἡμεράων αἰολικῶς καὶ βοιωτικῶς, καὶ ἡμερέων Ιωνικῶς. ταῖς ἡμέραις, κοινῶς, καὶ ἡμέρῃς καὶ ἡμέρῃσι ἰωνικῶς. τὰς ἡμέρας. ὦ ἡμέραι.

Η κρήνη. τῆς κρήνης. τῇ κρήνῃ. τὴν κρήνην. ὦ κρήνη, κοινῶς.
Η κράνα. τᾶς κράνας. τᾷ κράνᾳ. τὰν κράναν. ὦ κράνα, δωρικῶς.

DE TERTIA DECLINATIONE PARISYLLABICORVM.

Tertia decl.

TErtia declinatio eſt pariſyllaborum nominum, tam maſculinorum quàm fœmininorum, communium, & promiſcuorum in ος. deſinentium: & neutrorum in ον. Quorum genitiuus deſinit in ου. κοινῶς, in οιο. ἀττικῶς καὶ ἰωνικῶς, & in ω. δωρικῶς. Datiuus autem in ῳ. diphthongon impropriam. Adcuſatiuus in ν. cum uocali nominatiui.

Annotandum.

De qua declinatione, præter ea quæ in primo tractatu dicta ſunt, aliqua omnino & hic ſunt adnotanda. Sciendum eſt igitur, complura inueniri nomina, quæ in ſingulari numero aut ſunt maſculini generis aut fœminini: in plurali uerò neutri.

Heterodita.

ut ὁ δίφρος, τὰ δίφρα. ὁ τράχηλος, τὰ τράχηλα. ὁ λύχνος, τὰ λύχνα. ὁ μοχλὸς, τὰ μοχλά. ὁ σταθμός, τὰ σταθμά. ὁ δεσμός, τὰ δεσμά. ὁ νῶτος, τὰ νῶτα. ὁ ζυγὸς, τὰ ζυγά. ἡ κέλευθος, τὰ κέλευθα. ὁ καὶ ἡ τάρταρος. τὰ τάρταρα. quorum exempla apud poëtas paſſim inuenies. Sunt & quæ duplicem habent declinationem. ut τὸ δένδρον, τοῦ δένδρου. καὶ τὸ δένδρος, τοῦ δένδρεος. τὸ ἀνδράποδον, καὶ τὸ ἀνδράποδος. τὸ κτέατον, καὶ κτέατος. Hæc enim in nominatiuo non inueniuntur, obliqui tamen eorum in uſu ſunt. Τὰ δένδρεα uerò, quidam uolũt non ἀπὸ τοῦ δένδρεος, ſed ἀπὸ τοῦ δένδρεον fieri.

De genitiuo.

Etiam aduertendum eſt, Atticos, & Iones, & Theſſalos genitiuum ſingularem per οιο. enunciare, τροπῇ τῆς ου. διφθόγγου εἰς τὴν οι, καὶ προσθέσει τοῦ ο. μικροῦ. ut ὁ δόμος, τοῦ δόμου, δόμοιο. Ιλιάδος α. Κλήματα δ' ὑψηλὴν, κατεβήσατο οἷο δόμοιο. Dores uerò abijcientes υ. τῆς διφθόγγου ου. ac uertentes ο. μικρὸν in ω. μέγα, enunciare τοῦ καλῶ, nec ſubijcere ι. Θεόγνις. Καὶ μὰν ἐς τὸ μάλιμνον ἐλαύνεται ἐς τε τὰ φύσιω. ἀντὶ τοῦ φύσιος. Genitiuus in οιο. ω. pro ου. Doricum.

De datiuo ſingulari.

Datiuus quoq; ſingularis in quibuſdam nominibus diuerſorum generum μεταπλασμὸν patitur, διὰ τοῦ ι. ut τῷ κλάδι, ἀντὶ τοῦ κλάδῳ. τῷ πολυπάταγι, ἀντὶ τοῦ πολυπατάγῳ. τῷ διχόμηνι, ἀντὶ τοῦ διχομήνῳ. τῷ μελίκρατι, ἀντὶ τοῦ μελικράτῳ. τῷ λιτί, ἀντὶ τοῦ λίτῳ. Quare illud etiam Homeri, λιπ' ἐλαίῳ, datiui caſus eſt. Patitur etiam ἀποκοπὴν, καὶ ἀπόστροφον, ἀπὸ τοῦ λιπαρῷ. Οδυσσείας γ. Αὐτὰρ ἐπεὶ λοῦσεντε, καὶ ἔχρισε λιπ' ἐλαίῳ.

De adcuſatiuo ſingulari.

Adcuſatiuum quoq; ſingularem apud poëtas ſcito μεταπλασμὸν pati. Λῖτα enim dicunt ἀντὶ τοῦ λιτόν. Ιλιάδος θ. Αρματα δ' ἀμβωμοῖσι τίθει κατὰ λῖτα πετάσας. ubi mutata literatura, accentus quoq; mutatus eſt, & locus eius.

De genitiuo & datiuo duali.

In duali uerò ὤμοιϊν inuenitur pro ὤμοιν. & ποδοῖϊν, pro ποδοῖν, & alia eiuſmodi infinita, κατ' ἐπέκτασιν τοῦ ι. ἔθει ἰωνικῷ.

De datiuo plurali.

Pluralem etiam datiuum pati manifeſtum eſt, non ſolum προσχηματισμὸν τοῦ ι. ſicut in alijs declinationibus. ut λόγοισι, νόμοισι: ſed etiam μεταπλασμόν. ut ἄστρασι, pro ἄστροις. & ἔγκασι pro ἐγκάτοις. & πρόβασι pro προβάτοις. & πετάλσι pro πετάλοις. Τοῖσδεσι uerò pro τοῖς. & σχηματισμὸν τοῦ ι. patitur, ἔθει ἰωνικῷ, & ἐπέκτασιν τοῦ δ. Nec uariatur accentus, licet in antepenultima (contra ſuam naturam) circunflectatur. Quod ſanè factum eſt (ut inquit Euſtathius Οδυσσείας φ.) ne τοῖς datiuus pluralis ſuam prorſus amittat proprietatē. Οδυσ. β. Εγγὺς ἐὼν τοῖσδεσι φόνον, καὶ κῆρα φυτεύει. Poſſunt etiā duæ eſſe adpoſitiones, δ. ſcilicet & σι. Οδυσ. ξ. Εσθιε δαιμόνιε ξεῖνων, καὶ τέρπεο τοῖσδε, ἀντὶ τοῦ τούτοις. Nam ὁ articulus Τοῖσδεσι. Τοῖσδε.

præpoſitiuus

δι. præpoſitiuus aſſumens δι. coniunctionem, uim habet pro-
nominis demonſtratiui οὗτος.

De accuſatiuo.

Accuſatiuum etiam pluralem in ους. communiter deſi-
nentem, ſciendum eſt per ως. enuntiari δωρικῶς. τὼς λόγως,
Ως pro ους pro τοὺς λόγους. τὰς ἀμπέλως, pro τὰς ἀμπέλους. Dores enim
Dorum. abiicientes υ. τῆς διφθόγγου, uertunt ο. μικρὸν in ω. μέγα. Θεο.
ἐν ὀδοιπόροις. μή μευ λωβάσησθε τὰς ἀμπέλως, ἐντὶ γὰρ ἁβαί. & rur
ſus, καὶ γὰρ ἐγὼν μισέω τὼς κανθάρως, οἳ τὰ φιλῶνδα. Vbi ad-
uertendum eſt ſyllabam corripi, uel potius ὀμφίμαρον. In
quibuſdam tamen codicibus inuenimus huiuſmodi accu-
Ος pro ους ſatiuos per ο. μικρὸν ἀμπέλος, & κανθάρος, ſubtracto ſcilicet υ.
ex ου. diphthongo δωρικῶς: ſicut νάσος pro νήσους apud Pin
darum ἐν ὀλυμπίοις. ἔνθα μακάρων νᾶσος ὠκεανίδες αὖραι πε-
ριπνέοισι. hoc eſt, ubi beatorum inſulas oceaneæ auræ cir-
cunflant, quod magis quidem conſentaneum uidetur.

Παραδείγματα. Ενικά.

Exemplum tertiæ decl. Ο λόγος. τοῦ λόγου κοινῶς, καὶ λόγοιο ἀττικῶς, καὶ ἰωνικῶς, καὶ λό-
γω δωρικῶς. τῷ λόγῳ. τὸν λόγον. ὦ λόγε κοινῶς, καὶ ὦ λόγος ἀττικῶς.
Δυϊκά. τὼ λόγω. τοῖν λόγοιν κοινῶς, καὶ λογοίϊν ἰωνικῶς. ὦ λόγω.
Πλη. οἱ λόγοι. τῶν λόγων. τοῖς λόγοις κοινῶς, καὶ λόγοισι ἰωνικῶς.
τοὺς λόγους κοινῶς, καὶ λόγως, καὶ λόγος δωρικῶς. ὦ λόγοι. & alia hu
iuſmodi nomina, κατ' ἀναλογίαν uariabis.

DE QVARTA DECL. PARISYLL.

Attica declinatio. QVarta declinatio eſt Atticorum nominum pariſyl-
laborum maſculini generis, & fœminini, ac com-
munis in ως. & neutrorum in ων. διὰ τοῦ ω. μεγάλου.
Quorum genitiuus & datiuus in ω. deſinunt: accuſatiuus
uero in ν. cum uocali nominatiui. Sed quoniam commu
nem ordinem declinationum mutauimus, Theodorum
Gazam immitati, ſciri uelim, ut antea dictum, hoc non te-
mere factum eſſe. Nam nomina in ος. deſinentia maſculi-
ni generis & fœminini, & in ον. neutri, quæ ſecundum ali-
os in ordine ſimplicium declinationum quartum tenent
locum, Attici referunt ad propriam declinationem, quæ
eſt in ως. & in ων. per ω. magnum, ſicut dictum eſt. ut ὁ πε-
τιός

τεός κοινῶς. ὁ πετεώς ἀττικῶς. τὸ χρέον κοινῶς. τὸ χρέων ἀττικῶς. ο. paruo in ω. magnum mutato, quæ cum à communi declinatione pendeat, poſt ipſam meritò locanda eſt. Vbi aduertendum eſt, quòd cum proprium ſit Atticorum in huiuſmodi nominibus uertere, non ſolum ο. μικρόν in ω. μέγα, ſed etiam α. finalem in plurali numero neutrorum nominum, euenit ut omnes caſus cuiuſuis generis & numeri, in ω. μέγα deſinant: ſiue ſolum, ſiue in diphthongo, nulla mutata conſonante. Si enim in diphthongo communi fuerit υ. omnino abijcitur. ſi uerò ι. ſeruatur. & ſic ex ω. & ι. fit diphthongus impropria: quod quinque accidit caſibus, hoc eſt, datiuo ſingulari, duali, & plurali, & nominatiuo plurali, & uocatiuo maſculini generis, & fœminini, & communis. Corripiunt etiam penultimam, quæ ſi fuerit α. productum, uertunt in ε. ut ναός, νεώς. λαός, λεώς. πρωτεσίλαος, πρωτεσίλεως. Si uerò correptum, nequaquàm. Non enim ab eo quod eſt οἰνόμαος, οἰνομάου fit οἰνόμεως, οἰνόμεω ἀττικῶς, quandoquidem penultima α. ſcilicet breuis eſt, & ſic de ſimilibus. Eundem quoque accentum ſeruant, ac in eadem ſyllaba, etſi mutata ſit quantitas ſyllabarum. Attici enim communes accentuum regulas non omnino ſequuntur: nam ultima exiſtente longa, accuunt antepenultimam. Vnde in obliquis communibus, ſi in penultima fuerit accentus, in Atticis retrahitur in antepenultimam. Quibus diligenter ſeruatis, facilè poterimus unumquodque nomen tertiæ declinationis ad Atticam formam reducere. exempli gratia, ὁ νικόλαος κοινῶς, ὁ νικόλεως ἀττικῶς, τοῦ νικολάου. κοινῶς, τοῦ νικόλεω ἀττικῶς. τῷ νικολάῳ κοινῶς, τῷ νικόλεῳ ἀττικῶς. τὸν νικόλαον κοινῶς, τὸν νικόλεων ἀττικῶς. ὦ νικόλαε κοινῶς, ὦ νικόλεως ἀττικῶς. uocatiuus enim in omni numero ſimilis eſt nominatiuo Atticorum more. Δυϊκά τὼ νικολάω κοινῶς, τὼ νικόλεω ἀττικῶς. τοῖν νικολάοιν κοινῶς, τοῖν νικόλεῳν ἀττικῶς. τὼ νικολάω κοινῶς, ὦ νικόλεω ἀττικῶς. Πλη. οἱ νικόλαοι κοινῶς, οἱ νικόλεῳ ἀττικῶς. τῶν νικολάων κοινῶς, τῶν νικόλεων ἀττικῶς. τοῖς νικολάοις κοινῶς, τοῖς νικόλεῳς ἀττικῶς, τούς νικολάους κοινῶς, τούς νικολέως ἀττικῶς. ὦ νικόλαοι κοινῶς, ὦ νικόλεῳ ἀττικῶς. Annotantur quædam quæ à ſupra dictis deuiant, uidelicet κάλος κάλως, & ταλός, ταλώς. in his enim α. remanet immutabilis,

Annotandum. Οἰνόμαος. Atticorum accentus. Exemplum quartæ decl. Vocatiuus. Κάλος. Τάλος.

quod factum puto, quoniam non deſinunt in ος. purum, Ορφος. ſicut λαός, & ναός, & ſimilia. ὄρφος uerò mutato accentu ὀρφῶς facit & λαγός, λαγῶς. Quæ o. ad ω. accipiãt Quædam etiam inueniuntur apud poētas, quæ in genitiuo ſingulari, gratia metri aſſumunt ο. μικρόν. ut ταλῶ, ταλῶο. μίνω, μίνωο. πετεῶ, πετεῶο. Ιλιάδος β. τῶν δ' αὖθ' ἡγεμόνευ' υἱὸς πετεῶο μενεσθεύς. ταλαῶο uerò quidam uolunt eſſe ἐκ τοῦ ταλαοῖο, τροπῇ τοῦ ο. τῆς διφθόγγου εἰς ω. μέγα, ideo cenſuerunt ι. eſſe ſubſcribendum ταλαῷο. Sunt & pauca quædam fœminina propria urbium nomi- Τρῶς. na. ut τρῶς. τλῶς. ἐῶς. κῶς. quæ amoto σ. Attice declinan- Δώς. tur. δὼς. uerò, quoniam nec proprium eſt, nec circunflexum, ſolum indeclinabile exiſtit: ſignificat autem dationem. Heſiodus ἐν ἔργοις. δὼς ἀγαθὴ ἅρπαξ δὲ κακὴ θανάτοιο δότειρα. Quatuor etiam annotantur, quæ abſque ν. accuſatiuum ſingularem faciunt. hoc eſt, ἄθως, ἄθω. κῶς, κῶ. τέως, τέω. λαγῶς, λαγῶ. quidam addunt ἕως, ἕω.

DE QVINTA DECL. IMPARISYLL.

Quinta declinatio eſt omnium impariſyllaborum nominum maſculinorum, fœmininorum, neutrorum, & promiſcuorum, differentes terminationes habentium. Quorum genitiuus deſinit in ος. datiuus in ι. accuſatiuus in α. Sed quoniam huius quintæ declinationis multæ, ac uariæ ſunt terminationes, tam in maſculinis quã in fœmininis, & in alijs, ab re non erit aliquanto altius ea repetere, quæ ad eius cognitionem neceſſaria ſunt. Non tamen generaleis regulas uniuſcuiuſque terminationis ponere intendimus, ſicut Herodianus fecit, & qui eum ſecuti ſunt: ne ob regularum inculcationem faſtidio rudes lectores afficiantur, ſed ea duntaxat ſine quibus non facilè intelligi poſſit, quomodo unumquodque nomen ſit declinandum. Sequemur tamen eorum ordinem in ipſis nominibus uariandis per genera omnia, ac terminationes. Et primum de maſculinis dicendum eſt. Maſculinorum finales. Quorum finales literæ, ſiue elementa, quinque ſunt. ν. ξ. ρ. σ. ψ. Omne enim maſculinum græce declinatum in aliquam harum deſinit conſonantem. ut δίων φοίνιξ, νίστωρ, ἄιχς. ἄραψ. Ἀστρουβάλ

uero & βάκαλ, & νεκάμελ, & ſimilia barbara ſunt. At ἰακώβ, δανιήλ, ἀδάμ, ἀβραάμ, Hebræa, reduci tamen ad græcam declinationem poſſunt. ut ἰάκωβος, ἰακώβου. δανιῆλος, δανιήλου. ἄδαμος, ἀδάμου. ἄβραμος, ἀβράμου. Ex uocalibus uerò nulla eſt in quam maſculinum nomen deſinat. τοιόσδε enim ἀντὶ τοῦ τοιός, & τοσόσδε ἀντὶ τοῦ τοσός, & οὑτοσὶ ἀντὶ τοῦ οὗτος, & ſimlia κατ᾽ ἐπίτασιν facta ſunt. At νεφεληγερέτα ζεύς, & ἱππότα νέστωρ, & ſimilia, ut quibuſdam placet, μεταπλασμός eſt, ἀντὶ τοῦ νεφεληγερέτης, & ἱππότης. Alij tamen uolunt ἀντίπτωσιν eſſe, id eſt, uocatiuum pro nominatiuo, ut in prima declinatione dictum eſt. Ex dictis igitur conſonantibus quatuor ſunt impariſyllaborum nominum finales. hoc eſt, ν. ξ. ρ. ψ. quæ in ος. mittunt genitiuum. ut δίων, δίωνος. κήρυξ, κήρυκος. νέστωρ, νέστορος. πέλοψ, πέλοπος. σ. uerò communis eſt terminatio & pariſyllaborum, & impariſyllaborum. Pariſyllaba enim in ου. mittunt genitiuum. ut αἰνείας, αἰνείου. σοφός, σοφοῦ. Impariſyllaba uerò, ut dictum eſt, in ος. habent genitiuum. ut μίνως μίνωος. στάχυς, στάχυος. Σωκράτους uerò, & δημοσθένους, & ſimilia, genitiui ſunt κατὰ συναίρεσιν. Deſinentia in σ. ante ipſam omnes uocales habere poſſunt præter ε. ut ἀρχίας, χρύσης; μάντις, καλός, ταχύς, ἥρως. ε. tamen inuenitur ante σ. non quidem ſolum, ſed cum ι. aut υ. in diphthon. ut χαρίεις, βασιλεύς. Sunt & quæ in ους. deſinunt. ut μελάμπους, δίπους. unum in αις. ut παῖς, παιδὸς κατὰ συναίρεσιν. De quibus dicendum eſt, & primum de nominibus in ας. deſinentibus cum duplicem habeant declinationem, pariſyllabam & impariſyllabam, ſintque uariatu faciliora. Propterea & ueteres Grammatici, & iuniores, ab eis initium ſumpſerunt. Pariſyllaba igitur in ας. primæ ſunt declinationis, & genitiuum habent partim in ου. partim in α. Quæcunque enim in ας. purum deſinunt polyſyllaba, habentia ι. in penultima. ut νικίας. λυσίας: uel ε. ut ἀγέας. τεγέας: uel ει. diphthongum. ut αἰνείας. ἑρμείας: uel υ. ut μαρσύας, & quæcunque in ρας. deſinunt, habentia ο. μικρὸν in penultima. ut ξεναγόρας, in ου. mittunt genitiuum. Si uerò aliquot horum in α. genitiuum habuerint, Dorica erit declinatio. ut πυθαγόρας, πυθαγόρα. Nam ſunt quæ

Τοιόσδε.

Impariſyllaborum 4 finales.

Nomina in σ.

Nomina in ας. primæ declina.

In genitiuo α. more Dorico.

abiecto σ. in α. ſolum faciunt genitiuum, quæ quidem etſi Dorica ſunt, eorum tamen uſus communi linguæ frequentiſſimus eſt. ut ὁ σουίδας, τοῦ σουίδα. ὁ λάας τοῦ λάα. ὁ ἄβας, τοῦ ἄβα. Sed cum multa ſint, & uaria, opus eſt ut per literarum ordinem accuratiſſimè ea percurramus, diſcernamusq; ab ijs quæ impariſyllaba ſunt. Nomina igitur in ας. deſinentia monoſyllaba pauca ſunt, acuuntur autem aut circunflectuntur, & partim ſunt pariſyllaba, & declinantur per abiectionem τοῦ σ. Et partim impariſyllaba, & ea declinantur per ντ. Sunt enim pariſyllaba hæc, ὁ γρᾶς, τοῦ γρᾶ. ὁ λᾶς, τοῦ λᾶ. ὁ πᾶς, τοῦ πᾶ, diminutiuum ἀπὸ τοῦ πατήρ., ὁ φᾶς τοῦ φᾶ. ὁ θᾶς τοῦ θᾶ. Impariſyllaba hæc, ὁ κρᾶς τοῦ κρατὸς, per τ. ſolum ὁ πᾶς τοῦ παντός, trium generum, genitiuum habens ὀξύτονον. ζᾶς uerò ζάντος, & φθᾶς φθᾶντος, cum participij ſumpſerint terminationem, accẽtum quoq; in genitiuo ad eius ſimilitudinem ſeruauerunt. ut σὰς σάντος.

Monoſyllaba in ας.

Deſinentia in ας. polyſyllaba circunflexa, quæ ſint pariſyllaba, in α. mittunt genitiuum. ut θωμᾶς, θωμᾶ. κοσμᾶς, κοσμᾶ. μηνᾶς, μηνᾶ. Impariſyllaba uerò in τος. faciunt genitiuum. ut πελεκᾶς, πελεκᾶντος. Inueniuntur quædam Ionica, quæ in δος. mittunt genitiuum. ut βιτῖας, βιτῖαδος. κυρᾶς, κυρᾶδος.

In ας polyſyllaba.

Etiam deſinentia in βας, ante β. aliam conſonantem habẽtia, dummodo non ſit ρ. in α. faciunt genitiuum. ut ὁ σάμβας, τοῦ σάμβα. ὁ χάλβας, τοῦ χάλβα. ὁ κρίσβας, τοῦ κρίσβα. his ſimilia ſunt ὁ ἴβας, τοῦ ἴβα. ὁ βανίβας, τοῦ βανίβα. ὁ ἀννίβας, τοῦ ἀννίβα.

βας.

Etiam in γας. deſinentia diſſyllaba ſolum propria. ut ὁ μίγας, τοῦ μίγα. ὁ ἄλγας, τοῦ ἄλγα. ὁ μίγας, τοῦ μίγα. quod extremam producit. excipitur ὁ σάλγας quod σάλγαντος facit. At ὁ μίγας τοῦ μιγάλου, heteroclitum eſt, & adiectiuum. μίγας enim quintæ declinationis μίγαος facit, ſicut λάας λάαος, & extremam habet correptam. At μιγάλος μιγάλου παροξύτονον tertiæ declinationis eſt pariſyllaborum, & adiectiuum. μίγαλλος enim προπαροξύτονον, & per geminum λλ, proprium eſt nomẽ κατὰ τοὺς παλαιούς. hæc Euſtathius ἐν τῷ σ. τῆς Ὀδυσ.

Diſſyllaba γας.

Etiam polyſyllaba. ut ὁ σατύργας, τοῦ σατύργα. ὁ στροάγας, τοῦ στροάγα. excipitur ὁ ἀκράγας, τοῦ ἀκράγαντος, nomen fluuij Siciliæ, unde ἡ ἀκράγας τῆς ἀκράγαντος nomen urbis. Etiam in δας diſſylla

Polyſyllaba γας.

ba &

ba & polyſyllaba. ὁ λάδας, τοῦ λάδα. ὁ ἴδας, τοῦ ἴδα. ὁ λεωνίδας,
τοῦ λεωνίδα. ὁ τιμαχίδας, τοῦ τιμαχίδα. excipiuntur quæ diph-
thongum habent in penultima. ut ὁ ἀφείδας, τοῦ ἀφείδαντος. ζας.
Etiam in ζας. θας. κας. ξας. ψας. ut ὁ ἀρίζας, τοῦ ἀρίζα. ὁ ἄνθας, θας.
τοῦ ἄνθα. ὁ πελέκας, τοῦ πελέκα. ὁ ἀλίξας, τοῦ ἀλίξα. ὁ ἄψας, τοῦ ἄψα. κας.
Etiam in λας, ἁπλᾶ diſyllaba, quæ ſint unius generis, & non ξας.
habeant penultimam natura longam, & etiam polyſylla- ψας.
ba duo λλ. habentia. ut ὁ ὕλας, τοῦ ὕλα. ὁ γέλας, τοῦ γέλα. ὁ ἰόλ- λας.
λας, τοῦ ἰόλλα, ὁ ἀβόλλας τοῦ ἀβόλλα. Etiam in μας. conſonan- μας.
tem habentia ante μ. ὁ σύλμας, τοῦ σύλμα. ὁ ἀκσματοχάρμας, τοῦ
ἀκσματοχάρμα. excipit ὁ τόλμας, τοῦ τόλμαντος. Etiã deſinen-
tia in μας. περσικά. ut ὁ σαλάμας, τοῦ σαλάμα. ὁ σπιτάμας, τοῦ σπιτά- νας.
μα. Etiã in νας. ut ὁ πίνας, τοῦ πίνα. Excipit ὁ κάνας, τοῦ κάναντος.

Etiam in πας. deſinentia unius generis. ut ὁ πάπας, πας.
τοῦ πάπα. ὁ κάλπας, τοῦ κάλπα. ὁ λάμπας, τοῦ λάμπα. Excipi-
tur ὁ κύπας, τοῦ κύπαντος. πᾶς uerò παντός, adiectiuum & mo-
noſyllabum. Etiam in ρας. non habentia primam & ſe- ρας.
cundam ſyllabam ab eadem conſonante, uel antiſticho
eius incipientem. ut ὁ σιμμόρας, τοῦ σιμμόρα. ὁ κύδρας, τοῦ κύ-
δρα. Etiam in σας deſinentia diſſyllaba, quæ non habe- σας.
ant ε. in penultima. ut ὁ χρύσας, τοῦ χρύσα. ὁ κίρσας, τοῦ κίρσα.
Etiam in τας. ut ὁ ἀρχύτας, τοῦ ἀρχύτα. ὁ εὐρώτας, τοῦ εὐρώτα. τας.
excipitur ὁ τελεύτας, τοῦ τελεύταντος. Etiam in φας deſi- φας.
nentia diſſyllaba, & in χας. ut ὁ δέλφας, τοῦ δέλφα. ὁ ἄλ- χας.
φας, τοῦ ἄλφα. κύφας uerò κύφαντος facit. ὁ καλλίχας, τοῦ καλ-
λίχα. ὁ λάχας, τοῦ λάχα. κάλχας uerò κάλκαντος facit. Eti-
am in ας. à uerbis circunflexis compoſita. ut ὁ πατραλοίας, In ας.
τοῦ πατραλοία, ἀπὸ τοῦ ἀλοιῶ, τὸ τύπτω. Etiam in ας. à nomi- compoſita.
nibus fœmininis compoſita. ut ἡ φαρέτρα. ὁ εὐφαρέτρας,
τοῦ εὐφαρέτρα. ἡ βία. ὁ εὐρυβίας. τοῦ εὐρυβία. ἡ ἀγορά. ὁ πυθαγό-
ρας. τοῦ πυθαγόρα, καὶ πυθαγόρου, quamuis hoc nomen, alij
aliunde deducunt. ἡ ἀνία. ὁ πανσανίας, τοῦ πανσανία. Et
hæc de pariter declinatis.

De impariter declinatis.

DEſinentia in ας. purum diſſyllaba grauitona, & quæ In ας. purũ
Dorica non ſint, διὰ τοῦ ντ. declinantur. ut ὁ αἴας, τοῦ
αἴαντος. ὁ θόας, τοῦ θόαντος. excipitur ὁ λάας, τοῦ λάα,
cum proprium eſt nomen. cum uerò appellatiuum eſt, ὁ

λάας, τοῦ λάαος facit, καὶ κράσει λᾶος. Ὀδυσσείας θ. Λᾶος ὕπαι ῥι-
πῆς. τῷ λάαϊ, λᾶϊ. Ἰλιάδ. π. βάλε δ' ἕτερος ἡνιοχῆα ἵππων ἡνί' ἔχοντα
μετώπιον ὀξέϊ λᾶϊ. Δυϊκά. τὼ λάαε, λᾶε. Ἰλιάδ. ψ. λᾶε δ' ἐν τῷ ἑκά
τερθεν ἐρηρέδαται δύω λευκώ. Declinatur etiam ὁ λάας, τοῦ λάου,
In ας. monoſyllaba. τῷ λάᾳ, τὸν λάαν. Etiam in ας. monoſyllaba ὀξύτονα, in τος. fa
ciunt genitiuum. ut ὁ πρoὰς, τοῦ πρoαντός. Etiam polyſylla-
ba. ut ὁ ἀνδριάς, τοῦ ἀνδριάντος. Etiam in βας. deſinentia, ſi
βας. ancipitem correptã in penultima habuerint. ut ὁ βίβας, τοῦ
βίβαντος. ὁ λικάβας, τοῦ λικάβαντος. ὁ ἀλύβας, τοῦ ἀλύβαντος,
cuius penultima longa eſt. Excipiuntur ὁ βαρνάβας, τοῦ βαρ
νάβα. ὁ λάβας, τοῦ λάβα. ὁ κάβας, τοῦ κάβα. ὁ ἄβας, τοῦ ἄβα, ἐ-
θνικόν. At ὁ ὄβας, τοῦ ἄβαντος, proprium nomen. Similiter
& ἰόβας, ἰόβα. & ῥύβας, ῥύβα. Etiam in βας. & quæ ante β. ha
bent ρ. impariter declinantur. ut ὁ φόρβας, τοῦ φόρβαντος.
ὁ κύρβας, τοῦ κύρβαντος. Etiam in γας. deſinentia diſſyllaba
γας. propria, & adpellatiua, ſiue gentilia. ut ὁ γίγας, τοῦ γίγαντος.
δας. ὁ βρίγας, τοῦ βρίγαντος. Etiã in δας. diſſyllaba, & quæ habeant
diphthongum in penultima. ut ὁ ἀφείδας, τοῦ ἀφείδαντος. ὁ
οἴδας, τοῦ οἴδαντος. Etiam polyſyllaba, ſiue diſſyllaba à uer
bis grauitonis deriuata. ut μείδομαι. ὁ μείδας, τοῦ μείδαντος.
εἴδω, ὁ εἴδας, τοῦ εἴδαντος. χαρίζομαι, ὁ χαρίδας, τοῦ χαρίδαντος.
ζας. Etiam deſinentia in ζας. habentia υ. ante ζ. ut ὁ βύζας, τοῦ
λας. βύζαντος. ὁ πύζας, τοῦ πύζαντος. Etiam in λας. diſſyllaba μο-
νογενῆ, & quæ habeant penultimam natura longam. ut ὁ φί
λας, τοῦ φίλαντος. ὁ χήλας, τοῦ χήλαντος. Similiter & quæ ha
bent conſonantem cum λ. ut ὁ ἄτλας, τοῦ ἄτλαντος. Etiam
habentia duo λλ. ut ὁ πάλλας, τοῦ πάλλαντος. ὁ βάλλας, τοῦ
βάλλαντος. ὁ μέλας uerò, τοῦ μέλανος, & ὁ τάλας, τοῦ τάλανος,
μας. trium generum ſunt. Etiam in μας. diſſyllaba & polyſylla
ba, & quæ ante μ. breuem uocalem habent. ut ὁ ἀδάμας, τοῦ
ἀδάμαντος. ὁ πολυδάμας, τοῦ πολυδάμαντος: & cum his ὁ θαύ-
ρας. μας, τοῦ θαύμαντος. Etiam in ρας. diſſyllaba, habentia pri-
mam & ſecundam ſyllabam ab eadem conſonante, ſiue
antiſticho eius incipientem. ut ὁ βάβρας, τοῦ βάβραντος. ὁ πρό-
φρας, τοῦ πρόφραντος. ὁ τεύθρας, τοῦ τεύθραντος. Similiter &
ea quæ participijs incidunt. ut ὁ πείρας, τοῦ πείραντος. ὁ ἄρας.
τοῦ ἄραντος. Similiter & quæ habent α. ante ρ. ut. ὁ τάρας.
σας. τοῦ τάραντος. ὁ κάρας, τοῦ κάραντος. Etiam deſinentia in σας.

polyſyllaba

polyſyllaba, & quæ in penultima habent ι. ut ὁ ἀπίσας, τοῦ ἀπίσαντος. Etiam in φας. deſinentia polyſyllaba. ut ὁ κορύφας, τοῦ κορύφαντος. ὁ ἐλέφας, τοῦ ἐλέφαντος. ὀνόφας uerò ὀνόφα facit. Deſinentia in ας. compoſita, ſimplicium ſeruãt declinationem. ut λυκοθόας, λυκοθόαντος. quoniã θόας, θόαντος. σύμπας, σύμπαντος, quoniam πᾶς παντός dicimus. φας. In ας. compoſita.

Et hæc de nominibus in ας. deſinentibus, & eorum genitiuis. Nunc de alijs caſibus nominum quintæ declinationis: pro quibus ὁ αἴας, commune ſit exemplum.

Ο αἴας. ἡ γενικὴ τοῦ αἴαντος. Nam deſinentia in ας. purum diſſyllaba, grauitona, penultimam productam habentia, διὰ τοῦ ντ. declinantur. Η δοτικὴ, τῷ αἴαντι, à genitiuo fit. Nam omnis genitiuus in ος. deſinens, mutata ος. in ι. datiuum ſingularem facit. Η αἰτιατικὴ, τὸν αἴαντα, à datiuo. Nam omnis datiuus ſingularis in ι. prolatum deſinens, ι. in α. conuerſo, adcuſatiuum ſingularem facit. Sed aduertendum eſt, adcuſatiuum ſingularem quintæ declinationis aut in α. correptum deſinere, aut in ν. In α. correptũ, τὸν αἴαντα, τὸν θόαντα. In ν. quum genitiuus ſingularis in ος. purum deſinens, ancipitem uocalem habet in penultima, à nominatiuo fit, ς. in ν. conuerſo. ut ἰχθὺς, ἰχθύος, ἰχθύν. ὄφις, ὄφιος, ὄφιν. πάρις, πάριος, πάριν. Excipitur διός, δία. Geniriuus ſingularis. Datiuus ſin. Adcuſatiuus ſingularis.

Deſinentia uerò in υς. etſi frequenti uſu in ν. mittant adcuſatiuum. ut ταχὺς, ταχύν. ὀξὺς, ὀξύν: nonnunquàm tamen in α. faciunt adcuſatiuũ ποιητικῶς. ut εὐρέα πόντον. καὶ πολέα ςρατόν. Similiter & in ους. deſinentia, nunc in α. mittunt adcuſatiuum, nunc in ν. ſed in ν. frequentius, rarò autẽ in α. ut τὸν βοῦν, καὶ βόα. Η κλητικὴ, ὦ αἶαν, à genitiuo fit, extrema ſyllaba abiecta. Nam in nominibus διὰ τοῦ ντ. declinatis, & quæ ſynæreſim non patiuntur, extrema genitiui abiecta, fit uocatiuus ſingular. ut θόας, θόαντος, ὦ θόαν. λαοδάμας, λαοδάμαντος, ὦ λαοδάμαν. Poëtæ tamen huiuſmodi uocatiuum abſq; ν. proferre conſueuerunt. Οδυσσ. θ. λαοδάμα, μάλα τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπες. & Ιλιάδ. ν. πολυδάμα, οὐ μὲν αὐτοῦ ἐρύκανε πάντας ἀρίςους. Σιμοῦς, & πλακοῦς, & ſimilia, etiã ν. extremæ ſyllabæ abijciũt. ut σιμοῦντος, ὦ σιμοῦ. πλακοῦντος, ὦ πλακοῦ. Excipitur ὀδοὺς, ὀδόντος. huius enim uocatiuus ſolus eſt ſimilis nominat. ὦ ὀδούς. In quib. uerò genitiuus διὰ τοῦ εος exiſtens, Deſinentia in υς. Vocatiuus.

in ους.

in εος. geni tiuus. in ους. faciunt ſynæreſiatum, à nominatiuo fit, η. in ε. conuer
ſo. ὁ δημοσθένης, ὦ δημόσθενες. In deſinentibus uerò in ω. ſiue in
ω. & ως. fœmininum. ως, fœmininis, à nominatiuo fit, extrema in ο. μικρὸν muta-
ta, ac ι. in diphthongũ adſumpto. ut ἡ λητώ, ὦ λητοῖ. ἡ αἰδὼς,
ὦ αἰδοῖ. In his uerò quæ exeunt in ην. ſiue in ας. quorum neu
ην. ας. trum in εν. eſt formatum, à genitiuo fit, abiecta ος. ſyllaba.
ut τέρην, τέρενος, ὦ τέρεν. χαρίας, χαρίεντος, ὦ χαρίεν. In deſinen
ηρ. tibus autem in ηρ. grauitonis, fit uocatiuus in ερ. ut μήτηρ, ὦ
μῆτερ. Excipitur ὦ πίηρ. Ex oxytonis uerò quatuor ſunt his
ſimilia. πατήρ, ὦ πάτερ. δαήρ, ὦ δᾶερ. σωτήρ, ὦ σῶτερ. ἀνήρ, ὦ ἄνερ.
Etiam in quibuſdã ſimilis eſt uocatiuus nominatiuo prorſus. In quibuſdam uerò & ſine σ. profertur. Nam in his quæ
ευς. & ους. in ευς. aut in ους. exeunt, etiã ſine σ. cum diphthongo enunciantur. ὦ βασιλεῦ. ὦ βοῦ. niſi quid prohibeat. Nam ὦ πούς, &
& ὦ ὀδοὺς ſolum dicimus: ne coincidãt cum ποῦ aduerbio,
ις. & ὀδοῦ. Etiã in adpellatiuis grauitonis in ις. deſinentibus,
quæ non exeunt in natura longam, & omnino in deſinen-
υς. tibus in ις. grauitonis. ut ὁ ὄφις, ὦ ὄφι. Etiam in υς. grauito
nis. ὁ βότρυς, ὦ βότρυ. Etiam in oxytonis quæ ſunt trium ge
ως. maſcu. nerum. ὁ ἡδύς, ὦ ἡδύ. In ως. uerò deſinentibus maſculinis,
productam habentibus penultimam, ſimilis eſt uocatiuus
nominatiuo: & omnino in deſinentibus in ως. purè aũt de
clinatis, ſiue per τ. pręter fœminina oxytona. ὁ ἥρος, ὦ ἥρως.
Etiam in ης. grauitonis iambicis, & omnino in ης. deſinenti
ης. bus, declinatis autem per τ. ut ὁ λάχης, ὦ λάχης. Etiam in ις.
ις. oxytonis. ut ὁ πριαμὶς, ὦ πριαμίς. Etiam in υς. oxytonis. ut
υς. ὁ χλαμὺς, ὦ χλαμύς. Etiam in ας. oxytonis. ut παλλὰς, ὦ παλ
ας. λάς. Etiam λς. ut ὁ ἅλς, ὦ ἅλς. Etiam in aliquam dupliciũ.
λς. ὁ ἄναξ, ὦ ἄναξ. Etiam in aliquam immutabilem exeuntibus. ut ὁ ἕλλην, ὦ ἕλλην. præter ſuperius annotata.

Δυικά.

Dualis numerus. Η ὀνομαστικὴ, καὶ αἰτιατικὴ, τῶν δυϊκῶν, τὼ αἴαντε, à datiuo ſingulari. Omnis enim datiuus ſingularis in ι. prolatum deſinens, mutato ι. in ε. nominatiuum & accuſatiuum dualem
facit. τῷ αἴαντι, τὼ αἴαντε. Η γενικὴ καὶ δοτικὴ, τοῖν αἰάντοιν.
Pluralis numerus. Omnis nominatiuus dualis in ε. ſiue in ω. exiens, in οῖν. facit genitiuum & datiuũ dualem. ut τὼ αἴαντε, τοῖν αἰάντοιν.
τὼ λόγω, τοῖν λόγοιν. τὰ αἰδὼ, ταῖν αἰδοῖν.

Πληθυντικά.

Pluralis numerus.

Πλη. Η εὐθεῖα καὶ κλητικὴ πληθυντικὴ, οἱ αἴαντες, ὦ αἴαντες. Omnis enim nominatiuus dualis in ε. deſinens, adpoſito σ. nominatiuum pluralem facit. τὼ αἴαντε, οἱ αἴαντες. neutris tamen exceptis.

Datiuus pluralis à nominatiuo ſingulari.

Η γενικὴ, τῶν αἰάντων. Omnis genitiuus pluralis cõmunis, cuiuſuis generis, in ων. exit. Η δοτικὴ, τοῖς αἴασι. Vbi aduertendũ eſt, datiuũ pluralem, partim à nominatiuo ſingulari fieri, partim à datiuo. Si à nominatiuo, hęc datur regula. Omnis nominatiuus ſingularis in σ. deſinens cum lõga, ſiue uocali, ſiue diph. ac in paribus ſyllabis inflexus, nec habẽs genitiuũ contractum, appoſito ι. datiuum pluralem facit. ut ὁ θόας, τοῖς θόασι. ὁ λίβυς, τοῖς λίβυσι. ὁ τρῶς, τοῖς τρωσί. ὁ βασιλεύς, τοῖς βασιλεῦσι. annotant τοῖς ποσὶ, quod à datiuo ſingulari fit ποδὶ, & τοῖς υἱέσι ἀττικῶς ἀπὸ τοῦ υἱεύς. & δρομέσι, ἀπὸ τοῦ δρομεύς. pro υἱεῦσι, & δρομεῦσι.

Exceptiones

Sciendum eſt autem nominatiuum in υς. productam deſinentem, aſſumpto ι. ac υ. correpto, datiuum pluralem facere. ut ὁ ἰχθύς, τοῖς ἰχθύσι. excipitur τοῖς μῦσι ἀπὸ τοῦ μῦς: quod ſolum producitur. Etiam nominatiuus exiens in aliquam duplicium, eodem modo datiuum pluralem facit. ὁ ἅρπαξ, τοῖς ἅρπαξι.

Nomina in υς.

Datiuus pluralis à datiuo ſingulari

A datitiuo uerò ſingulari fit datiuus pluralis, cum nominatiuus ſingularis aliam habet terminationem. Pro quo aduertendum eſt, quòd ſi datiuus ſingularis in ι. purũ exeat, aſſumpto σ. ante ι. datiuum pluralem facit. τῷ ὄφιϊ, τοῖς ὄφισι. τῷ ἡδέϊ, τοῖς ἡδέσι. τῷ δημοσθένεϊ, τοῖς δημοσθένεσι. ὄφις enim & ἡδὺς extremam habent correptam. δημοσθένης uerò, & ſi in σ. cum uocali longa exeat, genitiuum tamen habet per ſynæreſim. Si uerò datiuus ſingularis conſonantem habeat ante ι. aſſumpto σ. ac conſonantibus abiectis, quæ cum ipſo minime audiri poſſunt, datiuum pluralem facit. ut τῷ αἴαντι, τοῖς αἴασι. Si uerò datiuus ſingularis ν. ſolum habeat ante ι. mutato ν. in σ. datiuum pluralem facit. ut πλάτωνι, πλάτωσι. ποιμένι, ποιμέσι. etſi alibi ν. ante σ. inueniatur. ut ἕλμινς.

Annotat.

Sed aduertendum penultimam datiui pluralis, aut parem eſſe penultimæ aliorum obliquorum, aut maiorem. Quæ ſi ſit anceps, & per abiectionem conſonantium facta ſit breuis, rurſus in ſe ipſam productam mutari. ut τῷ θόαντι, τοῖς θοᾶσι, θοᾶσι. Si uerò breuis fuerit, ι. ſcilicet,

aut ο. μικρὸν. ι. quidem aſſumpto ι. in diphth. producitur. ut τιθέντι, τιθεῖσι, τιθεῖσι. ο. uerò aſſumpto υ. ut τῷ λέοντι, λέοσι, λέουσι. χαρίεις igitur, & τιμήεις, & ſimilia, cum in εις. deſinant διὰ τῆς ει. διφθόγγου, & imparibus inflectantur ſyllabis, nec habeant genitiuum contractum: à nominatiuo ſingulari datiuum pluralem deducere poſſunt aſſumpto ι. ut χαρίεις, χαρίεισι. & τιμήεις, τιμήεισι: ſicut à βασιλεύς, βασιλεῦσι. Poſſunt etiam formari à datiuo ſingulari ν. & τ. prius expunctis, ac σ. interiecto. ut χαρίεντι, χαρίεσι. τιμήεντι, τιμήεσι. & adiuncto ι. penultimæ uocali fit χαρίεισι, & τιμήεισι: ſicut à τιθείς, τιθέντι, τιθέσι, καὶ τιθεῖσι. Quidam tamen non ἰῶτα ſed alterum σ. addentes χαρίεσσι dicunt, ut Gregorius Scholarius aſſerit, quod factum eſt, ne eius penultima minor tempore ſit aliorum obliquorum penultima. Additur etiam ν. conſonans huiuſmodi datiuis in ι. prolatum deſinentibus, uocali ſequente. ut τοῖς αἴασιν. Sed apud poëtas, etiam conſonante ſequente additur ν. quod quidem metri gratia ſit. Ιλιάδος α. ἐν δέ οἱ ἦτορ ϛήθεσσιν λασίοισι διάνδιχα μερμήριξεν. & eodem. πῶς τίς τοι πρόφρων ἔπεσιν πείθηται ἀχαιῶν. Η αἰτιατική, τοὺς αἴαντας. Nam omnis accuſatiuus ſingularis in α. deſinens, aſſumpto σ. accuſatiuum pluralem facit. τὸν αἴαντα, τοὺς αἴαντας. Η κλητική. ὦ αἴαντες, nominatiuo plurali omnino ſimilis. Aduertendum eſt hoc in loco, Aeoles huiuſcemodi nomina in ας. deſinentia, διὰ διφθόγγου enunciare. ut τάλαις pro τάλας. μέλαις pro μέλας. & θόαις pro θόας. non tamen αἴαις pro αἴας dicunt, διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῶν φωνηέντων. At genitiuus nonnunquàm ἀποκοπὴν patitur ποιητικῶς metri gratia. ut αἴαν pro αἴαντος. θόαν pro θόαντος. Datiuus uerò poëtica licentia aliquando producit extremam. hoc eſt ι. facta communi ſyllaba. ut αἴαντι, δαΐφρον, cum regula id corripi expoſtulat. nonnunquàm κατὰ κρᾶσιν eandem producit. ut θέτιδι, θέτιϊ, θέτι. Ιλιάδ. πάντα θέτι καλλιπλοκάμῳ. ſic μήτιδι, μήτιϊ, μήτι. Οδυσ. ν. ἐγὼ δ' ἐν πᾶσι θεοῖσι μήτι τε κλέομαι, καὶ κέρδεσιν. Patitur etiam ἀποκοπήν. ut ἱδρῶτι, ἱδρῶ. Ιλιάδος ρ. τῇσιν δ' ὁμοῦ καμάτῳ, καὶ ἱδρῷ σπευδόντεσσι. Accuſatiuus quoque idem patitur. ut ποσειδῶνα, ποσειδῶ. ἱδρῶτα, ἱδρῶ. Ιλιάδ. κ. αὐτοὶ δ' ἱδρῶ πολλὸν ἀπενίζοντο θαλάσσῃ. In comparatiuis uerò in ων. deſinentibus,

Gregorius Scholarius

Datiuo addi ν.

Accuſatiuus pluralis Canon.

Annotatio nominatiui Aeolici.

Datiui extrema quanta.

Comparatiua.

deſinentibus craſim pati.ur ἀττικῶς. ut μείζονα, ἀποβολῇ τοῦ ν. μείζοα, καὶ κράσει τοῦ ο. καὶ α. εἰς ω. μείζω. Nec ſolum accuſatiuus ſingularis dictorum comparatiuorum hoc patitur, ſed etiam nominatiuus, accuſatiuus, & uocatiuus pluralis num.ri patiuntur. & ſi non in ω. ſed in ου. craſim fieri contingat ἔθει ἀττικῷ. ut οἱ μείζονες, μείζοες, μείζους. Sic accuſatiuus caſus, μείζονας, μείζοας, μείζους. & uocatiuus ſimilis eſt nominatiuo. Nam regula eſt, ὅτι πᾶσα εὐθεῖα πληθυντικὴ εἰς σ. λήγουσα, καὶ συνῃρημένη κατὰ τὸ τέλος, τὴν αἰτιατικὴν ἔχει ὁμόφωνον, καὶ ὁμόχρονον, καὶ τὴν κλητικήν. id eſt, Quod omnis nominatiuus pluralis in σ. deſinens, & circa finem ſynæreſim patiens, accuſatiuum, & uocatiuum habet ſibi conſonum & contemporalem. At in nominatiuo, accuſatiuo & uocatiuo pluralis numeri neutrorum eadem fit craſis, quæ in accuſatiuo ſingulari maſculinorum. ut τὰ μείζονα, μείζοα, μείζω. Datiuus pluralis παραγωγὴν patitur ἔθει ἰωνικῷ καὶ αἰολικῷ. ut θοάντεσι. & fit à nominatiuo plurali in ες. deſinente, ſiue maſculini generis ſit, ſiue fœminini, addita σι. ſyllaba. ut κύνες, κύνεσι, γυναῖκες, γυναίκεσι. In neutris uerò, aut à nominatiuo plurali, extrema in ες. mutata & adiuncta σι. τείχεα, τείχεες, τειχέεσι. uel à genitiuo ſingulari ο. in ε. conuerſo. τείχεος, τείχεες, τειχέεσι. iccirco duplici σ. ſcribitur, niſi metri gratia alterum eijciatur.

Canon.

Datiuus pluralis.

Παράδειγμα.

Ὁ θόας κοινῶς, καὶ θόαις αἰολικῶς. τοῦ θόαντος κοινῶς. καὶ θόα ποιητικῶς. τῷ θόαντι. τὸν θόαντα. ὦ θόαν κοινῶς, καὶ ὦ θόας ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ θόαντε. τοῖν θοάντοιν. ὦ θόαντε. Πλη. οἱ θόαντες. τῶν θοάντων. τοῖς θόασι κοινῶς, καὶ θοάντεσι ἰωνικῶς καὶ αἰολικῶς. τοὺς θόαντας. ὦ θόαντες.

Exemplum nominum in ας.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΗΣ.

Nomina in ης. deſinentia, cum & ipſa partim ſint æqualiter declinata, partim uerò inæqualiter. & quę æqualiter declinantur, aliqua mittunt genitiuum in ου. aliqua in κ. ἔθει δωρικῷ, ordine quodam & ipſa uarianda ſunt, & diſcernenda quæ ſunt pariſyllaba, ab his quæ impariſyllaba ſunt. Et primum de pariſyllabis

De nominibus in ης.

 haben=

Deſinentia habentibus genitiuum in ου. Deſinentia igitur in ης. gra-
in ης. gra- uitona, ſpondaica, in ου. faciunt genitiuum. ut ὁ χρύσης, τοῦ
uitona. χρύσου. ὁ Ξέρξης, τοῦ ξέρξου. Excipitur ὁ μάσθλης, τοῦ μάσθλητος.
Exceptiones ὁ κούρης, τοῦ κούρητος. ὁ πίγρης, τοῦ πίγρητος, ὁ τίγρης, τοῦ τίγρη-
τος, fluuij nomen, qui & τίγρις, τίγριδος. & τίγριος ἰωνικῶς.
φάγρης, φάγρητος. μάγνης, μάγνητος. ἴγνης, ἴγνητος. μάσπης,
In ης. cir- μάσπητος. μένδης, μένδητος. Etiam in ης. circunflexa in ου.
cunflexa. faciunt genitiuum. ut ὁ θαλῆς, τοῦ θαλοῦ. καὶ ὁ θάλης, τοῦ θάλητος.
ὁ ἑρμῆς, τοῦ ἑρμοῦ. ὁ σωλῆς, τοῦ σωλοῦ. ὁ μωσῆς, τοῦ μωσοῦ. καὶ μωϋ-
σῆς, τοῦ μωϋσοῦ. καὶ ὁ μωσεὺς, τοῦ μωσέως. καὶ ὁ μωϋσεύς, τοῦ μωϋσέως.

In ης. gra- Etiam in ης. grauitona à fœmininis in η. deſinentibus
uitona. deriuata. ut ἡ λέσχη, ὁ λέσχης τοῦ λέσχου. ἡ ἀράχνη, ὁ ἀράχνης, τοῦ
δης. ἀράχνου. ἡ χαίτη, ὁ κυανοχαίτης, τοῦ κυανοχαίτου. Etiam in δης.
deſinentia πατρωνυμικά. ὁ ἀτρείδης, τοῦ ἀτρείδου. Etiam in
δης. propria, patronimici formam habentia. θουκύδης, τοῦ θου-
κυδίδου. ὁ μιλτιάδης, τοῦ μιλτιάδου. ὁ εὐριπίδης, τοῦ εὐριπίδου.
Etiam in ης. deſinentia, grauitona, ſiue ſimplicia ſint, ſiue
decompoſita, à nominibus in ος. deriuata. ut ἄραξος, ὁ
ἀράξης, τοῦ ἀράξου. λάπιθος, ὁ λαπίθης, τοῦ λαπίθου. Etiam in
της. της. quæ compoſita non ſunt à uerbo κρατῶ. ut ὁ δότης, τοῦ δό-
θης. του. ὁ χάρτης, τοῦ χάρτου. ὁ δύτης, τοῦ δύτου. In θης. quoque de-
νης. ſinentia his ſimilia ſunt. ὁ σκύθης, τοῦ σκύθου. Etiam in ανης.
λης. ινης. ονης. υνης, καὶ ωνης, καὶ ολης. ὁ ἰορδάνης, τοῦ ἰορδάνου. ὁ αἰσχίνης,
τοῦ αἰσχίνου. ὁ γηρυόνης, τοῦ γηρυόνου. καὶ γηρυών, γηρυόνος, καὶ γηρυο-
νεύς, γηρυονέος ſæpe apud poëtas. ὁ κερύνης, τοῦ κερύνου. ὁ τελώ-
νης, τοῦ τελώνου. ὁ ὀζλόης, τοῦ ὀζόλου. Grauitona quoque in ης.
deſinentia, ſuper duas ſyllabas habentia ante ης. immu-
tabilem quampiam geminatam. ὁ ἰωάννης, τοῦ ἰωάννου. ὁ κα-
βάλλης, τοῦ καβάλλου. excipitur ὁ πόλλης, τοῦ πόλλητος, eſt
enim diſſyllabum. & ὁ ἀελλής, τῶ ἀελλοῦς, ὀξύτονον γάρ.
Etiam in ης. quæ ſunt unius generis, & à uerbis compoſi-
ta. ut πωλῶ, ὁ βιβλιοπώλης, τοῦ βιβλιοπώλου. μετρῶ, ὁ γεωμέτρης,
τοῦ γεωμέτρου. τρίβω, ὁ παιδοτρίβης, τοῦ παιδοτρίβου. βαίνω, ὁ σχοι-
νοβάτης, τοῦ σχοινοβάτου.

De nominibus in ης. habentibus gtm̃ in ου.

Monoſyllaba in ης. deſinentia, circunflexa, abiecto σ. fa-
ciunt genitiuum. ut ὁ δρῆς, τοῦ δρῆ. ὁ τρῆς, τοῦ τρῆ. Sic ποδῆς,
ποδῆ, ſolea, quod diſſyllabum.

Hactenus

Hactenus de pariſyllabis: nunc de impariſyllabis.

DEſinentia in ης. grauitona iambica, à præſenti uerbo deriuata, cuius conſonantem ſeruant, in τος. mittunt genitiuum. ut λείβω, ὁ λέβης, τοῦ λέβητος. λήχω, ὁ λάχης, τοῦ λάχητος. πένω, ὁ καὶ ἡ πένης, τοῦ καὶ τῆς πένητος. πλανῶ, ὁ πλάνης, τοῦ πλάνητος, καὶ ὁ πλανήτης, τοῦ πλανήτου. κρατῶ, ὁ κράτης, τοῦ κράτητος. δαίρω, ὁ δάρης, τοῦ δάρητος, καὶ δάρου. ὁ κόμης, τοῦ κόμητος, καὶ κόμου. ὁ γύης, τοῦ γύητος, καὶ γύου. ὁ μύκης, τοῦ μύκητος, καὶ μύκου. ὁ πύδης, τοῦ πύδητος, καὶ πύδου. ὁ χάρης, τοῦ χάρητος, καὶ χάρου. ὁ πύλης, τοῦ πύλητος, καὶ πύλου. ὁ μύνης, τοῦ μύνητος, καὶ μύνου. ὁ μέγης, τοῦ μέγητος, καὶ μέγου. Etiam in ης. μονοσύλλαβα ὀξύτονα, in τος. mittunt genitiuum. ut ὁ κρής, τοῦ κρητός. ὁ γνής, τοῦ γνητός. ὁ θής, τοῦ θητός.

In ης. deriuatiua. — *ης. monoſyllaba.*

In ης. quoque deſinentia polyſyllaba, compoſita communia oxytona, & à uerbis deriuata, per τος. puram uariantur, & unam ſyllabam præteriti perfecti ſeruant. ut βέβληται, ἀβλής, ἀβλῆτος. δέδμηται, ἀδμής, ἀδμῆτος. τέθνηκα, ὁ μιθνής, μιθνῆτος. ὁ ἡμιθανής, κατὰ συγκοπήν, ſemimortuus.

Etiam in ης. quæ habent ante ης. immutabilem, & ante immutabilem uocalem aliquam. ut ὑπέρης, ὑπέρητος. ἀκίλης, ἀκίλητος. κεφάλης, κεφάλητος. ἐπιάλης, ἐπιάλητος. Etiam in ῆς. circunflexa, à nominibus in εις. deriuata. δαφνῆς, δαφνῆντος, ἀπὸ τοῦ δαφνήεις. φθογγῆς, φθογγῆντος, ἀπὸ τοῦ φθογγήεις. τιμῆς, τιμῆντος, ἀπὸ τοῦ τιμήεις. Adnotantur etiam hæc quæ in ης. deſinunt, & in εντος. mittunt genitiuum. ut ὁ κλύμης, τοῦ κλήμεντος. ὁ μάνις, τοῦ μάνεντος. ὁ οὐάλης, τοῦ οὐάλεντος. ὁ κρίσκης, τοῦ κρίσκεντος.

Immutabilis ante ης. — *ης. circunflexa ab εις.* — *Notio.*

De nominibus in ης. quæ per craſim in ους. faciunt genitiuum.

Nomina in ῆς. circunflexa, compoſita ἀπὸ τοῦ κλέος, in οῦ. κατὰ κρᾶσιν faciunt genitiuum. ut ὁ ἀνδροκλῆς, τοῦ ἀνδροκλέος, ἀνδροκλοῦς. ὁ ἡρακλῆς, τοῦ ἡρακλέος, ἡρακλοῦς. Etiam nomina propria in ης., à uerbis compoſita, in ους. faciunt genitiuum. δεύκω, ὁ πολυδεύκης, τοῦ πολυδεύκεος, πολυδεύκους. μήδω, ὁ διομήδης, τοῦ διομήδεος, διομήδους. φαίνω, ὁ ἀριστοφάνης, τοῦ ἀριστοφάνεος, ἀριστοφάνους. Etiam in ης. à neutris in ος. compoſita. τὸ σθένος, ὁ δημοσθένης, τοῦ δημοσθένεος, δημοσθένους. τὸ γένος, ὁ διογένης, τοῦ διογένεος, διογένους. τὸ τέλος, ὁ ἀριστοτέλης, τοῦ

ἀριστοτέλεος,

ἀριστοτέλεος. ἀριστοτέλους. & cætera huiuſmodi. Excipitur ὁ ἀμέλης, τοῦ ἀμέλητος. & ὁ ἀμένης, τοῦ ἀμένητος. Etiam adiectiua in

Adiectiua in ης. ης. ὀξύτονα & grauitona, habentia neutrum in ες. ut ὁ καὶ ἡ ἀληθής, τοῦ καὶ τῆς ἀληθέος, ἀληθοῦς. ὁ καὶ ἡ εὐμενής, τοῦ καὶ τῆς εὐμενέος, εὐμενοῦς. ὁ καὶ ἡ κακοήθης, τοῦ καὶ τῆς κακοήθεος, κακοήθους.

ρης. Etiam in ρης. diſſyllaba. ὁ πλήρης, τοῦ πλήρεος, πλήρους. ἄρης uerò ἄρου. & ἄρης, ἄρητος. & ἄρης, ἄρεος, ἄρους. & ἄρευς, ἄρεος κοινῶς, καὶ ἄρηος ἰωνικῶς, καὶ ἄρεος ἀττικῶς, καὶ ἄρειος αἰολικῶς.

Etiam in ωρης. deſinētia, & in ηρης, & ωδης. ut διώρης. τριήρης.

νης. λοιμώδης. Etiam in νης, ὀξύτονα. σαφηνής, γαληνής. Deſinentia quoque in ης. à nominibus in υς. deriuata. βαρύς, ἀβαρής. ὠκύς, ποδώκης.

ης. ab υς. Annotatiuncula. Hic aduertendum eſt, nomina in ης. compoſita à neutris in ος. deſinentibus, ſi ſint propria, grauari. δημοσθένης. ἀριστοτέλης. Si uerò adiectiua, acui. ut εὐμενής. δυσμενής. διετής. τριετής. τετραετής. Deriuata autem ἀπὸ τοῦ

ἔτος. ἔτος. grauantur, ἔθει ἀττικῷ. διέτης. τριέτης. τετραέτης & alia. Grauantur quoque & adiectiua compoſita à triſſyllabis nominibus in ος. & etiam diſſyllabis, habentibus η. in penultima, ſi poſt eam ſequatur conſonans. ut μέγεθος, παμμεγέθης. κῆτος, μεγακήτης. ἦθος, κακοήθης. μῆκος, ἐπιμήκης. & cætera.

Notio. Hoc etiam adnotandum eſt, deſinentia in ης. impariter declinata, ſi per τ. uarientur, eundem habere & nominatiuū & uocatiuum. ut λάχης, λάχητος, ὦ λάχης. λέβης, λέβητος, ὦ λέβης. Si uerò διὰ τοῦ ντ. in ν. mittere uocatiuum. τιμῆς, τιμῆντος, τιμῆν.

Παραδείγματα.

Exemplum nominum in ης. deſin. Ο λάχης. τοῦ λάχητος. τῷ λάχητι. τὸν λάχητα. ὦ λάχης. Δυϊκά. τὼ λάχητε. τοῖν λαχήτοιν. ὦ λάχητε. Πληθυντικά. οἱ λάχητες. τῶν λαχήτων. τοῖς λάχησι. τοὺς λάχητας. ὦ λάχητες.

In ις, nom. Ο μάντις. τοῦ μάντιος. τῷ μάντιι. τὸν μάντιν. ὦ μάντι κοινῶς, καὶ ὦ μάντις ἀττικῶς. Inuenitur etiam μάντιδος, διὰ τοῦ δ. rarò tamen, in compoſitione uerò frequentiſſime. ut πρόμαντις, προμάντιδος. ὀρθόμαντις, ὀρθομάντιδος. μάντεος uerò proſa oratione frequentius.

Ο μέρμις. τοῦ μέρμιθος. τῷ μέρμιθι. ὁ κανών. τὰ εἰς ις. λήγοντα ἔχοντα πρὸ τοῦ ι. δύο ἀμετάβολα, διὰ τοῦ θος. κλίνονται. βάλλις βάλλιθος, ſpecies herbæ. ὄρνις, ὄρνιθος, auis: ſed hæc

De accuſatiuo annot. pauca ſunt. Quo in loco aduertendum eſt, nomina tam maſculina quàm fœminina in ις. deſinentia, ſiue per ι. ſiue

per

per υ. facientia genitiuum in ος. purum, ſi habeant ante ος. δίχρονον, in ν. ſolum mittere adcuſatiuum. ut ὄφις, ὄφιος, ὄφιν. ϖόλις, ϖόλιος, ϖόλιν. Hoc idem faciunt & ὀξύτονα in υς. υς.
Quãquàm ante ος. δίχρονον non habeãt. ut ἡδύς, ἡδέος, ἡδύν. εὐρύς, εὐρέος, εὐρύν. At εὐρέα πόντον, & πολέα ςρατόν, & ſimilia, poëtica ſunt. Si uerò in ος. non purum deſinant, ſed cum aliqua conſonante, ſi ſint ὀξύτονα, in α. ſolum mittunt adcuſatiuum. ut κρηπίς, κρηπῖδος, κρηπῖδα. χλαμύς, χλαμύδος, χλαμύδα. Si uerò ſint grauitona, non ſolum in α. ſed in ν. faciũt adcuſatiuum. ut χάρις, χάριτος, χάριτα, καὶ χάριν. μῆνις, μήνιδος, μήνιδα, καὶ μῆνιν. ἔπηλυς, ἐπήλυδος, ἐπήλυδα, καὶ ἔπηλυν. Videntur tamen huiuſmodi nomina quæ in δος. mittunt genitiuũ non ex eadem declinatione duplicem habere adcuſatiuũ: ſed ex diuerſa. Declinantur enim διὰ τοῦ δ. κοινῶς. ut ϖάρις, Πάρις.
ϖάριδος, ϖάριδι, unde πάριδα. μῆνις, μήνιδος, μήνιδι, μήνιδα. Subtracto uerò δ. ἰωνικῶς, fit ϖάρις, ϖάριος. ſicut ὄφις, ὄφιος.

Ἰλιάδος γ. Αψ ὀρόων ϖάριος δὲ θοῶς ἐκ κλήρος ὄρουσεν.

Vnde adcuſatiuus ϖάριν, quod à nominatiuo fit: ſicut ἀπὸ τοῦ ὄφις, ὄφιν. Et μῆνις, μήνιος. Οδυσσείας γ.

Μήνιος ἐξ ὀλοῆς γλαυκώπιδος ὀβριμοπάτρις.

Vnde adcuſatiuus μῆνιν ἄειδε θεά. Nam Iones in nominibus deſinentibus in ις. grauitonis, declinatis διὰ τοῦ δος. abijcientes δ. proprium faciunt genitiuum: quod non faciunt in ὀξυτόνοις. Non enim dicunt ἀσπίς, ἀσπίδος, ἀσπιος. Sed horum uſus uarius eſt. Ionum mos

Ο τιμήεις. τοῦ τιμήεντος. τῷ τιμήεντι. τὸν τιμήεντα. ὦ τιμῆεν, καὶ τιμήει κοινῶς, καὶ τιμήεις ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ τιμήεντε. τοῖν τιμηέντοιν. ὦ τιμήεντε. Πληθυντικά. οἱ τιμήεντες. τῶν τιμηέντων. τοῖς τιμήεισι, καὶ τιμήεσι. τούς τιμήεντας. ὦ τιμήεντες.

Ο εὐρύς, τοῦ εὐρέος. τῷ εὐρέϊ, καὶ εὐρεῖ. τὸν εὐρέα, καὶ εὐρύν. ὦ εὐρύ κοινῶς, καὶ ὦ εὐρύς ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ εὐρέε. τοῖν εὐρέοιν. ὦ εὐρέε. Πληθυντικά. οἱ εὐρέες, εὐρεῖς. τῶν εὐρέων. τοῖς εὐρέσι. τούς εὐρέας, εὐρεῖς. ὦ εὐρέες, εὐρεῖς. υς.
Ο νέκυς. τοῦ νέκυος. τῷ νέκυϊ. τὸν νέκυν. ὦ νέκυ κοινῶς, καὶ ὦ νέκυς ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ νέκυε. τοῖν νεκύοιν. ὦ νέκυε. Πληθυντ. οἱ νέκυες, νέκυς. τῶν νεκύων. τοῖς νέκυσι. τούς νέκυας, νέκυς, ὦ νέκυες. Diminutiua in υς. circunflexa, abiecto σ. paribus ſyllabis declinantur. ut ὁ καμῦς. τοῦ καμῦ. τῷ καμῦ. τὸν καμῦν. ὁ διονῦς. τοῦ διονῦ. τῷ διονῦ. τὸν διονῦν.

ὁ κλαυσῦς.

Ο κλαυσοῦς. τοῦ κλαυσοῦ. τῷ κλαυσοῦ. τὸν κλαυσοῦν. quorum datiuus in υ. ſolum abſque ι. deſinit: ut in prima ſimplicium declinatione dictum eſt, & in ſingulari numero tantum inflectuntur. Ο βοῦς. τοῦ βοός, ϗ βοῦ ποιητικῶς. non aũt βαός.

ους. quoniam deſinentia in ς. cum diphthongo, ſubiunctiuam uocalem diphthongi abiiciunt in genitiuo. exceptis κλεῖς, κλειδός. δαῖς, δαιτός. & παῖς, παιδός. Τῷ βοΐ, non autem βοῖ, κατὰ συναίρεσιν. ſicut λητοῖ, λητοῖ. quoniam datiuus diſſyllabus extremam corripiens, ſynæreſim non patitur. Τὸν βόα, καὶ βοῦν. ὦ βοῦ. Δυϊκά. Τὼ βόε. τοῖν βοοῖν. ὦ βόε. Πληθυντικά. Οἱ βόες, βοῦς. τῶν βοῶν. τοῖς βουσὶ κοινῶς, ϗ βόεσι Ιωνικῶς. Ιλιάδος κ. Αλλοι δὲ ῥινοῖς, ἄλλοι δ' αὐτοῖσι βόεσι. τοὺς βόας, βοῦς. ο. & α. in ου. diphthongum contractis: non autem βῶς, ſecundum cõmunem regulam, τροπῇ τοῦ ο. ϗ α. εἰς ω. μέγα. Quandoquidem in huiuſmodi contractis caſi

Canon. bus propria adſignatur regula, quæ eſt, ὅτι πᾶσα εὐθεῖα πληθυντικὴ εἰς σ. λήγουσα, ϗ συνῃρημένη κατὰ τὸ τέλος, τὴν αἰτιατικὴν ἔχει ὁμόφωνον ϗ ὁμόχρονον, ϗ τῇ κλητικῇ. ὦ βόες, βοῦς.

Ο ποῦς. τοῦ ποδός. τῷ ποδί. τὸν πόδα. ὦ ποῦς.

ώς. Ο ἱδρώς. τοῦ ἱδρῶτος. τῷ ἱδρῶτι, ϗ ἱδρῷ. τὸν ἱδρῶτα, ϗ ἱδρῶ. ὦ ἱδρώς. Δυϊκά. τὼ ἱδρῶτε. τοῖν ἱδρώτοιν. ὦ ἱδρῶτε. Πληθυν. οἱ ἱδρῶτες. τῶν ἱδρώτων. τοῖς ἱδρῶσι. τοὺς ἱδρῶτας. ὦ ἱδρῶτες.

Ο ἥρως. τοῦ ἥρωος. τῷ ἥρωι. τὸν ἥρωα. ὦ ἥρως. ϗ τὰ λοιπά.

Adnotatio. Quo in loco aduertendum eſt, nomina in ως. deſinentia oxytona μονοσύλλαβα, habentia unam ex conſonantibus tertiæ coniugationis grauitonorum, hoc eſt, δ. θ. τ. per ος. purum uariari. ut δμὼς, δμωός. θὼς, θωός. τρὼς, τρωός. Quæ uerò nullam dictarum conſonantium habent, ſi ſint ἀπαθῆ. hoc eſt, ſi non patiantur, per τος. uariari. ut φὼς, φωτός. uir. χρὼς, χρωτός, corpus. Si aũt patiantur, abiecto σ. ad ſimilitudinem Atticæ declinationis uariari. ut ὁ σῶς, τοῦ σῶ. ὁ ζὼς. τοῦ ζῶ. ὁ κῶς, τοῦ κῶ, ἀπὸ τοῦ σῶος, ἢ σάος. ζωός. κῶος. ὁ πολίτης. quorum ὁ ζώς, acuitur, quanquàm ex craſi fiat. Quoniam ex accentu graui & acuto fit circunflexus.

Ο ἔρως. τοῦ ἔρωτος κοινῶς, ϗ ἔρω ἀττικῶς. ϗ ὁ ἔρος. τοῦ ἔρου. τῷ ἔρῳ. τὸν ἔρον αἰολικῶς. Οδυσσείας. α.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος, ϗ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο.

Ο μίνως. τοῦ μίνωος κοινῶς, ϗ μίνω ἀττικῶς. Nam Attici hu

iuſmodi

iuſmodi nomina ad propriam referunt declinationem.

O ἅλς. τ ἁλός. τῷ ἁλί. τὸν ἅλα. ὦ ἅλς. Δυϊκά. τὼ ἅλε. τοῖν ἅλοιν. ὦ ἅλε. Πλη. οἱ ἅλες. τῶν ἁλῶν. τοῖς ἁλσί. τοὺς ἅλας. ὦ ἅλες, quod in maſculino genere ſal ſignificat, in fœminino uerò mare, & in numero ſingulari tantum declinatur. λς.

O μάκαρς, τ μάκαρτος. τῷ μάκαρτι. τὸν μάκαρτα. ὦ μάκαρς. Quod nomen treis habet nominatiuos, uidelicet ὁ μακάριος, τ μακάριου. abi. ctis uerò duabus extremis ſyllabis, ρ. tamen ac σ. manentibus, fit μάκαρς. expuncto deinde σ. fit μάκαρ, μάκαρος. Οδυσ. ε. τρίς μάκαρες δαναοὶ, καὶ τετράκις οἱ τότ' ὄλοντο. ρς.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ Ν.

O Πάν. τῦ πανός. τῷ πανί. τὸν πάνα. ὦ πάν. deus Arcadiæ. πᾶν uerò παντός neutrum, ἀπὸ τ πᾶς παντός, adiectiuum eſt. De nominibus in αν. deſinentibus

O τιτάν. τ τιτᾶνος. τῷ τιτᾶνι. τὸν τιτᾶνα. ὦ τιτάν. Δυϊκά. τὼ τιτᾶνε. τοῖν τιτάνοιν. ὦ τιτᾶνε. Πλη. οἱ τιτᾶνες. τῶν τιτάνων. τοῖς τιτᾶσι. τοὺς τιτᾶνας. ὦ τιτᾶνες.

O ἕλλην. τ ἕλληνος. τῷ ἕλληνι. τὸν ἕλληνα. ὦ ἕλλην.

O σωλήν. τοῦ σωλῆνος. τῷ σωλῆνι. τὸν σωλῆνα. ὦ σωλήν. ην.

O δελφίν. τοῦ δελφῖνος. τῷ δελφῖνι. τὸν δελφῖνα. ὦ δελφίν. ιν.

Aduertendum eſt nomina in ιν. deſinentia δικατάληκτα appellari, quoniam in ις. etiam deſinunt. ut δελφίς. quod & Theodoſius aſſerit ſic inquiens. δικατάληκτα τε καλεῖται, ὅτι παρὰ μὲν τοῖς ἀρχαίοις εἰς ις. λήγει: παρὰ δὲ τοῖς νεωτέροις εἰς ιν. ἀκτίν, καὶ ἀκτίς. ῥίν, καὶ ῥίς. eadem tamen ſeruatur declinatio, & ubiq; ι. manet productũ. excipitur τίς, τινός. quod ι. habet natura correptum, nec δικατάληκτον eſt. Annotatio de nominibus in ις. & ιν. τίς.

O φόρκυν. τοῦ φόρκυνος. τῷ φόρκυνι, καὶ φόρκυ κατὰ ἀποκοπήν. τὸν φόρκυνα. ὦ φόρκυν. καὶ ἄλλως. υν.

O φόρκυς. τ φόρκυος. τῷ φόρκυϊ. τὸν φόρκυν ὦ φόρκυς. καὶ ἄλλως.

O φόρκος. τ φόρκου. τῷ φόρκῳ. τὸν φόρκον. ὦ φόρκε.

Nomina in ων. deſinentia, aut acuuntur. ut ἰλικών: aut grauantur. ut πλάτων: aut circunflectuntur. ut ποσειδῶν. Oxytona enim, appoſita ος. ſyllaba, faciunt genitiuum. Sed in obliquis partim ſeruant ω. μέγα. ut κοιτών, κοιτῶνος. Nomina in ων. acuta.

x partim

partim uerò uertunt illud in ο. μικρόν. ut σαρπηδών, σαρπηδόνος.

Grauitona. Grauitona uerò aut adiuncta ος. ſyllaba declinantur, nunc ſeruato ω. magno in obliquis. ut πλάτων, πλάτωνος. nunc in ο. paruum uerſo. ut σώφρων, σώφρονος. aut per ντ. ω. magno in ο. paruum mutato. ut θεράπων θεράποντος.

Circunflexa At circunflexa ut plurimum διὰ τοῦ ντ. declinantur, & in obliquis ω. magnum omnino ſeruant. ut δημοφῶν, δημοφῶντος. Sed quia huiuſmodi nomina multa & uaria ſunt, eundem ordinem in his ſeruabimus, quo & Ioannes Charax uſus eſt, & primum de monoſyllabis.

In ων. monoſyllaba. Monoſyllaba in ων. deſinentia acuuntur, & appoſita ος. ſyllaba declinantur, ſeruantque ω. magnum in obliquis. ut πρών, πρωνός. κλών, κλωνός, θών, θωνός. χθών uerò χθονός terra, per ο. paruum, quoniam ſolum fœmininum. iccirco ab Herodiano μόνηρες, hoc eſt, unicum ſiue ſolum dicitur.

In ων. comparatiua. Deſinentia in ων. comparatiua, per ο paruum declinantur. ut κρείσσων, κρείσσονος. χείρων, χείρονος. ἀρείων, ἀρείονος.

Patronymica. Deſinentia in ων. patronymica, per ω. magnum uariantur. πηλείων, πηλείωνος. ἀτρείων, ἀτρείονος. κρονίων uerò κρονίονος apud poëtas temporis quantitatē mutauit. Ιλιάδος ξ. Ζηνὸς δ᾽ οὐκ ἂν ἔγωγε κρονίονος ἆσσον ἱκοίμην.

Diminutiua Diminutiua quoque in ων. ſeruant ω. μέγα. ut ζήνων, ζήνωνος. λάκων. λάκωνος. βάκχων, βάκχωνος. μορίων, μορίωνος.

Deriuatiua. Deſinentia in ων. quæ à futuro uerborum deriuantur, per ο. paruum inflectuntur. νοήσω, νοήμων, νοήμονος. ςήσω, ςήμων, ςήμονος.

Iambica. Deſinentia in ων. iambica, ſiue acuantur, ſiue grauentur, ſeruant ω. μέγα, ſi ante finalem ι. habeant. τρίβων, τρίβωνος. σίμων, σίμωνος. πιθὼν, πιθῶνος. χιτὼν, χιτῶνος.

Oxytona. Deſinentia in ων. oxytona, fœminina ſuper duas ſyllabas, uertunt ω. magnum in ο. paruum. λαιςρηγών, λαιςρηγόνος. πηλεών, πηλεόνος.

Gentilia. Nomina gentilia in ων. grauitona, in obliquis ſeruant ω. μέγα. μύτων, μύτωνος. κύδων, κύδωνος. καδμείων, καδμείωνος. excipitur κίκων, κίκονος. Si uerò proprium ſit nomen κίκωνος facit. excipitur etiam μαλθάων, μαλθάονος.

In ων. purum. Deſinentia in ων. purum grauitona, habentia ancipitem longam in antepenultima, per ο. paruum inflectuntur. ἱκετάων,

τάων, ἱκετάονος. μαχάων, μαχάονος, ἀρετάων, ἀρετάονος. ὠρί-
ων uerò ὠρίωνος, ſi ι. correptum habeat. Ευριπίδης. τάτ' ἄστρα,
καὶ τὸν ὠρίωνα δέρκομαι. Neceſſariò enim quarta ſedes iambũ
habet, qui non de ſede ſecunda cederet, aut quarta, ut Hor.
Si uerò productũ, ὠρίονος facit. Homerus τῆ ὠρίωνα dixit ι.
exiſtente lõga. Οδυσ. λ. τὸν δὲ μετ' ὠρίωνα πελώριον εἰσενόησα.
& Ιλιαδος χ. ὅντε κύν' ὠρίωνος ἐπίκλησιν καλέουσιν.

Deſinentia in ων. purum, grauitona, ancipitem corre-
ptam in penultima habentia, per ω. μέγα uariantur. ἀμφι-
τρύων, ἀμφιτρύωνος. ἠετίων, ἠετίωνος.

Deſinentia in ων. & quæ habent ε. in penultima, ω. ſer-
uant in obliquis. πυλεών, πυλεῶνος. ποσειδέων, ποσειδέωνος.

Deſinẽtia in βων. omnia per ω. μέγα inflectuntur. τρίβων, βων.
τρίβωνος. ἄμβων, ἄμβωνος. βουβών, βουβῶνος. ἀραβῶν, ἀραβῶνος.

Deſinentia in γων. diſyllaba, grauitona, διὰ τοῦ ω. μεγάλου γων.
uariantur. πώγων, πώγωνος. αἴγων, αἴγωνος.

Deſinentia in δων. grauitona, ſimplicia, ω. μέγα ſeruant δων.
in obliquis. φαίδων, φαίδωνος. σπάδων in differens eſt. κνώδων
uerò κνώδοντος, quoniam compoſitum eſt παρὰ τὸ ὀδοὺς, ὀ-
δόντος, cuius declinationem ſeruauit. ὡς παρὰ σοφοκλεῖ ἐν
αἴαντι. πῶς σ' ἀποσπάσω πικροῦ τοῦδ' αἰόλου κνώδοντος ὦ τά-
λας. eſt autem κνώδων propriè acuta enſis acies, ſed pro κνώδων.
ipſo enſe ponitur.

Deſinentia in ων. quæ aliquam aſpiratarum habent, ſi- θων.
ue tenuium, per ω. magnum inflectuntur. αἴθων, αἴθωνος. φων.
σφὼν, σφῶνος. βράχων, βράχωνος. γλαύκων, γλαύκωνος. λάμ- χων.
πων, λάμπωνος. πλούτων, πλούτωνος.

Deſinentia in λων. omnia per ω. magnum inflectuntur. λων.
ut ἀπόλλων, ἀπόλλωνος. βάλλων, βάλλωνος.

Deſinentia in μων. & quæ habent ε. ante μ. per ο. μικρὸν μων.
declinantur. ἡγεμών, ἡγεμόνος. κηδεμών, κηδεμόνος. Aliud au
tem habentia ante μ. ω. μέγα ſeruant in obliquis. ποταμών,
ποταμῶνος. χειμών, χειμῶνος. λειμών, λειμῶνος. Si uerò μ. cum
aliqua conſonante implicitum ſit, per ο. paruum uariatur.
φράδμων, φράδμονος. ἄκμων, ἄκμονος.

Deſinentia in νων. ω. μέγα ſeruant. ῥίνων, ῥίνωνος. κόνων, νων.
κόνωνος. ἀμείνων uerò ἀμείνονος, quoniam comparatiuum.
annotatur & κανών, κανόνος.

ρων. Deſinentia in ρων. omnia per ω. μέγα uariantur. ἐίρων, ἐίρωνος. χείρων, χείρωνος proprium nomen. Comparatiuum uerò χείρονος facit.

ζων. Deſinentia in ζων. & quæ alijs non ſubijciuntur regulis, per ω. μέγα inflectuntur. ἐίζων, ἐίζωνος. ἄζων, ἄζωνος. τὸ δὲ μείζων, μείζονος, & ὀλίζων, ὀλίζονος, ἀπὸ τοῦ ὀλίγα μ. Comparatiua ſunt, & communis generis.

ξων. Deſinentia in ξων. & quæ non habent participalia nomina, διὰ τοῦ ω. μεγάλου κλίνονται. δράξων, δράξωνος. ἄξων, ἄξωνος.

σων. Deſinentia in σων. per ω. μέγα declinãtur. γράσων, γράσωνος. θράσων, θράσωνος. ἰάσων uerò ἰάσονος, παρὰ τῷ ποιητῇ.

In ων. participalia. Aduertendum eſt nomina participalia, etſi ſub aliqua dictarum regularum cadant, διὰ τοῦ ντ. declinari. ut χαρναβών, χαρναβῶντος. ὀυκαλέγων, ὀυκαλέγωντος, Troiani nomen Ιλιαδος γ. Οὐκαλέγωντε, καὶ ἀντήνορ πεπνυμένω ἄμφω. Κελάδων, κελάδωντος. ὑψίζων, ὑψίζωντος. φαίθων, φαίθοντος.

Annotat. Neq; hoc ignorandũ eſt, quædam eſſe nomina, quæ cum duabus regulis ſubiecta ſint, ſecundum utranq; declinantur. ut χάρων, quod quatenus participale eſt ἀπὸ τοῦ χαίρειν, κατ᾽ ἐυφημισμόν, χάροντος facit. Quatenus uerò deſinit in ρων. χάρωνος. Sic & δράκων, quatenus habet fœmineum διὰ τοῦ αινα. per ντ. uariatur. δράκων, δράκωντος. quatenus uerò in κων. δράκωνος facit.

αίων. Deſinentia in ων. ſi in penultima αι. diphthongum habuerint, per ω. magnum inflectuntur, ἀιγαίων, ἀιγαίωνος. βαίων, βαίωνος. ἀθηναίων, ἀθηναίωνος.

In ων. compoſita. Compoſita in ων. ſimplicium ſeruant declinatiouem. φιλοπλάτων, φιλοπλάτωνος, ἀσυγείτων. ἀσυγείτονος. Seruant etiam & tonum. Excipiuntur diſſyllaba, quæ cum ſint ὀξύτονα, in penultimam retrahũt accentum. ut χιτὼν, χαλκοχίτων, μονοχίτων, ἀιών, μακραίων.

In ων. circunflexa. Deſinentia in ων. circunflexa, διὰ τοῦ ντ. κλίνονται, ſeruãtq; ω. μέγα in obliquis. ξενοφῶν, ξενοφῶντος. ἀγλαοφῶν, ἀγλαοφῶντος. δημοφῶν, δημοφῶντος. excipitur ποσειδῶν, ποσειδῶνος. & ταῶν, ταῶνος. & τυφῶν, τυφῶνος, ἀπὸ τοῦ τύφω, τὸ καίω, hoc eſt ardeo. καὶ ἁπλικῶς τυφώς, τυφώ. dicitur & τυφεὼν, τυφεῶνος. & τυφοεύς, τυφοέως. & τυφάων, τυφάωνος. Inuenitur etiam apud Poëtas δημοφόων & δημοκόων, quæ perfecta

ſunt

ſunt eorum quæ ſunt δημιφῶν & δημοκῶν. Nam ex ο. & ω. fit craſis in ω. μέγα, & ex acuto & graui fit circunflexus accentus. Sic & ποσειδῶν, ab eo quod eſt ποσειδέων, ſiue ποσειδάων.

De uocatiuo horum nominum in ώρ. deſinentium.

Aduertendum eſt, deſinentia in ώρ. oxytona, eundem habere nominatiuum & uocatiuum. ut ὁ ἐλαιώρ, ὦ ἐλαιώρ. ὁ ἑλικώρ, ὦ ἑλικώρ. Similiter & circunflexa. ut ὁ ξενοφῶρ, ὦ ξενοφῶρ. Excipitur ὁ ποσειδῶρ, ὦ πόσειδορ, καὶ ποσείδαορ, ἀπὸ τῶ ποσειδάωρ, ποσειδάονος. Grauitona uerò à genitiuo formant ſuum uocatiuũ, abiecta finali ſyllaba. ut τρύφωρ, τρύφωνος, ὦ τρύφωρ. θέωρ, θέωνος, ὦ θέωρ. λέωρ, λέοντος, ὦ λέορ. Sed aduertendum eſt, quædam compoſita polyſyllaba in ωρ, facere uocatiuũ, accentu in antepenultimam retracto. ut ἀγαμέμνωρ, ἀγαμέμνονος, ὦ ἀγάμεμνορ. ἀπόλλωρ, ἀπόλλονος, ὦ ἄπολλορ. At Aeoles corripiunt ω. in uocatiuo caſu omniũ nominum in ωρ. deſinentium. ut ἀηδώρ, ὦ ἀηδόρ. χελιδώρ, ὦ χελιδόρ.

Vocatiuus nominum in ωρ.

Annotatio.

Παραδείγματα.

Ο ἑλικώρ. τοῦ ἑλικῶνος. τῷ ἑλικῶνι. τὸρ ἑλικῶνα. ὦ ἑλικώρ. Δυϊκά τὼ ἑλικῶνε. τοῖρ ἑλικώνοιρ. ὦ ἑλικῶνε. Πληθυν. οἱ ἑλικῶνες. τῶρ ἑλικώνωρ. τοῖς ἑλικῶσι. τοὺς ἑλικῶνας. ὦ ἑλικῶνες.

Exempla nominum in ωρ.

Ο ποσειδῶρ. τοῦ ποσειδῶνος. τῷ ποσειδῶνι. τὸρ ποσειδῶνα, καὶ ποσειδῶ, κατὰ ἀποκοπήρ. ὦ πόσειδορ.

Ο πλάτωρ. τ͂ πλάτωνος. τῷ πλάτωνι, τὸρ πλάτωνα. ὦ πλάτωρ.

Ο ἀπόλλωρ. τοῦ ἀπόλλονος. τῷ ἀπόλλωνι. τὸρ ἀπόλλονα, καὶ ἀπόλλω, κατ᾽ ἀποκοπήρ. ὦ ἄπολλορ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ Ξ. Ψ. καὶ Ρ.

Nomina in ξ. καὶ ψ. deſinentia, in obliquis uocalẽ ſeruant nominatiui. ut νάρθηξ, νάρθηκος. σκώληξ. σκώληκος. Excipitur ἀλώπηξ, ἀλώπεκος, quod η. in ε. uertit. ut κύκλωψ, κύκλωπος. μώλωψ, μώλωπος. Omne nomen in aliquam duplicium deſinens, aut adſpiratam habet in obliquis, aut tenuem, aut mediam. Deſinentia in ξ. conſonanteis ſecundæ coniugationis grauitonorum ſeruant in obliquis, hoc eſt. γ. κ. χ. ut ὄρτυξ, ὄρτυγος. κόραξ, κόρακος. ὄνυξ, ὄνυχος. & datiuum pluralem in ξ. mittunt. Deſinentia uerò in ψ. conſonanteis primæ coniugationis ſeruant.

De nominibus in ξ. & ψ.

Canon.

 uidelicet

uidelicet β. π. φ. ut ἄραψ, ἄραβος. κύκλωψ, κύκλωπος. κίνυψ, κίνυφος, & datiuum pluralem in ψι. mittunt.

Exemplum in αξ. Ο ἅρπαξ. τοῦ ἅρπαγος. τῷ ἅρπαγι. τὸν ἅρπαγα. ὦ ἅρπαξ. Δυϊκά. τὼ ἅρπαγε. τοῖν ἁρπάγοιν. ὦ ἅρπαγε. Πληθυντικά. οἱ ἅρπαγες. τῶν ἁρπάγων. τοῖς ἅρπαξι. τοὺς ἅρπαγας. ὦ ἅρπαγες.

Ο κόραξ. τοῦ κόρακος. τῷ κόρακι. τὸν κόρακα. ὦ κόραξ.

Ο ἄναξ. τοῦ ἄνακτος. τῷ ἄνακτι. τὸν ἄνακτα. ὦ ἄναξ, καὶ ὦ ἄνα. Καλλίμαχος ἐν ὕμνοις. Καὶ γὰρ τάφον ὦ ἄνα σεῖο κρῆτες ἐτεκτήναντο. Quo in loco ſciendum eſt, genitiuum huius nominis, hoc eſt ἄνακτος, ἐκ τοῦ ἄναχος factum eſſe, παρεμπτώσει τοῦ τ. Et quoniã tenuis tenuem, & craſſa craſſam præcedere debet χ. in propriam tenuem, κ. ſcilicet, mutatum eſt. Quidã tamen uolunt proprium genitiuum ἄνακος eſſe, διὰ τοῦ κ. Sed ut à nominatiuo proprij nominis, hoc eſt, ὁ ἄνακος, τοῦ ἀνάκου differat, interpoſitum eſt τ. & ſic ἄνακτος factum eſt.

υξ. Ο ὄνυξ. τοῦ ὄνυχος. τῷ ὄνυχι. τὸν ὄνυχα. ὦ ὄνυξ.

ιξ. Ο τέττιξ. τοῦ τέττιγος. τῷ τέττιγι. τὸν τέττιγα. ὦ τέττιξ.

υξ. Ο κήρυξ. τοῦ κήρυκος. τῷ κήρυκι. τὸν κήρυκα. ὦ κῆρυξ.

ωξ. Ο βῶξ. τοῦ βωκός. τῷ βωκί. τὸν βῶκα. ὦ βῶξ.

αρ. Ο μάκαρ. τοῦ μάκαρος. τῷ μάκαρι. τὸν μάκαρα. ὦ μάκαρ. Δυϊκά. τὼ μάκαρε. τοῖν μακάροιν. ὦ μάκαρε. Πληθ. οἱ μάκαρες. τῶν μακάρων. τοῖς μάκαρσι. τοὺς μάκαρας. ὦ μάκαρες.

ηρ. Ο σωτήρ. τοῦ σωτῆρος. τῷ σωτῆρι. τὸν σωτῆρα. ὦ σῶτερ.

Ο δαήρ. τοῦ δαέρος. τῷ δαέρι. τὸν δαέρα. ὦ δᾶερ.

Ο ἀνήρ. τοῦ ἀνέρος, καὶ ἀνδρός. τῷ ἀνέρι, καὶ ἀνδρί. τὸν ἀνέρα, καὶ ἄνδρα. ὦ ἄνερ. Δυικά. τὼ ἀνέρε, καὶ ἄνδρε. τοῖν ἀνέροιν. καὶ ἀνδροῖν. ὦ ἀνέρε, καὶ ἄνδρε. Πληθυντ. οἱ ἀνέρες, καὶ ἄνδρες. τῶν ἀνέρων, καὶ ἀνδρῶν. τοῖς ἀνδράσι, καὶ ἄνδρεσι ποιητικῶς. τοὺς ἀνέρας, καὶ ἄνδρας. ὦ ἀνέρες, καὶ ἄνδρες.

Ο πατήρ. τοῦ πατέρος, καὶ πατρός. τῷ πατέρι, καὶ πατρί. τὸν πατέρα μόνον. ὦ πάτερ ἡμέτερε κρονίδη, ὕπατε κρειόντων. &c.

Adnotatio de nominibus in ηρ. Hic aduertendum eſt, ex nominibus in ηρ. exeuntibus, quædam pati ſyncopã in omnibus obliquis, niſi quid prohibeat: ſicut eſt ὁ ἀνήρ, τοῦ ἀνέρος, καὶ ἀνδρός. ἀνρός tamen eſſe debuerat: ſed ν. ante ρ. neque in comprehenſione, neque in diſtinctione locum habet. In comprehenſione quoniam immutabilis præcedere non poteſt aliam immutabilem in eadem ſyllaba comprehenſam, niſi μν. ut μνᾶ, μνῆμα. In diſtinctione

diſtinctione uerò, quoniam ρ. non uult aliam habere conſo
nantem iuxta ſe, præter alterum ρ. ut ἄῤῥωσος: huius gratia
interpoſitum eſt δ. & ἀνδρός. factum eſt. Cuius adcuſatiuus
ſingularis eſt ἄνδρα παροξυτόνως, ἀπὸ τοῦ ἀνέρα. Licet ex com-
muni regula adcuſatiuus ſingularis in eadem ſyllaba ac-
centum habere debeat, in qua & genitiuus. Sed ab ea exci-
piuntur nomina quintæ declinationis: quorum genitiuus
diſſyllabus in ος. deſinit. In his enim genitiuus acuitur: ad-
cuſatiuus uerò grauatur. ut βοός, βόα. διός, δία. Sic ἀνδρός, ἄν
δρα. tanquàm diſſyllabum faciens genitiuum in ος.
Patitur etiam ſyncopam ὁ πατήρ in omnibus obliquis: niſi πατήρ.
quid obſtet, ut dictum eſt. Nam non dicimus in adcuſatiuo
τὸν πάτρα, ne coincidat cum nominatiuo ἡ πάτρα, quod Do
ricum eſt, pro ἡ πάτρη. cuius genitiuus eſt τῆς πάτρας. De-
moſthenes περὶ ςεφάνου. Οἱ δὲ πάτρας ἕνεκα σφετέρας εἰς δῆ-
ριν ἔθεντο ὅπλα. hoc eſt, patriæ gratia. Etiam ex huiuſmo-
di nominibus quatuor adnotantur, hoc eſt, σωτήρ. δαήρ. ἀ- σωτήρ.
νήρ. πατήρ. quæ proprium faciunt uocatiuum in ερ. accen- δαήρ.
tu etiam in penultimam retracto. Quoniam deſinentia in
ρ. ſupra unam ſyllabam, ſi extremam habent correptam,
accentum retrahunt in penultimam. ut σῶτερ. δᾶερ. ἄνερ. πά
τερ. Duo horum etiam datiuum pluralem proprium fa-
ciunt. hoc eſt, ἀνήρ, ἀνδράσι. & πατήρ, πατράσι. ἀπὸ τοῦ ἀνδρὶ, καὶ
πατρὶ datiuis pluralibus. τροπῇ τοῦ ι. εἰς α. καὶ προσθέσει τῆς σι.
Inuenitur etiã ἄνδρεσσι, à nominatiuo plurali ἄνδρες, adiun-
cta σι. ſyllaba. Ὀδυσσείας λ.

Δωσέμεν τελέσω, πομπὴν δ' ἄνδρεσσι μελήσει.

Ο φθείρ. τοῦ φθειρός. τῷ φθειρί, τὸν φθεῖρα. ὦ φθείρ. ειρ.
Ο μάρτυρ. τοῦ μάρτυρος, τῷ μάρτυρι. τὸν μάρτυρα. ὦ μάρτυρ. υρ.
Declinatur etiam ὁ μάρτυρος. τοῦ μαρτύρου. τῷ μαρτύρῳ. &c.

Ιλιάδος α. τὼ δ' αὐτὼ μάρτυροι ἔςων.

Ο ἕκτωρ. τοῦ ἕκτορος. τῷ ἕκτορι. τὸν ἕκτορα. ὦ ἕκτωρ. ωρ.
Ο ἰχώρ. τοῦ ἰχῶρος. τῷ ἰχῶρι. τὸν ἰχῶρα. ὦ ἰχώρ.
Deſinentia in ωρ. ὀξύτονα., ſiue monoſyllaba ſint, ſiue po
lyſyllaba, & grauitona, etiam habentia λ. ante ω. in obli-
quis ſeruant ω. μέγα. ut φώρ, φωρός. ἰχώρ, ἰχῶρος. πέλωρ, πέ-
λωρος. Cætera uerò mutant ω. μέγα in ο. μικρόν. ut ἕκτωρ,
ἕκτορος.

ἕκτορος. μέντωρ, μέντορος. Poëtæ tamen metri gratia & producta corripiunt, & correpta producunt.

De nominibus in ψ.

Deſinentia in ψ. aut β. habent in obliquis, aut π. aut φ. ut ſupra dictum eſt: ſed uniuerſaliter per π. uariantur, ſiue monoſyllaba ſint, ſiue polyſyllaba. ut ὤψ, ὠπός. κύκλωψ, κύκλωπος. Quatuor inueniuntur monoſyllaba, quæ per β. infleɛtuntur. φάψ, φαβός. φλέψ, φλεβός. νίψ, νιβός. λίψ, λιβός. Et diſſyllaba totidem. ἄραψ, ἄραβος. χάλυψ, χάλυβος. χέρνιψ, χέρνιβος. θάρυψ, θάρυβος. Tria uerò διὰ τοῦ φ. κύνιψ, κύνιφος. σκύραψ. σκύραφος. κατῆλιψ. κατήλιφος. At compoſita ἀπὸ τοῦ τρίβω, διὰ τοῦ β. infleɛtuntur. παιδότριψ, παιδότριβος. οἰκότριψ, οἰκότριβος. Aduertendum autem eſt, nomina in οψ. ſuper unam ſyllabam per ο. μικρὸν ſcribi. αἰθίοψ, αἰθίοπος. μέροψ, μέροπος. οἴνοψ, οἴνοπος. Adnotantur κύκλωψ. μώλωψ. σκώλωψ. κώνωψ. νυκτάλωψ, διὰ τοῦ ω. μεγάλου.

Παραδείγματα.

Exemplum in αψ.

Ο ἄραψ. τοῦ ἄραβος. τῷ ἄραβι. τὸν ἄραβα. ὦ ἄραψ. Δυϊκά. τὼ ἄραβε. τοῖν ἀράβοιν. ὦ ἄραβε. Πληθυντικά. οἱ ἄραβες. τῶν ἀράβων. τοῖς ἄραψι. τοὺς ἄραβας. ὦ ἄραβες.

ωψ. Ο κύκλωψ. τοῦ κύκλωπος. τῷ κύκλωπι. τὸν κύκλωπα. ὦ κύκλωψ.

υψ. Ο κίνυψ. τοῦ κίνυφος. τῷ κίνυφι. τὸν κίνυφα. ὦ κίνυψ.

DE NOMINIBVS FOEMININIS.

Nominum fœmininorum finales.

FOemininorum nominum octo ſunt literæ finales. α. η. ω. ν. ξ. ρ. σ. ψ. Deſinentia in α. & in η. fœminina æquiſyllabica, ſecundæ ſunt declinationis ſimpliciũ. Quæ uerò in ω. deſinunt, quartæ ſunt declinationis contraɛtorum, & in ους. κατὰ κρᾶσιν faciunt genitiuum: de quibus proprio loco dicetur. Nunc de alijs terminationibus: & primò de his quæ in ν. deſinunt.

Deſinentia in ν.

αν. ιν. Fœminina in αν. aut in ιν. non inueniuntur: ſed in ην. ιν. υν. & ων.

Deſinentia in ην. fœminina, adiecta ος. ſyllaba, faciunt genitiuum: ſeruantq́ η. in obliquis. ut τριζήν, τριζῆνος. συρήν, συρῆνος. excipitur φρήν, φρενός. eò quòd monoſyllabum eſt. Inuenitur autem & γλήν, indeclinabile, ἀπὸ τοῦ γλήνη, ἀποβολῇ τοῦ η.

Η σειρὴν

Η σειρὴν. τῆς σειρῆνος. τῇ σειρῆνι. τὴν σειρῆνα. ὦ σειρὴν. Δυϊκά. τὼ σειρῆνε. ταῖν σειρήνοιν. ὦ σειρῆνε. Πληθ. αἱ σειρῆνες. τῶν σειρήνων. ταῖς σειρῆσι. τὰς σειρῆνας. ὦ σειρῆνες. Exemplum in ηυ.

Η φρὴν. τῆς φρενός. τῇ φρενί. τὴν φρένα. ὦ φρὴν.

Deſinentia in ιν. διικατάληκτα, ſimplicia, acuunt extremã, & adiectione ος. faciunt genitiuum, ſeruantq́ ubiq; ι. productum: ſicut & maſculina. ut σαλαμὶν, σαλαμῖνος. ἀκτὶν, ἀκτῖνος. dicuntur autem διικατάληκτα, quòd nunc in ν. nunc in σ. deſinunt, ut ſupra dictum eſt. ιν.

Η σαλαμὶν, καὶ σαλαμὶς. τῆς σαλαμῖνος. τῇ σαλαμῖνι. τὴν σαλαμῖνα. ὦ σαλαμὶν, καὶ ὦ σαλαμὶς. & alia ſimiliter.

Deſinentia in υν. fœminina pauca ſunt, & apposita ος. faciunt genitiuum, ſeruantq́ in obliquis υ. productum, quemadmodum & maſculina. υν.

Η γόρτυν. τῆς γόρτυνος. τῇ γόρτυνι. τὴν γόρτυνα. ὦ γόρτυν.

In ων. deſinentia fœminina aut grauantur. ut τρήρων. μήκων. aut acuuntur. ut τρυγὼν. ἀηδὼν. nunquàm autem circunflectuntur. ων.

Deſinentia in ων. grauitona, apposita ος. ſyllaba, ac etiam ω. magno ſeruato, genitiuum faciũt. ut μήκων, μήκωνος. Similiter & urbium nomina, ſiue oxytona ſint, ſiue grauitona. ut πυθὼν, πυθῶνος. σιδὼν, σιδῶνος. καλυδὼν καλυδῶνος. πλευρὼν, πλευρῶνος. κράτων, κράτωνος. λακεδαίμων uerò ſeruans ſimplicis declinationem λακεδαίμονος facit. δαίμων enim δαίμονος. Grauitona.

Deſinentia in ων. ὀξύτονα, & quæ non ſint urbium nomina, uertunt in obliquis ω. μέγα in ο. μικρὸν. ut τρυγὼν, τρυγόνος. χελιδὼν, χελιδόνος. excipitur μελεδὼν, μελεδῶνος. & τυφεὼν, τυφεῶνος. & τυφεδὼν, τυφεδῶνος. Oxytona.

Etiam in δων. nomina urbium, & quæ habent κ. in penultima, uertunt ω. μέγα in ο. μικρὸν. ἰσκδὼν, ἰσκδόνος. ἀσπληδὼν, ἀσπληδόνος. ἀνθηδὼν, ἀνθηδόνος, στερηδὼν, στερηδόνος. καρχηδὼν, καρχηδόνος. His ſimilia ſunt & ἑρμιὼν, ἑρμιόνος. βιὼν, βιόνος. κιὼν, κιόνος. ὀλοωὼν, ὀλοωόνος. Poëtæ tamen nunc producta corripiunt, nunc correpta producunt: ut metri neceſſitas exigit. δων.

Παραδείγματα.

Η χελιδὼν, τῆς χελιδόνος. τῇ χελιδόνι. τὴν χελιδόνα. ὦ χελιδὼν.

Exemplum fœm.in ωμ λώμ. Δ. τὼ χελιδόνε. ταῖμ χελιδόνοιμ. ὦ χελιδόνε. Π. αἱ χελιδόνες. τῶν χελιδόνωμ. ταῖς χελιδόσι. τὰς χελιδόνας. ὦ χελιδόνες.
Η μήκωμ. τῆς μήκωνος. τῇ μήκωνι. τὴμ μήκωνα. ὦ μήκωμ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ Ξ ΘΗΛΥΚΩΝ.

De fœmininis in αξ. DEſinētia in αξ. fœminina ſimplicia, polyſyllaba per κ. declinantur, ac extremam corripiunt. unde circunflectunt penultimam, quæcunq; eam natura longam habent. ut αὖλαξ, αὔλακος. κλῖμαξ, κλίμακος. πῖδαξ, πίδακος. θρῖδαξ, θρίδακος.

Exemplum. Η κλῖμαξ. τῆς κλίμακος. τῇ κλίμακι. τὴμ κλίμακα. ὦ κλῖμαξ. Δυϊκά. τὼ κλίμακε. ταῖμ κλιμάκοιμ. ὦ κλίμακε. Πλη. αἱ κλίμακες. τῶμ κλιμάκωμ. ταῖς κλίμαξι. τὰς κλίμακας. ὦ κλίμακες.

αιξ. Η γύναιξ, ἄχρηστομ, pro quo utimur ἡ γυνὴ ſecundæ declinationis. τῆς γυναικός, à nominatiuo γύναιξ. τῇ γυναικί. τὴμ γυναῖκα. ὦ γύναι ἀπὸ τοῦ γύναιξ, ἀποβολῇ τοῦ ξ.

Η αἴξ. τῆς αἰγός. τῇ αἰγί. τὴμ αἶγα. ὦ αἴξ.

ηξ. Η πήληξ. τῆς πήληκος. τῇ πήληκι. τὴμ πήληκα. ὦ πήληξ.

ιξ. Η ἕλιξ. τῆς ἕλικος. τῇ ἕλικι. τὴμ ἕλικα. ὦ ἕλιξ.

υξ. Η ἄντυξ. τῆς ἄντυγος. τῇ ἄντυγι. τὴμ ἄντυγα. ὦ ἄντυξ.

Η νύξ. τῆς νυκτός. τῇ νυκτί. τὴμ νύκτα. ὦ νύξ. ἐκ τοῦ νυχός, νυχί: πλεονασμῷ τοῦ τ. καὶ τροπῇ τοῦ χ. εἰς κ. ſicut ἄναξ, ἄνακτος.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ Ρ. ΛΗΓΟΝΤΩΝ.

αρ. Η δάμαρ, καὶ δάμαρς. τῆς δάμαρτος. τῇ δάμαρτι. τὴμ δάμαρτα. ὦ δάμαρ, καὶ ὦ δάμαρς.

ερ. Η χείρ. τῆς χειρός. τῇ χειρί. τὴμ χεῖρα. ὦ χείρ. Δυϊκά. τὼ χεῖρε masculino genere, non autem τὰ χεῖρε. Similiter & τὼ γυναῖκε. & τὼ πόλιε, & alia multa priſcorum more. ταῖμ χεροῖμ ut plurimum, abiecto ι. τῆς ει. διφθόγγου. ὦ χεῖρε. Πλη. αἱ χεῖρες. τῶμ χειρῶμ. ταῖς χερσί, καὶ χείρεσσι ἰωνικῶς. τὰς χεῖρας. ὦ χεῖρες. Inuenitur etiam apud poëtas, ἡ χέρ. τῆς χερός. τῇ χερί. τὴμ χέρα. ἄνευ τοῦ ι.

ηρ. Η μήτηρ. τῆς μητέρος, καὶ μητρός. τῇ μητέρι. καὶ μητρί. τὴμ μητέρα ſolum, quoniam ſi μῆτρα diceretur, coincideret cum hoc nomine ἡ μῆτρα, τῆς μήτρας, quod matricem ſignificat.

cat. ὦ μῆτερ, datiuus pluralis ταῖς μητράσι, ſicut πατράσι.

Η θυγάτηρ. τῆς θυγατέρος, καὶ θυγατρός. τῇ θυγατέρι, καὶ θυγατρί. τὴν θυγατέρα, καὶ θύγατρα. ὦ θύγατερ. Datiuus pluralis, ταῖς θυγατράσι, ſicut μητράσι.

Η δημήτηρ. τῆς δημήτερος, καὶ δήμητρος. τῇ δημήτερι, καὶ δήμητρι. τὴν δημήτερα, καὶ δήμητρα. ὦ δήμητερ.

Η γαστήρ. τῆς γαστέρος, καὶ γαστρός. τῇ γαστέρι, καὶ γαστρί. τὴν γαστέρα ſolum. ὦ γαστήρ.

In ωρ. non inueniuntur quæ ſint fœminini generis ſolum, ſed communis. ut ὁ καὶ ἡ ἀπάτωρ. τοῦ καὶ τῆς ἀπάτορος. ὁ καὶ ἡ παντομάτωρ. τοῦ καὶ τῆς παντομάτορος. ωρ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ Σ.

Η τριάς. τῆς τριάδος. τῇ τριάδι. τὴν τριάδα. ὦ τριάς. ας.

Η δαίς. τῆς δαιτός. τῇ δαιτί. τὴν δαῖτα. ὦ δαίς. αις.

Η κακότης. τῆς κακότητος. τῇ κακότητι. τὴν κακότητα. ὦ κακότης. ης.

Η θέμις. τῆς θέμιδος κοινῶς, καὶ θέμιτος δωρικῶς, καὶ θέμισος, πλεονασμῷ τοῦ σ. τῇ θέμιδι, καὶ θέμιτι, καὶ θέμισι. & in alijs caſib⁹ ſimilit. ις.

Η μῆνις. τῆς μήνιδος κοινῶς, καὶ μήνιος ἰωνικῶς. τῇ μήνιδι. τὴν μήνιδα, καὶ μῆνιν. ὦ μῆνι, καὶ ὦ μῆνις.

Η θέτις. τῆς θέτιτος κοινῶς, καὶ θέτιος ἰωνικῶς. τῇ θέτιδι, καὶ θέτι ἰωνικῶς, ἀποβολῇ τοῦ δ. καὶ κράσει τῶν δύο ιι. εἰς ἓν μακρόν. τὴν θέτιν, ὦ θέτι καὶ ὦ θέτις.

Η μῆτις. τῆς μήτιδος. τῇ μήτιδι. καὶ μήτιι. καὶ μήτι. Οδυσ. ν. Εγὼ δ᾽ ἐν πᾶσι θεοῖσι μήτι τε κλέομαι, καὶ κέρδεσιν.

Η ὀπόεις. τῆς ὀπόεντος. τῇ ὀπόεντι. τὴν ὀπόεντα. ὦ ὀπόεν. ες.

Η ἐριννύς. τῆς ἐριννύος. τῇ ἐριννύϊ. τὴν ἐριννὺν κοινῶς, καὶ ἐριννύδα ποιητικῶς. ὦ ἐριννύς. υς.

Η ἅλς. τῆς ἁλός. τῇ ἁλί. τὴν ἅλα. ὦ ἅλς. λς.

Deſinentia in ως. fœminina, & communia, ſiue βαρύτονα ſint, ſiue περισπώμενα, ſiue προπαροξύτονα Attica, in ω. faciunt genitiuum. ἡ ἅλως, τῆς ἅλω. ἡ ἕως, τῆς ἕω. Sed de his in quarta ſimplicium declinatione ſatis dictum eſt. ως.

Duo inueniuntur fœminina in ως. oxytona, quæ in οῦς. faciunt genitiuum per ſynæreſim. ἡ αἰδώς. τῆς αἰδόος καὶ αἰδοῦς. ἡ ἠώς. τῆς ἠόος καὶ ἠοῦς.

ἀψ. Ἡ λαῖλαψ. τῆς λαίλαπος. τῇ λαίλαπι. τὴν λαίλαπα. ὦ λαῖλαψ.
οψ. Ἡ ὄψ. τῆς ὀπός. τῇ ὀπί. τὴν ὄπα. ὦ ὄψ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΟΥΔΕΤΕΡΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ.

Nominum neutrorum finales. NEutrorum nominum ſex ſunt literæ finales, α. ι. υ. ν. ρ. σ. τὸ βῆμα. τὸ μέλι. τὸ πῶϋ. τὸ ξύλον. τὸ ὕδωρ. τὸ δέμας. η. uerò et ο. μικρὸν & ω. μέγα, & ſi in eas aliqua neutra deſinãt, non ob hoc tamẽ finales literæ appellandę ſunt, cum huiuſmodi nomina apocopen patiantur. In η. ut τὸ κάρη, ἀπὸ τοῦ κάρηνον. Ἰλιάδ. χ.

κάρη. κάρη δ' ἅπαν ἐν κονίῃσι κεῖτο πάρος χαρίεν.

uel ut quibuſdam placet ἀπὸ τοῦ κάρα, τροπῇ τοῦ α. εἰς η. ἰωνικῶς. κάρα uerò quidam uolunt ἀπὸ τοῦ κάρανον, quod Doricum eſt. θεόκριτος ἐν δραπέτῃ εὐπλόκαμον τὸ κάρανον, ἔχει δ' ἴσαμον τὸ πρόσωπον. Quidam uerò τὸ κάρα. τοῦ κάρατος. τῷ κάρατι declinant. Inuenitur etiam τὸ κάρηαρ. τοῦ καρήατος. Apollonius Argonautorum quarto, εἷλον δ' ἀπὸ χερσὶ καρήατος ἤρεμα πέπλον. τῷ καρήατι. Καλλίμαχος.

κάρα.

κάρηαρ.

Ὡς ὁ μὲν εἰπὼν μῦθον ἐπεκρήηνε καρήατι.

καὶ συγκοπῇ, κάρητος, κάρητι. Ὀδυσ. ο.

Ὡς δὲ ὑπέστην πρῶτον. ἐμῷ δ' ὑπένευσα κάρητι.

καρή. Etiam ἡ καρή, τῆς καρῆς, ὀξυτόνως. Καλλίμαχος. ἄρτεμι, σὴν τε,
κράς. καρὴν ὤμοσα, σόν τε βίον. Etiam ἡ κρᾶς, τῆς κρατός. Ὀδυσ. ι.

Αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος ῥέει ἀγλαὸν ὕδωρ.

τῇ κρατί. Ὀδυσ. χ.

Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὔτυκτον ἔθηκεν.

Super hoc tamen dubitat Euſtathius ἐν τῷ μ. τῆς ὀδυσσείας an ſit maſculini generis, an fœminini, ubi dicit. φέρε δὲ κρατὶ ἑκάστῳ φῶς ἐξαρπάξασα νεῶς κυανοπρῴροιο. ſic enim legit ipſe. κόϊντος autem in undecimo fœminino genere indubitanter uſus eſt. δινήσας περὶ κρατὶ θοῇ καλὰ νεῦρα βόεια. Inuenitur etiam κράατι. Ὀδυσ. χ.

Σῷ δὲ αὐτοῦ κράατι τίσεις.

& κράατα in plurali. Ἰλιάδ. τ.

Ἀλλ' ἄρα ἤγε κατ' ἀνδρῶν κράατα βάλλε.

ὅ δὲ καὶ τὰ κεφαλάς. & κρᾶτα. Apollonius Argonautic. quarto

Κρᾶτα δ' εὐφύλλοις, ἐτιμμένοι ἀκρεμόνεσσι.

Sed de hoc ſatis. In ο. quoque multa exeunt neutra nomina, abiecto ν, ἔθει ἀττικῷ. ut τοιοῦτο. τηλικοῦτο. ἄλλο. τοῦτο. ἐκεῖνο. quæ cum ν. etiam deſinere inueniantur, τοιοῦτον, τοσοῦτον. non erit ο. propria eorum terminatio. In ω. μέγα etiã κατὰ ἀποκοπήν. ut δῶ, ἀπὸ τοῦ δῶμα.

Παραδείγματα.

Τὸ σῶμα. τοῦ σώματος. τῷ σώματι. τὸ σῶμα. ὦ σῶμα. Exempla neutrorum in α.

Τὸ μέγα. τοῦ μεγάλου. τῷ μεγάλῳ. τὸ μέγα. ὦ μέγα. ἑτερόκλιτον eſt: ſicut & maſculinum eius, ὁ μέγας. τοῦ μεγάλου.

Nomina literarum indeclinabilia ſunt. τὸ ἄλφα. τὸ βῆτα. τὸ δέλτα. &c. Literarum nomina.

Αλιφα uerò & λίπα, & ὕφα, & σκίπα, & γάλα, & κάρα, & ſi in α. deſinant, non tamen eſt propria eorum terminatio: quoniam ἀποκοπὴν patiũtur. Eorum uerò perfecta ſunt ἄλιφαρ. λιπαρόν. ὕφασμα. σκίπασμα. γάλαξ. κάρανον, ut dictum eſt.

Γάλαξ tamen non dicimus, quum nullum neutrum in ξ. deſinat. Quanquàm eius obliqui in uſu habeantur. τοῦ γάλακτος. τῷ γάλακτι, πλεονασμῷ τοῦ τ. ſicut ἄναξ, ἄνακτος. γάλαξ.

In ι. deſinentium unum ſolum inuenitur quod Græcum ſit. τὸ μέλι. & uariatur per τος. τὸ μέλι. τοῦ μέλιτος. τῷ μέλιτι. τὸ μέλι. ὦ μέλι. Similiter & ab eo compoſita. τὸ οἰνόμελι. τοῦ οἰνομέλιτος. ι. μέλι tantum.

Neutra uerò communium nominum in ις. deſinentium eorum ſeruant declinationem. τίς, τινός. τί, τινός. ὁ καὶ ἡ εὔχαρις, εὐχάριτος. τὸ εὔχαρι, τοῦ εὐχάριτος. ὁ καὶ ἡ φιλόπατρις, τοῦ καὶ τῆς φιλοπάτριδος. τὸ φιλόπατρι, τοῦ φιλοπάτριδος. & alia ſimilia. ις. cõmun.

Σίνηπι uerò, & πέπερι, & κόμμι, & κιννάβαρι, & alia huiuſmodi, barbara ſunt. Variantur tamen διὰ τοῦ ιος. κοινῶς, καὶ εος. ἰωνικῶς, καὶ εως. ἀττικῶς. τὸ σίνηπι, τοῦ σινήπιος, καὶ σινήπεος, καὶ σινήπεως. Quæ quum ſynæreſim patiantur, ad ſecundam contractorum declinationem referuntur. Κρὶ uerò, & ἄλφι, & ἶρι, & τρόφι, apocopen patiuntur: quorum perfecta ſunt τὸ κρίμνον. τὸ ἄλφιτον. τὸ ἶριον. τὸ τρόφιμον. Quare ι. non eſt propria eorum terminatio, & ſic indeclinabilia ſunt.

Deſinentia in υ. per ος. purum declinantur. τὸ γόνυ. τοῦ γόνυος. Sed quæ longam habent penultimam, uel trium generum exiſtunt, mutato υ. in ε. declinantur. τὸ πῶϋ, τοῦ υ.

πώεος. τὸ ἡδύ, τοῦ ἡδέος. cuius maſculinum eſt ὁ ἡδύς, τοῦ ἡδέος. Fœmininum ἡ ἡδεῖα, τῆς ἡδείας.

Τὸ πῶυ. τοῦ πώεος. τῷ πώει. τὸ πῶυ. ὦ πῶυ.

Τὸ ἄσυ. τοῦ ἄσεος. τῷ ἄσει. τὸ ἄσυ. ὦ ἄσυ.

Hæc duo nomina & ſi per εος. inflectuntur, non tamen ſynæreſim patiuntur: ſicut τὸ τεῖχος, τοῦ τείχεος, καὶ τείχους.

Τὸ δάκρυ. τοῦ δάκρυος. τῷ δάκρυϊ. τὸ δάκρυ. ὦ δάκρυ. καὶ ἄλλως. Τὸ δάκρυον. τοῦ δακρύου. ſicut τὸ ξύλον. τοῦ ξύλου.

Τὸ γόνυ. τοῦ γόνυος. τῷ γόνυϊ, καὶ καθ᾽ ὑπέρθεσιν τοῦ υ. τοῦ γουνός. τῷ γουνί. τὸ γόνυ. ὦ γόνυ. Πληθυντικά. Τὰ γόνυα, καὶ γοῦνα. τῶν γονύων, καὶ γούνων. Καὶ ἄλλως.

ας. Τὸ γόνας. τοῦ γόνατος. τῷ γόνατι. τὸ γόνας. ὦ γόνας. καὶ ἄλλως.

Τὸ γοῦνας. τοῦ γούνατος. τῷ γούνατι. τὸ γοῦνας. ὦ γοῦνας.

Τὸ δόρυ. τοῦ δόρυος. τῷ δόρυϊ, καὶ ὑπερθέσει τοῦ υ. τοῦ δουρός. τῷ δουρί. τὸ δόρυ, ὦ δόρυ. καὶ ἄλλως.

Τὸ δόρας. τοῦ δόρατος. τῷ δόρατι. τὸ δόρας. ὦ δόρας. καὶ ἄλλως.

Τὸ δοῦρας. τοῦ δούρατος. ſicut τὸ γοῦνας. καὶ ἄλλως.

ος. Τὸ δόρος. τοῦ δόρεος, καὶ δόρους. τῷ δόρει, καὶ δόρει. Αριστοφάνης. Σὺν δόρει καὶ ἀσπίδι.

Neutra in υ. deſinentia adiectiuorum trium generum, declinationem maſculinorum ſequuntur. ὁ εὐρύς, τοῦ εὐρέος. τὸ εὐρύ, τοῦ εὐρέος. ὁ ὠκύς, τοῦ ὠκέος. τὸ ὠκύ, τοῦ ὠκέος. Illud uero Heſiodi ἐν ἔργοις. Γλάφυ πετρῆεν. ἀπὸ τοῦ γλαφυρὸν fit per apocopen.

αν. Neutra in αν. deſinentia, adiectiua trium generum, declinationem maſculinorum ſequuntur. ut ὁ πᾶς, τοῦ παντός. τὸ πᾶν, τοῦ παντός. ὁ μέλας, τοῦ μέλανος. τὸ μέλαν, τοῦ μέλανος. Eodem modo & participia in αν. deſinentia, ὁ τύψας, τοῦ τύψαντος. τὸ τύψαν, τοῦ τύψαντος.

εν. In εν. quoque deſinentia, ſiue trium generum ſint, ſiue duûm. ὁ χαρίεις, τοῦ χαρίεντος. τὸ χάριεν, τοῦ χαρίεντος. ὁ καὶ ἡ τέρην, τοῦ καὶ τῆς τέρενος. τὸ τέρεν, τοῦ τέρενος. Sic & participia ὁ τυφθείς, τοῦ τυφθέντος. τὸ τυφθέν, τοῦ τυφθέντος.

ουν. Etiam in ουν. deſinentia, ſiue adiectiua nomina ſint, ſiue participia. ὁ δίπους, τοῦ δίποδος. τὸ δίπουν, τοῦ δίποδος. ὁ τυπῶν, τοῦ τυποῦντος. τὸ τυποῦν, τοῦ τυποῦντος.

υν. Participia quoq; in υν. hoc idem faciunt. ὁ ζευγνύς, τοῦ ζευγνύντος. τὸ ζευγνύν, τοῦ ζευγνύντος.

Neutra in ον. partim ſunt tertiæ declinationis ſimpliciũ, ον.
partim quintæ: de quibus ſatis dictũ eſt in primo tractatu.

Neutra in ων. quæ productionem patiuntur, à neutris ων.
communibus in ον deſinentibus, Atticorum more in ω. mit-
tunt genitiuum, & paribus ſyllabis uariantur. τὸ εὔγεων, τοῦ
εὔγεω. τὸ ἀξιόχρεων, τοῦ ἀξιόχρεω. Participia uerò contracta
imparibus ſyllabis declinantur. τὸ βοῶν, τοῦ βοῶντος.

Neutra in αρ. ſemper grauitona ſunt. Quæ ſi ſint diſſylla αρ.
ba, & penultimã habeant natura longam, per τ. uariãtur.
ut εἶδαρ, τοῦ εἴδατος. ἧπαρ, ἥπατος. οὖθαρ, οὔθατος. ἦμαρ, ἤματος.
Si breuem, διὰ τοῦ ρ. ut ἔαρ, ἔαρος. κέαρ, κέαρος. ἄλκαρ, ἄλκαρος.
ὄναρ uerò ἄκλιτον.. Adnotantur στέαρ, quod στέατος facit, & στέαρ.
φρέαρ, φρέατος, quorum & ſi penultima breuis eſt, non ta- φρέαρ
men uariantur διὰ τοῦ ρ. Sed ſciendum eſt, prius fuiſſe στεῖαρ
& φρεῖαρ penultima natura longa: unde στείατος & φρείατος.
in quibus licet ſit abiectum ι. ex diphthon. non ob hoc anti-
qua inflexio uariata eſt: uel quia uerè heteroclita ſunt.

Polyſyllaba quoq; διὰ τοῦ τ. uariantur. ut ὄνειαρ, ὀνείατος.
δέλεαρ, δελέατος. κάρκαρ, καρκάτος.

Dubitari poſſet hoc in loco, quur ρ. quum immutabile Dubitatio
ſit, tam in obliquis nominum quàm in futuris uerborum, e- de ρ.
tiam in obliquis horum nominum non ſit ſeruatum. Si ue-
rò heteroclita, quur regulis arctata ſunt? Reſpondetur, hu-
iuſmodi nomina indubitatò eſſe heteroclita, quũ proprij
eorum recti in ας. deſinant. ut τὸ δέλεας. τὸ ἧπας. τὸ φρέας. &
alia. Sed quoniã hæc multa ſunt, opus fuit ea regulis ſub-
ijcere: quanquàm in heteroclitis hoc inuſitatum ſit.

Deſinentia in αρ. ſi habeant ω. in penultima, indeclinabi- αρ.
lia ſunt. ut μῶμαρ. ὁ μέγας, ἢ ὁ μωρός. βῶμαρ, ὁ βωμός. νῶκαρ. ἡ
στέρησις τῆς ψυχῆς, ἡ δυσκίνητος.

Deſinentia in ηρ. pauca ſunt, & per craſim fiunt à nomi- ηρ.
nibus in αρ. deſinentibus: ob quam rem circunflexum ha-
bent accentum. ut τὸ κῆρ, τοῦ κηρός, ἀπὸ τοῦ κέαρ, κέαρος. τὸ ἦρ,
τοῦ ἦρος, ἀπὸ τοῦ ἔαρ, ἔαρος.

In υρ. unum tantum, ideoq; monires ab Herodiano nun- υρ.
cupatur: & adpoſitione ος. facit genitiuum. ut τὸ πῦρ, τοῦ πυ-
ρός. τῷ πυρί, τὸ πῦρ. Producit enim υ. in nominatiuo: ſed in
obliquis illud corripit.

Deſinentia

ορ. Deſinentia in ορ. pauca ſunt. ut ἦτορ. ἄορ. ἄνορ. κάλορ. quæ per ο. μικρὸν declinantur. ἤτορος. ἄορος. ἄνορος, κάλορος.

ωρ. In ωρ. neutra, adpoſita ος. ſyllaba faciunt genitiuum, & in obliquis ſeruant ω. μέγα. τὸ ἕλωρ, τοῦ ἕλωρος. τὸ τέκμωρ, τοῦ τέκμωρος. τὸ σκῶρ, τοῦ σκατός. τῷ σκατί, heteroclitum eſt. σκὰς enim σκατὸς facit, & σκὼρ. σκωρός. Etiam ὕδωρ, ὕδατος. nam ὕδωρος facit, & ὕδας, ὕδατος. Declinatur etiam τὸ ὕδος, τοῦ ὕδεος. τῷ ὕδεϊ, ὕδει ποιητικῶς. Heſiodus. Γαῖαν ὕδει φύρειν.

ας. Neutra in ας. purum & correptum, & in ρας. in τος. mittunt genitiuum κοινῶς, & in αος. ἰωνικῶς, & in ως. ἀττικῶς. ut τὸ κρέας, τοῦ κρέατος, καὶ κρέαος, καὶ κρέως. de quibus in quinta contractorum declinatione dicetur.

λας. In λας. uerò deſinentia, in ατος. faciunt genitiuũ. τὸ ἄλας, τοῦ ἄλατος. τὸ ἐρυσιπέλας, τοῦ ἐρυσιπέλατος. τὸ δὲ σέλας ἄκλιτον. Quæ uerò aliam habent conſonantem ante ας. indeclinabilia ſunt. τὸ δέμας. τὸ λέπας. τὸ βρέτας. δέπας uerò ἔθει ἰωνικῷ declinatur, τοῦ δέπαος. τῷ δέπαϊ. Appollonius Argonau. tert.

Λεῖβον ἐκ δέπαος σιμβλήϊα ἔργα μελισσῶν.

Et Homerus Ὀδυσσείας γ. Χρυσέῳ ἐν δέπαϊ.

Et in plurali. Χρυσέοις δεπάεσσι.

αις. In αις. neutrum unum inuenitur.. τὸ ϛαῖς, τοῦ ϛαιτός.

ες. Deſinentia in ες. adiectiua, declinationem maſculinorũ ſequuntur. ut ὁ καὶ ἡ ἀληθής. τοῦ καὶ τῆς ἀληθέος, ἀληθοῦς. τὸ ἀληθές, τοῦ ἀληθέος, ἀληθοῦς. μονογενές, id eſt unius generis uerò unum tantum, τὸ κυνοσακές. ὁμοίως τοῖς παρασχηματισμένοις, ἐκλίθη διὰ τὸν χαρακτῆρα τῆς καταλήξεως.

ος. Neutra in ος. unius tantum ſunt generis, & grauitona: patiunturq́ ſynæreſim. ut τὸ τεῖχος, τοῦ τείχεος, καὶ τείχους. Sed de his in prima declinatione contractorum dicetur. ὄφελος uerò & ἦδος indeclinabilia ſunt.

Neutra in ως. duo inueniũtur circunflexa. τὸ φῶς, τοῦ φωτός. τὸ ὦς, τοῦ ὠτός. à quo diminutiuum τὸ ὠτίον, τοῦ ὠτίου.

ως. φῶς. ὦς. Sciendum eſt autem, nõ fieri ἀπὸ τοῦ φάος, καὶ ἄος. Nam quæ patiuntur, perfectorum ſeruant declinationem: illorum autem genitiui κατὰ συναίρεσιν ſunt φάευς, ἀπὸ τοῦ φάεος, & ἄευς, ἀπὸ τοῦ ἄεος. Sed primum καθ' ὑπέρθεσιν fit φόας, & ὄας. quorum genitiui ſunt φόατος, & ὄατος, καὶ κράσει φῶς, φωτός, & ὦς, ὠτὸς fit. Sunt qui dicunt huiuſmodi genitiuos, hoc eſt, φωτός, &

τός,& ὠτός,non à perfectis genitiuis φόατος, & ὄατος per craſim fieri. quoniam eorum penultima circunflectenda eſſet: quandoquidē acutus & grauis concurrentes, accentū faciunt circunflexum. ut κέαρος, κῆρος. & ἔαρος ἦρος. Sed po κῆρος. tius à nominatiuis monoſyllabis φῶς ſcilicet & ὦς deduci ἦρος. idcirco huiuſmodi obliqui extremam acuunt, tanquàm, diſyllabi perfecti, non autem contracti ſecundum regulæ prę Canon. ceptionem, quę eſt πᾶσα γενικὴ δισύλλαβος εἰς ος. λήγουσα, μὴ συναλκλιμμένη ὀξύνεται. χηνός. ζηνός. φωτός. φώς uerò, quod ui φώς. rum ſignificat, maſculini generis eſt, & acutum habet accentum, quoniam non per ſynæreſim fit, ſed à uerbo φῶ. τὸ λέγω, deriuatur. utrunq; tamen per τ. declinatur, ſeruatq; ω. μέγα in obliquis. ut ὁ φώς, τοῦ φωτός, καὶ τὸ φῶς. τοῦ φωτός. Differunt autem in genitiuo duali accentu tantum, hoc eſt, τοῖν φωτοῖν ἐπὶ ἀνδρῶν. τοῖν δὲ φώτοιν ἐπὶ πυρσῶν, id eſt, cum lumen ſignificat. Τὸ χρέως, τοῦ χρέω Atticum eſt.

In ους. unum inuenitur, & illud quidem indeclinabile ους. hoc eſt, οὖς. Theodorus tamen οὖς, ὠτός. dicit. eſt etiam οὖας οὔατος.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΣΥΝΗΡΗΜΕΝΩΝ.

Nominum aliqua ſunt ἀπαθῆ, hoc eſt, perfecta, De contra- & ſimplicia, cum neq; ſynæreſim patiantur, ctis nomini- neq; craſin: quorum (ut dictum eſt) quinq; ſunt bus. declinationes, & ipſæ ſimplices appellatæ. Aliqua uerò ἐμπαθῆ, hoc eſt, affecta, & ea ſunt quæ ſinæreſin patiuntur, ſiue craſin. Differt autem ſynæreſis à craſi, Synæreſis. quoniam ſynæreſis eſt contractio duarum uocalium, quæ ambæ in ipſa coniunctione ſeruantur. δημοσθένεϊ, δημοσθένει. ex ε. enim & ι. fit ει. diphthongus. Craſis uerò eſt contra- Craſis. ctio duarum uocalium quæ in coniunctione mutantur, aut ambæ. ut δημοσθένεα, δημοσθένη: aut altera illarum. ut δημοσθένεος, δημοσθένους. Vbi ſciendum eſt, præcedente uocali Annot. longa, quantacunq; ſit ſequens, nunquàm ex eis fieri ſynęreſin: ut Emanuel Chryſolora manifeſtè aſſerit. fieri autem aut ex duabus breuibus, aut ex breui & longa, & ſemper in longam. Sed ſciendum, Emanuelem ſynæreſin pro craſi

 accepiſſe,

accepiſſe, quandoquidem ſæpius altera pro altera ponitur, hoc eſt, ſynæreſis pro craſi. Nam ſynæreſis, quatenus à craſi differt, ut ſupra declaratum eſt, præcedente breui, rarò fit, & in datiuis ſingularibus primæ, & quartæ. & quintæ flexionis duntaxat. ut δημοσθένεϊ, δημοσθένει. λητοΐ, λητοῖ. κρέαϊ, κρέᾳ. longa uerò, & maxime κατὰ κρᾶσιν, frequenter atque in diphthongum ſemper impropriam. ut νηρηΐδες, νηρῇδες. κρεάοιν, κρεῷν, βοάεις, βοᾷς. & alia infinita. At cæteræ contractiones, quæ in his declinationibus ſynæreſiatis reperiuntur, per craſin fiunt omnes: & ex præcedente uocali breui ſemper, quæ eſt aut α. aut ε. aut ι. aut ο. ut in ipſis declinationibus liquidò apparebit. Si autem poſt ipſam uocalem breuem ſequatur diphthongus, & ex eis contractionem fieri contingat, ſoluta prius diphth. aut altera uocalis ipſius diphth. hoc eſt, ſubiunctiua κατὰ ἔκθλιψιν omnino abijcitur. ut δημοσθενέοιν, δημοσθενοῖν. πλακόεις, πλακοῦς. aut facta craſi ex duabus in unam, tertia aſſumitur in diphthongum impropriam κατὰ συναίρεσιν. ut κρεάοιν, κρεῷν. quoniam in eadem ſyllaba non poſſunt tres uocales actu

Ex duabus uocalibus craſis et ſyn.

ſimul eſſe. Nam ſynæreſin & craſin ex duabus tantum uocalibus fieri conſtat, ut ex earum diffinitione liquidò apparet, non autem ex uocali præcedente & diphthongo integra ſequente, ut uulgò creditur. Etiam ſi fortè euenerit, ut ex aliqua diphthon. præcedente fiat ſynæreſis, ſiue craſis, & ex qua uis uocali ſequente, prius enim ſubiunctiua uocalis diphth. κατὰ ἔκθλιψιν prorſus eliditur. nam ſi altera cuiuſuis ſolutæ diphthongi uocalis eſt atterenda, certe ſubiunctiua communiter expungenda eſt, ut appendix & omnibus præpoſitiuis uocalibus communis, ac ſubiecta. dein ex uocali relicta, & ea quæ ſequitur, etiam ſi initium alterius exiſtat dictionis, fit ſynæreſis, ſiue craſis. ut ἐμοὶ ὑποδύνει ἐμοὐποδύνει, καὶ ἐγὼ κἀγώ. nec amplius reſumitur ι. in diphthongum, cum id ſemel ex præcedente diph. eliſa ſit. Sed de his habebis in tractatu περὶ παθῶν, Triphonis grammatici, in fine huius operis. In hac igitur dictio-

Trypho grãmaticus.

ne δημοσθενέοιν, primum abijcitur ι. κατὰ ἔκθλιψιν, quæ quidem eſt ſubiunctiua uocalis diphth. dein uerò ex ε. & ο. fit craſis iterum in οι. ut δημοσθενοῖν. quoniam omnem da-

tiuum

tiuum dualem in diphth. διὰ τοῦ ι. ſiue propriam, ſiue impropriam deſinere neceſſe eſt: cum alias ε. & ο. in ου. diph. per communem regulam contrahantur. ut ποιέομαι, ποιοῦμαι. Quare fatendum eſt, regulas generaleis, pro locorum exigentia, particularibus aliquando cedere. δημοσθένεας enim in ει. diph. contractum facit, δημοσθένεις ſcilicet: cum ε. & α. per communem regulam, nunc in α. nunc in η. contrahantur. Sic βόας, βοῦς. ο. ſcilicet & α. in ου. diph. contractis. non autem βῶς, τροπῇ τοῦ ο. καὶ α. εἰς ω. μέγα ſecundum communem regulam: quandoquidem huiuſmodi accuſatiui peculiarem ſibi uendicant regulam, quæ eſt, πᾶσα εὐθεῖα πληθυντικὴ εἰς σ. λήγουσα, καὶ συγκεκριμένη κατὰ τὸ τέλος, τὴν αἰτιατικὴν ἔχει ὁμόφωνον καὶ ὁμόχρονον, καὶ τὴν κλητικήν. hoc eſt, omnis nominatiuus pluralis in σ. deſinens, & ſynæreſin patiens circa finem, accuſatiuum habet ſibi conſonum & contemporalem, & uocatiuum. ut δημοσθένεες, νεις. & δημοσθένεας, δημοσθένεις. βόες, βοῦς. & βόας, βοῦς. & ſic de aliȷs: ut Herodiano placet, audacter ab Appollonio patre diſſentienti. Appollonius enim ſynereſeos eſſe ſpeciem, uel aparentiam, non autem re ſynæreſin putat, quod ut etiam concedamus, aliunde tamen eam formari neceſſe eſt. In àlia uerò dictione, hoc eſt, κρεάοιν, ſoluta prius οι. diphth. α. & ο. in ω. monophthongum κατὰ κρᾶσιν contrahuntur. Dein ex ω. magno & ι. κατὰ συναίρεσιν fit ῳ. diphth. impropria. ut κρεῷν, quod & ipſe Emanuel affirmat, dicens: τὸ α. καὶ ο. μικρὸν ἐν τῇ οι. διφθόγγῳ εἰς ω. μέγα κιρνᾶται, τὸ δὲ ι. προσγράφεται.

βόας.

Canon de accuſatiuo.

Herodianus

Appollonius.

Emanuel.

Contractorum nomina aliqua ſunt quæ per omneis caſus ſynæreſes ſuſcipiunt: unde ὁλοπαθῆ appellantur, & pariſyllaba ſunt. ut νόος, νοῦς, νόυ, νοῦ. ῥόος, ῥοῦς, ῥόου, ῥοῦ. Aliqua uerò in pluribus caſibus, quæ πολυπαθῆ dicuntur, & impariſyllaba ſunt, qualia ſunt δημοσθένης. ὄφις. κρέας. Aliqua autem in paucis, unde ὀλιγοπαθῆ cognominantur, & hæc quoque impariſyllaba ſunt. ut βασιλεύς. αἰδώς. βοῦς. βότρυς. ἡδύς. Sed quoniam huiuſmodi nomina uarias patiuntur ſynæreſeis, uarias quoq; declinationes habere neceſſe eſt. Horum igitur aliæ quinq; fiunt declinationes, à quinta ſcilicet ſimplicium declinatione, partim ex his, quæ πολυπαθῆ

Contractorum ſpecies.

Multipaſſia.

Paucipaſſia.

 appellantur,

appellantur, partim ex quibuſdam quæ ſunt ὀλιγοπαθῆ. quę cum ſint impariſyllaba, & linguarum proprietatem ſuſcipiant, συνῃρημένα, hoc eſt, contracta propriè appellantur. Ne quis miretur ſi etiam in his declinationibus plura ponentur quàm ab alijs iunioribus tradita ſunt, quoniam non ea ſolum quæ frequenti habentur in uſu, ſed etiam quæ apud poëtas paſſim reperiuntur, edocere decreuimus.

DE PRIMA DECLINATIONE CONTRACTORVM.

De prima decl. contractorum.

PRima igitur declinatio contractorum eſt nominum maſculinorum, fœmininorum, & communium in ης. neutrorum uerò in ες. deſinentium adiectiuorum, & in ος. ſubſtantiuorum. Quorum genitiuus perfectus, & impariſyllabus, διὰ τοῦ εος. exiſtens, in ους. facit contractum κατὰ κρᾶσιν, & datiuus in ει. diphthongum κατὰ συναίρεσιν κοινῶς, de quibus in primo tractatu ſecundum communem linguam ſatis dictum eſt. Nunc autem quia diuerſæ ab illis ſecundum linguarum uarietatem apud poëtas inueniuntur ſynæreſes, ab re non erit de his etiam aliqua hoc in loco dicere. Aduertendum igitur eſt ε. φιλόν, & ο. μικρόν in genitiuo ſingulari contrahi in ου. κοινῶς, δωρικῶς uerò in ευς. ut inquit Euſtathius ἐν τῷ ω. τῆς ὀδυσσείας. ut ἐρέβεος, ἐρέβευς. Ιλιάδος θ. ἐξ ἐρέβευς ἄξοντα κύνα στυγεροῦ ἀίδαο. Trifariam enim ε. & ο. contrahuntur. hoc eſt, in ου. κοινῶς, ποιόμεν, ποιοῦμεν. in ει. ἀττικῶς. δέον, δεῖν. & in ευ. δωρικῶς. ἐμέο, ἐμεῦ. Præterea in accuſatiuo, non ſolum in η. ſed etiam in α. ſynæreſin fieri. Nam quandocunque ante ε. & α. aliqua inuenitur conſonans, tunc ſolum in η. fit ſynæreſis. ut τὸν εὐσεβέα, εὐσεβῆ. τὸν εὐγενέα, εὐγενῆ. Cum uerò uocalis aliqua pręceſſerit, non ſolum in η. ſed in α. quoque fit ſynæreſis. ut τὸν εὐφυέα, εὐφυῆ, καὶ εὐφυᾶ. Nam quod inuenitur apud Homerũ δυσκλέα, cuius extrema uocalis breuis eſt, ſciendũ hoc per ſyncopam metri gratia factum eſſe. Ιλιάδος β. Δυσκλέα ἄργος ἱκέσθαι, ἐπεὶ πολὺν ὤλεσα λαόν. Attici uerò in nominibus proprijs in ης. habentibus genitiuum in ους. κατὰ κρᾶσιν, à nominatiuo ſingulari

Contractiones ε. & ο.

εὐφυᾶ.

faciunt adcuſatiuum in ην. τροπῇ τοῦ σ. εἰς ν. ὁ ἀριστοφάνης, τοῦ ἀ- ἀριστοφάνης
ριστοφάνεος, ἀριστοφάνους, τὸν ἀριστοφάνην. Fit etiam ſynæ-
reſis in duali numero, non ſolum in η. ſed in ει. in neutris no-
minibus: rariſſimè tamen. ut τὼ σκέλεε, σκέλει. τὼ ταράχεε, τα-
ράχει. Hoc etiam adnotandum eſt, adcuſatiuum plura- Adnotatio.
lem maſculini generis & fœminini, à nominatiuo eiuſdem
numeri fieri, extremo ε. in α. conuerſo. ut οἱ δημοσθένεες, δημο-
σθένεας. idcirco & eandem ſuſcipit ſynæreſim. Quanquàm
ε. & α. in η. communiter contrahantur, & in α. productum.

Eſt enim regula (quam ſupra etiam poſuimus) quòd o- Canon.
mnis nominatiuus pluralis in ς. deſinens, & circa finem ſy-
næreſim patiens, adcuſatiuũ habet ſibi conſonum ac con-
temporalem, & uocatiuum: & ſic tres caſus plurales, ma-
ſculini generis & fœminini, eandem ſortiuntur ſynæreſim. maſculin. et
ut οἱ δημοσθένεες, δημοσθένεις. τοὺς δημοσθένεας, δημοσθένεις. ὦ δη- fœminin.
μοσθένεες, δημοσθένεις. In neutris quoque tres caſus pluralis Neutra.
numeri in η. faciunt contractum. ut τὰ βέλεα, βέλη. ὦ βέλεα, βέ-
λη. Apud poëtas tamen inuenitur τὰ κλέα, ἀπὸ τοῦ κλέεα, κα- κλέα.
τὰ συγκοπήν, & ſimilia: quæ in α. correptam deſinunt. Ἰλιάδ. ι.

Τῇ ὅγε θυμὸν ἔτερπεν, ἄειδε δ' ἄρα κλέα ἀνδρῶν.

Et Appollonius in Argonauticis.

Ἀρχόμενος σέο φοῖβε παλαιγενέων κλέα φωτῶν.

Παραδείγματα.

Ὁ δημοσθένης. τοῦ δημοσθένεος ἰωνικῶς, καὶ δημοσθένους κοινῶς, Exemplum
καὶ ἀττικῶς, καὶ δημοσθένευς δωρικῶς, καὶ αἰολικῶς. τῷ δημοσθένεϊ ἰωνι- primæ decli-
κῶς, καὶ δημοσθένει κοινῶς καὶ ἀττικῶς. τὸν δημοσθένεα ἰωνικῶς, καὶ δη- nationis.
μοσθένη κοινῶς, καὶ δημοσθένην ἀττικῶς. ὦ δημόσθενες κοινῶς, καὶ δη-
μοσθένης ἀττικῶς. Δυϊκά. Τὼ δημοσθένεε ἰωνικῶς, καὶ δημοσθέ-
νη κοινῶς καὶ ἀττικῶς. τοῖν δημοσθενέοιν ἰωνικῶς, καὶ δημοσθενοῖν κοι-
νῶς καὶ ἀττικῶς. ὦ δημοσθένεε ἰωνικῶς, καὶ δημοσθένη κοινῶς καὶ ἀττικῶς.
Πληθυντικά. οἱ δημοσθένεες ἰωνικῶς, καὶ δημοσθένεις κοινῶς καὶ ἀτ-
τικῶς. τῶν δημοσθενέων ἰωνικῶς, καὶ δημοσθενῶν κοινῶς καὶ ἀττικῶς.
τοῖς δημοσθένεσι κοινῶς καὶ ἀττικῶς, καὶ δημοσθενέεσσι ἰωνικῶς. τοὺς δη-
μοσθένεας. ἰωνικῶς, καὶ δημοσθένεις κοινῶς καὶ ἀττικῶς. ὦ δημοσθένεες
ἰωνικῶς, καὶ δημοσθένεις κοινῶς καὶ ἀττικῶς.

De nominibus in κς. deſinentibus, quæ
è κλέος. componuntur.

Compoſita à κλέος.

NOmina in κς. deſinentia, è κλέος compoſita, ſi ſint adiectiua, eandem habent declinationem quam & δημοσθένης. ut ὁ εὐκλεής, τοῦ εὐκλεέος, εὐκλεοῦς. τῷ εὐκλεέϊ, εὐκλεεῖ. Si uerò ſint propria, eaſdem patiuntur ſynæreſes. Sed perfectorum uaria eſt declinatio, uidelicet.

Ο ἡρακλέης. τοῦ ἡρακλέεος, καὶ ἡρακλῆος, καὶ ἡρακλέηος, καὶ ἡρακλέους. τῷ ἡρακλέεϊ, καὶ συγκοπῇ ἡρακλεῖ, καὶ ἰωνικῶς ἡρακλῆϊ, καὶ ἡρακλέει κατὰ συναίρεσιν, ἀπὸ τοῦ ἡρακλέεϊ, καὶ ἡρακλεῖ, ἀπὸ τοῦ ἡρακλέϊ. τὸν ἡρακλέεα, καὶ ἡρακλέα, καὶ ἡρακλῆ, καὶ ἡρακλέην, καὶ ἡρακλῆα. ὦ ἡράκλεες κοινῶς, καὶ ἡράκλεις κατὰ συναίρεσιν, καὶ ἥρακλες κατὰ συγκοπήν. Δυϊκά. Τὼ ἡρακλέεε, καὶ ἡρακλέε, καὶ ἡρακλῆ. τοῖν ἡρακλεέοιν, καὶ ἡρακλέοιν, καὶ ἡρακλήοιν, καὶ ἡρακλοῖν. ὦ ἡρακλέεε, καὶ ἡρακλέε, καὶ ἡρακλῆ. Πληθυντικά. οἱ ἡρακλέεες, καὶ ἡρακλέεις, καὶ ἡρακλῆες. τῶν ἡρακλεέων, καὶ ἡρακλέων, καὶ ἡρακλήων. τοῖς ἡρακλέεσι, καὶ ἡρακλέσι, καὶ ἡρακλῆσι. τοὺς ἡρακλέεας, καὶ ἡρακλέεας, καὶ ἡρακλῆας, καὶ ἡρακλῆς. ὦ ἡρακλέεες, καὶ ἡρακλέεις, καὶ ἡρακλῆες.

Κατὰ συναίρεσιν δὲ οὕτως.

Ο ἡρακλῆς. τοῦ ἡρακλέος, ἡρακλοῦς. τῷ ἡρακλεῖ, ἡρακλεῖ. τὸν ἡρακλέα, ἡρακλῆ, καὶ ἡρακλῆν ἀττικῶς. ὦ ἥρακλες, καὶ ὦ ἡρακλῆς ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ ἡρακλέε, ἡρακλῆ. τοῖν ἡρακλέοιν, ἡρακλοῖν. ὦ ἡρακλέε, ἡρακλῆ. Πληθ. οἱ ἡρακλέες, ἡρακλεῖς. τῶν ἡρακλέων, ἡρακλῶν. τοῖς ἡρακλέσι. τοὺς ἡρακλέας, ἡρακλεῖς. ὦ ἡρακλέες, ἡρακλεῖς.

DE SECVNDA DECLINATIONE CONTRACTORVM.

Secunda declinatio.

SEcunda declinatio contractorũ nominum, duas habet terminationes, in ις. maſculinorum & fœmininorum, & in ι. neutrorum. Quorum genitiuus διὰ τοῦ ιος. κοινῶς, καὶ εος. ἰωνικῶς, καὶ εως. ἀττικῶς. Huius autem declinationis, quæ etiam eſt τῶν πολυπαθῶν, una tantum ſynæreſis eſt propria. hoc eſt, ι. productum: quoniam præcedente ι. ſequente uerò quauis uocali, ſemper in ι. fit ſynæreſis. Eodẽ

Annotatio de duali.

autem ι. cõuerſo in ε. ἔθει ἰωνικῷ, eædem fiunt ſynæreſes quæ ſunt in prima declinatione. Sed aduertendum, nominatiuum & uocatiuũ dualis numeri huius declinationis non pati ſynæreſim κοινῶς. Nam præcedente ι. & ſequente quauis uocali, fit ſynæreſis in ι, ut dictum eſt: & ſic dicendum eſſet

ſet ὄφιε, ὄφι. πόλιε, πόλι. σινήπιε, σινήπι. Sed his aduerſatur re- Canon.
gula quædam dualis numeri propria: quòd nominatiuus dualis nihil habet finale niſi α. ε. η. & ω. Huius gratia non habet ι. ἀνεκφώνητον, hoc eſt, non prolatum. Multò igitur minus ἐκφωνούμενον, hoc eſt, prolatum. ὄφεε uerò ἰωνικῶς Moſcopulus omnino negat ſynæreſim pati: & hanc adducit regulam. ὧντινων ἡ γενικὴ τῶν ἑνικῶν οὐ συναιρεῖται, τούτων οὔτε ἡ εὐθεῖα, καὶ αἰτιατικὴ τῶν δυϊκῶν συναίρεσιν ἐπιδέχεται. hoc eſt: Quoruncunq; genitiuus ſingularium, non contrahitur: horum neq; nominatiuus & adcuſatiuus dualium ſynæreſim ſuſcipiunt.

Moſcopulus
Alius canon

Apud Θεοδόσιον tamen, & alios ueteres grammaticos ſic inuenimus, ὄφεε, ὄφη. ὡς δημοσθένεε, δημοσθένη. ὅτι τὰ δύο εε. ἐπὶ μὲν τῆς εὐθείας τῶν δυϊκῶν εἰς η. κιρνᾶται. ἐπὶ δὲ τῆς εὐθείας τῶν πληθυντικῶν εἰς τὴν ει. δίφθογγον. Hoc quoq; adnotandum eſt genitiuum ſingularem etiã in ηος. deſinere διὰ τοῦ ποιητικῶς πόληος. Ὀδυσσείας α.

Theodoſion grammatic.
ὄφη.
duo εε.
Adnotatio.

Νηῦς δέ μοι ἥδ' ἕστηκεν ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόληος.

quod & in alijs caſibus & numeris ſeruatum eſt. In datiuo.

Ἰλιάδος γ. Πατρί τε σῷ μέγα πῆμα, πόληΐ τε, παντί τε δήμῳ.

In adcuſatiuo κόιντος ὡς εἴ γ' ἐκ πολέμοιο ποτὶ πριάμοιο πόληα φεῦγον. Et Heſiodus ἐν ἀσπίδι.

Ος θήβης κρήδεμνον ἔχει ῥύεταί τε πόληα.

In nominatiuo plurali. Orpheus in Argonauticis.

Σχεδόθεν δέ οἱ εἰσὶ πόληες.

In adcuſatiuo plurali idem Orpheus.

Μέμφις ἐς ἠγαθέην πελάσας, ἱεράς τε πόληας ἄπειθος.

Et Homerus Ὀδυσσείας θ.

Καὶ πάντων ἴσασι πόληας, καὶ πίονας ἀγρούς. Παραδείγ.

Ὁ ὄφις. τοῦ ὄφιος κοινῶς, καὶ ὄφεος ἰωνικῶς, καὶ ὄφεως ἀττικῶς. τῷ ὄφιϊ κοινῶς, καὶ ὄφι, καὶ ὄφεϊ ἰωνικῶς, καὶ ὄφει κοινῶς καὶ ἀττικῶς. τὸν ὄφιν μόνον. ὦ ὄφι κοινῶς, καὶ ὄφις ἀττικῶς. Δυϊκά τὼ ὄφιε κοινῶς, καὶ ὄφεε ἰωνικῶς, καὶ ὄφη ἀττικῶς. τοῖν ὀφίοιν κοινῶς, καὶ ὀφέοιν ἰωνικῶς, καὶ ὄφεων ἀττικῶς. ὦ ὄφιε κοινῶς, καὶ ὄφεε ἰωνικῶς, καὶ ὄφη ἀττικῶς. Πληθυντικά. οἱ ὄφιες, καὶ ὄφις κοινῶς, καὶ ὄφεες ἰωνικῶς. καὶ ὄφεις ἀττικῶς. τῶν ὀφίων κοινῶς, καὶ ὀφέων ἰωνικῶς, καὶ ὄφεων ἀττικῶς. τοῖς ὄφισι κοινῶς, καὶ ὄφεσι ἰωνικῶς, καὶ ὀφέεσσι. τοὺς ὄφιας καὶ ὄφεις κοινῶς, καὶ ὄφεας ἰωνικῶς, καὶ ὄφεις ἀττικῶς. ὦ ὄφιες καὶ ὄφις κοινῶς, καὶ ὄφεες ἰωνικῶς, καὶ ὄφεις ἀττικῶς.

Exemplum ſecundæ declinationis maſcul. gen.

Ἡ πόλις

Fœminini generis. Η πόλις. τῆς πόλιος κοινῶς, & πόλεος ἰωνικῶς, καὶ πόλεως ἀττικῶς, καὶ πόληος ποιητικῶς. τῇ πόλιϊ καὶ πόλι κοινῶς, καὶ πόλεϊ ἰωνικῶς, καὶ πόλει ἀττικῶς, καὶ πόληϊ ποιητικῶς. τὴν πόλιν κοινῶς, καὶ πόληα ποιητικῶς. ὦ πόλι κοινῶς, καὶ ὦ πόλις ἀττικῶς. Δυϊκά. τὰ πόλιε, καὶ πόλεε, πόλη, καὶ πόληε. ταῖν πολίοιν, καὶ πολέοιν, καὶ πόλεων. ὦ πόλιε, καὶ πόλεε, πόλη, καὶ πόληε. Πληθυντικά. αἱ πόλιες, πόλις, καὶ πόλεες, πόλεις, καὶ πόληες. τῶν πολίων, καὶ πολέων, καὶ πόλεων, καὶ πολήων. ταῖς πόλισι, καὶ πόλεσι, καὶ πόλησι, καὶ πολέεσι. τὰς πόλιας πόλις, καὶ πόλεας, πόλεις, καὶ πόληας. ὦ πόλιες, πόλις, καὶ πόλεες, πόλεας, καὶ πόληες.

Neutri gen. Τὸ σίνηπι. τοῦ σινήπιος κοινῶς, καὶ σινήπεος ἰωνικῶς, καὶ σινήπεως ἀττικῶς. τῷ σινήπιϊ, σινήπι, καὶ σινήπεϊ, σινήπει. καὶ τὰ λοιπά.

DE TERTIA DECLINATIONE CONTRACTORVM.

Tertia declinatio contractorum. TErtia declinatio cõtractorum τῶν ὀλιγοπαθῶν, unam tantum habet terminationẽ, in ευς. maſculinorum nominum. Quorum genitiuus διὰ τοῦ εος. fit κοινῶς, καὶ ηος. ἰωνικῶς, καὶ εως. ἀττικῶς. Cuius ſynæreſes ſunt cum prima declinatione communes: quoniam ex ε. præcedente ſemper fiunt, & uocali ſequente. Sed ſciendum eſt, nomina

Nomina in ευς. in ευς. deſinentia maſculini generis, ſiue monoſyllaba ſint, ſiue polyſyllaba, ὀξύνεσθαι κοινῶς. ut ὀδυσσεύς. ἀχιλλεύς. ζεύς. φεύς. ὁ διόνυσος. δνεύς nomen urbis. αἰολικῶς uero βαρύνεσθαι. βασίλευς. ἀχίλλευς. Etiam aduertendum eſt, huiuſmodi nomina in ευς. diuerſos habere genitiuos. ut ὀδυσσέος κοινῶς, ὀδυσσέως ἀττικῶς, καὶ ὀδυσσῆος κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἴωνας, καὶ αἰολεῖς. καὶ ὀδυσσεῖος, διὰ τῆς ει. διφθόγγου, κατὰ τοὺς νεωτέρους, καὶ ὀδύσσηος προπαροξυτόνως, κατὰ τοὺς παλαιοὺς αἰολεῖς. καὶ ὀδύσσειος διὰ διφθόγγου, κατὰ τοὺς νεωτέρους. καὶ ὀδυσσέος βοιωτικῶς. καὶ ὀδυσσεῦς περισπωμένως δωρικῶς, καὶ αἰολικῶς. Ὀδυσσείας ὦ. Ὀδυσσεῦς δὲ λαβὼν κύσε χεῖρ᾽ ἐπὶ καρπῷ. ἀντὶ τοῦ ὀδυσσέως. Nec patitur ſynæreſim, niſi ε. purum ante ος. fortè inueniatur ἔθει ἀττικῷ. ut ἐρετριεύς, ἐρετριέως, ἐρετριῶς. πειραιεύς, πειραιέως, πειραιῶς.

Adcuſatiuus. Adcuſatiuus quoque horum uarius eſt. ut τὸν βασιλέα κοινῶς, ultima correpta: quoniam genitiuus in ος. deſinens, adcuſatiuum ſingularem in α. habere debet. ὁμόχρονον,

χρονον, καὶ ὁμότονον, hoc eſt, eiuſdem temporis, & toni. ut ἀίαντος, ἀίαντα. Attica uerò, quoniam in genitiuo ſingulari mutant ο. μικρὸν in ω. μέγα. ut βασιλέως. πηλέως. accuſatiuũ quoque in α. productum faciunt, ut ὁμόχρονος ſit proprio genitiuo. βασιλέα. πηλέα. Εὐριπίδης ἐν ἀνδρομάχῃ. Καίμιν δίδορσα τόντε πηλέα πέλας. In quibus uerò faciunt genitiuum in ως. contractum, in α. ſolum faciunt κατὰ κρᾶσιν eorum accuſatiuum. ut ἐρετριεῶς, ἐρετριέα, ἐρετριᾶ. πειραιῶς, πειραιέα, πειραιᾶ. At ἴωνες dicunt βασιλῆα: δῶρις uerò βασιλῆ. πηλῆ. τυδῆ. μηκιστῆ. Sic enim in antiquis & caſtigatis codicibus inueni. Ιλιάδος δ. ἐν δ' ἀντ' ἀγγελίην ἐπὶ τυδῆ στεῖλαν ἀχαιοί. τοῦ τέσιν. δι ἀργεῖοι ἔπεμψαν πρεσβευτὴν τυδέα πρὸς τοὺς θηβαίους. Et Ιλιάδος ο. μηκιστῆ δ' ἔλεπον λυδάμας, ἀπὸ τοῦ μηκιστέα κατὰ κρᾶσιν. non autem τυδῆ, ut quidam legunt, neque μηκιστὴν pro μηκιστέα. Velut Euſtathio placet κατ' ἀποκοπήν. hæc enim ſunt eius uerba. τὸ δὲ τυδῆ, οὐκ ἀπὸ τοῦ τυδέα συνῄρηται, ἀλλ' ἀποκέκοπται ἐκ τοῦ τυδῆα. καθάπερ ἀρέσκει τοῖς τεχνικοῖς. οὕτω δὲ καὶ τὸν ὀδυσσῆα ὀδυσσῆ ἐστὶν εἰπεῖν, καὶ ἕτερα δὲ ὅμοια. In nominatiuo duali duo εε. in η. contrahuntur. ut Theodoſio placet. τὼ βασιλέε, βασιλῆ: ſicut δημοσθένεε, δημοσθένη. & ὄφεε, ὄφη. Etiam annotandum, duo εε. in nominatiuo plurali in ει. diphth. ſemper contrahi in nominibus proprijs. In appellatiuis uerò in ει. diph. κοινῶς, βασιλέες βασιλεῖς. & in η. ἀττικῶς, βασιλῆς.

Attica nomina.

Euſtathij uerba.

εε. in η.

Παράδειγμα.

Ο βασιλεὺς κοινῶς, καὶ βασίλευς αἰολικῶς. τοῦ βασιλέος κοινῶς, καὶ βασιλέως ἀττικῶς, καὶ βασιλῆος ἰωνικῶς, καὶ βασιλεῦος, καὶ βασίληος αἰολικῶς, καὶ βασίλειος καὶ βασιλίος βοιωτικῶς, καὶ βασιλεῦς δωρικῶς, καὶ αἰολικῶς. τῷ βασιλέϊ κοινῶς, καὶ βασιλεῖ ἀττικῶς, καὶ βασιλῆϊ ἰωνικῶς. τὸν βασιλέα κοινῶς, καὶ βασιλέα ἀττικῶς, καὶ βασιλῆα ἰωνικῶς, καὶ βασιλῆ δωρικῶς. ὦ βασιλεῦ κοινῶς, καὶ ὦ βασιλεὺς ἀττικῶς. Δυϊκά. τὼ βασιλέε κοινῶς, καὶ βασιλῆ ἀττικῶς, καὶ βασιλῆε ἰωνικῶς. τοῖν βασιλέοιν κοινῶς, καὶ βασιλήοιν ἰωνικῶς. ὦ βασιλέε κοινῶς καὶ βασιλῆ ἀττικῶς, καὶ βασιλῆε ἰωνικῶς. Πλη. οἱ βασιλέες καὶ βασιλεῖς κοινῶς, καὶ βασιλῆς ἀττικῶς, καὶ βασιλῆες ἰωνικῶς. τῶν βασιλέων κοινῶς, καὶ βασιλήων ἰωνικῶς. τοῖς βασιλεῦσι κοινῶς, καὶ βασιλῆσι ἰωνικῶς. τοὺς βασιλέας κοινῶς, καὶ βασιλεῖς ἀττικῶς, καὶ βασιλῆας ἰωνικῶς. ὦ βασιλέες κοινῶς, καὶ βασιλεῖς ἀττικῶς, καὶ βασιλῆες ἰωνικῶς.

Exempla tertiæ declinationis Rex.

Quarta de-
clinatio con
tractorum.

QVarta declinatio contractorum nominum τῶν ὁλι-
γοπαθῶν, duas habet terminationes, in ω. & in ως.
fœmininorum tantum. Quorum genitiuus perfe-
ctus & imparíſyllabus in οος. exiſtens, in ους. κατὰ κρᾶσιν fa-
cit contractum. Synæreſes autem huius declinationis,
quæ ex ο. paruo, & ſequente uocali fiunt, ſic ordinantur.

Nominati-
uus.

οο. ου. οϊ. οι. οα. ω. Aduertendum eſt hoc in loco nomina
huius declinationis in ω. deſinentia, omnia acui in extre-
ma. ut κλωθώ. ἐρατώ. κλειώ. Similiter & quæ in ως. deſi-
nunt. ut ἠώς. αἰδώς. Patiuntur autem ſynæreſim in tribus
caſibus ſingularis numeri tantum, hoc eſt, in genitiuo, da-
tiuo & accuſatiuo. Cætera uerò omnia tertiam ſequun-

Genitiuus.

tur declinationem ſimpliciũ. Etiam genitiuus nominum
in ω. deſinentium uario modo inuenitur ſecundum uarios
idiomatum uſus. Nam Iones, & quidam Dores perfecto
utuntur genitiuo. λητόος. σαπφόος. Attici uerò & commu
nis lingua λητοῦς dicunt, & σαπφοῦς. At Aeoles & Laco-
nes, qui & Dores, addentes σ. nominatiuo caſui proprium
faciunt genitiuum. ἡ λητώ, τῆς λητῶς. ἡ σαπφώ, τῆς σαπφῶς.

Datiuus.
Accuſatiuus

Datiuus uerò in οι. omnibus idiomatis eſt communis. Sed
accuſatiui uarius eſt uſus, ſoli enim Aeoles addentes ν.
nominatiuo caſui proprium faciunt accuſatiuum. ἡ λητώ,
τὴν λητών. ἡ σαπφώ, τὴν σαπφών. Iones uerò in ουν. τὴν λητοῦν.
τὴν σαπφοῦν. At communis lingua & Attici τὴν λητώ di-
cunt, καὶ τὴν σαπφώ. accentu acuto ſuper extremam, licet ex

Canon.

craſi ſit longa, & accentum ſuſcipiat. Eſt enim regula, quot
omnis caſus eundem ſonum habens, ſiue literaturã cum
alio caſu eiuſdem numeri & idiomatis, eundem accentum
habere debet. ut ἡ μοῦσα. ὦ μοῦσα. Sic ἡ λητώ, τὴν λητώ. τῇ λη-
τοῖ, ὦ λητοῖ. Additum eſt eiuſdem numeri, quoniam τῇ λη-
τοῖ datiuus ſingularis circunflectitur. Sed αἱ λητοί nomina-
tiuus pluralis acuitur. additum eſt, & idiomatis, quoniam
βασιλεὺς nominatiuus ſingularis κοινῶς acuitur. & βασιλεῦς,
genitiuus ſingularis δωρικῶς circunflectitur. Accuſatiuus

Nomina in
ως.

uerò nominum in ως. exeuntium circunflectitur: quoniam
non eundem ſonũ, ſiue literaturã habet cum nominatiuo.

ut ἡ

ut ἡ αἰδώς, τὴν αἰδῶ. Vocatiuus etiam non ſolum in οι. deſi- Vocatiuus.
nere inuenitur apud poëtas, ſed etiam in ω. Atticorum mo
re. Apollonius in principio tertij Argonauticorum. Εἰ δ᾽
ἄγε νῦν ἐρατώ, παρά θ᾽ ἵστασο, καί μοι ἔνισπε. ἐρατὼ dixit, ἀντὶ τοῦ
ἐρατοῖ. Fit aũt uocatiuus in οι. à ntõ ſingulari, τροπῇ τοῦ ω.
μεγάλου εἰς ο. μικρὸν, καὶ προσθέσει τοῦ ι. λητοῖ. Quo in loco quę- Quæſtio.
ri poteſt, cur nominatiuus fœmininorũ nominum in ω. de-
ſinentiũ, plureis habeat uocaleis proprio nominatiuo, ut
ἡ σαπφώ, ὦ σαπφοῖ: cum regula dicat. ὅτι οὐδέποτε θέλει ἔχειν Canon.
πλείονα φωνήεντα τῆς ἰδίας εὐθείας ἡ κλητική. Reſpõdetur, quot
gtũs in ους. deſinens, maius tempus uult habere, quàm uo
catiuus. ut τοῦ δημοσθένους, ὦ δημόσθενες. τοῦ εὐσεβοῦς, ὦ εὐσεβές. hu-
ius gratia correptũ eſt ω. magnũ in ο. paruũ. Sed quoniam
uocatiuus ultimam erat habiturus breuem, & accentũ in fi
ne acutum, ac ob id regulæ aduerſaturus, quę pręcipit, ne
ulla dictio in ο. breuem deſinens, quæ ſuper unam ſyllabã
ſit, acuatur. ut ἐκεῖνο. ἀλλοῖο. exceptis αὐτό, ὑπὸ, ἀπὸ, aſſum-
pſit ι. & ita uocatiuus λητοῖ cum accentu circunflexo factus
eſt, quoniam datiuo ſingulari coincidit, hoc eſt, τῇ λητοῖ. Exemplum.

Η λητώ. τῆς λητόος ἰωνικῶς, καὶ δωρικῶς, καὶ λητοῦς κοινῶς, καὶ ἀττι
κῶς, καὶ λητῶς αἰολικῶς, καὶ λακωνικῶς. τῇ λητόι, καὶ λητοῖ. τὴν λητόα,
καὶ λητὼ κοινῶς καὶ ἀττικῶς, καὶ λητὼν αἰολικῶς, καὶ λητοῦν ἰωνικῶς. ὦ
λητοῖ, καὶ ὦ λητὼ ἀττικῶς. Δυϊκά. τὰ λητώ. ταῖν λητοῖν. ὦ λητώ.
Πλη. αἱ λητοῖ. τῶν λητῶν. ταῖς λητοῖς. τὰς λητούς. ὦ λητοί.

DE QVINTA DECLINATIONE CONTRACTORVM.

QVinta declinatio contractorum nominũ, τῶν πολυ- Quinta dec. contract.
παθῶν, duas habet terminationes. ας. purũ, & ρας.
neutrorum nominum. Quorũ genitiuus in ατος. de
ſinit κοινῶς, & in αος. ἰωνικῶς ſubtracto τ. & in ως. κατὰ κράσιν
ἀττικῶς. Synæreſes autem huius declinationis duæ ſunt. α.
productum, & ω. μέγα. præcedente enim α. & ο. utcunq;
ſequente, ſemper fit ſynæreſis in ω. quod quidem ſolis ge
nitiuis euenit. Sequente uerò quauis alia uocali, in α.
productum ſit craſis. At ſynæreſis in datiuo ſingulari
tantum. κρέαϊ, κρέα. Nonnunquàm apud poëtas ipſum

α. non per craſin, ſed per apocopen correptum inuenitur. Ὀδυσσείας μ. σῖτον καὶ κρέα πολλά.

Παράδειγμα.

Exemplum Caro. Τὸ κρέας. τοῦ κρέατος κοινῶς, καὶ κρέαος ἰωνικῶς, καὶ κρέως ἀττικῶς. τῷ κρέατι κοινῶς καὶ κρέαϊ ἰωνικῶς, καὶ κρέα ἀττικῶς. τὸ κρέας. ὦ κρέας. Δυϊκά. τὼ κρέατε, καὶ κρέαε, καὶ κρέα. καὶ τὰ λοιπά, ſicut in primo tractatu.

De alijs contractis nominibus. Quædam præterea inueniuntur nomina, quæ & ipſa ſynæreſim patiuntur, differentia tamen ab his, quæ ſupra cõmemorata ſunt: quæ quidem idcirco ſeparatim locanda cenſuimus, quia nullam ſupradictarum declinationum ſequuntur.

Ouis. Η ὄϊς, οἷς. τῆς ὄϊος, οἰός. τῇ ὄϊι, οἰΐ. τὴν ὄϊδα, οἶν. Πλη. αἱ ὄϊδες, καὶ ὄϊες, καὶ οἷς. τῶν ὀΐων, καὶ οἰῶν. τοῖς ὄϊσι, καὶ ὀΐεσι. τὰς ὄϊδας, καὶ ὄϊας, καὶ οἷς.

Annotat. Vbi aduertendum eſt genitiuum ſingularem οἰός, & datiuum οἰΐ extremam acuere, tanquàm à nominatiuo monoſyllabo οἷς, non autem à genitiuo perfecto ὄϊος, & datiuo ὄϊι: quoniam eorum penultima circunflectenda fuiſſet ex ſynæreſi, quam ſolus nominatiuus admittit, ſicut φῶς, φωτός. & ὦς, ὠτός. Inuenitur etiam ὄϊς in genere maſculino apud Homerum Ιλιάδος ω. τοῖς δὲ ὄϊς λάσιος μέγας ἐν κλισίῃ ἱέρευτο. & in eodem, ἢ καὶ ἀναΐξας ὄϊν ἄργυφον ὠκὺς ἀχιλλεὺς σφάξε. & in plurali. Ιλιάδος ψ. πολλοὶ δ' ὄϊες, καὶ μηκάδες αἶγες. Sic φθοΐς, φθοῖς. & φθοΐδες, φθοῖς. & φθοΐδας, φθοῖς.

Placenta. Ο πλακόεις, πλακοῦς. τοῦ πλακόεντος, πλακοῦντος. τῷ πλακόεντι, πλακοῦντι. τὸν πλακόεντα, πλακοῦντα. ὦ πλακόεν, πλακοῦν.

Ο σιμόεις, σιμοῦς. τοῦ σιμόεντος, σιμοῦντος. τῷ σιμόεντι, σιμοῦντι. τὸν σιμόεντα, σιμοῦντα. ὦ σιμόεν, σιμοῦν.

υἱΐς, quod filium ſignificat, in omni numero & caſu patitur ſynæreſim, præterquàm in nominatiuo ſingulari, & uocatiuo. Quoniam ſi in his fieret ſynæreſis, inueniretur conſonans poſt υι. diphth. ut υἱΐς, υἷς, quod communi regulæ aduerſatur. nam poſt υι. diphth. nunquàm ſequitur conſonans, ſed uocalis tantum. ut μυῖα. ἅρπυια. fit tamen in datiuo plurali ſequente conſonante, ſed interponitur α. ut υἷσι, υἱάσι.

υἱΐς. Ο υἱΐς. τοῦ υἱΐος, υἷος. τῷ υἱΐι, υἷι. τὸν υἱΐα, υἷα. ὦ υἱΐς. Δυϊκά.

τὼ υἱΐε,

τὼ υἷιε. τοῖν υἵοιν, υἵοιν. ὦ υἷιε, ὗιε. Πλη. οἱ υἷιες. τῶν υἱίων, υἱέων, τοῖς υἱίσι, καὶ υἱάσι. τοὺς υἷιας, ὗιας. ὦ υἷιες, ὗιες. καὶ ἄλλως.

Ο υἱεύς, τοῦ υἱέος. τῷ υἱέϊ, υἱεῖ. τὸν υἱέα. ὦ υἱεύς. & cætera. ut ut βασιλεύς. καὶ ἄλλως. Ο υἱός, τοῦ υἱοῦ, ſicut ὁ λόγος, τοῦ λόγου.

Ο ζεύς, τοῦ διός, τῷ διΐ, τὸν δία, ὦ ζεύς. καὶ Ο ζὴν, τοῦ ζηνός, τῷ ζηνὶ, τὸν ζῆνα. Quo in loco ſciendum eſt, deum ſiue Iouem ab antiquis græcis uarijs, ac diuerſis modis appellatum fuiſſe: ut ex antiquorum fragmentis colligere potui. Di-
ctus eſt ζεύς, καὶ ζὴν, quibus communiter utimur. δεύς uerò ζεύς.
βοιωτικῶς, ἐκ τοῦ ζεύς. διαλύσει τοῦ ζ. εἰς σ. δ. καὶ ἀφαιρέσει τοῦ σ. & ζήν.
βδεύς κατὰ ἐξαλλαγὴν, apud ueteres comicos τροπῇ τοῦ σ. εἰς β. δεύς.
Dictus eſt autem ζὰν, ζανός, ἀπὸ τοῦ ζὴν. παρὰ τοῖς μεταγενεστέ- βδεύς.
ροις ἴωσι, καὶ αἰολεῦσι. ut κλῦθί μοι ζανὸς τέκος οὐρη. ζὴς quoque inue- ζάν.
nitur, unde accuſatiuus ζῆν. παρ' ἐπιχάρμῳ. ζῆν τε, &c. τρο-
πῇ τοῦ σ. εἰς ν. ſicut ποδῆς, ποδῆν. & ἑρμῆς, ἑρμῆν. καὶ παρὰ τῷ ζήν.
τῆς εὐρωπίας ποιητῇ. οὐ γὰρ δὴ βασιλεῖ ἀγαίομαι εὐρύοπα ζῆν παῦσαι
ἀπ' οὐρανόθεν. Vnde ζὰς παρὰ φερεκύδῃ, ἀπὸ τοῦ ζὴς, ὡς ζὴν ζάν. ζάς.
Dictus eſt etiam δὶς, δία τοῦ ι. παρὰ ῥίνθωνι. δὴν quoque ἀπὸ τοῦ δίς.
ζὴν. καὶ δὰν δανός βοιωτικῶς. ὡς παρὰ κορίννῃ. δανὸς ὑψίστῳ θρόνῳ. δήν.
Et ſic decem inueniuntur nominatiui, uidelicet ζεύς. δεύς. δάν.
βδεύς. ζὴν. ζάν. ζής. ζάς. δίς. δήν. δάν, quod Herodianus in Herodianus
tractatu περὶ μονήρους λέξεως aſſerit. Sed de genitiuo huius nominatiui ζεύς, hoc eſt διὸς, dubitari ſolet, an ἀπὸ τοῦ δίς uenit, an ab aliquo quopiam dictorum nominum deducatur. non enim ἀπὸ τοῦ ζεὺς per analogiam deduci poſſe uidetur. Quidam uolunt à nominatiuo δίς, διός per analogiam de-
riuari, ſed his aduerſatur Herodianus, inquiens. Nomina Nomina in
in ις. monoſyllaba, ι. uolunt habere productum, & id quoque ις.
in genitiuo ſeruare, excepto τίς, τινός. διός uerò ι. habet correptum. non igitur ἀπὸ τοῦ δίς uidetur eſſe deductum. Sunt qui ἀπὸ τοῦ δεύς deriuari putent, quod Bœotorum eſt proprium, cuius genitiuus κατὰ analogiam eſt δέος, ubi mutato ε. in ι. fit διός, κατὰ βοιωτούς, καὶ νέους ἴωνας: ſicut ἀχιλ-
λέος, ἀχιλλίος, & hoc magis quidem conſentaneũ eſt. Quid Exempla de
uerò de accuſatiuo ζὴν dicendum eſt? quo caſu Homerus ζήν.
ter in Iliade uſus eſt, loci quidem hi ſunt. Ιλιάδος θ.

Τρῶας ἀπώσασθαι καὶ ἐρυκέμεν εὐρύοπα ζῆν.

Αὐτοῦ ἢ ἔνθ' ἀνάχοιτο. Et Ιλιάδος ξ.

Ηφὴς ὡς τρώεσσι ἀρηγέμεν εὐρύοπα ζῆν.
Ως ἡρακλῆος πέρι. Et Iliados ω.
παῖδες, καὶ γαμβροὶ τῶδ᾽ οὐλάθον εὐρύοπα ζῆν.
Ες πεδίον προφανέντε.

Quo in loco dicendum, ne ζῆν adcuſatiuum imperfectum eſſe ἀπὸ τοῦ ζῆνα, an perfectum ἀπὸ τοῦ ζής. Si imperfectum eſſe dixerimus, aut per apocopen fieri neceſſe eſt, aut per apoſtrophum. Si per apocopen, ſciendum eſt extremam ſyllabam integram omnino abijciendam fuiſſe. hoc eſt να, ἀπὸ τοῦ ζῆνα. ſicut δῶ, ἀπὸ τοῦ δῶμα. & ἀπόλλω, ἀπὸ τοῦ ἀπόλλωνα. ζῆ uerò penultimam ſyllabam abſque ν. relinquendam fuiſſe. Si uerò apoſtrophum eſſe uoluerimus, ut meminit Euſtathius, aduertendum eſt, ſolam uocalem quæ eſt extrema præcedentis dictionis, abijciendam eſſe: cui ſi in eadem ſyllaba aliqua adiuncta fuerit conſonans, illā eandem iungendam eſſe uocali ſiue diphthongo dictionis ſequentis. ut τοῦτο ἐμόν, τοῦτ᾽ ἐμόν. κατὰ ἡμᾶς, καθ᾽ ἡμᾶς. Sic igitur in dictis Homeri uerſibus ν. quæ eſt extrema conſonans τοῦ ζῆν, in quam prior uerſus deſinit, iungenda eſt primæ uocali dictionis ſequentis: quæ quidem eſt ſecundi uerſus principium, ut liquidò patet. Et ſic ſcribendum eſt, εὐρύοπα ζῆ ν᾽ αὐτοῦ. Et in ſecundo, εὐρύοπα ζῆ ν᾽ ὡς ἡρακλῆος. Item in tertio, εὐρύοπα ζῆ ν᾽ ἐς πεδίον. Quòd ſi nempe hoc cuipiam nouum uidebitur, eorum ſententiam ſequi poterit qui adſerunt ζῆν integrum ac perfectum eſſe adcuſatiuum à nominatiuo ζὴς, ut ſupra dictum eſt. Quandoquidem antiquorum extant exempla, ut ξῆντε, & ζῆν παῦσαι. in quibus nemo dicet apoſtrophum eſſe, quū poſt ν. nulla ſequatur uocalis, ſed conſonans, neque apocopen: quū extrema ſyllaba integrè non ſit expuncta.

Adnotatiuncula de ν.

Nomina in αυς. Duo nomina fœminina ſolum inueniūtur in αυς. exeuntia circunflexa, & per ος. purum declinata: quorū quidem uaria inflexio talis eſt.

Nauis. Η ναῦς, καὶ νηῦς. τῆς ναός, καὶ νηός, καὶ νεώς. τῇ ναΐ, καὶ νηΐ. τὴν ναῦν, καὶ νηῦν, καὶ νῆα. ὦ ναῦς, καὶ ναῦ, καὶ νηῦς. Δυϊκά. τὰ νᾶε, καὶ νῆε. ταῖν ναοῖν, καὶ νηοῖν. ὦ νᾶε, καὶ νῆε. Πληθυντικά. αἱ νᾶες, καὶ νῆες, καὶ νέες. τῶν ναῶν, καὶ νηῶν, καὶ νεῶν. ταῖς ναυσί, καὶ νηυσί, καὶ νήεσι. τὰς ναῦς, καὶ νηῦς, καὶ νῆας, καὶ νέας. ὦ νᾶες, καὶ νῆες, καὶ νέες.

Vetula. Η γραῦς, καὶ γρηῦς, καὶ γρήυς. τῆς γραός, καὶ γρηός. τῇ γραΐ, καὶ γρηΐ.

τῶ γραῦν, ϗ γρηῦν. ὦ γραῦς, ϗ γραῦ, ϗ γρηῦς, ϗ γρηῦ, καὶ γρηύ.
Δυϊκά. τὰ γρᾶε, ϗ γρῆε. τοῖν γραοῖν, ϗ γροῖν. ὦ γρᾶε, ϗ γρῆε.
Πληθυντ. αἱ γρᾶες, ϗ γρῆες. τῶν γραῶν, ϗ γρηῶν, καὶ γρεῶν. ταῖς γραυσί, ϗ γρηυσί, ϗ γρήεσι. τὰς γραῦς, ϗ γρηῦς. ὦ γρᾶες, ϗ γρῆες.

DE ACCIDENTIBVS NOMINIS.

NOmini accidunt quinq; prius dicta. γένος, εἶδος, σχῆμα, ἀριθμός, πτῶσις. Quorum & genus abuſiue aliquod commune, & aliquod promiſcuum erit. Maſculino enim ſoli articulo ſubiunctum maſculinũ erit. Fœminino autem ſolum fœmininum. Neutro neutrum. Ambobus, & maſculino & fœminino cõmune erit. Alterutro autem ambo genera ſignificans, promiſcuum. ut ὁ ἀετός, ἡ χελιδών. Species autem alia primitiua. ut λόγος: alia deriuatiua. ut λόγιος. Deriuatiuorum autem ſeptem maximè ſunt ſpecies: (Deriuatiuorum ſpecies.) συγκριτικόν. ὑπερθετικόν. πατρωνυμικόν. ὑποκοριστικόν. κτητικόν. παρώνυμον. ϗ ῥηματικόν. hoc eſt, Comparatiuum. Superlatiuum. Patronymicum. Diminutiuum. Poſſeſſiuum. Denominatiuum. & Verbale.

DE COMPARATIVIS ET SVPERLAT.

COmparatiui & ſuperlatiui formationes ita ſe habẽt. Nomina adiectiua trium generum in ος. deſinentia, (Adiectiua in ος.) mutatione ς. in τ. & adiectione ερος. comparatiua fiunt. ut ἔνδοξος, ἐνδοξότερος. adſumptione autem ατος. ſuperlatiua. ut ἐνδοξότατος. Excipitur καλός, & κακός, & alia quædam. (Comparatiua anomala) καλλίων enim, κάλλιστος. & κακίων, κάκιστος. βελτίων, βέλτιστος. ἀμείνων. κρείττων. ἄριστος. χείρων. ἐλάττων. ἥσσων. μείων ἐλάχιστος. μείζων, μέγιστος. ῥάων, ῥᾷστος. & hæc anomala ſunt.

Si autem in ης. poſitiuum deſinens per εος. declinetur, à (In ης.) neutro in ες. aſſumptione τερος. fiunt cõparatiua. ὁ ϗ ἡ ἀληθής, τὸ ἀληθές, ἀληθέστερος. ὁ ϗ ἡ εὐσεβής, τὸ εὐσεβές, εὐσεβέστερος. aſſumptione aũt τατος. ſuperlatiua, ἀληθέστατος. εὐσεβέστατος.

Si autem in υς. deſinat poſitiuũ, commune trium generum à neutro ſimiliter fiũt. (Adiectiua in υς.) βραχύς, βραχύ, βραχύτερος, βραχύτατος. præter ἡδύς. πολύς. ταχύς. ἡδίων. ἥδιστος. & πλείων, πλεῖστος.

& ταχίων

& ταχίων. τάχιστος. Quamuis & hæc formari poſſint adie-
ctione τερος. & τατος. excepto πολύς, ἡδύτερος, ἡδύτατος. ταχύ-
τερος, ταχύτατος. Ex his igitur quæ deſinunt in υς. aliqua fa-
ciunt ſimplex comparatiuum & ſuperlatiuum: aliqua au-
tem duplex. Simplex. ut εὐρύς, εὐρύτερος enim & εὐρύτατος
ſolum. Duplex autem. ut ἡδύς, & γλυκύς, & ὠκύς. Hæc enim
non ſolum in τερος. & in τατος. ſed in ων. & in στος. ut ἡδίων, ἥ-
διστος. γλυκίων, γλύκιστος. ὠκίων, ὤκιστος. His autem ſimilia ſunt
αἰσχρός, & ἐχθρός. αἰσχίων enim αἴσχιστος, & ἐχθίων ἔχθιστος. Si
autem βράσσων, καὶ θάσσων, καὶ πάσσων prætermittere non opor-
teret, quædam poſſent triplicem ſic formã præbere. Nam
ab his quæ ſunt βραχὺς, & βραδύς, fit comparatiuum βραχύ-
τερος, βραχίων, & βράσσων. βραδύτερος, βραδίων & βράσσων.
Nam utrunque poſitiuum idem habet comparatiuum in
σων. quo Homerus in ſecũda ſignificatione manifeſtè uſus
eſt Ιλιάδος κ.

Comparatiuum duplex (margin, beside "ſolum. Duplex autem")

triplex comparatiuum. (margin, beside "teret, quædam")

Αλλά τε οἱ βράσσων τε νόος, λεπτὴ δέ τε μῆτις.
ὅ ἐστι βραδύτερος νόος. Et à ταχὺς, ταχύτερος, ταχίων, τάσσων, καὶ
θάσσων, τροπῇ τοῦ τ. εἰς θ. Ιλιάδος ν.
Θάσσονας ἱρήκων ἔμεναι καλλίτριχας ἵππους.
ἀντὶ τοῦ ταχυτέρους. Et à παχύς, παχύτερος, παχίων, πάσσων.
Οδυσσείας ζ. Τὸν μὲν ἀθηναίη θῆκε διὸς ἐκγεγαυῖα
Μείζονα τ' εἰσιδέειν, καὶ πάσσονα. ἀντὶ τοῦ παχύτερον.
γλύσσων quoq; ab eo quod eſt γλυκύς Ariſtophanes uſus eſt.
ut Γλύσσονα σῦκα. ἀντὶ τοῦ γλυκύτερα. Vbi attendendum
eſt, comparatiua in ων, deſinentia diſſyllaba, diphthõgum
habere in penultima. ut μείων, πλείων, χείρων: polyſyllaba
uerò monophthongum. ut βελτίων, καλλίων, ταχίων. Exci-
piuntur ἀμείνων, ἀρείων, χαιρείων. quæ in penultima ει. diph-
thongum habent. Quæ autem in aliquam aliam deſinunt
terminationem, in ἐστερος. & ἐστατος. formant comparatiua
& ſuperlatiua. ut σώφρων, σώφρονος, σωφρονέστερος, σωφρονέστα-
τος. χαρίεις, χαρίεντος, χαριέστερος, χαριέστατος. εὔνους uerò εὐ-
νούστερος, & εὐνούστατος facit, abſq; ε. Non ſolum autem à no-
minibus comparatiua fiunt, ſed à uerbis quoq;. ut βάλλω,
βέλτερος. φέρω, φέρτερος. A participijs. ut ἐῤῥωμένος, ἐῤῥω-
μενέστερος. A præpoſitionibus etiam. ut πρότερος, ὑπέτερος.
Et ab aduerbijs. ut ἐγγύτερος, πορῤώτερος. Præterea quæ
in οτερος.

Comparatiua in ων. diſſyllaba. (margin, beside "ut Γλύσσονα σῦκα")

Vniuerſalis regula. (margin, beside "piuntur ἀμείνων")

Comparatiua à uerbis. (margin, beside "νούστερος")

à participijs (margin, beside "βέλτερος")

A præpoſit. (margin, beside "μενέστερος")

Ab aduerb. (margin, beside "Et ab aduerbijs")

in οτερος. & οτατος. deſinunt, ſi ante ο. ſyllabam breuem habeant, per ω. μέγα ſcribuntur. ut φρόνιμος, φρονιμώτερος, φρονιμώτατος. Excipitur κενότερος, & κενότερος. Si uerò longam, uel natura, uel poſitione, per ο. μικρόν. ut πρᾶος, πραότερος, πραότατος.

Comparatiuorum conſtructio.

Comparatiuus quidem gradus genitiuo ſingulari adiungitur, necnon & plurali, ſi res comparata, & cui comparatur, diuerſi fuerint generis. ut ἀχιλλεὺς ἀνδρειότερος ἦν ἕκτορος, καὶ τῶν τρώων. Quod ſi eiuſdem fuerint generis, genitiuo tantum ſingulari iungitur. οἷον, ἀχιλλεὺς ἀνδρειότερος ἦν αἴαντος τοῦ τελαμωνίου. Nam ſi generis eiuſdem ſint, & plurali genitiuo iungatur, apparebit eum qui comparatur, ſe quoq; ipſum in ea re quæ uenit in comparationem ſuperare. Iungitur etiam datiuo ſignificanti exceſſum. οἷον, αἴας ὁ τελαμώνιος μείζων ἦν τοῦ ὀϊλέως τέσαρσι δακτύλοις.

Superlatiuorum conſtructio.

Superlatiuum autem genitiuum tantummodo pluralem poſtulat. οἷον, ὅμηρος ἐγένετο σοφώτατος πάντων τῶν ποιητῶν. niſi nomen ipſum ſingulare multitudinem ſignificet.

DE PATRONYMICIS.

PAtronymicum nomen eſt, quod à proprijs tantummodo patrum nominibus deriuatur, & filium ſignificat. ut πριαμίδης, ὁ τοῦ πριάμου υἱός. πηλείδης, ὁ τοῦ πηλέως υἱός. hoc eſt Achilles. idcirco ſuperfluū eſt patronymico addere τὸ υἱός, quandoquidem per id utrunq; intelligitur. Quod autem Homerus dixit Ιλιάδος λ. αἴας δὲ τρώεσσι.

Locus Homeri.

Επάλμενος εἷλε δόρυκλον πριαμίδην νόθον υἱόν.

ſcire debemus, Poëtam non ad patronymicum πριαμίδην, ſed ad νόθον retuliſſe, ut à legitimis diſcerneret. Abuſiue quoque fit ab auis patronymicum, non tamen ſecundum Homerum ſimpliciter, ſed ab his ſolum qui ab Ioue originem traxerunt. ut αἰακίδης, ἀπὸ τοῦ αἰακοῦ. hoc eſt, Achilles Aeaci nepos. δαρδανίδης, ἀπὸ τοῦ δαρδάνου, hoc eſt, Priamus Dardani nepos. uterque enim & Aeacus & Dardanus, ex Ioue nati ſunt. Sunt & alia nomina propria, quę patronymicorum formam ſecuta ſunt: ſed cum illa neque

Similia patronymicis.

B à patribus

à patribus, neque ab auis deriuentur, nequaquàm patronymica ſunt appellanda, ſed magis denominatiua. ut φωκυλίδης. βουκυδίδης. φυλομηλείδης, ὁ τῆς λέσβου βασιλεύς; ἀριςείδης, & ſimilia.

Patronymica maſculina

Patronymicorum aliud maſculinum, aliud fœmininum. Maſculini quidem tres ſunt formæ, εἰς δης. κοινῶς. ut κρονίδης. εἰς ων. ἰωνικῶς. ut κρονίων. εἰς αδιος. αἰολικῶς. ut ὑῤῥάδιος. ὁ πιτ̔ακός τοῦ ὑῤῥα υἱός. ὑῤῥας enim rex Mitylenaiorum fuit. Pittacus uero eius filius ex ſeptem ſapientibus unus.

δης. ων. αδιος.

Patronymicorum penultimæ.

Penultimæ autem terminationes patronymicorum quatuor ſunt, uocales duæ, α. ſcilicet & ι. ut ἰφιτάδης. πελοπίδης. diphthongi uerò totidem ει. & οι. κατὰ συναίρεσιν. ut πηλείδης, ἀπὸ τοῦ πηλεΐδης. βοηθοίδης. ἀπὸ τοῦ βοηθοΐδης.

Formatio patrony.

Fit autem patronymicum maſculinum à genitiuo ſingulari in ος. deſinente, ſiue in ως. διὰ τοῦ ω. μεγάλου. ſiue in ους. κατὰ κρᾶσιν, extrema in ιδης. conuerſa. ut μέμνων, μέμνονος, μεμνονίδης. πηλεύς, πηλέως, πηλείδης. δημοσθένης, δημοσθένους, δημοσθενίδης. Etiam ſi in ου. deſinat genitiuus, à nominibus tertiæ declinationis non habentibus ι. in penultima. ut πρίαμος, πριάμου, πριαμίδης. ὅμηρος, ὁμήρου, ὁμηρίδης. Quod ſi ι. habuerint in penultima, in αδης. fit patronymicum. λαέρτιος, λαερτίου, λαερτιάδης. ἥλιος, ἡλίου, ἡλιάδης. Præterea ſi primæ fuerint declinationis, omnino in αδης. exit patronymicum. ut βορέας. βορέου, βορεάδης. ἱππότης, ἱππότου, ἱπποτάδης.

Annotat.

Vbi ſciendum eſt patronymica, ſi perfecta ſint, una ſyllaba primitiuam ſuperare. Si uerò ſynæreſim patiantur, ex totidem ſyllabis conſtare, & in penultima habere aut ει. diphthongum. ut πηλείδης, ἀπὸ τοῦ πηλεΐδης, aut οι. ut πανθοίδης ἀπὸ τοῦ πανθοΐδης, ὁ τοῦ πανθόου υἱός. Ιλιάδος ν.

Οἱ δ' ἐς πανθοΐδην ἀγαπήνορα πουλυδάμαντα.

& βοηθοίδης, ἀπὸ τοῦ βοηθοΐδης, ὁ τοῦ βοηθόου παῖς. Οδύσσεια δ.

Ου μὲν νήπιος ἦσθα βοηθοΐδη ἐτεωνεῦ.

Patronymica ſyncopã patientia.

Sunt quæ duarum ſyllabarum ſyncopam patiuntur. ut δευκαλίδης, ἀπὸ τοῦ δευκαλιωνίδης. ἰδομενεύς, ὁ τοῦ δευκαλίωνος υἱός. Ιλιάδος ν.

Δευκαλίδη πῆτ' ἀρμένονας κατέδυναι ὅμιλον.

ὑπερίδης, ἀπὸ τοῦ ὑπεριονίδης, id eſt, Sol Hyperionis filius. Οδύσσεια λ. Ηελίου τ' αὐγὴ ὑπεριονίδαο ἄνακτος.

καὶ Ησίοδος

καὶ Ἡσίοδος ἐν θεογονίᾳ.
Κίρκη δ' ἠελίου θυγάτηρ ὑπεριονίδαο.
καὶ τροπῇ τῆς δης. εἰς ων. ἰωνικῶς. fit ὑπεριονίων: ſicut ἀτρείδης, ἀτρείων. & πηλείδης, πηλείων. καὶ συγκοπῇ ὑπερίων ὑπερίονος.
Οδύσσεια α. Νήπιοι οἳ κατὰ βοῦς ὑπερίονος ἠελίοιο ἤσθιον.

Sunt & quæ contrarium patiuntur, ἐπέκτασιν ſcilicet duarum ſyllabarum. ut ἰαπετιονίδης ἀπὸ τοῦ ἰαπετίδης, cuius primitiuum eſt ἰαπετὸς ἰαπετοῦ. Apolonius Argonauticorum tertio. ἔνθα προμηθεὺς ἰαπετιονίδης ἀγαθὸν τέκε δευκαλίωνα. καὶ Ἡσίοδος ἐν ἔργοις. ἰαπετιονίδη πάντων πέρι μήδεα εἰδώς.

Fœminini quoque patronymici tres ſunt terminationes, ας. ſcilicet, ις. & νη. Quæ in ας. & in ις. deſinunt, à proprijs maſculinis fiunt, ſubtracta δη. extremæ ſyllabæ. ut βορεάδης, βορεάς. νεστορίδης, νεστορίς. Quæ uerò in νη. deſinunt, ſi à primitiuis habentibus ι. in penultima fiant, ω. μέγα habent ante νη. ut ἰκαρίος, ἰκαρίου, ἰκαριώνη. ἀκρίσιος, ἀκρισίου, ἀκρισιώνη. Ιλιάδος ξ. — Patronymica fœminina — ις. — νη.

Οὐδ' ὅτε περ δανάης καλλισφύρου ἀκρισιώνης.
Si autem non habuerint ι. in νη. patronymicum formant. ut ἄδρηστος, ἀδρήστου, ἀδρηστίνη. Ιλιάδ. ε.
Μὴ δὴν αἰγιάλεια περίφρων ἀδρηστίνη.
ὠκεανὸς, ὠκεανοῦ, ὠκεανίνη.. Ἡσίοδος ἐν θεογονίᾳ.
Ἠελίῳ δ' ἀκάμαντι τέκε κλυτὸν ὠκεανίνη.
Περσηΐς. εὐήνος, εὐήνου, εὐηνίνη. Ιλιάδος ι.
Κούρη μαρπήσσης καλλισφύρου εὐηνίνης.

Hoc etiam ſciendum eſt, Homerum nunquàm à matribus formare patronymicum, nec ab auis, niſi à Ioue (ut dictum eſt) originem traxerint. Quod illum quidem in utroque opere, ὀδυσσείας ſcilicet & ἰλιάδος, uidemus conſtantiſſimè ſeruare. Sed quid de μολίονε cenſendum? qua dictione uſus eſt Homerus ipſe cum de Cteato, & Euryto loqueretur. Ιλιάδος λ. — Obſeruatio Homeri. — Molion.

καὶ νύ κεν ἀκτορίωνε μολίονε παῖδ' ἀλάπαξα.
Nam hi duo reuera Neptuni fuerunt filij & Molionis Moli filiæ. Denominatiuè uerò Actoris, à quo ἀκτορίωνες dicti ſunt, hoc eſt, Actoris filij. Sed de Molione dicendum eſt, non patronymicum à matre eſſe, ut quidam ex recentioribus putarunt, ſed adiectiuũ nomen, ἀντὶ τοῦ πολεμικούς.

hoc eſt, bellicoſos. ſic enim in uetuſtiſſimis codicibus le-
Hymni Homeri. gimus, ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν μάχην μολήσεως. In hymnis ta-
men, qui quidem an eiuſdem poëtæ ſint, ambigitur, λητοΐ-
δης uſus eſt, ſicut & alij poëtæ, præſertim epigrammata-
rij, qui huiuſmodi formatione indifferenter utuntur. Igi-
tur Homerus ipſe εἰς ἑρμῆν.

λητοΐδης. Λητοΐδης δ᾽ ἀπάνευθεν ἰδὼν ἐνόησε βόας.
& in eodem hymno.
Λητοΐδου ὑπὸ χερσὶν δὶ ἐκ προθύροιο περήσειν.
λητοΐδης enim dictus eſt Apollo à Latona matre, quæ græ-
ce λητὼ dicta eſt, à cuius genitiuo perfecto, uidelicet λητό-
ος patronymicum eſt formatum, extrema in ιδης. uerſa, λη-
τοΐδης. Patronymica maſculina primæ ſunt declinationis.
ut πριαμίδης. πριαμίδου. Fœminina uerò quintæ. ut πρια-
μίς, πριαμίδος.

DE DIMINVTIVIS.

Appianus. Diminutiua, & à proprijs, & appellatiuis formantur.
ut à ζηνόδωρος, ζηνᾶς, καὶ μηνόδωρος, μηνᾶς. Appianus
enim Menodorum uocat Gn. Pompeij libertum,
quem Latini Menam. Ab eo autem quod eſt ἄνθρωπος, ἀν-
Diminutiuorum formæ. θρωπίσκος. Formæ autem maſculinorum ſex: in ων. dimi-
nutiuum duarum ſyllabarum. βάκχων, ὁ βακχυλίδης. In ων.
terminans penultimam ι. μωρίων, ὁ μωρός. In αξ. ῥόδαξ, ὁ
ῥόδιος. In ας. ζηνᾶς, μητρᾶς. In κος. ἀνθρωπίσκος. In λος. ναυ-
τίλος, ὁ ναύτης. Fœmininorum autem tres in ων. ut ὕφων, ἡ
ὑφηλή. In ις. θεραπαινίς, ἡ θεράπαινα. In κη. παιδίσκη, ὁ παῖς.
Neutrorum autem una forma in ον. μυρακύλλιον, γερόντιον.

DE POSSESSIVIS.

Poſſeſſiuorum formæ. Poſſeſſiua autem à proprijs, & appellatiuis deducun-
tur, & ab ijs quæ deſinunt in ευς. terminantur in ειον.
ειον. ut νηλεύς, νηλέως, νήλειον. ſed non ab his ſolis. nam ab
κος. eo quod eſt ἄνθρωπος, fit ἀνθρώπειον. Deſinentia in κος. &
ωδης. in ωδης. ueniunt ab ijs quæ deſinunt in ος. λόγος, λογικός.
Sed non ab his ſolis. nam à βασιλεύς, βασιλικόν. & à δικέλεια
δικελικός.

ἀκκλησιαστικός. πόλεμος, ὁ πελοποννησιακός. Poteſt tamen & hic grammaticus ambas ſpecies ab unoquoque horum deducere, quum non prohibeatur unquam ab eo quod non ſit in uſu. Vt enim ab eo quod eſt ἄνθρωπος, ἀνθρωπικόν, & ἀνθρώπειον: ſic ab eo quod eſt ὅμηρος, ὁμηρικόν, & ὁμήρειον. & ab eo quod eſt πλάτων, πλατωνικόν, & πλατώνειον. Nōnulli autem adpellant οἰκειωματικὰ poſſeſſiua ea, quæ à loco denominatiuè dicuntur. ut οὐράνιος, ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ. & θαλάσσιος, ἀπὸ τῆς θαλάσσης, & ſimilia. Quare liceret ſic etiam poſſeſſiua tribus modis eſſe. Aut enim οἰκειωματικῶς. ut οὐράνιον. Aut συνεκφαντικῶς. hoc eſt profeſſiue. ut γραμματικόν. Aut μετουσιαστικῶς. ut λυδῶδης.

DE DENOMINATIVIS.

Denominatiuorum formationes.

DEnominatiui autem formationes tot ſunt, quot nominum ſpecies. Et licet ab uno quoq; nomine denominare. Maſculinum quidem in ων. ut φίλος, φίλων. Fœmininum autem in οτης. unius generis. ut φιλότης. Neutrum uerò in ιον. & omnino in ον. trium generum. ut φίλιον, φιλικόν. Non ſimpliciter autem trium generum: ſed ut ultimæ & penultimæ ſpecierum ſe habent. ἀνθρωπικόν enim, & ἀνθρώπειον, & ἀνθρωπῶδης, & πήλιον, & ἄνθηρον, & omnino ſecundum formationem ſpecierum nominis traditam. Conſyderare etiam oportet, utrum ſpecies tria ſuſcipiant genera: quia deſinentia in ον. neutra, non omnino communia ſunt trium generum. ζωύφιον igitur, & μυρακύλλιον, & λεβήτιον, & omnino diminutiua, unius generis ſunt.

Adnotatio.

Speculari autem oportet etiam reliquas denominatiuorum formationes, ſecundum differentiam ſpecierum. ut in diminutiuo λίθαξ, ἀνθρωπίσκος, μνᾶς. In patronymico autem in δης.

DE VERBALIBVS.

Verbalium formæ.

VErbalia (ut in uniuerſum dicam) à paſſiuo præterito fiunt, uidelicet à prima perſona, uel ſecunda, uel tertia. Multa ex uerbalibus à prima perſona fiunt. πεποίημαι, ποίημα. λελόγισμαι, λογισμός. Fœminina autem in

ις. ις. à ſecunda perſona. ut λέλυσαι, λύσις. λέλεξαι, λέξις. Deſinentia autem in τος. communia trium generum, à tertia. ἤκουσαι, ἀκουστός. Et præterea adpellatiua in ήριον, ut πεποται, ποτήριον.

τος.

Decompoſita figura. Eſt præter ea quæ dicta ſunt, etiam figura decompoſita, uidelicet quæ à cõpoſito deriuatur. ut φίλιππος, φιλιππίδης.

Περὶ ὑποπεπτωκότων εἰδῶν τῷ ὀνόματι.

De ſpeciebus nomini ſubiectis. PRæter memoratas deriuatiuorum ſpecies, quæ (ut diximus) ſeptem maximè ſunt: inueniuntur & aliæ, quas Græci ὑποπεπτωκότα τῷ ὀνόματι, hoc eſt, ſubiectas nomini ſpecies uocant. Sunt autem ſex & uiginti, uidelicet κύριον, προσηγορικόν, ἐπίθετον, πρός τι ἔχον, ὡς πρός τι ἔχον, ὁμώνυμον, συνώνυμον, φερώνυμον, διώνυμον, ἐπώνυμον, ἐθνικόν, ἐρωτηματικόν, ἀόριστον, ἀναφορικόν, περιληπτικόν, ἐπιμεριζόμενον, περιεκτικόν, πεποιημένον, γενικόν, εἰδικόν, τακτικόν, ἀριθμητικόν, μετουσιαστικόν, ἀπολελυμένον, χρονικόν, ἢ τοπικόν. hoc eſt, Proprium, Adpellatiuum, Adiectiuum, Ad aliquid habens, ſiue Dictum, Quaſi ad aliquid habens, Aequiuocum, Vniuocum, Agnomen, Dionymum, Eponymum, Gentile, Interrogatiuum, Infinitum, Relatiuum, ſiue Redditiuum, Collectiuum, Partitiuum, Comprehenſiuum, Factitium, Generale, Speciale, Ordinale, Numerale, Materiale, Abſolutum, Temporale & Locale.

Proprium. Κύριον igitur eſt, quod propriam cuiuſq; rei ſubſtantiam & qualitatem ſignificat: & unius tantum generis eſt, maſculini ſcilicet uel fœminini. ut πλάτων, πηνελόπη.

Adpellatiuum. Προσηγορικόν, hoc eſt, Adpellatiuum dicitur, quod communem ſubſtantiam & qualitatem ſignificat. ut ἄνθρωπος. Adpellatiuorum autem quæcunque ſignificant animalia communia, duũm generum plerunq; ſunt: nõnulla tamen ſunt promiſcua.

Epitheton. Ἐπίθετον autem eſt, quod in proprijs uel adpellatiuis æquiuocè poſitum, aut laudem aut uituperium importat:

Epitheta trifariam accepta. trifariamq; accipitur: ab anima, à corpore, & ab ijs quæ extra ſunt. Ab anima quidem. ut σώφρων, ἀκόλαστος. id eſt, modeſtus, & immodeſtus. A corpore. ut ταχύς, βραδύς. id eſt, ue-

eſt, uelox, tardus. Ab ijs quæ ſunt extrinſecus. ut πλούσιος, πένης. id eſt, diues, pauper. & eſt trium generum, ſi propriè ſit adiectiuum. ut σοφός, σοφή, σοφόν. Si uerò nunc ut adiectiuum, nunc ut adpellatiuum accipitur, ut εὐεργέτης, & πολίτης, & ſimilia, duûm generum communia ſunt. Tale autem eſt τρήρων columba Ιλιάδος ψ.

ὕψι δ' ὑπαὶ νεφέων ἴδετο τρήρωνα πέλειαν.

id eſt, timidam columbam. Sic & πτὼξ lepus. Ιλιάδος χ.

Αρπάζων ἢ ἄρν' ἀμαλὴν, ἢ πτῶκα λαγωόν.

hoc eſt, timidum leporem.

Πρός τι ἔχον, quod quidem dialectici correlatiuum adpellant, eſt quod aliquid refert, ita quidem, ut ſine eo nec ipſum quidem poſſit conſiſtere. ὡς πατὴρ καὶ υἱός, δεσπότης καὶ δοῦλος. hoc eſt, pater & filius: dominus & ſeruus. Correlatiua enim ob id ſunt, quod nec pater quis eſſe poteſt, ſi filiũ non habeat: nec dominus ſine ſeruo ſit, & è conuerſo. Sublato enim patre, non amplius dicitur filius: nec domino deficiente ſeruus adpellatur. Ad aliquid. Correlatiua

Ως πρός τι ἔχον. ut νὺξ καὶ ἡμέρα. θάνατος καὶ ζωή. Quaſi ad aliquid dictum idcirco eſt, quòd quamuis aliquid habeat contrarium, & quaſi ſemper adhærens, non tamen ipſo nomine illud idem ſignificat, neque ex illo denominationem accipit. ut dies, nox. Nam quamuis alterum intereat, non tamen & illud ſecum interit quod illi adhærebat. Quinimò nec eodem tempore, nec ullo pacto ſimul eſſe poſſunt. Quaſi ad aliquid.

Ομώνυμον autem nomen eſt, quod æquiuocè ponitur. In proprijs quidem. ut αἴας ὁ τελαμώνιος. καὶ αἴας ὁ οἰλιέως. Hæc enim τῇ ὁμωνυμίᾳ, id eſt, æquiuocatione communicant: ſed locali ſignificatione differunt. In adpellatiuis autem. ut μῦς θαλάσσιος, καὶ μῦς γηγενής. id eſt, mus marinus, & mus terreſtris. ſimiliter & hæc ὁμωνυμίᾳ participant: differentia autem maris & terræ diſſimilia ſunt. ὁμώνυμον enim Latine æquiuocum. Aequiuocum.

Συνώνυμον autem eſt, quod diuerſis nominibus idem ſignificat. ut ἄορ, ξίφος, μάχαιρα, φάσγανον, σπάθη. enſis, mucro, culter, gladius, ſpatha. Nam συνώνυμον Latinè Vniuocum dicitur. Vniuocum.

Φερώνυμον

Agnomen. Φερώνυμον autem, quod à Priſciano agnomen adpellatur, eſt quod ab aliquo euentu ſiue accidente alicui ſolet imponi. ut τισάμινος filius Oreſtis: & μεγαπένθης Menelai filius. Nam quum Oreſtes ulciſceretur Clitemneſtram matrem, quæ Agamemnonem patrem ſuum occiderat, euenit ut ei naſceretur filius, quem τισάμινον adpellauit, ἀπὸ τοῦ τίσασθαι, quod eſt ulciſci. Μεγαπένθης quoque & ipſe ab accidente ſimili dictus eſt. Nam quum propter raptam Helenam Menelai uxorem, tota Græcia in maximo luctu eſſet, accidit ut Menelao ex ancilla quapiam filius naſceretur: qui μεγαπένθης, id eſt, in magno luctu natus, dictus eſt.

τισάμινος. μεγαπένθης

Dionymum Διώνυμον, eſt quũ duo propria nomina alicui imponuntur. ut πάρις, ὁ καὶ ἀλέξανδρος. σκάμανδρος, ὁ καὶ ξάνθος. Differt autem διώνυμον τοῦ συνωνύμου: quoniam διώνυμον de proprijs nominibus dicitur. ut νεοπτόλεμος, ὁ καὶ πύῤῥος Achillis filius. Συνώνυμον uerò de adpellatiuis tantum. ut ἦτορ, καρδία. id eſt, cor. ἄορ, ξίφος. id eſt, enſis.

Eponymum Επώνυμον autem eſt, quod proprio nomini in una & eadem ſubſtantia, tanquàm proprium eius adiectiuum, iungitur. ut τερπικέραυνος ζεύς. φοῖβος ἀπόλλων. ἐνοσίγαιος ποσειδῶν. ἐπώνυμον tamẽ ab adiectiuo nomine differt, quoniam ἐπώνυμον proprijs tantum nominibus adiungitur, & quod

Enoſigæus. uni competit, alijs iungi non licet. Ενοσίγαιος enim ſoli Neptuno conuenit, idcirco pro illo ponitur, & uice proprij nominis fungitur, uniusque tantum generis eſt. Ιλιάδος θ.

Καὶ ῥα ποσειδάωνα μέγαν θεὸν ἀντίον ηὔδα.
ὢ πόποι ἐννοσίγαι᾽ εὐρυσθενές.

Quemadmodum & illud de Mercurio, Ιλιάδος β.

Αὐτὰρ ἄρα ζεύς δῶκε διακτόρῳ ἀργειφόντῃ
Ερμείας δὲ ἄναξ δῶκε πέλοπι πληξίππῳ.

Adnotatio. Vbi & illud ſciendum eſt, quandocunque duo ponuntur ſine proprio nomine ἐπώνυμα, alterum illorum proprij nominis uicem gerere: quemadmodum in præcedentibus uerſibus διάκτορος ἀργειφόντης. & ἐννοσίγαιε εὐρυσθενές. Nomẽ uerò adiectiuum, & proprijs nominibus & adpellatiuis indifferenter adiungitur, & per ſe poſitum nec proprij nominis uicem gerit, nec adpellatiui: nec ullo modo abſque his ſubſiſtere poteſt. & cõmuniter trium eſt generum. Differt etiam

etiam ἐπώνυμον τῶ διωνύμου, quoniam ἐπώνυμον conuertitur cum proprio nomine, cui ſemel adiunctum eſt. Nam ποσειδῶν, ipſe eſt & ἐνοσίχθων. & contrà, ἐνοσίχθων, ipſe eſt & ποσειδῶν. Sic & φοῖβος ἀπόλλων. & τερπικέραυνος ζεύς. & παλλάς, ſiue ἀθηνᾶ, ὀβριμοπάτρη. hoc eſt, Pallas fortem patrem habens. διώνυμα uerò non conuertuntur. Nam & ſi σκάμανδρος ipſe eſt, & ξάνθος. ξάνθος tamen non omnino conuertitur: cum plures xanthi ſint, & diuerſa ſignificent. nam fluuius etiam Lyciæ, & proprium philoſophi nomen. Sic & πάρις, & ἀλέξανδρος, cum plures Alexandri fuerint. Sic & νεοπτόλεμος & πύῤῥος, cum plures πύῤῥοι fuerint: nam & Epyrrotarum rex πύῤῥος eſt appellatus. Pyrrhus.

Εθνικὸν propriè eſt quod gẽtem ſignificat. ut γαλάτης, ἀπὸ τῆς γαλατίας. φρύξ ἀπὸ τῆς φρυγίας. Impropriè uerò trifariam dicitur. ἀπὸ τῆς χώρας, ἀπὸ τῆς πόλεως, καὶ ἀπὸ τῶ βασιλέως. hoc eſt à regione, ab urbe, & à rege. Gentile.

Ερωτηματικὸν, ὁ καὶ πευστικὸν. hoc eſt, interrogatiuum, quod & percunctatiuum dicitur, eſt quod cum interrogatione profertur. & eſt commune trium generum. ut τίς, τί. ποῖος, ποῖα, ποῖον. & uocatiuo caret omnino. accipitur autem uel ſecundum ſubſtantiam. ut τίς, quis. uel ſecundum quale. ut ποῖος, qualis. uel ſecundum locum. ut ποδαπός, cuias. Interrogatiuum.

Αόριστον, hoc eſt, infinitum, interrogatiuo eſt contrarium, & id commune eſt trium generum, & ſingula à ſingulis per cunctatiuis formantur, adiectione τοῦ ο. ut ποῖος, ὁποῖος. πότερος, ὁπότερος. Infinitum.

Αναφορικὸν autem, quod relatiuum dicitur, eſt quod ſimilitudinem ſignificat. ut τοιοῦτος, talis. τοσοῦτος, tantus. Dicitur autem παρὰ τὸ ἀναφέρειν, quod eſt referre, quoniam refert nobis cognitionem rei quæſitæ. ut τοιοῦτος, οἷος. talis, qualis. Relatiuum.

Περιληπτικὸν autem, quod Priſcianus collectiuum appellat, eſt quod in ſingulari numero multitudinem ſignificat. ut δῆμος, populus. ὄχλος, turba. & unius tantum generis eſt. Collectiuum

Επιμεριζόμενον, hoc eſt, diuiduum, ſiue partitiuum, quatuor accipitur modis. aut enim unum ex duobus. ut ἕτερος, alter. aut duo per unum. ut ἑκάτερος, uterque. ut ἕτερος Partitiuum.

σφῶν ἀναγινώσκει, καὶ ἑκάτερος σφῶν μανθάνει. hoc eſt, alter ueſtrum legit, & uterq; ueſtrum diſcit. Aut unum ex multis. ut ἄλλος, alius. aut multi per unum. ut ἕκαστος, quilibet. ut ἄλλος ὑμῶν ᾄδει, καὶ ἕκαστος ὑμῶν τέρπεται. id eſt alius ueſtrum cantat, & quilibet ueſtrum oblectatur.

Comprehenſiuum. Περιεκτικόν, hoc eſt, comprehenſiuum, eſt quod in ſeipſo comprehendit aliquid contentum. ut δαφνὼν lauretum, quòd plúreis contineat laurus. ἀμπελὼν, uinetum, quòd plureis in ſe uites comprehendat, & unius tm̃ generis eſt.

Factitium. Πεποιημένον autem, quod à proprietate ſonorum, per imitationem dicitur. ut φλοισβός, aquarum ſonitus. ῥοῖζος ſibilus cum ſtridore.

Generale. Γενικὸν eſt, quod in plureis ſpecies diuidi poteſt. ut ζῶον. φυτόν. animal, planta. Nam ζῶον commune eſt ad ἄνθρωπον, ἵππον, & λέοντα. φυτὸν uerò ad omneis plantas, ἄμπελον, & ἐλαῖαν, & ſimilia.

Speciale. Εἰδικὸν autem eſt, quod ex genere diuiditur. ut ἄνθρωπος, ἵππος, λέων, ἐκ τοῦ ζῶον. ἐλαῖα, δάφνη, ἐκ τοῦ φυτοῦ.

Ordinale. Τακτικὸν ordinale eſt, quod ordinem ſignificat, & eſt trium generum. ut πρῶτος, πρώτη, πρῶτον. δεύτερος, δευτέρα, δεύτερον.

Numerale. Ἀριθμητικὸν eſt, quod numerũ ſignificat. ut εἷς. δύο. τρεῖς.

Materiale. Μετουσιαστικὸν, eſt quod de alicuius rei ſubſtantia participat. ut πύρινος igneus. δρύϊνος, quęrnus. Subſtantialia autem ſiue materialia ab his ſolum fiunt, quæ ſimilium quidem ſunt partium. πῦρ enim & δρῦς, & ὀστοῦν, & σάρξ. hoc eſt, ignis, quercus, os, & caro ſunt ſimilium partium, quoniam quælibet pars ignis, eſt ignis, & quælibet pars carnis eſt caro. Et in duas maxime terminationes diuiduntur. aut

ινον. enim in ινον. ut πήλινον. aut in ωδες. ut πηλῶδες, cœneum.

ωδες. Eorum tamen quæ ſunt ex metallis, propria eſt terminatio, in εον. & in ουν. κατὰ κρᾶσιν. ut χρύσεον, ἀργύρεον. καὶ χρυσοῦν, ἀργυροῦν, quę quidem κεράμεον ſecutum eſt.

Abſolutum. Ἀπολελυμένον autem eſt, quod per ſe intelligitur, nec ab aliquo pendet. Nam θεός. σοφία. παίδευσις. πεπρωμένη. λόγος, & ſimilia, nullam habent habitudinem, nec affinitatẽ ad aliquid aliud. Cũ omnes aliæ ſpecies, aut cum aliĳs, aut ex aliĳs intelligantur, & hac de cauſa ἀπολελυμένα, id eſt, abſoluta uocantur.

χρονικόν

χρονικὸν autem eſt, quod tempus oſtendit. ut μήν. ἔτος. Temporale.
menſis. annus.

Τοπικὸν eſt, quod locum ſignificat. ut πλήσιος, propin- Locale.
quus. δεξιός, dexter. ἀριστερός, ſiniſter.

ΠΕΡΙ ΡΗΜΑΤΟΣ.

Ρῆμα δέ ἐστι μέρος λόγου ἄπτωτον. hoc eſt, Ver De uerbo.
bum eſt pars orationis ſine caſu, quæ ſu
ſcipit tempora, & perſonas, & numeros:
& actionem uel paſſionem ſignificat.
Verbum igitur, una eſt ex octo partibus
orationis. Sine caſu autem dicitur ad dif
ferentiam participiorum, & nominum.
Verbum enim non ſuſcipit caſus, ſed inflexiones treis. ut
λέγω, λέγεις, λέγει. Suſcipit autem perſonas, & numeros.
Actionem, uel paſſionem ſignificat. Actionem. ut τύπτω. Verbo acci-
Paſſionem. ut τύπτομαι. Accidunt autem uerbo, ἔγκλισις. dentia.
γένος, ἢ διάθεσις. εἶδος. σχῆμα. ἀριθμός. πρόσωπον. χρόνος, καὶ συ
ζυγία. De quibus etſi in priori tractatu dictum ſit, ab re non
erit etiam hoc in loco de eiſdem aliqua dicere.

Ἔγκλισις igitur, id eſt, affectus, eſt electio ſecundum quam Modus uer-
animus inclinatur ad aliquid, in quod uidelicet repit. bi.
Inclinat enim ad indicandum, ad imperandum, ad op-
tandum & ſimilia. Sciendum autem antiquos ἐγκλίσεις, Annotatio.
& διαθέσεις communiter διαθέσεις nuncupaſſe. Sed po-
ſtea diuiſiſſe ipſas, & animi quidem appellauiſſe ἐγκλίσεις,
id eſt, inclinationes. Corporis uero διαθέσεις, id eſt, di-
ſpoſitiones. ut ἐνθυμηθῆναι τύψαι, hoc eſt, cogitare uerbera-
re. ἔγκλισιν appellant, in quod animus inclinat. τὸ δὲ ἐνερ-
γῆσαι καὶ τύψαι, hoc eſt, agere & uerberare διάθεσιν. Δια-
θέσεις autem tres ſunt. Ἐνέργεια, πάθος, καὶ μεσότης. id eſt, Modi uerbo
actio, paſſio, & medietas. ἐνέργεια. ut τύπτω. πάθος. ut τύ- rum tres.
πτομαι. μεσότης autem quæ interdum actionem ſignificat,
interdum paſſionem. Actionem. ut γράφομαί σε. Paſſio-
nem. ut γράφομαι ὑπό σου. Et aliqua ſunt, quæ neq; actio-
nem, neq; paſſionem ſignificant, & οὐδέτερα appellantur,
hoc eſt, neutra. ut ζῶ, θάλλω, πλουτῶ. Quibus Theodorus

Per ſe actiuum. Gaza alia duo addit genera, ἀυτοενεργητικὸν, hoc eſt, per ſe actiuum. ut μάχομαι, pugno. καὶ ἀυτοπαθητικὸν hoc eſt, per ſe paſſiuum. Per ſe paſſiuum. ut πάσχω, patior.

DE CONIVGATIONE.

Coniugationis definitio ΣΥζυγία δὲ ἐστὶ ἀκόλουθος ῥημάτων κλίσις. hoc eſt, Coniugatio aũt eſt conſequens uerborum declinatio. quæ ſic appellata eſt per translationẽ ſumptam ab his animalibus, quæ ſub idem iugum mittuntur. Vt enim illa parem faciunt curſum: ſic & hæc, quæcunq; ſub eandem coniugationem reducuntur, unam faciunt declinationem, unde rationabiliter græce συ-

Συζυγία. ζυγία appellata eſt, ex συν præpoſitione, & ζυγός. ζυγός uerò παρὰ τὸ δύο ἄγειν, δυαγός, καὶ τροπῇ τοῦ δ. εἰς ζ. καὶ συγκοπῇ ζυγός. quod iugum ſignificat. Coniugatio appellatur declinatio uerborum coniuncta, & tanquàm ſub unum exiſtens iugum, & hoc ualet ipſa in uerbo, quod character in nominibus. diuerſas enim uoceis ſub unum motum agit. & quemadmodum dicimus nomina maſculina in ος. deſinentia ſic declinamus, & ſpondiaca terminata in ης. ſic: eodem modo & in uerbis dicimus, Quæcunq; uerba per β. π. φ. enuntiantur, ſecundum thema ſic declinamus. Si enim inuicem coniungit uerba omnia, unum & conſequentem inuicem motum facit. Conſequens enim uerborum declinatio eſt, priuatim unamquamq; coniugationem conuenienter ſibi & conſequenter declinari. Verborum autem con-

Coniugationes tredecim iugationes tredecim ſunt: Sex grauitonorum, quæ in ω. μέγα grauitonum deſinunt: Tres circunflexorum, quæ & ipſæ in ω. μέγα, ſed circunflexum finiunt: Quatuor in μι. tot enim ſunt uerborum terminationes, hoc eſt, ω. grauitonum ut τύπτω. ω. circunflexum. ut ποιῶ. & μι. ut τίθημι. Sed cum ita ſit, quoniam patet quare circunflexa ita ſint appellata, & terminata in μι. latet autẽ pleroſq; cur grauitona ſint nuncupata: antequàm ulterius progrediar, id oſtendendum

Grauitona uerba. eſſe putaui. Grauitona igitur ſunt dicta, eò quòd habeant accentum grauem ſuper extremã ſyllabã, à qua omnis ratio accentus pendet: quod etiã nomẽ ipſum declarat. Nam grauito-

grauitonum dictũ eſt, ex eo quod eſt βαρύς, quod idem eſt quod grauis, & τόνος: quia grauis toni. Nam omnis dictio quæ ſuper ultimam ſyllabam neque circunflexum habet accentum, neque acutum, grauem indubitatò habet poteſtate, ſi non actu. hoc eſt, ſi non ſignetur. Quod ne quis miretur, ſciendum eſt, omneis ſyllabas quæ æqualiter legantur, accentum grauem habere, ſiue præcedant acutum aut circunflexum, ſiue ſequantur. Ob quam rem ſyllabicus accentus adpellatur: quum alij duo proprij nuncupentur. ut in accentuum tractatu dictum eſt. Adnotatio.

DE PRIMA CONIVGATIONE.

Prima igitur grauitonorum coniugatio formatur per primam conſonantem β. ante ω. μέγα. Et quoniam β. media eſt inter π. & φ. effertur prima coniugatio grauitonorum per β: uel π. uel φ. ut λείβω, τέρπω, γράφω. Et quoniam proprietas coniugationis non ſeruatur, ſi conſonantes formatiuæ ſint tres: (proprie enim coniugatio dicitur ab eo quòd duo agat) propter hoc adſumit τ. ex tertia coniugatione, fitque πτ. Et quod reliquum eſt, prima coniugatio grauitonorum inuenitur formari à quatuor. hoc eſt, β. uel π. uel φ. uel πτ. ut λείβω, τέρπω, γράφω, τύπτω. Propter hoc autem τ. abundat, non alia conſonans, quia (ut progredientes uidebimus) Præſens analogiam habet cum genitiuo, & quia innatum eſt τ. abundare in genit. ut ἄνακος, ἄνακτος. γάλακος, γάλακτος: idcirco ad imitationem genitiui τ. abundat in præſenti. Ob hanc aũt cauſſam eſt cum π. in prima coniugatione, & rurſus cum κ. in ſecunda: quia eodem modo ipſæ tenues ſunt, ſicut & τ. Eſt autem regula, quòd tenues tenuibus præcedãt, & craſſæ craſſis, & mediæ medijs, κατὰ σύλληψιν. hoc eſt, per comprehenſionẽ. ut πτῶσις, χθών, ἐρίγδοτος. Futurum autem huius coniugationis uerborum, ψ. habet ante ω. finalem. ut λείψω, τέρψω, γράψω, τύψω. Præteritum uerò φ. ut λέλειφα, τέτερφα, γέγραφα, τέτυφα.

Prima coniugatio per β. π. & φ. — De τ. — Canon. — Futurum per ψ. — Præteri. φ.

DE SECVNDA CONIVGATIONE.

Secunda coniugatio grauitonorũ per ſecundam conſonantem, hoc eſt, γ. effertur. Et quia γ. media eſt inter κ. & χ. ſecunda coniugatio grauitonorum enun- γ. Præſ. κ. χ.

tiatur per γ. uel κ. uel χ. ut λέγω, πλέκω, τρέχω. Rurſus ex tribus conſonantibus coniugatio ſtare nequit: propterea adſumit τ. ex tertia coniugatione, & ita inuenitur enunciari

Futurũ ξ. per γ. uel κ. uel χ. uel κτ. ut λέγω, πλέκω, τρέχω, τίκτω. Horum futurum ξ. habet ante ω. ut λέξω, πλέξω, τρέξω, τέξω. Præteri.

Præteri. χ. tum uerò χ. ut λέλεχα, πέπλεχα, τέτρεχα, τέτεχα.

DE TERTIA CONIVGATIONE.

δ. Tertia autem coniugatio grauitonorum per tertiam

Præſens θ. eſt conſonantem, hoc eſt δ. Et quia media eſt δ. inter θ. & τ. propterea tertia coniugatio grauitonorum

τ. effertur per δ. uel θ. uel τ. ut ᾄδω, πλήθω, ἀνύτω. Et quia hic nõ inuenimus id, quod eſt proprium coniugationis, ſeruari: quoniam additum eſt, eam efferri per treis conſonanteis, quod non eſt proprium coniugationis. Nam cõiugatio (ut dictũ eſt) proprie nũcupatur ab eo quòd duo agat: idcirco autores diligenter perſcrutati, fecerũt tertiam grauitonorũ coniugationẽ carere τ. & per ſolũ δ. uel τ. enunciari. ut ᾄδω, πλήθω. ἀνύτω enim quod Atticum eſt, ἀνύω dicunt. τ. autem raro inuenitur formatiuum tertiæ coniugationis grauito-

Futurũ σ. norum. ut πίτω, πίτομαι. λίτω, λίτομαι Futurum uerò horũ

Præteri. κ. uerborum per σ. enunciatur. ut ᾄσω, πλήσω, ἀνύσω. Et præteritum per κ. ut ᾖκα, πέπληκα, ἤνυκα.

DE QVARTA CONIVGATIONE.

ζ. Quarta coniugatio grauitonorum per quartã con-

Præſens. ſonantem, uidelicet ζ. effertur. Et quoniam ζ. non

σ. habet ullam aliam conſonãtem ad proprietatem coniugationis replendam, nec potuit aliam accipere conſonantem: quia occupatæ fuerunt, partim in prima coniugatione, partim in ſecunda, partim in tertia, immutabiles autem in quinta: neq; ξ. neq; ψ. adſumere ualens, quia hæ figuratiuæ ſunt futuri grauitonorum. ψ. quidem primæ coniugationis. ξ: autem ſecundæ, & quorundam quartæ. ut ὀρύττω, ὀρύξω. σφάζω, σφάξω. Non poſſunt autem figuratiuæ futuri grauitoni, eſſe figuratiuæ etiã præſentis grauitoni, ut quæ

ut quæ figuratiua eſt futuri grauitoni, quemadmodum νοῦσω non eſt figuratiua etiam grauitoni præſentis, ſed circunflexi, ut in φυσῶ, νοσῶ, additum eſt grauitoni futuri propter κείρω, κερῶ. Ecce enim ρ. quum figuratiua ſit futuri, figuratiua eſt etiam grauitoni præſentis. Sed nõ eſt figuratiua grauitoni futuri, ſed circunflexi. Propter hoc ex futuro quarta coniugatio grauitonorum quodammodo σ. mutuatur, & ipſum duplicat. Et (quod reliquum eſt) quarta grauitonorum coniugatio effertur per ζ. uel geminatum σσ. ut φράζω, ὀρύσσω, καὶ ὀρύττω ἀττικῶς, utroque σσ. in ττ. mutato.

Conſueuerunt enim Attici uertere σ. in τ. ſiue ſimplex ſit. ut σεῦτλον, τεῦτλον. ſiue geminatum. ut γλῶσσα, γλῶττα. Et propria ſeruatur conſequentia coniugationis. Habet enim ζ. duplex, habet & σσ. geminatũ: quod parem uim habet τῷ ζ. propter hoc autem duplicatur σσ. primum, ut parem uim habeat cum ζ. quæ duplex eſt. Deinde, quia ut dictum eſt σ. quum ſit figuratiua grauitoni futuri, non poteſt figuratiua eſſe præſentis. De futuro uerò horum uerborum ſciendum eſt, deſinentia in ζω. ſuper duas ſyllabas, præter σχετλιαστικά, ut plurimum in σω. mittere futurum. ποδίζω, ποδίσω. πειράζω, πειράσω. σαλπίζω, σαλπίσω, & σαλπίξω ποιητικῶς. Similiter βαστάζω, βαστάσω, καὶ βαστάξω. ἁρπάζω, ἁρπάσω, καὶ ἁρπάξω. νυστάζω, νυστάσω, καὶ νυστάξω. Quæ σχετλιαστικά ſunt, hoc eſt, miſerationis ſignificatiua, in ξω. faciunt futurum. ut οἰμώζω, οἰμώξω. αἰάζω, αἰάξω. στενάζω, στενάξω. ὀλολύζω, ὀλολύξω. At diſſyllaba nunc in ξω. mittunt futurum. ut παίζω, παίξω, καὶ παίσω ἀττικῶς. κράζω, κράξω. σφάζω, σφάξω. Nunc in σω. ut κτίζω, κτίσω. φράζω, φράσω. Deſinentia uerò in σσω. uel in ττω. ἀττικῶς. ut plurimum ξ. habent in futuro. ut ὀρύσσω, ſiue ὀρύττω, ὀρύξω. πράσσω, ſiue πράττω, πράξω. & alia. Excipiuntur πλάσσω, ἐρέσσω, ἱμάσσω, ἱνάσσω, πάσσω, λάσσω, λεύσσω. quæ unum habent σ. in futuro. ut πλάσω, ἐρέσω, ἱμάσω, ἱνάσω, πάσω, λάσω, λεύσω. & in præterito κ. Idcirco quæ horum habent in futuro ξ. ad ſecundam reducuntur coniugationem: quæ uerò σ. ad tertiam.

Attici σ. in τ. uertunt.

De futuro quartæ coniugationis.

Verba miſerationis.

Verba in σσω. uel ττω.

An ττ. ſint duo ττ. an τγ. ut Theodorus Gaza exiſtimaſſe uidetur.

Neq;

Quæſtio.
Theodorus Gaza.

Neq; hoc prætermittendum cenſui, quod pleriq; dubitare ſolent. Nam Theodorus Gaza, uir & Græce & Latine doctiſſimus, in primo τῶν εἰς τέσσαρα, in ſecunda coniugatione grauitonorũ, inter alias figuratiuas literas eiuſdem coniugationis, etiam dupliceis ponit, ζ. ſcilicet, duplex σσ. duplex ττ. ſiue τγ. ἀττικῶς. ut φράζω. ὀρύσσω κοινῶς. ὀρύττω καὶ ὀρύτγω ἀττικῶς. Sed de hac ultima terminatione, hoc eſt τγ. dubitari ſolet an ſint duo ττ. ex geminato σσ. conuerſa ἀττικῶς. ſicut γλῶσσα, γλῶττα. an uerè ſint duo diuerſa elementa, τ. ſcilicet & γ. Si enim duo ſunt ττ. hoc modo diſpoſita & connexa τγ. ne toties calami ductus iteretur. Nam ſcriptores & aptiorem ſcribendi modum ſemper quærunt & breuiorem, ut duo σσ. in unum cum geminanda ſint, connectantur. Nemini igitur nouum uidebitur, quum in antiquis exemplaribus etiam aliæ innumeræ dictiones inueniantur huiuſmodi characteribus ſcriptæ. ut θάλατγα, θετγαλία, κρείτγων, ἄτγα. pro θάλαττα, θετταλία, κρείττων, ἄττα. At ſi pro τ. & γ. quæ ſunt elementa diuerſa, accipere uelimus, ut ὀρύτγω, γλῶτγα, κρείτγων, ἄτγα, uidetur profectò noua quædam pronunciatio, ac duriuſcula. Theodorus tamen in tertio τῶν εἰς τέσσαρα, ubi de conſonantium geminatione loquitur, uidetur uelle omnino diuerſa elementa eſſe, τ. ſcilicet & γ. Sed ut quidam adſerunt, ſolum hoc accidere putant uerbis duplex ττ. habentibus, Atticorum more. ut φράτγω, πέτγω, ταράτγω, ἁμάτγω. &c. Eius uerba hæc ſunt εὐλογώτερον μέντοι ἐπὶ τοῦ ὀρύττω καὶ ὁμοίων, τὸ γράφειν ὀρύτγω. καθάπερ κἂν τοῖς παλαιοτέροις τῶν ἀντιγράφων ὁρῶμεν.

De medio præterito.

Sed Theodorus id ſcripſiſſe uidetur hac potiſſimum ratione, quòd in medio præterito uerborum in ζω. deſinentium, ſi diſſoluamus ζ. in eas conſonanteis quas poteſtate in ſe continet, hoc eſt, σ. & δ. nimirum δ. erit figuratiua litera uerbi. ut φράσω, φράσδω: ſicut μελίζω, μελίσδω, δωρικῶς. quam literam medium præteritum accipit. ut πέφραδα. A ſimili igitur habentia duplex ττ. ſi eorum medium præteritum ſuſcipit γ. uidētur profectò mutare poſſe alterum τ. in γ. ut ὀρύττω, ὀρύτγω. φράττω, φράτγω. πλήττω, πλήτγω. quorum media præterita ſunt ὤρυγα, πέφραγα, πέπληγα. & ſic de ſimilibus. Sed quid hoc adſerentes de alijs uerbis dicent, quæ in ζω. deſinunt, & futurum habent in

bent in ξω. nunquid diſſoluto ζ. ut ſupra, medium præteri-
tum eorum accipiet δ? Non profectò, ſed γ. potius. ut κράζω, κράξω. μέσος παρακ. κέκραγα, non autem κέκραδα. Ex
contrario in uerbis habentibus duplex σσ. ſiue duplex ττ. &
in futuro σ. ut ἐρέττω. μέλλ. ἐρέσω, mutato altero τ. in γ. ſicut
in ſupradictis, nunquid medium præteritum eorum ſuſci-
piet γ. ut ἐρέττω, ἐρέσω, ἤρεγα? Quare potius eorum ſenten- Epilogus.
tiæ adhæreo, qui uolunt huiuſmodi uerba tam in ζω. quàm
in ττω. habentia in futuro σ. accipere δ. in medio præterito.
Si ξ. γ. Nam σ. cognationem habet cum δ. ut in declina-
tionibus nominum, ac uerborum liquidò apparet. πάρις
enim πάριδος facit, τροπῇ τοῦ σ. εἰς δ. & ᾄδω, ᾄσω facit in futu
ro, mutato è contra δ. in σ. At ξ. cognationem habet cum
γ. ut τέττιξ, τέττιγος. & λέγω, λέξω. ob quam rem indubitatò
teneo huiuſmodi characteres ττ. pro duplici ττ. ubique
eſſe ſuſcipiendos.

DE QVINTA CONIVGATIONE.

λ

Q Vinta coniugatio grauitonorum per quatuor im- μ
mutabileis effertur, hoc eſt, λ. μ. ν. ρ. ut πάλλω, νέ- Preſens ν
μω, κρίνω, σπείρω. Quorum futurum circunflexũ ρ
penultimam corripiens, per eaſdem immutabileis effer-
tur. ut παλῶ, νεμῶ, κρινῶ, σπερῶ. Præteritum uerò habet κ. Preteri. κ.
ut πέπαλκα, νενέμηκα, κέκρικα, ἔσπαρκα.

DE SEXTA CONIVGATIONE.

S Exta coniugatio per ω. purum. ut ἱππεύω, πλέω, ἀκούω.
Conſumptis enim decem & ſeptem conſonantibus, Verba in
partim in præſenti, partim in futuro, rationabiliter, ω. purum.
ſexta coniugatio pura exiſtit, & quod habebat, ut per con-
ſonanteis formaretur, per uocaleis formata eſt: acceptis
in penultima diuerſis uocalibus, aut diphthongis. Dubi- Quæſtio.
tant quidam dicentes, cum aliæ coniugationes ex diuer-
ſis elementis figurentur, ut dictum eſt, quomodo ſextam
coniugationem per ω. purum dicamus formari. Dicen-
dum eſt igitur, licet per ω. purum dicamus eam enuntiari,

non tamen per hoc oſtendimus ω. eſſe figuratiuum ſextæ coniugationis, ſed quod figuratur per diuerſas uocaleis, aut diphthongos, quæ ſint ante ipſum. ut θέω, χρίω, ναίω, ἀκούω. Quorum futurum habet σ. & præteritum κ. ut θέσω, τέθεικα. χρίσω, κέχρικα. ναίσω, νέναικα. ἀκούσω, ἤκουκα.

Formatiuæ literæ coniugationis. Sunt igitur in uniuerſum, formatiuę literę præſentis temporis, quibus grauitonorũ cõiugatiões inter ſe diſtinguuntur, hę mutę omnes. ut λείβω, τέρπω, γράφω, λέγω, πλέκω, τρέχω, ᾄδω, πλήθω, ἀνύτω. Vna duplex ζ. cum σ. geminato. ut φράζω, ὀρύσσω. Quatuor immutabiles. ut τίλλω, νέμω, κρίνω, σπείρω. Vocales omnes, pręter κ. ut φάω, δέω, τίω, βόω, δύω, ῥώω.

Δήω. Inuenitur tamen apud Homerum, δήω τὸ ἐυρήσκω, inuenio, διὰ τοῦ η. Οδυσσ. κ.

Δήεις δ' ἔτοι διοτρεφέας βασιλῆας δ' αἴτην δαινυμένους.

& Οδυσσ. δ. Οὐκ ἄνυσιν τινα δήομεν.

Annotat. unde ἡ δηώ. τῆς δηόος, δηοῦς, ceres. Sciendum eſt hoc ſolum inueniri uerbum habens η. ante ω. ob idq́ ab Herodiano interdictiones, quæ μονήρεις dicuntur, hoc eſt ſolæ, ſiue unicæ, annumeratum eſt. Quocirca ſeponi poteſt, ἡ μία γὰρ χελιδὼν φασί. Diphthongi propriæ omnes. ut παίω, ψαύω, σείω, εὔω, οἴω, κρούω. Impropria una, ὀπυίω. Quæ ſequuntur, partim futuri ſunt, partim præteriti perfecti.

Futurum. ψ. ξ. σ. Futuri ψ. ξ. σ. & quatuor immutabiles, λ. μ. ν. ρ. ψ. futuri uerborũ primæ coniugationis. ξ. uerò ſecundæ, & quorundã etiam quartæ. σ. uerò tertiæ, & cæterarum coniugationũ, tam grauitonorum, quàm circunflexorum, & deſinentium in μι. præter quintam grauitonorum, cuius futurum per immutabileis, uidelicet λ. μ. ν. ρ. communiter effertur.

Præteritum φ. χ. κ. Conſonantes præteriti tres, φ. χ. κ. φ. præteriti primæ cõiugationis. χ. ſecundæ. κ. reliquarum, tam grauitonorum, quàm circunflexorum, & terminatorum in μι. quia ubi ψ. eſt in futuro, illic præteritum habet φ. Quæ uerò habent ξ. in futuro, ea in præterito habent χ. Et quæ in futuro habent σ. in præterito habent κ.

DE TEMPORIBVS VERBORVM.

SEd quoniam dictum eſt, ſex eſſe uerborum tempora, hoc eſt, ἐνεστῶτα, παρατατικόν, παρακείμενον, ὑπερσυντέ-

λικὸν, ἀόριστον, καὶ μέλλοντα. & ſolum de tribus mentio facta
eſt. hoc eſt præſenti, præterito perfecto, & futuro, non erit
ab re de eiſdem iterum, & reliquis aliquid dicere. Tempo
ra igitur proprie ſunt tria, ἐνεστὼς, παρεληλυθώς, καὶ μέλλων. Ex Præſens.
quibus ἐνεστὼς non ſuſcipit diuiſionem, quia dubitatur ſit
tempus, necne. quia, ut dicunt quidam, ſi tempus ſemper
mouetur, non poteſt cõſiſtere, quod ſi non conſiſtit, non eſt
tempus præſens, aut præſens non eſt tempus. Sed dici:
mus, quod ſi tempora non conſtiterint, neq; etiam præte:
rierunt, quo nam enim modo poteſt præteriiſſe, quod non
conſtiterit? Dies enim heſternus niſi prius ortus eſſet, nun:
quàm præteriiſſet. & rurſus, ſi quis tinxerit digitum in fiſtu
la, ſiue canali ſemper fluente, uel pedem in fluuio ſemper
fluente: procul dubio neq; in præterito, neq; in futuro po:
teſt illum tingere, ſed in præſenti tempore, uel in præſenti
aqua. Et impreſſio facta ex rota, nimirum per præſens fit,
non per præteritum, neq; per futurum. Et quæcunq; dicun
tur, & quæcunq; fiunt, ea in præſenti tempore dicuntur, &
fiunt. Præſens autem eſt ſine capite, hoc eſt, principiũ non
habet, id eſt, cum dicitur pariter habet eſſe, quod cum ita ſit
meritò nullam ſuſcipit diuiſionem. Sciendum eſt autem, Annotatio.
quod apud grammaticos præſens habet dilationem, hoc
eſt, latitudinem ſuboſtẽdit. ut cum dicimus, præſens annus
talis eſt. apud philoſophos autem, ut dictum eſt, principiũ
non habet, hoc eſt cum dicitur, pariter habet eſſe. Παρεληλυθὼς autem, qui & παρῳχημένος dicitur. hoc eſt præteritũ,
cum habeat dilationem diuerſas ſuſcipit diuiſiones. Præte
rita enim uel in parte præterierunt, & nondũ perfecta ſunt, Præteritum imperfectum
& perficiunt id quod dicimus παρατατικόν. ut ἔτυπτον, ἔλε:
γον. nondum enim res perfectæ ſunt, ſed in parte præterie:
runt, unde παραστατικὸς dicitur, ab eo quòd extenſam & im:
perfectam habeat ſignificationẽ, ἀπὸ τοῦ τείνω, quod porrigo,
ſiue extendo ſignificat. Vel nuper præterierunt res quæ fa Præteritum perfectum.
ctæ ſunt, & paulò antè completa eſt res, & perficit tempus,
quod græce παρακείμενος dicitur. ut τέτυφα, πεποίηκα. quod
etiã propter hoc uocatur παρακείμενος, quoniam perfectio
adiacet præſenti, hoc eſt, nuper perfecta eſt, ἀπὸ τοῦ παρά:
κειμαι, quod adiacio ſignificat. Vel præterita multò antè

Præteritum pluſquàm perfectum. præterierunt, & perficiunt ὑπερσυντέλικον. ut ἐτετύφειν. quod propter hoc ὑπερσυντέλικος dicitur quod multò ante res completa ſit. συντέλικος enim idem eſt, quod πεπληρωμένος, hoc eſt, completus & perfectus, unde ὑπερσυντέλικος pluſquàmperfectus: ἀπὸ τῆς ὑπὲρ προθέσεως, καὶ τοῦ τελέω, ῶ. quod perficio ſignificat. **ἄρτι.** Sciendum autem παρακείμενον habere in ſeipſo ἄρτι, hoc eſt, nuper, quia τέτυφα oſtendit rem nuper completam. ὑπερσυντέλικος autem τὸ πάλαι, **πάλαι.** hoc eſt, multò ante. ἐτετύφειν enim rem multò antè completam oſtendit. **Indefinitum** Si autem præterita incerta ſint, quando præterierunt, perficiunt ἀόριστον. ut ἔτυψα. incertum eſt enim utrum paulò antè, & multò antè præterierunt, & propter hoc ἀόριστος, id eſt, infinitum dicitur, & indeterminatum. Sciendum ἀόριστον, ſi aſſumpſerit ἄρτι, tantum ualere, quantum παρακείμενος, quia ἔτυψα ἄρτι, par eſt τέτυφα, hoc eſt, uerberaui. Si autem πάλαι, par eſt præterito pluſquàmperfecto. nam ἔτυψα πάλαι, par eſt ἐτετύφειν, hoc eſt, uerberaueram. **Futurum.** Μέλλων autem, hoc eſt, futurum cum etiam ipſe habeat latitudinem, debet ſuſcipere diuiſionē. Futura enim aut paulò pòſt futura ſunt, aut multò pòſt. Sed quoniam futura incognita ſunt, incognita autem non poſſunt, tanquàm ignorata, diuiſionem ſuſcipere, propter hoc non ſuſcipit diuiſionem futurum. **Athenienſes** Athenienſes tamen diuiſerunt ipſum in μετ' ὀλίγον μέλλοντα, hoc eſt, paulò pòſt futurum. **Sex tempora.** Inueniuntur igitur in uniuerſum ſex tempora, ἐνεστώς, & μέλλων, & quatuor diuiſiones præteriti temporis. hoc eſt, παρατατικός, παρακείμενος. ὑπερσυντέλικος, & ἀόριστος. Horum autem cognationes ſunt tres. **ἐνεστώς.** Nam παρατατικὸς cognationem cum ἐνεστῶτι habet. ut τύπτω, ὁ παρατατικὸς, ἔτυπτον. Quemadmodum enim ἐνεστὼς imperfectus eſt, ἐνισταμένη γὰρ, id eſt, inſtantem enim & imperfectam habet ſignificationem, unde meritò à quibuſdam **παρατατικός.** latinorum præſens inſtans, imperfectum appellatur. Sic & παρατατικὸς imperfectus eſt. Nam παρατεταμένην, hoc eſt, iuxta extenſam, & imperfectam habet ſignificationem. **ὑπερσυντέλικος.** Ὑπερσυντέλικος cognationē habet cum παρακειμένῳ, quia utrumque ſignificat rem perfectam: licet παρακείμενος ſignificet rem paulò antè perfectam: ὑπερσυντέλικος

uerò multò antè. Ἀόριςος autem habet cognationem Ἀόριςος.
cum futuro. ut τύψω, ἔτυψα. Et uidetur contrarium eſſe.
Quonam enim pacto præteritũ poteſt affinitatem habere
cum futuro? Contrarium enim eſt, ut res præterita in futu=
ro fiat. Sed licet dicere propter hoc ἀόριςον & μέλλοντα inter
ſe affinitatem habere: quoniam utrunqꝫ ſignificat infinitũ,
ſiue indeterminatũ, & incertum. Etenim ἀόριςος ut μέλλων
incertus eſt. Quæ quum ita ſint, nemo mirabitur non eaſ=
dem conſonãteis in omnibus temporibus, ſed alias in alijs
inueniri. Quia quæ tempora habẽt cognationem inter ſe, Temporum
illa eaſdem conſonanteis ſiue literas habent. Sicut eſt ἐνε= cognatio=
ςὼς & παρατατικός. ut τύπτω, ἔτυπτον. παρακείμενος καὶ ὑπερσυν= nes.
τέλικος. ut τέτυφα, ἐτετύφειν. Μέλλων καὶ ἀόριςος. ut τύψω, ἔτυ
ψα. At μέσος παρατατικός, καὶ δεύτερος ἀόριςος, καὶ μέλλων δεύτε=
ρος, formatiuas literas coniugationis ſuſcipiunt, quibuſdã
paucis exceptis: ut in proprio loco latiſſimè dicetur.

De augmento præteritorum in priori tractatu ſatis di=
ctum eſt. Sed de eorum formatione & ſi illic aliqua dicta
ſunt, quæ ad eruditionem incipientiũ ſatis eſſe putauimus:
hoc in loco tamen & quædam repetere, & plura alia dice=
re ſtatuimus, iterum ab ipſo themate incipentes.

DE FORMATIONE VERBORVM ACTIVORVM.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ ΕΝΕΣΤΩΣ.

ΤΥπτω, à nullo fit, quum ſit thema totius uerbi. Indicatiuus
Secunda perſona à prima fit, extrema in εις. actiuus.
mutata. τύπτεις, καὶ δωρικῶς τύπτες. abiecto ι. di=
phthongo, καὶ αἰολικῶς τύπτης. τροπῇ τοῦ ε. εἰς η.
Tertia perſona à ſecunda fit, expuncto σ. τύπτει, καὶ δωρικῶς
τύπτε, καὶ αἰολικῶς τύπτη. Δυϊκά. Dualis numerus à plurali Dualis nu=
deducitur, antiquorũ more: licet ordine naturæ numerus merus.
dualis pluralem omnino præcedat. Sed hoc in uerbis for=
mandis à ueteribus Grammaticis nuſquàm inuenimus ſer
uatum. Nam maiores noſtri, & maximè Aeoles, duali nu Aeoles.
mero non utebãtur: ſed ſingulari tantummodo, & plurali.

Diomedes. Quod Diomedis quoque autoritate confirmatur, qui ait: Antiquitatis enim Romani memores, dualem numerum, poſteritatis uſu receptum, quaſi nouellum uſurpare noluerunt. Is nanque ſicut à primordio ſermonis à natura proditi in obſcuro habitus ignorabatur: ſic diutius incertus, inter utrunque numerum, tam ſingularem quàm pluralem latebat. Serò autē ſuperuenientibus ſeculis, ſcrupuloſæ curioſitatis obſeruationibus cœptus, quaſi intercalaris irrepſit: & hac de cauſſa apud ueteres rarò reperitur. Præterea ſuperfluus antiquis uiſus eſt. Siquidem ex numeri pluralis imagine, dualis declinatio formata normatur. Sed aduerte,

Adnotatio de prima duali. quòd quandocunque prima perſona pluralis deſinit in μεν. tunc prima dualis formari non poteſt, duabus regulis inuicem repugnantibus: quarum prima eſt, quòd dualis numerus, uerbi natura, adpetit extremam ſyllabam deſinere aut in τ. in actiuis, aut in θ. in paſſiuis, & ſic formandum fuerat τύπτομεν, τύπτοτον. Altera regula eſt, quòd omnis pars orationis ſuſcipiens numeros, formari debet per idem elementum. ut τυπτόμεθα, τυπτόμεθον. exceptis pronominibus primitiuis, quæ à regula declinant. ut ἐγώ, ἐμοῦ. Δυϊκά. νῶϊ, καὶ νῶ. &c. & ſic dicendum fuerat ἀπὸ τοῦ τύπτομεν, τύπτομον. Quare his duabus regulis inuicem repugnātibus, hac quidem adpetente τ. illa uerò μ. euenit ut neutra obtinuerit formandi poteſtatem. Quo factum eſt, ut prima perſona dualis numeri omnium actiuorū omnino defecerit: quum prima perſona pluralis in μεν. ſyllabam exeat. Vnde talis datur regula.

Regula. Ἐν πᾶσι τοῖς ῥήμασιν, ὅτε τὸ πρῶτον πρόσωπον τῶν πληθυντικῶν τὸ μ. ἐπὶ τῆς τελευταίας συλλαβῆς ἔχει, ἀπολείπει τὸ πρῶτον πρόσωπον τῶν δυϊκῶν. Quod potiſſimum eſt argumentum, pluralem numerum prius formatum fuiſſe quàm dualem: quandoquidem ab eo omnino pendet. Etſi in priori tractatu Theodorum Gazam imitati, dualem numerum à ſingulari ubique deduxerimus: hic tamen antiquorum traditionem ſequemur. Secunda igitur perſona dualis numeri à ſecunda plurali fit, τε. in τον. mutata. ut τύπτετε, τύπτετον. Tertia ſimilis eſt ſecundæ, τύπτετον.

Pluralis prima. Πληθυντικά. Prima perſona pluralis fit à prima ſingulari. ut τύπτω, τύπτομεν, καὶ δωρικῶς τύπτομες: ſicut πράσσομες pro πράσσομεν.

πράσσομεν. Θεόκριτος ἐν θυωνίχῳ.
Πράσσομες οὐχ' ὡς λῶσα θυώνιχε.
Secunda perſona à prima fit, τύπτομεν, τύπτετε. Tertia quoque perſona à prima fit, extrema in σι. & adiuncto ν. penultimæ uocali. ut τύπτομεν, τύπτουσι. eſtque omnino ſimilis datiuo plurali participij eiuſdem temporis. Nam regula eſt, quod tertia perſona, pluralis præſentis temporis, & futuri actiuorum omnium, ſimilis eſt datiuo plurali participij eiuſdem temporis. ut ὁ τύπτων τοῦ τύπτοντος, τοῖς τύπτουσι. ὁ τύψων, τοῦ τύψοντος, τοῖς τύψουσι. At τύπτοντι dicunt Dores, pro τύπτουσι, ad ſimilitudinem datiui ſingularis participij præſentis, & τυψοῦντι pro τύψουσι, ad ſimilitudinem datiui ſingularis participij futuri. uidelicet ὁ τυψῶν, τῷ τυψοῦντι, à futuro Dorico τυψῶ. At præterito perfecto non hoc euenit, & ſi tertia perſona pluralis in σι. deſinat κοινῶς, & in τι. δωρικῶς. ut τετύφασι, τετύφαντι. Quandoquidem non omnino eadem eſt literatura cum datiuis participij eiuſdem temporis, τῷ τετύφότι, τοῖς τετυφόσι. Fit autem à tertia communi, σ. in τ. conuerſo, ac ν. interiecto. τετύφασι, τετύφαντι. ἑστήκασι, ἑστήκαντι. Θεόκριτος ἐν ἀδωνιαζούσαις.

Canon.

Ως ἔτυμ' ἑστήκαντι, καὶ ὡς ἔτυμ' ἐδινεῦντι.

Adnotatio de ν. finali

Quo in loco aduertendum eſt, tertiam perſonã uerborum deſinentium in ι. ſequente uocali adſumere ν. ut τύπτουσιν ἐκεῖνοι. quoniam natura adpetit ν. quandocunque σ. præcedit ipſum ι. in fine dictionis, ſiue actu, ſiue poteſtate. ut τρωσίν, φοίνιξιν datiui plurales ἀπὸ τοῦ τρώς, τρωός, & φοίνιξ, φοίνικος. Sic in tertijs perſonis uerborum in ι. deſinentibus. ut τύπτουσιν, τετύφασιν. Attici tamen etiam ſequente conſonante addunt ν. Iones uero neque conſonante ſequente, neque uocali.

Atticus mos

Quod nos Athenis in arcu marmoreo Adriani imperatoris ſcriptum ipſi uidimus.
Αἵδ' εἰς' ἀθῆναι θησέως ἡ πρὶν πόλις.
Et in fronte orientem uerſus.
Αἵδ' εἰσ' ἀδριανοῦ, καὶ οὐχὶ θησέως πόλις.
pro αἱ δὲ εἰσὶν ἀθῆναι, & αἱ δὲ εἰσὶν ἀδριανοῦ. Et Homer. Ὀδυσ. δ.
Οὐδέ οἱ ἄλλοι εἰσ', οἵπερ κατὰ δῆμον ἀλάλκοιεν κακότητα.
ἀντὶ τοῦ εἰσὶν οἵπερ. Sic faciunt & in tertia perſona ſingulari eiuſdem uerbi ſubſtantiui ἐστίν. Σοφοκλῆς ἐν αἴαντι.

Κἀδόκει μὶν ἐστ' ὅτε διαοὺς ἀτρείδας αὐτόχειρ κτείναιν ἔχων.
Et in eodem. Οὐ γὰρ ἐστ' ὅπου λόγων ἀκοῦσαι. pro ἐστὶν ὅτε. &
ἐστὶν ὅπου. Nam ſi dictæ tertiæ perſonæ in ν. deſinerent, nuſ-
quàm ἀπόστροφος fieret. Hoc idem & ι. patitur Atticorum
more, quum tertia perſona uerbi in id deſinat. ut ἔτυπτεν, ἔτυ-
Iones. πτεν. At Iones neque in his quoq; ν. addere conſueuerunt.
Ἰλιάδος α. Ἀλλ' ἕνεκ' ἀρητῆρος. ὃν ἠτίμησ' ἀγαμέμνων.
Et in eodem. Οὕνεκα τὸν χρύσην ἠτίμησ' ἀρητῆρα.
pro ἠτίμησεν. Quod & ſecundæ perſonæ imperatiuorum,
(licet & ipſæ in ι. deſinant) nequaquàm admittunt. ut τύ-
πτε, τυπτέτω. τέτυφε, τετυφέτω.

Παρατατικός.

Præteritum imperfect. Ἔτυπτον, fit à prima perſona præſentis, extrema in ον. mu-
tata, ac præpoſito ι. ſyllabico augmento: quod commune
eſt omnibus præteritis uerborum à conſonante incipien-
tium. ut τύπτω. ὁ παρατατικὸς ἔτυπτον Vel à genitiuo parti-
cipij præſentis temporis, extrema ſyllaba abiecta, ac præ-
poſito ι. augmento. ut τύπτων, τύπτοντος, ἔτυπτον.
De uerbis à Sed hic aduertendum, quòd quandocunq; præſens in-
ρ. incipien cipit à ρ. præteritum imperfectum accipere alterum ρ. ut ῥί-
tibus. ζω, ἔῤῥιζον. & hoc ut in eo ſeruetur ſpiritus præſentis tempo-
Regula. ris. Nam regula eſt, quod ſpiritus thematis & in alijs tem-
poribus ſeruandus eſt. ut φιλῶ. παρατατικὸς ἐφίλουν. Ecce
hic ſeruatum eſt φ. Si igitur ſimplici ρ. præteritum imperfe-
ctum ſcriberetur, neceſſariò tenui ſpiritu ſcribendum eſſet.
Nam ρ. etſi in principio dictionis adſpiretur, nihilo minus
in medio duarum uocaliũ, in eadem dictione ſimplici, exi-
lem ſpiritum habet. ut χαίρω, φέρω. Huius igitur gratia præ-
teritum imperfectum geminatum ρρ. habere debet: ut al-
terum quidẽ, hoc eſt, in quod prior ſyllaba deſinit, exilem
ſpiritum habeat: alterum uerò, à quo ſequens ſyllaba ini-
tium habet, adſpiretur, ut in ea ſpiritus præſentis omnino
Canon. ſeruetur. Eſt etiam regula, quòd quandocunque duo
ρρ. inueniũtur, ſiue in ſimplici, ſiue in cõpoſita dictione, alte-
rum quidẽ exili ſpiritu, alterum uerò adſpirato ſcribitur. ut
πόῤῥω, ἄῤῥωστος. Aeoles tamen aſpirationem omnino fugi-
entes utrunq; ρρ. eixli ſpiritu ſcribere conſueuerũt. ut κέῤῥω,
Quæſtio. φθέῤῥω, σπέῤῥω. pro κείρω, φθείρω, σπείρω. Quur autem alte-

rum

rum ῥ. hoc eſt, primum exilem ſpiritum habeat, hæc aſſi-gnatur ratio. Nam apud græcos nulla eſt dictio, aut ſylla ba, quæ in ullam aſpiratarum deſinat, & propterea ubi ali qua eorum geminanda eſt, prior mutatur in eam tenuem quæ eſt ei propria. ut ἀτθίς. σαπφώ. βάκχος. Si igitur utrun que ῤῥ. aſpiraretur, eueniret, ut prior ſyllaba in aſpiratam deſineret, quod apud græcos abſurdum eſt. Eſt igitur com munis regula huiuſmodi literæ ῥ. quod quandocunque ponitur in principio dictionis, aſpiratur, tanquam media inter uocaleis, & conſonanteis. ut ῥῆμα, ῥέω. excipiuntur, ῥάρος, & ῥάριας, ῥαριάδος, ἡ δημήτηρ, ceres, & ῥάριον τὸ βρέφος, infans. de quibus uide apud Suidam. quoniam in nomi-nibus ſi prima & ſecunda ſyllaba à ῥ. incipiant, leuem ſpiri tum habere debet, quod non fit in uerbis, neque participijs. ut ῥέῤῥημαι, ῥεῤῥιπωμένα. Si autem aſſumit ſecum aut ſylla-bam, aut dictionem deſinentem in uocalem, & fiat dictio una, geminatur ῤῥ. primum quidem habet ψιλὴν: alterum uerò δασεῖαν. ut ἔῤῥιπτω, ἐῤῥίπτον. ῥωσός, ἄῤῥωσος. Poëtæ tamen in omnibus compoſitis gratia metri ſimplici ῥ. ſcribere ali quando conſueuerunt. ut ἄρεκτον, ἀμφίρυτος. Compoſita etiam ab ευ. unico ῥ. communiter ſcribuntur. ut ῥῶσος, εὔ-ρωσος. ῥοῦς, εὔρους. habet enim ευ. diphthongus pronun-tiationem ſecundæ conſonantis. Hoc idem & in uerbis faciunt. Homerus. *Regula.* *Compoſita. ab ευ.*

Ἔρεζε θεῶν αἰὲν γενετάων.

præteritum imperfectum à uerbo ῥέζω. & in alijs multis, in quibus ſciendum eſt illud ῥ. eſſe exterendum, quod tenu-em habet ſpiritum, primum ſcilicet, ut appendicem & ex-trinſecus aſſumptum. alterum uero, hoc eſt, aſpiratum, cum id quidem dictio ex ipſa poſitione ſiue principio ha-beat, ſeruandum. ut ἔῤῥεζε, ἔρεζε. ἄῤῥηκτος, ἄρηκτος.

Tribus enim modis duplicatur ῤῥ. aut per compoſitio nem. ut ἐπίῤῥημα. aut per augmentum ſyllabicum. ut ἔῤῥι-ψα. aut per naturam. ut πυῤῥός, θάῤῥος. quibus autem ineſt geminatum natura, in his dubitant nonnulli, utrum hoc ſeruandum ſit, an utrumque habeat ψιλὴν. Sed de hoc ſatis. *De litera ῥ.*

Eſt & aliud incrementum, quod temporale appellatur, hoc eſt, cum breuis uocalis, in longam mutatur: quod com *Augmen-tum tempo-rale.*

mune eſt omnibus præteritis uerborum à uocalibus incipientium. ut ἀκούω, ἤκουον. Iones tamen omnino reſpuunt incrementũ, tam ſyllabicũ quàm tẽporale, in omnibus præteritis. ut τύπτε, pro ἔτυπτε. ἄκουσε, pro ἤκουσε. ἅψατο, pro ἥψατο. Hoc idem & poëtæ aliquando faciunt. Sunt & alia uerba à uocalibus incipientia, quę partim differentię cauſa, partim euphoniæ, partim ſolo uſu non augentur in principio præteritorum.

Tertia perſona imperfec.

Secunda perſona ἔτυπτες. Tertia, ἔτυπτε, καὶ ἰωνικῶς τύπτεσκε. Quo in loco ſciendum eſt, Iones conſueuiſſe formare tertiam perſonam præteriti imperfecti, & primi & ſecundi aoriſti actiuorum omnium, abijcientes augmentum, tam ſyllabicum, quàm temporale, & apponentes σκε. ſyllabam Sed quia horum penultima uaria eſt, ſecundum uarias uerborum coniugationes, ſciri uelim, quæ ſit penultima in unaquaque coniugatione. Nam tertia perſona præteriti imperfecti grauitonorum omnium, ε. habet ante σκε. ut ἔτυπτε, τύπτεσκε. ἔλεγε, λέγεσκε, & de alijs ſimiliter.

Tertia circunflexor.

Circunflexorum uerò, & terminatorum in μι. proprias habet uocaleis, quæ formatiuæ coniugationum appellantur, hoc eſt, ε. α. ο. υ. ε. quidem formatiua eſt primę coniugationis, tam circunflexorũ, quàm terminatorum in μι. α. ſecundæ. ο. tertiæ. υ. uerò quartæ uerborum in μι. tantum, quoniam circunflexorum tres ſunt coniugationes. ut ἐποίει, ποίεσκε. ἐτίθη, τίθεσκε. ἐβόα. βόασκε, ἵστη, ἵστασκε. ἐχρύσου, χρύσοσκε. ἐδίδω, δίδοσκε. ἐζεύνυ, ζεύνυσκε.

Tertia perſona indefinitorum.

At tertia perſona primi aoriſti omnium uerborum α. habet ante σκε. cum propria ſit uocalis primi aoriſti, & formari poteſt à ſecunda perſona, adiuncta κε. ut ἔτυψας, τύψασκε. ἐποίησας, ποιήσασκε. ἔστησας, στήσασκε. Nam ſi à tertia formare uoluerimus, ε. in α. iterum mutandum erit. ut ἔτυψε, τύψασκε, & ſic in alijs coniugationibus. Tertia uerò perſona ſecundi aoriſti, grauitonorum & circunflexorum omnium, ε. habet ante σκε. ut ἔτυπε, τύπεσκε. ἔδουπε, δούπεσκε. ἀπὸ τοῦ δουπέω, ῶ. ἔμυκε, μύκεσκε, ἀπὸ τοῦ μυκάω, ῶ. At tertia ſecundi aoriſti uerborum in μι. eaſdem uocaleis habet, quas tertia præteriti imperfecti eorundem uerborũ. ut ἔθη, θέσκε. ſicut ἐτίθη, τίθεσκε. ἔστη, στάσκε. ſicut ἵστη, ἵστασκε. ἔδω, δόσκε. ſicut ἐδίδω, δίδοσκε. ἔδυ, δύσκε.

Ἰλιάδος θ.

Αὐτὰρ ὁ αὖτις ἰὼν παῖς ὡς ὑπὸ μητέρα δύσκεν.
Εἰς ἄιαντα. ἀντὶ τοῦ ἔδυ. Hoc autem imitati poëtæ primam etiam, & ſecundam perſonam ſingularem, ac tertiam pluralem, quoniam omnino ſimilis eſt primæ ſingulari horum temporum, hoc eodem modo formant, ut τύπτεσκον, τύπτεσκες, & τύπτεσκον tertia pluralis. ἐδίδασκε uerò & ἐρίπασκε, & ἐγίνωσκε, & ſimilia quæ augmentum ſeruant, has non ſequuntur regulas, cum Ionica non ſint, ſed à uerbis in σκω. deducuntur, hoc eſt, διδάσκω, ἐριπάσκω, γινώσκω. Δυϊκά. Prima perſona dualis non fit, ut in præſenti tempore dictum eſt. Secunda, ἐτύπτετον. Tertia, ἐτυπτέτην, quæ inter ſe diſſimiles ſunt, cum tertia pluralis nec in ι. deſinat, nec in αι. Πλη. Prima perſona pluralis ἐτύπτομεν, καὶ δωρικῶς ἐτύπτομες: ſicut ἐδοκεῦμες pro ἐδοκοῦμεν. Θεό. ἐν ὕλα.

Dualis numerus.

Pluralis.

Οὐχ ἁμῖν τὸν ἔρωτα μόνοις ἔτεχ᾽ ὡς ἐδοκεῦμες.
καὶ ἐν θαλυσίοις.
Ης χρόνος ἀνίκ᾽ ἔγωτε καὶ εὔκριτος εἰς τὸν ἄλεντα.
Εἴρπομες. pro εἴρπομεν. Secunda perſona ἐτύπτετε. Tertia ἔτυπτον, quæ non fit à prima plurali ſicut in præſenti, nec pareis habet ſyllabas, ſed magis ſimilis eſt primæ ſingulari, ἔτυπτον. Nam cum participium actiuum deſinit in σ. ὀξύτονον, tunc tertia perſona pluralis par eſt ſyllabis primæ plurali. ut τετύφαμεν, τετύφασι. ἐτετύφειμεν, ἐτετύφεισαν, quia participium præteriti perfecti, hoc eſt, τετυφώς, in σ. deſinens acuit extremã, alioqui diſpares ſunt: & tunc tertia perſona à genitiuo ſui participij fit, abiecta τος. ſyllaba, ac ε. communi augmento præpoſito. ut τύπτων, τύπτοντος, ἔτυπτον, ut prima ſingularis. & τύψας, τύψαντος, ἔτυψαν. & τυπών, τυπόντος, ἔτυπον. Sed hoc de ſolis præteritis eſt intelligendum. Nam præſens & futurum hanc non ſequuntur regulam. Inueniuntur tamen ἐδολιοῦσαν, ἀντὶ τοῦ ἐδολίουν. Tertia perſona pluralis præteriti imperfecti ἀπὸ τοῦ δολιόω, ῶ. & ἐμάθοσαν pro ἔμαθον, & εἴδοσαν, & ſimilia Bœotorum ſiue Chalcidicorum more. Conſueuerunt enim ipſi Bœoti in his quæ non habent participium in σ. oxytonum, hoc eſt, in præterito imperfecto, & in ambobus aoriſtis actiuorũ, pareis facere &

Tertia pluralis.

Bœotorum mos.

primam & tertiam perſonam pluralis numeri. ut ἐτύπτομεν, ἐτύπτοσαν. ἐτύψαμεν, ἐτύψασαν. ἐτύπομεν, ἐτύποσαν, ἀντὶ τοῦ ἔτυπον. Contrà uerò in his quæ habent participium in σ. ὀξύτονον, & declinatum per ντ. hoc eſt in aoriſtis paſſiuis uerborum omnium, & in præterito imperfecto, & ſecundo aoriſto uerborum actiuorum in μι. impareis facere primã & tertiam perſonam pluralis numeri. ut ἐτύφθημεν, ἐτύφθεν. ἔφαμεν, ἔφαν. ἔβημεν, ἔβαν, pro ἐτύφθησαν, ἔφασαν, & ἔβησαν, de quibus proprijs locis ampliſſimè dicetur.

Παρακείμενος.

Præteritum perfectum. Τέτυφα, à futuro fit, extrema in φα. conuerſa, cum ſit primæ coniugationis. Sed quod ad principalem ſyllabam, ſciendum eſt, præterita omnia circa principium, aut tempore, aut ſyllaba augeri, ſicut in primo tractatu de augmento præteritorum abundè dictum eſt. Tempore quidem au-

Augmentum temporale. geri, ſi uerbum à uocali quapiam incipiat. Quæ ſi ſit immutabilis, η. ſcilicet aut ι. aut υ. aut ω. μέγα, eadẽ remanet immutabilis. ι. tamẽ & υ. ſi in præſenti breues extiterint, producuntur in præteritis, cum δίχρονα ſint. At ſi mutabilis fuerit, hoc eſt, α. ſiue ε. ſiue ο. α. quidem & ε. in η. & ο. in ω. natura longas uertuntur, quod augmentum temporale appellatur. Augeri uerò ſyllabam contingit, ſi à

Verba à conſonante incipientia. quapiam conſonante uerbum initium habeat. Quo in loco ſciendum eſt, pręterita omnia uerborum à conſonante incipientium, in principio aſſumere ε. ψιλόν, quod augmentum ſyllabicum nuncupatur. at præteritum perfectum, præſentis conſonantem cum eadem uocali, ε. ſcilicet, nonnunquàm geminare, quod ei euenit ſi breuis exiſtat. ut λέγω, ἔλεγον. nam ε. breuis eſt, cum ſola ac ſimplex ſequatur conſonans. παρατατ. λέλεχα. τύπτω, ἔτυπτον, τέτυφα. quæ quidem geminatio, ſiue reduplicatio, quam græci ἀναδιπλασιασμόν appellant, communis eſt, & ſi alibi per ι. correptum fieri contingat. Si uerò poſitione longa exiſtat, quod fit cum duæ ſequantur conſonantes, ſiue actu ſiue poteſtate, nulla fit conſonantium geminatio. ut σπείρω, ἔσπειρον, ἔσπαρκα, niſi muta cum liquida fuerit, quia tunc geminatur muta. ut κρίνω, ἔκρινον, κέκρικα. Et quoniam reduplicationis mentio facta eſt, non erit inutile, præter ea quæ

in primo

in primo tractatu diximus, hoc etiam in loco ſecundũ di-
uerſarum linguarum uarietatem quædam ad eam perti- ἀναδιπλα-
nentia, dicere. Eſt igitur ἀναδιπλασιασμὸς μιᾶς συλλαβῆς πα- σιασμός.
ράληψις μετὰ τοῦ αὐτοῦ συμφώνου, ἢ ἀντιστίχου. id eſt, Reduplica Reduplica-
tio, eſt unius ſyllabæ aſſumptio, cum eadem conſonante, tio.
ſiue antiſtichio eius. Eſt autem duplex: propria & impro-
pria. Propria fit tribus modis: communi, Ionico, & Attico. Propria re-
Sed ex his communis & Ionicus ſunt ſimiles inter ſe: præ- duplicatio.
ter quàm in hoc quòd in communi ι. præponitur, in Ionico
uerò ε. Duobus autem modis ambo fiunt. Altero quidem,
quum uerbum à tenui conſonante mediaúe incipit: altero
autem, quum à craſſa inchoat. Nam ſi à tenui incipiat me-
diaúe, & eaquidem, ſiue ſola ſiue cum alia conſonante, ea-
dem repetitur. ut δῶ, διδῶ. πλῶ, πιπλῶ. κλήσκω, κικλήσκω. Ὀδυσ-
σείας χ. Ἔρχεο κικλήσκεισε πατὴρ ἐμὸς ὄφρα τι εἴπῃ.
Si à craſſa, pro ea, ſiue ſola ſit, ſiue cum alia conſonante, an
tiſtichon eius, hoc eſt, propria eius tenuis ponitur. ut θῶ, τι-
θῶ. χρῶ, κιχρῶ. At Ionico cum ε. ut κάμω, κεκάμω. τμῶ, τέτμω.
κλῶ, κέκλω. Et hac reduplicatione Iones reſpuentes præteri-
torum augmentũ, in omnibus modis & temporibus, ma-
ximè autem in ambobus aoriſtis, uti conſueuerunt. Cuius
uſus apud Homerum frequentiſſimus eſt in uerbis: nec ſo-
lum in ω. deſinentibus, ſed etiam in μι. Ὀδυσσείας δ.
Καδ᾽ ἔβαλε κρατερῶς, κεχάροντο δὲ πάντες ἀχαιοί. & Ἰλιάδ. δ.
Ὑπὸ δὲ τρῶες κεκάδοντο ἀνδρὸς ἀκοντίσαντος. & Ἰλιάδ. γ.
Τῷ κέντις κείνωνγε καὶ ἐκλελάθοιτο γάμοιο. & Ἰλιάδος ζ.
Φαίην κεν φρέν᾽ ἀτέρπου ὀϊζύος ἐκλελαθέσθαι. & Ὀδυσσείας δ.
Τὸν εἴπως σὺ δύναιο λοχησάμενος λελαβέσθαι.
Hac eadem utimur reduplicatione in communi præterito
per conſonantem præſentis, ſi ipſum ε. correptum exiſtat:
ut ſupra dictum eſt. ut τύπτω, τέτυφα. πείθω, πέπεικα. Attico augmentum
modo fit etiam in præterito perfecto, quando uerbum inci Atticum.
pit à mutabilibus uocalibus. hoc eſt, ab α. ε. ο. Nam prin-
cipales duæ literæ præſentis præponuntur communi præ-
terito, & tertia ſyllaba à principio corripitur: ſicut in præte-
rito Attico dicet. ut ἀκούω, ἤκουκα κοινῶς, καὶ ἀκήκοκα ἀττικῶς,
καὶ μέσος ἤκουα, ἀκήκοα. Et hæc dicitur propria reduplicatio,
quandoquidem in ea cõſonans reduplicatur: & ſi non eo-

dem modo in omnibus idiomatis hoc fieri cõtingat. Nam in communi reduplicatione & Ionica, in prima & ſecunda ſyllaba geminatur conſonans, & per ι. ſiue ε. uocaleis breueis. ut δῶ, διδῶ. τλῆμι, τέτλημι, unde τέτλαθι, & τετλάναι, & τετλάμεν ἰωνικῶς. Ὀδυσ. γ. Νῦν δὲ χὴ τετλάμεν ἔμπης.

In Attica uerò, & in ſecuuda & tertia ſyllaba, & per uocalẽ longam, η. ſcilicet, ſiue ω. μέγα. ut ἀλείφω, ἤλειφα κοινῶς, καὶ ἀλήλιφα ἀττικῶς. ubi λ. cum η. geminatur. ὀρύττω, ὤρυχα κοινῶς, καὶ ὀρώρυχα ἀττικῶς. hic uerò ρ. cum ω. α. enim & ε. ex temporali augmento in η. uertuntur. ο. μικρὸν uerò in ω. μέγα. quæ quidem uocales longæ in communi præterito ratione augmenti primum tenent locum. In Attico uerò, ſecundum: ut in dictis exemplis uidere licuit.

Impropria reduplicatio

Impropria reduplicatio item duobus fit modis: uno per ι. altero per ε. Per ι. item duobus modis. Vno, quando uerbum incipit à uocali. ut ὧ, ἱῶ, ἵημι. Altero, quando uerbum incipit à σ. ut στῶ, ἱστῶ, ἵστημι. in quo σ. non repetitur: quoniam ἰῶτα poſitione duarum conſonantium σ. ſcilicet & τ. exiſtit productum. Sed utroque modo ι. ſolum præponitur: & hic modus communis eſt. Per ε. ſolum. ut ὧ, ἕω, ἕημι, ἕεμαι, καὶ ἧμαι. & hac geminatione Attici uti ſolent in præteritis uerborum ab ο. incipientium. ut ὥρακα, ἑώρακα. ὦσμαι, ἕωσμαι. quos Poëtæ imitati etiam in alijs temporibus uerborum, tam in ω. quàm in μι. deſinentium, ea frequenter utuntur. ut εἶπα, ἔειπα. ἧκα, ἕηκα. ὠσάμην, ἐωσάμην. quæ quidem reduplicatio impropria dicitur: quoniam nulla repetitur conſonans, ſed ſola uocalis præponitur. Et hæc de reduplicatione.

Vltima præteriti.

Quo ad ultimam uerò ſyllabam, ſciendum eſt, præteritum perfectum actiuum uerborum omnium in α. deſinere, & à futuro fieri, extrema uocali ω. ſcilicet in α. conuerſa: ſed ante eam diuerſam habere conſonantem, ut in coniugationum diuiſione dictum eſt.

Formatio præteriti.

Si igitur uerbum fuerit primæ coniugationis, futurum habebit ψ. ante ω. & præteritum ante α. φ. habebit. ut τύψω, τέτυφα. Si uerò ſecundæ, futurum habebit ξ. & præteritum χ. ut λέξω, λέλεχα. At ſi tertiæ, & cuiu ſuis aliarum fuerit coniugationum, tam grauitonorum quàm circunflexorum, & terminatorum in μι. futurum habebit σ. ante ω. quo in κ. conuerſo, & ω. in α.

fiet

fiet præteritum actiuum. ut πείσω, πέπεικα. Quædam ta-
men excipiuntur uerba in ζω. & in σσω. deſinentia: quæ quũ
ξ. habeant in futuro, χ. in præterito habere neceſſe eſt. Id-
circo ad ſecundam reducenda ſunt grauitonorum coniu-
gationem. ut κράζω, κράξω, κέκραχα. ὀρύσσω, ὀρύξω, ὤρυχα.

Verba autem quintæ coniugationis, & ſi actu non ha- Verbæ quintæ coniuga.
bent σ. in futuro διὰ τὴν κακοφωνίαν: natura tamen illud ad-
petunt, quum ſit propria futuri conſonans. Aeoles enim Futurum
per σ. huiuſmodi futurum enunciare conſueuerunt: quo in Aeolicum.
κ. conuerſo, ac immutabili permanente, fit præteritũ perfe-
ctum. ut ψάλλω. μέλλων ψαλῶ κοινῶς, καὶ ψάλσω αἰολικῶς. παρα-
κείμενος ἔψαλκα. σπείρω. μέλλων σπερῶ κοινῶς, καὶ σπέρσω αἰολι-
κῶς. παρακείμενος ἔσπαρκα. Habentia uerò μ. ſeruant qui-
dem ipſum μ. in præterito perfecto: ſed interponunt η. in-
ter μ. & κ. ob inpetam conſonantium ſtructuram. Debebat
enim eſſe ab eo quod eſt νέμω, νεμῶ, νένεμκα. & ab eo quod
eſt βρέμω, βρεμῶ, βέβρεμκα. At νενέμηκα dicimus, & βεβρέμη-
κα. Nam μ. ante κ. neq; in comprehenſione ſyllabarũ, neq;
in diſtinctione ponitur. Idcirco huiuſmodi uerba aberraue-
runt à grauitonorum regula, & ſequuta ſunt circunflexo-
rum formam. & hæc ſunt quæ ab antiquis adnotata inue-
nimus. δέμω, δεδέμηκα, καὶ συγκοπῇ δέδμηκα. νέμω, νενέμηκα. βρέ-
μω, βεβρέμηκα. τρέμω, τετρέμηκα. τέμω, καὶ τέμνω, τετέμηκα, καὶ
συγκοπῇ τέτμηκα. κάμω, καὶ κάμνω, κεκάμηκα, καὶ συγκοπῇ κέκμη-
κα. γέμω, γεγέμηκα. Deſinentia uerò in νω. non ſeruant ν. in Verba in
præterito actiuo, ſed in γ. conuertunt, ſequente κ. Nam ν. νω.
ante γ. κ. ξ. χ. ſemper in γ. uertitur. ut φαίνω, φανῶ, πέφαγκα.
μένω tamen μεμένηκα facit, tanquàm à themate circunflexo
deductum. hoc eſt, μενέω, μενῶ. At diſſyllaba habentia an-
te ν. ſiue ει. ſiue α. ſiue υ. prorſus abijciunt ν. in præterito. ut
κρίνω, κέκρικα. κτείνω, ἔκτακα. θύνω, τέθυκα. Sed hæc pauca
ſunt. Penultimam quoq; habet eandem cum futuro: id Penultima
quod omnibus quidem uerbis commune eſt. ut λέγω, λέξω, præteriti
λέλεχα. πείθω, πείσω, πέπεικα. quibuſdam exceptis, ut in pri-
mo tractatu dictum eſt. Secunda perſona τέτυφας. Tertia
τέτυφε. Δυϊκά. τετύφατον, τετύφατον. Πληθ. Prima per-
ſona τετύφαμεν κοινῶς, καὶ τετύφαμες δωρικῶς. ſicut δεδοίκαμες.
Θεόκρ. ἐν θύρσιδι. Τὸν πᾶνα δεδοίκαμες. pro δεδοίκαμεν.

Secunda

Secunda perſona, τετύφατε. Tertia τετύφασι κοινῶς, καὶ τετύφαντι δωρικῶς, ſicut ἑςήκαντι. Θεόκριτος ἐν ἀδωνιαζούσαις. Ὡς ἔτυμ' ἑςήκαντι. καὶ. Ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι. ἀντὶ τοῦ ἑςήκασι, καὶ ἐνδινοῦσι.

DE PRAETERITO ATTICO.

Verba à mutabilibus uocalibus incipientia.

QVandocunq; uerbum incipit à mutabilibus uocalibus, uidelicet ab α. ε. & ο. aliqua ſequente conſonante, in quam non deſinit prima ſyllaba, ſed quæ potius ſit principium ſecundæ. ut ἀκούω, ἐρείδω, nec à longa incipiat uerbum. ut ᾄδω, Attici faciunt propriũ præteritum actiuum, medium, & paſſiuum, principaleis duas literas præſentis præponentes communi præterito, primam ſcilicet uocalem, & ſequentem conſonantem, ac tertiam ſyllabam à principio corripientes, ſi trium ſyllabarũ numerum exceſſerit. ut ἀγείρω, ἤγερκα κοινῶς, καὶ ἀγήγερκα ἀττικῶς, καὶ ἀγήγερμαι præteritum paſſiuũ. ἀκούω, ἤκουκα, καὶ μέσος παρακείμενος ἤκουα κοινῶς, καὶ ἀκήκοα ἀττικῶς.

Adnotatio.

Quo in loco illud ſciendum eſt, præteritum actiuum, & paſſiuum Atticum, non poſſe habere pauciores quatuor ſyllabis. Vult enim habere principalem ſyllabam præſentis temporis, & eam ſemper breuem: quoniam præteritum Atticũ nunquàm à longa principium habet, ſed à quapiam trium iam dictarum,

Secunda et tertia perſo.

α. ſcilicet correpta, ε. & ο. At ſecundam & tertiam per eandem conſonantem geminatam, & cum uocali longa: quæ geminatio ſiue reduplicatio Atticorum eſt propria. Nam communis reduplicatio, & Ionica, in prima & ſecunda ſyllaba fit, & cum uocali breui ſemper, ut in præterito communi dictum eſt.

Quarta.

Quartam uerò per formatiuam literam præteriti perfecti, quam Græci χαρακτηριςικὸν adpellant. ut ἐρήρικα, ἐρήρισμαι, ἀπὸ τοῦ ἐρίζω.

Geminatio conſonantium.

Gaudent enim Attici conſonantium geminatione, etiam in præterito perfecto uerborum à uocali incipientium: ubi quũ nulla adſit conſonans, quam in prima & ſecunda ſyllaba geminare poſſint, ſicut in cõmuni præterito τέτυφα & huiuſmodi: opus fuit ut primam præſentis repeterent uocalem, ac ſequentem conſonantem, quæ ſaltem in ſecunda & tertia geminari poſſet,

& omnino cum uocali longa, η. ſcilicet, ſiue ω. μέγα, ut ſupra diximus. idcirco ἐδήδοκα ἀπὸ τοῦ ἔδηκα, quod eſt præteritum actiuum Atticum regulariter formatum ἀπὸ τοῦ ἦκα, cuius thema eſt ἔδω, aſſumpſit δο. ſyllabam κατ' ἐπέκτασιν. ut in eo eadem conſonans præſentis, hoc eſt δ. in ſecunda & tertia ſyllaba repeteretur: & ea quæ à principio tertia facta eſt, corriperetur. Sicq; ex triſyllabo tetraſyllabum factum eſt. Ἀριστοφάνης ἐν βατράχοις.

Ἐδήδοκα.
ἦκα.

Τίς τὴν κεφαλὴν ἀπεδήδοκε τῆς μαινίδος.

unde paſſiuum ἐδήδομαι, ἐδήδοσαι, ἐδήδοται. Ὀδυσ. χ.

Ὅσα τοι ἐκπέποται, καὶ ἐδήδοται ἐν μεγάροισι.

ἀγήοχα uerò hoc eodem modo formatum, ἀπὸ τοῦ ἄγω, ἄξω, ἦχα κοινῶς, καὶ ἄγηχα, καὶ ἀγήγοχα ἀττικῶς, abiecit alterum γ. διὰ τὴν κακοφωνίαν, & ἀγήοχα factum eſt. Medium uerò præteritum trium ſyllabarum eſſe poteſt. Nam primam ſyllabam eandem eſſe oportet cum prima præſentis, ſicut in actiuo & paſſiuo. Secundam uerò, & tertiam per eandem conſonantem geminatam enuntiari oportet, quæ quidem conſonans & formatiua litera eſt præſentis temporis, & præteriti medij. ut ἄρω, ἦρκα. καὶ μέσος ἦρα κοινῶς, καὶ ἄρηρα ἀττικῶς, cuius extrema per ρ. quæ eſt præteriti medij figuratiua, enuntiatur, & eadem repetitur in ſecunda & tertia ſyllaba, ſecundum regulæ præceptionem. ſic, ἔδω, ἦκα. καὶ μέσος ἦδα κοινῶς, καὶ ἔδηδα ἀττικῶς. ὄλλω, ὦλα κοινῶς, καὶ ὄλωλα ἀττικῶς. ὄπτω, ὦπα κοινῶς, καὶ ὄπωπα ἀττικῶς. Sunt quædam uerba ab ο. incipientia, quorum præterito communi ſolum ε. præponere conſueuerunt. ut ὥρακα, ἑώρακα. ὦγα, ἔωγα. unde ἀνέωγα eius compoſitum. ὦσμαι, ἔωσμαι. ὤνημαι, ἐώνημαι. At ἔοικα medium præteritum, ἐκ τοῦ οἶκα, cuius thema, εἴκω ſcilicet, non ab ο. ſed ab ει. diphth. principium habet, idem patitur. Hoc idem faciunt in præterito imperfecto. ut ὁρῶ, ὥρων, ἑώρων. ὠνοῦμαι, ἐωνούμην. Et in aoriſtis. ut ἧκα, ἕηκα, ἕηκας, ἕηκε, unde ξυνέηκε. εἶπα, ἔειπα, ἔειπας, ἔειπε, unde προσέειπε. ὠσάμην, ἐωσάμην, μέσος ἀόριστος α. ἀπὸ τοῦ ὤθομαι. Sed hæc magis poëtica ſunt. In quibus aduertendum eſt, uocaleis præteritis communibus Atticorum more præpoſitas, præſentis ſeruare ſpiritum. ut ἐλεύθω, ἤλευθα, ἐλήλυθα. ἁνδάνω, ἥνδανον, ἑήνδανον. ὁρῶ, ἑῶρον, ἑώρακα. ὠνῶ, ἐώνηκα, ἐ-

Ἀγήοχα.
Medium præteritum.
Verba ab ὀ. incipientia.
Cautio de ſpiritibus.

Regula. ὤνημαι. Eſt enim regula, ὅτι τὰ ἀττικῶς αὐξανόμενα τὸ πνεῦμα τοῦ ἐνεστῶτος φυλάττουσι. hoc eſt, Attice aucta ſpiritum præſentis ſeruant. Sed quoniam dictum eſt tertiam ſyllabam corripiendam eſſe, aduertendum eſt quo pacto id ſit faciendum, quia η. mutatur in ε. ut ἀλήθω, ἤληκα κοινῶς, καὶ ἀλήλεκα ἀττικῶς. ω. in ο. ut ἐρωτῶ, ἠρώτηκα κοινῶς, ἐρηρότηκα ἀττικῶς. Si fuerit diphthongus ει. uel ευ. uel οι. uel ου. ει. quidem abijcit ε. ut ἀλείφω, ἤλειφα, ἀλήλιφα. ἐρήρεικα tamen ἀπὸ τοῦ ἐρείδω, non abijcit ε. ne coincidat cum hoc præterito ἐρήρικα, cuius thema eſt ἐρίζω διὰ τοῦ ι. quod contendo ſignificat, hoc idem facit & eius præteritum medium, & paſſiuum. ut ἤρειδα, ἐρήρειδα, ἤρεισμαι, ἐρήρεισμαι. ἐρηρίδαται uerò tertia perſona pluralis ἰωνικῶς ἀπὸ τοῦ ἐρήρεισαι tertia ſingulari ἀττικῶς corripit tertiam, non ε. ſed ι. abijciendo, contra regulam iam dictam, quod factum eſt non Atticorum more, ſed Ionum. ευ. abijcit ε. ut ἐλεύθω, ἤλευκα, ἐλήλυκα, καὶ μέσος ἐλήλυθα. οι. uerò abijcit ι. ut ἑτοιμάζω, ἡτοίμακα, ἐτητόμακα. At ου abijcit υ. ut ἀκούω, ἤκουκα, ἀκήκοκα, καὶ μέσος ἀκήκοα. Interdum uerò Dores in huiuſmodi præteritis Atticis tertiam natura longam ſeruant. ut ὁρῶ, ὁρήσω, ὤρηκα, ὀρώρηκα. ἀλήλιμμαι etiam, quod ab ἤλειμμαι præterito communi fit, cuius thema eſt ἀλείφομαι, tertiam habet productam, non tamen diphthongo, cum ex ea abiectum ſit ε. ſed poſitione: quoniam non licuit ullo modo abijcere μ. conſonantem, quæ extremam ſyllabam præcedit, cum ſit de eius formali eſſentia, quod quidem accidit omnibus paſſiuis præteritis, quæ ante μαι. finalē aliquam habent conſonantem. ἀλάλημαι uerò & ἀκάχημαι Aeolica ſunt, & præſentis temporis uerborum in μι. ut eorum teſtantur participia, hoc eſt, ἀλαλήμενος, & ἀκαχήμενος, quæ accentum habent in antepenultima, ſicut τιθέμενος ἀπὸ τοῦ τίθεμαι. ἀλαλύκτημαι etiam, ut quibuſdam placet, præſentis temporis eſt. Sed de his in tractatu uerborum in μι. plenius dicetur. Sciendum eſt etiam, quando præſens incipit à λ. ſiue μ. Atticos abijcientes primum λ. ſiue primum μ. & interponentes ι. facere proprium præteritum. ut λείβω, λέλειφα κοινῶς, καὶ εἴλεφα ἀττικῶς. μείρομαι, μέμαρμαι κοινῶς, καὶ εἵμαρμαι ἀττικῶς.

Marginal notes: De correptione tertiæ ſyll. præteriti. — ευ. οι. ου. — Verba incipientia ab λ. & μ.

Ὑπερσυντέλικος.

Ἐτετύφειν, fit à τέτυφα præterito perfecto, extrema in ειν. mutata, ſicut in primo tractatu dictum eſt. Sed hoc in loco illud annotandum eſt, quod quemadmodum Attici faciũt proprium præteritum perfectum actiuum, medium, & paſſiuum, quandocunque uerba incipiunt ab aliqua mutabiliũ uocalium, hoc eſt, α. ε. & ο. eodem modo faciunt & præteritum pluſquàmperfectum eorundem uerborũ, augentes inſuper principalem uocalem, quę ſemper in præterito perfecto Attico corripitur. quoniã regula eſt, quod uerba à breui uocali incipientia, in prętertito pluſquàmperfecto Attico tempore augent. ut ἀγήοχα, ἠγηόχειν. ὀρώρυχα, ὠρωρύχειν. ἀκήκοα, ἠκηκόειν. Excipitur ἐλήλυκα, κὴ μέσος ἐλήλυθα, quod ἐληλύκειν, & ἐληλύθειν facit abſque augmento. Excipitur etiam ἐώλπειν, ἀπὸ τοῦ ἔολπα. & ἐώργειν, ἀπὸ τοῦ ἔοργα. & ἐῴκειν, ἀπὸ τοῦ ἔοικα, τροπῇ τοῦ ο. μικροῦ εἰς ω. μέγα, κὴ τοῦ ι. ὑπογεγραμμένου. quorum prima corripitur, media uerò producitur καθ' ὑπερβιβασμὸν τοῦ χρόνου. hoc eſt, per tranſitionem temporis. Nam ἠόλπειν & ἠόργειν, & ἠοίκειν dicendum fuerat ſecundum antiquorum præceptionem. Hoc etiam aduertendum eſt, Iones diſſoluentes ει. diphthongum primæ perſonæ in εα. & abijcientes ν. ἐτετύφεα dicere, ἀπὸ τοῦ ἐτετύφειν. & ᾔδεα, ἀπὸ τοῦ ᾔδειν. — Regula Atticorum. — Ionum mos

Ἰλιάδ. ξ. ᾔδεα μὲν γὰρ ὅτε πρόφρων δαναοῖσιν ἄμυνεν.

& ἐπεποίθεα, ἀπὸ τοῦ ἐπεποίθειν. Ὀδυσσείας δ.

Πρεῖς ἄγον, οἷσι μάλιστα πεποίθεα πᾶσαν ἐπ' ἰθύν.

At in tertia perſona diſſoluentes ει. in duo εε. ἐτετύφεε dicunt, ἀπὸ τοῦ ἐτετύφει. & ἐπεποίθεε, ἀπὸ τοῦ ἐπεποίθει, & ᾔδεε, ἀπὸ τοῦ ᾔδει. Ἰλιάδος β.

ᾔδεε γὰρ κατὰ θυμὸν ἀδελφεὸν ὡς ἐπονεῖτο.

& Ἰλιάδος σ.

Οὐδέτις ἄλλος ᾔδεεν, οὔτε θεῶν, οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων.

Cur autem abijcitur ν. in prima perſona, hæc aſſignatur ratio. Nam α. ἀπωστικὸν, ἢ ἀποβλητικόν ἐστι τοῦ ν. hoc eſt, abiectiuum, niſi dictio ex declinatione in ν. deſinat. ut ἡ μοῦσα, τὴν μοῦσαν. ἔτυψα, ἔτυψαν, tertia perſona pluralis primi aoriſti. Sed de his quę patiuntur, & ubi nu'la ratio inflexionis in ν. cogit deſinere, omnino illud abijcit. ut ξέρξην, ξέρξεα ſolutione η. in εα ſic ἐτετύφει, ἐτετύφεα. Diſſoluunt quidem — Quare ν. abijciatur.

ει. diphthongum in εα. in prima perſona, cum α. ſit formatiua litera primæ perſonæ. ut τέτυφα, ἔτυψα. At in tertia perſona in duο ει. quoniam ε. eſt formatiua litera tertiæ perſonæ. ut ἔτυπτε, τέτυφε, ἔτυψε. Loquor de integris dictionibus, nam ἐβόα ex ſynæreſi eſt, ἀπὸ τοῦ ἐβόαε. Attici uerò contrahentes, ε. & α. in η. in prima perſona, & duo ει. etiam in η. in tertia dicunt ἐτετύφη ἐγώ, & ἐτετύφη ἐκεῖνος. ἀντὶ τοῦ ἐτετύφειν ἐγώ, & ἐτετύφει ἐκεῖνος. ſicut ἐκεχήνη ἐγώ, & ἐκεχήνη ἐκεῖνος. ὥσπερ Ἀριστοφάνει ἐν ἀχαρνεῦσι.

Atticorum mos.

Ὅτε δὴ κεχήνη προσδοκῶν τὸν αἰσχύλον.

ἀντὶ τοῦ ἐκεχήνειν ἐγὼ προσδοκῶν. Sic ᾔδη ἐγώ, καὶ ᾔδη ἐκεῖνος. Ἰλιάδος α. Ὃς ᾔδη τά τ' ἐόντα, τά τ' ἐσσόμενα.

Error quorundam.

ἀντὶ τοῦ ᾔδει tertia perſona. In quibus nulla uidetur ratio, cur extremæ ſyllabæ, tam primæ quàm tertiæ ι. ſit ſubſcribendum, etſi in quibuſdam codicibus inueniatur, quod ſcriptorum errore arbitror potius accidiſſe, quàm ulla ratione.

Euſtathius. Euſtathius tamen ἐν τῷ ψ. τῆς ὀδυσσείας ſuper his differens tradit, ᾔδεα fieri ἐκ τοῦ ᾔδη ἀττικῶς, non autem ἐκ τοῦ ᾔδειν κοινῶς, cuius uerba hæc ſunt. Non ſimpliciter ex ijs quæ ſunt ᾔδειν, & ἐπεποιήκειν, & ſimilia, per ſolutionem ᾔδεα & ἐπεποιήκεα facta eſſe, ſed ex Atticis, hoc eſt, ᾔδη & ἐπεποιήκη, quæ ab eis uidelicet ᾔδειν, & ἐπεποιήκειν facta ſunt. Tradit e-

Heraclides. nim Heraclides Atticos talia præterita pluſquàmperfecta in η. ſolo terminare dicentes, ᾔδη, ἐπεποιήκη, ἐνενοήκη. Et

Panætius. ſic ait Panætius ſcripturas habere apud Platonem, & Thucydides huiuſmodi conſuetudine Attica uſus eſt: & has diuiſiones ex his dicit Iones proprie proferre ᾔδεα dicentes, reſolutione η. in εα. hæc Euſtathius. Sed utcunque accipere uoluerimus, ſiue ex ſolutione craſim fieri ᾔδεα, ᾔδη, ſiue ex

ᾔδη. craſi ſolutionem ᾔδη, ᾔδεα, apparet ι. nullo modo extremæ ſyllabæ ſubſcribendum eſſe. At in prima ſyllaba huius præteriti ᾔδη ſubſcribitur ι. Atticorum more, qui ε. præteritorum in η. mutare conſueuerunt: ſiue ſolum, ſiue in diphthongum. ut ἐδυνάμην, ἠδυνάμην. ἐβουλόμην, ἠβουλόμην. ſic εἴδειν, ᾔδειν, τροπῇ τοῦ ε. εἰς. η. καὶ τοῦ ι. ὑπογεγραμμένου, ὅθεν, ᾔδη. Dores etiam has tertias perſonas per η. enunciare conſueuerunt. Θεόκριτος ἐν νομεῦσι.

καὶ πόκα τῆνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπη.

ἀντὶ τοῦ ὀπώπει. Secunda perſona ἐτετύφεις. Tertia ἐτε-
τύφει κοινῶς, ϗ ἐτετύφη ἀττικῶς ϗ δωρικῶς, ϗ ἐτετύφεε ἰωνικῶς.
Δυϊκά. ἐτετύφειτον, ἐτετυφείτην. Πληθυντικά. Ετετύφειμεν
κοινῶς. ϗ ἐτετύφειμες δωρικῶς. ἐτετύφειτε. ἐτετύφεισαν κοινῶς,
καὶ ἐτετύφεσαν ἀττικῶς ϗ δωρικῶς, ὡς ᾔδεσαν.

Αόριϛος πρῶτος.

Ετυψα, à futuro fit, ω. in a. mutato, ac ε. cõmuni augmen- Indefinitum primum.
to ſyllabico præpoſito, ſeruata etiam eiuſdem futuri con-
ſonante ante α. finalem. ut τύπτω, τύψω, ἔτυψα. Excipiuntur
εἶπα, ἀπὸ τοῦ ἔπω. & ἤνεγκα, ἀπὸ τοῦ ἐνέγκω. quoniã non ſeruant εἶπα.
futuri conſonanteis. Nam enunciandi fuerant, alter per ψ.
ut ἔψω, εἶψα. alter uerò per ξ. ut ἐνέγξω, ἤνεγξα. Excipiuntur &
ἔθηκα, ἀπὸ τοῦ τίθημι. & ἔδωκα, ἀπὸ τοῦ δίδωμι. & ἧκα, ἀπὸ τοῦ ἵημι,
quod mitto ſignificat. qui quidem aoriſti enunciandi fue-
rant per conſonantem ſuorum futurorum, hoc eſt, σ. ut ἔθη-
σα, ἔδωσα, ἧσα. In uſu tamen non habentur per κ. nec uarian-
tur niſi in indicatiuo. ab εἶπα tamen fit εἶπον, εἰπάτω, τὸ προϛα-
τικόν, ſicut ab ἔτυψα, τύψον, τυψάτω. Οδυσσείας γ.

Οἳ δ᾽ ἄλλοι μένετ᾽ αὐτοῦ ἀολλέες, εἴπατε δ᾽ εἴσω δμωῇσι.

ϗ Ησίοδος ἐν θεογονίᾳ.

Εἴπατε δ᾽ ὡς τὰ πρῶτα θεοί, ϗ γαῖα γένοντο.

& εἴπας, εἴπαντος, ϗ εἰπάμην μέσος ἀόριϛος α. unde ἀπειπάμην,
ἀπειίπατο Καλλίμαχος.

Οὐδὲ γὰρ ἵππω ἀκλαυτεὶ περὶ βωμὸν ἀπείπατο κυκλώσασθαι.

ab ἤνεγκα uerò ἠνεγκάμην μέσος ἀόριϛος α. unde ἔνεγκαι ἐνεγκά- ἤνεγκα.
σθω τὸ προϛακτικόν. quod his quidem duobus aoriſtis eue-
nit: quia π. & κ. & ſi mutæ ſunt, tamen dimidiũ conſonan-
tium eorum futurorum, hoc eſt ψ. & ξ. nam ψ. uim habet π.
& σ. ξ. uerò κ. & σ.. Herodianus enim dicit, ὅτι οἱ φιλάξαν- Herodianus
τες ϗ ἥμισυ τοῦ ϛοιχείου ἐκλίθησαν. εἶπα γὰρ ὤφειλεν εἶναι εἶψα. καὶ
ἤνεγκα ὤφειλεν εἶναι ἤνεγξα. Hoc idem patitur & ἤνεικα ἀόρι- ἤνεικα.
ϛος α. ἀπὸ τοῦ ἐνείκω. Οδυσσείας θ.

Δῶρα, τὰ οἱ φαίηκες ἀμύμονες ἐνθάδ᾽ ἔνεικαν.

ϗ τὸ προϛακτικὸν ἔνεικον, ἐνεικάτω. Οδυσσείας θ.

Καὶ χρυσοῖο τάλαντον ἐνείκατε τιμήεντος.

Vbi aduertendum, prius eſſe ἐνέκω, deinde ἐνείκω, πλεονα-
σμῷ τοῦ ι. quo in ν. uerſo, ſicut ἀεὶ αἰέν. ν. uerò in γ. ſequente κ.
fit ἐνέγκω. Excipiuntur etiam ἔχευα, & ἔχεα, ἀπὸ τοῦ χεύω. &

ἔκηκα, ἀπὸ τοῦ καίω. & ἔσευα, ἀπὸ τοῦ σεύω. & ἤλευα, ἀπὸ τοῦ ἀλεύω. qui quum omnino futuri conſonãteis reſpuant, purè enunciantur.

Aoriſti penultima. Penultimam uerò eandem habet cum futuro, & uniuerſaliter natura aut poſitione productam. ut ἀκούω, ἤκουσα. τύπτω, ἔτυψα. Aliquando uerò natura, & poſitione. ut ἤμειψα. Sed de his in primo tractatu ſatis dictum eſt. Secunda perſona ἔτυψας. Tertia ἔτυψε. Δυϊκά. Ετύψατον, ἐτυψάτην. Πληθυντικά. Ετύψαμεν κοινῶς, καὶ ἐτύψαμες δωρικῶς. ἐτύψατε, ἔτυψαν, à genitiuo ſui participij fit, quum nõ ſit ὀξύτονον, abiecta τος. ſyllaba. ut τύψας, ψαντος, ἔτυψαν.

Αόριστος β.

Secundum indefinitum. Secundus aoriſtus actiuorum à priori fit, mutata finali in ον. breuem, & figuratiua poſita ante ον. loco eius literæ quæ finalem præcedit in primo aoriſto: & eſt parium ſyllabarum cum primo, ſi fit à grauitono themate. ut τύπτω, ἔτυψα, ἔτυπον. Si autem à circunflexo, minuitur una ſyllaba.

Regula. ut δουπέω, δουπῶ, δουπήσω, ἐδούπησα, ἔδουπον. Quia quandocunque futurum primũ ſuperat præſens circunflexum, tunc medium præteritum minuitur una ſyllaba ab actiuo. Secundus aoriſtus à primo. ut κτυπῶ. μέλλων κτυπήσω. παρακείμενος ἐκτύπηκα. μέσος ἔκτυπα. ἀόριστος πρῶτος ἐκτύπησα. δεύτερος ἔκτυπον.

Futurum ſecundum. Futurum uerò ſecundum in uerbis circunflexis in uſu non eſt. Quæ quidem tempora, hoc eſt, mediũ præteritum, & ſecundus aoriſtus, in prima & ſecunda coniugatione circunflexorum rarò inueniuntur. In tertia uerò nunquàm. & ab his uerbis ſolum fiunt, quæ in ω. non purũ deſinunt. ut δυπῶ. ὀλιῶ. Sed de hoc in præterito medio latius tractatur. Quando uerò futurum pareis habet ſyllabes cum præſenti, tunc medium præteritum parium eſt ſyllabarum cum actiuo, & ſecundus aoriſtus cum primo, & ſecundum futurum cum primo. ut τύπτω. μέλλων τύψω. παρακείμενος τέτυφα. μέσος τέτυπα. ἀόριστος πρῶτος ἔτυψα. δεύτερος

Penultima ſecundi aoriſti. ἔτυπον. μέλλων α. τύψω. μέλλων δεύτερος τυπῶ. Corripit autem penultimam à themate grauitono exiſtens ſecundus aoriſtus. ut λήβω, ἔλαβον. παύω, ἔπαυον. Oportet autem illum polyſyllabum eſſe, alioqui hoc non eſſet uniuerſale. Εἶδον enim, & εἷλον, & εἶκον, & εἷλκον, & εἶλθον, & εἶπον, & ἦγον, unde ἤγαγον, longã habent penultimam ratione principalis

cipalis

cipalis, hoc eſt, primæ ſyllabæ. Nam diſſyllabi exiſtentes eandem habent & primam & penultimam. At ἔσχον, παρενθέσει τοῦ σ. producit penultimam: ἀπὸ τοῦ ἔχω θέματος, ſecundum aliquos. Sed melius ἀπὸ τοῦ σχέω. σχῶ, σχήσω, ἔσχησα, ἔσχον. Qui quidem aoriſtus, & ſi eius thema circunflexum monoſyllabum ſit, formari tamen potuit: quod medio præterito nõ euenit. unde σχών, σχόντος eius participiũ. Οδυσ. α.

ἔσχον.

Ἄγχι σχὼν κεφαλήν, ἵνα μὴ πευθοίαθ' οἱ ἄλλοι.

& σχὲ τὸ προσακτικόν, καὶ σχές προσθέσει τοῦ σ. καὶ μέσος σχοῦ, σχέσθω. unde παράσχου κύριε. ἴσχον uerò ratione penultimæ corripitur, & poëticum eſt. Quædam tamen polyſyllaba poſitione penultimam producũt: quorum thema quampiam mutarũ habet in ultima, & ante mutam ρ. immutabilem. ut πέρθω, ἔπαρθον. δέρκω, ἔδαρκον. μάρπτω, ἔμαρπτον. ἔπραθον uerò & ἔδρακον poëtica ſunt, κατὰ μετάθεσιν. His adiungitur ἤνεγκον, licet ρ. non habeat ante mutam. et ἔπεφνον. ἔπληγον etiam, quod penultimam habet productam differentiæ cauſſa. Επληγον enim ad corpus refertur: ἔπλαγον uerò ad animam. In circunflexis autem uerbis corripit penulmam ſecundus aoriſtus, quandocunq; thema ſolam conſonantem habet ante ω. finalem. ut κτυπῶ, ἔκτυπον. πεσῶ, ἔπεσον. Excipiuntur δουπῶ, ἔδουπον. εὑρῶ, εὗρον. Quando autem thema duas habet conſonanteis, penultima poſitione producitur. ut χραισμῶ, ἔχραισμον. ὀλισθῶ, ὤλισθον. βλαστῶ, ἔβλαστον. ἀλαλκῶ, ἤλαλκον. ἁμαρτῶ, ἥμαρτον. ἤμβροτον uerò mutatione α. in ο. & traſpoſitione ρ. & interpoſitione β. inter μ. & ρ. quum modo nullo cohærere poſſint in eadem dictione, corripit penultimam. Quando autem corripitur penultima ſecundi aoriſti, & quæ in quas mutentur, in primo tractatu ſatis dictum eſt.

Quæ penultimam poſitione longã habent.

Επραθον.

Εδρακον.

Επληγον.

Ημβροτον.

Sed aduertendum eſt, uerba in ω. purum deſinentia, ſi in penultima habuerint aut ευ. aut ου. nequaquàm formare poſſe, neque medium præteritum, neq; ſecundum aoriſtum: præter ἀκούω, cuius medium præteritum eſt ἤκουα κοινῶς, καὶ ἀκήκοα ἀττικῶς. Secundus aoriſtus ἤκοον, ut quibuſdã placet. Videtur tamen non poſſe recte formari huiuſmodi aoriſtus ἤκοον, quibuſdam regulis inter ſe pugnantibus, quæ huiuſmodi ſunt.

Verba in ω. purum.

Τὰ εἰς ω. λήγοντα ῥήματα, τῇ ευ. ἢ ου. διφθόγγῳ παραληγόμενα, μέσον παρακείμενον οὐ ποιεῖ. οἷον βασιλεύω. ἱππεύω. δουλεύω. κρούω. πλὴν τοῦ ἀκούω, ὅθεν μέσος παρακείμενος ἤκουα, καὶ ἀττικῶς ἀκήκοα. καὶ πῶς μέσου παρακειμένου ὄντος ὁ δεύτερος ἀόριστος οὐκ ἔστιν. ἐπειδὴ ὁ δεύτερος ἀόριστος πρὸ τοῦ ον. ἔχει τὸ σύμφωνον τοῦ μέσου παρακειμένου. τοῦ δὲ μέσου παρακειμένου μὴ ἔχοντος, ἀλλὰ καθαρεύοντος, ἀπέλειψεν ὁ δεύτερος ἀόριστος. καὶ ἐπειδὴ ὁ δεύτερος ἀόριστος ἀεὶ βραχείᾳ παραλήγεται. καὶ εἰ ἐγένετο, ἤκουον ὤφειλεν εἶναι μακρὸν, ὡς ἤκουα, ὅπερ ἄτοπον. id eſt, Verba in ω. deſinentia. per ευ. diphthongum aut ου. penultimam habentia, præteritum medium non faciunt. ut βασιλεύω. ἱππεύω. δουλεύω, κρούω. præter ἀκούω, unde præteritũ medium ἤκουα, & Atticè ἀκήκοα. Et quomodo exiſtente medio præterito, ſecundus aoriſtus non extat? quoniam ſecundus aoriſtus medij præteriti conſonãtem ante ον. habet. Medio autem præterito non habente, ſed purè prolato, ſecundus deeſt aoriſtus. Etiam quia ſecundus aoriſtus penultimam ſemper corripit, etſi fieret ἤκουον, eadem producta eſſe deberet ſicut ἤκουα, quod abſurdum eſt. Inuenitur tamen ἔπαον ἀόριστος β. unde ἐπάην, καὶ ἀνεπάην, ἀόριστος β. παθητικὸς ἐν συνηθείᾳ. id eſt, in uſu. Cuius præteritum medium, hoc eſt, πέπαυα, ἐκ τοῦ παύω abſq; conſonante purè profertur, per αυ. ſcilicet diphthongũ: qua ſoluta, ſecundus aoriſtus α. ſolum admiſit.

Secundus aoriſtus.

ἔπαον.

Secunda perſona à prima ſingulari fit ον. in ες. mutata. ἔτυπον, ἔτυπες. Tertia ἔτυπε. & alia quæ præteriti imperfecti formationem omnino ſequuntur.

Μέλλων α.

Τύψω, à τύπτω præſenti fit, idẽ habens principiũ: quod quidem nõ omnibus accidit uerbis. Nam θρέψω & θρέξω per θ. ſcribuntur, & ſi illorum themata τ. habeant antiſtichũ eius. ut τρέφω, & τρέχω. Sciendum tamen hæc quoq; per θ. ſcribenda fuiſſe, θρέφω, & θρέχω. Sed quia regula eſt, ὅτι οὐδέποτε δισύλλαβος λέξις θέλει εἶναι ἐν χρήσει, τῆς προτέρας συλλαβῆς ἀρχομένης ἀπὸ δασέως, καὶ τῆς δευτέρας ἀπὸ δασέως. id eſt, quòd nulla dictio diſyllaba ſit in uſu, cuius prior ſyllaba incipiat à craſſa, altera quoq; à craſſa principium habeat. Propterea cautum eſt, ut prior craſſa in præſenti in propriam tenuem mutata ſit: ſed in futuro ſeruata, quamuis ρ. ſequatur, quod

Futurum primum.

Regula.

craſſum

craſſum ſpiritum uidetur habere. Sed de eo regula eſt, ut Regula.
cum craſſis craſſum ſit, cum tenuibus tenue. Excipitur eti ἕξω.
am ἕξω, ἀπὸ τοῦ ἔχω, quod aſpiratur ad differentiam ἔξω ad-
uerbij loci ſecundum aliquos. At Euſtathius ἐν τῷ ι. Ὀδυσ- Euſtathius.
σείας, eadem utitur ratione in hoc uerbo ἔχω qua uſi ſumus
in τρέφω, & τρέχω, quod Heraclidæ autoritate confirmat,
dicens, φησὶ γὰρ ὁ βαθὺς Ἡρακλείδης, ἐν τῷ ἔχω δασὺ ἦν τὸ ε. ἐψι-
λώθη δὲ διὰ τὴν ἐπιφορὰν τοῦ χ: διὸ ἐδασύνθη ὁ ἕξω μέλλων, διδά-
σκων ἀπὸ τῶν αὐτῶν τοῖς ἐνεστῶσι πνευμάτων ἄρχεσθαι τοὺς μέλ-
λοντας. hoc eſt, Dicit enim profundus Heraclides, in ἔχω a-
ſpiratum erat ε. ſed tenue factum fuit ob illationem χ: id-
circo aſpiratum eſt ἕξω futurum, docens ab eiſdem ſpiriti-
bus cum præſentibus incipere futura. Ante ω. ψ. habet fu-
turum, cum primæ ſit coniugationis grauitonorũ, in quo
eſt σ. poteſtate. Quoniam omne futurum cuiuſuis con-
iugationis hanc appetit conſonantem, & eam uel actu, uel
poteſtate habet. ut λέγω, λέξω. πείθω, πείσω. φράζω, φράσω. ἀ-
κούω, ἀκούσω. Excipiuntur uerba quintæ coniugationis, Verba quin-
quorum futurum in ω. deſinens circunflexum, per eandem tæ coniuga-
immutabilem præſentis enuntiatur. ut ψάλλω. μέλλων ψα- tionis.
λῶ. νέμω, νεμῶ. φαίνω, φανῶ. σπείρω, σπερῶ. Aeoles tamen Aeoles.
conſueuerunt, & cum σ. & accentu acuto in penultima, hoc
idem futurum proferre. ut ψάλσω. σπέρσω. ὄρσω, ἀπὸ τοῦ ὀρῶ.
igitur μενῶ, μένσω. & κρινῶ, κρίνσω. Sed cõmuniter in uſu
non ſunt ob difficilem enuntiationem. Multa tamen hu-
iuſmodi futura apud poëtas inueniuntur. Dores uerò fu- Dores.
turum quoque tam actiuum, quàm medium, uerborum ali-
rum coniugationum circunflectunt: non ſolum grauito-
norum, uerumetiam circunflexorum, & terminatorum in
μι. ut τυψῶ. πλεξῶ. πεσοῦμαι. ἐσοῦμαι. unde πεσεῦμαι. ἐσεῦμαι, τρο-
πῇ τῆς ου. εἰς ευ. ὡς ἁλῶ, ἁλοῦμαι, ἁλεῦμαι, κατ' ἀναλογίαν. At in
ſubiunctiuo modo, hæc eadem accentu graui enuntiant.
ut ἐὰν τύψω, ἐὰν πλέξω. Vbi aduertendum eſt, Dores uer- ου. in ω.
tere ου. diphthongum aliquando in ω. & hoc in nomini- mutari.
bus cum diphthongus non ſit ex ſynæreſi. ut μοῦσα, μῶσα.
βουκόλος, βωκόλος. Aliquando autem in οι. quod parti- ου. in οι.
cipijs fœmininis grauitonorum pręſentis temporis euenit.
ut τύπτουσα, τύπτοισα. γελάουσα, γελάοισα. Nonnunquàm

ου. in ευ. uerò in ευ. cum ex ſynæreſi ſit diphthongus. ut δημοσθένεος, δημοσθένους, μοσθένευς. ποιέουσα, ποιοῦσα, ποιεῦσα. Eodem modo & in uerbis circunflexis. ut ὀρχέονται, ὀρχοῦνται, ὀρχεῦνται. & in medijs futuris indicatiui modi. ut κεισόμαι, κεισοῦμαι, κεισεῦμαι. ἀσόμαι, ἀσοῦμαι, ἀσεῦμαι, & alia. Nec me fugit quoſdam eſſe, qui aſſerant, hæc eadem etiam in modo ſubiunctiuo circunflecti, & per ει. diphthongum ſcribi: adducentes illud Theocriti. μήμευ λωβασεῖσθε τὰς ἀμπέλος. ſic enim illi legunt, quibus nequaquàm adhæreo, cum præſertim in pluribus uetuſtiſſimis codicibus λωβάσησθε προπαροξυτόνως ſcriptũ inuenerim, ἀπὸ τοῦ ἐὰν λωβήσωμαι, τροπῇ τοῦ υ. εἰς α. λωβάσωμαι. λωβάσῃ, λωβάσηται, quod & in antiquis Theocriti commentarijs ſuper illud,

Locus Theocriti emendatus.

Αὖθις ὅπως σάσῃ δρομήδεος ἄστον ἴσισα.

ſic legimus. τὸ δὲ σασῇ τινὲς περισπῶσιν. ἀλλ᾽ ἁμαρτάνουσι. τὰ γὰρ ὑποτακτικὰ τῶν ῥημάτων ὁμοίως ἡμῖν προφέρουσι. ἐὰν σάσωμαι, σάσῃ, σάσηται, ἀπὸ τοῦ ἐὰν σήσωμαι. τροπῇ τοῦ η. εἰς α. δωρικῶς, καὶ τὰ ὅμοια. Attici quoque in uerbis terminatis in ζω. grauitonis, polyſyllabis ι. natura breue habentibus, abiecto σ. circunflexum faciunt futurum: tam actiuum quàm medium. ut νομίζω. μέλλων. νομίσω κοινῶς. καὶ νομιῶ ἀττικῶς. βαδίζομαι. μέλλων. βαδίσομαι κοινῶς. καὶ βαδιοῦμαι ἀττικῶς. Penultimam etiam habet futurum æqualem tempore cum præſenti, aut maiorem, nunquàm uerò minorem. Excipitur πνίγω, πνίξω. & ἐρύκω, ἐρύξω. & ψύχω, ψύξω. quorum penultima præſentis eſt natura longa: futuri uerò penultima, poſitione tantum. Excipiuntur uerba quintæ coniugationis, quæ penultimam futuri corripiunt, cum aut alteram immutabilem abijciant. ut ψάλλω, ψαλῶ. δάμνω, δαμῶ. aut ι. diphthongi. ut χαίνω, χανῶ. κείρω, κερῶ. Sunt & quæ contrarium patiuntur. ut πλέω, πλεύσω. ῥέω, ῥεύσω. πνέω, πνεύσω. quorum futurum aſſumit υ. ab antiquis poſitionibus, hoc eſt πλεύω, ῥεύω, πνεύω. Etiam annotantur καίω, καύσω. & κλαίω, κλαύσω. quorum penultima præſentis eſt αι. diphthongus: futuri uerò αυ. Quo in loco ſciendum eſt, καύσω, καὶ κλαύσω Aeolica eſſe. καύω enim & κλαύω Aeoles dicunt, non tamen in omnibus hoc faciunt, ſed in his tantum, in quibus inuenerint aliquid

Verba in ζω.

Penult. futuri primi.

Verba quintæ coniug.

Annotatio.

aliquid Atticos detraxiſſe, quemadmodum ἀπὸ τοῦ καίω, κάω, & κλαίω, κλάω dixerunt, ſubtracto ι. hæc igitur Aeoles καύω dicunt, & κλαύω, πλεονασμῷ τοῦ υ. futurum uerò καύσω, & κλαύσω. Hoc autem in δαίω, & παίω non faciunt, cum apud Atticos nec δάω, nec πάω inuenerint. Sciendum eſt etiam omnia futura pareis habere ſyllabas cum præſentibus ſuis, non plureis, neq; pauciores. ut τύπτω, μέλλων, τύψω. ἀκούω, ἀκούσω. Et ſi qua inueniantur quæ uidentur habere plureis ſyllabas, aut pauciores quibuſdam ſuis præſentibus: aduertendum eſt, quia ea non ſunt eorum futura, ſed aliorum. ut θελήσω, μελήσω, ὀφειλήσω, βουλήσω, & alia huiuſmodi, quæ uidentur eſſe futura eorum, quæ ſunt θέλω, μέλω, ὀφείλω, βούλω per unum λ. ſed non ſunt, uerum illorum quæ ſunt θελέω, μελέω, ὀφειλέω, βουλέω. unde θελῶ, μελῶ, ὀφειλῶ, βουλῶ, circunflexa, quæ Attici grauitona fecerunt. θέλω, μέλω &c. ποιήσω quoque & βοήσω, & χρυσώσω, & alia huiuſmodi, non ſunt à circunflexis ποιῶ, βοῶ, χρυσῶ, ſed ab eorum perfectis, quæ ſunt triſyllaba. ποιέω, βοάω, χρυσόω. Sic etiam τυπτήσω apud Ariſtophanem ἐν νεφέλαις. τὴν μητέρ᾽ ὥσπερ, καί σε τυπτήσω. ἀπὸ τοῦ τυπτέω, ῶ. θήσω quoque & στήσω, & δώσω pauciores uidentur habere ſyllabas præſentibus ſuis, ſed non habent, quia non exiſtunt ab eis quæ ſunt, τίθημι, ἵστημι, δίδωμι, quæ annumerata reduplicatione triſyllaba ſunt, ſed à primitiuis horum: θέω ſcilicet, & στάω, & δόω, ut ſuo loco planius oſtendetur. ἄυξω quoque, & ἀλέξω, & ἕψω Attica ſunt themata, & grauitona, quæ quidem ſecundum regulam communem circunflectuntur. Nam uerba in ψω. & in ξω. deſinentia circunflectuntur. ut διψῶ, γιψῶ, κενοδοξῶ, φιλοδοξῶ, αὐξῶ, ἀλεξῶ, ἑψῶ. ἄυψω uerò & ἀλέξω, & ἕψω Atticorum more ex circunflexis grauitona facta ſunt. Futura tamen fiunt non ab Atticis grauitonis, ſed ab his quæ ſynæreſim patiuntur. ut ἀυξέω, ῶ. ἀυξήσω. ἀλεξέω, ῶ. ἀλεξήσω. ἑψέω, ῶ. ἑψήσω.

Futurum pares ſyllab. cum præſen. habere.

Τυπτέω.

Verba in ψω. & ξω.

Conſonantes autem futuri hæ ſunt, ψ. ξ. σ. λ. μ. ν. ρ. Solet autem quęri, cur in prima coniugatione futurū habeat ψ. in ſecunda ξ. in tertia σ. in quarta indifferens ſit, in quinta immutabiles, & in ſexta etiam σ? Dicendum, præſens proportionem habere ad genitiuum nominum, futurum

Quæſtió de futuro.

uerò ad nominatiuum. Nam cum nominatiuus enunciatur per ψ. genitiuus declinatur aut per β. aut per π. aut per φ. ut ἄραψ, ἄραβος. κύκλωψ, κύκλωπος. κίνυψ, κίνυφος. Sic in prima coniugatione præſens, cum proportionem habeat ad genitiuum, effertur aut per β. aut per π. aut per φ. aut per πτ. ut λείβω, τέρπω, γράφω, τύπτω. Futurum uerò per ψ. cum ſit nominatiuo proportionatum. λείψω, τέρψω, γράψω, τύψω. Nam ψ. poteſtate complectitur β. φ. & ς.

Nominatiuus in ξ.

Rurſus, quandocunq; nominatiuus effertur per ξ. tunc genitiuus per γ. aut κ. aut χ. aut κτ. declinatur. τέττιξ τέττιγος, φοίνιξ φοίνικος, ὄνυξ ὄνυχος, ἄναξ ἄνακτος. huius gratia, quandocunq; præſens per γ. uel κ. uel χ. uel κτ. enuntiatur, futurum per ξ. effertur. ut λέγω, λέξω. πλέκω, πλέξω. βρέχω βρέξω, τίκτω τέξω. ξ. enim uirtute cõprehendit γ. κ. χ.

Nominatiuus in σ.

Etiam quandocunq; nominatiuus per σ. effertur, & imparibus ſyllabis declinatur, tunc genitiuus per δ. aut θ. aut τ. aut per ος. purum enuntiatur. ut πάρις πάριδος, ὄρνις ὄρνιθος, λάχης λάχητος, βότρυς βότρυος. huius gratia quoties præſens δ. aut θ. aut τ. aut ω. purũ habet ſicut in ſexta coniugatione, tunc futurũ per σ. effertur. ut ᾄδω ᾄσω, πείθω πείσω, πίτω πίσω, ἀκούω ἀκούσω. Imparibus ſyllabis dictũ eſt propter κοχλίας κοχλίου, & καλὸς καλοῦ. in his enim & ſimilibus nominatiuus effert per σ. At genitiuus neq; per δ. neq; per θ. neq; per τ. neq; per ος. purum enuntiatur, quoniã non imparibus ſyllabis, ſed paribus declinatur.

Futurum quartæ coniugationis.

In quarta uerò coniugatione futurum nũc σ. habet, nunc ξ. ſed de hoc ſatis dictũ eſt ſupra. At in quinta, quæ ex quatuor conſtat immutabilibus, eadẽ eſt proportio futuri ad nominatiuũ, quę eſt pręſentis ad gtm̃: quoniã ubiq; eædem ſeruantur immutabiles. ut μέμνων μέμνονος, ἦτορ ἦτορος. Sic μένω μενῶ, σπείρω σπερῶ. quam ob rem ἀμετάβολα, hoc eſt, immutabiles appellatæ ſunt.

Μέλλων δεύτερος.

Futurum ſecundum.

Secundum futurum τυπῶ, fit à ſecundo aoriſto, abiecto augmento, & extrema in ω. circunflexũ mutata: eademq; penultima uocali, ac eius conſonante, quæ figuratiua coniugationis eſt, omnino ſeruatis. ut τύπτω, ἔτυπον, τυπῶ. σπείρω, ἔσπαρον, σπαρῶ. Secunda perſona τυπεῖς. Tertia τυπεῖ. Δυϊκά. τυπεῖτον, τυπεῖτον, à ſecunda plurali, τε. in τον. conuerſa.

conuerſa. Πληθυντικά. Prima perſona à prima ſingulari, ω. in ου. diphthongon, & adiuncta μεν. ſyllaba. τυπῶ, τυποῦμεν. Secunda à prima plurali, ου. in ει. & μεν. in τε. mutatis. τυπεῖτε Tertia etiam à prima plurali, μεν. in σι. conuerſa. τυποῦσι, accentu circunflexo ubiqꝫ ſeruato.

Formationes aliorum modorum uerbi actiui.

AD formationem temporum omnium aliorum modorum, aduertendum eſt primò, præſens & præteritum imperfectum declinari ſimul: præteritum perfectum & præteritum pluſquàmperfectũ ſimul. Quæ tempora in modo indicatiuo diſtincta ſunt, ut ſupra patuit. Secundò, omnia præterita tempora, hoc eſt, παρῳχημένους, in his modis abijcere augmentum, ſiue temporale ſit ſiue ſyllabicum, ſicut & participia: & ſimile præſenti indicatiui principium habere, dempto præterito perfecto, & paulò pòſt futuro: quæ in omnibus modis & participijs propriũ ſeruant augmentum. Adnotatio.

Προσακτικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

TΥπτε, τυπτέτω. Δυϊκά. τύπτετον, τυπτέτων. Πληθυντικ. τύπτετε, τυπτέτωσαν. Quo in loco ſciendũ eſt, ſecundam perſonam imperatiuorũ actiuorum omnium, extremã corripere ſyllabam: niſi fiat ſynæreſis, quam tertia producit, & per ω magnum ſcribitur. In plurali uerò tertiam perſonam extremam corripere, & producere penultimam. ut τυπτέτωσαν, καὶ ἀττικῶς τυπτόντων, ad ſimilitudinem genitiui pluralis eius participij. οἱ τύπτοντες, τῶν τυπτόντων. Imperatiuus.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

Τέτυφε, à tertia perſona præteriti perfecti actiui: nulla mutatione facta. Tertia à ſecunda fit, adiuncta τω. τετυφέτω. Δυϊκά. τετύφετον, τετυφέτων. Πληθυντ. τετύφετε, τετυφέτωσαν. Præterita imperatiua.

Ἀόριστος α.

Τυψον, à tertia perſona ſingulari ἔτυψε, extrema in ον. cõuerſa. Τύψε tamen eſſe debuerat: at Syracuſanorum conſuetudo obtinuit, ut in ον. potius quàm in ε. enunciaretur. Illi enim ε. in ον. uertentes, faciũt ſecundam perſonam imperatiuorum actiuorum. ut λάβε, λάβον. ἄνελε, ἄνελον. ſic τύψε, τύψον. Tertia perſona τυψάτω, quæ ſecundum analo- Indefinitum imperati. Syracuſanorum mos.

giam imperatiuorum in ε. deſinentium, διὰ τοῦ ετω. formanda fuerat. Sed quia primus aoriſtus natura ubiq; adpetit α. ut ἔτυψα, τύψας, τύψαντος, τύψαιμι. propterea & imperatiuus per α. potius quàm per ε. enunciatur. Δυϊκά. τύψατον, τυψάτων. Πληθυντικά. τύψατε, τυψάτωσαν, καὶ ἀττικῶς τυψάντων. Inuenitur tamen apud poëtas οἶσε ἀντὶ τοῦ κόμισον. & ἄξε, ἀντὶ τοῦ ἄγε, & ſimilia: quæ & ſi habent conſonantem primi aoriſti, nihilominus præſentis temporis ſunt.

οἶσε. ἄξε.

Verba à futuro formata.

Nam multa uerba ſunt, quæ à futuro ad præſens deducuntur, & eius ſeruant conſonantem, quemadmodum & primus aoriſtus: & non niſi uſq; ad præteritum imperfectum uariantur: nec ullius ſunt coniugationis, quum per conſonantem futuri efferantur in præſenti. ut δύω. μέλλων δύσω. ὁ ἐνεστὼς δύσω, δύσεις, δύσει. παρατατικὸς ἔδυσον, ἔδυσες, ἔδυσε. ὁ μέσος ἐδυσόμην, ἐδύσου, ἐδύσετο. Οδυσσείας γ.

Δύσετό τ' ἠέλιος, σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί.

ὄρω. μέλλων ὄρσω αἰολικῶς. ὁ ἐνεστὼς ὄρσω. ὁ παρατατικὸς, ὦρσον ὦρσες, ὦρσε. ὁ μέσος ὠρσόμην, ὤρσου, καὶ ὤρσετο ἰωνικῶς. τὸ προστακτικὸν, ὄρσου, καὶ ὄρσεο. Ιλιάδος π.

Ορσεο διογενὲς πατρόκλεες.

οἴω τὸ κομίζω ἄχρηστον. ὁ μέλλων οἴσω. ὁ ἐνεστὼς οἴσω. ὁ παρατατικὸς οἶσον, οἶσες, οἶσε. τὸ προστακτικὸν, οἶσε, οἰσέτω. ἀντὶ τοῦ κόμιζον, fer. Οδυσ. χ. Οἶσε θεεῖον γρηῦ, κακῶν ἄκος, οἶσε δέ μοι πῦρ. καὶ Ιλιάδ. τ. Τὰ δὲ δῶρα ἄναξ ἀνδρῶν ἀγαμέμνων

Οἰσέτω ἐς μέσσην ἀγορήν.

ἄγω. ὁ μέλλων ἄξω. ὁ ἐνεστὼς ἄξω. ὁ παρατατικὸς ἦξον, ἦξες, ἦξε. τὸ προστακτικὸν, ἄξε, ἀξέτω. Ιλιάδος γ.

Αξετε δὲ πριάμοιο βίην. ὄφρ' ὅρκια τέμνῃ.

Quibuſdã tamen placet ut hæc ſint primi aoriſti per transformationem ον. in ε. ut οἶσον, οἶσε. ἄξον, ἄξε. Sed his aduerſari uidetur horum penultima ε. ſcilicet, quum primus aoriſtus in penultimam α. ubique adpetat. Non loquor de ſecunda perſ. ſingulari, quæ in ον. deſinit: ſed de tertia & de his quæ ſequuntur. ut ἄξον, ἀξάτω. ἄξατον, ἀξάτων, & reliqua.

Αόριστος β.

Indefinitum ſecundum.

Τύπε, à tertia perſona ſecundi aoriſti. ut ἔτυπε, τύπε, τυπέτω, παροξυτόνως. Adnotantur ab antiquis tres aoriſti ſecundi: qui quum producant penultimam, contra communem

regulam, etiam mutauerunt accentus locum. ut εἰπέ, ἐλθέ, εὑρέ. λάβε uerò, & ἴδε cõmuniter grauitona ſunt: Atticè uerò, ὀξύτονα. ut λαβέ, ἰδέ. Δυϊκά. τύπετον, τυπέτων. Πληθυντ. τύπετε, τυπέτωσαν, καὶ ἀττικῶς τυπόντων. Aduertendum eſt, futurum non inueniri in modo imperatiuo, nec ſubiunctiuo; aoriſtos uerò utriuſq; habere ſignificationem. Adnotatio.

Εὐκτικὰ ἐνεργητικά.

OPtatiuorum uerborum omnium; tam actiuorum quàm paſſiuorum, & mediorum: nec grauitonorum ſolum, uerum etiam circunflexorum, & deſinentium in μι. proprium eſt terminare penultimam in diphthongum, ſiue propriam ſiue impropriam. Sed eorum formatio uaria eſt. Quare uidere oportet, unde & quomodo ſingula formẽtur: & primum de formatione actiuorũ. Optatiuus.

Tempora igitur optatiui modi actiuorum, fiunt à genitiuis participiorum eorundem temporum, extrema in μι. mutata, & abiecta ν. conſonante, ſi in eam penultima participij deſiuerit: cuius loco ponitur ι. uocalis ut fiat diphthongus ex penultima uocali, & ι. addito. Si uerò penultima participij fuerit ου. diphthongus, mutabitur in οι. quum omnino in penultima oporteat diphthongum eſſe, cuius ι. ſit ſubiunctiua uocalis. Formationes optatiui

Ενεστὼς καὶ παρατατικός.

Τύπτοιμι, ergo eſt à genitiuo participij, ut dictum eſt, τύπτων, τύπτοντος. Secunda perſona à prima fit, extrema in σ. conuerſa, τύπτοις. Tertia à ſecunda, expuncto σ. τύπτοι. Δυϊκά. Secunda perſona à ſecunda plurali, τε. in τον. conuerſa. τύπτοιτε, τύπτοιτον. Tertia à ſecunda duali, extrema in την. conuerſa, τυπτοίτην. Πληθυντικά. Prima perſona pluralis à prima ſingulari fit, extrema in μεν. conuerſa, τύπτοιμεν. Secunda à prima plurali, μεν. in τε. conuerſa, τύπτοιτε. Tertia etiam à prima, ſubtracto μ. τύπτοιεν. Et quoniam dictum eſt, ſecundam perſonã ſingularis numeri à prima fieri, extrema ſyllaba μι. ſcilicet in σ. conuerſa, nouũ fortaſſe uidebitur hoc conſyderantibus, uidelicet uocalem in conſonantem mutatam eſſe, quum ſint natura diuerſæ. Vbi ſciri uelim, mutationem quincufariam inueniri. Praeſens. Adnotatio. Vocalem in conſonãtem mutari.

Κατὰ πάθος, hoc eſt, per paſſionem. ut ἐλλαφοβόλος, ἐλαφηβόλος, τροπῇ τοῦ ο. εἰς η.

Κατὰ

Κατὰ παραγωγήν, hoc eſt, per deriuationem. ut λέγω, λόγος. τρέχω, τρόχος, τροπῇ τοῦ ε. εἰς ο.

Κατὰ διάλεκτον, hoc eſt, per linguarum proprietatem. ut ἡδύ, ἀδύ, τροπῇ τοῦ η. εἰς α. δωρικῶς. ὄνειρος, ὄνοιρος, τροπῇ τῆς ει. διφθόγγου εἰς τὴν οι. αἰολικῶς.

Κατὰ σύνθεσιν, id eſt, per compoſitionem. ut δικόλογος.

Κατὰ κλίσιν, hoc eſt, per declinationem. ut αἰνείας, αἰνείου, τροπῇ τῆς ας. εἰς ου. αἴαντος, αἴαντι, τροπῇ τῆς ος. εἰς ι. λέγω, λέγεις, τροπῇ τοῦ ω. εἰς εις. τίθημι, τίθης, τροπῇ τῆς μι. εἰς ς. τύπτομαι, τυπτόμεθα, τροπῇ τῆς μαι. εἰς μεθα. ubi una ſyllaba in duas conuerſa eſt: & alia huiuſmodi infinita. Vbi liquidò adparet, & uocaleis in conſonãteis, & conſonanteis in uocaleis κατὰ κλίσιν mutatas eſſe. Non igitur mirandum in huiuſmodi optatiuis μι. in σ. mutari: quandoquidẽ hoc κατὰ κλίσιν fieri contingit, ut dictum eſt.

Παρακείμενος.

Præteritum — Τετύφοιμι, τετύφοις, τετύφοι, à genitiuo participij τετυφῶς, τετυφότος, τος. in μι. & adiuncto ι. penultimæ. Δυϊκά. τετύφοιτον, τετυφοίτην. Πληθυντικά. τετύφοιμεν, τετύφοιτε, τετύφοιεν.

Ἀόριστος α.

Indefinitum primum. — Τύψαιμι, τύψαις, τύψαι, à genitiuo participij τύψας, τύψαντος. Δυϊκά. τύψαιτον, τυψαίτην. Πληθυντικά. τύψαιμεν, τύψαιτε, τύψαιεν. Καὶ αἰολικῶς, τύψεια, τύψειας, τύψειε. Δυϊκά. τυψειάτον, τυψειάτην. Πληθυντικά. τυψείαμεν, τυψείατε, τύψειαν.

Sed aduertendum eſt, ſolos Aeoles prima uti perſona, hoc eſt, τύψεια. Atticos uerò ſecunda & tertia τύψειας, τύψειε. & tertia plurali τύψειαν.

Ἀόριστος β.

Indefinitum ſecundum. — Τύποιμι, τύποις, τύποι, à genitiuo participij τυπών, τυπόντος, ſicut & præſens.

Μέλλων α.

Futurum primum. — Τύψοιμι, τύψοις, τύψοι, à genitiuo participij, τύψων, τύψοντος.

Μέλλων β.

Futurum ſecundum. — Τυποῖμι, τυποῖς, τυποῖ. à genitiuo participij τυπῶν, τυποῦντος, & τὰ λοιπά, accentu circunflexo ubique ſeruato: niſi ubi finalis ſyllaba longa fuerit: quia tunc acuitur penultima τυποίτην. quoniam longa ante longam acuitur, quòd uideli

cet pe

delicet penultimam circunflecti, quæ in ſecunda & tertia ſingulari ultima eſt, in omnibus numeris & perſonis uerborum quintæ coniugationis commune eſt ſecundo futuro cum primo, cum ſint ſimilia inter ſe, præterquàm in penultima, quæ in nonnullis uariatur. ut σπείρω. μέλλων σπερῶ. ἡ μετοχὴ ὁ σπερῶν, τοῦ σπεροῦντος. τὸ εὐκτικὸν σπεροῖμι, διὰ τοῦ ε. μέλλων β. σπαρῶ. ἡ μετοχὴ ὁ σπαρῶν, τοῦ σπαροῦντος, τὸ εὐκτικὸν σπαροῖμι, σπαροῖς, σπαροῖ, διὰ τοῦ α. Verba quintæ coniugationis.

Ὑποτακτικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατ.

ἐὰν Τύπτω, à prima perſona præteriti imperfecti fit, ſecundum ueterum traditionem. ἔτυπτον, ἐὰν τύπτω. Subiunctiuus.

Eſt enim regula, quod tria præterita tempora indicatiui, hoc eſt, præteritum imperfectum, præteritum perfectũ, & ambo aoriſti, abiecto augmento, præterquàm in præterito perfecto, & extrema in ω. mutata, faciunt ſubiunctiuum. Secunda perſona τύπτῃς à prima fit, extrema in ῃς. conuerſa. Nam ſubiunctiua omnia à uerbis grauitonis in ω. deſinentibus declinata, ac etiam circunflexis, & terminatis in μι. primæ coniugationis in ῃς. faciunt ſecundam perſonam: ι. quidem ſubſcripto. Quoniam omne uerbum in ω. deſinens, habet ſecundam & tertiam perſonam ſingularis numeri in diphthon. διὰ τοῦ ι. deſinenteis, aut propriam aut impropriam. Tertia perſona à ſecunda fit expuncto σ. τύπτῃ. Δυϊκά. τύπτητον, τύπτητον. Πλη. τύπτωμεν, τύπτητε, τύπτωσι. Regula de augmento. Canon.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

ἐὰν Τετύφω, τετύφῃς, τετύφῃ, à prima perſona præteriti perfecti, α. in ω. μέγα conuerſa, ſeruato augmento, ut dictum eſt. καὶ τὰ λοιπά. Præteritum.

Ἀόριστος α.

ἐὰν Τύψω. τύψῃς, τύψῃ, à prima primi aoriſti, hoc eſt, τύψα, α. in ω. conuerſo. Indefinitum

Ἀόριστος β.

ἐὰν Τύπω, τύπῃς, τύπῃ, à prima ſecundi aoriſti ἔτυπον. extrema in ω. mutata. Futurum tempus in modo ſubiunctiuo non eſt, aoriſtus enim utriuſque habet ſignificationem.

Ἀπαρέμφατα ἐνεργητικά.

Infinitiuus. INfinitiui formantur à tertijs perſonis ſingularis numeri indicatiui modi, quorum terminationes duæ ſunt, ν. conſonans, & αι. diphth. exeunt quidem in ν. quæcunq; habent ει. diph. in finali ſyllaba, aut ου. aut α. ut τύπτειν, ποιεῖν, χρυσοῦν, βοᾶν, ὁρᾶν. In quibuſdam uerò in αν. deſinentibus, pro α. ponitur η. ἔθει δωρικῷ. ut ζᾶν, ζῆν. πεινᾶν, πεινῆν. διψᾶν, διψῆν. ὁρᾶν, ὁρῆν. quibus ι. non ſubſcribitur ſecundum ueteres grãmaticos, ut in tractatu circunflexorũ dicetur. Cætera uerò omnia, tam actiua quàm paſſiua, in αι. exeunt. Infinitiui igitur actiui grauitonorum uerborum terminant partim in ειν. partim uerò in αι.

Ἐνεστὼς καὶ Παρατατικός.

Infinitiuus Doricus. Τύπτειν, à tertia perſona ſingulari fit, adiuncta ν. τύπτει, τύπτειν, καὶ δωρικῶς τύπτεν, illi enim abijcientes ι. de ει. diphthongo, formant ſuum infinitiuum, ubi accentus aliquando uariatur, cum etiam ſyllabæ quantitas uariata ſit. ut ἀκούειν, ἀκοῦεν. τυπεῖν, τυπέν. γινώσκειν, γινῶσκεν. συρίζειν, συρίσδεν. Θεό. ἐν κύκλωπι.

Συρίσδεν δ' ὡς οὔτις ἐπίσταμαι ὧδε κυκλώπων.

& in eodem. Γινῶσκεν δ' οἶμαι τὸ καλῶς ἰατρὸν ἐόντα.

Aeoles. quamuis illi idem τύπτην etiam dicant, ſicut & Aeoles, ε. in η. conuerſo. τυπτέμεναι quoque dicitur ab eis, ſicut ab Atticis. Conſueuerunt enim huiuſmodi formare infinitiuum, ſi commune in ειν. aut in ουν. aut in ναι. deſiuerit. Si in ειν. aut in ουν. abijcientes alteram uocalem diphthongi, hoc eſt, ſubiunctiuam, ac interponentes με. deinde αι. diphthongum addentes, faciunt infinitiuum. ut τύπτειν, τυπτέμεναι, ἀροῦν ἀρόμεναι. Si in ναι. aut penultima eſt diphthõgus, aut monophthongus. Si diphthongus, abijcientes ſubiunctiuam uocalem, interponunt με. ut δοῦναι δόμεναι, θεῖναι θέμεναι, εἶναι ἔμεναι καὶ ἔμμεναι. Si monophthongus, eadem manebit ante με. ut τιθέναι τιθέμεναι, στῆναι στήμεναι, ἰέναι

Iones. ἴμεναι. Iones uerò κατ' ἀποκοπὴν hæc eadem enuntiant. τυπτέμεν, ἀρόμεν, δόμεν, θέμεν, στῆμεν.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

Præteritum. Τετυφέναι, à tertia præteriti perfecti τέτυφε, adiuncta ναι. accentuq; in penultimam retracto. Nam infinitiua in ναι. deſinentia,

deſinentia, in penultima habent accentum, præter Doriſca, quæ in antepenultima accentum habent. ut τυπτέμεναι.

Ἀόριστος α.

Τύψαι, à tertia perſona primi aoriſti ἔτυψε, ε. in αι. diphthongum uerſa: uel à prima perſona, adiuncto ι. ἔτυψα. τύψαι. Indefinitum

Ἀόριστος β.

Τυπεῖν. à tertia perſona ἔτυπε, ι. & ν. additis, & accentu circunflexo in ultima. τυπεῖν, καὶ δωρικῶς τυπέν, καὶ τυπέειν, καὶ τυπέμεναι, καὶ τυπέμεν.

Μέλλων α.

Τύψειν, à tertia perſona τύψει. Futurum.

Μέλλων β.

Τυπεῖν, à tertia perſona τυπεῖ.

De participijs uerò hoc in loco aliquid dicere ſuperfluũ uidetur, quandoquidem proprio loco latiſſimè dicetur.

ΡΗΜΑΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ.

PAſſiua autem uerba formantur, partim ab actiuis, partim à ſeipſis. Ab actiuis quidem præſens, præteritum imperfectum, præteritum perfectum, & ſecundus aoriſtus: cętera uerò omnia à ſeipſis, quorum formatio uaria eſt. Verbum paſſiuum.

Ὁριστικὰ παθητικά. Ἐνεστώς.

Τύπτομαι, fit à prima perſona præſentis indicatiui actiui, ω. magno in ο. paruum uerſo, & adiuncta μαι. ſyllaba. ut τύπτω, τύπτομαι. Secunda perſona τύπτῃ, & à tertia fit, ſubtracto τ. & ε. & α. præpoſitiua uocali αι. diphthongi in η. contractis: ſicut βέλεα, βέλη, cui ſubſcribitur ι. & fit ῃ. diphthongus impropria. ut τύπτεται, τύπτεαι ἰωνικῶς, καὶ τύπτῃ κοινῶς, pro qua ab antiquis talis datur regula, uidelicet, Πᾶν πρῶτον πρόσωπον ἔχον τὸ μ. κλιτικὸν μετὰ μακρᾶς, ὅτε μὲν ἡ ἐνεργητικὴ μετοχὴ εἰς σ. ὀξύτονος εἴη, ὡς πεποιηκώς, τηνικαῦτα τὸ δεύτερον τροπῇ τοῦ κατὰ τὸ τρίτον τ. εἰς σ. γίνεται. οἷον πεποίημαι, πεποίησαι, πεποίηται. Ὅτε δὲ μὴ εἰς σ. ὀξύτονος εἴη, ὡς τύπτων, τηνικαῦτα τὸ δεύτερον ἐν δείᾳ τοῦ τ. τοῦ τρίτου, καὶ κράσει τῶν φωνηέντων γίνεται. οἷον τύπτομαι, τύπτῃ, τύπτεται. Hoc eſt, omnis prima perſona habens μ. κλιτικὸν cum longa, quandocunque actiuum participium

Indicatiuus.

Regula.

in σ. oxytonum extiterit. ut πεποιηκώς, tunc ſecunda perſo-
na, mutatione circa tertiã τ. in σ. fit. ut πεποίημαι, πεποίησαι,
πεποίηται. Cum uerò non in σ. oxytonum extiterit. ut τύ-
Verba cir- πτων, tunc ſecunda perſona ſubtractione τ. tertiæ, ac uoca-
cunflexa. lium commiſtione fit. ut τύπτομαι, τύπτῃ, τύπτεται. Quam
formationem omnia grauitona uerba ac circunflexa pri-
mæ coniugationis omnino ſequuntur. At uerba ſecun-
dæ & tertiæ coniugationis circunflexorum aliam ſibi uen-
dicant formationem. Nam tertiam actiuorum, & uoce &
literatura, ſecundam faciunt paſſiuorum, ut Theodoſio
& alijs placet. ut βοῶ, βοᾷς, βοᾷ, βοῶμαι, βοᾷ. χρυσῶ, χρυσοῖς,
χρυσοῖ, χρυσοῦμαι, χρυσοῖ. quam regulam Attici imitati, & in
grauitonis quoque tertiam actiuorum ſecundam fecerunt
paſſiuorum. Ἀριστοφάνης ἐν πλούτῳ.
Πεύσει, σαφῶς γὰρ ὁ θεὸς εἶπέ μοι τοδί.
hoc eſt, audies, manifeſtè enim deus dixit mihi hoc. πεύσει
dixit, quæ eſt tertia perſona futuri actiui πεύσω, πεύσεις, πεύ
σει, pro πεύσῃ ſecunda perſona, à futuro medio πεύσομαι,
πεύσῃ, & ſic de alijs. ex quibus quatuor etiam apud com-
βούλει. muneis in uſu habentur. ut βούλομαι, βούλει. οἴομαι, οἴει. ὄψο-
οἴει. μαι ὄψει. & ἴομαι, ἴει, καὶ κράσει εἶ. Tertia perſona à pri-
ὄψει. ma fit, ο. in ε. & μαι. in ται. uerſis. τύπτομαι, τύπτεται. Re-
εἶ. gula. τὰ εἰς μαι. ἔχοντα τὸ μ. κλιτικὸν, τροπῇ τοῦ μ. εἰς τ. τὸ τρί
τον ποιεῖ: τρέπονται τὴν παραλήγουσαν, ἔνθα μὴ δεῖ ἡ ἐνεργητικὴ με
τοχὴ εἰς σ. ὀξύτονος. Δυϊκά. Prima perſona à prima plurali,
extrema in θον. mutata. τυπτόμεθα, τυπτόμεθον. Secunda
à ſecunda plurali, extrema in σθον. conuerſa. τύπτεσθε, τύπτε
σθον. Tertia ſimilis eſt ſecundæ. τύπτεσθον. Πλη. Prima
perſona à prima ſingulari fit, μαι. in μεθα. cõuerſa. τύπτομαι,
Regula. τυπτόμεθα. Regula. πᾶν πρῶτον πρόσωπον ἔχον τὸ μ. κλιτι-
κὸν μετὰ μακρᾶς, τροπῇ τῆς ἐσχάτης εἰς μεθα, τὸ πληθυντικὸν
ποιεῖ, καὶ δωρικῶς καὶ ἰωνικῶς. τυπτόμεσθα, πλεονασμῷ τοῦ ς. Se-
cunda perſona à tertia ſingulari fit, ται. in σθε. uerſa. τύπτε-
Canon. ται, τύπτεσθε. Regula. πᾶν τρίτον ἑνικὸν ἔχον τὸ τ. κλιτικὸν,
τροπῇ τῆς τελευταίας συλλαβῆς εἰς σθε, δεύτερον πληθυντικὸν
ποιεῖ. Tertia etiam à tertia ſingulari, penultima, hoc eſt
ε. in ο. uerſa, ac ν. conſonante interiecta, τύπτεται, τύπτονται.
Regula. πᾶν τρίτον ἑνικὸν ἔχον τὸ τ. κλιτικὸν, καὶ πρὸ τοῦ τ.

δεχόμενον

δεχόμενον τὸ ν. καὶ τὴν παραλήγουσαν φυλάσσον τοῦ πρώτου προ-
σώπου, τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν ποιεῖ. οἷον λέγεται, λέγονται.
ἵσταται δὲ ἵστανται. Sed quoniã de hac litera μ. (quam Græ-
corum more κλιτικὸν adpellauimus) mentio facta eſt: quur
ſic nuncupetur, ab re non erit, quantum ex Grammatico-
rum dictis elicere potuimus, aperire: quod nempe & τ. pa-
titur, & ν. Eſt igitur μ. κλιτικόν, quod ad formationem ſiue μ. κλιτικόν
deductionem alicuius uerbi extrinſecus ſumitur. ut τύπτω,
τύπτομαι. ἔτυπτον, ἐτυπτόμην. ἔτυψα, ἐτυψάμην. Quod idcirco κλι-
τικὸν dicitur, ut ab μ. quod θεματικὸν adpellatur, differat.
Nam uerba in μω. in ipſa prima poſitione μ. habent. ut νέ- Verba in μω.
μω, δρέμω, &c. Huius gratia θεματικὸν meritò dici poteſt.
At eorum paſſiua in extrema ſyllaba μ. habẽt κλιτικὸν, tan-
quàm extrinſecus accerſitum. ut νέμομαι, δρέμομαι. Quod
Theodoſius grammaticus adſerit dicens. κλιτικὸν δὲ μ. ἐστὶ
τὸ μὴ ὂν ἐκ θέματος, ἀλλ' ἐκ κλίσεως γεγενημένον. Τίθημι uerò &
ἵστημι, & alia huiuſmodi uerba in μι. ac etiam optatiua in μι.
ut τύπτοιμι, τετύφοιμι, & ſi per deriuationem μ. habeant κλιτι-
κὸν, tanquàm extrinſecus accerſitum, ut τιθέω, τιθῶ, τίθημι. &
τύπτοντος, τύπτοιμι, non ob hoc ſub regula iam dicta compre-
hendi poſſunt: quum in breuem deſinãt uocalem, non au-
tem μετὰ μακρᾶς, ut regula expoſtulat. Itaq; ea ſolum uer-
ba quæ in μαι. aut in μην. exeunt, huiuſmodi regulæ ſubie-
cta putantur. Vbi aduertendum, μαι. ſyllabam & ſi in fi- Adnotatio de μαι.
ne dictionis communiter pro breui habeatur, diphthongo
tamen longam eſſe. T. quoq; κλιτικὸν & ipſum adpellari τ. κλιτικόν.
ſolet, quoties per deductionem tertiæ perſonæ ſingularis
paſſiuorum extrinſecus ſumitur. ut τύπτομαι, τύπτεται, μαι. ſci-
licet in ται. uerſa. quod ideo κλιτικὸν adpellatur, ut à τ. quod
θεματικὸν eſt, omnino differens ſit: ſicut eſt in uerbis in τω.
deſinentibus. ut ἀνύτω. φρέπτω. λίτω. πέτω, & ſi hæc duo extre-
ma in uſu non ſint. λίτομαι tamen & πέτομαι frequentiſſimè
utimur. Hoc idem accidit & ν. quoniam infinitiui in ναι. par- ν. κλιτικόν.
tim habent ν. κλιτικὸν ex ipſa deductione, ut ἐτύφθη, τυφθῆ-
ναι. ἔστη, στῆναι: partim uerò θεματικὸν, quum ab ipſo themate
ſit. ut μεῖναι, ἀπὸ τοῦ ἔμεινα πρώτου ἀορίστου, cuius thema eſt μέ-
νω. & κτεῖναι, ἀπὸ τοῦ ἔκτεινα πρώτου ἀορίστου, cuius thema eſt
κτείνω, &c. Vbi aduertendum eſt, quòd infinitiua haben-

Adnotatio de infinitiuo Regula.

tia ν. κλιτικὸν, nequaquàm diphthongum habere in penultima uolunt: quoniam regula eſt, ὅτι τὰ εἰς ναι. ἀπαρέμφατα ἔχοντα τὸ ν. κλιτικόν, οὐ τέλουσι τῇ δ' φθόγγῳ παραλύγεσθαι. Idcirco in uerbis in μι. tria excipiuntur infinitiua in ναι. quæ per deductionem ν. habẽt κλιτικόν, quoniam eorũ penultima (aduerſante regula iam dicta) diphthongo ſcribitur. hoc eſt, θεῖναι, δοῦναι, εἶναι. At infinitiua habentia ν. θεματικὸν hanc non ſequũtur regulam: ſed indifferenter & diphthongum & monophthongum in penultima habere poſſunt: ut patet ex κτεῖναι, ἀπό τοῦ κτείνω: & φῆναι, ἀπό τοῦ φαίνω, & huiuſmodi infinitiuis. De his uerò quæ in ειν. exeunt, tametſi illud per deductionem habent, ut τύπτει, τύπτειν, τύψει, τύψειν, non ob hoc id κλιτικὸν adpellandum cenſemus, quandoquidem de his tantum quæ in ναι. deſinũt, regula loquitur: quum in huiuſmodi infinitiuis ν. nunc θεματικὸν nunc κλιτικὸν reperiatur: quod nempè in ειν. deſinentibus non euenit.

Παρατατικός.

Præteritum imperfectum.

Ετυπτόμην, à prima perſona præteriti imperfecti actiui, interiecta μη. inter ο. & ν. ἔτυπτον, ἐτυπτόμην. Secunda à tertia fit, expuncto τ. ἐτύπτετο, ἐτύπτεο ἰωνικῶς, καὶ κράσει τοῦ ε. καὶ ο. εἰς ου. fit ἐτύπτου κοινῶς, καὶ ἐτύπτευ δωρικῶς. ὡς ἐλέγεο, ἐλέγευ. Θεόκριτος ἐν θύρσιδι.

Βούτας μὲν ἐλέγευ, νῦν δ' αἰπόλῳ ἀνδρὶ ἔοικας.

Tertia à prima fit, ο. in ε. & μην. in το. uerſis. ἐτυπτόμην, ἐτύπτετο. Δυϊκά. Prima perſona à prima plurali fit, ſicut in præſenti. ἐτυπτόμεθα, ἐτυπτόμεθον Secunda, à ſecunda plurali. ἐτύπτεσθαι, ἐτύπτεσθον. Tertia à ſecunda duali, ον. in ην. mutata. ἐτυπτέσθην. Differũt enim inter ſe: quoniam tertia pluralis nec in ι. nec in αι. deſinit. Πληθυντικά. Prima perſona à prima ſingulari fit, μην. in μεθα. conuerſa. ἐτυπτόμεθα. Secunda à tertia ſingulari, το. in σθε. conuerſa. ἐτύπτετο, ἐτύπτεσθε. Tertia etiam à tertia ſingulari fit interiecto ν. & ε. in ο. mutato. ἐτύπτοντο.

Παρακείμενος.

Præteritum perfectum.

Τέτυμμαι, à præterito actiuo fit, de quo in priori tractatu communem ſequuti uſum, ſatis quidem dixiſſe uidemur. Scito tamen, ſyncopam τέτυμμαι pati, eiuſque perfectum ac integrum τετύφαμαι eſſe, ἀπὸ τοῦ τέτυφα, adiuncta μαι. ſyllaba: ſicut

ba: ſicut à τύπτω, τύπτομαι. Nam regula eſt, ὅτι ϖᾶν ϖαθητικὸν, ἢ μέσον, ἔχον τὸ μ. κλιτικὸν, ϖεριττοσυλλαβεῖν θέλει τοῦ ἰδίου ἐνεργητικοῦ. hoc eſt: Omne uerbum paſſiuum, ſiue medium, habēs μ. κλιτικὸν, ſyllaba ſuperare uult propriũ actiuum. ut τύπτω, τύπτομαι. τύψω, τύψομαι. Sic τέτυφα, τετύφαμαι, τετύφασαι, τετύφαται. ubi facta ſyncopa penultimæ uocalis tantũ, α. ſcilicet, fit quidē τέτυφμαι, τέτυφσαι, τέτυφται. Φ. uerò in propria ἀντίſοιχα uerſo, in β. ſcilicet eius mediã in prima perſona, & in π. tenuē in ſecunda & tertia. ut τέτυβμαι, τέτυπσαι, τροπῇ τοῦ π. ϗ σ. εἰς ψ. τέτυψαι, τέτυπται proferimus. Τέτυβμαι tamen non dicimus, ſed τέτυμμαι, quum alterum ſequatur μ. Regula.

Poſſumus & ſecundam à tertia deducere, τ. in σ. uerſo, per regulam antiquorum in præſenti poſitam. hoc eſt, ϖᾶν πρῶτον ϖρόσωπον ἔχον τὸ μ. κλιτικὸν, &c. ut τετύφαται, τετύφασαι. τέτυπται, τέτυπσαι. ϖ. uerò & σ. in ψ, unitis, fit τέτυψαι. Δυϊκά. τετυφάμεθον, ϗ συγκοπῇ τετύμμεθον, ſicut prima ſingularis. Secunda perſona τετύφασθον, ϗ συγκοπῇ τοῦ α. καὶ σ. τέτυφθον, τέτυφθον. Πληθυντικά. τετυφάμεθα, τετύμμεθα. Secunda, τετύφασθε, τέτυφθε: ſicut τέτυφθον. Tertia τετύφανται, à tertia ſingulari τετύφαται, interiecto ν.

Vbi aduertendum eſt, tertiam pluralem, hoc eſt τετύφανται, ſyncopam non pati, quum ex ea nihil proueniat quod proferri cõgruè poſſit. Subtracto enim α. fit τέτυφνται, quæ quidem ſtructura prolatu impoſſibilis eſt, quum tres conſonantes, nulla intercedente uocali ſimul inueniantur: quæ procul dubio inter ſe minimè poſſunt cohærere. Tertia perſona pluralis.

Nam omnis ſyllaba à tribus incipiens conſonantibus, ſecundam quidem mutam, tertiam uerò immutabilem habere debet. ut σκῆπτρον. Supplendũ eſt igitur per proprium participium, & uerbum ſubſtantiuum. ut τετυμμένοι εἰσὶν, quod & in aliјs huiuſmodi ſeruandum eſt. Canon.

Hoc idem fit in uerbis ſecundæ coiugationis. ut λέλεχα, λελέχαμαι, λελέχασαι, λελέχαται, ϗ συγκοπῇ λέλεχμαι, λέλεχσαι, λέλεχται. Mutato autem χ. in propria ἀντίſοιχα, eodem modo quo ſupra, fit λέλεγμαι, λέλεκσαι, καὶ τροπῇ τοῦ κ. καὶ σ. εἰς ξ. λέλεξαι, λέλεκται. Idem quoque in aliјs numeris atque perſonis contingit. At in cæteris coniugationibus præteritum paſſiuũ pari modo fit ab actiuo, ϖροσθέσει τοῦ μαι. Verba ſecundæ coniugationis.

Sedin

Verba tertiæ, quartæ, et ſextæ.

Sed in tertia & quarta coniugatione, & in quibuſdam uerbis ſextæ, interponitur σ. ante μαι. ut πέπεικα, πεπείκασμαι. πέφρακα, πεφράκασμαι. ἤκυκα, ἠκούκασμαι, κὴ συγκοπῇ τῆς κα. συλλαβῆς, fit πέπεισμαι, πέφρασμαι, ἤκουσμαι, & alia ſimiliter. Quod autem huiuſmodi præteritum integrum ac perfecte formatum in uſu non ſit, factum quidem eſt ob quandam

Regula.

aduerſantem regulam, quæ talis eſt. Verba paſſiua quæ μ. κλιτικόν habent, & ſyllabis propria actiua excedunt, eandem ſeruare penultimã debent, quæ in prima pluralis numeri perſona ſuorum actiuorum, nec non in genitiuo participij actiui temporis eiuſdem inuenitur. ut τύπτομεν, τύπτοντος, τύπτομαι. ἐτύψαμεν, τύψαντος, ἐτυψάμην. At quum prima perſona pluralis numeri præteriti actiui, hoc eſt, τετύφαμεν, & genitiuus participij temporis eiuſdem, uidelicet τετυφότος, diuerſam habeant penultimam, hæc quidem α. ille uero ο. μικρόν, accidit ut præteritum paſſiuũ neutram illarum admiſerit, ſed potius ſyncopam pati uoluerit. hoc eſt, τέτυμμαι, λέλεγμαι, πέπεισμαι. pro quibus quidem formandis alius inuentus eſt modus, ut in priori tractatu uidere licet. Vtraque tamen formandi ratione uti ad libitum poteris. Nunc autem de præterito tertiæ coniugationis, & earum quæ ſequuntur, à communi uſu nõ recedentes, aliqua hoc etiam in loco dicere decreuimus.

Verba tertiæ et quartæ coniugationis.

Præteritum igitur tertiæ coniugationis & quartæ, ab actiuo deducitur, extrema ſyllaba in μαι. conuerſa, ac σ. interiecto. Nam (quemadmodum ſupra diximus) præteritum quidem uerborũ quæ grauitona ſunt, in κα. deſinens, adſumit σ. in formatione paſſiuorum. ut πείθω, πέπεικα, πέπεισμαι. φράζω, πέφρακα, πέφρασμαι. Excipiuntur uerba quintæ coniugationis, & quædam pauca ſextæ: quæ quidem reſpuunt σ. Secunda perſona à prima fit, μαι. in σαι. mutata, & per unicum σ. enunciatur. ut πέπεισμαι, πέπεισαι. πέφρασμαι, πέφρασαι. Tertia quoq; deducitur à prima, μαι. in ται. conuerſa, πέπεισται. πέφρασαι. Δυϊκά.

Duale.

Prima dualis numeri à prima plurali, extrema in θον. mutata. πεπείσμεθα, πεπείσμεθον. πεφράσμεθα, πεφράσμεθον. Secunda uero perſona à ſecũda fit eiuſdem numeri. ut πέπεισθε, πέπεισθον. πέφρασθε, πέφρασθον. Tertia demum ſimilis eſt ſecundæ.

Πληθυντικά.

Πλη. Prima perſona pluralis à prima ſingulari fit, extrema in μεθα. conuerſa. ut πέπεισμαι, πεπείσμεθα. πέφρασμαι, πεφράσμεθα Secunda à tertia ſingulari, ται. in θε. conuerſa. ut πέπεισαι, πέπεισθε. πέφρασαι πέφρασθε. At ubi nulla conſonans interceſſerit, σ. omnino erit interponendum. ut πεποίηται, πεποίησθε. βεβασίλευται, βεβασίλευσθε. Tertia quoque ab eadem fit. ν. ſcilicet ante ται. immiſſo, ſi tamen alia non interceſſerit conſonans: tres etenim nulla interueniente uocali ſimul inuenirentur, quę (ſicut iam dictũ eſt) minime poſſunt cohærere. ut πέπεισνται. Si uerò ante ται. aliqua uocalis extiterit, nihil erit impedimentò, quin tertiam pluralem formare poſſumus. ut πεποίηται, πεποίηνται. Hæc autem formatio dualis numeri, ſimul & pluralis, communis quidem eſt paſſiuis omnibus præteritis, quorum actiuum in κα. terminatur. Deſinentia uerò in ζω. ſiue in σσω. & in ξω. futurum facientia, ad ſecundam reducuntur coniugationem. Præteritum etiam quintæ coniugationis ſimiliter ab actiuo fit, extrema ſcilicet in μαι. conuerſa. Vbi aduertendum eſt, uerba quæ habent uel λ. uel ρ. illud ſeruare in actiuo, & paſſiuo præterito. ut ψάλλω, ἔψαλκα, ἔψαλμαι. σπείρω, ἔσπαρκα, ἔσπαρμαι. Quæ uerò μ. uel ſolum uel cum ν. habent, id quidẽ ſeruant, ſed η. interponitur, διὰ τὴν καλλιφωνίαν: quemadmodum & in præterito actiuo iam dictum eſt. ut νέμω, νενέμηκα, νενέμημαι. τέμνω, τετέμηκα, τετέμημαι, καὶ συγκοπῇ τέτμηκα, τέτμημαι. & alia ſimiliter, quæ in præterito actiuo annotata ſunt. Quæ uerò in νω. deſinunt, ν. minime ſeruant: ſed id quidem in actiuo præterito propter ſequens κ. in γ. transferunt. At in paſſiui præteriti formatione illud in μ. uertunt, cum fortè alterum μ. ſequatur. ut φαίνω, πέφαγκα, πέφαμμαι. hoc autem in prima tantum perſona ſeruabitur: nam ſecunda quidem & tertia illud ν. rurſum aſſumit. ut πέφανσαι, πέφανται.

Verba in ζω. ſiue in σσω.

Verba quintæ.

Verba in νω.

Ἰλιάδος β. τέλος δ᾽ οὔπωτι πέφανται.

At μεμίασμαι, & μεμόλισμαι, γ. in σ. Atticorum more tranſtulerunt. μεμένηκα uerò, & μεμένημαι cuius thema eſt μένω, aſſumpſerunt η. tanquàm à circunflexo themate deducta, quemadmodum & νέμω, νενέμηκα, νενέμημαι. Diſyllaba uerò quæ ante ν. uel ι. uel ει. uel υ. habent, omnino ν. reſpuunt.

ſpuunt. ut κρίνω, κέκρικα, κέκριμαι. κτείνω ἔκτακα, ἔκταμαι. θύνω, τέθυκα, τέθυμαι, ſed hæc pauca ſunt. At μεμόλισμαι, cuius a-ctiuum præteritũ eſt μεμόλυγκα, ἀπὸ τοῦ μολύνω fit, quod quidẽ trisyllabum eſt.

Verba ſextæ.

Præteritum uerò paſſiuum ſextę coniugationis ab actiuo fit, extrema in μαι. conuerſa, ſed ante μαι. ut plurimum recipit σ. ut ἀκούω, ἤκουκα, ἤκουσμαι. ξέω, ἔξεκα, ἔξεσμαι. Sed & quædam inueniuntur, quæ quidem σ. non admittunt. ut τοξεύω, τετόξευκα, τετόξευμαι. βασιλεύω, βεβασίλευκα, βεβασίλευμαι. Actiuum autẽ præteritum uerborum quæ circunflexa ſunt, ſi longam habuerint penultimã, præteritum quidem paſſiuum nihil aſſumit. ut ποιῶ, πεποίηκα, πεποίημαι. Si uerò breuem, σ. recepit. ut τελῶ, τετέλεκα, τετέλεσμαι.

Penult. præteriti paſſiui.

Quod autem ad penultimam attinet, eandem ſanè habet paſſiuum præteritum, quam & actiuum, ſi à uerbo deſinente in ω. ueniat. ut τέτυφα, τέτυμμαι. πέπεικα, πέπεισμαι. πεποίηκα, πεποίημαι. Excipiuntur diſyllaba primæ coniugationis & ſecundæ grauitonorũ, quorum præteritum paſſiuum rurſus aſſumit ε. uocalem penultimam præſentis, quæ in præterito actiuo in ο. paruum conuerſa fuerat. ut λέγω, λέλοχα, λέλεγμαι. κλέπτω, κέκλοφα, κέκλεμμαι. Inuenitur & κέκλαμμαι.

Annotatio.

Annotantur etiam quæ ρ. habent cum aliqua conſonante implicitum, in quorum penultima præſentis ε. reperiatur. horum enim prę̄teritum paſſiuũ ε. mutat in α. ut στρέφω, ἔστρεφα, ἔστραμμαι. τρέφω, τέτρεφα, τέτραμμαι. Excipitur βρέχω, βέβροχα, βέβρεγμαι διὰ τὸ ε.

Verba in μι.

At in uerbis in μι. deſinentibus, penultimam corripit, quę in actiuo quidem longa deprehenditur. ut δέδωκα, δέδομαι. De tertia plurali perſona paſſiui præteriti formata cõmuniter ſatis quidem diximus. Sed hic locus exigere uidetur, ut quemadmodum ea fiat Ionice, latius quàm in priori tractatu diximus, explicemus.

Tertia pluralis paſſiui Ionice formata.

Iones igitur tertiam hanc perſonam à tertia ſingulari temporis eiuſdem formare conſueuerunt, non ν. ſicut alij ſed α. breuem interponentes inter ultimam ſyllabam atq; penultimam. Sed quia ante ται. finalem ſyllabam tertiæ perſonæ cõmunis ſingularis numeri diuerſæ conſonantes inueniuntur, diuerſam quoq; formationem eſſe oportuit.

Verba pri. et ſecundæ.

Nam in uerbis quidẽ grauitonis primę coniugationis & ſecundę, tertia perſona ſingularis prę̄teriti paſſiui habet ante

ται.

ται. aliam tenuem mutam in eadem ſyllaba comprehenſam: quibus diſiunctis, & α. interpoſito, ac priori tenui in propriã aſpiratã cõuerſa, fit tertia perſona pluralis ἰακνικῶς. eſt enim regula. ὅτι πᾶν τρίτον πρόσωπον ἑνικὸν ἔχον πρὸ τοῦ τ. ψιλὸν, τροπῇ τοῦ ψιλοῦ εἰς δασὺ, καὶ προσθέσει τοῦ α. ποιοῦσιν οἱ ἴωνες τρίτον τῶν πληθυντικῶν. οἷον τέτυπται, τετύφαται. λέλεκται, λελέχαται. Tertia quoque pluralis præteriti pluſquàmperfecti eodem formatur modo. ut ἐτέτυπτο, ἐτετύφατο. ἐλέλεκτο, ἐλελέχατο. At in uerbis tertiæ, necnon & quartæ coniugationis, tertiam pluralem etiam à tertia ſingulari faciunt, uertentes σ. in figuratiuam conſonantem præteriti medij, ubi ante ται. extiterit. Quia, quandocunque tertia communis grauitonorum per σ. profertur, tertia Ionicè figuratiuam conſonantem præteriti medij ſibi aſciſcit. ut πείθω, μέσος παρακ. πέποιθα. tertia præteriti paſſiui πέπεισαι. καὶ ἰωνικῶς πεπείθαται. ῥαίζω. μέσ. παρακ. ἔῤῥαδα. tertia præteriti paſſiui ἔῤῥασαι, καὶ ἰωνικῶς ἐῤῥάδαται. Οδυσσ. υ.

Αἵματι δ' ἐῤῥάδαται τοῖχοι.

hoc eſt, ſanguine autem aſperſi ſunt parietes. κράζω uerò & ὀρύττω & ſimilia, quæ ξ. habent in futuro, ad ſecundam reduci poſſunt coniugationem. At in quinta cõiugatione ea ſolũ uerba, quæ in ρω. deſinunt, inueniuntur tertiam habere perſonam Ionicè formatam, cum in tertia communis præteriti ρ. tenue ante ται. fortè exiſtat. Nam ρ. cum tenuibus tenue, & cum aſpiratis aſpiratum eſt. Et quoniam regula eſt, quam modo diximus, ὅτι πᾶν τρίτον πρόσωπον ἑνικὸν, ἔχον πρὸ τοῦ τ. ψιλὸν. &c. ρ. quod in tertia communi perſona tenue eſt, in tertia Ionica in ſeipſum aſpiratum uertitur. ut σπείρω, ἔσπαρκα, ἔσπαρται, ἐσπάραται: ſicut νένιπται, νενίφαται, τροπῇ τοῦ π. εἰς φ. In ſexta autem coniugatione tertia perſona Ionice formari non poteſt, in his uerbis, quorum tertia ſingularis σ. habet ante ται. ut ἤκουσαι. eò quòd figuratiua litera medij præteriti non eſt cõſonans in quam σ. mutandũ eſſet, ut ſupra, ſed uocalis, aut diph. At in his, quorum tertia communis in ται. puram deſinit, hoc eſt, abſque σ. tertiam pluralem ἰωνικῶς aptè formare poterimus, ſi ſolũ α. ante ται. poſuerimus, ac penultimã, ſi longa fuerit, corripuerimus, ut εἰρύω εἴρυται, εἰρύαται. Ιλιάδ. α.

Regula.

Verba quintæ.

Verba ſextæ.

Ὅτι θέμισας πρὸ διὸς εἰρύαται.

κλείω, κέκλειται, κεκλίαται. Ὀδυσ. δ.

αἴθ' ἀλὶ κεκλίαται.

Poëtæ tamen metri gratia eam aliquando productam ſeruant. Ὀδυσ. α.

Αἰθίοπας τοὶ διχθὰ δεδαίαται ἔσχατοι ἀνδρῶν.

Circunflexa & in μι. ἀντὶ τοῦ δέδαινται, cuius thema eſt δαίομαι diuido. De circunflexis, & uerbis in μι. quoniam à ſexta coniugatione deducuntur, idem eſt intelligendum. Nam ſi tertia communis præteriti paſſiui in ται. puram deſiuerit, & penultima longa fuerit, ea quidem in legitimam breuem coniugationis uertitur: ſicque α. ſolum interpoſito, tertia fiet ἰωνικῶς. ut πεποίηνται, πεποιέαται. κεχρύσωται, κεχρυσόαται. βεβοάαται autem non dicimus, ſicut nec ἱσάασι, & alia huiuſmodi διὰ τὴν κακοφωνίαν. τίθεται, τεθέαται.

Tertia pluralis præteriti pluſquàm perfecti. Hoc eodem modo & tertia pluralis præteriti pluſquàmperfecti fiet. ut ἐπεποίηντο, ἐπεποιέατο. βεβλήατο tamen, & βεβολήατο, & κεχολώατο, & alia multa apud poëtas metri gratia productam ſeruare antepenultimam conſtat. Ὀδυσ. κ.

Ενθ' ἐνιπέπλοι λεπτοὶ ἔυνιτοι βεβλήατο.

& Ἰλιάδος ι.

Πένθει δ' ἀπλήτῳ βεβολήατο τὴν ψυχήν.

& Ὀδυσ. ξ. Δὴ γὰρ κεχολώατο λίην.

Poetæ Iones imitati. Poëtæ uerò Iones imitati, formant tertiam perſonam pluralem aliorum quoque temporum mittentium tertiam ſingularem aut in ται. aut in το. nec ſolum in modo indicatiuo, ſed etiam optatiuo, α. (ut ſupra dictum eſt) interponentes. ut ἧμαι, ἧται. tertia pluralis ἧνται κοινῶς, καὶ ἕαται ἰωνικῶς. Ἰλιάδος γ.

ἕαται. Οἱ δὲ νῦν ἕαται σιγῇ.

ὁ παρατατικὸς, ἥμην, ἧτο, ἧντο, καὶ ἕατο. Ἰλιάδος κ.

Οἳ δ' ἕατ' εἰν ἀγορῇ τρῶες, καὶ δαρδανίωνες.

Δευοίατο. In optatiuo, δευοίμην, δεύοιτο, δεύοιντο κοινῶς, καὶ δευοίατο ἰωνικῶς. ἀπὸ τοῦ δεύομαι indigeo. Ἰλιάδος β.

Πολλαί κεν δεκάδες δευοίατο οἰνοχόοιο.

καὶ Ὀδυσ. α.

Εἰ κεῖνόν γ' ἰθάκηνδε ἰδοίατο νοσήσαντα.

ἀντὶ τοῦ ἴδοιντο, μέσος ἀόριστος δεύτερος.

Υπερσυντέλικος.

Ετετύμμην, à præterito paſſiuo fit, μαι. in μην. conuerſa, ac etiam altero ε. præpoſito: ſicut in actiuis. ut τέτυμμαι, ἐτετύμμην. Si uerò paſſiuum præteritum à uocali incœperit, ab eadem & pluſquàmperfectum principium habebit. ut ἤκουσμαι, ἠκούσμην. &c. ſicut in primo tractatu ſatis dictũ eſt.

Præteritum pluſquàm perfectum.

Αόριστος α.

Ετύφθην, fit à tertia perſona præteriti paſſiui, extrema in ην. mutata, & abiecta conſonante in principio præteriti geminata. Pro quo adnotandum, quòd ſi uerbum aut primæ fuerit coniugationis, aut ſecundæ, tertia perſona præteriti paſſiui ſemper habebit duas tenueis cũ αι. diphthongo finali, in eadem comprehenſas ſyllaba: quibus in proprias denſas mutatis, ac etiam extrema in ην. fit primus aoriſtus paſſiuus, abiecta (ut diximus) conſonante in præterito perfecto geminato, ſi fortè extiterit. ut ἧπται, ἥφθην. λέλεκται, ἐλέχθην. Si uerò alterius fuerit coniugationis, præteritum perfectum aut in ται. puram, aut in ται. cum aliqua conſonante terminabit. Si in ται. puram, mutata τ. tenui in propriam adſpiratam, puram eandem ſeruabit aoriſtus paſſiuus. ut κέκριται, ἐκρίθην. πεποίηται, ἐποιήθην. Εκρίνθην tamen & ἐκλίνθην, & ſimilia inueniuntur apud poëtas per ν. licet in præterito omnino abijciatur.

Indefinitum primum.

Ιλιάδος κ.

Ως ἄρα φωνήσαντε παρὲξ ὁδοῦ ἐν νεκύεσσι Κλινθήτην.

Εμνήσθην etiam ἀπὸ τοῦ μέμνηται, adſumpſit σ. & ἐῤῥώσθην, ἀπὸ τοῦ ἔῤῥωται. Si uerò cum aliqua conſonante præcedente deſiuerit, eandem ſeruabit aoriſtus ante θην. ut πέπεισται, ἐπείσθην. πέφρασται, ἐφράσθην. At ἐσώθην abſq; σ. ἀπὸ τοῦ σέσωσται, cuius thema eſt σώζω. ἐσώσθην enim dicendum fuerat. ἔσπαρται, ἐσπάρθην. Εμνάνθην uerò à præterito communi, hoc eſt, μεμύανται fit: non autem à præterito Attico, quod eſt μεμύασται, διὰ τοῦ σ. Sunt autem huiuſmodi conſonantes præcedentes ται. ſyllabam tertiæ perſonæ præteriti paſſiui π. κ. λ. ν. ρ. σ. quas ſeruat & aoriſtus paſſiuus: π. tamen & κ. in proprias adſpiratas mutatis.

Εσώθην.

Conſonantes præcedentes μαι.

Hoc quoque adnotandum eſt, ambos aoriſtos paſſiuos ſimilem habere & formationem & declinationẽ cum præterito imperfecto actiuo uerborum in μι. in omnibus mo-

Adnotatio.

dis, ac etiam participijs: paucis admodum uariatis, quo-
Regula. rum talis datur regula. Quandocunque participium in-
uenitur terminatum in ς. extremã habens acutam, ac de-
clinatum per ντ. ut eſt τιθείς, τιθέντος: τυφθείς, τυφθέντος. tunc
indicatiuus eiuſdem temporis in ν. deſinit cum uocali lon-
ga, ſecundum propriam uerbi exigentiam: ut in tractatu
Verba in μι. uerborum in μι. planius dicetur. ut ἐτίθην, ἐτύφθην. Nam
in uerbis in μι. participiũ formatur à ſecunda perſona præ-
teriti imperfecti ἐτίθης. Imperatiuus uerò in θι. deſinit. τίθε-
θι τύφθηθι. Sed propter alternationem duarũ adſpiratarũ
ſecunda in τ. mutatur. ut τίθετι, τύφθητι. Optatiuus in ην.
cum diphthongo in penultima. ut τιθείην, τυφθείην. Subiun
ctiuus in ῶ. circunflexum. ut ἐὰν τιθῶ. ἐὰν τυφθῶ. Infinitiuus
Penultima aoriſti pri. uerò in ναι. ut τιθέναι, τυφθῆναι. De penultima autem hu-
iuſmodi aoriſti, & quæ ſequuntur, in primo tractatu ſatis di
ximus. Sed de tertia perſona pluralis numeri βοιωτικῶς
aliquid dicere hoc in loco, inutile non erit.

Nota. Tertia igitur perſona pluralis à tertia fit ſingulari, adiun
cta σαν. ut ἐτύφθη, ἐτύφθησαν, καὶ βοιωτικῶς ἔτυφθεν, ad ſimili-
tudinem participij neutri generis eiuſdem temporis, præ-
poſito ε. ſyllabico augmento, & accentu in antepenultimã
retracto. ut ὁ τυφθείς, τὸ τυφθέν, ἔτυφθεν. Poteſt etiam for-
mari à prima perſona ſingularis numeri, extrema in εν.
mutata, & accentu in antepenultimam retracto. ut ἐτύφθην
ἔτυφθεν. ἐκοσμήθην, ἐκόσμηθεν. Ἰλιάδ. γ.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕκαστοι.
Quod factum eſt, ut in uerbis quæ habẽt participium in ς.
ὀξύτονον. & declinatũ per ντ. prima perſona & tertia plura-
lis numeri impares ſint: ſicut in præterito imperfecto acti-
uorum dictum eſt.

Ἀόριστος β.

Indefinitum ſecundum. Ἐτύπην, fit à ſecundo aoriſto actiuo, extrema in ην. muta
ta. ἔτυπον, ἐτύπην, ἐτύπης, ἐτύπη. Δυϊκά. ἐτύπητον, ἐτυπήτην.
Πληθυντικά. ἐτύπημεν, ἐτύπητε, ἐτύπησαν, καὶ βοιωτικῶς ἔτυ
πεν: ſicut ἔδαμεν καὶ δάμεν, pro ἐδάμησαν. Ἰλιάδ. μ.
Πολλοὶ δ' ἀργείων, οἱ μὲν δάμεν, οἱ δ' ἐλίποντο.

Μέλλων α.

Futurum. Τυφθήσομαι, à ſecunda perſona primi aoriſti paſſiui, ex-
pun-

puncto augmento, & adiuncta ομαι. ἐτύφθης, τυφθήσομαι.

Μέλλων β.

Τυπήσομαι, τυπήσῃ, τυπήσεται, à ſecunda perſona ſecundi aoriſti paſſiui ἐτύπης, adiuncta ομαι.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Τετύψομαι, à ſecunda perſona præteriti paſſiui, interpoſita ομ. τέτυψαι, τετύψομαι. Paulo poſt Futurum.

Προσαντικὰ παθητικά. Ενεςὼς καὶ παρατατικός. Imperatiuus paſſiuus.

Τύπτου, à ſecunda perſona præteriti imperfecti paſſiui fit, expuncto incremento. ἐτυπτόμην, ἐτύπτου, τύπτου, καὶ ἰωνικῶς τύπτεο, καὶ δωρικῶς τύπτευ. ὡς φείδεο, φείδευ. Θεόκριτος ἐν βουκολιασαῖς.

Φείδευ τῶν ἐρίφων, φείδευ λίκε τῶν τοκάδων μευ.

Quæ ſequuntur, uide in primo tractatu.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

Τέτυψο, fit à ſecunda perſona præteriti pluſquamperfecti, ſimile augmentum habens cum præterito perfecto, ἐτετύμμην, ἐτέτυψο, τέτυψο, τετύφθω. Ἀόριστος α. Indefinitum

Τύφθητι, τυφθήτω, à tertia perſona primi aoriſti paſſiui. ἐτύφθη. Ἀόριστος β.

Τύπηθι à tertia ſecundi aoriſti paſſiui ἐτύπη. Sed de his in primo tractatu uide.

Ευκτικὰ παθητικά.

Optatiui paſſiui omnes à proprio indicatiuo paſſiuo fiunt extrema in μην. conuerſa, ac ι. penultimæ adiuncto, demptis ambobus aoriſtis, qui actiuorum more à genitiuis ſuorum participiorum fiunt. Eſt enim regula, ὅτι πᾶν παθητικὸν ἢ μέσον, ἔχον ἐπὶ τέλους τὸ μ. κλιτικὸν μετὰ μακρᾶς, τρέπον τὴν ἐσχάτην εἰς μην, καὶ πρὸ τῆς μην. δεχόμενον τὸ ι. τὸ εὐκτικὸν ποιεῖ. hoc eſt, quòd omne paſſiuum, ſiue medium, habens in fine μ. κλιτικὸν cum longa, uertens extremam in μην. & ante μην. ſuſcipiens ι. optatiuum facit. ut τύπτομαι, τυπτοίμην. ἐτυψάμην, τυψαίμην. Optatiuus paſſiuus. Regula.

Ενεςὼς καὶ Παρατατικός.

Τυπτοίμην, à prima perſona præſentis τύπτομαι, μαι. in μην. conuerſa, & adiuncto ι. penultimæ uocali: ſicut modo dictum eſt. Δυϊκά. τυπτοίμεθον, τύπτοισθον, τυπτοίσθην. Πληθ. τυπτοίμεθα, τύπτοισθε, τύπτοιντο, καὶ ποιητικῶς τυπτοίατο.

Παρακείμενος

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

Præteritum. Præteritum perfectum fit à prima perſona præteriti perfecti paſſiui, μαι. in μην. ac ι. penultimæ uocali adiuncto, ſicut in præſenti: ſi tamen ſola & pura fuerit. Solã dico, quoniam monophthongum eſſe oportet: nõ quamuis tamen. Excipitur enim υ. ac omnino diphthongus ex eo cõſiſtens. Puram uerò, quum nulla conſonãs intercidat inter ipſam penultimã & μαι. ut πεποίημαι, πεποιήμην. κεχρύσωμαι, κεχρυσώμην. τέθειμαι, ſiue τέθεμαι, τεθείμην. ἕσταμαι, ἑσταίμην. δέδομαι, δεδοίμην. Alioqui formari non poteſt: ſupplendum igitur erit per participium eiuſdem temporis, & uerbum ſubſtantiuum εἰμί. ut λέλυμαι, λελυμένος εἴην, εἴης, εἴη. λέλεγμαι, λελεγμένος εἴην, εἴης, εἴη. τέτυμμαι, τετυμμένος εἴην, εἴης, εἴη.

Ἀόριστος α.

Indefinitum Τυφθείην, τυφθείης, τυφθείη, à genitiuo participij eiuſdem temporis fit, extrema in ην. mutata, & ι. penultimæ adiuncto. ut τυφθείς, τυφθέντος, τυφθείην. Δυϊκά. τυφθείητον, τυφθειήτην. Πληθυντικά. τυφθείημεν, καὶ συγκοπῇ τυφθεῖμεν. Secunda perſona τυφθείητε. Tertia τυφθείησαν καὶ τυφθεῖεν.

Adnotatio Quo in loco aduertendum eſt, quòd quandocunque prima perſona pluralis optatiuorum ante μεν. diphthongum habuerit, ſubtracto μ. facit tertiam perſonam pluralem. ut τύπτοιμεν, τύπτοιεν. Quũ uerò habuerit monophthongum, hoc eſt, ſolam uocalem, tunc in σαν. mittit tertiã pluralem. ut τυφθείημεν, τυφθείησαν. At ſi in prima perſona ipſa monophthongus per ſyncopam abijciatur, non extrema quidem mutata in σαν. ſed ſubtracto μ. ſolum, fit tertia pluralis: quum penultima, quæ prius in integra dictione tertia à fine erat, fit diphthongus, mutato etiam accentu acuto in circunflexum: quum natura ſit longa ante breuem. ut τυφθεῖμεν, τυφθεῖεν. quod omnibus optatiuis, tam grauitonorum quàm circunflexorum, & terminatorum in μι. habentibus monophthongum in penultima primæ perſonæ pluralis, commune eſt.

Ἀόριστος β.

Τυπείην, τυπείης, τυπείη. &c. ſicut & primus.

Μέλλων α.

Futur. prim. Τυφθησοίμην, τυφθήσοιο, τυφθήσοιτο, à prima perſona primi aoriſti

mi aoriſti paſſiui τυφθήσομαι, ſicut & præſens.

Μέλλων β.

Τυπησοίμην, τυπήσοιο, τυπήσοιτο, à prima perſona ſecundi futuri τυπήσομαι.

Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.

Τετυψοίμην, τετύψοιο, τετύψοιτο, à prima perſona paulò pòſt futuri τετύψομαι.

Υποτακτικὰ παθητικά. Ενεστὼς καὶ Παρατατ.

ἐὰν Τύπτωμαι, à prima perſona ſubiunctiui actiui adiuncta μαι. Nam regula eſt, ὅτι ἐνεργητικὸς ἐνεστὼς τῶν ὑποτακτικῶν, προσθέσει τῆς μαι. παθητικὸς γίνεται. hoc eſt, Actiuum præſens ſubiunctiuorum, appoſitione μαι. paſſiuum fit. ἐὰν τύπτω, ἐὰν τύπτωμαι. Secunda perſona à tertia fit expuncto ſcilicet τ. τύπτηται, τύπτηαι ἰωνικῶς, καὶ κράσει τοῦ η. καὶ α. εἰς η. καὶ ὑπογεγραμμένου τοῦ ι. fit τύπτῃ κοινῶς. Subiunctiuus paſſiuus

At ſi hæc formandi ratio non placet, antiquorum regulam ſequi poteris, quæ talis eſt. καθόλου τὰ τρίτα πρόσωπα τῶν ἐνεργητικῶν ὑποτακτικῶν δεύτερα εἰσὶ τῶν παθητικῶν. hoc eſt, Vniuerſaliter tertiæ perſonæ actiuorum ſubiunctiuorū, ſecundæ ſunt paſſiuorum. ut ἐὰν τύπτω, τύπτῃς, τύπτῃ. ἐὰν τύπτωμαι, τύπτῃ. Tertia perſona τύπτηται, à prima ſingulari, penultima in η. & extrema in ται. mutatis. Δυϊκά. ἐὰν τυπτώμεθον, τύπτησθον, τύπτησθον. Πλη. ἐὰν τυπτώμεθα, τύπτησθε, τύπτωνται. Poſſunt & hæc omnia formari à præſenti tempore indicatiui paſſiui, ε. in η. & ο. in ω. ubiq; mutatis. ut τύπτομαι, ἐὰν τύπτωμαι. τύπτεται, ἐὰν τύπτηται. & ſic de alijs. Regula.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

Præteritum perfectum fit à prima perſona prӕteriti paſſiui, penultima uocali in ω. μέγα. conuerſa, ſi ſola ac pura fuerit, & accentu circunflexo in penultimam retracto. ut πεποίημαι, ἐὰν πεποιῶμαι. μέμνημαι, ἐὰν μεμνῶμαι. κεχρύσωμαι, ἐὰν κεχρυσῶμαι. Alioqui formari non poteſt, etiam ſi penultima eius υ. fuerit uocalis, uel diphthongus ex ea conſiſtens: ſicut etiam de præterito optatiui paſſiui dictum eſt. Idcirco hoc etiam in loco per participium paſſiui præteriti, & ſubſtantiuū uerbum ſupplendum erit. ut τετυμμένος ἐὰν ὦ, ᾖς, ᾖ. Præteritum

Ἀόριστος α.

Indefinitum ἐὰν Τυφθῶ, τυφθῇς, τυφθῇ.

Ἀόριστος β.

ἐὰν Τυπῶ, τυπῇς, τυπῇ. à tertia perſona ſingularis numeri ſuorum indicatiuorum. ἐτύφθη, & ἐτύπη, extrema in ω. circunflexum mutata.

Ἀπαρέμφατα παθητικά. Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

Infinitiuus paſſiuus. Τύπτεσθαι, à tertia perſona præſentis indicatiui paſſiui, extrema in θαι. mutata, ac σ. interiecto. Nam omne uerbum paſſiuum, ſiue medium, habens in tertia perſona τ. κλιτικόν, & id quidem purum, cuiuſcunque ſit temporis, format infinitiuum, extrema in θαι. mutata, ac σ. interpoſito. ut τύπτεται, τύπτεσθαι. ἐτύψατο, τύψασθε. expuncto augmento. Si autem ante τ. alia extiterit tenuis, ea in propriam aſpiratam mutabitur, ſicut in præterito perfecto uerborum primæ & ſecundæ coniugationis grauitonorum, de quo proprio loco dicetur. Poteſt etiam formari à ſecunda perſona plurali, ε. tenui in αι. diphth. mutato. ut τύπτεσθε, τύπτεσθαι. & ſic de alijs temporibus, quorum ſecunda perſona pluralis in σθε. deſinit.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

Præteritum Τετύφθαι, à tertia perſona præteriti paſſiui, tenuibus in denſas mutatis. Sed hoc in prima & ſecunda coniugatione. ut τέτυπται, τετύφθαι, π. in φ. & τ. in θ. uerſis. ſic λέλεκται, λελέχθαι. κ. in χ. & τ. in θ. mutatis, accentu quoque

Regula. in penultimam tranſlato: quanquàm regula appetat antepenultimam acui, quæ eſt, ὅτι πᾶν εἰς θαι. λῆγον ἀπαρέμφατον, ὁμόχρονον καὶ ὁμότονον θέλει εἶναι τῷ ἰδίῳ ὁριστικῷ. hoc eſt, Omne infinitiuum in θαι. deſinens, & tempore & tono ſimile uult eſſe proprio indicatiuo. ut τύπτεται, τύπτεσθαι. Sed ab hac regula ſcito præteritum perfectum paſſiuum excipi cum ſyncopam patiatur in uerbo, ac ſyllabæ defectum, ut ſupra diximus cum de eo tractaremus. Excipitur etiam ſecundus aoriſtus medius, qui τυπέσθαι infinitiuum habet παροξύτονον. At in alijs coniugationibus ται. in σθαι.

in θαι. mutata ſicut in præſenti, ac eadē conſonante ſeruata quæ ante ται. forte extiterit, fit infinitiuum. ut πέπεισαι, πεπεῖσθαι. ἔψαλται, ἐψᾶλθαι. Si uerò nulla præceſſerit conſonans, σ. omnino interponendum erit. ut πεποίηται, πεποιῆσθαι. Poteſt etiam & à ſecunda pluralis numeri formari, ut in præſenti dictum eſt, τέτυφθε τετύφθαι. λέλεχθε. λελέχθαι ἔσπαρθε, ἐσπᾶρθαι. πεποίησθε, πεποιῆσθαι, accentu in penultimam translato, ut ſupra.

Ἀόριστος α.

Τυφθῆναι. Indefinitum

Ἀόριστος β.

Τυπῆναι, à tertia ſingulari proprij aoriſti addita ναι. Cætera uerò tempora præſentis formationem omnino ſequuntur.

ΡΗΜΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Verba media in præſenti, & præterito imperfecto, formationem habent communem cum paſſiuis: quibus prorſus in his temporibus ſimilia exiſtunt. ut τύπτομαι, τύπτῃ, τύπτεται. ἐτυπτόμην, ἐτύπτου, ἐτύπτετο. Nuſquàm tamen inueni hæc duo tempora ab antiquis poſita fuiſſe, ſed præteritum perfectum, præteritum pluſquàmperfectum, ambos aoriſtos, & utrunque futurum. Neque hæc ſeorſum declinata, ſed partim actiuis inſerta, ut præteritum perfectum, & præteritum pluſquàmperfectum, cum ſint propemodum ſimilia præterito perfecto, & præterito pluſquàmperfecto actiuorum. ut τέτυφα, τέτυπα. ἐτετύφειν, ἐτετύπειν. Partim paſſiuis, ut ambos aoriſtos, & utrunque futurum: quoniam hæc tempora ſimilem habent terminationē cum paſſiuis. Sed quia hic ordo, licet eruditioribus perſpicuus habeatur, rudibus tamen, ac literas græcas diſcere modo aggredientibus, confuſionem quandam, ac propè deſperationem inducere ſolet: auſus ſum Theodorum Gazam imitatus, eo relicto ordine, uerba media ſeorſum ab actiuis & paſſiuis inflectere. Sit igitur tertius locus medij uerbi, ſicut in primo tractatu poſitum eſt. De medijs uerbis.

Ὁριστικὰ μέσα. Ἐνεστώς.

Indicatiuus. medius.

Τύπτομαι, τύπτῃ κοινῶς, καὶ τύπτει ἀττικῶς, καὶ τύπτεαι ἰωνικῶς.

Παρατατικός.

Ἐτυπτόμην, ἐτύπτου κοινῶς, καὶ ἐτύπτεο ἰωνικῶς, καὶ ἐτύπτευ δωρικῶς.

Παρακείμενος.

Præteritum.

Τέτυπα, à præterito actiuo fit, præpoſita figuratiua litera, quæ græce χαρακτηριστικὸν τῆς συζυγίας appellatur, ante α. finalem loco eius conſonantis, quæ fuerit ante α. præteriti actiui: qua accepta, præteritum medium ſimile erit actiuo præterito in omnibus modis ac etiam participijs. ut τέτυφα, τέτυπα. τέτυφε, τέτυπε. τετυφώς, τετυπώς. Quomodo autem accipit figuratiuam literam cõiugationis, aduerte.

Verbum in ω. purum.

Nam præſens aut in ω. purum deſinit, aut in ω. non purum. Si in ω. purum, ſiue diphthongus præcedat ω. ſiue uocalis: ea ſola remanet ante α. finalem in præterito medio. ut ἀκούω, ἤκουκα. μέσος παρακ. ἤκουα. λύω, λέλυκα. μέσος παρακ. λέλυα. Attamen pauca inueniuntur in ω. purum exeuntia, quæ medium præteritum habeant. Quæ uerò ante ω. habent, aut ευ. aut ου. omnino medio carent pręterito, præter ἀκούω.

In ω. non purum.

Si uerò in ω. non purum deſinat uerbum, aut ſimplex conſonans præcedit ω. aut duplex. Si ſimplex, ea aſſumitur ante α. ut λείβω, λέλειφα. μέσος λέλοιβα. πείθω, πέπεικα. μέσος πέποιθα. Si duplex, aut actu, aut poteſtate. Si actu, aut in diuerſis ſyllabis κατὰ διάστασιν, & tunc ſequitur ſupradictam regulam: quia medium præteritum eam aſſumit conſonantem, quæ ω. finali in præſenti iuncta eſt. ut ῥέγκω. μέσος παρακ. ἔῤῥογκα. At ſi

Verbum in σσω, ſiue ττω

σσ. geminatum fuerit ante ω. ſiue ττ. tunc futurum aut in ξω. deſinit, & tunc medium præteritum γ. ſibi aſciſcit. ut πλήσσω, ſiue πλήττω, πέπληγα. aut in σω. & tunc medium pręteritum δ. ſibi uendicat. ut ἐρέσσω. μέλλων ἐρέσω, ἤρεκα. μέσος ἤρεδα, ſi in uſu habeatur.

In ζω.

Etiam ſi poteſtate duplex conſonans præceſſerit ω. ut eſt ζ. illud idem intelligendũ, quia ſi futurum in ξω. deſiuerit, medium præteritum γ. ſibi uendicabit. ut κράζω, κράξω, κέκραγα. Si σ. δ. ut φράζω, φράσω, πέφραδα.

In πτω. κτω μνω.

At ſi duæ diuerſæ fuerint conſonantes, hoc eſt, πτ. κτ. & μν. medium præteritum priorem aſſumit,

mit,quum ſit proprium coniugationis χαρακτηριστικόν. ut
τύπτω. μέσος παρακείμενος τέτυπα. τίκτω,τέτοκα. τέμνω,τέτομα.
Nam τ. & ν. quũ per παρέμπτωσιν extrinſecus accerſita ſint,
χαρακτηριστικὰ coniugationis eſſe non poſſunt. Quædam ta
men inueniuntur quæ partim β. habent ante ω, partim ue= In βω. φω.
rò φ. ut βλάβω. κρύβω. καλύβω. & σκάφω. quæ quum & ipſa τ.
aliunde ſibi adſciſcant, opus eſt ut β. quæ media eſt, & φ. ad
ſpirata, in legitimam ac ſibi correſpondentem tenuem uer
tant, π. ſcilicet, ut tenuis tenuem (ſecundum regulæ præce=
ptionem) antecedat. hoc eſt, πτ. ſicut κτ. quandoquidem
neq; β. neq; φ. ulla ratione τ. præcedere poteſt, ob incon=
gruam conſonantiũ ſtructuram. Idcirco βλάπτω dicendum
erit, non autem βλάβτω: ſic κρύπτω, καλύπτω, σκάπτω. non au=
tem κρύβτω, καλύβτω, & σκάφτω. Attamen præterita media
ſuorum perfectorum propriam ſeruant figuratiuam. ut βέ=
βλαβα. κέκρυβα. κεκάλυβα. ἔσκαφα. Et quoniam à ſingulis hu
iuſmodi uerborum ſingula deriuantur nomina uerbalia,
hoc eſt, βλάβη, ἀπὸ τοῦ βλάβω. & κρύβη, ἀπὸ τοῦ κρύβω. & καλύ=
βη, ἀπὸ τοῦ καλύβω. & σκαφὴ, ἀπὸ τοῦ σκάφω, &c. orta eſt illa com
munis regula quæ dicit. ὅτι ὁ ἐνεστὼς διὰ δύο συμφώνων ἐκφέρε= Regula.
ται, τότε ὁ μέσος παρακείμενος φυλάττει τὸ σύμφωνον τοῦ ῥηματι=
κοῦ, ὅπερ ἀπὸ τοῦ ἐνεστῶτος παράγεται. Quæ quidem nomina
prius nobis diſcenda erunt, quàm uerba ipſa à quibus de=
ducuntur, &c. Sic & θάπτω dixerim ἐκ τοῦ θάφω, ſiue τάφω.
necnon & βάπτω ἐκ τοῦ βάφω fieri: mutata utrobiq; adſpirata
in τ. tenuem, ut ſupra. Idcirco τέταφα & βέβαφα media præ
terita dices, ſi in uſu haberentur. Nec ignoro Etymologũ Etymolo=
autorem aliam horum uerborũ à remotis accerſitam tra= gus.
dere originem. μίμνω tamen ἐκ τοῦ μένω, τροπῇ τοῦ ε. εἰς ι. ὡς ἔ=
χω, ἴχω, ν. habet τὸ χαρακτηριστικόν. unde præteritũ medium
μέμονα. μ. enim addititia eſt, tametſi priorem in ſyllaba lo=
cum occupet, ut congrua copulandi literas ratio ſeruare=
tur: quia μ. præcedere literam ν. poteſt. ut μνῆμα, ſubſequi
non poteſt. Eodem pacto in uerbo πίπτω, quod à πέτω fit: ſi=
cut à τέκω, τίκτω, τροπῇ τοῦ ε. εἰς ι. Π. conſonans primum ſyl
labæ locum poſſidet, licet extrinſecus adducatur: quia τ. li=
teræ (quanquàm & ipſa tenuis ſit) ſubijci non patitur. & ſic
in alijs huiuſmodi ſi qua inueniantur. In quibus conſyde=

randum eſt, quæ nam ſit propria conſonans uerbi primitiui, & quæ extrinſecus ſumpta. ut ἔπω, ἕσπω. & τέκω, τίκτω. ſed de hoc ſatis. Eſt etiam parium ſyllabarum medium præteritum cum actiuo in uerbis grauitonis. ut τέτυφα, τέτυπα. In circunflexis uerò una minuitur ſyllaba. ut δεδούπηκα, δέδουπα. Penultimã quoque habet eandem cum actiuo. ut τέτυφα, τέτυπα. Sed quoniam & hæc & reliqua omnia quæ ad uerbi medij formationẽ inflectionemque pertinent, iam hoc in loco ſequi debebant, ſatis ſuperque (ut puto) in primo tractatu complexus ſum, nihil aliud addendum aut repetendum putaui. Igitur ad grauitonorum uerborum exempla tranſitum faciens, ad ſingulas cõiugationes pertinentia ſcribere decreui: quorũ quidem λείβω per omneis modos, numerosque, ac perſonas, ſecundum rationem uariorum idiomatum primi exempli locum ſibi uendicabit.

Penultima præteriti medij.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ ΤΩΝ ΒΑΡΥΤΟΝΩΝ ῬΗΜΑΤΩΝ.

Exempla primæ coniugationis.

Ὁριστικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστώς.

Indicatiuus actiuus.

ΛΕίβω, λείβεις, λείβει. καὶ δωρικῶς λείβες, λείβε. καὶ αἰολικῶς λείβης, λείβη. Δυϊκά. λείβετον, λείβετον. Πληθυντικά. λείβομεν, λείβετε, λείβουσι. καὶ δωρικῶς λείβομες, λείβετε, λείβοντι.

Præteritum imperfect. Παρατ. Ἔλειβον, ἔλειβες, ἔλειβε, καὶ ἰωνικῶς λείβεσκε. Δυϊκά. ἐλείβετον, ἐλειβέτην. Πληθυν. ἐλείβομεν, καὶ δωρικῶς ἐλείβομες. ἐλείβετε, ἔλειβον, καὶ βοιωτικῶς ἐλείβοσαν.

Præteritum perfectum. Παρακει. Λέλειφα, λέλειφας, λέλειφε. Δυϊκά. λελείφατον, λελείφατον. Πληθυντικά. λελείφαμεν, λελείφατε, λελείφασι. καὶ δωρικῶς λελείφαμες, λελείφατε, λελείφαντι. καὶ ἀττικῶς εἴλειφα, εἴληφας, εἴληφε. &c.

Præteritum plusquàm perfectum. Ὑπερσυν. Ἐλελείφειν, ἐλελείφεις, ἐλελείφει κοινῶς. καὶ ἐλελείφεα, ἐλελείφεας, ἐλελείφεε ἰωνικῶς. καὶ ἐλελείφη, ἐλελείφης, ἐλελείφη. διὰ τοῦ η. in prima & tertia perſona ἀττικῶς καὶ δωρικῶς. Δυϊκά. ἐλελείφειτον, ἐλελειφείτην. Πληθ. ἐλελείφειμεν, καὶ δωρικῶς ἐλελείφειμες, ἐλελείφειτε, ἐλελείφεισαν. καὶ ἀττικῶς εἰλείφειν, εἰλείφεις, εἰλείφει.

Ἀόριστος α.

Ἀόρισ.α. Ἔλειψα, ἔλειψας, ἔλειψε, καὶ ἰωνικῶς λείψασκε. Δυϊκ. ἐλείψατον, ἐλειψάτην. Πληθυντικά. Ἐλείψαμεν, καὶ δωρικῶς ἐλείψαμες. ἐλείψατε, ἔλειψαν. Indefinitum primum.

Ἀόρισ.β. Ἔλιβον, ἔλιβες, ἔλιβε, καὶ ἰωνικῶς λίβεσκε. Δυϊκά. ἐλίβετον, ἐλιβέτην. Πληθυντικά. ἐλίβομεν, καὶ δωρικῶς ἐλίβομες. ἐλίβετε, ἔλιβον, καὶ βοιωτικῶς ἐλίβοσαν. Indefi.ſecu.

Μέλλ.α. Λείψω, λείψεις, λείψει. καὶ αἰολικῶς λείψω, λείψης, λείψη. Δυϊκά. λείψετον, λείψετον. Πληθυντικά. λείψομεν, λείψετε, λείψουσι. καὶ δωρικῶς λειψῶ, λειψεῖς, λειψεῖ. Δυϊκά λειψεῖτον, λειψεῖτον. Πληθυντικά. λειψοῦμες, λειψεῖτε, λειψοῦντι. Futur.prim.

Μέλλ.β. Λιβῶ, λιβεῖς, λιβεῖ. Δυϊκά. λιβεῖτον, λιβεῖτον. Πληθυντικά. λιβοῦμεν, καὶ δωρικῶς λιβοῦμες. λιβεῖτε, λιβοῦσι. καὶ δωρικῶς λιβοῦντι. Futu. ſecun.

Προστακτικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. Imperatiuus actiuus.

Λεῖβε, λειβέτω. Δυϊκά. λείβετον, λειβέτων. Πληθ. λείβετε, λειβέτωσαν, καὶ ἀττικῶς λειβόντων.

Παρακει. καὶ ὑπερσ. Λέλειφε, λελειφέτω. Δυϊκά. λελείφετον, λελειφέτων. Πληθυντικά. λελείφετε, λελειφέτωσαν. καὶ ἀττικῶς εἴλειφε, εἰλειφέτω. καὶ τὰ λοιπά. Præter.perf. et pluſ. perf.

Ἀόρισ.α. Λεῖψον, λειψάτω. Δυϊκά. λείψατον, λειψάτων. Πληθυντ. λείψατε, λειψάτωσαν, καὶ ἀττικῶς λειψάντων. Indef. prim.

Ἀόρισ.β. Λίβε, λιβέτω. Δυϊκά. λίβετον, λιβέτων. Πληθυντικά, λίβετε, λιβέτωσαν, καὶ ἀττικῶς λιβόντων. Indefi. ſecu.

Εὐκτικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός. Optatiuus actiuus.

Λείβοιμι, λείβοις, λείβοι. Δυϊκά. λειβοίτον, λειβοίτην. Πλη. λείβοιμεν, καὶ δωρικῶς λείβοιμες. λείβοιτε, λείβοιεν.

Παρακει. καὶ ὑπερσ. Λελείφοιμι, λελείφοις, λελείφοι. Δυϊκά. λελείφοιτον, λελειφοίτην. Πληθυντικά. λελείφοιμεν, καὶ δωρικῶς λελείφοιμες. λελείφοιτε, λελείφοιεν. καὶ ἀττικῶς εἰλείφοιμι, εἰλείφοις, εἰλείφοι. Præter.perf. et pluſ. perf.

Ἀόρισ.α. Λείψαιμι, λείψαις, λείψαι. Δυϊκά. λείψαιτον, λειψαίτην. Πληθυντικά. λείψαιμεν. καὶ δωρικῶς λείψαιμες. λείψαιτε, λείψαιεν. αἰολικῶς καὶ ἀττικῶς λείψεια, λείψειας, λείψειε. Δυϊκά. λειψειάτον, λειψειάτην. Πληθυντικά. λειψείαμεν, λειψείατε, λείψειαν. Indefi.prim.

Ἀόριστος β.

Indefinitum ſecundum. ἀόρ. β. Λίβοιμι, λίβοις, λίβοι. Δυϊκά. λίβοιτον, λιβοίτην. Πληθυν. λίβοιμεν, καὶ δωρικῶς λίβοιμες. λίβοιτε, λίβοιεν.

Futur. prim. Μέλλ. α. Λείψοιμι, λείψοις, λείψοι. Δυϊ. Λείψοιτον, λειψοίτην. Πλ. Λείψοιμεν, καὶ δωρικῶς λείψοιμες. λείψοιτε, λείψοιεν.

Futurum ſecundum. Μέλλ. β. Λιβοῖμι, λιβοῖς, λιβοῖ. Δυϊκά. Λιβοῖτον, λιβοίτην. Πληθ. Λιβοῖμεν, καὶ δωρικῶς λιβοῖμες. λιβοῖτε, λιβοῖεν.

Subiunctiuus. Ὑποτακτικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

ἐὰν Λείβω, λείβῃς, λείβῃ. Δυϊκά. ἐὰν λείβητον, λείβητον. Πληθυντικά. ἐὰν λείβωμεν, καὶ δωρικῶς λείβωμες. λείβητε, λείβωσι.

Præteritum plusquàm perfectum. Παρακ. καὶ ὑπερσ. ἐὰν Λελείφω, λελείφῃς, λελείφῃ. Δυϊκά. ἐὰν λελείφητον, λελείφητον. Πληθυντικά. ἐὰν λελείφωμεν, καὶ δωρικῶς λελείφωμες, λελείφητε, λελείφωσι. καὶ ἀττικῶς, ἐὰν ἐλείφω, ἐλείφῃς, ἐλείφῃ.

Indefinitum primum. ἀόριστ. α. ἐὰν Λείψω, λείψῃς, λείψῃ. Δυϊκά. ἐὰν λείψητον, λείψητον. Πληθυντικά. ἐὰν λείψωμεν, καὶ δωρικῶς λείψωμες, λείψητε, λείψωσι.

Indefinitum ſecundum. ἀόριστ. β. ἐὰν Λίβω, λίβῃς, λίβῃ. Δυϊκά. ἐὰν λίβητον, λίβητον. Πληθυντικά. ἐὰν λίβωμεν, καὶ δωρικῶς λίβωμες. λίβητε, λίβωσι.

Infinitiuus actiuus. Ἀπαρέμφατα ἐνεργητικά. Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Λείβειν κοινῶς. καὶ λεῖβεν δωρικῶς. καὶ λείβην αἰολικῶς καὶ δωρικῶς. καὶ λειβέμεναι ἀττικῶς καὶ δωρικῶς. καὶ λειβέμεν ἰωνικῶς.

Præteritum perfectum. et plusquàm perfectum. Παρακει. καὶ ὑπερσ. Λελειφέναι, καὶ ἀττικῶς ἐλλειφέναι. καὶ λελειφέμεναι ἀττικῶς καὶ δωρικῶς. καὶ λελειφέμεν ἰωνικῶς.

Indefin. pri. ἀόριστ. α. Λεῖψαι κοινῶς. καὶ λειψέμεναι ἀττικῶς καὶ δωρικῶς. καὶ λειψέμεν ἰωνικῶς.

Indefinitum ſecundum. ἀόριστ. β. Λιβεῖν κοινῶς. καὶ λιβέν δωρικῶς. καὶ λιβέμεναι ἀττικῶς καὶ δωρικῶς. καὶ λιβέμεν, καὶ λιβέειν ἰωνικῶς.

Futur. prim. μέλλ. α. Λείψειν, ſicut & præſens.

Futu. ſecun. μέλλ. β. Λιβεῖν, quemadmodum & ſecundus aoriſtus.

Ὁριστικὰ παθητικά. Ἐνεστώς.

Indicatiuus paſſiuus. ΛΕίβομαι, λείβῃ κοινῶς, καὶ λείβει ἀττικῶς. καὶ λείβεαι ἰωνικῶς. λείβεται. Δυϊκά. λειβόμεθον, λείβεσθον, λείβεσθον. Πληθυντικά. λειβόμεθα κοινῶς, καὶ λειβόμεσθα

δωρικῶς

δωρικῶς ϗ ἰωνικῶς. λείβεσθε, λείβονται.
παρατ. Ελειβόμην, ἐλείβου κοινῶς. ϗ ἐλείβεο ἰωνικῶς. ϗ ἐλεί- Præteritum
βευ δωρικῶς. ἐλείβετο. Δ. ἐλειβόμεθον, ἐλείβεσθον, imperfect.
ἐλειβέσθην. Π. ἐλειβόμεθα κοινῶς. ϗ ἐλειβόμεσθα δω-
ρικῶς ϗ ἰωνικῶς. ἐλείβεσθε, ἐλείβοντο.

παρακ. Λέλειμμαι, λέλειψαι, λέλειπται. Δ. λελείμμεθον, λέ- Præt. perfe.
λειφθον, λέλειφθον. Π. λελείμμεθα κοινῶς. ϗ λελείμ-
μεσθα δωρικῶς. ϗ ἰωνικῶς λέλειφθε. λελειμμένοι εἰσίν. ϗ
ἰωνικῶς λελείφαται. ἀττικῶς uerò εἴλειμμαι, εἴλειψαι,
εἴλειπται.

ὑπερσ. Ελελείμμην, ἐλέλειψο, ἐλέλειπτο. Δ. ἐλελείμμεθον, Præteritum plusquàm.
ἐλέλειφθον, ἐλελείφθην. Π. ἐλελείμμεθα κοινῶς. ϗ
ἐλελείμμεσθα δωρικῶς. ϗ ἰωνικῶς ἐλέλειφθε. ἐλελειμμένοι
ἦσαν. ϗ ἰωνικῶς ἐλελείφατο. ἀττικῶς uerò εἰλείμμην,
εἴλειψο, εἴλειπτο.

ἀόρ.α. Ελείφθην, ἐλείφθης, ἐλείφθη. Δ. ἐλείφθητον, ἐλειφθή- Indefin. pri.
την. Π. ἐλείφθημεν. ϗ δωρικῶς ἐλείφθημες, ἐλείφθη-
τε, ἐλείφθησαν, ϗ βοιωτικῶς ἔλειφθεν.

ἀόρ.β. Ελίβην, ἐλίβης, ἐλίβη. Δ. ἐλίβητον, ἐλιβήτην. Π. Indef. secun.
ἐλίβημεν. ϗ δωρικῶς ἐλίβημες. ἐλίβητε, ἐλίβησαν. ϗ
βοιωτικῶς ἔλιβεν.

μέλλ.α. Λειφθήσομαι, λειφθήσῃ κοινῶς. ϗ λειφθήσει ἀττικῶς. ϗ λει- Futur. pri.
φθήσεαι ἰωνικῶς. λειφθήσεται. Δ. λειφθησόμεθον, λει-
φθήσεσθον, λειφθήσεσθον, Π. λειφθησόμεθα. ϗ δωρι-
κῶς λειφθησόμεσθα. λειφθήσεσθε. λειφθήσονται.

μέλλ.β. Λιβήσομαι, λιβήσῃ κοινῶς. ϗ λιβήσει ἀττικῶς. ϗ λιβήσεαι Futu. secun.
ἰωνικῶς. λιβήσεται. Δ. λιβησόμεθον, λιβήσεσθον, λι-
βήσεσθον. Π. λιβησόμεθα, ϗ δωρικῶς λιβησόμεσθα.
λιβήσεσθε. λιβήσονται.

μετ' ὀλ. Λελείψομαι, λελείψῃ κοινῶς. ϗ λελείψει ἀττικῶς. ϗ λελεί- Mox futur.
μέλλ. ψεαι ἰωνικῶς. λελείψεται. Δ. λελειψόμεθον, λελείψε-
σθον, λελείψεσθον. Π. λελειψόμεθα. ϗ δωρικῶς λελει-
ψόμεσθα. λελείψεσθε, λελείψονται.

Προςακτικὰ παθητικά. Ενεςῶς ϗ Παρατατικός.

Λείβου κοινῶς. ϗ λείβεο ἰωνικῶς. ϗ λείβευ δωρικῶς, Imperatiuus passiuus.
λειβέσθω. Δυϊκά. λείβεσθον, λειβέσθων. Πλη. λεί-
βεσθε, λειβέσθωσαν, ϗ ἀττικῶς λειβέσθων.

Præteritum plusquàm perfectum. — παρακ. καὶ ὑπερσ. — Λέλειψο, λελείφθω. Δ. λέλειφθον, λελείφθων. Π. λέλειφθε, λελείφθωσαν, καὶ ἀττικῶς ἔλειψο, ἐλείφθω.

Indef. prim. — ἀόρ. α. — Λείφθητι, λειφθήτω. Δ. λείφθητον, λειφθήτων. Π. λείφθητε, λειφθήτωσαν.

Indefi. ſecu. — ἀόρ. β. — Λίβηθι, λιβήτω. Δυϊκά. λίβητον, λιβήτων. Π. λίβητε, λιβήτωσαν.

Εὐκτικὰ παθητικά. Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Optatiuus Paſſiuus. — Λειβοίμην, λείβοιο, λείβοιτο. Δ. λειβοίμεθον, λειβοίσθον, λειβοίσθην. Π. λειβοίμεθα, καὶ δωρικῶς λειβοίμεσθα, λείβοισθε, λείβοιντο, καὶ ποιητικῶς λειβοίατο.

Præter. perf. et pluſ. perf. — παρακ. καὶ ὑπερσ. — Λελειμμένος εἴην, εἴης, εἴη. Δ. λελειμμένω εἴητον, εἰήτην. Π. λελειμμένοι εἴημεν, εἴητε, εἴησαν. καὶ ἀττικῶς ἐλειμμένος εἴην, εἴης, εἴη. καὶ τὰ λοιπά.

Indefi. prim. — ἀόρ. α — Λειφθείην, λειφθείης, λειφθείη. Δ. λειφθείητον, λειφθειήτην. Π. λειφθείημεν. καὶ δωρ. λειφθείημες. λειφθείητε, λειφθείησαν. καὶ συγκοπῇ λειφθεῖμεν, λειφθεῖτε, λειφθεῖεν.

Indefi. ſecu. — ἀόρ. β. — Λιβείην, λιβείης, λιβείη. Δ. λιβείητον, λιβειήτην. Π. λιβείημεν. καὶ δωρικῶς λιβείημες. λιβείητε, λιβείησαν. καὶ συγκοπῇ λιβεῖμεν, λιβεῖτε, λιβεῖεν.

Futur. prim. — μέλλ. α. — Λειφθησοίμην, λειφθήσοιο, λειφθήσοιτο. Δ. λειφθησοίμεθον, λειφθήσοισθον, λειφθησοίσθην. Π. λειφθησοίμεθα. καὶ δωρικῶς λειφθησοίμεσθα. λειφθήσοισθε, λειφθήσοιντο. καὶ ποιητικῶς λειφθησοίατο.

Futu. ſecun. — μέλλ. β. — Λιβησοίμην, λιβήσοιο, λιβήσοιτο. Δ. λιβησοίμεθον, λιβήσοισθον, λιβησοίσθην. Π. λιβησοίμεθα. καὶ δωρικῶς λιβησοίμεσθα, λιβήσοισθε, λιβήσοιντο. καὶ ποιητικῶς λιβησοίατο.

Ὑποτακτικὰ παθητικά. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατ.

Subiunctiuus paſſiuus — ἐὰν Λείβωμαι, λείβῃ κοινῶς, καὶ λείβηαι ἰωνικῶς. λείβηται. Δ. ἐὰν λειβώμεθον, λείβησθον, λείβησθον. Π. ἐὰν λειβώμεθα, καὶ δωρικῶς λειβώμεσθα. λείβησθε, λείβωνται.

Præter. perf. et pluſ. perf. — παρακ. καὶ ὑπερσ. — Λελειμμένος ἐὰν ὦ, ᾖς, ᾖ. Δυϊκά. λελειμμένω ἐὰν ἦτον, ἦτον. Πλη. λελειμμένοι ἐὰν ὦμεν, ἦτε, ὦσι. καὶ ἀττικῶς ἐλειμμένος ἐὰν ὦ, ᾖς, ᾖ. καὶ τὰ λοιπά.

Indefinitum primum. — ἀόρ. α. — ἐὰν Λειφθῶ, λειφθῇς, λειφθῇ. Δ. ἐὰν λειφθῆτον, λειφθῆτον. Π. ἐὰν λειφθῶμεν, καὶ δωρικῶς λειφθῶμες. λειφθῆτε, λειφθῶσι.

ἀόρ. β. ἐὰν λιβῶ, λιβῇς, λιβῇ. Δ. ἐὰν λιβῆτον, λιβῆτον. Indef. ſecu.
Π. ἐὰν λιβῶμεν, καὶ δωρικῶς λιβῶμες. λιβῆτε, λιβῶσι.

Ἀπαρέμφατα παθητικά. Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Λείβεσθαι. παρακ. καὶ ὑπερσ. λελεῖφθαι, καὶ ἀττικῶς ἐλεῖφθαι. ἀόρ. α. λειφθῆναι κοινῶς, καὶ λειφθήμεναι ἀττικῶς καὶ δωρικῶς, καὶ λειφθῆμεν ἰωνικῶς. Infinitiuus paſſiuus.

ἀόρ. β. Λιβῆναι κοινῶς, καὶ λιβήμεναι ἀττικῶς καὶ δωρικῶς, καὶ λιβῆμεν ἰωνικῶς.

μέλλ. α. Λειφθήσεσθαι. μέλλ. β. λιβήσεσθαι. μετ' ὀλί. μέλλ. λελείψεσθαι.

Ὁριστικὰ μέσα. Ἐνεστώς.

ΛΕίβομαι, λείβῃ κοινῶς, καὶ λείβει ἀττικῶς, καὶ λείβεαι ἰωνικῶς. λείβεται. καὶ τὰ λοιπὰ ad paſſiuorum ſimilitudinem. Indicatiuus medius.

παρατ. Ἐλειβόμην, ἐλείβου κοινῶς, καὶ ἐλείβεο ἰωνικῶς, καὶ ἐλείβευ δωρικῶς. ἐλείβετο. Præt. imper.

παρακ. Λέλοιβα, λέλοιβας, λέλοιβε. Δ. λελοίβατον, λελοίβατον. Π. λελοίβαμεν, καὶ δωρικῶς λελοίβαμες. λελοίβατε, λελοίβασι. καὶ ἀττικῶς ἔλοιβα, ἔλοιβας, ἔλοιβε. Præt. perf.

ὑπερσ. Ἐλελοίβειν, ἐλελοίβεις, ἐλελοίβει κοινῶς, καὶ ἐλελοίβεα ἐλελοίβεις. ἐλελοίβεε ἰωνικῶς, καὶ ἐλελοίβη, ἐλελοίβης, ἐλελοίβη ἀττικῶς. Δυϊκά. ἐλελείβοιτον, ἐλελοιβείτην. Πληθυν. ἐλελοίβεμεν, καὶ δωρικῶς ἐλελοίβεμες, ἐλελοίβετε, ἐλελοίβεσαν. καὶ ἀττικῶς ἐλοίβειν, ἐλοίβεις, ἐλοίβει. Præt. pluſ.

ἀόρ. α. Ἐλειψάμην, ἐλείψω κοινῶς. καὶ ἐλείψαο ἰωνικῶς. ἐλείψατο. Δυϊκά. ἐλειψάμεθον, ἐλείψασθον, ἐλειψάσθην. Π. ἐλειψάμεθα. καὶ δωρικῶς ἐλειψάμεσθα. ἐλείψασθε, ἐλείψαντο. Indef. pri.

ἀόρ. β. Ἐλιβόμην, ἐλίβου κοινῶς. καὶ ἐλείβεο ἰωνικῶς. καὶ ἐλίβευ δωρικῶς. ἐλίβετο. Δυϊκά. ἐλιβόμεθον, ἐλίβεσθον, ἐλιβέσθην. Πληθυν. ἐλιβόμεθα. καὶ δωρικῶς ἐλιβόμεσθα. ἐλίβεσθε, ἐλίβοντο. Indef. ſecun.

μέλλ. α. Λείψομαι, λείψῃ κοινῶς. καὶ λείψει ἀττικῶς. καὶ λείψεαι ἰωνικῶς. λείψεται. Futur. pri.

Futu.ſecun. μέλλ.β. Λιβοῦμαι, λιβῇ κοινῶς. ϗ λιβεῖ ἀττικῶς. ϗ λιβέαι ἰωνικῶς. λιβεῖται.

Προσακτικὰ μέσα. Ενεσὼς ϗ παρατατικός.

Imperatiuus medius. Λείβου κοινῶς. ϗ λείβεο ἰωνικῶς. ϗ λείβευ δωρ. λειβέσθω.

Præt. perfe. et pluſquàm perfectum. παρακ. ϗ ὑπερσ. Λέλοιβε, λελοιβέτω. Δ. λέλοιβετον, λελοιβέτων. Πλη. λελοίβετε, λελοιβέτωσαν. ϗ ἀττικῶς ἔλοιβε, εἰλοιβέτω.

Indefin. pri. ἀόρ. α. Λεῖψαι, λειψάσθω. Δ. λείψασθον, λειψάσθων. Π. λείψασθε, λειψάσθωσαν. ϗ ἀττικῶς λειψάσθων.

Indef.ſecun. ἀόρ. β. Λιβοῦ, λιβέσθω. Δ. λίβεσθον, λιβέσθων. Π. λίβεσθε, λιβέσθωσαν. ϗ ἀττικῶς λιβέσθων.

Εὐκτικὰ μέσα. Ενεσῶς ϗ παρατατικός.

Optatiuus medius. Λειβοίμην, λείβοιο, λείβοιτο. Δ. λειβοίμεθον, λείβοισθον, λειβοίσθην. Π. λειβοίμεθα. ϗ δωρικῶς λειβοίμεσθα. λείβοισθε, λείβοιντο. ϗ ποιητικῶς λειβοίατο.

Præt. perfe. et pluſquã. παρακ. ϗ ὑπερσ. Λελοίβοιμι, λελοίβοις, λελοίβοι. Δ. λελοίβοιτον, λελοιβοίτην. Π. λελοίβοιμεν. ϗ δωρικῶς λελοίβοιμες. λελοίβοιτε, λελοίβοιεν. ϗ ἀττικῶς εἰλοίβοιμι, εἰλοίβοις, εἰλοίβοι.

Indefin.pri. ἀόρ. α. Λειψαίμην, λείψαιο, λείψαιτο. Δ. λειψαίμεθον, λείψαισθον, λειψαίσθην. Π. λειψαίμεθα. ϗ δωρικῶς λειψαίμεσθα. λείψαισθε,, λείψαιντο ϗ ποιητικῶς λειψαίατο.

Indef.ſecun. ἀόρ. β. Λιβοίμην, λίβοιο, λίβοιτο. Δ. λιβοίμεθον, λίβοισθον, λιβοίσθην. Π. λιβοίμεθα. ϗ δωρικῶς λιβοίμεσθα. λίβοισθε, λίβοιντο. ϗ ποιητικῶς λιβοίατο.

Futur.pri. μέλλ.α Λειψοίμην, λείψοιο, λείψοιτο. Δυϊκά. λειψοίμεθον, λείψοισθον, λειψοίσθην. Π λειψοίμεθα. ϗ δωρικ. λειψοίμεσθα. λείψοισθε, λείψοιντο. ϗ ποιητικῶς λειψοίατο.

Futu.ſecun. μέλλ.β. Λιβοίμην, λιβοῖο, λιβοῖτο. Δ. λιβοίμεθον, λίβοισθον, λιβοίσθην. Π. λιβοίμεθα. ϗ δωρικ. λιβοίμεσθα. λίβοισθε, λιβοῖντο. ϗ ποιητικῶς λιβοίατο.

Ὑποτακτικὰ μέσα. Ενεσὼς ϗ παρατατικός.

Subiunctiuus medius. ἐὰν λείβωμαι, λείβῃ κοινῶς. ϗ λείβηαι ἰωνικῶς. λείβηται. ϗ τὰ λοιπά.

παρακ. ϗ ἐὰν λελοίβω, λελοίβῃς, λελοίβῃ. Δ. ἐὰν λελοίβη

ὑπερσυν. τον, λελοίβητον. Πληθυντικά. ἐὰν λελοίβωμεν, καὶ δωρικῶς λελοίβωμες. λελοίβητε, λελοίβωσι. καὶ ἀττικῶς ἐὰν ἐλλοίβω, ἐλλοίβῃς, ἐλλοίβῃ.

Αόρισ. α. ἐὰν Λείψωμαι, λείψῃ κοινῶς. καὶ λείψηαι ἰωνικῶς. λείψηται. Δυϊκά. ἐὰν λειψώμεθον, λείψησθον. λείψησθον. Πληθυντικά. ἐὰν λειψώμεθα, καὶ δωρικῶς λειψόμεσθα. λείψησθε, λείψωνται. — Indefinitum primum.

Αόρισ. β. ἐὰν Λίβωμαι, λίβῃ κοινῶς. καὶ λίβηαι ἰωνικῶς. λίβηται. Δυϊκά. ἐὰν λιβώμεθον, λίβησθον, λίβησθον. Πληθυντικά. ἐὰν λιβώμεθα, καὶ δωρικῶς λιβώμεσθα. λίβησθε, λίβωνται. — Indefinitum ſecundum.

Απαρέμφατα μέσα. Ενεστὼς καὶ παρατατικός. — Infinitiuus medius.

Λείβεσθαι. Παρακείμενος. καὶ ὑπερσυντέλικος.
λελοιβέναι κοινῶς. καὶ ἐλλοιβέναι ἀττικῶς, καὶ λελοιβέμεναι δωρικῶς, καὶ ἀττικῶς, καὶ λελοιβέμεν ἰωνικῶς.

Αόριστος α. λείψασθαι. Αόριστος β. λιβέσθαι.
Μέλλων α. λείψεσθαι. Μέλλων β. λιβεῖσθαι.

Exempla aliorum uerborum grauitonorũ per tria genera diſtincta, actiuum ſcilicet, paſſiuum, & mediũ, in modo indicatiuo tantum.

ΠΡΩΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ.

Exempla primæ coniugationis. Verto.

	Ενεργητικά.	Παθητικά.	μέσα.
Ενεστώς.	ΤΡέπω.	τρέπομαι.	τρέπομαι.
Παρατ.	ἔτρεφον.	ἐτρεπόμην.	ἐτρεπόμην.
Παρακ.	τέτρεφα.	τέτραμμαι.	τέτροπα.
ἀττικῶς	τέτροφα.		
ὑπερσυν.	ἐτετρέφειν.	ἐτετράμμην.	ἐτετρόπειν.
ἀττικῶς	ἐτετρόφειν.		
Αόρισ. α.	ἔτρεψα.	ἐτρέφθην.	ἐτρεψάμην.
Αόρισ. β.	ἔτραπον.	ἐτράπην.	ἐτραπόμην.
Μέλλ. α.	τρέψω.	τρεφθήσομαι.	τρέψομαι.
Μέλλ. β.	τραπῶ.	τραπήσομαι.	τραποῦμαι.
Μετ' ὀλίγον μέλλων.		τετράψομαι.	

		Ενεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.
Scribo.	Ενεστώς.	Γράφω.	γράφομαι.	γράφομαι.
	Παρατ.	ἔγραφον.	ἐγραφόμην.	ἐγραφόμην.
	Παρακ.	γέγραφα.	γέγραμμαι.	γέγραφα.
	ὑπερσυν.	ἐγεγράφειν.	ἐγεγράμμην.	ἐγεγράφειν.
	Αόρισ. α.	ἔγραψα.	ἐγράφθην.	ἐγραψάμην.
	Αόρισ. β.	ἔγραφον.	ἐγράφην.	ἐγραφόμην.
	Μέλλ. α.	γράψω.	γραφθήσομαι.	γράψομαι.
	Μέλλ. β.	γραφῶ.	γραφήσομαι.	γραφοῦμαι.
	Μετ' ὀλίγον μέλλων.		γεγράψομαι.	

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΥΖΥΓΙΑ.

		Ενεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.
Secunda coniugatio. Dico.	Ενεστώς.	Λέγω.	λέγομαι.	λέγομαι.
	παρατ.	ἔλεγον.	ἐλεγόμην.	ἐλεγόμην.
	παρακ.	λέλεχα.	λέλεγμαι.	λέλογα.
	ἀττικῶς λέλοχα.			
	Ὑπερσυν.	ἐλελέχειν.	ἐλελέγμην.	ἐλελόγειν.
	ἀττικῶς ἐλελόχειν.			
	ἀόρισ. α.	ἔλεξα.	ἐλέχθην.	ἐλεξάμην.
	ἀόρισ. β.	ἔλεγον.	ἐλέγην.	ἐλεγόμην.
	μέλλ. α.	λέξω.	λεχθήσομαι.	λέξομαι.
	μέλλ. β.	λεγῶ.	λεγήσομαι.	λεγοῦμαι.
	μετ' ὀλίγον μέλλων.		λελέξομαι.	

		Ενεργητικά.	Παθητικά.	μέσα.
Mordeo.	Ενεστώς.	Δήκω.	δήκομαι.	δήκομαι.
	Παρατ.	ἔδηκον.	ἐδηκόμην.	ἐδηκόμην.
	Παρακ.	δέδηχα.	δέδηγμαι.	δέδηκα.
	Ὑπερσυν.	ἐδεδήχειν.	ἐδεδήγμην.	ἐδεδήκειν.
	ἀόρισ. α.	ἔδηξα.	ἐδήχθην.	ἐδηξάμην.
	ἀόρισ. β	ἔδακον.	ἐδάκην.	ἐδακόμην.
	Μέλλ. α.	δήξω.	δηχθήσομαι.	δήξομαι.
	Μέλλ. β.	δακῶ.	δακήσομαι.	δακοῦμαι.
	Μετ' ὀλίγον μέλλων.		δεδήξομαι.	

Ενεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.	
Ενεστώς. Τρύχω.	τρύχομαι.	τρύχομαι.	Vexo.
Παρατ. ἔτρυχον.	ἐτρυχόμην.	ἐτρυχόμην.	
Παρακει. τέτρυχα.	τέτρυγμαι.	τέτρυχα.	
Υπερσυν. ἐτετρύχειν.	ἐτετρύγμην.	ἐτετρύχειν.	
Αόρισ. α. ἔτρυχα.	ἐτρύχθην.	ἐτρυξάμην.	
Αόρισ. β. ἔτρυχον.	ἐτρύχην.	ἐτρυχόμην.	
Μέλλ. α. τρύξω.	τρυχθήσομαι.	τρύξομαι.	
Μέλλ. β. τρυχῶ.	τρυχήσομαι.	τρυχοῦμαι.	
Μετ' ὀλίγον μέλλων.	τετρύξομαι.		

ΤΡΙΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ.

Ενεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.	Tertia conjugatio.
Ενεστώς. Ἄδω.	ἄδομαι.	ἄδομαι.	
Παρατ. ᾖδον.	ᾐδόμην.	ᾐδόμην.	Cano.
Παρακ. ᾖκα.	ᾖσμαι.	ᾖδα.	
Υπερσυν. ᾔκειν.	ᾔσμην.	ᾔδειν.	
Αόρισ. α. ᾖσα.	ᾔσθην.	ᾐσάμην.	
Αόρισ. β. ᾖδον.	ᾔδην.	ᾐδόμην.	
Μέλλ. α. ἄσω.	ᾀσθήσομαι.	ἄσομαι.	
Μέλλ. β. ᾀδῶ.	ᾀδήσομαι.	ᾀδοῦμαι.	
Μετ' ὀλίγον μέλλων.	ᾔσομαι.		

Ενεργητικά.	Παθητικά	Μέσα.	
Ενεστώς. Πείθω.	πείθομαι.	πείθομαι.	
Παρατ. ἔπειθον.	ἐπειθόμην.	ἐπειθόμην.	Suadeo.
Παρακει. πέπεικα.	πέπεισμαι.	πέποιθα.	
Υπερσυν. ἐπεπείκειν.	ἐπεπείσμην.	ἐπεποίθειν.	
Αόρισ. α. ἔπεισα.	ἐπείσθην.	ἐπεισάμην.	
Αόρισ. β. ἔπιθον.	ἐπίθην.	ἐπιθόμην.	
Μέλλ. α. πείσω.	πεισθήσομαι.	πείσομαι.	
Μέλλ. β. πιθῶ.	πιθήσομαι.	πιθοῦμαι.	
Μετ' ὀλίγον μέλλων.	πεπείσομαι.		

	Ενεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.
Venio,	Ενεστώς. Ελεύθω.	ἐλεύθομαι.	ἐλεύθομαι.
	Παρατ. ἤλευθον.	ἠλευθόμην.	ἠλευθόμην.
	Παρακ. ἤλευκα.	ἤλευσμαι.	ἤλευθα.
	ἀττικῶς ἐλήλυκα.	ἐλήλυσμαι.	ἐλήλυθα.
	ὑπερσυν. ἠλεύκειν.	ἠλεύσμην.	ἠλεύθειν.
	ἀττικῶς ἐληλύκειν.	ἐληλύσμην.	ἐληλύθειν.
	ἀόριστ. α. ἤλευσα.	ἠλεύσθην.	ἠλευσάμην.
	ἀόρ. β. ἤλυθον.	ἠλύθην.	ἠλυθόμην.
	συγκοπῇ ἦλθον.		ἠλθόμην.
	Μέλλ. α. ἐλεύσω.	ἐλευσθήσομαι.	ἐλεύσομαι.
	Μέλλ. β. ἐλυθῶ, καὶ ἐλθῶ.	ἐλυθήσομαι.	ἐλυθοῦμαι, καὶ ἐλθοῦμαι.
	μετ' ὀλίγον μέλλων.	ἠλεύσομαι.	
	καὶ ἀττικῶς	ἐληλύσομαι.	

ΤΕΤΑΡΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ.

	Ενεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.
Quarta con iugatio. Differo.	Ενεστώς. Φράζω.	φράζομαι.	φράζομαι.
	Παρατ. ἔφραζον.	ἐφραζόμην.	ἐφραζόμην.
	Παρακ. πέφρακα.	πέφρασμαι.	πέφραδα.
	ὑπερσυν. ἐπεφράκειν.	ἐπεφράσμην.	ἐπεφράδειν.
	Αόριστ. α. ἔφρασα.	ἐφράσθην.	ἐφρασάμην.
	Αόριστ. β. ἔφραδον.	ἐφράδην.	ἐφραδόμην.
	Μέλλ. α. φράσω.	φρασθήσομαι.	φράσομαι.
	Μέλλ. β. φραδῶ.	φραδήσομαι.	φραδοῦμαι.
	Μετ' ὀλίγον μέλλων.	πεφράσομαι.	

	Ενεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.
Fodio.	Ενεστώς. Ορύσσω.	ὀρύσσομαι.	ὀρύσσομαι.
	Παρατ. ὤρυσσον.	ὠρυσσόμην.	ὠρυσσόμην.
	Παρακ. ὤρυχα.	ὤρυγμαι.	ὤρυγα.
	ἀττικῶς ὀρώρυχα.	ὀρώρυγμαι.	ὀρώρυγα.
	Υπερσυν. ὠρύχειν.	ὠρύγμην.	ὠρύγειν.
	ἀττικῶς ὠρωρύχειν.	ὠρωρύγμην.	ὀρωρύγειν.
	Αόριστ. α. ὤρυξα.	ὠρύχθην.	ὠρυξάμην.
	Αόριστ. β. ὤρυγον.	ὠρύγην.	ὠρυγόμην.

Μέλλων. α.

μέλλ. α.	ὀρύξω.	ὀρυχθήσομαι.	ὀρύξομαι.
μέλλ. β.	ὀρυγῶ.	ὀρυγήσομαι.	ὀρυγοῦμαι.
μετ' ὀλίγον μέλλ.		ὠρύξομαι.	καὶ ἀττικῶς ὀρωρύξομαι.

ΠΕΜΠΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ.

Quinta coniugatio.

	Ἐνεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.	
Ενεστώς.	Ψάλλω.	ψάλλομαι.	ψάλλομαι.	Canto.
παρατ.	ἔψαλλον.	ἐψαλλόμην.	ἐψαλλόμην.	
παρακ.	ἔψαλκα.	ἔψαλμαι.	ἔψαλα.	
ὑπερσ.	ἐψάλκειν.	ἐψάλμην.	ἐψάλειν.	
ἀόρ. α.	ἔψηλα.	ἐψάλθην.	ἐψηλάμην.	
ἀόρ. β.	ἔψαλον.	ἐψάλην.	ἐψαλόμην.	
μέλλ. α.	ψαλῶ.	ψαλθήσομαι.	ψαλοῦμαι.	
μέλλ. β.	ψαλῶ.	ψαλήσομαι.	ψαλοῦμαι.	
μετ' ὀλίγον μέλλων.		ἐψάλσομαι.		

	Ἐνεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.	
Ενεστώς.	Στέλλω.	στέλλομαι.	στέλλομαι.	Mitto.
παρατ.	ἔστελλον.	ἐστελλόμην.	ἐστελλόμην.	
παρακ.	ἔσταλκα.	ἔσταλμαι.	ἔστολα.	
ὑπερσ.	ἐστάλκειν.	ἐστάλμην.	ἐστόλειν.	
ἀόρ. α.	ἔστειλα.	ἐστάλθην.	ἐστειλάμην.	
ἀόρ. β.	ἔσταλον.	ἐστάλην.	ἐσταλόμην.	
μέλλ. α.	στελῶ.	σταλθήσομαι.	στελοῦμαι.	
μέλλ. β.	σταλῶ.	σταλήσομαι.	σταλοῦμαι.	
μετ' ὀλίγον μέλλων.		ἐστάλσομαι.		

	Ἐνεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.	
Ενεστῶς.	Κάμνω.	κάμνομαι.	κάμνομαι.	Laboro.
παρατ.	ἔκαμνον.	ἐκαμνόμην.	ἐκαμνόμην.	
παρακ.	κεκάμηκα.	κεκάμημαι.	κέκαμα.	
συγκοπῇ	κέκμηκα.	κέκμημαι.		
ὑπερσ.	ἐκεκαμήκειν.	ἐκεκαμήμην.	ἐκεκάμειν.	
συγκοπῇ	ἐκεκμήκειν.	ἐκεκμήμην.		
ἀόρ. α.	ἔκημα.	ἐκαμήθην.	ἐκημάμην.	
συγκοπῇ		ἐκμήθην.		
ἀόρ. β.	ἔκαμον.	ἐκάμην.	ἐκαμόμην.	

	μέλλ. α.	καμῶ.	καμηθήσομαι.	καμοῦμαι.
	συγκοπὴ		κμηθήσομαι.	
	μέλλ. β.	καμῶ.	καμήσομαι.	καμοῦμαι.
	μετ' ὀλίγον μέλλων.		κεκαμήσομαι.	
	συγκοπὴ		κεκμήσομαι.	
		Ενεργητικά.	παθητικά.	Μέσα.
Incido.	Ενεστὼς.	Τέμνω.	τέμνομαι.	τέμνομαι.
	παρατ.	ἔτεμνον.	ἐτεμνόμην.	ἐτεμνόμην.
	παρακ.	τετέμηκα.	τετέμημαι.	τέτομα.
	συγκοπὴ	τέτμηκα.	τέτμημαι.	
	ὑπερσ.	ἐτετεμήκειν.	ἐτετεμήμην.	ἐτετόμειν.
	συγκοπὴ	ἐτετμήκειν.	ἐτετμήμην.	
	ἀόρ. α.	ἔτεμα.	ἐτεμήθην.	ἐτεμάμην.
	συγκοπὴ		ἐτμήθην.	
	ἀόρ. β.	ἔταμον.	ἐτάμην..	ἐταμόμην.
	μέλλ. α.	τεμῶ.	τεμηθήσομαι.	τεμοῦμαι.
	συγκοπὴ		τμηθήσομαι.	
	μέλλ. β.	ταμῶ.	ταμήσομαι.	ταμοῦμαι.
	μετ' ὀλίγον μέλλων.		τετεμήσομαι.	
	συγκοπὴ		τετμήσομαι.	
		Ενεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.
Oſtendo.	Ενεστὼς.	Φαίνω.	φαίνομαι.	φαίνομαι.
	παρατ.	ἔφαινον.	ἐφαινόμην.	ἐφαινόμην.
	παρακ.	πέφαγκα.	πέφαμμαι.	πέφηνα.
	ὑπερσ.	ἐπεφάγκειν.	ἐπεφάμμην.	ἐπεφήνειν.
	ἀόρ. α.	ἔφηνα.	ἐφάνθην.	ἐφηνάμην.
	ἀόρ. β.	ἔφανον.	ἐφάνην.	ἐφανόμην.
	μέλλ. α.	φανῶ.	φανθήσομαι.	φανοῦμαι.
	μέλλ. β.	φανῶ.	φανήσομαι.	φανοῦμαι.
	μετ' ὀλίγον μέλλων.		πεφάνσομαι.	
		Ενεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.
Inclino.	Ενεστὼς.	Κλίνω.	κλίνομαι.	κλίνομαι.
	παρατ.	ἔκλινον.	ἐκλινόμην.	ἐκλινόμην.
	παρακ.	κέκλικα.	κέκλιμαι.	κέκλινα.
	ὑπερσ.	ἐκεκλίκειν.	ἐκεκλίμην.	ἐκεκλίνειν.
	ἀόρ. α.	ἔκλινα.	ἐκλίθην.	ἐκλινάμην.

ἀόρ. β.	ἔκλινον.	ἐκλίνην.	ἐκλινόμην.	
μέλλ. α.	κλινῶ.	κλιθήσομαι.	κλινοῦμαι.	
μέλλ. β.	κλινῶ.	κλινήσομαι.	κλινοῦμαι.	
μετ' ὀλίγον μέλλων.		κεκλίσομαι.		

	Ἐνεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.	
Ἐνεστώς.	Σπείρω.	σπείρομαι.	σπείρομαι.	Semino.
παρατ.	ἔσπειρον.	ἐσπειρόμην.	ἐσπειρόμην.	
παρακ.	ἔσπαρκα.	ἔσπαρμαι.	ἔσπορα.	
ὑπερσ.	ἐσπάρκειν.	ἐσπάρμην.	ἐσπόρειν.	
ἀόρ. α.	ἔσπειρα.	ἐσπάρθην.	ἐσπειράμην.	
ἀόρ. β.	ἔσπαρον.	ἐσπάρην.	ἐσπαρόμην.	
μέλλ. α.	σπερῶ.	σπαρθήσομαι.	σπεροῦμαι.	
μέλλ. β.	σπορῶ.	σπαρήσομαι.	σπαροῦμαι.	
μετ' ὀλίγον μέλλων.		ἐσπάρσομαι.		

ΕΚΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ.

	Ἐνεργητικά	Παθητικά.	Μέσα.	Sexta coniugatio.
Ἐνεστώς.	Ἀκούω	ἀκούομαι.	ἀκούομαι.	Audio.
παρατ.	ἤκουον.	ἠκουόμην.	ἠκουόμην.	
παρακ.	ἤκουκα.	ἤκουσμαι.	ἤκουα.	
ἀττικῶς.	ἀκήκοκα.	ἀκήκοσμαι.	ἀκήκοα.	
ὑπερσ.	ἠκούκειν.	ἠκούσμην.	ἠκούειν.	
ἀττικῶς	ἠκηκόκειν.	ἠκηκόσμην.	ἠκηκόειν.	
ἀόρ. α.	ἤκουσα.	ἠκούσθην.	ἠκουσάμην.	
μέλλ. α.	ἀκούσω.	ἀκουσθήσομαι.	ἀκούσομαι.	
μετ' ὀλίγον μέλλων.		ἠκούσομαι.		
ἀττικῶς		ἀκηκόσομαι.		

	Ἐνεργητικά.	Παθητικά.	Μέσα.	
Ἐνεστώς.	Παύω.	παύομαι.	παύομαι.	Sedo.
παρατ.	ἔπαυον.	ἐπαυόμην.	ἐπαυόμην.	
παρακ.	πέπαυκα.	πέπαυμαι.	πέπαυα.	
ὑπερσ.	ἐπεπαύκειν.	ἐπεπαύμην.	ἐπεπαύειν.	
ἀόρ. α.	ἔπαυσα.	ἐπαύθην.	ἐπαυσάμην.	
ἀόρ. β.	ἔπαον.	ἐπάην.	ἐπαόμην.	
μέλλ. α.	παύσω.	παυθήσομαι.	παύσομαι.	

μέλλ.β.. Παῶ.	πχήσομαι.	παοῦμαι.
μετ' ὀλίγον μέλλων	πεπαύσομαι.	

Exempla hæc, etſi omnia in uſu non ſunt, poſita tamen ſunt, ut habeamus formam grauitonorum uerborum regulariter declinandorum, quæ ſi uariare uellemus, talis eſſet eorum inflexio.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΠΩΜΕΝΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ.

De uerbis circunflexis.

TA περισπώμενα ῥήματα, hoc eſt, circunflexa uerba à ſexta coniugatione grauitonorum fiunt, non tamen ab omnibus uerbis, ſed ab his ſolũ quæ in penultima habent ſiue ε. ſiue α. ſiue ο. ut ποιέω, βοάω, χρυσόω.

Circunflexa quare dicta.

Et dicuntur circunflexa eò quòd habeant circunflexum accentum in ultima, à qua omnis ratio accentus pendet. ut ποιῶ. βοῶ. χρυσῶ. Patiuntur autem ſynęreſim in præſenti & præterito imperfecto modi indicatiui, quæ quidem tempora in alijs modis, & etiam participijs ſimul uariantur, ut in grauitonis dictum eſt.

Annotatio.

Sed ſciendum ſynæreſim pro craſi poni, & ex præcedente uocali breui fieri ſemper, quemadmodum & in nominibus ſynæreſiatis declaratum eſt.

Circunflexorum uariæ coniugationes.

Et cum in his uerbis uariæ ſint ſynæreſes, uarias coniugationes eſſe oportet, quæ per ſupradictas treis uocaleis diſtinguuntur, quas χαρακτηριστικὰ hoc eſt, formatiuas literas appellare poſſumus, quemadmodum & conſonanteis in grauitonis. Per ea enim cognoſcimus unumquodque uerbum quotę ſit coniugationis.

Dionyſius Thrax.

Quibuſdam tamen placet, quemadmodum Dionyſius Thrax affirmat, ut per extremam ſecundarum perſonarum huiuſmodi coniugationes diſtinguantur. Nam prima coniugatio in εις. per ſynæreſim facit ſecundam perſonam contractam. ut ποιεῖς. Secunda in ᾳς. ſubſcripto ι. βοᾶς. Tertia in οις. χρυσοῖς. Eſtò igitur ε. χαρακτηρικὸν primæ coniugationis circunflexorũ. α. ſecundæ. ο. tertię. Quę quidem ſeruantur in omnibus modis, tam actiuorum, quàm paſſiuorum, quantũ ipſa natura fert, & ſi cõmunes ſynęreſiũ regulę aduerſari uideantur, proprias enim ac

diſtinctas ſynæreſeis habet unaquæque circunflexorum coniugatio. In quibus uerbis omnibus aduertendum eſt, futurum in σω. deſinens, ſuperare præſens una ſyllaba: ſi præcepta quorundam ſequi uolumus, qui ſcribunt, ποιήσω, βοήσω, χρυσώσω, & alia huiuſmodi eſſe à circunflexis. Sed analogia poſtulat, ut futura ſint à grauitonis proprijs circunflexorum, mutatis ε. & α. in η. & ο. in ω. ut ποιέω, ποιήσω. βοάω, βοήσω. χρυσόω, χρυσώσω. Licet in quibuſdam maneant immutabiles. ut τελέω, τελέσω. γελάω, γελάσω. ὀνόω, ὀνόσω, & alia. Futura circunflexor.

Penultima etiam futuri ſeruatur in præterito perfecto, & præterito pluſquàmperfecto, & in primo aoriſto in omnibus uerbis circunflexis. ut ποιήσω, πεποίηκα, ἐπεποιήκειν, ἐποίησα. βοήσω, βεβόηκα, ἐβεβοήκειν, ἐβόησα. χρυσώσω, κεχρύσωκα, ἐκεχρυσώκειν, ἐχρύσωσα. De quibus omnibus ſingulatim dicendum eſt. Penultima futuri.

DE PRIMA CONIVGATIONE CIRCVNFLEXORVM.

Prima igitur coniugatio circunflexorũ à uerbis ſextæ coniug. grauitonorũ in εω. deſinentibus, per ſynæreſim fit. ut ποιέω, ποιῶ. cuius ſecunda perſona & tertia in ει. diphthongum propriam deſinunt. ut ποιεῖς, ποιεῖ. Et habet in futuro ante σω. η. hoc eſt, quum præſens longam habeat penultimam, ſiue natura, ſiue poſitione. ut οἰκῶ, οἰκήσω. ποιῶ, ποιήσω. ἀθλῶ, ἀθλήσω. Excipitur νεικῶ, νεικέσω, quod contendo ſignificat. Νικῶ enim νικήσω ſecundæ coniugationis eſt. Excipitur & ἀρκῶ, ἀρκέσω. Etiam quum præſens in ω. purum deſiuerit, futurum habebit η. ante σω. ut νοῶ, νοήσω. Etiam ſi ancipitem habuerit præſens in penultima. ut φιλῶ, φιλήσω. κιχῶ, κιχήσω. præter ἀρῶ, ἀρέσω, & καλῶ, καλέσω. Etiam uerba deriuata à nominibus maſculinis in ος. deſinentibus. ut κτύπος, κτυπῶ, κτυπήσω. δοῦπος, δουπῶ, δουπήσω. Etiam decompoſita. ut οἰκονόμος, οἰκονομῶ. οἰκονομήσω. Etiã à grauitonis uerbis in circunflexa deducta. ut οἰκτείρω, οἰκτειρῶ, οἰκτειρήσω. ἕλκω, ἑλκῶ, ἑλκήσω. Etiam quæ indifferenter ſunt & primæ & ſecundæ coniugationis. ut ξυρῶ, ξυρεῖς, καὶ ξυρᾷς, ξυρήσω. ἐλεῶ, ἐλεεῖς, καὶ ἐλεᾷς, ἐλεήσω. γηρῶ, γηρεῖς, καὶ γηρᾷς, γηρήσω. Etiam monoſyllaba. ut σχῶ, σχήσω. ἐῶ, ἐάσω.

Prima coniugatio. Verba in ω. purum. Deriuatiua. Decompoſita. Monoſyllaba.

 μνῶ,

μυῶ μυήσω. Quæ uerò nihil horum habent, & penultima præſentis aut in ε. aut in ο. deſinat, per εσω. faciũt futurum. ut τελῶ, τελέσω. ὀλῶ, ὀλέσω. Excipiuntur μολῶ, μολήσω. τορῶ, τορήσω. ὠφελῶ, ὠφελήσω. Hæc aũt adnotantur, quæ indifferens habent futurũ.

Quæ futurum habeãt indifferens.

καλῶ, καλέσω, καὶ καλήσω. φρονῶ, φρονέσω, καὶ φρονήσω. κορῶ, κορέσω, καὶ κορήσω. φορῶ, φορέσω, καὶ φορήσω. αἰνῶ, αἰνέσω, καὶ αἰνήσω. ϖονῶ, ϖονέσω, καὶ ϖονήσω. Πονέσω quidem, ſi ad corpus referamus: ϖονήσω uerò, ſi ad animã.

Diſſyllaba.

Et aduerte, diſſyllaba in hac prima cõiugatione ex cõmuni uſu non pati ſynæreſim in prima perſ. ſingul. præſentis tẽporis.

Regula.

Nam regula eſt, ὅτι οὐδέποτε ῥῆμα ὁριστικὸν εἰς ω. λῆγον μονοσύλλαβον εὑρίσκεται ἐν χρήσει, χωρὶς εἰ μὴ εὑρεθῶσι δευτέρας συζυγίας τῶν ϖερισπωμένων. οἷον δρῶ, θλῶ, κλῶ. hoc eſt, quod nunquàm uerbum indicatiuum in ω, deſinens monoſyllabum inuenitur in uſu, niſi inueniantur ſecundæ coniugationis circunflexorum. ut δρῶ, θλῶ, κλῶ. &c. Neq; in prima plurali, neq; in tertia. Non enim dicimus ϖλέω, ϖλῶ, neq; πλέομεν, ϖλοῦμεν, neque ϖλέουσι, ϖλοῦσι. & ut plurimum accipere υ. in futuro. ut ϖλέω, ϖλεύσω. ῥέω, ῥεύσω. νέω, νεύσω

Synæreſes huius coniugationis.

Synæreſes autem huius cõiugationis, quæ ſemper ex ε. & ſequente uocali fiũt, hæ ſunt: ſcilicet ει. ου. οι. ῃ. η. ω. ſicut in primo tractatu dictum eſt.

De Optatiuo actiuo circunflexorum uerborum.

OPtatiui circunflexorum actiui, fiunt à genitiuis ſuorum participiorum omnes: quemadmodum & grauitonos fieri monſtrauimus. ut ϖοιέοντος, ποιέοιμι. ſic à ϖοιοῦντος, ϖοιοῖμι. extrema ſcilicet in μι. conuerſa, & abiecto ν. deinde addito ι. penultimæ uocali. υ. tamen ex ου. diphthongo prius expuncto: quum tres uocales in eadem ſyllaba minime poſſint actu conſiſtere. In ſecunda uerò cõiugatione etiam à genitiuo participij contracti fit: diuerſo tamen modo, quum penultima uocalis genitiui etiam diuerſa ſit. ut βοάοντος βοῶντος. τος. enim in μι. & ν. conſonante expuncta, ac ι. penultimæ uocali ſubſcripto, fit βοῷμι, βοῷς, βοῷ. At in tertia quidem coniugatione ſimilis erit formandi ratio, qualem in prima diximus: quandoquidem

dem & utriuſque genitiui contracti eadem eſt literatura. ut ποιοῦντος, χρυσοῦντος. unde χρυσοίμι, χρυσοῖς, χρυσοῖ. Poſſumus tamen huiuſmodi optatiuos contractos à proprijs perfectis deducere. hoc eſt, ποιέοιμι, βοάοιμι, χρυσόοιμι, abijcientes primum ι. ex penultima diphthongi οι. Deinde contrahentes ε. & ο. ſi primæ ſint coniugationis, rurſus in οι. diphthongum. & duo οο. Item in οι. ſi ſint tertiæ. ut ποιέομι, ποιοῖμι, χρυσόομι, χρυσοῖμι. At ſi ſecundæ ſint coniugationis, contractis prius α. & ο. in ω. μέγα, ι. iterum ſumendum eſt per ſynæreſim, ut in penultima omnino fiat diphthongus διὰ τοῦ ι. ut βοάοιμι, βοῷμι.

Quo in loco dicet aliquis: Quur ex ε. & ο. & ex duobus οο. fit ſynæreſis in οι. quum aliàs per communem regulam ſynæreſium utrobiꝗ in ου. contrahantur κοινῶς. Ad quod reſpondetur, optatiuos omneis in penultima diphhthongũ adpetere, quæ ex ι. ſubiunctiua uocali conſiſtat. Nam regulæ quædam ſunt peculiares, quæ quibuſdam in locis habent priuilegiorum uim, communeisꝗ regulas ſuperant: ſicut etiam in principio declinationũ diximus nominum contractorum, quum de duali numero tractaremus, uidelicet τοῖν δημοσθενέοιν. ubi ι. prius expuncto, ac ε. & ο. rurſus in οι. diphthongum contractis, fit δημοσθενοῖν. Quoniam omnem datiuum dualem in diphthongum διὰ τοῦ ι. ſiue propriam ſiue impropriam deſinere opus eſt. Quæſtio. Datiuus in ι.

Atꝗ iterum quæri poteſt: Si igitur huiuſmodi optatiui diphthongum διὰ τοῦ ι. natura omnino adpetunt, quur non potius altera uocalis eliditur, quæ ι. præcedit, & ex ea quæ remanet & ι. ſubſequente fiat ſynæreſis? Reſpondetur, ſynæreſin fieri non poſſe, niſi ex duabus uocalibus, quæ monophthongi ſint, ac puræ, hoc eſt, nulla intercedente aut uocali aut conſonante. ut ποιέομαι, ποιοῦμαι. βοάομαι, βοῶμαι. Altera quæſtio.

At ubi euenerit, ut ex quapiam diphthongo ſynæreſis fiat, ſciendum, præpoſitiuã uocalem diphthongi omnino eſſe ſuſcipiendam: quum in ipſa diphthongo tanquàm principalis ac domina primum obtineat locum. Subiunctiuam uerò, ſiue ἰῶτα ſit ſiue υ. ψιλὸν prorſus abijciendã, utpote adpendicẽ, & præpoſitiuis uocalibus ſubiectã: ut ex ipſa præpoſitiua uocali & monophthongo, quæ forte ei adhæſerit, Annotatio.

contractio

contractio fiat. ut ποιέιμι, ποιοῖμι. niſi in α. craſin fieri contin gat, aut in η. aut in ω. μίγα, quia tūc huiuſmodi uocales per ſynæreſin ι. ſibi adſciſcunt, ut ex ſe & eo diphthongus impropria fiat. ut βοάεις, βοᾷς. ποιέης, ποιῇς. βοάοιμι, βοῷμι.

Adnotatiuncula. Quare ſciri uelim, in uerbis circunflexis, ac etiam in nominibus contractis, has eſſe ueras ſynæreſium formandarum regulas, quas ab antiquis grammaticis excerpſimus. Sed de hoc etiam ἐν τῷ περὶ παθῶν τοῦ Τρύφωνος, in fine huius tractatus aliqua dicemus. Hæc igitur communis ſit inflexio ἐντελῶς, καὶ κατὰ κρᾶσιν. hoc eſt, ποιέοιμι, ποιοῖμι, ποιέοις ποιοῖς, ποιέοι ποιοῖ. Nam Attici & Aeoles, uertentes μι. in ην. puram, dicunt ποιοίην, ποιοίης, ποιοίη: ſicut τυφθείην, τυφθείης, τυφθείη. Dores uerò non ſolum μι. in ην. ſed etiam οι. penultimam diphthongum propriam in ῳ. impropriam uertentes, dicunt ποιῴην, ποιῴης, ποιῴη. & ſic in aliis circunflexorum coniugationibus. Aduertendum eſt etiam, tertiam perſonam pluralem ſecundum hos non in εν. ſed in σαν. deſinere, quum penultima primæ pluralis ſit η. monophthongus: ſicut in paſſiuis aoriſtis dictum eſt. ut ποιοίημεν ποιοίησαν, ποιῴημεν ποιῴησαν.

Attici et Aeoles. Dores.

Hoc quoque aduertendum eſt, Atticos & Aeoles in modo optatiuo actiuo circunflexorum, proprium facere primum aoriſtum: quemadmodum & in grauitonis. hoc eſt, ποιήσεια, ποιήσειας, ποιήσειε, ſicut τύψεια, τύψειας, τύψειε.

Κοινῶς μὲν οὕτως.

Ἐνεστὼς καὶ Παρατατικός

Exemplum primæ coniugationis.

Ἑνικά.	Ποιέοιμι, ποιοῖμι.	ποιέοις, ποιοῖς.	ποιέοι, ποιοῖ.
Δυϊκά.		ποιέοιτον, ποιοῖτον.	ποιεοίτην. οίτην.
Πληθ.	ποιέοιμεν, ποιοῖμεν.	ποιέοιτε, ποιοῖτε.	ποιέοιεν, ποιοῖεν.

Ἀττικῶς καὶ αἰολικῶς οὕτως.

Ἑνικά.	Ποιοίην.	ποιοίης.	ποιοίη.
Δυϊκά.		ποιοίητον.	ποιοιήτην.
Πληθ.	ποιοίημεν.	ποιοίητε	ποιοίησαν.

Δωρικῶς δὲ οὕτως.

Ἑνικά.	Ποιῴην.	ποιῴης.	ποιῴη.
Δυϊκά.		ποιῴητον.	ποιῳήτην.
Πληθ.	ποιῴημεν.	ποιῴητε.	ποιῴησαν.

Ἀόριστ. α.

Ἀόριστος α. κοινῶς μὲν οὕτως.

Ἑνικά.	Ποιήσαιμι.	ποιήσαις.	ποιήσαι.
Δυϊκά.		ποιήσαιτον.	ποιησαίτην.
Πληθ.	ποιήσαιμεν.	ποιήσαιτε.	ποιήσαιεν.

Ἀττικῶς δὲ καὶ Αἰολικῶς οὕτως.

Ἑνικά.	Ποιήσεια.	ποιήσειας.	ποιήσειε.
Δυϊκά.		ποιησείατον.	ποιησειάτην.
Πληθ.	ποιησείαμεν.	ποιησείατε.	ποιήσειαν.

Cætera uerò, grauitonorum ſequuntur inflexionem.

De infinitiuo actiuo.

INfinitiuus circunflexorum omnium præſentis temporis ſecundum iuniores grammaticos, à tertia eiuſdem præſentis indicatiui modi fit, addita ν. quemadmodũ & grauitonus. ut ποιέει, ποιεῖ, ποιεῖν. Veteribus tamen placuit, ut huiuſmodi infinitiuus à tertia perſona præteriti imperfecti omnino deduceretur, à quibus hæc datur regula, quam ex Theodoſio, & Herodiano accepimus. πᾶς Regula.
ἐνεστὼς ἀπὸ βαρυτόνων κατὰ τὸ τρίτον πρόσωπον ν. προσλαβὼν ἀπαρέμφατον ποιεῖ. λέγει, λέγειν. ἀπὸ δὲ περισπωμένων ὁ παρατατικὸς προσθέσει τοῦ ν. καὶ συστολῇ τῆς ἀρχούσης. ἐποίει, ποιεῖν. ἐβόα, βοᾶν. ἐχρύσου, χρυσοῦν: quod feciſſe uidentur, tum ut formatiua litera cuiuſuis coniugationis, ſicut in alijs modis, ita & in infinitiuo ſeruaretur, hoc eſt, ε. α. & ο. ut ποιεῖν. βοᾶν. χρυσοῦν. Tum ne repugnare uiderentur huic regulæ, ὅτι τὰ εἰς ν. λήγοντα ῥήματα, οὐδέποτε ἔχει πρὸ τοῦ ν. τὶ ἀνεκφώνητον. hoc eſt, quòd uerba deſinentia in ν. nunquàm habent ante ν. quicquàm non prolatum. ſicut eſt ι. in ᾳ. diphth. impropria, & in ῃ. eſt enim ι. ἀνεκφώνητον. Nam in diphthongis improprijs nullum habet ſonum. Si igitur in uerbis ſecundæ coniugationis à tertia perſona præſentis temporis formare uoluerimus infinitiuum, neceſſariò ι. erit ſubſcribendum. Ex α. enim & ε. fit ſynæreſis in ᾳ. ι. quidẽ ſubſcripto, quod ἀνεκφώνητον eſt. ut βοάει, βοᾷ, βοᾷν. πεινάει, πεινᾷ, πεινᾷν, quod manifeſtè eſt contra dictam regulam. Verba etiam tertiæ coniugationis, ſi à tertia præſentis facerent infinitiuum, aut in ειν. ſecundum

Alia regula.

Infinitiuus ſecundæ coniugationis.

Tertiæ coniugationis.

communem regulam, aut in *οιν.* ſecundum propriam deſinendum fuerat. At cum neutra harum terminationum in uſu ſit, ſed potius in *ουν.* ut *χρυσοῦν*, aptior erit formatio, ſi à tertia præteriti imperfecti fiet antiquorum more, ut ſupra diximus. Nihil tamen prohibet, quin à perfecto infinitiuo præſentis temporis in unaquaque circunflexorum coniugatione contractus ac proprius infinitiuus regulariter deduci poſſit, ut in primo quoque tractatu diximus. Nam ſi ex *ει.* extrema diph. infinitiui perfecti ſubtrahatur *ι.* ſubiunctiua uocalis, & ex propria figuratiua uocali cuiuſuis coniugationis, & *ε.* ſequente, quæ erat præpoſitiua uocalis *ει.* diphth. fiat ſynæreſis: id eueniet ut unaquæque coniugatio etiam in ipſo infinitiuo contracto propriam ſortiatur ſynæreſim. ut *ποιέειν, ποιέεν, ποιεῖν. βοάειν, βοάεν, βοᾶν. χρυσόειν, χρυσόεν, χρυσοῦν, καὶ τὰ λοιπά.* Nam duo *εε.* in *ει.* diph. contrahuntur. *α.* & *ε.* in *α. ο.* & *ε.* in *ου.*

Ενεστὼς καὶ παρατατικός.

Ποιέειν, ποιεῖν κοινῶς. καὶ ποιέν δωρικῶς, expuncto *ι.* & accentu circunflexo in acutum conuerſo. Regula. Regula *πᾶν ῥῆμα βαρύνεται, ἢ περισπᾶται: ὀξύνεται δὲ οὐδέποτε κατὰ τὴν κοινὴν συνήθειαν, εἰμὴ παρὰ δωριεῦσι τὰ συνῃρημένα ἀπαρέμφατα εἰς ειν, ὑφαιρέσει τοῦ ι. ποιέν, ἀντὶ τοῦ ποιεῖν. δασμοφορέν, ἀντὶ τοῦ δασμοφορεῖν. ὅ ἐστι δημόσια φέρειν,* hoc eſt, Omne uerbum grauatur, aut circunflectitur: acuitur autem nunquàm ſecundum communem conſuetudinem, præterquàm apud Dores infinitiuos contractos in *ειν.* qui ſubtracto *ι.* fiunt. ut *ποιέν* pro *ποιεῖν. δασμοφορέν* pro *δασμοφορεῖν,* id eſt, tributa ferre. Reliqua uerò tempora, grauitonorum ſequuntur formam.

De Optatiuo paſſiuo.

OPtatiui paſſiui perfecti uerborum circunflexorum, ab indicatiuo fiunt ut grauitona, hoc eſt, extrema in *μην.* conuerſa, & adiuncto *ι.* penultimæ uocali. ut *ποιέομαι, ποιεοίμην.* Contracti uerò à perfectis eodem fiunt modo, quo & actiui, hoc eſt, *ι.* ſubiunctiua uocali penultimæ diphth. expuncta, & *ε.* & *ο.* in *οι.* diphth. uerſis, ſi primæ ſint coniugationis: ac duobus *οο.* item in *οι.* diph.

ſi ſint

ſi ſint tertiæ. fit enim ex πεποιοίμην, ποιοίμην, & ex χρυσοοί-
μην, χρυσοίμην. In ſecunda uerò coniugatione in ω. μέγα Optatiuus ſecundæ coniugationis.
fit craſis, cui ſubſcripto ι. fit βοαοίμην, βοῴμην. Quo in lo-
co, quoniam ſecundæ perſonæ in ο. deſinentes, optatiuo- Annotatio.
rum in μην. exeuntium, in aliquibus acuuntur in antepe-
nultima, in aliquibus autem circunflectuntur, non alienũ
duxi aperire in quibus acuantur, & in quibus circunflectan-
tur. Nam quæ ſunt duarum ſyllabarum circunflectun-
tur. ut σχοίμην, σχοῖο. δοίμην, δοῖο. Item quorum actiui
in μι. deſinunt circunflexorum. ut νοοίμην, νοοῖο. ποιοίμην,
ποιοῖο. βοῴμην, βοῷο. Eodem modo dicendum eſt de o-
mnibus ijs quorum indicatiui actiui deſinunt in μι. & ha-
bent optatiuum in ην. puram deſinentem, quia & ipſæ ſe-
cundæ perſonæ circunflectuntur. ut τίθημι, τιθείμην, τιθεῖο.
quia τιθείην optatiuum actiuum eſt. δυναίμην autem δύναιο
acuitur in antepenultima, quia nõ habet δύνημι in uſu, neq; δύνημι.
δυνείην optatiuum actiuum. Circunflectuntur etiam ſecun-
dæ perſonæ præteriti perfecti, πεποιῄμην, πεποιῇο. δεδοίμην,
δεδοῖο. Reliquæ uerò omnes ſecundæ perſonæ in ο. deſi-
nentes acuuntur in antepenultima. τυπτοίμην, τύπτοιο. λεγοί-
μην, λέγοιο. τυψοίμην, τύψοιο. Tertiæ perſonæ horum o-
ptatiuorum in το. deſinentium, eundem habent accentum
quem ſecundæ. νοοῖο, νοοῖτο. τύπτοιο, τύπτοιτο.

De Subiunctiuo paſſiuo.

SVbiunctiui in μαι. ſi à grauitonis exiſtant, grauan-
tur. ἐὰν τύπτω, ἐὰν τύπτωμαι. Si uerò à circunflexis,
circunflectunt penultimam. ἐὰν φιλῶ, ἐὰν φιλῶμαι. Annotatio.
ἐὰν ποιῶ, ἐὰν ποιῶμαι. Hoc quoq; attendendum eſt, Se-
cundam perſonam à tertia fieri, ſicut in uerbis in ω. deſi-
nentibus dictum eſt, expuncto ſcilicet τ. ἐὰν ποιέηται, ποιέ-
ηαι. deinde η. & α. in ῃ. contractis, ac ſubſcripto ι. ποιέῃ,
καὶ κράσει τοῦ ε. καὶ η. iterum in η. ac ſubſcripto ι. ut prius, fit
ποιῇ. Poterimus tamen facere tertiam ſubiunctiui actiui
ſecundam ſubiunctiui paſſiui, ſecundum regulam antiquo- Regula.
rum quæ eſt, ὅτι καθόλου τὰ τρίτα πρόσωπα τῶν ἐνεργητικῶν ὑπο-
τακτικῶν δεύτερα εἰσὶ τῶν παθητικῶν. ἐὰν ποιέω, ῶ. ποιέῃς, ποιῇς.
ποιέῃ, ποιῇ. ἐὰν ποιέωμαι, ποιῶμαι. ποιέῃ, ποιῇ. Etiam ſecundã

perſonam præteriti paſſiui ſubiunctiui circunflexorũ à tertia actiui eiuſdem temporis fieri, extrema ſcilicet ſyllaba abiecta, & accentu acuto in circunflexum uerſo. ἐὰν πεποιήκω, πεποιήκῃς, πεποιήκῃ. ἐὰν πεποιῶμαι, πεποιῇ. Eſt enim
Canon. regula, ὅτι ἐπὶ τῶν περισπωμένων, καὶ ἐπὶ τῶν εἰς μι, καθόλου τὰ τρία πρόσωπα τοῦ ἐνεργητικοῦ παρακειμένου ὑποτακτικῶν, ἀποβαλῶ τῆς τελευταίας συλλαβῆς τὸ δεύτερον τοῦ παθητικοῦ ποιοῦσι. πεποιήκῃ, πεποιῇ, ſubſcripto ι. ut opinor, quandoquidem ſecunda perſona paſſiuorum in μαι. deſinentium in diphth. impropriam omnino deſinere appetat κοινῶς. Tertia perſona à prima fit, ω. in η. & extrema in ται. mutatis. ἐὰν ποιῶμαι, ποιῶμαι. ποιῆται, ποιῆται.

DE SECVNDA CONIVGATIONE CIRCVNFLEXORVM.

Secunda coniugatio. SEcunda coniugatio circunflexorum à uerbis ſextæ coniugationis grauitonorum in αω. deſinentibus per ſynæreſim fit. ut βοάω, βοῶ. γελάω, γελῶ. Quorũ ſecunda perſona & tertia per ᾳ. diph. impropriã enunciatur. ut βοᾷς, βοᾷ. γελᾷς, γελᾷ.
Futurum. In futuro uerò ante σω. quandoq; habet α. quandoq; η. Deſinentia in ω. purum, præcedente aut ε. aut ι. ſiue ſolo, ſiue in diph. habent α. in penultima futuri. ut ἐῶ, ἐάσω. θεῶ, θεάσω. ἀνιῶ, ἀνιάσω. κοπιῶ, κοπιάσω. ἀλοιῶ, ἀλοιάσω κοινῶς, καὶ ἀλοιήσω ἀττικῶς. Habentia uerò ο. in penultima præſentis quinq; annotantur, quorum duo habent η. in penultima futuri, hoc eſt, βοῶ, βοήσω, καὶ γοῶ, γοήσω. duo autem α. ἀκροῶ, ἀκροάσω. καὶ μακοῶ μακοάσω. Quintum uerò indifferens eſt, ſcilicet ἀλοῶ, quod ἀλοάσω facit, & ἀλοήσω. Etiam habentia ſiue ρ. ſiue λ. ὑπερμονοσύλλαβα, nulla conſonante præcedente, α. habent in penultima futuri. ut περῶ, περάσω. φυρῶ, φυράσω. γελῶ, γελάσω. χαλῶ, χαλάσω. Quæ uerò habent υ. ante ω. per ησω. faciunt futurum. ut ἐγγυῶ ἐγγυήσω. Etiam ὑπερδισύλλαβα in ρω. ſiue in λω. deſinentia, præcedente aliqua conſonante, η. habent ante σω. ut ποδαγρῶ, ποδαγρήσω. ὁμοκλῶ, ὁμοκλήσω. κολλῶ. κολλήσω. Monoſyllaba uerò habentia ante ρω. ſiue λω. conſonantem aliquã, ſi faciunt deriuatiua uerba in μι. η. habent ante

ante σω. ut χρῶ, χρῆμι, χρήσω. πλῶ, πλῆμι, πλήσω. Si autem non faciunt deriuatiua in μι. α. habent ante σω. ut κλῶ, κλάσω. φλῶ, φλάσω. δρῶ, δράσω. Etiam habentia ante ω. aliquam aliarum conſonantium, η. habent ante σω. ut σμῶ, σμήσω. κνῶ, κνήσω. ζῶ, ζήσω. νικῶ, νικήσω. τιμῶ, τιμήσω. κυβερνῶ, κυβερνήσω. ἡβῶ, ἡβήσω. τρυγῶ, τρυγήσω. σιγῶ, σιγήσω. σιωπῶ, σωιπήσω. σπῶ, σπήσω. διψῶ, διψήσω. Synæreſes autem huius coniugationis ſunt duæ, α. ſcilicet productū, & ω. Quo in loco aduertendum eſt, ex α. quæ eſt formatiua litera huius coniugationis, & ex quauis uocali, fieri ſynæreſim in α. productum: niſi ω. μέγα, ſiue ο. μικρόν utcūq; ſequatur ipſum α. quia tunc in ω. fit ſynæreſis. Et ſic in omnibus modis & participijs, tam actiuorum quàm paſſiuorum, duæ tantum fient ſynæreſes. hoc eſt, in α. & in ω.

Synæreſes huius coniugationis.

Hoc etiam adnotandum eſt, ex α. & ι. fieri ſynæreſim in α. productum, ut dictum eſt, Atticorum more & communium. ut βοάεις, βοᾷς. At ſecundum Dores non in α. ſed in η. fieri ſynæreſim: nec ei ſubſcribitur ι. ſed prorſus abijcitur. ut Ioanni τῷ χάρακι & Theodoſio placet. ut βοάεις, βοῆς. γελάεις, γελῆς. πεινάεις, πεινῆς. διψάεις, διψῆς. ζάεις, ζῆς. ὁράεις, ὁρῆς. Θεόκριτος ἐν ὁδοιπόροις.

Annotatio.

Dores.

Ioannes. χάραξ.

Εἴμαρα δὲ τὰς αἶγας ὁρῆς φίλε τῶ συβαρίτα.

Κιρνάεις, κιρνῆς. ὁ παρατατικὸς ἐκίρναες, ἐκίρνης. ἐκίρναε, ἐκίρνη. Οδυσσείας ξ. Εν δ' ἄρα κισσυβίῳ κίρνη. ἀντὶ τοῦ ἐκίρνα. Inueniuntur etiam in uſu apud Atticos πεινῆς, διψῆς, ζῆς, & ζῆν infinitiuum: quanq̃ Dorum ſint propria.

DE TERTIA CONIVGATIONE CIRCVNFLEXORVM.

Tertia coniugatio circunflexorū à uerbis ſextæ coniugationis grauitonorum in όω. deſinentibus per ſynæreſim fit. ut χρυσόω, χρυσῶ. ἀργυρόω, ἀργυρῶ. quorū ſecunda & tertia perſona in οι. diphthongum deſinunt. ut χρυσοῖς, χρυσοῖ. ἀργυροῖς, ἀργυροῖ. In futuro uerò ante σω. ut plurimum habet ω. μέγα. Cognoſcitur autem ſic. Quandocunq; enim uerbum habet nomen præiacens, à quo deriuatur, tunc futurum habet ω. in penultima. ut χρυσός, χρυσόω, χρυσῶ.

Tertia coniugatio.

Futurum.

σόω, χρυσῶ, χρυσώσω. ἄργυρος, ἀργυρόω, ἀργυρῶ, ἀργυρώσω. γύ-
ψος, γυψόω, γυψῶ, γυψώσω. χεὶρ, χειρόω, χειρῶ, χειρώσω. πῦρ, πυρόω,
πυρῶ, πυρώσω. στέφανος, στεφανόω, στεφανῶ, στεφανώσω. ὀρθός, ὀρ-
θόω, ὀρθῶ, ὀρθώσω. στρεβλός, στρεβλόω, στρεβλῶ, στρεβλώσω. κακός,
κακόω, κακῶ, κακώσω. ταπεινός, ταπεινόω, ταπεινῶ, ταπεινώσω. &
alia. Quum autem uerbum nullum habet nomen à quo
deriuetur, tunc futurum habet in penultima ο. paruum. ut
ὀμόω, ὀμῶ, ὀμόσω. ἀρόω, ἀρῶ, ἀρόσω. ὀνόω, ὀνῶ, ὀνόσω. &c. quæ
Adnotatiuncula. pauca ſunt numero. Quo in loco aduertendum eſt, quòd
ubicunq; poſt ο. quæ eſt formatiua litera huius coniugatio-
nis, ſequitur ω. μέγα, fit ſynæreſis in idem ω. ut χρυσόω, χρυσῶ.
Vbi uerò ſequitur ε. monophthongus, aut ο. aut οο. in ου.
fit ſynæreſis. ut χρυσόετον, χρυσοῦτον. χρυσόομεν, χρυσοῦμεν.
χρυσόουσι, χρυσοῦσι. Sed ubi ſequitur ι. in diphthongo, ſi-
ue ει. ſiue οι. ſiue ῃ. ſemper fit ſynæreſis in οι. in omnibus
modis tam actiuorum quàm paſſiuorum (infinitiuo acti-
uo excepto) & hoc ut ſeruetur τὸ χαρακτηριστικὸν τῆς συζυγίας.
hoc eſt, ο. μικρόν. ut χρυσόεις, χρυσοῖς. χρυσόοιμι, χρυσοῖμι. ἐὰν
χρυσόῃς, χρύσοις. Si uerò ſequitur η. monopthongus, ſicut
eſt in ſecunda & tertia perſona dualis numeri, & ſecunda
pluralis ſubiunctiui modi, tam actiui quàm paſſiui, quæſtio
eſt quomodo facienda ſit ſynæreſis: quia in nonnullis co-
Chryſoloræ opinio. dicibus per η. huiuſmodi perſonæ reperiuntur ſcriptę. ἐὰν
χρυσῆτον. ἐὰν χρυσῆτε. Emanuel Chryſolora adſerit ſynæ-
reſim fieri omnino in οι. diphthongum, ut etiam ſeruetur in
his ο. μικρὸν formatiua litera in ipſa diphthongo. ἐὰν χρυσόη-
τον, χρυσοῖτον, ἐὰν χρυσόητε, χρυσοῖτε. Et ſic in paſſiuis. ἐὰν χρυ-
σόησθον, χρυσοῖσθον. ἐὰν χρυσόησθε, χρυσοῖσθε. Theodorus au-
tem exiſtimauit ſynæreſim eam fieri in ω. uel in ου. Secun-
do etenim τῶν εἰς τέσσαρα ſcribit. Ἑπομένου δὲ τοῦ η. εἰς ω. ἢ εἰς ου.
τὴν συναίρεσιν γίνεσθαι. ἐὰν χρυσόηται, χρυσῶται, ἢ χρυσοῦται.
Theo. Gaza Nos certè quod Theodorus de ſynæreſi in ου. ſcripſit, nuſ-
Vrbani ſententia de ſynæreſi. quàm alibi uidimus. Sed quum legatur apud Irenæum,
qui de Atticorum uſu ſcripſit, ſinæreſim eam in ω. fieri ἀττι-
κῶς: ita etiam faciendum eſſe cenſemus: quanquàm is non
niſi de tertia perſona ſingularis numeri ſubiunctiui paſſiui
attulerit exempla. ἐὰν στεφανόηται, στεφανῶται. ἐὰν γυψόηται, γυ-
ψῶται. Et ſic tres duntaxat erũt ſynæreſes, οι. ſcilicet, ου. & ω.

ſicut

ſicut in primo tractatu dictum eſt. Præterea quæ de ſubiunctiuo paſſiuo diximus, hoc etiam aduertendum, ſecundam perſonam præteriti perfecti per ω. μέγα ſcribendu eſſe, ſecũdum grammaticorum præceptionem. licet in pleriſq; codicibus per ῃ. inueniatur. quorum uerba hæc ſunt. Τὸ δεύτερον, ἐὰν κεχρυσῶ, καὶ ὤφειλεν εἶναι ἐὰν κεχρυσώκῃ, ἵνα ἀπὸ τοῦ τρίτου ἐνεργητικοῦ δεύτερον παθητικοῦ γένηται. ἀλλ' ἐπὶ τῶν περισπωμένων, καὶ τῶν εἰς μι. τὸ τρίτον πρόσωπον τοῦ ἐνεργητικοῦ παρακειμένου ἀποκοπῇ τῆς τελευταίας συλλαβῆς δεύτερον παθητικὸν γίνεται. hoc eſt, Secũda perſona ἐὰν κεχρυσῶ, & debebat eſſe ἐὰν κεχρυσώκῃ, ut à tertia actiui ſecunda paſſiui fiat. At in circunflexis, & terminatis in μι. tertia perſona præteriti actiui per apocopen extremæ ſyllabæ ſecunda paſſiui fit. ἐὰν πεποιήκῃ, ἐὰν πεποιῶμαι, πεποιῇ. ἐὰν βεβοήκῃ, ἐὰν βεβοῶμαι βεβοῇ. Sic ἐὰν κεχρυσώκῃ, ἐὰν κεχρυσῶμαι, κεχρυσῷ.

De ſubiunctiuo paſſiuo.

Grammaticorum præceptio.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΜΙ. ΡΗΜΑΤΩΝ.

De uerbis in μι.

VErba in μι. deſinentia, fiunt à uerbis ſextæ coniugationis grauitonorum: partim ab his quæ habent circunflexa, partim ab his quæ non habent. Deriuata à grauitonis quæ habent circunflexa, reduplicationem ſuſcipiunt, & triſyllaba eſſe uolunt, adnumerata ea ſyllaba quam per reduplicationem ſuſcipiunt. ut τιθέω, τιθῶ, τίθημι. Alia autem ab ijs ſolum quæ in υω. definunt, & ipſa quoq; triſyllaba ſunt: licet reduplicationem non habeant. ut ζευγνύω, ζεύγνυμι. Nonnulla tamen inueniuntur apud poëtas triſyllaba, in quibus nulla eſt reduplicatio: & ſi à grauitonis habentibus circunflexa deriuentur. ut δίζημι, ὄνημι, φίλημι, αἴνημι. Ἡσίοδος ἐν ἔργοις.

In μι. triſyllaba.

In μι. poëtica.

Οὔ μιν ἔγωγε αἴνημι.

ἵλημι, unde ἵλαθι, καὶ ἵληθι. Ὀδυσσείας γ.

Ἀλλ' ἄνασσ' ἵληθι.

δείπνημι. ἵσημι, κρέμημι. γήρημι, unde γηρὰς γηράντος. Ἡσίοδος ἐν ἔργοις. Οὐδέ μεν οἵγε

Γηράντεσσι τοκεῦσιν ἀπὸ θρεπτήρια δοῖεν.

ὄρημι. unde ποθόρημι. Θεόκριτος ἐν βουκολιασταῖς.
Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐγὼ κυίσδων πάλιν οὐ ποθόρημι.
νίκημι. Θεόκριτος ἐν θαλυσίοις.
Σικελίδαν νίκημι τὸν ἐκ σάμω, οὔτε φιλητὰν ἀείδων. & ſimilia.

Adnotantur nõnulla quæ numerum trium ſyllabarum
excedunt: quæ etiam poëtica ſunt. ut ἀρίστημι, ἀλάλημι, ἀκά-
χημι, ἀλαλύκτημι. quorũ paſſiua, hoc eſt ἀλάλημαι, ἀκάχημαι,
ἀλαλύκτημαι, penultima produ. (more Aeolico) apud poë-
tas frequentiſſimo habentur in uſu. Quinque etiam adno-
tantur, quæ communiter in uſu ſunt. ut κεράννυμι, πετάννυμι,
ὀμόργνυμι, ὀρέγνυμι, ὀνίνημι. Ἡσίοδος ἐν Θεογονίᾳ.
ᾧ δ' ἐθέλει μεγάλως παραγίνεται, ἠδ' ὀνίνησι.
Et Homerus Ἰλιάδος ω. Οὐδέ οἱ αἰδὼς
Γίνεται, ἥ τ' ἄνδρας μέγα σίνεται, ἠδ' ὀνίνησι.

In μι. Aeolica. Sunt quædã Aeolica his ſimilia. ut δοκιμῶμι, ἐλευθερῶμι. &c.

Inueniuntur alia quæ contrarium patiuntur, quoniam
diſſyllaba ſunt. ut εἰμὶ τὸ ὑπάρχω. εἶμι τὸ πορεύομαι. φημὶ τὸ λέ-
In μι. diſyllaba. γω. καὶ ἀφαιρέσει φ. ἠμὶ τὸ αὐτό. Sunt & alia diſſyllaba, quæ
licet communiter nõ adnotentur, frequenter tamen apud
poëtas in uſu ſunt. ut γνῶμι, τλῆμι, δῦμι, φῦμι, & ſimilia. Sed
de his & nonnullis alijs, in fine huius tractatus uerborum
in μι. dicetur. Nunc ad ea reuertamur, quæ ſecundum na-
turam uerborum in μι. regulariter formari poſſunt, quæ (ut
dixi) triſyllaba eſſe uolunt. Nam prima ſyllaba ex redupli
catione fit, ſi à grauitonis circunflexorum deducantur. Cu
ius quidem reduplicationis in primo tractatu in principio
uerborum in μι. abundè mentio facta eſt.

Verba in μι. quur ſic dicta. Quum autem alia uerba adpellata ſint partim grauito
na, partim circunflexa ab accentu, hæc à terminatione in
μι. in quam deſinunt, nuncupata ſunt: quia pleraq; triſylla-
ba ſunt, & accentum habent in antepenultima, horum μι.
Penultima uerborum in μι. finalis breuis eſt. Penultima uerò eſt uaria, ſecundum ua-
rias uocaleis, quæ inueniuntur in penultima grauitonorũ,
à quibus immediate fiunt: quæ quidem uocales χαρακτηρι
στικὰ ſunt, tam grauitonorum quàm circunflexorum, & ter-
minatorum in μι. quæ ſunt ε. α. ο. υ. quibus in proprias lon
In μι. quatuor coniugationes. gas mutatis, & extrema in μι. breuem conuerſa, quatuor
fiunt coniugationes uerborum in μι. ut τίθημι, ἵστημι, δίδωμι,
ζεύγνυμι

ζεύγνυμι. ab eo quod eſt ζευγνύω, quod non circunflectitur, quia non patitur ſynæreſim. Nec me fugit ab alijs tradi- tum eſſe, treis primas coniugationes uerborum in μι. fie- ri à circunflexis. Sed ſi quis diligentius inueſtigare uolu- erit, inueniet à grauitonis hæc uerba potius deduci, quàm à circunflexis. Quia circunflexa uerba diſſyllaba ſunt, hæc autem triſyllaba, illa etiam annumerata quam per redu- plicationem aſſumunt. Ea enim accidentalis eſt, nec re manet, niſi in præſenti & præterito imperfecto, qua abie- cta, circunflexum uerbum monoſyllabum relinquitur. ut θῶ. σῶ. δῶ. unde non uidetur aptè deduci poſſe ullum uer- bum deriuatum in μι. cum minus duarum ſyllabarum eſſe non poſſit, abiecta etiam reduplicatione. Deinde non facile diſcerni poteſt quotæ ſit coniugationis unumquodque uerborum illorum cum formatiua explicitè non exiſtat an- te ω. finalem primæ perſonæ præſentis, niſi reſoluantur in grauitona à quibus fiunt. ut τιθῶ, τιθέω. ἱςῶ, ἱςάω. διδῶ, διδόω. ubi manifeſtè apparet quæ ſit unaquæque illorum penulti- ma, ε. ſcilicet, α. & ο. Poſſumus tamen & per ſecundas circunflexorum perſonas, hoc eſt, τιθεῖς. ἱςᾷς. διδοῖς huiu- ſmodi diſcernere uocaleis, ſi extremas illarum diphthon- gos conſyderare uoluerimus. Nam in ει. diphthongo ε. præpoſitiua exiſtit uocalis, quæ figuratiua eſt primæ cō iugationis circunflexorum. in ᾳ. uerò α. quæ eſt figurati- ua ſecundæ, & in οι. ο. μικρὸν, quæ eſt tertiæ coniugationis figuratiua. Et hæc quoque χαρακτηριστικὰ ſunt uerborum in μι. quæ à uerbis ſynæreſim patientibus fiunt. Eſtò igi tur ε. formatiua primæ coniugationis terminatorum in μι. α. ſecundæ, ο. tertiæ. Quæ quidem & ſi in ſingulari nu- mero actiuorum in proprias longas mutentur, in duali ta- men & plurali, & in eorum paſſiuis in eaſdem breueis ite rum uertuntur. ε. quidem mutatur in η. ſecundum præce ptionem uerborum in μι. quanquàm per ι. in diphth. eti- am augeri poſſit. α. etiam in η. cum uocalem longam nul lam habeat in quam mutetur. ο. uerò in ω. μέγα mutatur. τιθέω, ῶ, τίθημι. ἱςάω, ῶ, ἵςημι. διδόω, ῶ, δίδωμι. In quibus extrema, hoc eſt. ω. μέγα uerſa eſt in μι. breuem. penulti- mæ uerò quæ in grauitonis breues erant, in proprias lon-

Verba in μι. unde dedu- cantur.

Figuratiua primæ con- iugationis.

Formatio uerborum in μι.

gas mutatæ ſunt: quod factum eſt, ut tempus, quod in ex=
trema amiſſum fuerat, in penultima repararetur. At in
duali, & plurali, & in eorum paſſiuis, cum ultima ſit natu
ra breuis, nihil cogit penultimam produci. ζεύγνυμι uerò
quartum ſortitum eſt locum, cum à ſimili uerbo deductum
non ſit: patitur tamen eandem penultimæ mutationem
cum ſupradictis, non quidem uocalis, ſed temporis tan=
tum. Nam cum υ. δίχρονον ſit nec habeat uocalē longam
ſibi propriā in quā mutari poſſit, eadem breuis in ſeipſam
Præſentis declinatio. longam conuertitur. Hoc etiam annotandum eſt, quod
præſens horum uerborum propriam ſortitum eſt forma=
tionem & inflexionem, nec ulli uerborum inflexioni ſimi=
lem. At præteritum imperfectum, & ſecundus aoriſtus,
ubiq; ſequuntur formationem & inflexionem aoriſti paſſi=
ui uerborum in ω. paucis admodum uariatis. ut ἐτύφθην,
ἐτίθην. τύφθητι, τίθετι. &c. pro quibus talis datur regula.
Regula. Quandocunque participium inuenitur terminatum in σ.
extremam habens acutam, ac declinatum per ντ. ut eſt τι
θείς, τιθέντος. τυφθείς, τυφθέντος: tunc indicatiuus eiuſdem
temporis, hoc eſt, præteriti imperfecti, & etiam ſecundi ao
riſti uerborum in μι. terminabit in ν. cum penultima uoca
li præſentis temporis. ut ἐτίθην, ἔθην, ἀπὸ τοῦ τίθημι. ἵστην,
ἵστην, ἀπὸ τοῦ ἵστημι. ἐδίδων, ἔδων, ἀπὸ τοῦ δίδωμι. ἐζεύγνυν fina=
li ſyllaba producta, ἀπὸ τοῦ ζεύγνυμι, cuius penultima longa
Imperatiuus eſt. Imperatiuus uerò deſinit in θι. ut τίθεθι, non tamen
τίθεθι dicimus, propter alternationem duarum aſpirata=
Optatiuus. rum, ſed τίθετι, extrema ſyllaba διὰ τὸ τ. Optatiuus de=
ſinit in ην. ut τιθείην. Subiunctiuus in ῶ. circunflexum.
Futurum. ut τιθῶ. Infinitiuus in ναι. ut τιθέναι. Futurum uerò ho=
rum uerborum ſecundum aliquos à præſenti proprię deri=
uatiui fit, abiecta reduplicatione, & extrema in σω. muta=
ta. ut τίθημι, θήσω, & ſic minuitur una ſyllaba à præſenti. Si
uerò nullam habuerit reduplicationem futurum, par erit
Hæc eadem Theodorus. præſenti. ut φημί, φήσω. Poſſumus tamen dicere, hæc
futura primitiuorum eſſe: & uerba in μι. cum propria non
habeant futura, ab ipſis primitiuis ea ſumere: ſicuti & cir=
cunflexa, & hoc melius. Etiam præteritum perfectum,
& præteritum pluſquàmperfectum, & primus aoriſtus pri
mitiuorum

mitiuorum formam ſequuntur. Verba quartæ coniugationis ſi triſyllaba ſunt, omnio carent futuro, nec declinantur, niſi uſq; ad parataticum. Si uerò diſyllaba, & futurum habent, & ſecundum aoriſtum. ut δῦμι, δύσω, ἔδυν. De quibus omnibus ſingulatim dicendum eſt. Verba quartæ coniuga.

ΠΡΩΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΕΙΣ ΜΙ.

Verba in μι. deſinentia primæ coniugationis, fiunt ut dictum eſt, à uerbis grauitonis circunflexorum primæ coniugationis, à quibus deriuantur. Et in penultima actiui habent η. In paſſiui autem penultima ε. quod oſtendit, & quotæ ſint coniugationis, & unde deducantur. ut τιθέω, τιθῶ, τίθημι. Paſſiuum τίθεμαι. Prima coniugatio.

Ὁριστικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστώς.

Τίθημι, fit ut ſupra dictum eſt, à τιθέω grauitono, ω. in μι. & ε. in η. mutatis, & accentu in antepenultimam retracto. Secunda perſona à prima fit, expuncto ι. extrema uocali & μ. in σ. conuerſa: ſiue ut alijs placet, μι. in σ. conuerſa, per cõmunem regulam, quæ eſt, τὸ εἰς μι. τροπῇ τῆς μι. εἰς σ. τὸ δεύτερον ποιεῖ. τίθης. quæ mutatio, uocalis ſcilicet in conſonantem, fit κατὰ κλίσιν, ſicut in optatiuo actiuo grauitonorum dictum eſt. Tertia à ſecunda fit, adiuncto ι. τίθησι, nec ſubſcribitur ι. ſecundæ & tertię perſonę, quemadmodum in uerbis in ω. deſinentibus, quoniam nihil non prolatum inuenitur in uerbis in μι. Nam ι. in diph. improprijs nullum habet ſonum. Excipitur φημὶ, φῂς, cuius ſecunda perſona acuitur, & ei ι. ſubſcribitur, ſecundũ antiquorum traditionem. Δυϊκά. Prima perſona dualis non fit, ut in indicatiuo grauitonorum dictum eſt. Secunda perſona à ſecunda plurali, τε. in τον. conuerſa. τίθετε, τίθετον. Tertia ſimilis eſt ſecundæ duali. τίθετον. Πληθυντικά. Prima perſona pluralis à prima ſingulari fit, extrema in μεν. mutata, ac penultima quæ longa eſt in propriam breuem conuerſa. τίθημι, τίθεμεν. uel fit à genitiuo participij. Nam regula eſt, quod participium præſentis & futuri extremã genitiui abijciens ſyllabam, & ante ν. ſuſcipiens με. primam perſonam pluralem facit. ut τιθείς, τιθέντος, τίθεμεν,

Indicatiuus actiuus.

Regula.

Canon.

Regula.

O 2 cuius

cuius penultima breuis exiſtit, ut regula expoſcit. Secun
da perſona à prima fit, μεν. in τε. conuerſa. τίθετε. Ter:
tia τιθεῖσι ad ſimilitudinem datiui pluralis eius participij.
Canon. Nam tertia perſona pluralis præſentis temporis & futuri
uerborum, tam in ω. quàm in μι. deſinentium, ſimilis eſt
datiuo plurali, participij eiuſdem temporis. ut τύπτων, τύ:
πτοντος, τύπτουσι: ſic τύπτομεν, τύπτουσι. τιθείς, τιθέντος, τιθεῖσι:
ſic τίθεμεν, τιθεῖσι, καὶ ἰωνικῶς τιθέασι, à tertia communi expun
Tertia plu: ralis. ɛto ι. de diphthongo, & α. interpoſito. Sic enim tertiã
perſonam pluralem præſentis temporis Iones formare cõ
ſueuerunt in uerbis in μι. hoc eſt, corripientes penultimám
Annotatio de penult. tertiæ perſonæ communis, pluralis numeri, & α. produ:
ɛtum ante σι. aſſumentes, ut Appollonio placet, quanquã
in tertia plurali præteriti perfeɛti, & præteriti pluſquàm:
perfeɛti paſſiuorum id corripiant: quoniam uerba in ι. de:
ſinentia natura longam habere uolunt penultimam & in
ι. deſinere. ut τύπτουσι, τετύφασι. τιθεῖσι κοινῶς, τιθέασι ἰωνι:
κῶς. εἰσὶ κοινῶς, ἴασι ἰωνικῶς. Οδυσ. π.

Εν δὲ ζακύνθου ἔασι ἐείκοσι φῶτες ἀχαιῶν.

& Ιλιάδος κ.

Ημῖν μὲν γὰρ ἔασιν ἀριστῆες παναχαιῶν.

ἴσι ἴασι. Ιλιάδος π.

καὶ τ' ἀγελῆδον ἴασι ἀπὸ κρήνης μελανύδρου.

& alia infinita. Seruant etiam accentum in eadem ſylla
ba in qua prius erat, circunflexo tamen in acutum muta:
to, cum etiam ſyllaba & locum & tempus mutauerit. Sic
Attici. & Attici, inquit Appollonius & Herodianus, hac eadem
tertia perſona plurali præſentis temporis uerborum in μι.
uti conſueuerunt. τιθέασι, διδόασι, ζευνύασι.

Παρατατικός.

Præt. imper. Ετίθην, fit à prima perſona præſentis extrema in ν. mu:
tata, & communi augmento præpoſito. ut τίθημι, ἐτίθην,
Regula. extrema ſyllaba διὰ τοῦ η. Nam præteritum imperfeɛtũ,
& ſecundus aoriſtus uerborum in μι. penultimam proprij
aɛtiui præſentis ſeruare debent, ut ſupra diɛtum eſt. Se:
cunda perſona à prima fit, ν. in σ. conuerſo. ἐτίθην, ἐτίθης.
Tertia à ſecunda, expunɛto σ. ἐτίθη. Δυϊκά. Prima per:
ſona dualis non fit. Secunda à ſecunda plurali fit, τε. in

τον.conuerſa: ἐτίθετε, ἐθίτετον. Tertia à ſecunda duali, extrema in την. conuerſa. ἐτιθέτην. Πληθυντικά. Prima perſona pluralis à prima ſingulari fit, extrema correpta, & ante ν. præpoſita με. ſyllaba. ut ἐτίθην. ἐτίθεμεν. Secunda perſona à prima plurali fit, μεν. in τε. conuerſa, ἐτίθετε. Tertia quoq; ab eadem fit, extrema in σαν. mutata. ἐτίθεμεν, ἐτίθεσαν, καὶ βοιωτικῶς ἔτιθεν. Nam Bœoti in uerbis quæ habent participium in σ. ὀξύτονον, & declinatum per ντ. impareis faciunt primam & tertiam perſonam pluralis numeri. ut ἐτίθεμεν, ἔτιθεν. ἔβημεν, ἔβαν. ἀντὶ τοῦ ἐτίθεσαν, & ἔβησαν. quam tertiam perſonam βοιωτικῶς formare poterimus, aut à participio neutri generis, augmēto præpoſito, & accentu mutato. ut ὁ τιθείς, τὸ τιθέν, ἔτιθεν. ὁ στάς, τὸ στάν, ἔσταν. aut à prima perſona ſingulari, extrema in propriam breuem cōiugationis mutata, ſi ſint uerba in μι. & accentu etiam mutato. ut ἐτίθην, ἔτιθεν. ἵην, ἵεν, unde μεθίεν. Ὀδυσσείας φ.

Bœotorum mos.

Καὶ δὴ μεθίεν χαλεποῖο χόλοιο.

ἀντὶ τοῦ μεθίεσαν. ἔστην, ἔσταν. Ἰλιάδος ε.

Οἱ δ' ἐλελίχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσταν ἀχαιῶν.

ἀντὶ τοῦ ἔστασαν. ἔκτην, ἔκταν, ἀπὸ τοῦ κτῆμι: quod ἀπὸ τοῦ κτάω, κτῶ deducitur. Ὀδυσσείας μ.

Δαμπετίη τανύπεπλος, ὃ οἱ βόας ἔκταν ἑταῖροι.

Εδῦν, ἔδυν. Nam υ. nullum habet antiſtichum in quod mutari poſſit: ſed idem productum, in ſeipſum correptum mutatur. Ἰλιάδος δ.

Litera υ.

Οἱ δ' αὖτις κατὰ τεύχ' ἔδυν, μνήσαντο δὲ χάρμης.

ἀντὶ τοῦ ἔδυσαν. ἔφυν, ἔφυν. Ὀδυσσείας ε.

Ὡς ἄρα πυκνοὶ ἀλλήλοισιν ἔφυν ἐπαμοιβαδίς.

ἀντὶ τοῦ ἔφυσαν. Quo in loco aduertendum eſt, quòd in omnibus numeris & perſonis eædem ſunt uocalium mutationes, quæ in præſenti tempore διὰ τὴν συγγένειαν, hoc eſt, cognationem quam habet præteritum imperfectum cum præſenti. Etiam adnotandum eſt, quòd in prima, & ſecunda, & tertia coniugatione uerborum in μι. ſingularis numerus non eſt in uſu: ſed pro eo utimur ſingulari numero ſuorum circunflexorum. hoc eſt, ἀπὸ τοῦ τιθέω, τιθῶ. ἐτίθουν, ἐτίθεις, ἐτίθει. ἀπὸ τοῦ ἱστάω, ἱστῶ, ἵστων, ἵστας, ἵστα. ἀπὸ τοῦ διδόω, διδῶ. ἐδίδουν, ἐδίδους, ἐδίδου. Vtimur etiam & tertia plurali

Adnotatio.

Præteritum inperfectum non eſſe in uſu.

nante medij præteriti, quæ cõmunis eſt trium temporum, hoc eſt, præteriti medij, ſecundi aoriſti, & ſecundi futuri. ut τέτυπα, ἔτυπον, τυπῶ. At in uerbis terminatis in μι. quum medium præteritum non inueniatur, cuius conſonantem acciperе deberet ſecundus aoriſtus, opus fuit aliunde ſumere formationem. hoc eſt, à futuro, quum ab eo aptè formari poſſit. Secunda perſona ἔθης. Tertia ἔθη. Δυϊκά. ἔθετον, ἐθέτην. Πληθυντικά. ἔθεμεν, ἔθετε, ἔθεσαν: ſicut & præteritum imperfectum.

Quo in loco aduertendum eſt, quòd penultima pluralium producenda fuerat: quoniã aoriſtus ſecundus, quam uocalem in ſingulari habet in ultima, eam in plurali uult habere in penultima. ut ἔστην, ἔστημεν. ἔγνων, ἔγνωμεν. Sed adnotantur tres aoriſti. hoc eſt, ἔθην, ἔδων, ἧν, qui quum in uſu communiter nõ ſint in ſingulari numero, à quo cætera formanda ſunt, à communi regula deflexerunt: & ut fortè euenit ſortiti ſunt declinationem. Nam in indicatiuo corripiũt penultimam pluralium, ſecundum analogiam præteriti imperfecti. ut ἔθην, ἔθεμεν. ἔδων, ἔδομεν. ἧν, ἧμεν, quod miſi ſignificat: quam cæteri aoriſti producũt. ut ἔστην, ἔστημεν. ἔφην, ἔφημεν. ἔγνων, ἔγνωμεν. In imperatiuo uerò, quòd quum deberet deſinere in θι. per cõmunem regulam, quòd quandocunque participium deſinit in σ. ὀξύτονον, & declinatur per ντ. imperatiuus deſinit in θι. ſortiti ſunt longè diuerſam terminationem. hoc eſt, in σ. ut θές, δός, ἕς. At in infinitiuo & ſi in ναι. deſinant, in penultima tamen habent diphthongũ. ut θεῖναι, δοῦναι, εἷναι. quod omnino reſpuunt infinitiui in ναι. deſinentes: ſicut in indicatiuo paſſiuo grauitonorum dictum eſt.

Adnotatio de penult.

Aoriſti tres anomali.

Indicatiu penultima.

Imperatiui penultima.

Infinitiui penultima.

Μέλλων πρῶτος.

Θήσω, à præſenti fit, abiecta reduplicatione, & extrema in σω. mutata. ut τίθημι, θήσω. Vel potius à primitiuo grauitono τιθέω, abiecta reduplicatione, ut ſupra, & ε. in η. ac σ. interiecto, ut θέω, θήσω, θήσεις, θήσει.

Futurum.

Μέλλων δεύτερος.

Secundum futurum non inuenitur in uerbis in μι. ea ratione qua nec præteritum medium. Nam ut medium præteritum

Annotatio.

teritum minuitur una ſyllaba ab actiuo: ſic etiam ſecundus aoriſtus à primo, & ſecundum futurum à primo. Igitur primo futuro diſſyllabo exiſtente, opus eſſet ſecũdum monoſyllabum eſſe. hoc eſt, θῶ, quod abſurdum eſt in futuro.

Προσακτικὰ ἐνεργητικά. Ενεστὼς καὶ παρατατικός.

Imperatiuus actiuus. Τίθετι, à genitiuo ſui participij fit, expuncto ν. & extrema in θι. mutata. Quia quandocunque participium deſinit in σ. ὀξύτονον, & declinatur per ντ. imperatiuus deſinit in θι. ut τιθείς, τιθέντος, τίθεθι. Vel fit à prima perſona plurali, extrema in θι. conuerſa, τίθεμεν, τίθεθι. Sed propter alternationem duarum adſpiratarũ ſecunda mutatur in propriam tenuem. ut τίθετι. Penultima uerò corripitur. Eſt enim regula, quòd imperatiui in θι. & infinitiui in ναι. deſinentes, penultimam ſeruare debent primæ perſonæ pluralis numeri proprij indicatiui: & ſi à genitiuo participij etiam formentur. ut τίθεμεν, τίθετι, τιθέναι. Eſt & alia regula, quòd imperatiui uerborum in μι. præſentis temporis corripiunt penultimam. Homerus tamen eam produxit metri gratia. Οδυσσείας γ.

Penultima. Regula. Alia regula.

Αλλὰ ἄνασσ' ἴληθι, δίδωθι δ' ἐμοι κλέος ἐσθλόν.

Annotatio. Aduertendum eſt, quòd in uerbis in μι. ſecundæ perſonæ imperatiuorũ circunflexorum præſentis temporis magis ſunt in uſu, quàm ſecundæ imperatiuorum uerborum in μι. ut ἐτίθεε, ἐτίθει, τίθει. ἵσαε, ἵσα, ἵσα. ἐδίδοε, ἐδίδου, δίδου. Tertia perſona à ſecunda fit, extrema in τω. mutata. ut τίθετι, τιθέτω. Δυϊκά. τίθετον, τιθέτων. Πληθ. τίθετε, τιθέτωσαν.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

Τέθεικε, τεθεικέτω. à tertia perſona præteriti actiui: ſicut à τέτυφε, τέτυφε, τετυφέτω.

Αόριστος α.

Aoriſtus primus. Primus aoriſtus non eſt in uſu. Nam θῆκον eſſe debuerat, ἀπὸ τοῦ ἔθηκα: ſicut ἀπὸ τοῦ ἔτυψα, τύψον τυψάτω. Sed quia abnegauit futuri conſonantem, & accepit mutam, κ. ſcilicet, & ſi per omneis modos ſecũdum artem formari ac flecti poſſit, eius tamen uſus non eſt. Hoc idem patitur & ἔδωκα, & ἧκα: ſicut in primo aoriſto grauitonorum dictum eſt.

Αόριστος β.

Secundus

Secundus aoriſtus debuit eſſe à genitiuo ſui participij, ſicut & prę́ſens, abiecta ν. & extrema in θι. mutata. ut θείς, θέντος, θέτι. uel à prima perſona plurali, extrema in θι. conuerſa. ut ἔθεμεν, θέτι: altera denſa in tenuem conuerſa. tamen θέτι non dicimus, duabus regulis inter ſe repugnantibus, quarum prior eſt, Quòd imperatiui in θι. & infinitiui in ναι. deſinentes, ſeruare debent penultimam primæ perſonæ pluralis numeri proprij indicatiui, ut in præſenti dictum eſt. Altera eſt, quòd imperatiui in θι. & infinitiui in ναι, ſecundi aoriſti penultimam habere uolunt natura productam. ut ςῆθι, γνῶθι. ςῆναι, γνῶναι. Sed cum tres inueniantur aoriſti ſecundi, hoc eſt, ἔθην, ἔδων, ἧν, corripientes penultimam pluralis contra propriam naturam, ut in ſecundo aoriſto indicatiui dictum eſt, quam imperatiui & infinitiui habere debent, euenit ut per priorem regulam penultima corriperetur. ut θέτι, ἀπὸ τοῦ ἔθεμεν. δόθι, ἀπὸ τοῦ ἔδομεν. ἕθι ἀπὸ τοῦ ἕμεν. Per alteram uerò, quæ propria eſt ſecundi aoriſti, euenit, ut eadem produceretur. ut θῆτι, δῶτι, ἧθι. Quare opus fuit aliunde ea deducere, hoc eſt, à ſecunda perſona ſingulari eiuſdem temporis, abiecto augmento, & longa in propriam breuem conuerſa. ut ἔθην, ἔθης, θές. ἔδων, ἔδως, δός. ἧν, ἧς, ἕς. At in alijs uerbis talis error non accidit, cum penultima primæ perſonæ pluralis ſecundi aoriſti longa ſit. ut ἔςημεν, ἔγνωμεν. Tertia perſona θέτω, tanquàm ab eo quod eſt θέτι, extrema in τω. mutata. Δυϊκά. θέτον, θέτων. Πληθ. θέτε, θέτωσαν.

Aoriſtus ſecundus.

Duæ regulæ

ἔθεμεν. ἔδομεν. ἧμεν.

Εὐκτικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεςὼς καὶ Παρατατικός.

Optatiuus actiuus.

Τιθείην, à genitiuo ſui participij fit, expuncta ν. conſonante, & addito ι. penultimæ uocali, ac extrema in ην. mutata, per communem regulam: quòd quandocunque participium deſinit in σ. ὀξύτονον, &c. optatiuus deſinit in ην. puram. ut τιθείς, τιθέντος. τιθείην, τιθείης, τιθείη. ſicut τυφθείην, τυφθείης. Δυϊκά. τιθείητον, τιθειήτην. Πληθ. τιθείημεν, καὶ συγκοπῇ τιθεῖμεν. τιθείητε, τιθείησαν. καὶ τιθεῖεν, ἀπὸ τοῦ τιθεῖμεν, ſubtracto μ. ſicut in primo aoriſto paſſiuo grauitonorum dictum eſt.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

Τεθείκοιμι, à genitiuo participij, extrema in μι. mutata & adiuncto ι. penultimæ uocali. ut τεθεικώς, τεθεικότος. τεθείκοιμι, τεθείκοις, τεθείκοι.

Ἀόριστος α.

Aoriſtus. Θήκαιμι, θήκαις, θήκαι. ſicut τύψαιμι, τύψαις, τύψαι, ἄχρηστα.

Ἀόριστος β.

Θείην, à genitiuo ſui participij fit, ſicut & præſens. ut θείς, θέντος. θείην, θείης, θείη. Δυϊκά. θείητον, θειήτην. Πλη. θείημεν, καὶ συγκοπῇ θεῖμεν, θείητε, θείησαν. καὶ θεῖεν ἀττικῶς, ἀπὸ τοῦ θεῖμεν. Ὀδυσ. μ.

Τεύξομεν, ἔνθα κε θεῖμεν ἀγάλματα πολλὰ καὶ ἐσθλά.

& Ὀδυσ. γ.

Αἲ γὰρ ἐμοὶ τοσσήνδε θεοὶ δύναμιν παραθεῖεν. & Ἰλιάδ. δ.

Τὰ δὲ πάντα θεοὶ μεταμώλια θεῖεν.

Μέλλων α.

Futurum. Θήσοιμι à genitiuo participij eiuſdem temporis, extrema in μι. mutata, & adiuncto ι. penultimæ. ut θήσων, θήσοντος, θήσοιμι, θήσοις, θήσοι.

Ὑποτακτικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατικός.

Subiunctiuus. Regula. ἐὰν τιθῶ, à tertia perſona præteriti imperfecti, extrema in ω. conuerſa, & abiecto augmento. ut ἐτίθη, ἐὰν τιθῶ, ſicut ἔτυφθη, ἐὰν τυφθῶ. Vel fit à prima perſona per communem regulam, quod tria tempora indicatiui, hoc eſt, præteritum imperfectum, præteritum perfectũ, & aoriſti, abiecto augmento, præterquàm in præterito perfecto, & extrema in ω. conuerſa, faciunt ſubiunctiuum. Cur autem τιθῶ circunflectatur iam dictum eſt, quòd quandocunque participium deſinit in σ. ὀξύτονον, &c. ſubiunctiuus deſinit in ῶ. circunflexũ. Secunda perſona τιθῇς. Tertia τιθῇ, ſubſcripto ι. quia omne uerbum in ω. deſinens, habet ſecundam & tertiam perſonam ſingularis numeri in diph. deſinenteis, aut propriã, aut impropriam. Etiam aduertendum eſt, in hac prima coniugatione ſecundam & tertiam perſonam præſentis temporis modi ſubiunctiui deſinere in η. ut τιθῇς, τιθῇ. In ſecunda uerò in α. ut ἱστᾷς, ἱστᾷ. In tertia in ω. ut διδῷς, διδῷ. Eſt enim huiuſmodi

ſmodi regula generalis ſubiunctiui modi, καθόλου τὰ εἰς ω. ὑποτακτικὰ εἰς η. τὸ δεύτερον καὶ τρίτον ποιεῖ, πλὴν τῆς δευτέρας καὶ τρίτης συζυγίας τῶν περισπωμένων, καὶ τῶν εἰς μι. ἐκεῖναι γὰρ ὁμοίως τοῖς ὁριστικοῖς ὑποτακτικὰ κλίνουσιν. οἷον ἐὰν βοᾷς. ἐὰν χρυσοῖς. ἐὰν ἱστᾷς. ἐὰν διδῷς. Datur & alia regula modi ſubiunctiui uerborum in μι. ὥς φησιν ὁ τεχνικός. ὅτι τὰ δεύτερα καὶ τρίτα πρόσωπα τῶν εἰς μι. ἐπὶ τοῦ ἐνεστῶτος, καὶ παρατατικοῦ, δηλονότι ἐπὶ μὲν τῆς πρώτης συζυγίας διὰ τοῦ η. καὶ ι. ἐκφέρεται, οἷον ἐὰν τιθῶ, τιθῇς, τιθῇ. ἐπὶ δὲ τῆς δευτέρας διὰ τῆς ᾳ διφθόγγου, προσγραφομένου μὲν τοῦ ι. μὴ συνεκφωνουμένου δὲ ἐὰν ἱστῶ, ἱστᾷς, ἱστᾷ. ἐπὶ δὲ τῆς τρίτης διὰ τῆς ῳ. διφθόγγου. οἷον ἐὰν διδῷ, διδῷς, διδῷ. Δυϊκά. ἐὰν τιθῆτον, τιθῆτον.. Πληθ. ἐὰν τιθῶμεν, τιθῆτε, τιθῶσι.

Regula uniuerſalis.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

ἐὰν Τεθείκω, τεθείκῃς, τεθείκῃ, ἀπὸ τοῦ τέθεικα, ſicut ἐὰν τετύφω, τετύφῃς, τετύφῃ.

Ἀόριστος α.

ἐὰν Θήκω, θήκῃς, θήκῃ. ſicut ἐὰν τύψω, τύψῃς, τύψῃ, ἀπὸ τοῦ ἔθηκα ἀχρήστου.

Ἀόριστος β.

ἐὰν Θῶ, à tertia ſecundi aoriſti, uel à prima, ſicut & præſens. ut ἔθην, ἔθης, ἔθη. ἐὰν θῶ, θῇς, θῇ. Pro quo huiuſmodi datur regula: ὅτι ἐπὶ τῶν ὑποτακτικῶν τοῦ δευτέρου ἀορίστου τῶν εἰς μι. τὰ δεύτερα καὶ τρίτα πρόσωπα, ἐπὶ μὲν τῆς πρώτης, καὶ δευτέρας συζυγίας διὰ τοῦ η. καὶ ι. ἐκφέρεται. οἷον ἐὰν θῶ, θῇς, θῇ. ἐὰν στῶ, στῇς, στῇ. ἐπὶ δὲ τῆς τρίτης διὰ τῆς ῳ διφθόγγου. ἐὰν δῶ, δῷς, δῷ. ἐὰν γνῶ, γνῷς, γνῷ. Ὀδυσ. χ.

Regula de aoriſto β. ſubiunct.

Ὄφρα γνῷς κατὰ θυμόν, ἀτὰρ εἴπῃσθα καὶ ἄλλα.

καὶ Ἰλιαδ. α. Γνῷ δὲ καὶ ἀτρείδης εὐρυκρείων ἀγαμέμνων.

Ἀπαρέμφατα ἐνεργητικά. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατ.

Τιθέναι à prima perſona pluralis numeri pręſentis temporis fit, extrema in ναι. mutata. Eſt enim regula, quòd prima perſona pluralis præſentis tēporis uerborum in μι. extrema in ναι. conuerſa, facit infinitiuum. ut τίθεμεν, τιθέναι. ἵσταμεν, ἱστάναι. δίδομεν, διδόναι. accentu etiam in penultimam translato. Quia omnis infinitiuus in ναι. deſinens, in penultima habet accentum. ut τετυφέναι, τεθεῖναι. Poteſt etiam & à genitiuo participij deduci. ut τιθείς τιθέντος.

Infinitiuus actiuus. Regula.

τιθέντος, τιθέναι. Nam omne participium in σ. ὀξύτονον per ντ. declinatum, facit infinitiuum in ναι. Corripit etiã penultimam, quoniam infinitiui præſentis temporis uerborum in μι. corripiunt penultimam. εἶναι uerò tanquàm diſyllabum, ſecutum aoriſtos diſyllabos, penultimam produxit.

Penultima. infinitiui.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

Τεθεικέναι, à tertia perſona præteriti actiui τέθεικε, adiuncta ναι. ſicut à τέτυφε, τετυφέναι.

Αόριστος α.

Θῆκαι, ἀπὸ τοῦ ἔθηκε ἀχρήστου.

Αόριστος β.

Aoriſti. Θεῖναι cum diph. in penultima, θῆναι tamen eſſe debuerat. Nam formatio ſecundi aoriſti, modi infinitiui, à tertia ſingulari eiuſdem temporis modi indicatiui fit, abiecto augmento, & addita ναι. ut ἔθην, ἔθης, ἔθη, θῆναι. & tunc penultima natura producitur, ſicut & eius propria regula expoſtulat. Eſt etiam alia formatio tam præſentis quàm aoriſti ſecundi uerborum in μι. communis, hoc eſt, à genitiuo participij, ut θείς, θέντος, θέναι: Vel à prima perſona pluralis numeri modi indicatiui, expuncto ε. communi augmento, & extremà in ναι. mutata. ut ἔθεμεν, θέναι. Vbi euenit penultimam correptam eſſe contra naturam ſecundi aoriſti: quare idem error hic accidit qui & imperatiuo modo, hoc eſt, duarum regularum repugnantia, quarum prior eſt, quòd Imperatiui in θι. & Infinitiui in ναι. ſecundi aoriſti penultimam natura longam habere uolunt. & hæc regula eſt ſecundi aoriſti propria. Eſt & alia regula generalis, quòd Imperatiui in θι. & Infinitiui in ναι. ſeruare debent penultimam primæ perſonæ pluralis numeri eiuſdem temporis. Sed cum penultima pluralis huius aoriſti breuis ſit, neceſſe eſt per hanc regulam & penultimam infinitiui aoriſti ſecundi corripi. Sed hic error tribus uerbis tantum accidit quę ſuperius annotata ſunt, quorum aoriſti ſecundi, hoc eſt, ἔθην, ἔδων, ἧν, corripiunt penultimam pluralium, contra eorum naturã, quam infinitiui eiuſdem temporis ſeruare debent. ut ἔθεμεν θέναι, ἔδομεν δόναι, ἕμεν ἕναι. Qui quidem Infinitiui, ut hanc euitarent repugnantiam,

Error.

Duæ regulæ

Hi aoriſti non ſunt in uſu.

tiam, acceperunt ſubiunctiuas uocaleis, ι. ſcilicet & υ. in di-
phthongos, & ſic productam fecerunt eorũ penultimam.
ut θεῖναι, δοῦναι, εἷναι. Quæ idcirco annotata ſunt, quoniam
diphthongum habent in penultima, contra communem Regula.
regulam, quæ eſt: ὅτι τὰ εἰς ναι. ἀπαρέμφατα ἔχοντα τὸ ν. κλιτι-
κὸν οὐ θέλουσι τῇ διφθόγγῳ παραλήγεσθαι, ſicut in indicatiuo paſ-
ſiuo uerborum grauitonorum dictum eſt. At in alijs uer-
bis, ſiue à tertia perſona ſingulari, ſiue à prima plurali for-
mentur, Infinitiui ſecundi aoriſti penultima ſemper eſt lon
ga, cum in indicatiuo eadem in omni numero ſemper pro
ducatur, ut ἔγνων, ἔγνωτον, ἔγνωμεν, γνῶναι.

Μέλλων πρῶτος. Futurum.

Θήσειν, à tertia futuri θήσει, adiuncto ν. ſicut à τύψει, τύψειν.
Participiorum formationes in proprio tractatu latiſſimè
habentur.

Ὁριστικὰ παθητικά. Ἐνεστώς.

Τίθεμαι ab actiuo fit τίθημι, extrema in μαι. ac pe-
nultima in propriam breuem mutatis. Corripi
tur penultima ad ſimilitudinem penultimæ pri
mæ perſonæ pluralis numeri actiui. Eſt enim Canon.
regula, ὅτι πᾶν παθητικὸν ἢ μέσον, ἔχον ἐπὶ τέλους τὸ μ. κλιτι-
κὸν, τὴν παραλήγουσαν θέλει ἔχειν τοῦ ἰδίου ὁριστικοῦ πρώτου προσώ-
που τῶν πληθυντικῶν. οἷον τύπτομεν, τύπτομαι. τίθεμεν, τίθεμαι.
hoc eſt, quòd omne uerbum paſſiuum, ſiue medium, ha-
bens in fine μ. κλιτικὸν, penultimam uult habere primæ per
ſonæ pluralis proprij indicatiui actiui. ut τύπτομεν, τύπτομαι.
τίθεμεν, τίθεμαι, Secunda perſona τίθεσαι, à tertia fit, τ. in Regula.
σ. mutato. Eſt enim regula, ὅτι ὅσα τῶν παθητικῶν ἔχει τὴν ἐνερ-
γητικὴν μετοχὴν εἰς σ. ὀξύτονον, ταῦτα τροπῇ τοῦ κατὰ τὸ τρίτον τ.
εἰς σ. τὸ δεύτερον ποιεῖ. hoc eſt, Quæcunque uerba paſſiua ha-
bentia participium actiuum in σ. oxytonum, mutato τ. ter
tiæ perſonæ in σ. ſecundam faciunt. τίθεται, τίθεσαι, καὶ ἀττικῶς
τίθῃ, ut inquit Theodorus ſecundo τῶν εἰς τέσσαρα. cuius uer Theodorus in ſecundo.
ba ſunt hæc. Ἐστι δὲ καὶ εἰς ῃ. προφέρειν τὸ δεύτερον τοῦ ἐνεστῶτος
τῶν ἀπὸ τοῦ ε. καὶ α. hoc eſt, uerborum in μι. primæ & ſecun-
dæ coniugationis. ut τίθεμαι, τίθῃ. ἵσταμαι, ἵστῃ. Tertia à pri-

 ma fit,

ma fit, μ. in τ. conuerſa. τίθεμαι, τίθεται. Poteſt etiam ſecunda à prima deduci, & tertia à ſecunda, μ. in σ. & σ. in τ. mutatis. Δυϊκά. τιθέμεθον, τίθεσθον, τίθεσθον. Πληθυντ. τιθέμεθα, τίθεσθαι, τίθενται.

Παρατατικός.

Præteritum imperfect. Ετιθέμην, fit à prima perſona præſentis temporis, μαι. in μην. cõuerſa, ac ε. communi augmento præpoſito. τίθεμαι, ἐτιθέμην. Secunda perſona ἐτίθεσο, à tertia ſingulari, τ. in σ. conuerſo, per eandem regulã quæ in præſenti dicta eſt. ἐτίθετο, ἐτίθεσο κοινῶς, καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ. fit ἐτίθεο ἰωνικῶς. καὶ κράσει τοῦ ε. καὶ ο. εἰς ου. ἐτίθου ἀττικῶς. Tertia uerò à prima, μην. in το conuerſa. ἐτιθέμην, ἐτίθετο. Δυϊκά. ἐτιθέμεθον, ἐτίθεσθον, ἐτιθέσθην. Πληθυντικά. ἐτιθέμεθα, ἐτίθεσθε, ἐτίθεντο.

Παρακείμενος.

Præteritum perfectum. Τίθεμαι eſſe debuerat: quoniam quum cætera communia ſint præterito paſſiuo uerborum in μι. cum præteritis grauitonorum hoc habet proprium, ut penultima in debitam breuem coniugationis conuertatur. ut δέδωκα, δέδομαι.

Bœotorum mos. Sed quia præteritum actiuũ huius uerbi τίθημι, amiſit propriam penultimam, & adſumpſit ει. diphthongum Bœotorum more, eandem etiam retinuit & præteritũ paſſiuum. ut τέθεικα, τέθειμαι. Secunda perſona τέθεισαι, à tertia, τ. in σ. conuerſo, per regulam in præſenti iam dictam, ὅσα τῶν παθητικῶν, &c. Tertia à prima, extrema in ται. mutata. τέθειται. Δυϊκά. τεθείμεθον, τέθεισθον, τέθεισθον. Πληθυντ. τεθείμεθα, τέθεισθε, τέθεινται, καὶ ἰωνικῶς τεθέαται.

Υπερσυντέλικος.

Præteritum pluſquàm perfectum. Ετεθείμην, à præterito paſſiuo, μαι. in μην. conuerſa, ac etiam ε. præpoſito: quãdoquidem præteritum perfectum à conſonante incipit, τέθειμαι, ἐτεθείμην. Habet etiam eandem penultimam cum præterito paſſiuo. Secunda perſona à tertia fit, τ. in σ. conuerſo. ἐτέθεισο. Tertia à prima, extrema in το. mutata. ἐτέθειτο. &c.

Αόριστος πρῶτος.

Aoriſtus primus. Ετέθην. à tertia perſona præteriti paſſiui, extrema in θην. conuerſa, & abiecta conſonante in principio præteriti geminata. Corripitur etiam penultima: quia omnis aoriſtus paſſiuus uerborum in μι, penultimam correptam habere debet.

debet. ut τίθεται, ἐθίθην. Sed propter alternationem duarũ adſpiratarum, penultima mutatur in propriam tenuem. ut ἐτίθην. quod factum eſt, ne propriam terminationem amitteret primus aoriſtus paſſiuus: cui proprium eſt in θην. ſemper deſinere. Adnotantur ἐγνώσθην, & ἠδυνάσθην, quoniam eorum penultima producitur: ſed non ſunt à themate uerborum in μι. Nam alterum à circunflexo uerbo, hoc eſt γνόω, γνῶ deducitur: alterũ uerò à grauitono, hoc eſt, δυνάζω. Secunda perſona ἐτίθης. Tertia ἐτίθη. &c.

Ἀόριστος δεύτερος.

Secundus aoriſtus paſſiuus non inuenitur: quoniam ſecundi aoriſti actiui uendicarũt ſibi eorum terminationem. hoc eſt, ἔθην.

Μέλλων πρῶτος. Futurum.

Τεθήσομαι, à ſecunda perſona primi aoriſti paſſiui, addita ομαι. & ε. communi augmento abiecto. ut ἐτίθην, ἐτίθης, τεθήσομαι, τεθήσῃ, τεθήσεται.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Τεθείσομαι, à ſecunda perſona præteriti paſſiui, interpoſitia ομ. ut τέθεισαι, τεθείσομαι, τεθείσῃ, τεθείσεται. Differt autem à paſſiuo futuro antepenultima tantum.

Προσακτικὰ παθητικά. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατικός.

Imperatiuus paſſiuus

Τίθεσο, à ſecũda perſona præteriti imperfecti paſſiui abiecto augmento tantũ. ut ἐτιθέμην, ἐτίθεσο. τὸ προσακτικὸν τίθεσο κοινῶς. καὶ τίθεο ἰωνικῶς. καὶ τίθου ἀττικῶς. καὶ τίθευ δωρικῶς. τιθέσθω, ad ſimilitudinem imperatiui præteriti perfecti paſſiui grauitonorum tertiæ coniugationis.

Παρακείμενος καὶ Ὑπερσυντέλικος.

Τέθεισο, à ſecũda perſona præteriti pluſquàmperfecti paſſiui, expuncto ε. ut ἐτεθείμην, ἐτέθεισο. τὸ προσακτικὸν τέθεισο, τεθείσθω. ſicut πέπεισο, πεπείσθω.

Ἀόριστος πρῶτος.

Τέθητι, à tertia perſona primi aoriſti paſſiui, expuncto ε. augmento, & addita τι. διὰ τὸ τ. ſicut τύφθητι. Tertia perſona τεθήτω, καὶ τὰ λοιπά.

Εὐκτικά

Εὐκτικὰ παθητικά. Ενεςὼς καὶ Παρατατικός.

Optatiuus.

Τιθείμην, à prima perſona præſentis temporis modi indicatiui paſſiui, extrema in μην. mutata, & adiuncto ι. penultimæ: ſicut in paſſiuis grauitonorum dictum eſt, ut τίθεμαι, τιθείμην, τιθεῖο, τιθεῖτο, accentu circunflexo in penultima ſecundæ & tertiæ perſonæ: ſicut in optatiuo paſſiuo uerborum circunflexorũ primæ cõiugationis.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

Præteritum perfectum et plusquàm perfectum.

Τιθείμην, à prima perſona præteriti paſſiui, extrema in μην. conuerſa. τέθειμαι, τεθείμην. At ſi à communi præterito, hoc eſt, τέθειμαι formare uoluerimus, addendum erit ι. penultimæ: ſicut in præſenti, ut τέθειμαι, τεθείμην, τεθεῖο, τεθεῖτο, accentu circunflexo in penultima ſecundæ & tertiæ perſonæ: ſicut in præſenti.

Αόριστος πρῶτος.

Indefinitum primum.

Τεθείην, à genitiuo participij paſſiui eiuſdem temporis, extrema in κν. mutata: ſicut in aoriſto paſſiuo grauitonor. dictũ eſt. ut τεθείς, τεθέντος, τεθείην, τεθείης, τεθείη. ſicut τυφθείην, τυφθείης, τυφθείη.

Μέλλων πρῶτος.

Futurum primum.

Τεθησοίμην, à prima perſona futuri paſſiui indicatiui, extrema in μην. conuerſa, & addita ι. penultimæ. τεθήσομαι, τεθησοίμην, τεθήσοιο, τεθήσοιτο.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Mox futur.

Τεθησοίμην, τεθείσοιο, τεθείσοιτο, ſicut & præſens, ἀπὸ τοῦ τεθείσομαι. Differt aũt à futuro paſſiuo antepenultima tantũ.

Υποτακτικὰ παθητικά. Ενεςὼς καὶ Παρατατικός.

Subiunctiuus.

Ἐὰν Τιθῶμαι, à prima perſ. ſubiunctiui actiui, adiuncta μαι. ἐὰν τιθῶ, ἐὰν τιθῶμαι. Regula, ὁ ἐνεργητικὸς ἐνεςὼς τῶν ὑποτακτικῶν προσθέσει τῆς μαι. παθητικὸς γίνεται. hoc eſt, Actiuũ præſens ſubiunctiuorũ, adpoſitione μαι. paſſiuum fit. Poteſt etiam formari à prima perſo. paſſiui indicatiui, penultima in ω. conuerſa. Nam omne uerbum paſſiuum, ſiue medium, habens in fine μ. κλιτικὸν, extrema in μαι. mutata, ſi in eam non deſinat: & penultima uocali in ω. conuerſa, ſubiunctiuum facit paſſiuum. ut τίθεμαι.

Regula.

θεμαι, ἐὰν τιθῶμαι. penultima circunflexa. Nam ſubiunctiui in μαι. præſentis temporis, à uerbis deſinentibus in μι. ſi habeant indicatiuum actiuum in uſu, circunflectuntur in penultima. ut τίθημι, ἐὰν τιθῶμαι. ἵστημι, ἐὰν ἱστῶμαι. Si autem non habeant actiuum in uſu, acuuntur in antepenultima. δύναμαι, ἐὰν δύνωμαι. quia δύνημι non eſt in uſu. Δύναμαι.
Alia autem ſi à circunflexis exiſtant, circunflectuntur. ἐὰν νοῶ, ἐὰν νοῶμαι. ἐὰν φιλῶ, ἐὰν φιλῶμαι. Etiam ſi ſint præteriti perfecti, ἐὰν πεποιῶμαι, ἐὰν μεμνῶμαι. Quod etiam ſeruandum eſt in uerbis in μι. deſinentibus, quia & ipſa in prę teritis perfectis circunflectuntur. Grauantur autem ea quæ à grauitonis exiſtunt. ut ἐὰν τύπτω, ἐὰν τύπτωμαι. ἐὰν τύπω, ἐὰν τύπωμαι. Secunda perſona à tertia fit expuncto τ. καὶ κράσει τοῦ η. καὶ α. εἰς η. τιθῆται, τιθῇ, ſubſcripto ι. Poſſumus etiam & tertiam ſubiunctiui actiui eiuſdem temporis facere ſecundam ſubiunctiui paſſiui per communem regulam, ὅτι καθόλου τὰ τρίτα πρόσωπα τῶν ἐνεργητικῶν ὑποτακτικῶν δεύτερα εἰσὶ τῶν παθητικῶν. hoc eſt, Quòd uniuerſaliter tertia perſona ſubiunctiui actiui, eſt ſecunda ſubiunctiui paſſiui. Regula.
Tertia uerò à prima fit, μαι. in ται. ac penultima in η. conuerſa. ἐὰν τιθῶμαι, ἐὰν τιθῆται,

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

ἐὰν Τεθῶμαι, à communi præterito paſſiuo, hoc eſt, τέθειμαι (nam τέθειμαι Bœotorum eſt proprium) penultima in ω. mutata, per communem regulam ſupra in præſenti dictam, Quòd omne uerbum paſſiuum, ſiue medium, habens in fine μ. κλιτικὸν &c. Moſcopulus tamen formari uult à præterito actiuo ſubiunctiui modi, ſicut & præſens, addita μαι. ἐὰν τεθείκω, ἐὰν τεθείκωμαι. Sed quia hoc præteritum non eſt in uſu, nec etiam uidetur hæc regula eſſe communis omnibus temporibus. nam in uerbis terminatis in ω. ſi ab actiuo præterito modi ſubiunctiui formari liceret paſſiuum, dicendum eſſet ἐὰν τετύφω, ἐὰν τετύφωμαι, nec opus eſſet ſupplere per participium & uerbũ ſubſtantiuum. Videtur ergo potius eſſe formandum à præterito paſſiuo cõmuni modi indicatiui, penultima in ω. mutata, ſicut in alijs uerbis. ut πεποίημαι, ἐὰν πεποιῶμαι. ſic τέθωμαι, ἐὰν

Præterita.

Moſcopulus notatur.

τιθῶμαι. Secunda perſona ἐὰν τιθῇ, à tertia fit, ſicut in præſenti. Poteſt etiam & à tertia ſingulari præteriti actiui communis deduci, extrema ſyllaba abiecta, & accentu acuto in circunflexum mutato. ἐὰν τιθήκω, τιθήκης, τιθήκῃ. ἐὰν τιθῶμαι, τιθῇ, διὰ τοῦ η. Nam τιθείκω ἀπὸ τοῦ τίθεικε Bœotorum eſt proprium. eſt enim regula, ὅτι ἐπὶ τῶν περισπωμένων, καὶ ἐπὶ τῶν εἰς μι. καθόλου τὰ τρία πρόσωπα τοῦ ἐνεργητικοῦ παρακειμένου τῶν ὑποτακτικῶν ἀποβολῇ τῆς τελευταίας συλλαβῆς τὸ δεύτερον τοῦ παθητικοῦ ποιοῦσι. Tertia perſona τιθῆται, à prima eiuſdem temporis ω. in η. & μαι. in ται. conuerſis. ἐὰν τιθῶμαι, τιθῆται.

Regula.

Ἀόριστος α.

Indef. prim. ἐὰν Τιθῶ, à tertia perſona primi aoriſti paſſiui, extrema in ω. conuerſa, & ε. augmento expuncto. ut ἐτέθην, ἐτέθης, ἐτέθη. ἐὰν τιθῶ, τιθῇς, τιθῇ. ſicut ἐὰν τυφθῶ, τυφθῇς, τυφθῇ.

Ἀπαρέμφατα παθητικά. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατικός.

Infinitiuus paſſiuus. Τίθεσθαι, à tertia perſona ſingulari paſſiui, extrema in θαι. mutata, ac σ. interpoſito. τίθεται, τίθεσθαι. Poteſt etiam fieri à ſecunda pluralis numeri, τροπῇ τοῦ ε. ψιλοῦ εἰς τὴν αι. δίφθογγον. τίθεσθε, τίθεσθαι.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

Præterita. Τιθεῖσθαι, à tertia ſingularis numeri præteriti paſſiui, extrema in θαι. mutata, ac σ. interpoſito, ſeruatoq; augmento, & accentu in penultimam retracto. τίθειται, τιθεῖσθαι. Vel à ſecunda pluralis τίθεισθε, ſicut & præſens, penultima tamen circunflexa, cum ſit natura longa ante breuem. τιθεῖσθαι.

Ἀόριστος α.

Indef. prim. Τιθῆναι à tertia primi aoriſti paſſiui, adiuncta ναι. ſyllaba. ut ἐτέθη, τιθῆναι. ſicut ἐτύφθη, τυφθῆναι.

Μέλλων α.

Futur. prim. Τιθήσεσθαι, à tertia ſingulari eiuſdem temporis τιθήσεται: uel à ſecunda plurali.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Mox futur. Τιθείσεσθαι, à tertia ſingulari, uel à ſecũda plurali, ut ſupra.

PHMA-

ΡΗΜΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Verba media, ſicut in grauitonis dictum eſt, in præſenti & præterito imperfecto formationem habent communem cum paſſiuis, etſi ueteres grammatici in his duobus temporibus ea nullo modo ſeorſum uariare cenſuerunt, idcirco eundem ordinem quo in grauitonis uſi ſumus, in his quoque uerbis ſeruandum putauimus. Verba media.

Οριςικὰ μέσα. Ενεςώς.

Τίθεμαι, τίθεσαι, τίθεται, ſicut & paſſiua. Indicatiuus medius.

Παρατατικός.

Ετιθέμην, ἐτίθεσο κοινῶς, καὶ ἐτίθεο ἰωνικῶς, καὶ ἐτίθου ἀττικῶς, καὶ ἐτίθευ δωρικῶς.

Παρακείμενος.

Medium præteritum perfectum, & præteritũ pluſquàm perfectum in his uerbis formari non poſſunt, ſicut neq; in uerbis circunflexis, à quibus deriuantur.

Αόριςος α.

Εθηκάμην, ἐθήκω, ἐθήκατο, ἀπὸ τοῦ ἔθηκα, ſicut ἐτυψάμην, ἀπὸ τοῦ ἔτυψα.

Αόριςος β.

Εθέμην à prima perſona ſecundi aoriſti actiui, extrema uocali in propriam breuem coniugationis mutata, ac interpoſita μη. ἔθην, ἐθέμην. Antiqui tamen à primo aoriſto paſſiuo formari uoluerunt, extrema in μην. mutata, & tenui in denſam conuerſa. ἐτέθην, ἐθέμην. Secunda perſona à tertia fit, τ. in σ. conuerſo. ἔθετο, ἔτεσο, καὶ ἔθεο ἰωνικῶς, καὶ ἔθου ἀττικῶς. Tertia ἔθετο. Aoriſtus ſecundus.

Μέλλων α.

Θήσομαι à futuro actiuo fit, adiuncta μαι. & ω. magno in ο. paruum mutato. ut θήσω, θήσομαι, θήσῃ θήσεται.

Προςακτικὰ μέσα. Ενεςὼς καὶ Παρατατικός.

Τίθεσο κοινῶς, καὶ τίθεο ἰωνικῶς, καὶ τίθου ἀττικῶς, καὶ τίθευ δωρικῶς. Imperatiuus

Αόριςος α.

Primus aoriſtus θῆκαι, θηκάσθω eſſe debuerat, ſicut τύψαι τυψάσθω, ſed in uſu non eſt, nec etiam in alijs modis. Indef. prim.

Αόριστος β.

Indef.ſecun. Θέσω à ſecunda perſona ſecundi aoriſti medij, abiecto augmento. ut ἐθέμην, ἔθεσο, θέσο κοινῶς, καὶ θέο ἰωνικῶς. καὶ θοῦ ἀττικῶς, καὶ θεῦ δωρικῶς. Οδυσ. κ.

Αλλ' ἄγε δὴ κολεῷ μὲν ἄορ θέο.

unde κάτθεο. Heſiodus.

Σὺ δὲ ταῦτα τεῷ ἐνικάτθεο θυμῷ.

καὶ Αριστοφάνης ἐν πλούτῳ.

Κατάθου ταχέως θοἰμάτιον.

Tertia perſona τέθω, καὶ τὰ λοιπά.

Ευκτικὰ μέσα. Ενεστὼς καὶ Παρατατ.

Optatiuus medius. Τιθείμην, τιθεῖο, τιθεῖτο, ad paſſiui inflexionem.

Αόριστος β.

Θείμην, θεῖο, θεῖτο, à prima perſona ſecundi aoriſti medij ἐθέμην, ſicut & præſens.

Μέλλων α.

Futur.prim. Θησοίμην, à prima perſona medij futuri, extrema in μην. conuerſa, ac ι. penultimæ uocali adiuncta. θήσομαι, θησοίμην. θήσοιο, θήσοιτο.

Υποτακτικὰ μέσα. Ενεστὼς καὶ Παρατατικός.

Subiunctiuus. ἐὰν Τιθῶμαι, τιθῇ, τιθῆται, ad paſſiui ſimilitudinem.

Αόριστος β.

ἐὰν Θῶμαι à prima perſona ſecundi aoriſti medij, extrema in μαι. conuerſa, ac expuncto augmento, & penultima uocali in ω. mutata. ἐθέμην. ἐὰν θῶμαι, θῇ, θῆται, accentu circunflexo.

Απαρέμφατα μέσα. Ενεστὼς καὶ Παρατατικός.

Infinitiuus Τίθεσθαι. Αόριστος β. θέσθαι. Μέλλ. α. θήσεσθαι.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΕΙΣ ΜΙ ΡΗΜΑΤΩΝ.

Secunda coniugatio. Verba in μι. ſecundæ coniugationis fiunt à uerbis grauitonis circunflexorum ſecundę coniugationis, à quibus deriuantur. Et in penultima actiui habent η. in paſſiui autē penultima α. quod oſtendit & quotæ ſint coniugationis, & unde deducantur. ut ἱστάω, ἱστῶ, ἵστημι. Paſſiuum ἵσταμαι.

Οριστικὰ

Ὁριστικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστώς.

Indicatiuus actiuus.

Ἵστημι, ἀπὸ τοῦ ἱστάω uerbo grauitono fit. unde ἱστῶ uerbum ſecundæ coniugationis circunflexorum, extrema in μι. & penultima, hoc eſt α. quæ breuis eſt, in legitimam longam mutata, uidelicet η. & accentu in propenultimã retracto: ut ἱστάω, ἵστημι. ἱστάω uerò ἀπὸ τοῦ στάω, cui præponitur ι. ſolum, quæ reduplicatio abuſiua ſiue impropria adpellatur, quũ in ea nulla geminetur conſonans, ut in primo tractatu dictum eſt. Nam σιστάω dicendum fuerat, & σίστημι. Sed quoniam reduplicatio cõmunis nunquàm fit per longam uocalem, (nam ἰῶτα hoc in loco eſt poſitione longa) idcirco σ. non repetitur. Habet etiam adſpirationem in prima ſyllaba: quoniã ι. ante σ. adſpiratur, niſi ſyncopa fiat, uel ſubſequatur ρ. poſt σ. quia tunc tenui ſpiritu ſcribitur. ut ἴστε, ἴστω, ἀπὸ τοῦ ἴσατε, ἰσάτω, ἰστίον. & ἴστρος. Secunda perſona à prima fit, extrema in σ. mutata. ἵστημι, ἵστης, ἵστησι. Δυϊκά. ἵστατον, ἵστατον, penultima correpta. Πληθυντικά. ἵσταμεν, ἵστατε, ἱστᾶσι, ad ſimilitudinem pluralis datiui participij actiui eiuſdem temporis, penultima circunflexa. Quia α. quæ anceps eſt, hic natura habetur longa. Ionicè uerò, ſiue Atticè non formatur tertia perſona in hac ſecunda coniugatione, διὰ τὴν κακοφωνίαν. Nam ἱστάασι dicendum fuerat.

i. ante s. adſpiratum.

Παρατατικός.

Præteritum imperfect.

Ἵστην, ἵστης, ἵστη, à præſenti: ſicut ἐτίθην. Δυϊκά. ἵστατον, ἱστάτην, penultima correpta: ſicut & præſens. Πληθυντικά. ἵσταμεν, ἵστατε, ἵστασαν.

Παρακείμενος.

Præteritum perfectum.

Ἕστηκα eſſe debuerat à futuro στήσω: cuius penult. præteritum perfectũ ſeruare debet. Sed ne coincideret cum ἵστηκα, quod eſt medium præteritum ἀπὸ τοῦ ἱστήκω, mutata eſt η. in α. & factum eſt ἕστακα, ἕστακας, ἕστακε. Seruat enim adſpirationem præſentis: quoniam ε. ingrediens præterita tempora modi indicatiui, ſi remanet in alijs modis, ſpiritũ thematis ſeruat. ut in hoc uerbo ἵστημι. ὁ Παρακείμενος ἕστακα. τὸ προστακτικὸν, ἕστακε, ἑστακέτω. τὸ εὐκτικὸν, ἑστάκοιμι, &c. Si uerò cadit, hoc eſt, ſi non remanet in alijs modis, ſicut eſt in ambobus aoriſtis, tenuem ſpiritum habet. Ἀόριστος πρῶτος ἔστησα. τὸ προστακτικὸν, στῆσον, στησάτω. τὸ εὐκτικὸν, στήσαιμι. Ἀόριστος

Regula de aoriſtis.

λύτερος ἔστην. τὸ προσακτικὸν στῆθι, στήτω. τὸ εὐκτικὸν σταίην, σταίης, σταίη. &c.

Præteritum pluſquàm perfectum.

Ὑπερσυντέλικος.

Ἑστάκειν, ἑστάκεις, ἑστάκει, à præterito perfecto. unde & eundem ſpiritum ſeruat: quum in alijs modis idem ſit præteritum perfectum & præterit. pluſquàmperfectũ, καὶ τὰ λοιπά.

Indefin. pri.

Ἀόριστος πρῶτος.

Ἔστησα, ἔστησας, ἔστησε. ſicut ἔτυψα, ἔτυψας, ἔτυψε.

Indefinitum ſecundum.

Ἀόριστος δεύτερος.

Ἔστην, ἔστης, ἔστη, à futuro, extrema in ην mutata, & ε. cõmuni augmento præpoſito. ut στήσω, ἔστην. Δυϊκά. ἔστητον, ἐστήτην, penultima producta. Πληθυντικά. ἔστημεν, ἔστητε, ἔστησαν. καὶ βοιωτικῶς ἔσταν. Ἰλιάδος α.
Θεοὶ δ᾽ ἅμα πάντες ἀνέσταν.

Μέλλων πρῶτος.

Futurum primum.

Στήσω, ἀπὸ τοῦ στάω, α. in η. conuerſa, ac σ. interpoſito: ſicut à θέω, θήσω.

Imperatiuus actiuus.

Προστακτικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατικός.

Ἵσταθι, fit à genitiuo participij præſentis temporis, abiecto ν. & extrema in θι. conuerſa. ut ἱστάς, ἱστάντος, ἵσταθι. Vel à prima perſona pluralis numeri, extrema in θι. mutata. ut ἵσταμεν, ἵσταθι. In uſu tamen non eſt: ſed pro eo utimur ἵστα, à uerbo circunflexo ἱστάω, ἱστῶ: unde compoſitũ καθίστα. Ἰλιά. α.
Μείζονα δὴ κρητῆρα μενοιτίου υἱὲ καθίστα.

Tertia à ſecunda fit, extrema in τω. mutata. ἱστάτω, &c.

Præteritum perfectum et pluſquàmp.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

Ἕστακε, ἑστακέτω: ſicut τέτυφε, τετυφέτω.

Indefinitum primum.

Ἀόριστος πρῶτος.

Στῆσον, στησάτω. ſicut τύψον, τυψάτω.

Ἀόριστος δεύτερος.

Indefinitum ſecundum.

Στῆθι, fit à genitiuo participij eiuſdem temporis, expuncto ν. & extrema in θι. mutata. ut στάς, στάντος, στάθι, καὶ στῆθι, τροπῇ τοῦ α. εἰς η. Vel à prima perſona pluralis numeri fit. ut ἔστημεν, στῆθι., penultima producta, per regulam ſuperius dictam. Tertia perſona στήτω, à ſecunda, θι. in τω. conuerſa. Δυϊκά στῆτον, στήτων. Πληθυντικά. στῆτε, στήτωσαν.

Εὐκτικά

Εὐκτικὰ παθητικά. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατικός.

Optatiuus actiuus.

ΙΣταίην, à genitiuo ſui participij fit, extrema in ην. mutata, ac. ι. penultimæ uocali adiūcto. ut ἱστάς, ἱστάντος. ἱσταίην, ἱσταίης, ἱσταίη. Δυϊκά. ἱσταίητον, ἱσταιήτην. Πληθυντικά. ἱσταίημεν, καὶ συγκοπῇ ἱσταῖμεν, ἱσταίητε, ἱσταίησαν. καὶ ἱσταῖεν, ἀπὸ τοῦ ἱσταῖμεν, ſubtracto μ. ἀττικῶς: ut in optatiuo primæ coniugationis uerborum in μι. dictum eſt.

Παρακείμενος καὶ Ὑπερσυντέλικος.

Ἑστάκοιμι, ἑστάκοις, ἑστάκοι. ſicut τετύφοιμι, τετύφοις, τετύφοι.

Ἀόριστος πρῶτος.

Στήσαιμι, στήσαις, στήσαι. καὶ αἰολικῶς καὶ ἀττικῶς στήσεια, στήσειας, στήσειε.

Ἀόριστος δεύτερος.

Indefinitum ſecundum.

Σταίην, σταίης, σταίη, à genitiuo participij eiuſdem temporis, στάς, στάντος: ſicut & præſens. Δυϊκά. σταίητον, σταιήτην. Πληθυντικά. σταίημεν, καὶ σταῖμεν, σταίητε, σταίησαν, καὶ σταῖεν ἀττικῶς, ἀπὸ τοῦ σταῖμεν. Ὀδυσσείας θ.

Ἄγχι παρασταῖεν, καὶ τοξαζοίατο φωτῶν.
ἀντὶ τοῦ παρασταίησαν.

Μέλλων πρῶτος.

Στήσοιμι, στήσοις, στήσοι: ſicut τύψοιμι, τύψοις, τύψοι.

Ὑποτακτικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατικός.

Subiunctiuus actiuus.

Ἐὰν ΙΣτῶ, à tertia perſona ſingulari præteriti imperfecti ſiue à prima: ut in ſubiunctiuo actiuo primæ coniugationis dictum eſt, extrema in ῶ. circunflexū mutata. ut ἵστην, ἵστης, ἵστη. ἐὰν ἱστῶ, ἱστᾷς, ἱστᾷ. Regula. Καὶ γὰρ ἐν τοῖς εἰς μι. τὰ δεύτερα, καὶ τρίτα πρόσωπα ὑποτακτικὰ τῆς μὲν δευτέρας συζυγίας διὰ τοῦ α. τῆς δὲ τρίτης διὰ τοῦ ω. μεγάλου. Δυϊκά. ἐὰν ἱστᾶτον, ἱστᾶτον. Πληθυντικά. ἐὰν ἱστῶμεν, ἱστᾶτε, ἱστῶσι.

Regula.

Παρακείμενος καὶ Ὑπερσυντέλικος.

ἐὰν Ἑστάκω, ἑστάκῃς, ἑστάκῃ. ſicut ἐὰν τετύφω, τετύφῃς, τετύφῃ.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἐὰν Στήσω, στήσῃς, στήσῃ. ſicut ἐὰν τύψω, τύψῃς, τύψῃ.

Ἀόριστος δεύτερος.

ἐὰν Στῶ. στῇς, στῇ. à ſecundo aoriſto: ſicut & præſens, διὰ τοῦ η. ut in τίθημι dictum eſt.

Ἀπαρέμφατα

Ἀπαρέμφατα ἐνεργητικά. Ἐνεστὼς ϗ Παρατατικός.

Infinitiuus. Ἱστάναι, à prima perſona pluralis numeri ἵσταμεν, extrema in ναι. mutata. Vel à genitiuo participij ἱστὰς, ἱστάντος. expuncto ν. & τος. in ναι. mutata.

Παρακείμενος ϗ Ὑπερσυντέλικος.

Ἑστηκέναι, ſicut τετυφέναι. Ἀόριστος α. στῆσαι.
Ἀόριστος δεύτερος στῆναι. Μέλλων πρῶτος στήσειν.

Ὁριστικὰ παθητικά. Ἐνεστώς.

Indicatiuus paſſiuus. Ἵσταμαι, à prima perſona actiui, η. in α. correptũ. & extrema in μαι. mutatis. ἵστημι, ἵσταμαι. Secunda perſona ἵστασαι κοινῶς, ϗ ἵστῃ ἀττικῶς. ſicut à τίθεμαι τίθῃ. Tertia perſona ἵσταται. Δυϊκά. ἱστάμεθον, ἵστασθον, ἵστασθον. Πληθ. ἱστάμεθα, ἵστασθε, ἵστανται.

Παρατατικός.

Præteritum imperfect. Ἱστάμην. Secunda perſona ἵστασο κοινῶς. ϗ ἵσταο ἰωνικῶς. ϗ ἵστω ἀττικῶς. Tertia perſona ἵστατο. Δυϊκά. ἱστάμεθον, ἵστασθον, ἱστάσθην. ϗ τὰ λοιπά.

Παρακείμενος.

Præteritum perfectum. Ἕσταμαι, ἕστασαι, ἕσταται, à præterito actiuo, penultima correpta, ac eadem adſpiratione ſeruata. Δυϊκά. ἑστάμεθον. ἕστασθον, ἕστασθον. Πληθυντικά. ἑστάμεθα, ἕστασθε, ἕστανται. καὶ ἰωνικῶς ἑστάαται. ſed propter hiatum in uſu non eſt.

Ὑπερσυντέλικος.

Præteritum plusquàm perfectum. Ἑστάμην, ἕστασο, ἕστατο, à præterito paſſiuo, extrema in μην. mutata.

Ἀόριστος πρῶτος.

Indefinitum primum. Ἐστάθην, ἐστάθης, ἐστάθη. ſicut ἐτύφθην, ἐτύφθης, ἐτύφθη, principali ſyllaba tenui ſpiritu ſignata: quoniam ε. cadit. ut στάθητι, σταθήτω. & σταθείην.

Μέλλων πρῶτος.

Futurum primum. Σταθήσομαι, σταθήσῃ, σταθήσεται, à ſecunda perſona aoriſti paſſiui ἐστάθην, ἐστάθης, abiecto augmento, & adiuncta ομαι.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Mox futur. Ἑστάσομαι, ἑστάσῃ, ἑστάσεται, à ſecũda præteriti paſſiui, interpoſita ομ. ἕστασαι, ἑστάσομαι, ſeruata etiã præteriti adſpiratiõe.

Προστακτικά

προστακτικὰ παθητικά. Ενεσῶς καὶ Παρατατ.

Ι῞σασο κοινῶς, à ſecunda perſona præteriti imperfecti paſſiui, ἱσάμην, ἵσασο κοινῶς. καὶ ἵσαο ἰωνικῶς. καὶ ἵσω ἀττικῶς. Tertia perſona ἱσάσθω. καὶ τὰ λοιπά. Imperatiuus paſſiuus.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

Ε῞σασο, ἑσάσθω, à ſecunda perſona præteriti pluſquàmperfecti.

Αόριστος α.

Στάθητι, σαθήτω, à tertia perſona primi aoriſti paſſiui.

Εὐκτικὰ παθητικά. Ενεσῶς καὶ Παρατατικός.

Ισ' αίμην, ἱσῷο, ἱσῷτο, ἀπὸ τοῦ ἵσαμαι, accentu circunflexo in ſecunda & tertia perſona. Δυικά. ἱσαίμεθον, ἱσῷσθον, ἱσαίσθην. καὶ τὰ λοιπά. Optatiuus.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

Ε'σαίμην. ἑσῷο, ἑσῷτο, accentu circunflexo in penultima ſecundę & tertiæ perſonæ.

Αόριστος α.

Σταθείην, σαθείης, σαθείη, à genitiuo participij eiuſdem temporis, σαθείς, σαθέντος.

Μέλλων α.

Σταθησοίμην, σαθήσοιο, σαθήσοιτο, à prima perſona futuri paſſiui.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Ε'σασοίμην, ἑσάσοιο, ἑσάσοιτο, à prima perſona eiuſdem temporis.

Υποτακτικὰ παθητικά. Ενεσῶς καὶ παρατατ.

ἐὰν Ι'σῶμαι, ἱσᾷ, ἱσᾶται, διὰ τοῦ α. licet à quibuſdam διὰ τοῦ η. inueniam huiuſmodi perſonas, ſecundam ſcilicet & tertiam, declinatas. Quare antiquorum regulam & hoc in loco omnino cenſeo ſeruandam, quæ eſt, ὅτι καθόλου τὰ τρίτα πρόσωπα τῶν ἐνεργητικῶν ὑποτακτικῶν, δεύτερά εἰσι τῶν παθητικῶν. hoc eſt, quòd uniuerſaliter tertiæ perſonę actiuorum ſubiunctiuorum, ſecundæ ſunt paſſiuorum. quamuis inueniatur in actiuo etiam aliter declinatum hoc idem tempus à nonnullis, quàm regula tradat. Illi enim ponunt ἐὰν ἱσῶ, ἱσῇς, ἱσῇ. Regula uerò ἱσᾷς, ἱσᾷ, διὰ τοῦ α. quæ eſt, κατὰ μὲν τὸ δεύτερον, Subiunctiuus. Veterum regula. Regula.

R

δεύτερον, καὶ τρίτον πρόσωπον τῶν εἰς μι. τῆς μὲν πρώτης συζυγίας διὰ τοῦ η. γράφεται. τῆς δὲ δευτέρας διὰ τοῦ α. τῆς δὲ τρίτης διὰ τοῦ ω. μεγάλου, cum præſertim τὸ χαρακτηριστικὸν τῆς συζυγίας ſeruandum ſit. Δυϊκά. ἐὰν ἱστώμεθον, ἱστᾶσθον, ἱστᾶσθον. Πλη. ἐὰν ἱστώμεθα, ἱστᾶσθε, ἱστῶνται.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

Præterita. ἐὰν Ἱστῶμαι, à præterito paſſiuo, penultima in ω. μέγα conuerſa. ut ἵσαμαι. ἱστῶμαι. Secunda perſona ἐὰν ἱστᾷ, à tertia actiui eiuſdem temporis & modi, abiecta extrema ſyllaba, ἐὰν ἱστάκω, ἱστάκῃς, ἱστάκῃ. ἱστᾷ, ἱστᾶται. Δυϊκά. ἐὰν ἱστώμεθον, ἱστᾶσθον, ἱστᾶσθον. καὶ τὰ λοιπά.

Αόριστος α.

ἐὰν Σταθῶ σταθῇς, σταθῇ, à tertia perſona primi aoriſti paſſiui, &c.

Απαρέμφατα παθητικά. Ενεστὼς καὶ Παρατατ.

Infinitiuus paſſiuus. Ἵστασθαι, à tertia perſona ſingularis paſſiui ἵσταται. Vel à ſecunda plurali ε. in αι. diphth. mutato.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

Ἑστάσθαι, à tertia ſingulari, uel à ſecunda plurali, ut in pñti. Αόριστος α. σταθῆναι. Μέλλων α. σταθήσεσθαι. Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων. ἑστάσεσθαι.

Ὁριστικὰ μέσα. Ενεστώς.

Indicatiuus medius. Ἵσαμαι, ἵστασαι, καὶ ἵστῃ. ἵσταται, ab actiuo fit, ſicut & paſſiua.

Παρατατικός.

Ἱστάμην, ἵστασο, ἵσταο, καὶ ἵστω. ἵστατο.

Αόριστος α.

Ἐστησάμην, ἐστήσω, ἐστήσατο, ſicut ἐτυψάμην, ἐτύψω. ἐτύψατο.

Αόριστος β.

Secundus aoriſtus non eſt in uſu in hoc uerbo ἵστημι, poſſet tamen ſecundum analogiam formari ab actiuo, hoc eſt

Ἐστάμην non eſt in uſu. ἔστην, ἐστάμην, extrema uocali η. ſcilicet in α. legitimam breuem uerſa, ac interpoſita μην. Vel potius à primo aoriſto paſſiuo antiquorum more, extrema in μην. mutata. ἐστάθην, ἐστάμην. ἔστασο, καὶ ἔστω. ἔστατο, & eadem eſt literatura cum præterito pluſquamperfecto paſſiuo, differt tamen ſpiritu.

Μέλλ. α.

Μέλλων α.

Στήσομαι, σήσῃ, σήσεται, à σήσω futuro actiuo.

Προςακτικὰ μέσα. Ενεςὼς κὴ Παρατατικός.

Ι῞σασο κοινῶς. κὴ ἵσαο ἰωνικῶς. κὴ ἵσω ἀτ]ικῶς, ἱσάϑω. — Imperatiuus

Αόριςος α.

Στῆσαι, σησάϑω. ὡς τύψαι. τυψάϑω.

Ευκτικὰ μέσα. Ενεςὼς κὴ Παρατατ.

Ι῞σαίμην, ἱσαῖο, ἱσαῖτο. Αόρ. α. Στησαίμην, σήσαιο, σήσαιτο. — Optatiuus.

Μέλλων α.

Στησοίμην, σήσοιο, σήσοιτο, ὡς τυψοίμην, τύψοιο, τύψοιτο.

Υποτακτικὰ μέσα. Ενεςὼς κὴ Παρατατικός.

ἐὰν Ι῞σῶμαι, ἱσᾷ, ἱσᾶται. Αόρ. α. ἐὰν σήσωμαι, σήσῃ, σήσηται. — Subiunctiuus.

Απαρέμφατα μέσα. Ενεςὼς κὴ Παρατατ.

Ι῞σασθαι. Αόριςος α. σήσασθαι. Μέλλ. α. σήσεσθαι. — Infinitiuus.

ΤΡΙΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΕΙΣ ΜΙ. ΡΗΜΑΤΩΝ.

Tertia coniugatio.

VErba in μι. tertiæ coniugationis fiunt, ut ſupra diximus, à grauitonis, à quibus fiunt circunflexa tertię coniugationis, & in penultima actiui habent ω. μέγα. in paſſiui autem penultima ο. μικρὸν, quod oſtendit & quotæ ſint cōiugationis, & unde deducantur. ut διδόω, διδῶ, δίδωμι. Paſſiuum uerò δίδωμαι.

Οριςικὰ ἐνεργητικά. Ενεςώς. — Indicatiuus actiuus.

Δίδωμι fit à διδόω grauitono, cuius circunflexum eſt διδῶ, extrema in μι. & penultima uocali, ο. ſcilicet paruo in ω. magnum mutatis. ut διδόω δίδωμι. διδόω uerò, ἀπὸ τοῦ δόω, per reduplicationem propriam, quæ eſt, cum bis eadem conſonans repetitur cum uocali breui. Secunda perſona à prima fit, extrema in σ. mutata, δίδως. Tertia à ſecunda adiuncto ι. δίδωσι. Δυικά. δίδοτον, δίδοτον. Πλη. δίδομεν. δίδοτε, διδοῦσι, ad ſimilitudinem datiui pluralis proprij participij. κὴ ἰωνικῶς διδόασι εὔχρηςον.

Παρατατικός.

Εδίδων, ἐδίδως, ἐδίδω, à præſenti, ſicut ἐτίθην, ἐτίθης, ἐτίθη, extrema διὰ τοῦ ω. μεγάλου. Nam ut in τίθημι dictum eſt, præteritum imperfectum & ſecundus aoriſtus uerbo- — Præt. imper.

 rum in

rum in μι. penultimam proprij actiui præſentis ſeruare debent. ut δίδωμι, ἐδίδων, ἔδων, καὶ τὰ λοιπά.

Παρακείμενος.

Δέδωκα, δέδωκας, δέδωκε.

Ὑπερσυντέλικος.

Ἐδεδώκειν, ἐδεδώκεις, ἐδεδώκει.

Ἀόριστος α.

Ἔδωκα, ἔδωκας, ἔδωκε. ἀντὶ τοῦ ἔδωσα, ἔδωσας, ἔδωσε.

Ἀόριστος β.

Ἔδων, ἔδως, ἔδω, à futuro, extrema in ν. conuerſa, & ε. communi augmento præpoſito. Δυϊκά. ἔδοτον, ἐδότην. Πλη. ἔδομεν, ἔδοτε ἔδοσαν, penultima correpta contra communem regulam ſecundi aoriſti, ut in τίθημι dictum eſt.

Μέλλων α.

Δώσω, δώσεις, δώσει, ἀπὸ τοῦ δόω, ο. paruo in ω. magnum mutato.

Προστακτικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατ.

Imperatiuus actiuus. Δίδοθι, διδότω. ὡς τίθετι τιθέτω, penultima correpta, ut in τίθημι dictum eſt, quam Homerus produxit. Ὀδυσ. γ. Δίδωθι δέ μοι κλέος ἐσθλόν.

Παρακείμενος.

Δέδωκε, δεδωκέτω, à tertia præteriti perfecti actiui, ſicut τέτυφε, τετυφέτω.

Ἀόριστος β.

Δόθι δότω, penultima correpta contra regulam, ut in ſecundo aoriſto primæ coniugationis dictum eſt ἄχρησον, ſed pro eo utimur δός, δότω. &c.

Εὐκτικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατ.

Optatiuus. Διδοίην, διδοίης, διδοίη. ſicut τιθείην τιθείης. à genitiuo participij διδοῦς, τος.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

Δεδώκοιμι, δεδώκοις, δεδώκοι. ſicut τετύφοιμι, τετύφοις, τετύφοι.

Ἀόριστος β.

Δοίην, δοίης, δοίη, à genitiuo participij δούς, δόντος. Δυϊκά. δοίητον, δοιήτην. Πλη. Δοίημεν, καὶ συγκοπῇ δοῖμεν, δοίητε, δοίησαν, καὶ δοῖεν, ἀπὸ τοῦ δοῖμεν expuncto μ. Ὀδυσ. ω. Οὖλέ τε, καὶ μέγα χαῖρε θεοὶ δέ τοι ὄλβια δοῖεν.

Μέλλων πρῶτος.

Δώσοιμι, δώσοις, δώσοι. ὡς τύψοιμι, τύψοις, τύψοι.

Υποτακτικὰ ἐνεργητικά. Ενεστὼς καὶ Παρατατικός. Subiunctiuus.

ἐὰν Διδῶ, διδῷς, διδῷ, διὰ τοῦ ω. μεγάλου, ſicut in prima & ſecunda coniugatione dictum eſt.

Παρακείμενος καὶ Υπερσυντέλικος.

ἐὰν δεδώκω, δεδώκῃς, δεδώκῃ. ὡς ἐὰν τετύφω, τετύφῃς, τετύφῃ.

Αόριστος δεύτερος.

ἐὰν Δῶ, δῷς, δῷ, διὰ τοῦ ω. μεγάλου, ὡς εἴρηται.

Απαρέμφατα ἐνεργητικά. Ενεστὼς καὶ παρατατικός. Infinitiuus.

Διδόναι, à genitiuo participij διδοῦς, διδόντος. Vel à prima perſona pluralis numeri δίδομεν.

Παρακείμενος καὶ Υπερσυντέλικος.

Δεδωκέναι, ὡς τετυφέναι.

Αόριστος δεύτερος.

Δοῦναι, διὰ διφθόγγου, ut in ἵημι dictum eſt.

Μέλλων πρῶτος. Δώσειν.

Οριστικὰ παθητικά. Ενεστώς.

Δίδομαι, δίδοσαι, δίδοται, ab actiuo, ω. magno in ο. paruum, & extrema in μαι. mutatis. Indicatiuus paſſiuus

Παρατατικός.

Εδιδόμην, ἐδίδοσο, καὶ ἐδίδου, ἐδίδοτο, à prima perſ. præſentis.

Παρακείμενος.

Δέδομαι, δέδοσαι, δέδοται, à præterito actiuo δέδωκα, ω. magno in ο. paruum mutato, & extrema in μαι. conuerſa.

Υπερσυντέλικος.

Εδεδόμην, ἐδέδοσο, ἐδέδοτο, à præterito paſſiuo δέδομαι.

Αόριστος πρῶτος.

Εδόθην, ἐδόθης, ἐδόθη, à tertia ſingulari præteriti paſſiui, extrema in θην. mutata: ſicut ἐτύφθην, ἐτύφθης, ἐτύφθη.

Μέλλων πρῶτος.

Δοθήσομαι, δοθήσῃ, δοθήσεται, à ſecunda perſona aoriſti paſſiui.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Δεδόσομαι, δεδόσῃ, δεδόσεται, à ſecunda perſona præteriti paſſiui.

Προστακτικὰ παθητικά. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατικός.

Imperatiuus paſſiuus. Δίδοσο, καὶ δίδου, διδόσθω, à ſecũda perſona præteriti imperfecti paſſiui.

Παρακείμενος καὶ Ὑπερσυντέλικος.

Δέδοσο, δεδόσθω, à ſecunda perſona præteriti pluſquàmperfecti paſſiui.

Ἀόριστος πρῶτος.

Δόθητι, δοθήτω, à tertia perſona aoriſti paſſiui.

Εὐκτικὰ παθητικά. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατικός.

Optatiuus paſſiuus. Διδοίμην, διδοῖο, διδοῖτο. ſicut τιθείμην, τιθεῖο, τιθεῖτο.

Παρακείμενος καὶ Ὑπερσυντέλικος.

Δεδοίμην, δεδοῖο, δεδοῖτο. ſicut τεθείμην, τεθεῖο, τεθεῖτο.

Ἀόριστος δεύτερος.

Δοθείην, δοθείης, δοθείη, à genitiuo participij eiuſdem temporis.

Μέλλων πρῶτος.

Δοθησοίμην, δοθήσοιο, δοθήσοιτο, à prima futuri paſſiui.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Δεδοσοίμην, δεδόσοιο, δεδόσοιτο, à prima perſona paulò poſt futuri.

Ὑποτακτικὰ παθητικά. Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Subiunctiuus actiuus. Ἐὰν Διδῶμαι, ſicut ἐὰν τιθῶμαι. Secunda uerò & tertia perſona ω. magno ſcribũtur, ἐὰν διδῷ, ἐὰν διδῶται. quoniam (ut ſupra dictum eſt) prima cõiugatio uerborum in μι. per η. declinatur, ſecunda per α. tertia per ω. μέγα in modo ſubiunctiuo.

Παρακείμενος καὶ Ὑπερσυντέλικος.

Ἐὰν Δεδῶμαι, ὡς ἐὰν τεθῶμαι. Secũda perſona ἐὰν δεδῷ, à tertia actiui ſubiunctiui eiuſdem temporis, extrema ſyllaba abiecta. ut ἐὰν Δεδόκω, δεδόκῃς, δεδόκῃ. ἐὰν δεδῷ. Tertia ἐὰν δεδῶται.

Ἀόριστος πρῶτος.

Ἐὰν Δοθῶ, δοθῇς, δοθῇ, à tertia perſona aoriſti paſſiui, extrema in ῶ. circunflexum mutata, & abiecto augmento, ἐδόθην, ἐδόθης, ἐδόθη. ἐὰν δοθῶ.

Infinitiuus paſſiuus. Ἀπαρέμφατα παθητικά. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατικός.

Δίδοσθαι. à tertia perſona ſingulari δίδοται. Vel à ſecunda plurali, ε. tenui in αι. diphthongon uerſo.

Παρακείμενος

Παρακείμενος καὶ Υπερσυντέλικος.

Δεδόσθαι, ſicut τεθεῖσθαι.

Αόριστος πρῶτος.

Δοθῆναι, à tertia eiuſdem temporis.

Μέλλων πρῶτος.

Δοθήσεσθαι.

Μετ' ὀλίγον μέλλων. Δεδόσεσθαι.

ΡΗΜΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Ενεστώς.

ΔΙδομαι, δίδοσαι, δίδοται, ad paſſiuorũ declinationem. Indicatiuus medius.

Αόριστος πρῶτος.

Εδωκάμην, ἐδώκω, ἐδώκατο, ἀπὸ τοῦ ἔδωκα.

Αόριστος δεύτερος.

Εδόμην, ἔδοσο, καὶ ἔδου, ἔδοτο, à paſſiuo aoriſto fit, antiquorum more, extrema in μην. mutata, ἐδόθην, ἐδόμην. unde ἀπεδόμην

Μέλλων πρῶτος.

Δώσομαι, δώσῃ, δώσεται. ὡς θήσομαι, θήσῃ, θήσεται.

Προστακτικὰ μέσα. Ενεστὼς καὶ Παρατατικός. Imperatiuus.

Δίδοσο, καὶ δίδου, διδόσθω, ad paſſiuorum ſimilitudinem.

Αόριστος δεύτερος.

Δόσο, καὶ δοῦ, δόσθω. δόσθον, δόσθων. δόσθε, δόσθωσαν.

Εὐκτικὰ μέσα. Ενεστὼς καὶ Παρατατικός.

Διδοίμην, διδοῖο, διδοῖτο. ſicut paſſiua. Optatiuus.

Αόριστος δεύτερος.

Δοίμην, δοῖο, δοῖτο.

Μέλλων πρῶτος.

Δωσοίμην, δώσοιο, δώσοιτο.

Υποτακτικὰ μέσα. Ενεστὼς καὶ Παρατατικός.

Εὰν Διδῶμαι, διδῷ, διδῶται, ſicut paſſiua. Subiunctiuus medius.

Αόριστος δεύτερος.

Εὰν δῶμαι, δῷ, δῶται, ἀπὸ τοῦ ἐδόμην.

Απαρέμφατα μέσα. Ενεστὼς καὶ Παρατατικός.

Δίδοσθαι. Αόριστος δεύτερος. Infinitiuus.

Μέλλων πρῶτος. Δώσεσθαι.

ΤΕΤΑΡΤΗ

ΤΕΤΑΡΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ, ΤΩΝ ΕΙΣ ΜΙ. ΡΗΜΑΤΩΝ.

Quarta coniugatio.

Verba in μι. quartæ coniugationis, fiunt (ut dictum eſt) à uerbis grauitonis ſextæ coniugationis in νω. deſinentibus, in quibus nulla fit ſynæreſis. Et in penultima actiui habent υ. productum. In paſſiui uerò penultima idem υ. correptum: quod oſtendit & quotæ ſint coniugationis, & unde deducantur. Nec ſuſcipiunt reduplicationem, quemadmodum aliarum trium coniugationum uerba in μι. deſinentia. ζευγνύω, ζεύγνῡμι. Paſſiuum ζεύγνῠμαι.

Ὁριστικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστώς.

Indicatiuus actiuus.

Ζεύγνυμι, à ζευγνύω uerbo grauitono fit, extrema in μι. conuerſa: & penultima, quæ in grauitono breuis eſt, hoc eſt υ. in ſeipſam productam conuerſa. Secunda perſona ζεύγνυς, à prima fit, extrema in σ. conuerſa. Tertia ζεύγνυσι, à ſecunda, adiuncto ι. Δυϊκά. ζεύγνυτον, ζεύγνυτον. Πληθυντικά. ζεύγνυμεν, ζεύγνυτε, ζευγνῦσι, ſecundum cõmunem regulam eſſe debuerat, ad ſimilitudinem datiui pluralis:

Adnotatio.

ſed uſus obtinuit, ut in uerbis huius quartæ coniugationis potius utamur tertia plurali grauitonorum. ut ζευγνύουσι, ῥηγνύουσι, πηγνύουσι, & ſimilibus. Iones uerò ζευγνύασι dicũt.

Παρατατικός.

Ἐζεύγνυν, ἐζεύγνυς, ἐζεύγνυ. Δυϊκά. ἐζεύγνυτον, ἐζευγνύτην. Πληθυντικά. ἐζεύγνυμεν, ἐζεύγνυτε, ἐζεύγνυσαν. Nec ultra declinatur. Nã huiuſmodi uerba ſi polyſyllaba ſunt, in præ-

Regula.

ſenti ſolum & præterito imperfecto uariantur, tam in actiuis quàm in paſſiuis. Si uerò diſſyllaba, & futurum primum & ſecundum aoriſtum habent. ut κλῦμι. Παρατατικὸς ἔκλυν. Μέλλων πρῶτος κλύσω. Ἀόριστος δεύτερος ἔκλυν. ἡ μετοχὴ ὁ κλύς, τοῦ κλύντος. τὸ προστακτικὸν κλῦθι. ὡς τὸ κλῦθί μευ ἀργυρότοξε, &c. quæ ab his deducũtur. δῦμι. παρ. ἔδυν. μέλ. δύσω. ἀόριστος δεύτερος ἔδυν. & ſimilia. In quibus ſecundus aoriſt. par eſt prætèrito imperfecto quũ non habeat reduplicationẽ.

Προστακτικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατ.

Imperatiuus

Ζεύγνυθι, ζευγνύτω. Δυϊκά. ζεύγνυτον, ζευγνύτων. Πληθ. ζεύγνυτε, ζευγνύτωσαν.

Εὐκτικὰ

Εὐκτικὰ ἐνεργητικά. Ενεςὼς ϗ Παρατατ.

Ζευγνύμην, ζευγνύοις, ζευγνύοι, &c. Quæ etſi regulariter formari poſſunt à genitiuo participij ζευγνὺς, ζευγνύντος, ſicut & alia uerba in μι. in uſu tamen non ſunt. At eorum paſſiua omnino deficiunt in modo optatiuo, quia ſi formarentur ſecundum regulam, neceſſariò haberent υι. diphthongum in penultima ſequente conſonante, cum hic modus formetur à prima perſona indicatiui paſſiui, extrema in μην. mutata, & adiunćto ι. penultimæ uocali. ut τύπτομαι, τυπτοίμην. ſic ζεύγνυμαι, ζευγνύιμην. Sed hoc fieri non poteſt, quia poſt υι. diphth. ſequitur μ. conſonans, quod eſt contra regulam quæ poſt υι. diphthongum uocalem tantummodo admittit. ut ἅρπυια, μυῖα, τετυφυῖα, qua cauſtum eſt, ut poſt υι. diphthongum uocalis tantum ſequatur, non autem conſonans. Optatiuus. De diphth. υι.

Subiunćtiuus etiam tam aćtiuorum quàm paſſiuorum huius quartæ coniugationis non poteſt formari, duabus regulis inter ſe repugnantibus, quarum altera eſt, quòd ſubiunćtiui uerborum in μι. eandem uocalem, & eundem accentum habere debent cum ſuis primitiuis. ſic enim circunflexa communiter appellantur, etſi uerba in μι. ab eis mediate deriuentur, ſicut ſupra dićtum eſt. ut τιθῶ. ἱςῶ. διδῶ. ἐὰν τιθῶ. ἐὰν ἱςῶ. ἐὰν διδῶ. & ſimilia, ſecundum quam regulam etiam ſubiunćtiui quartę coniugationis coguntur eandem habere uocalem & accentum cum ſuis primitiuis quę grauitona ſunt. ut ζευγνύω, ἐὰν ζευγνύω. Altera regula eſt, quòd omne participium in σ. ὀξύτονον declinatum per ντ. ſubiunćtiuum facit circunflexum. ut τυφθεὶς, τυφθέντος. ἐὰν τυφθῶ. τιθεὶς, τιθέντος. ἐὰν τιθῶ. ſic ζευγνὺς, ζευγνύντος. ἐὰν ζευγνῶ. πηγνὺς, πηγνύντος, ἐὰν πηγνῶ, quod priori regulæ omnino repugnat, ob quam rem ſubiunćtiuus modus prorſus deeſt. Regula. Canon.

Απαρέμφατα ἐνεργητικά Ενεςὼς ϗ Παρατατ. Ζευγνύναι.

Οριςικὰ παθητικά Ενεςῶς.

Ζεύγνυμαι, ζεύγνυσαι, ζεύγνυται, ab aćtiuo fit, penultima quæ longa eſt, in ſeipſam breuem conuerſa. Indicatiuus paſſiuus.

Παρατατικός.

Εζευγνύμην, ἐζεύγνυσο, ἐζεύγνυτο. καὶ τὰ λοιπά.

Προστακτικὰ παθητικά. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατ.

Imperatiuus Ζεύγνυσο, ζευγνύσθω. ζεύγνυσθον. ζευγνύσθων. ζεύγνυσθε, ζευγνύσθωσαν.

Infinitiuus. Απαρέμφατα παθητικά. Ἐνεστὼς καὶ Παρατ. Ζεύγνυσθαι.

DE VERBIS IN MI QVAE NON OMNINO REGVLAS SEQVVNTVR.

De uerbis in μι. anomalis. POſtea quàm de uerbis in μι. dictum eſt quæ triſyllaba ſunt, & regulariter formari poſſunt, & quorum uſus per omneis modos frequenter habetur. Nunc de his dicendum eſt, quę à cōmunibus regulis declinant, nec per omneis modos, & tempora, ac genera eorum inflexio inuenitur. Et primum de diſyllabis, quorum cum εἰμί ſubſtantiuū uerbum freſquentiſſimo ſit in uſu, ab eo incipiendum eſſe duxi. Ve-

ἕω. εἰμί. rum quoniam ἕω. primitiuum eius ſecundum uarium accentum & ſpiritum uaria habet ſignificata, hæc primum exponam. Grauitonum enim & tenui ſpiritu ſignatum, ſum ſiue exiſto ſignificat. Οδυσ. ι.

Υ'μῖν ξεῖνος ἔω, καὶ ἀπὸ πρόθι δώματα ναίων.

Et etiam uado & perficio ſignificat. Aſpiratum uerò, induo & ſedeo, unde ἕζω. ſignificat etiam mitto, unde ἱέω, ἱῶ, κατὰ ἀναδιπλασιασμόν. At ἐῶ circunflexum & tenuem ſpiritum habens ἀπὸ τοῦ ἐάω, ſino ſignificat. aſpiratum uerò ſedeo, & fit ἀπὸ τοῦ ἑέω.

Περὶ τοῦ εἰμὶ τὸ ὑπάρχω.

εἰμὶ, ſum. AB ἔω igitur, quod exiſto ſignificat, ſextæ coniugationis grauitonorum, deriuatur εἰμὶ, extrema in μι. mutato, ſicut à τιθέω, τίθημι, & ι. ancipiti aſſumpta.

Regula. quoniam uerba in μι. deſinentia, penultimam productam habere uolunt. & ε. in η. conuerti non potuit, ne coincideret cum hoc uerbo, quod eſt ἠμί τὸ λέγω, ἀπὸ τοῦ φημὶ, κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ φ. & etiam ne penitus amitteret o-

mneisparteis ſiue literas ſui primitiui: quoniam deriuatiua omnino aliquid de ſuis primitiuis ſeruare debent. Pręterea ut ſaperet naturam uerborum in μι. quartæ coniugationis, quæ in penultima υ. ancipitem longam habere uolũt. Nam ι. non poteſt produci per υ. ſed per η. aut ι. & ſic penultima ει. diphthongo facta eſt longa, & εἰμὶ dictũ eſt, quod omnino eſt contra communem regulam uerborum in μι. quæ uolunt habere in penultima, aut η. ſi ſint primæ uel ſecundæ coniugationis. aut ω. ſi ſint tertiæ, aut υ, longam ſi ſint quartæ. idcirco hoc uerbum excipitur, & etiam εἶμι. τὸ πορεύομαι, cum & ipſum ει. diphthongum habeat in penultima, & eſt quartæ coniugationis uerborum in μι. cum eius primitiuum non patiatur ſynæreſim in modo indicatiuo, & etiam ſit ei par ſyllabis ſicut ζευγνύω, ζεύγνυμι. Acuit extremam, quod eſt etiam contra communem dictorum uerborum regulam. Nam uerba in μι. aut habent circunflexum accentum in penultima, ſi ſint diſyllaba, aut acutum in antepenultima ſi polyſyllaba ſint. Sed ab hac regula excipiuntur εἰμὶ, & φημὶ κατ᾽ ἀφαίρεσιν τοῦ φ. ἠμί. quæ cum ſint ἐγκλιτικά, opus eſt ut acuant extremam. Nam omnis ἐγκλιτικὰ dictio accentum ſuper extremam habet, aut acutum, aut circunflexum, nunquàm autem grauem, niſi per pathos. ut σφέας: ἀπὸ τοῦ σφάς. Οδυσ. δ.

Canon.

εἶμι uado.

Regula.

Dictio enclitica.

Καί σφέας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.

Cum aliȷs uerò enuntiata inclinatur ad accentum præcedentis ſyllabæ, ſi dictio præcedens permiſerit, ut εἰμί, ἐγώ εἰμι. φημὶ, σύμφημι. Inueniuntur, etiam ἐμμὶ δωρικῶς ſubtracto ι. diphthongi, ac geminato μμ. Θεόκριτος ἐν βουκολίσκῳ.

ἐμμί.

Εἴπατέ μοι τὸ κρήγυον οὐ καλὸς ἐμμί.

& in eodem.

Ἀλλ᾽ ὅτι βωκόλος ἐμμὶ παρέδραμε κ᾽ οὔ ποτ᾽ ἀκούει.

ἀντὶ τοῦ εἰμί.

Secunda perſona εἰς, ἀπὸ τοῦ εἰμὶ, extrema in σ. conuerſa, ſicũt ἀπὸ τοῦ τίθημι τίθης, cuius apud Poëtas frequentiſſimus eſt uſus. Quo in loco aduertendum eſt εἷς acutum habere accentum, quanquàm per communem regulam circunflecti appetat. Nam omnę uerbum in longam de-

Secunda perſona.

Regula.

ſinens accentum ſuſcipientem, circunflectitur. quod ut qui=
εἷς. buſdam placet factum eſt, ne coincidat cum εἷς. ſecunda perſona, ἀπὸ τοῦ εἶμι τὸ πορεύομαι, quæ circunflexum habet accentum. Eſt etiam encliticum, ut

Αἵματος εἷς ἀγαθοῖο φίλον τέκος. Οδυσ. δ.

abiecto uerò σ. fit εἶ τὸ ὑπάρχεις, & circunflectitur, quanquàm deducitur ab εἷς, quod acuitur, ut dictum eſt. quod
Ioannes Charax. & Ioannes Charax aſſerit dicens, ὅτι κατὰ πάθος γέγονε τὸ εἶ. τὸ ἀπὸ τῆς εἷς, ἀποβολῇ τοῦ σ. καὶ περισπᾶται τὸ εἶ τοῦ εἷς ὀξυτονουμένου. ἐπειδὴ εἰς χαρακτῆρα ἐνέθεσεν ἀπαιτοῦντα τὴν περισπωμένην τάσιν. τὰ γὰρ εἰς τὴν ει. δίφθογγον λήγοντα ῥήματα ἐπὶ τέλους ἔχοντα τὸν τόνον περισπῶνται. nec inclinatiuũ eſt εἶ. ut υἱὸς ἐμοῦ εἶ σύ, etſi εἰμί, εἷς, ὅδε enclitica ſint. Poteſt etiam & alio modo
Apollonius. formari ſecundum Apollonium, hoc eſt, à uerbo graui tono ἴω τὸ ὑπάρχω, paſſiuum ἴομαι. Secunda perſona ἴῃ κοινῶς, καὶ ἴει ἀττικῶς, καὶ κράσει εἶ. Nam conſueuerunt Attici formare huiuſmodi ſecundas perſonas indicatiuorum paſſiuorum per ει. diphth. & ſicut in τύπτομαι dictum eſt; tertiam perſonam actiuorum ſecundam faciunt paſſiuorum. ut βούλω, βούλεις, βούλει, βούλομαι. βούλει. ſic ἴω, ἴεις, ἴει, ἴομαι, ἴει, καὶ κράσει εἶ. Eſt & alia ſecunda perſona huius uerbi, cuius apud Poëtas frequentiſſimus eſt uſus, hoc eſt
ἐσσί. ἐσσί, quæ ſecundum aliquos fit à ſecunda perſona regulariter formata, ἀπὸ τοῦ εἰμί, hoc eſt εἷς, cui addito altero σ. & ι. in finem translato fit ἐσσί. σ. enim neceſſariò geminatur, quoniam ſimplex σ. cum ἰῶτα prolato, eſt χαρακτηριστικὸν tertiæ perſonæ. ut τύπτουσι, τίθησι. Sed alio modo eam
Herodian. format Herodianus, hoc eſt, ἀπὸ τοῦ εἰμί interpoſito σ. ἐσμί facit. cuius extrema in σ. conuerſa, fit ἐσσ. geminato σ. ſed quoniam nulla dictio in eandem conſonantẽ geminatam deſinere poteſt, additum eſt ι. & ſic ἐσσί factum eſt, quod inclinatur. ut

Σχέτλιός ἐσσι γεραιέ. Ιλιάδος κ.

ἐστί. Tertia perſona ἐστί, cuius uaria eſt formatio, cum nullo modo regulariter formari poſſit, quin coincidat cum tertia plurali. Nam ſi à prima perſona formare uoluerimus. μι. in σι. conuerſa, εἰσί fiet. Si à ſecunda regulariter formata, hoc eſt εἷς, adiuncto ι. fiet tertia ſingularis εἶσι, &

talis eſt

taliſ eſt tertia pluralis. Idcirco alij alio modo eam forma-runt. Quidam enim à prima perſona ἐιμί, abiecto prius ι. de diphthongo: deinde extrema in σι. conuerſa ſecundũ communem regulam, ac poſtremo σ. in τ. mutato δωρικῶς ἰτί faciunt. Sed quoniam omne uerbum in ι. deſinens, uult habere penultimam longam, neceſſe fuit interponere σ. ut ſaltem penultima eſſet poſitione longa, & ſic factum eſt ἐςί. Eſt & alius modus aptior, ut reliquos omittam, hoc eſt, à ſecunda perſona ἐσσί, mutato altero σ. in τ. fit ἐςί. Non tamen Doricum eſt, licet in τι. deſinat: ſed Dorico ſimile. Nam Dorica propria (ſecundum Herod.) in τι. puram deſinunt. hoc eſt, nulla conſonante præcedente τ. ſi ſint tertiæ perſ. ſingul. uerborum in μι. ut φασί, φατί. δίδωσι, δίδωτι. Verum ἐςί σ. habet ante τ. In plurali uerò conſueuerunt Dores, etiam ν. conſonante præcedente τ. formare tertiam perſonam in τι. ut φαντί, δίδοντι, & cætera huiuſmodi. Δυϊκά. ἰτόν, ἰτὸν eſſe debuerat, penultima correpta, ἀπὸ τοῦ ἐιμί, interpoſito uerò σ. ἐςόν, ἐςὸν dicimus, penultima quidem producta contra regulam uerborum in μι. quæ illam in ſingulari tantum productam habere uolunt. Ιλιάδος α.

Regula. ἰτί. Dorica uerba. ἐςόν.

Αλλὰ πίθεσθ᾽ ἄμφω δὲ νεωτέρω ἐςὸν ἐμεῖο.

Πληθυντικά. ἐσμέν, καὶ ἐιμέν, ἀπὸ τοῦ ἐιμί. Ιλιάδος ν.

Οὔτε τι μάχης ἀδαήμονές ἐιμέν. Et Ιλιάδος κ.

Ημεῖς δ᾽ ἐιμὲν τοῖοι οἵ ἄν σέθεν ἀντιάσαιμεν.

καὶ δωρικῶς ἐιμές. Θεόκριτος ἐν φαρμακευτρίᾳ.

Οὐδ᾽ ἔγνω πότερον τεθνακάμες, ἢ ζοοὶ ἐιμές.

ἐσμὲν & ἐιμέν. ἐιμές.

Secunda perſona ἐςέ. Tertia ἐισί, καὶ ἐασί interpoſito ι. ut penultima producatur (ſicut dictum eſt) ad ſimilitudinem datiui pluralis proprij participij, quum in ι. deſinat. Et ἰωνικῶς ἔασι. ut τιθέασι, retracto accentu in antepenultimam, quum nõ amplius ſit encliticum. Polyſyllaba enim enclitica eſſe non poſſunt: ſed diſſyllaba tantũ, & monoſyllaba. Ιλιάδ. κ.

ἐςέ. ἐισί καὶ ἐασί. Annotatio.

Υ᾽μῖν μὲν γὰρ ἔασιν ἀριςῆες παναχαιῶν.

Παρατατικός.

Η῏ν, à prima perſona præſentis temporis fit, extrema in ν. mutata. ut ἐιμί, ἔην, ſicut ἵςημι, ἵςην. Deinde ſoluta diphthongo, & ε. in η. conuerſo: ſicut ἔμελλον, ἤμελλον, fit ἦν. ι. tamen prius expũcto. Quoniam deſinentia in ν. nihil uolunt

Præteritum imperfect.

S 3 habere

ἔα. habere non prolatum ante ν. Iones uerò dicunt ἔα. Ιλιάδ. ε.
ὅ κεν ζωὸς ἀμενηνὸς ἔα χαλκοῖο τυπῇσι. καὶ Οδυσ. ξ.
Τοῖος ἔα ἐν πολέμῳ, ἔργον δέ μοι οὐ φίλον ἔσκεν.
Siue ἀπὸ τοῦ εἶν, diſſoluta diphthongo in εα. ἰωνικῶς, ſicut ᾔδειν
ᾔδεα. Siue ἀπὸ τοῦ ἦν, η. in εα. ſoluta etiam ἰωνικῶς, abiecto ν.
ſicut ξέρξην ξέρξεα. Nam α. reſpuit habere poſt ſe ν. niſi di-
ctio ex declinatione deſinat in ν. ut μοῦσαν, & ἔτυψαν. Hæc
enim à declinatione habent ν. & non κατὰ πάθος. & ſic fit
ἦα. ἔα. unde ε. in η. conuerſo, fit ἦα. Οδυσσείας κ.
Αλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦα κιὼν νεὸς ἀμφιελίσσης.
ἦ. Attici uerò ε. & α. in η. uertentes κατὰ κρᾶσιν ἦ. dicunt: ſicut
ᾔδεα ᾔδη. Αριςοφάνης ἐν πλούτῳ.
Δεῖ γὰρ ὡς ἔοικε μοι λέγειν ἃ κρύπτειν ἦ παρεσκευασμένος.
ἀντὶ τοῦ ἦν. Poëtæ uerò præponentes ε. primæ perſonæ com
ἔην. muni ἦν, ἔην dicunt. Ιλιάδος λ.
ἔον. Ως ἔον αἴ ποτ' ἔην γε μετ' ἀνδράσιν.
Dicunt etiam ἔον à uerbo grauitono ἔω τὸ ὑπάρχω. ὁ παρατα
τικός ἦον, καὶ συστολῇ ἔον. ut ὡς ἔον εἴ ποτ' ἔην γε. καὶ Ιλιάδος ψ.
ὥς ποτ' ἔον, νῦν αὖτε νεώτεροι ἀντιοώντων Εργων τοιούτων.
ἔσκον. Et ἔσκον quoq; dicunt, ὡς τύπτεσκον, χαίρεσκον. Ιλιάδος κ.
Γενεῇ δὲ νεώτατος ἔσκον ἁπάντων.
Et ſic prima perſona præteriti imperfecti ſeptem modis in-
Epilogus. uenitur ſecundum uaria idiomata. Communes enim ἦν di
cunt. Iones uerò ἔα, & ἦα. Attici uerò ἦ. monoſyllabum.
At poëtæ ἔην, ἔον, & ἔσκον dicunt. Secunda perſona à pri
ἦς. ma fit, ν. in ς. conuerſo. ut ἦν, ἦς, ſicut ἐτίθην, ἐτίθης. nec ſub-
ſcribitur ι. ut in τίθημι dictum eſt: cui adiuncta θα. αἰολικῶς fit
ἦσθα. ἦσθα. Οδυσσείας π.
ἦ γάρ τοι νέον ἦσθα γέρων, καὶ ἀεικέα ἕσσο.
ᾖσθα tamen inuenitur ſubſcripto ι. in modo indicatiuo: ſed
hoc eſt à uerbo grauitono. εἴδω. ὁ μέσος ὑπερσυντέλικος. ᾔδειν,
ᾔδεις, adiuncta θα. ᾔδεισθα, καὶ συγκοπῇ ᾖσθα. ſicut οἶδα, οἶδας, οἶδα
σθα, οἶσθα.
Tertia perſona ἦ eſſe debuerat, à ſecunda perſona abie
cto σ. ſecundum communem regulam uerborum in μι. ut
ἐτίθης, ἐτίθη. ſic ἦς, ἦ. ſed in uſu non eſt: pro ea autem utimur
ἦν. ἦν, quæ à grauitono uerbo deriuatur. hoc eſt ἔω. ὁ παρατατι
κός. ἦον. ἦες, ἦε, καὶ ἦεν. Nam ε. ſi in id deſinat, tertia perſona
uerborum

uerborum, adpetit poſt ſe ν. Mutato uerò η. in ε. fit ἔεν, καὶ κράσει τῶν δύο εε. εἰς η. fit ἦν. ſicut ἔεμαι, ἧμαι, τὸ κάθημαι. καὶ τροπῇ τοῦ ν. εἰς ς. δωρικῶς, fit ἦς. ſicut in prima perſona plurali, λέγομεν, λέγομες. Θεόκριτος ἐν θαλυσίοις.

ἦς χρόνος ἁνίκ' ἐγώ τε καὶ εὔκριτος εἰς τὸν ἄλεντα

Εἵρπομες ἐκ πόλιος.

Poëtæ uerò præponentes ε. ἔην dicunt. Ἰλιάδος ω. ἔην.

ὃς δέ μοι οἶος ἔην, εἴρυτο δὲ ἄστυ καὶ αὐτούς. καὶ Ὀδυσ. ξ.

Οἷος ἐκεῖνος ἔην βουλευέμεν, ἠδὲ μάχεσθαι.

Deinde producentes ε. in η. ἤην. faciunt. Ὀδυσσείας τ. ἤην.

Καί κεν πάλαι ἐνθάδ' ὀδυσσεὺς ἤην.

Iones uerò ἔσκεν dicunt. Ὀδυσσείας ι.

Εσκε τις ἐνθάδε μάντις ἀνὴρ ἠΰς τε μέγας τε τήλεμος.

Et ſic tertia perſona ſex modis inuenitur. hoc eſt, ἦν, ἦς, ἦεν, ἤην, ἔην, & ἔσκεν, quod ἀπὸ τοῦ ἦε fit, abiecto temporali augmento, & adiuncta σκε ἰωνικῶς, ἔεσκε. ſed propter alternationem duorum εε. alterum abijcitur, & ſic fit ἔσκε. Epilogus.

Sed aduertendũ eſt, ἦν tertiam perſonam communem, & ἤην καὶ ἦεν nunquàm abſque ν. inueniri. Δυϊκά. ἔτον, ἔτην eſſe debuerat, ab eo quod eſt ἔν penultima correpta: ſicut in duali præſentis temporis, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ. ἔστον, ἔστην. ἄμφω γὰρ ἔστην τὴν ὁδὸν ποιουμένω. καὶ ἦτον, ἤτην, ab eo quod eſt ἦν penultima producta, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ. ἦστον, ἤστην. Ἰλιάδ. ε. Dualis numerus.

Γ' ρεὺς ἡφαίστοιο, δύο δέ οἱ υἱέες ἤστην. ἀντὶ τοῦ ἦσαν.

Πληθυντικά. ἦμεν, καὶ δωρικῶς ἦμες, ἦτε, ἦσαν, καὶ συστολῇ ἔσαν. Pluralis numerus.

Ἰλιάδος β.

Ἔνθα δ' ἔσαν στρουθοῖο νεοσσοὶ νήπια τέκνα.

Illud uerò Heſiodi in Theogonia. Locus Heſiodi.

Τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί, μία μὲν χαροποῖο λέοντος.

ἀντὶ τοῦ ἦσαν. Nonnulli dicunt hoc eſſe Bœotorum more, ac Thebanorũ, qui ſingulare uerbum pluralibus nominibus, & maſculini generis & fœminini, iungere conſueuerunt.

Pindarus in Olympijs. Μελιγάρυες ὕμνοι

Υστέρων ἀρχαὶ λόγων τέλεται.

ἀντὶ τοῦ τέλονται. τουτέστι ὑπάρχουσι. Et illud.

Διήγετο σάρκες. ἀντὶ τοῦ διήγοντο, quod Attici ſolum in neutris nominibus faciunt.

Quidam autem pluralem eſſe exiſtimant per ſyncopam,

ἀπὸ τοῦ

ἀπὸ τοῦ ἦμεν, ἦν, pro ἦσαν. ſicut ἀπὸ τοῦ ἐτύφθημεν, ἔτυφθεν, pro ἐτύφθησαν, quod etiam Bœotorum eſt. Παρακείμενος ἧκα,
Tempora inuſitata. ἧκας, ἧκε, à futuro. Ὑπερσυντέλικος ἥκειν, ἥκεις, ἥκει, ἄχρηστα. Μέσος παρακείμενος. ἦα, ἦας, ἦε, ἄχρηστα. Aliqui tamen uolunt ἦα & ἔα primam perſonam præteriti imperfecti, ut dictum eſt, ἀπὸ τοῦ ἦν eſſe potius, quàm medij præteriti perfecti.
Μέσος ὑπερσυντέλικος. ἤειν, ἤεις, ἤει. Παρακείμενος παθητικός. ἧμαι, ἧσαι, ἧται, ἄχρηστα. Ὑπερσυντέλικος παθητικός. ἥμην, ἧσο,
ἥμην. ἧτο, ἄχρηστα. Quibuſdam tamen placet hoc eſſe præteritum imperfectum ἀπὸ τοῦ ἧμαι, cuius actiuum eſt εἰμί. ὁ παρατατικός. ἥμην, ἧσο, ἧτο. Εὐριπίδης.

Ἐγὼ δὲ προδότης οὐκ ἥμην τέκνων. ἀντὶ τοῦ ἦν.

Ἀόριστος πρῶτος. ἧσα, ἧσας, ἧσε, à futuro ἕσω, ἄχρηστα. Ἀόριστος δεύτερος. ἦν, ἧς, ἧ, à futuro ἕσω. ſicut ἀπὸ τοῦ θήσω, ἔθην. ſed in uſu non eſt: pro eo autem utimur præterito imperfecto, ἦν, ἧς, ἦν. Μέλλων πρῶτος. ἕσω, ἀπὸ τοῦ ἕω. ſed in uſu non eſt, ne co-
Futurum medium. incidat cum ἔσω aduerbio loci. Μέσος μέλλων. ἔσομαι, ἔσῃ, καὶ ἔσεαι ἰωνικῶς, ἔσεται, καὶ ἔσσεται ποιητικῶς. geminato σ. καὶ συγκοπῇ ἔσται, εὔχρηστα πάντα, ἀπὸ τοῦ ἔσω. Dores uerò dicunt, ἐσοῦμαι, ἐσῇ, ἐσεῖται, ἀπὸ τοῦ ἔσω. ſicut πεσοῦμαι, ἀπὸ τοῦ πεσῶ.

Προστακτικά. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατικός.

Imperatiuus ἴσθι. Ἴσθι, ἀπὸ τοῦ ἔθι, quod ſecundum communem regulam formatum eſt, ἀπὸ τοῦ ἐμὲν prima perſona plurali, extrema in θι, conuerſa. Vel à genitiuo participij εἷς, ἕντος, ἔθι. καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ. ἔσθι καὶ ἴσθι, ε. in ι. conuerſo. Quia quandocunque fit
Regula. pleonaſmus alicuius conſonantis in habentibus penultimam in ε. deſinentem, uertitur ut plurimum ε. in ι. ut ῥέπω, ῥίπτω. μένω, μίμνω: ſic ἔσθι, ἴσθι. Tertia perſona ἔστω, ἀπὸ τοῦ ἔθι, interiecto σ. ubi ε. ſeruatum eſt. Δυϊκά. ἔστον, ἔστων. Πληθυντικά. ἔστε, ἔστωσαν, καὶ ἔστων κατὰ συγκοπήν. Vel erit dualis nu-
ἴσο. merus pro plurali. ἴσο uerò ab eo quod eſt ἧσο formatur à ſecunda perſona præteriti imperfecti ἥμην, ἧσο, ἧτο. quando accipitur pro eo quod eſt ἴσθι, ſis uel es: quod eſt temporis præſentis & præteriti imperfecti imperatiui modi. Si autẽ ponatur in ſignificatione præteriti perfecti, accipere poterimus deriuatum eſſe à præterito pluſquamperfecto: quòd in hoc uerbo ſimile eſt uoce præterito imperfecto medio. Vtrunque enim facit ἥμην, ἧσο, ἧτο, licet temporis ſignificatione

tione differant inter ſe. Inuenitur etiam ἔσσο. σσ. gemi-nato, Ὀδυσ. α.

Ἄλκιμος ἔσσ᾽ ἵνα τίς σε καὶ ὀψιγόνων εὖ εἴπῃ. ἔσσο.

Εὐκτικὰ Ἐνεστὼς καὶ Παρατατικός.

Εἴην, εἴης, εἴη, à genitiuo participij ἐίς, ἔντος, quod in uſu non habetur, ſicut τιθείην, τιθείης, ἀπὸ τοῦ τιθεὶς, τιθέντος. Optatiuus.

Δυϊκά. εἴητον, εἰήτην. Πληθυν. εἴημεν, εἴητε, εἴησαν. καὶ συγκοπῇ, εἶμεν, εἶτε, εἶεν. Ὀδυσ. φ.

Ποῖοί κ᾽ εἶτ᾽ Ὀδυσῆϊ ἀμυνέμεν εἴποθεν ἔλθοι.

ἀντὶ τοῦ εἴητε, hoc eſt, quales eſſetis Vlyſſi opitulari ſicunde ueniret. & Ὀδυσ. ι.

Οἵτινες εἶεν ἀνέρες ἐπὶ χθονὶ σῖτον ἔδοντες.

ἀντὶ τοῦ εἴησαν, eſſent.

Ὑποτακτικά. Ἐνεστὼς καὶ παρατατ.

Ἐὰν ὦ, quod circunflectitur, quia eius participium in σ. ὀξύτονον deſinens, declinatur per ντ. ut ἐὶς ἔντος, & ſi in uſu nõ ſit, nec obſtat altera regula, quæ in ζεύγνυμι dicta eſt, quòd ſubiunctiua uerborum in μι. eandem uocem & eundem accentum habere debent cum ſuis primitiuis circunflexis. Quia licet ἔω. grauitonum ſit, à quo deriuatur εἰμί quartæ coniugationis, ut dictum eſt: poſſumus tamen ab eo formare circunflexum uerbum in modo ſubiunctiuo. ἐὰν ὦ. cum ante ω. præcedat ε. licet in uſu non habeatur in modo indicatiuo: ſicut neque πλῶ ἀπὸ τοῦ πλέω, & ſimilia quę diſyllaba ſunt primæ coniugationis circunflexorum. At ζευγνύω nullo modo ſynæreſim pati poteſt, cum neque α. neque ε. neque ο. paruum præcedat ω. magnum. Secunda perſona ᾖς, cui addita θα. ſyllaba αἰολικῶς, fit ᾖσθα, ι. ſubſcripto. Tertia perſona ᾖ. καὶ ἰωνικῶς ᾖσι. adiuncta σι. ſyllaba. καὶ ἔῃ ἀπὸ τοῦ ἔω, ἔῃς. Ἰλιάδος ξ. Subiunctiuus. Regula.

Ἵνα μή τι κασιγνήτοιο ποινὴ δηρὸν ἄτιτος ἔῃ.

καὶ Ὀδυσ. τ.

Ὃς δ᾽ ἂν ἀμύμων αὐτὸς ἔῃ, καὶ ἀμύμονα εἰδῇ.

Δυϊκά. ἐὰν ἦτον. ἦτον. Πληθ. ἐὰν ὦμεν, ἦτε, ὦσι.

Ἀπαρέμφατα. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατ.

Εἶναι, ἔναι tamen eſſe debuerat ἀπὸ τοῦ ἔμεν prima perſo- Infinitiuus.

na plurali, ſicut ἀπὸ τοῦ τίθεμεν τιθέναι. Nam infinitiui uerborum in μι. præſentis temporis, penultimam correptam habere uolunt. At εἶναι tanquàm diſyllabum, diſyllabos aoriſtos imitatum, producit penultimam. Formatur autem uel ἀπὸ τοῦ ἦμεν, extrema in ναι. mutata. uel ἀπὸ τοῦ ἔσμεν, interpoſito ι. εἶναι. καὶ δωρικῶς, καὶ ἀττικῶς ἔμεναι. καὶ αἰολικῶς ἔμμεναι, καὶ ἰωνικῶς ἔμεν. Ἰλιάδος δ.

Ἐτρείδη μάλα μὲν κεν ἐγὼν ἐθέλοιμι καὶ αὐτὸς
Ὥς ἔμεν, ὡς ὅτε δῖον ἐρευθαλίωνα κατέκταν.

καὶ δωρικῶς ἦμεν, τροπῇ τοῦ ε. εἰς η. Θεό. ἐν φαρμακευτρίᾳ.

Ὅς μετάλαιναν ἀντὶ
Γυναικὸς ἔθηκε κακὰν καὶ ἀπάρθενον ἦμεν.

ἀντὶ τοῦ εἶναι.

Μέλλων α.

ἔσεσθαι. Ἔσεσθαι, à tertia ſingulari medij futuri ἔσεται, ſiue à ſecunda plurali ἔσεσθε, ἔσεσθαι.

Μετοχαί. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατικός.

Participium Ὁ εἴς, τοῦ ἔντος, ſicut ὁ τιθείς, τοῦ τιθέντος. Sed in uſu non eſt, pro eo autem utimur participio eius primitiui ἔω ſcilicet. ut ὁ ὤν, τοῦ ὄντος, quod à ſecundo aoriſto fit, hoc eſt ἦον. ἡ μετοχὴ, ὁ ἐών, τοῦ ἐόντος, ὀξυτόνως: ſicut ὁ τυπών, καὶ ἀφαιρέσει τοῦ ε. fit ὁ ὤν, τοῦ ὄντος. idcirco acuitur tametſi monoſyllabum ſit, etiam ſi per craſim fiat, ἐὼν ὤν, nam ex graui & acuto circunflexus non fit.

Μέσος μέλλων.

Ὁ ἐσόμενος, τοῦ ἐσομένου, ἡ ἐσομένη. τὸ ἐσόμενον. Sed de hoc ſatis, cum nihil plus in ſimplicitate habeatur in uſu. Nunc uerò de cõpoſitis quæ ex eo fiunt, & eorum ſignificatione.

De compoſitis ab εἰμί.

ἔνεστιν. Ἔνεστιν, ἀντὶ τοῦ ἐνυπάρχει, ὡς τὸ ἔνεστί μοι πλοῦτος. ἔνεστι ἀντὶ τοῦ δυνατόν ἐστιν.

ἔξεστιν. Ἔξεστιν, ἀντὶ τοῦ ἄδεια ἔστι

σύνεστιν. Σύνεστιν, ἀντὶ τοῦ συνυπάρχει, καὶ ἀντὶ τοῦ ὁμιλεῖ, καὶ ἀντὶ τοῦ διαλέγεται, καὶ συνουσιάζει.

πρόσεστιν. Πρόσεστιν, ἀντὶ τοῦ σὺν ἄλλοις οἷς ἔχω ἔστι μοι καὶ ἄλλοτι, σὺν τούτοις δὲ ἐστὶ καὶ τόδε.

Μέτεσιν, ἀντὶ τοῦ μετουσία ἐστὶν, ἤγουν μετοχή. καὶ συντάσσεται ἀπὸ δοτικῆς εἰς γενικὴν, οἷον μέτεσί μοι πλούτου, ἤγουν μετουσία ἐστί μοι πλούτου. μέτεσιν.

Πάρεστιν, ἀντὶ τοῦ παρὼν ἐστὶν, ὁ παροῦσ' ἐστὶν, ἢ ὅτι οὐδέτερον παρόν ἐστι. πάρεστιν.

Ἔπεστιν, ἀντὶ τοῦ ἐξουσία ἐστί. συντάσσεται δὲ ἀπὸ δοτικῆς εἰς ἀπαρέμφατον. ἔπεστί μοι ποιεῖν τόδε, ἀντὶ τοῦ ἐπ' ἐμοί ἐστι ποιεῖν τοῦτο. ἤγουν ὅτι τῇ ἐμῇ οὐσίᾳ, ἐπ' ἐμοί ἐστι, καὶ ἀντὶ τοῦ ἐνυπάρχει. ἔπεστιν.

Περίεστιν, ἀντὶ τοῦ περιουσία ἐστὶν, ἤγουν πλοῦτος, καὶ συντάσσεται ἀπὸ δοτικῆς εἰς γενικὴν, ἤγουν περί ἐστί μοι σοφίας. περίεστι, καὶ ἀντὶ κρείττων ἐστί. καὶ ὅμηρος. περὶ μὲν βουλῇ δαναῶν περὶ δ' ἐστὲ μάχεσθαι, ἤγουν περίεστε μὲν. καὶ κρείττους ἐστὲ ἐν τῇ βουλῇ τῶν δαναῶν. περίεστε δ' ἐν τῷ μάχεσθαι, ἀπὸ γενικῆς, εἰς δοτικήν. περίεστιν, ἀντὶ τοῦ ζῇ. περίεστιν.

Ἄπεστιν, ἀντὶ τοῦ μακρὰν ἐστί. ἄπεστιν.

Περὶ τοῦ εἶμι τὸ πορεύομαι.

Ὁριστικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστώς.

Εἶμι τὸ πορεύομαι, hoc eſt, uado, fit à uerbo grauitono ἴω, ἐπενθέσει τοῦ ι. εἴω, καὶ τροπῇ τοῦ ω. εἰς μι. fit εἶμι. Pro quo aduertendum eſt, quòd quatuor ſunt uerba in ω. deſinentia quę uado ſignificant, quorum primum eſt ἴω, à quo deriuatur εἴω, interiecto ι. cui ſubtracto ε. fit ἴω: unde ἴμι diſyllabum, & ἱέω ἱῶ, ἀπὸ τοῦ ἴω κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν τοῦ ι. unde ἵημι uado A uerbo igitur εἴω, διὰ διφθόγγου fit εἶμι, & eſt quartæ coniugationis uerborum in μι. cum eius primitiuum non patiatur ſynæreſim: quemadmodum εἰμὶ τὸ ὑπάρχω. Habet etiam ει. diphthongum in penultima, contra naturam uerborum in μι. & eadem circunflectitur, cum ſit longa natura ante breuem. Secunda perſona εἶς. à prima fit, extrema in σ. mutata. Ὀδυσ. α. Τίς, πόθεν εἶς ἀνδρῶν, πόθι τοι πόλις, ἠδὲ τοκῆες. Indicatiuus actiuus. εἶς.

hoc eſt, quis es? unde uenis hominum? Illud uerò Theocriti ἐν νομεῦσι, uidelicet εἰ μὴ ἄπει τουτῶθεν. hoc eſt, niſi abeas iſthinc. Secunda perſona eſt omnino ſimilis ſecundæ uerbi ſubſtantiui εἶ. quæ quidem eodem deducitur modo ἀπὸ τοῦ ἴω τὸ πορεύομαι. ὁ παθητικὸς ἴομαι. τὸ δεύτερον πρόσωπον ἄπει. εἶ.

εἶ κοινῶς, καὶ εἶσθα ἀττικῶς, καὶ κράσει εἶ, καὶ ἐν συνθέσει ἄπει. Vel à ſecunda fit perſona actiui εἶς, καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ. εἶ, καὶ ἄπει.

εἶσι. Tertia perſona εἶσι à ſecunda fit, adiuncto ι. Ιλιάδ. γ.

Αἰεί τοι κραδίη πέλεκυς ὥς ἐστιν ἀτειρὴς,
Ὅς τ' εἶσι διὰ δουρός.

Dualia. hoc eſt, διέρχεται tranſit. Δυϊκά. ἴτον, ἴτον, διὰ τοῦ ι. Nam ſingularia cum ει. diph h. ſcribuntur, ut productam habeant penultimã, ſecundum regulæ præceptionem. Dualia uerò & pluralia ſolo ι. correpto, ſiue à proprio ſingulari fiant, abiecto ε. de diphth. ſiue ἀπὸ τοῦ ἴμι. Ησίοδος ἐν ἔργοις.

Λευκοῖσι φαρέεσσι καλυψαμένω χρόα καλὸν
Αθανάτων μετὰ φῦλον ἴτον.

Pluralia. ἀντὶ τοῦ ἐλεύσονται, præſens pro futuro. Πλη. ἴμεν, ἴτε, ἶσι κοινῶς penultima producta, quandoquidem in ι. deſinit.

ἴασι. καὶ ἰωνικῶς ἴασι. Ιλιάδος π.

Κατ' ἀγελιδὸν ἴασιν ἀπὸ κρήνης μελανύδρου.

accentu in eadem ſyllaba ſeruato. Nam ἴωνες interponentes α. in huiuſmodi perſonis, accentum relinquunt in eadem ſyllaba in qua prius erat, circunflexo tamen in acutum mutato: cum etiam ſyllaba & locum & tempus mutauerit. ut τιθεῖσι, τιθέασι. ſic ἶσι, ἴασι.

Παρατατικός.

Præt.imper. Εἶν, εἶς, εἶ, à præſenti. ſicut ἐτίθην ἀπὸ τοῦ τίθημι. Δυϊκά. ἴτον, ἴτην. Ιλιάδος α.

Τὼ δ' αὖτις ἴτην παρὰ νῆας ἀχαιῶν.

Πλη. ἴμεν, ἴτε, ἴσαν penultima correpta. Ιλιάδος γ.

ἴσαν. Οἱ δ' ἄρ' ἴσαν σιγῇ μένεα πνείοντες ἀχαιοί.

ἤισαν. καὶ πλεονασμῷ τοῦ η. ἤισαν. Ιλιάδ. ν.

Τοῖοι μηριόνης τε καὶ ἰδομενεύς ἀγοὶ ἀνδρῶν ἤισαν
Ες πόλεμον.

Euſtathius tamen ἐν τῷ α. τῆς Οδυσσείας uult hanc eſſe tertiam pluralem primi aoriſti ἀπὸ τοῦ εἴω. Μέλλ. εἴσω. Αόριστος α. εἶσα, unde εἶσαν tertia pluralis, καὶ διαλύσει, καὶ τροπῇ τοῦ ε. εἰς η. fit ἤισαν. Παρακ. Εἶκα, εἶκας, εἶκε, à futuro εἴσω.

Præt, perf. ἄχρηστα. Μέσος παρ. Εἶα, εἶας, εἶε. ε. uerò in η. uerſo ac ι. ſubſcripto ᾖα. dicimus καὶ διαλύσει, ἤια, ἤιας, ἤιε. Οδυσσ. δ.

Καὶ τότε δὴ παρὰ θῖνα θαλάσσης εὐρυπόροιο ἤια.
καὶ Ιλιάδος α.

Ὅδ'

Οὐδ᾽ ᾔιε νυκτὶ ἐοικώς. ἀντὶ τοῦ ἐπορεύετο. ᾔα.

Υπερσυντέλικ. ᾔκειν, ᾔκεις, ᾔκει, à præterito perfecto, ε. in κ. ᾔιχ.
conuerſo ἀττικῶς, ac ſubſcripto ι. ἄχρηςα. Μέσος ὑπερσυντέ-
λικος. ᾔειν, ᾔεις, ᾔει, à præterito medio. Δυϊκά. ᾔειτον, ᾔείτην.
Πληθυντικά. ᾔειμεν, ᾔειτε, ᾔεισαν, καὶ συςολῇ ᾔισαν. Et ſic omnia
compoſita ab his. ut ἀνῄειν, ἐξῄειν. ἀνῄειμεν, ἐξῄειμεν. ἀνῄεσαν, Compoſita
ἐξῄεσαν, συνῄεσαν. Συνίεσαν δὲ ἀντὶ τοῦ ἐνόησαν. καὶ ἐξίεσαν ἐπεμ ab εἶμι.
ψαν διὰ τοῦ ι. Αόριςος πρῶτος. Εἶσα, εἶσας, εἶσε, ἄχρηςα.

Αόριςος δεύτερος.

Secundus aoriſtus non inuenitur: ſed pro eo utimur ao Annotatio.
riſto primitiui. hoc eſt, ἴον, ἴες, ἴε, ἀπὸ τοῦ εἴω. unde participiū
ἰών, ἰόντος. καὶ ἐξιών, ἐξιόντος ſecundum alios. At ſecundum
Theodorum libro tertio τῶν εἰς τέσσαρα, præſentis tempo-
ris eſt. Μέλλων πρῶτος.

Εἴσω, εἴσεις, εἴσει, ἀπὸ τοῦ εἴω. Sed in uſu nō eſt: utimur aūt
pro eo præſenti tempore. hoc eſt, εἶμι, εἶς, εἶσι. Ιλιάδος α. Præſens pro
Νῦν δ᾽ εἶμι φθίηνδε. hoc eſt, ibo. Ησίοδ. ἐν ἔργοις. futuro
Τῇ δ᾽ εἶς ἧσ᾽ ἂν ἐγώ περ ἄγω.
καὶ προσθέσει τῆς θα. αἰολικῶς, εἶσθα. Ιλιάδος κ.
Εἰ μὲν γὰρ κέσε νῦν ἀπολύσομεν, ἠὲ μεθῶμεν.
ἦτε καὶ ὕςερον εἶσθα θοὰς ἐπὶ νῆας ἀχαιῶν. καὶ Οδυσσείας τ.
ἢ τάχα καὶ δαλῷ βεβλημένος εἶσθα θύραζε.
hoc eſt, ibis. Et Ιλιάδος σ.
Αψ πάλιν εἶσ᾽ ἐπὶ νῆας. id eſt, ibit.

Προσακτικά. Ενεςὼς καὶ Παρατατικός.

Ἴθι, unde ἄπιθι, fit à prima perſona plurali, extrema in Imperati-
θι. mutata, ἴμεν, ἴθι. ſicut δίδομεν, δίδοθι. Tertia ἴτω, à ſecun uus.
da, extrema in τω. uerſa. Δυϊκά. ἴτον, ἴτων. Πληθυντικά.
ἴτε, ἴτωσαν. Αόριςος δεύτερος. Εἶ, quod cum omnibus εἶ.
præpoſitionibus componere licet, duabus tantū exceptis. Nota.
hoc eſt, σύν, καὶ παρά. ut δίει, ἔξει, &c. Fit autem à tertia per-
ſona ſecundi aoriſti. hoc eſt, ἴον, ἴες, ἴε. cuius thema eſt εἴω,
ut ſupra dictum eſt. Τὸ προσακτικόν, ἴε. unde ἔξιε. καὶ κατὰ
μετάθεσιν καὶ συναίρεσιν εἶ. unde ἔξει. Αριςοφάνης ἐν νεφέλαις.
Ποῦ ςρεψιάδης, ἔξει τὸν ἀσκάντην λαβών. ἀντὶ τοῦ ἔξελθε.
Poteſt etiam deduci ἀπὸ τοῦ εἶμι. hoc eſt, à tertia perſona præ
teriti imperfecti εἶν, εἶς, εἶ. Τὸ προσακτικὸν εἶ καὶ ἐν συνθέσει δίει,
καὶ ἔξει, ἔθει ἀττικῶς, καὶ αἰολικῶς. Nam Attici ſi non utantur ter- Regula.

minatione in θι. in imperatiuis uerborum in μι. utuntur tertijs perſonis præteritorum imperfectorum: ſicut & in uerbis in ω. deſinentibus. ut ἐτίθην, ἐτίθης, ἐτίθη. Τὸ προςακτικὸν, τίθη. Ἐπίμπλην, ἐπίμπλης, ἐπίμπλη. τὸ προςακτικὸν, πίμπλη. καὶ ἐμπίμπλη. Ἀριςοφάνης.

Καὶ τοὺς κοφίνους ἅπαντος ἐμπίμπλη πετρῶν.

ἀντὶ τοῦ ἐμπίμπλαθι. ἵστην, ἵστης, ἵστη. τὸ προςακτικὸν ἵστη. Ἰλιάδ. φ.

ἵστη δὲ μέγα κῦμα. ἀντὶ τοῦ ἵσταθι, ſtatue.

Εὐκτικά. Ἐνεςὼς καὶ Παρατατικός.

Optatiuus. Εἴην, εἴης, εἴη, eſſe debuerat ſecundum artem, à genitiuo participij εἴς, ἔντος, quod idem eſt cum optatiuo uerbi ſubſtantiui εἰμί. Sed in hac ſignificatione in uſu non habetur, ut quidam uolunt: attamen Homerus uſus eſt tertia perſona εἴη. Ὀδυσσείας ξ.

Λίην γὰρ νηῶν ἑκὰς ἤλθομεν, ἀλλά τις εἴη
Εἰπεῖν Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν.

ἀντὶ τοῦ πορεύοιτο εἰπεῖν. Etiam ſubiunctiuus modus in uſu non eſt: quia coincideret ſubiunctiuo eiuſdem uerbi ſubſtantiui. hoc eſt, ἐὰν ὦ, ᾖς, ᾖ.

Ἀπαρέμφατα. Ἐνεςὼς καὶ Παρατατικός.

Infinitiuus. Ἴναι, à prima perſona plurali, extrema in ναι. conuerſa. ἴμεν, ἴναι. καὶ ἀττικῶς καὶ δωρικῶς ἴμεναι. καὶ ἰωνικῶς ἴμεν, quod omnino eſt ſimile primæ plurali. Ἰλιάδος α.

Ἐπεὶ πολὺ φέρτερόν ἐστιν οἴκαδ' ἴμεν. hoc eſt, ire.

Inuenitur etiam εἶναι τὸ πορεύεσθαι διὰ διφθόγγου παραλόγως. quod fit aut ἀπὸ τοῦ εἶναι, præpoſito ε, aut ἀπὸ τοῦ ἰέναι, quod idem ſignificat. ἀπὸ τοῦ ἴημι, κατὰ μετάθεσιν τοῦ ι. καὶ ε. εἶναι. unde παρεῖναι, & ἀπεῖναι, ab eo compoſita. Et hoc inuenimus, quorum uſus in ſimplicitate habetur. Nunc autem de compoſitis eiuſdem uerbi.

Compoſita ab εἶμι. Ἔνειμι, ἀντὶ τοῦ ἐνυπάρχω.

Σύνειμι, ἀντὶ τοῦ συνεισέρχομαι, καὶ ἀντὶ τοῦ συνυπάρχω. τοῦτο δὲ ἐπὶ ὁμιλίας λέγεται, ἔτι τε καὶ ἐπὶ συνουσίας.

Εἴσειμι, ἀντὶ τοῦ εἰσέρχομαι.

Ἔξειμι, ἀντὶ τοῦ ἐξέρχομαι.

Πρόσειμι, ἀντὶ τοῦ προσέρχομαι.

Πρόειμι, ἀντὶ τοῦ προέρχομαι.
Ανειμι, ἀντὶ τοῦ ἀνέρχομαι.
Κάθειμι, ἀντὶ τοῦ κατέρχομαι.
Δίειμι, τὸ γράμμα, ἤγουν διέρχομαι.
Μέτειμι λόγους, ἤγουν μετέρχομαι. καὶ μέτειμι τινά, ἤγουν κολάζω.
Πάρειμι, ἀντι τοῦ παρὼν εἰμι.
Επειμι, ἀντὶ τοῦ ἐπέρχομαι, exequor.
Περίειμι, ἀντὶ τοῦ περιέρχομαι, obeo, obambulo.
Απειμι, ἀντὶ τοῦ ἀπέρχομαι.

Περὶ τοῦ ἵημι.

Ἵημι uaria ſignificat, ſecundum uarium ſpiritum. Denſo enim ſpiritu, mitto & cupio ſignificat: tenui autem, uado. Nec in omnibus modis, & temporibus, ac generibus idem eſt uſus & ſcriptura. Idcirco in tria illud diſtinguere licet, ſecundum tria diuerſa ſignificata. hoc eſt, ἵημι τὸ πέμπω. ἵημι τὸ ἐπιθυμῶ. ἴημι τὸ πορεύομαι. quorum ἵημι τὸ πέμπω, quum eius inflexio magis ſit in uſu, id in primis formandum & declinandum eſſe cenſui. ἵημι.

Ορισικὰ ἐνεργητικά. Ενεςώς.

Ἵημι τὸ πέμπω ἀπὸ τοῦ ἱέω fit, extrema in μι. ac penultima in propriam longam mutatis. ἱέω uero fit ἀπὸ τοῦ ἕω πέμπω, per reduplicationem quæ impropria dicitur, ut in principio uerborum in μι. primi tractatus dictum eſt. & patitur ſynæreſim: & eſt primæ coniugationis circunflexorũ. ut ἱέω, ἱῶ, unde ἵημι. ſicut ἀπὸ τοῦ τιθέω, τιθῶ, τίθημι. Cuius formationem & inflexionem in omnibus modis & temporibus & generibus hoc uerbum ἵημι omnino imitatur. Indicatiuus.

Secunda perſona ἵης. Tertia ἵησι. Ιλιάδος φ.
Αξίου ὃς κάλλιστον ὕδωρ ἐπὶ γαῖαν ἵησι. hoc eſt, mittit.
Δυϊκά. ἵετον, ἵετον. Πληθυντικά. ἵεμεν, ἵετε, ἱεῖσι κοινῶς. Ιλιάδος γ. Plurale.
Δένδρεῳ ἐφεζόμενοι ὄπα λειριόεσσαν ἱεῖσι.
καὶ ἰωνικῶς ἱέασι. ſicut τιθεῖσι, τιθέασι. καὶ κράσει τοῦ ε. καὶ α. εἰς α. μακρὸν ἀττικῶς ἱᾶσι triſyllabum: ſicut ἴασι ἀπὸ τοῦ εἶμι τὸ πορεύομαι.
Differunt tamen & accentu & ſpiritu. Nam ἴασι acutum accentum habet in antepenultima, & tenui ſpiritu ſignatur. ἴασι.
ἱᾶσι uerò penultimã circũflectit, & denſum ſpiritum habet. ἱᾶσι.

Differunt

Compoſita. Differunt etiam in compoſitione præpoſitionum: quoniam non cum omnibus & eiſdem præpoſitionibus utrunque componitur. Nam cum ἵν, ἐνιᾶσι dicimus: non autem ἐνίασι. Cum εἰς uerò & è contrario εἰσίασι dicimus, non autē εἰσιᾶσι. Cum σύν, καὶ συνίασι, καὶ συνιᾶσι dicimus, Cum πρός, προσίασι, non autem προσιᾶσι. licet προσίεμαι, & προσιέμενος, & προσήκατο, & προσιέμενος dicamus. Nam compoſita huius præpoſitionis πρός, cum actiuis huius uerbi in uſu communiter non habentur. Non enim dicimus προσίημι, neque προσήσω, neque προσῆκα, &c. ſic igitur neque προσιᾶσι. At εἶμι contrariū facit. Dicimus enim & πρόσειμι, & πρόσεισι. Sic etiam προσίασι dicendum eſt. Cum πρὸ uerò, προϊᾶσι, non προΐασι. Cum ἀνὰ, utrunque dicimus, & ἀνίασι, καὶ ἀνιᾶσι. Etiam cum κατὰ, & κατίασι, & κατιᾶσι. Cum διὰ, δίασι, non διᾶσι: licet διᾶσι dicatur. Cum μετὰ, & μετίασι, & μετιᾶσι dicimus. Et cum παρὰ, & παρίασι, & παριᾶσι. Cum ἀντὶ uerò neutrum componitur.

Παρατατικός.

Præteritum imperfect. Ἵην, ἵης, ἵη. ſicut ἐτίθην, ἐτίθης, ἐτίθη: pro quo magis utimur ſingulari primitiui ἵεον, ἵουν. ἵεες, ἵεις. ἵεε, ἵει. Ἰλιάδ. π.

Ἐν δὲ παρηορίῃσιν ἀμύμονα Πήδασον ἵει.

καὶ ἐν συνθέσει ἀφίει, προΐει. Δυϊκά. ἵετον. ἱέτην. Πληθυντικά. ἵεμεν, ἵετε, ἵεσαν. unde διΐεσαν τὸ διέπεμπον. καὶ βοιωτικῶς ἵεν, à prima perſona ſingulari ἵην, τροπῇ τοῦ η. εἰς ε. ſicut ἐτίθην, ἔθιθεν. unde μεθίεν. Ὀδυσσείας φ.

Ὣς ἔφαθ᾽ οἱ δ᾽ ἄρα πάντες ἐπ᾽ αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν,
Μνηστῆρες, καὶ δὴ μεθίεν χαλεποῖο χόλοιο. ἀντὶ τοῦ μεθίεσαν.

Παρακείμενος.

Præteritum inuſitatum. Εἶκα, εἶκας, εἶκε, cuius penultim. η. eſſe debuerat, ἀπὸ τοῦ ἥσω. ſed ne coincideret cum ἧκα primo aoriſto (cuius uſus frequentiſſimus eſt) mutauit η. in ει. diphthongum, Bœotorum more: ſicut τέθεικα, ἀπὸ τοῦ θήσω. quod præteritum & ſi in uſu non ſit, ab eo tamen deriuatis frequenter utimur, ut εἰκώς, ἀφεικώς, ἀφεικέναι. παρεικώς, καὶ παρεικέναι.

Ὑπερσυντέλικος.

Εἵκειν, εἵκεις, εἵκει. Δυϊκά. εἵκειτον, εἱκείτην, ἄχρηστα.

Ἀόριστος πρῶτος.

ἧκα, ἧκας, ἧκε, διὰ τοῦ κ. ſicut ἔθηκα, ἔθηκας, ἔθηκε. ἧσα tamen

eſſe debuerat, ἀπὸ τοῦ ἥσω, ut in τίθημι dictum eſt. Compoſita etiam ab hoc eandem ſeruant ſcripturam. ut ἀφῆκα, παρῆκα, ἀνηκάμην. At præpoſito ε. Atticorum more εἷκα dicimus. καὶ ξυνίηκα, ξυνίηκε. Ιλιάδ. α. ξυνίηκα.

Τίς τ' ἄρ σφωε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι.

Αόρ. β. ἧν, ἧς, ἧ, à futuro ἥσω, ſicut ἔθην à futuro θήσω. Δυϊκά. ἧτον, ἥτην. Πλη. ἧμεν, ἧτε, ἧσαν. καὶ πρόεσαν. Οδυσ. δ.

Κῆρυξ τίπτε δέ σε πρόεσαν μνηστῆρες ἀγαυοί.

Penultima correpta ſecundum communem regulam ſecundi aoriſti uerborum in μι. Nam aoriſtus ſecundus quam uocalem in ſingulari habet in ultima, eandem in plurali uult habere in penultima. ut ἔστην, ἔστημεν, ſic ἧν, ἧμεν dicendũ fuerat, ſed de hoc in τίθημι ſatis dictum eſt. Μέλλ. α. ἥσω, ἥσεις, ἥσει. Ιλιάδος ξ. Regula.

Υ'πὸ δὲ θρῆνυν ποσὶν ἥσει.

Α'πὸ τοῦ ἵω, ἱῶ, abiecta reduplicatione, & ι. in η. mutato: ſicut θήσω ἀπὸ τοῦ τιθέω. unde ἀφήσω, μεθήσω, καὶ ἀνήσω, ἀνήσεις, ἀνήσει. Ιλιάδος β.

Οὔ θήνμιν πάλιν αὖθις ἀνήσει θυμὸς ἀγήνωρ.

Προσακτικὰ ἐνεργητικά. Ενεστὼς καὶ Παρατατ.

Ἵεθι, ἱέτω, à genitiuo participij, uel à prima perſona plurali, extrema in θι. conuerſa. ἵεμεν, ἵεθι. ſicut τίθεμεν, τίθετι. Δυϊκά. ἵετον, ἱέτων. Πληθυντικά. ἵετε, ἱέτωσαν. unde ἐνίετε. Ιλιάδος ν. Imperatiuus

Α'ργείων, καὶ νηυσὶν ἐνίετε θεσπιδαὲς πῦρ.

Αντὶ τοῦ ἐμβάλετε.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

Εἷκε, εἱκέτω· ſicut τέθεικε, τεθεικέτω, ἄχρηστα.

Αόριστος β.

Secundus aoriſtus debuit eſſe à genitiuo participij, extrema in θι. mutata: uel à prima plurali ſicut & præſens. ἕμεν. ἕθι, non tamen ἕθι dicimus, duabus regulis inter ſe repugnantibus, ſicut in τίθημι & de hoc ſecundo aoriſto dictum eſt. ſed ἕς potius in uſu habetur, quod fit à ſecunda perſona proprij aoriſti, longa in breuem mutata. ἧς, ἕς. unde ἄφες, πρόες, ἄνες, κάθες, ἔφες. Ιλιάδ. ε. Aor. ſecun.

Α'λλ' ἄγε τῷ δ' ἔφες ἀνδρὶ βέλος. ἔφες.

Tertia perſona ἴτω, unde προΐτω Ἰλιάδος λ.

Ἀλλὰ εἴπερ προΐτω, ἅμα δ' ἄλλος λαὸς ἑπέσθω.

Δυϊκά. ἴτον, ἴτων. Πλη. ἴτε, ἴτωσαν.

Εὐκτικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατικός.

Optatiuus. Ἱείην, ἱείης, ἱείη, à genitiuo participij. ἱείς, ἱέντος. ſicut τιθείην, ἀπὸ τοῦ τιθείς, τιθέντος. Παρακ. καὶ ὑπερσ. εἵκοιμι, εἵκοις, εἵκοι, ὡς τεθείκοιμι, τεθείκοις, τεθείκοι. Ἀόρ. β. εἵην, εἵης, εἵη. à genitiuo participij, ſicut θείην, θείης, θείη. Μέλλ. α. ἥσοιμι, ἥσοις, ἥσοι, ſicut θήσοιμι, θήσοις, θήσοι.

Ὑποτακτικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατ.

Subiunctiuus. ἐὰν ἱῶ, ἱῇς, ἱῇ. ſicut ἐὰν τιθῶ, τιθῇς, τιθῇ. Παρακ. καὶ ὑπερσ. ἐὰν εἵκω, εἵκῃς, εἵκῃ. ὡς ἐὰν τεθείκω, τεθείκῃς, τεθείκῃ. Ἀόρ. β. ἐὰν ὧ, ᾗς, ᾗ. καὶ διαλύσει ἐὰν ἕω, ἕῃς, ἕῃ. καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι. ἐὰν εἵω, εἵῃς, εἵῃ. καὶ ἐφείω, ἐφείῃς, ἐφείῃ. Ἰλιάδος α.

Ὅτε κέν τοι ἀάπτους χεῖρας ἐφείω.

Ἀπαρέμφατα ἐνεργητικά. Ἐνεστὼς καὶ Παρατ.

Infinitiuus. Ἱέναι, à prima perſona plurali, extrema in ναι. conuerſa, ἵεμεν, ἱέναι. ſicut τίθεμεν, τιθέναι. καὶ ἀττικῶς καὶ δωρικῶς ἱέμεναι. καὶ ἰωνικῶς ἱέμεν. Παρακ. καὶ ὑπερσ. εἱκέναι, ſicut τεθεικέναι. unde καθεικέναι, παρεικέναι. Ἀόρ. β. εἷναι, unde καθεῖναι, ἀφεῖναι. τὸ ἀπολῦσαι ἐγκλήματος. ἷναι tamen eſſe debuerat à prima perſona plurali ſecundum cõmunem regulam uerborum in μι. ut ἵμεν, ἷναι. ſed cum huic regulæ alia contraria inue

Regula. niatur, quæ eſt propria ſecundi aoriſti, quòd imperatiui in θι. & infinitiui in ναι. ſecundi aoriſti penultimam natura longam habere uolunt, opus fuit producere penultimam, non ε. in η. conuerſa, ſed aſſumpto ι. in diph. ſicut in τίθημι diximus, εἷναι factum eſt. καὶ ἀττικῶς, καὶ δωρικῶς μέναι. καὶ ἰωνικῶς ἕμεν, unde μεθέμεν. Ἰλιάδος α.

Αὐτὰρ ἔγωγε λίσσομ' ἀχιλλῆι μεθέμεν χόλον.

Καὶ προΐεμεν. Ἰλιάδος δ.

Πλαάης κὲν Μενελάῳ ἐπιπροΐεμεν ταχὺν ἰόν.

Annotatio. Quo in loco aduertendum eſt à tribus eſſe εἷναι. primum ἀπὸ τοῦ εἰμὶ τὸ ὑπάρχω. ſecundum ἀπὸ τοῦ εἶμι τὸ πορεύομαι, & hæc duo tenuem habent ſpiritum, & præſentis temporis ſunt. tertium uerò ab hoc uerbo ἵημι, quod aſpiratur, & eſt ſecundi aoriſti. Poteſt etiam eſſe præſentis temporis ἀπὸ τοῦ ἱέναι κατὰ μετάθεσιν καὶ συναίρεσιν εἷναι.

Μετοχαὶ

Μετοχαὶ ἐνεργητικαί. Ενεςὼς καὶ Παρατατικός.

Ο ἱείς, τοῦ ἱέντος. ἡ ἱεῖσα, τῆς ἱείσης. τὸ ἱέν, τοῦ ἱέντος. Ορφεὺς ἐν ἀργοναυτικοῖς. Participium

Εκ σόματος μελίγηρυν ἱεὶς ἀνέπεμπον ἀοιδήν.

Καὶ Οδυσσείας ρ.

Δίκοισι τέρποντο, καὶ ἀγανέησιν ἱέντες.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

Ο εἱκώς, τοῦ εἱκότος. unde ἀφεικώς. καθεικώς. παρεικώς.
Αόριςος β. Ο ἕις, τοῦ ἕντος. ἡ ἕισα, τῆς ἕισης. τὸ ἕν, τοῦ ἕντος, unde ἀφείς, ἀφέντος. καὶ ὑφείς, ὑφέντος. Ιλιάδ. α.
Ισὸν δ᾽ ἰσοδόκη πέλασαν προτόνοισιν ὑφέντες. deponentes.

Οριςικὰ παθητικά. Ενεςώς.

Indicatiuus paſſiuus.

Ι"εμαι ab actiuo, extrema in μαι. ac penultima in propriam breuem mutatis, ἵημι, ἵεμαι, ἵεσαι, ἵεται. ſicut τίθημι, τίθεμαι. Δυϊκά. ἱέμεθον, ἵεσθον, ἵεσθον. Πλη. ἱέμεθα, ἵεσθε, ἵενται. Παρατ. ἱέμην, ἵεσο, ἵετο. Δυϊκά. ἱέμεθον, ἵεσθον, ἱέσθην. Πλη. ἱέμεθα, ἵεσθε ἵεντο. Παρακ. Εἶμαι διὰ δι φθόγγου, ἀπὸ τοῦ εἷκα. unde participium εἱμένος. ἀφειμένος. καὶ καθειμένος. ἵμαι tamen eſſe debuerat, quoniam præteritum perfectum paſſiuum uerborum in μι. uult penultimam habere correptam. Vſus tamen obtinuit ut penultima actiui & in paſſiuo ſeruaretur, quę Bœotorum more diphthongus eſt, ſicut in τέθειμαι ἀπὸ τοῦ τέθεικα. Secunda perſona εἷσαι, unde ἀφεῖσαι. Ευριπίδης ἐν ὀρέςη. (margin: ἀφειμένος.)

Φρὺξ οὐκ ἄρα κτενεῖς με, ὀρέςης ἀφεῖσαι.

hoc eſt, liberatus es. Tertia εἷται. ὅθεν ἀπαρέμφατα εἷσθαι, ἀφεῖσθαι. τὸ λελύσθαι. καὶ ὑφεῖσθαι τὸ ἀμελεῖσθαι. Δυϊκά. εἵμεθον, εἷσθον, εἷσθον. Πληθ. εἵμεθα, εἷσθε, εἷνται. Υπερσυντ. εἵμην, εἷσο, εἷτο. Αόρ. α. ἕθην, ἕθης, ἕθη. ὡς ἐτέθην, ἐτέθης, ἐτέθη. penultima correpta ſecundum cōmunem regulam. εἵθην tamen καὶ ἀφείθην dicimus διὰ διφθόγγου. ut ἀφείθην τῶν ἐγκλημάτων. ἀφείθη ἐκ τοῦ κατακλυσμοῦ ὁ δευκαλίων, liberatus eſt à diluuio Deucalion. Vnde etiam ἀφέθην.

Προςακτικὰ παθητικά. Ενεςὼς καὶ Παρατατ.

Imperatiuus medius.

Ι"εσο, ἱέσθω, à ſecunda perſona præteriti imperfecti, ſicut τίθεσο, τιθέσθω. Δυϊκά. ἵεσθον ἱέσθων. Πλη. ἵεσθε, ἱέσθωσαν.

Ὁριστικὰ μέσα. Ἐνεστώς.

Indicatiuus medius. Ἵεμαι, ἵεσαι, ἵεται, ſicut & paſſiua. Παρατ. ἱέμην, ἵεσο, ἵετο. Ἀόρ. α. ἡκάμην, ἥκω, ἥκατο, ἀπὸ τοῦ ἧκα aoriſto actiuo, qui licet excipiatur cum futuri conſonantē non ſeruauerit, in uſu tamen habetur. προσήκατο, ἀπὸ τοῦ προσηκάμην, & alia compoſita, ſed in modo indicatiuo tantum.

Μέσος ἀόριστος β. ἕμην, ἕσο, ἕτο, ab aoriſto paſſiuo fit, extrema in μην. mutata. ἕθην. ἕμην. ſicut ἐτέθην, ἐτέμην. Secunda perſona ἕσο κοινῶς. καὶ ἕο ἰωνικῶς. καὶ οὗ ἀττικῶς. Tertia, ἕτο. Δυϊκά. ἕμεθον, ἕσθον, ἕσθην. Πληθ. ἕμεθα, ἕσθε, ἕντο. ἕντο. ὅμηρος,

Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο.

Προστακτικὰ μέσα. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατ.

Imperatiuus medius. Ἵεσο, ἱέσθω, à ſecunda perſona præteriti imperfecti, ſicut & paſſiua. Ἀόρ. β. ἕσο κοινῶς. καὶ ἕω ἰωνικῶς. καὶ οὗ κατὰ κρᾶσιν ἀττικῶς. unde πρόου, πρόσου, κάτου, & ſimilia quæ in uſu habentur. Quo in loco aduertendum eſt, quòd medius aoriſtus ſecundus in omnibus alijs modis & participijs habetur in uſu, & maximè in compoſitione. ut προσείμην τὸ εὐκτικόν. ἐὰν πρόωμαι τὸ ὑποτακτικόν. προέσθαι, καὶ ἀφέσθαι, καὶ ὑφέσθαι. τὸ ἀπαρέμφατον. καὶ προέμενος ἡ μετοχή. Reliqua uerò omnia tam media quàm paſſiua, ſi quis formare & inflectere uoluerit, regulas ſequatur quæ habentur de his in τίθημι.

Annot.

Περὶ τοῦ ἵημι τὸ ἐπιθυμῶ.

Ὁριστικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεστώς.

ἵημι, cupio Actiuum. Ἵημι, ἵης, ἵησι, ἀπὸ τοῦ ἵέω ἱῶ, τὸ ἐπιθυμῶ, hoc eſt, deſydero quod etiam aſpiratur ſicut ἵημι τὸ πέμπω, & eſt eiuſdem coniugationis uerborum in μι. per quam ſecundum artem poteſt regulariter formari ac uariari, tam in actiua literatura quàm paſſiua, per omneis modos & tempora. Παρατ. ἵην, ἵης, ἵη. Παρακείμ. ἧκα, ἧκας, ἧκε. Ὑπερσ. ἥκειν, ἥκεις, ἥκει. Ἀόρ. α. ἧσα, ἧσας, ἧσε. Ἀόρ. β. ἧν, ἧς, ἧ. Μέλλ. α. ἥσω, ἥσεις, ἥσει. & ſic per alios actiuorum modos, quæ tamen in uſu non habentur.

Ὁριστικὰ παθητικά. Ἐνεστώς.

Paſſiuum. Ἵεμαι, ἵεσαι, ἵεται. unde ἐφίεμαι, ἐφίεσαι, ἐφίεται.

Ἱέμην,

Ἱέμην, ἵεσο, ἵετο. Ἰλιάδος ε.
Ἵετο δὲ αἰεὶ ἀινείαν κτεῖναι. hoc eſt, cupiebat.
Vnde ἐφιέμην, ἐφίεσο, ἐφίετο.

Προςακτικὰ παθητικά. Ἐνεςώς.

Ἵεσο, ἱέσθω. ἵεσθον, ἱέσθων. ἵεσθε, ἱέσθωσαν. & alia: quæ & ſi omnia in uſu non ſint, regulariter tamen inflecti poſſunt.

Περὶ τοῦ ἵημι τὸ πορεύομαι.

Ὁριστικὰ ἐνεργητικά. Ἐνεςώς.

Ἵημι, ἵης, ἵησι, ἀπὸ τοῦ ἱέω, ἱῶ, τὸ πορεύομαι, quod tenui ſpiritu ſignatur, & eo ſolo à ſuperiori uerbo diſtinguitur: cuius uſus in modo infinitiuo dũtaxat habetur κοινῶς. ut ἱέναι. Ἰλιάδος λ. ἵημι, uado actiuum.

Βὰν δ' ἱέναι καθ' ὅμιλον ἀνὰ ςρατὸν εὐρὺν ἀχαιῶν.

quod à prima perſona plurali fit, extrema in ναι. mutata. ἵεμεν, ἱέναι. unde ἀπιέναι, μετιέναι, & ſimilia. Poëtæ tamen etiam in alijs utuntur modis, & participijs. Ὀδυσσείας κ. ἀπιέναι.

ἣ δ' ἑτέρωθεν ὑπ' αὐλῆς οὐδὸν ἵησι πρὸς δόμον ὑψηλόν.

καὶ Ὀδυσσ. λ. ὅς πολὺ κάλλιςος ποταμῶν ἐπὶ γαῖαν ἵησι.

Ὁριστικὰ παθητικά. Ἐνεςώς.

Ἵεμαι, ἵεσαι, ἵεται. Παρατατικός. Paſſiuum.
Ἱέμην, ἵεσο, ἵετο. καὶ τὰ λοιπά.

Προςακτικὰ παθητικά. Ἐνεςὼς καὶ Παρατατικός.

Ἵεσο, ἱέσθω. Δυϊκά. ἵεσθον, ἱέσθων. Πληθυντικά. ἵεσθε, ἱέσθωσαν. Ἰλιάδος μ.
Ἀλλὰ πρόσσω ἵεσθε, καὶ ἀλλήλοισι κέλεσθε.

Μετοχαὶ παθητικαί. Ἐνεςὼς καὶ παρατατικός.

Ὁ ἱέμενος, τοῦ ἱεμένου. ἡ ἱεμένη, τῆς ἱεμένης. τὸ ἱέμενον, τοῦ ἱεμένου. Ὀδυσσείας ρ. Participium

Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ὅ οἱ παλάμηφιν ἀρήρει,
Ἄςυ δὲ ἱέμενος. ὅ ἐςι πορευόμενος.

Reliqua uerò ſi quis uariare uoluerit, regulas uerborũ in μι. primæ coniugationis omnino ſequetur.

ἧμαι, ſedeo

Περὶ τοῦ ἧμαι τὸ κάθημαι.

Ἧμαι, præſentis temporis eſt, & primæ coniugationis uerborum in μι. Eſt enim ἕω τὸ κάθημαι, hoc eſt, ſedeo. à quo ἱέω, κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν τοῦ ι. καὶ συναίρεσιν ἱῶ. unde ἵημι deriuatiuum: ſicut à τιθέω, τιθῶ, τίθημι. Paſſiuum ἵεμαι, καὶ κρᾶσιν τῶν δύο εε. εἰς η. fit ἧμαι: ſicut δημοσθένεε, δημοσθένη. Licet frequentius & familiarius in ει. diphthongum fiat huiuſmodi craſis. Sed hoc factum eſt, ne coincideret cum εἷμαι præterito paſſiuo ἀπὸ τοῦ ἵημι τὸ πέμπω. Præterea ἵεμαι incipit à uocali, & duo εε. per craſim in ει. diphthongum plerunque mutantur, quando ſyllaba incipit à conſonante. ut κέεμαι, κεῖμαι. δημοσθένεες, δημοσθένεις. Licet interdum etiam in η. commutentur. ut δημοσθένεε, δημοσθένη. At quando ſyllaba incipit à uocali, duo εε. in ει. diphthongum nunquàm mutantur, ſed in η. ut ἵεμαι, ἧμαι. Propter quod argui poteſt, hoc uerbum neque eſſe à uerbo in ω. deſinente, neque in μι. Nam ſi à uerbo deſinente in ω. fieret, penultima eſſet aut ο. ſicut τύπτομαι. aut ου. ſicut ποιοῦμαι. aut ω. ſicut βοῶμαι. Si uerò à uerbo in μι. deſinente, aut eius penultima eſſet ε. ut τίθεμαι. aut α. ut ἵσαμαι. aut ο. ut δίδομαι. aut υ. ut ζεύγνυμαι. quorum nullum uidemus eſſe.

Adnotatio. nec Aeolicū eſt. Sed ſciendū pathos eſſe. Nam integrum eius eſt ἵεμαι, quod habet ε. correptum in penultima: quod proprium eſt uerborum in μι. primæ coniugationis, quòd ſecunda oſtendit perſona, quæ deſinit in σαι. Quia omne tempus præſens in μαι. deſinens, habens ſecundam perſonam in σαι. eſt à uerbis in μι. ut τίθεσαι, ab eo quod τίθεμαι. Sic ἧσαι, ab eo quod eſt ἧμαι. Ἰλιάδος β.

ἧσαι. Τῷ νῦν ἀτρείδῃ ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν ἧσαι ὀνειδίζων.

hoc eſt, ſedes exprobrans.

Tertia perſona ἧται. Δυϊκά. ἥμεθον, ἧσθον, ἧσθον. Πληθυντικά. ἥμεθα, ἧσθε, ἧνται, καὶ ἰωνικῶς ἕαται. Ἰλιάδος γ.

Οἱ δὲ νῦν ἕαται σιγῇ.

ἧνται. κεῖνται. Conſueuit enim Homerus has tertias perſonas pluraleis præſentis temporis, hoc eſt, ἧνται, & κεῖνται, à tertia ſingulari (Ionum more) formare, tanquàm tertiam pluralem præteriti paſſiui uerborum circunflexorum corripiendo penultimam, ac interponendo α. ſicut πεποιέαται, ἀπὸ τοῦ πεποίηνται.

At metri

At metri gratia eandem ſyllabam quæ ex longa breuis fa
cta eſt, παρενθέσει τι. iterũ producit. ut εἵαται, ϰὴ κέαται. Ιλιά. β.
Καὶ νήπια τέκνα εἵαται ἐν μεγάροις. ϰὴ Οδυσσέας υ.
Ε῎ν θ' ἄρα οἱ μῦλαι εἵατο ποιμένι λαῶν.
Sed ſuper hoc & alijs huiuſmodi Euſtathius uarias addu-
cit ſententias. & Heraclidæ, & Ariſtarchi, & Zenodoti, quas
referre longum eſſet.

Παρατατικός.

Η῎μην, ἧσο, ἧτο. ϰὴ ἧσο, ἐπενθέσει τ σ. ut quibuſdã placet. Ιλι ά. α. Præteritum imperfect.
Αλλ' ἀκέων δὴν ἧσο.
Δυϊκά. ἥμεθον, ἧσθον, ἧσθην. Ιλιάδος α.
Πλησίαι ἀλλ' ἥσθην, κακὰ δὲ τρώεσσι μηδέσθην.
Πληθυντικά. ἥμεθα, ἧσθε, ἧντο. Ιλιάδος γ.
Τοῖοι ἄρα τρώων ἡγήτορες ἧντ' ἐπὶ πύργῳ.
ϰὴ ἰωνικῶς ἕατο. Ιλιάδος κ.
Οἱ δ' ἕατ' ἐν ἀγορῇ τρῶες ϰὴ δαρδανίωνες
Et εἵατο. Οδυσσέας γ.
Πεντηκόσιοι δ' ἐν ἑκάστῃ εἵατο.
Poſſunt etiam hæc (ut quibuſdam placet) ἀπὸ τῶ ἕω graui-
tono deduci, ut ſuo loco dicetur. Imperatiuus.

Τὸ προσακτικόν. ἧσο, ἥσθω. Ιλιάδος γ.
Η῟σο παρ' αὐτὸν ἰοῦσα. & Ιλιάδος δ.
Τέττα σιωπῇ ἧσο. &c.

Componitur hoc uerbum cum κατὰ præpoſitione, & idem Compoſita.
habet ſignificatum. ut κάθημαι, κάθησαι, κάθηται. unde κάθη-
σθαι infinitiuum. Παρατατικός.
Καθήμην, κάθησο, κάθητο, ϰὴ κάθησο. ſicut ἧτο, ἧσο.
Τὸ προσακτικόν. κάθησο, καθήσθω. Ιλιάδος α.
Αλλ' ἀκίουσα κάθησο, ἐμῷ δ' ἐπιπείθεο μύθῳ.
& ſimilia quæ in uſu habentur: in quibus accentus retrahi-
tur in antepenultimam: niſi ubi extrema longa fuerit.
Quur autem hoc fiat, talis adſignatur ratio. Quoniam κά-
θημαι παρασύνθετον eſt: ſicut ἀέκων, ἀέκοντος. Præpoſitiones Præpoſitiones trifariã ſumi.
enim ſumuntur cum partibus orationis, aut per σύνθεσιν. ut
καταγράφω. aut per παρασύνθεσιν. ut κάθημαι. aut per σύνταξιν.
ut κατὰ τῆς πόλεως. Sed aduertendũ eſt, Græcos id ad-
pellare σύνθετον, quod in ipſa prima poſitione uerbi cõpo- Σύνθετον.
nitur. ut καθίζω, ex κατὰ & ἵζω. utrunque enim per ſe dicitur.

Παρασύνθετον

Παρασύνθετον. Παρασύνθετον uero, nõ id ſolum quod à compoſito deri uatur, ut φίλιππος φιλιππίζω: ſed etiam quod non in ipſa prima compoſitione uerbi fit, quia ea non inueniatur: ſed in eius deriuatis, ſicut eſt κάθημαι, cuius prima poſitio eſſet ἵημι, ſi in uſu exiſteret. Inde ἵεμαι paſſiuum: quorum neutrum componitur. Non enim καθίημι dicimus, neque καθίεμαι, ſed κάθημαι, quod deriuatũ eſt ἀπὸ τοῦ ἵεμαι, poſtquàm κατὰ κρᾶσιν factum eſt ἧμαι, ut dictum eſt. Quare neq; mi

Κάθημαι. randum eſt, ſi κάθημαι non eundem habet accentum quem ἧμαι: quum traditum ſit, quòd in compoſitis accentus ſimplicium non mutatur: ſiue quòd κάθημαι non eſt compoſitum, ſed decompoſitum: ſiue quòd ut ἄεκων nõ habet compoſitionem poſitiuam, ſic etiam κάθημαι. Et ut ex α. particula priuatiua, & ἑκὼν, componitur ἄεκων: ſic ex κατὰ & ἧμαι componitur κάθημαι. Quoniam ἀείκω non inuenitur: ſic etiam κάθημαι non poteſt dici deriuatum eſſe ab eo quod eſt καθίημι, uel καθίεμαι: quorum neutrũ eſt in uſu. Sed compoſitum eſſe ex κατὰ & ἧμαι: ſicut ἄεκων ex α. particula priuatiua, & ἑκὼν, ἑκόντος, quod eſt participium non poſitiuũ, hoc eſt, præſentis temporis, ſed aoriſti ſecundi.

Α'έκων. Sciendum eſt autem, huiuſmodi compoſitionẽ (ſi compoſitio ſit) decompoſitionem adpellari, & propterea ac

Decompoſitio. centum tranſcendere. Et ut nõ dicimus ἀεκὼν, ἀεκόντος, ſed ἄεκων, ἀέκοντος: ſic etiam non dicimus καθῆμαι, καθῆσαι, ſed κάθημαι, κάθησαι. Eſt & alia communis regula uerbo

Regula. rum in μι. Quòd omne uerbum paſſiuum in μαι. deſinens, à uerbo in μι. declinatum, in compoſitione accentum retrahit in tertiam à fine, niſi quid impediat. ut κεῖμαι, ἀπόκειμαι. ἧμαι, κάθημαι. ἧμην, καθήμην. ἧσο, κάθησο. ἧτο, κάθητο. &c.

Sed quoniam alia uerba ſunt in ω. deſinentia, hoc eſt, ἕω, ἑῶ. ἵζω, ἵζω ἱζάνω. quæ idem ſignificant quod κάθημαι: & eorum uſus uarius eſt & mixtus, ab re non erit etiam de ipſis hoc in loco aliquid dicere.

Περὶ τοῦ ἕω τὸ κάθημαι.

ἕω, ſedeo. Est igitur ἕω grauitonum, & adſpiratum, quod ſedeo etiam ſignificat, & induo, ut ſupra dictum eſt: & in utraque ſignificatione eius præterita augentur: non ε. in η. ſecun

in κ. ſecundum communem regulam, ſed ι. in diphth. aſ-
ſumpto, cum ſit de numero quatuordecim ſiue ſexdecim
uerborum, quæ communiter annotantur, ut in augmen-
to præteritorum dictum eſt, non tamen in uſu habetur in o-
mnibus temporibus. Nam ἕω præſenti tempore in neutra
harum ſignificatione utimur, neque ἕον præterito imperfe-
cto, neque ἧκα præterito perfecto actiuo. At præteritum Præteritum
perfectum paſſiuum, hoc eſt, ἧμαι, ἧσαι, καὶ ἕσαι, ἧται καὶ ἧσαι, paſſiuum.
σ. interpoſito, in utraque habetur ſignificatione, & pro in-
duo & pro ſedeo. Pro induo, Οδυσσείας ψ.

Νῦν δ' ὅτι ῥυπόω, κακὰ δὲ χροῒ εἵματα ἧμαι. ἧμαι.

Indutus ſum. Οδυσσείας ω.

Ἀλλ' ἅμα γῆρας,
Λυγρὸν ἔχεις αὐχμεῖς τε κακῶς, καὶ ἀεικέα ἕσσαι.

καὶ Οδυσσείας λ.

Κακὰ δὲ χροῒ εἵματα ἧται,

Siue ἧσαι, ut quidam legunt. Sic etiam & præteritum
pluſquàmperfectum paſſiuum, hoc eſt, ἥμην, ἧσο, καὶ ἕσο,
ἧτο, καὶ ἧσο, καὶ εἵατο tertia pluralis ἰωνικῶς. Ιλιαδ. γ.

Λάϊνον ἕσσο χιτῶνα κακῶν ἕνεκα.

& Οδυσσείας π.

ἦ γάρ τοι νέον ἦσθα γέρων, καὶ ἀεικέα ἕσσο.

Differt autem à uerbo ſubſtantiuo ἦσο aſpiratione tantum.

Οδυσ. χ. Αμφὶ δὲ δέρμα ἕσο βοὸς νεοδάρτον.

Et Ιλιαδος ψ.

Καὶ φωνήν, καὶ τοῖα περὶ χροῒ εἵματα ἕσο.

Et Ιλιαδος σ.

Οἱ δὲ χιτῶνας εἵατ' ἐϋννήτους ἧκα στίλβοντας ἐλαίῳ.

Hoc eſt, induti erant. Participio quoque, hoc eſt, ἑμένος ἑμένος.
utitur Homerus Ιλιαδος α.

Ὤ μοι ἀναιδείην ἐπιειμένε.

Id eſt, impudentiam indute. & Ιλιαδος σ.

Τρὶς δὲ δύ' αἴαντες θοῦριν ἐπιειμένοι ἀλκήν.

In alia uerò ſignificatione, hoc eſt, ſedeo, frequentiſſimo ha-
tur in uſu, maximè in tertijs perſonis pluralibus: ἧνται, & ἧν-
το. καὶ ἰωνικῶς ἕαται, & ἕατο. καὶ παρενθέσει τοῦ ι. διὰ τὸ μέτρον εἵα- εἵαται.
ται, καὶ εἵατο, quæ pro præſenti etiam & præterito imperfe-
cto ſumuntur. Idcirco nonnulli uolunt huiuſmodi perſo-

nas in hac ſignificatione præſentis temporis eſſe, & præte-
Annotatio. riti imperfecti, ἀπὸ τοῦ ἧμαι, ut ſupra dictum eſt. Aduerten-
dum eſt hoc in loco εἷμαι præteritum paſſiuum eadem lite-
ratura & eiſdem accentibus diuerſa habere ſignificata, ſe-
cundum diuerſa themata, à quibus deducitur. Nam ſi ἀπὸ
τοῦ ἵημι τὸ πέμπω fiat, dimiſſus ſum, ſiue liberatus ſum ſigni-
ficat. Si autem ἀπὸ τοῦ ἕω, τὸ ἐνδύομαι, indutus ſum. Ἀόρ. α.
Εἷσα, εἷσας, εἷσε, καὶ ἕσσας, ἕσσα, ἕσσε, à futuro ἕσω fit, & pro ſedere fe-
ci, ſiue locaui accipitur. Ὅμηρος ἐν Βοιωτίᾳ.
εἷσεν. Κὰδ δ' ἐν Ἀθήνης εἷσεν ἐν πίονι νηῷ. & Ὀδυσ. γ.
Πὰρ δ' ἄρα Τηλέμαχον θεοείκελον εἷσαν ἄγοντες.
Hoc eſt, ſedere fecerunt. unde ἕσσαι ἀπαρέμφατον, καὶ ἐν συν-
θέσει ἐφέσσαι. Ἰλιάδος ν.
ἐφέσσαι. Τούς μ' ἐκέλευσα Πύλονδε καταστῆσαι, καὶ ἐφέσσαι.
ἀντὶ τοῦ καθῆσαι. Inuenitur etiam & ἔφεσσαι τὸ προστακτικὸν
ἔφεσσαι. μέσον, ἀπὸ τοῦ ἐσσάμην. ſicut τύψαι, ἀπὸ τοῦ ἐτυψάμην. Ὀδυσ. ο.
Ἀλλά με νηὸς ἔφεσσαι, ἐπεί σε φυγὼν ἱκέτευσα.
Hoc eſt, colloca me in naui. & participium δ' ἕσας, τοῦ ἕσαν-
τος. Ὀδυσ. ξ.
Ἐς δίφρον δέ μ' ἕσας ἄγεν οἴκαδε δακρυχέοντα.
ἕσας. Et etiam pro indui accipitur. Ὀδυσ. δ.
Ἀμφὶ δὲ εἵματα ἕσσα. & Ἰλιάδος ε.
Τὸν δ' Ἥβη λοῦσεν, χαρίεντα δὲ εἵματα ἕσσε.
Et in futuro Ὀδυσ. π.
Ἕσσω μιν χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα καλά.
& Ὀδυσσείας ο.
Κεῖνός σε χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα ἕσσει.
Εἱσάμην uerò & ἑσσάμην μέσος Ἀόριστος α. ἀντὶ τοῦ ἐνδέδυμαι,
hoc eſt, indutus ſum accipitur. Ἰλιάδ. κ.
Ἕσσατο δ' ἔκτοσθεν ῥινὸν πολιοῖο λύκοιο.
Et in eodem,
Ἀμφὶ δ' ἔπειτα δαφοινὸν ἑέσσατο δέρμα λέοντος.
Præpoſito ε. καὶ Ἡσίοδος ἐν ἔργοις.
Οἵ ῥα φυλάσσουσίν τε δίκας καὶ σχέτλια ἔργα
Ἠέρα ἑσσάμενοι.
τουτέστιν ἐνδεδυμένοι. Sed hæc magis poëtica ſunt.
ἕζω, ſedeo. Ἕζω uerò ἀπὸ τοῦ ἕω τὸ κάθημαι fit, πλεονασμῷ τοῦ ζ. & eſt
quartæ coniugationis grauitonorum, cuius præterita au-
gentur

gentur ε. in κ. mutato per communem regulam. ut ἵζω, ἷζον. Παρακ. ἧκα. & componitur cum κατὰ præpoſitione. ut καθίζω, unde καθίζομαι. Παρατατ. καθιζόμην. Παρακ. καθῆσμαι, καθῆσαι, καθῆσται. Υπερσ. καθήσμην, καθῆσο, καθῆστο, Ιλιάδ. α. Καὶ ῥ' ἀκέουσα καθῆστο ἐπιγνάμψασα φίλον κῆρ. καθίζω.

In quibus compoſitis non retrahitur accentus, quoniam huiuſmodi præterita ſi duas habeant conſonanteis, accentum ſuorum ſimplicium etiam in compoſitione ſeruant. ut ἧγμαι καθῆγμαι, ἧργμαι, καθῆργμαι. ſic ἧσμαι καθῆσμαι, & ἥσμην καθήσμην. Annot.

Eſt & alia regula, quòd omnia præterita indicatiua à uocali natura longa incipientia, accentum ſeruant in compoſitione quem eorum ſimplicia habent. ut εἶχον κατεῖχον, εὗρον ἐξεῦρον, ἧψα συνῆψα, ὦγε ἀνῶγε, ὦγμαι ἀνῶγμαι, ὦσαι ἀπῶσαι. ſic ἧσμαι καθῆσμαι. excipitur εἶξεν ὑπόειξεν, & εἶκον ἀπόεικον. σύνοιδα uerò ἀπὸ τοῦ οἶδα & κάτοιδα ἀπὸ τοῦ οἶδα Aeolica ſunt. gaudent enim Aeoles accentuum tranſmutatione. ut ἀτρεύς, ἄτρευς, & ſimilibus. Regula.

Aeoles.

Poſitum eſt, indicatiua præterita, quoniam ἀπεῖ ἐξίεπε, & εὗρε ἔφευρε. εὗδε κάθευδε, imperatiua ſunt, non autem indicatiua. Additũ eſt, à uocali incipientia, propter σχὲς περίσχες. χεῦε κατάχευε. Additum eſt, & à natura longa, propter ἶζε, ἔφιζε, cuius penultima apud poëtas communis eſt. Præterea καθῆσμαι & καθήσμην, ἀπὸ τοῦ καθίζομαι. non ſunt decompoſita. ut κάθημαι, ſed compoſita, idcirco accentum ſeruant ſuorum ſimplicium. Etiam annotandum eſt, hoc uerbum literatura paſſiua magis in uſu haberi quàm actiua, ut apud Homerum latiſſimè uidere licet. Annot.

Ἵζω etiam ἀπὸ τοῦ ἵω deriuatur πλεονασμῷ τοῦ ζ. ac ι. in ι. conuerſo, ſicut ῥίπω ῥίπτω, & componitur cum κατὰ. ut καθίζω. Παρατατ. ἐκάθιζον. Παρακ. κεκάθικα. ἡ μετοχὴ κεκαθικώς. Αόρ. α. ἐκάθισα. τὸ Προσακτικὸν κάθιζον, ὥς τύψον. Μέλλ. α. καθίσω, & reliqua. quæ magis ſunt in uſu in literatura actiua quàm paſſiua. Significationem uerò, nunc actiuam habent. Ιλιάδος γ. ἵζω. καθίζω.

Α'λλους μὲν κάθισον τρῶας.

Nunc neutralem. Ησίοδος ἐν Θεογονίᾳ.

Ε'ντε δίκην βασιλεῦσι παρ' αἰδοίοισι καθίζει.

Καὶ ὅμηρος, ἐν Βοιωτίᾳ.

Ος τρώων σκοπὸς ἦε πωδωκείῃσι πεποιθώς.

κεῖμαι. Κεῖμαι, etiam præſentis temporis eſt, & primæ coniugationis uerborum in μι. ſicut ἧμαι. Eſt enim κίω grauitonum, cuius paſſiuo uſus eſt Homerus Οδυσ. π.

κίω. Καὶ τὰ μὲν ἐν σπέεσσι θεῶν ἰότητι κίονται.

Hoc eſt, iacent. & Ιλιάδος χ.

Ατάρ τοι εἵματ' ἐνὶ μεγάροισι κίονται.

A quo κίω, unde fit deriuatiuum in μι. κίημι. Paſſiuum κίειμαι. κὴ κράσει τῶν δύο εε. εἰς ει. δίφθογγον, κεῖμαι: ſicut ποιέετε ποιεῖτε. propter quod etiam argui poſſet, hoc neq; eſſe à uerbo in ω. deſinente, neque in μι. cum eius penultima ſit ει. diph. quam nullum uerbũ paſſiuum in μαι. deſinens inuenitur habere: ſed aut α. aut ε. aut ο. aut ου. aut υ. aut ω. ſed hoc eſt, κατὰ πάθος. Nam duo uerba paſſiua à uerbis in μι. communiter annotantur, hoc eſt, ἧμαι, & κεῖμαι, quæ cum Aeolica non ſint, penultimam habent productam. Alterum quidem η. monophthongum, alterum ει. diphthongum, ſed de hoc in ἧμαι ſatis dictum eſt. Secunda perſona κεῖσαι. Tertia κεῖται. Δυϊκά. κείμεθον, κεῖσθον, κεῖσθον. Πληθ. κείμεθα, κεῖσθε, κεῖνται, κὴ ἰωνικῶς κέαται. interiecto; ι. διὰ τὸ μέτρον κείαται. Ιλιάδ. ω.

ἧμαι.

Δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακείαται ἐν διὸς οὔδει.

Παρατ. ἐκείμην, ἔκεισο, ἔκειτο. Δυϊκά. ἐκείμεθον, ἔκεισθον, ἐκείσθην. Πληθυν. ἐκείμεθα, ἔκεισθε, ἔκειντο. κὴ ἀποβολῇ τῆς αὐξήσεως κεῖντο. κὴ ἰωνικῶς κέατο, κὴ κείατο.

Περὶ τοῦ ἴσημι.

ἴσημι. Ἴσημι τὸ γινώσκω, ἀπὸ τοῦ ἰσάω, ῶ fit, & eſt ſecundæ coniugationis uerborum in μι. Eſt etiam εἴδω τὸ γινώσκω. ὁ μέλλ. εἴσω, unde ἰσῶ circunflexum abiecto ε. de diphth.

Annotat. quoniam uerba in ω. deſinentia, ex grauitonis in circunflexa mutata, terminantur in penultima in ι. correptum. ut πείθω πιθῶ, σείχω στιχῶ, φείδω φιδῶ. ſic εἴδω ἰδῶ, εἴσω ἰσῶ ſecũdæ coniugationis circunflexorum. unde fit deriuatiuum

ἴσαμι. ἴσημι. ut ἰσάω, ῶ, ἴσημι, κὴ δωρικῶς ἴσαμι, η. in α. conuerſo. Θεό. ἐν ὁδοιπόροις.

Καλῶς μάλα τοῦτο ἴσαμι.

Hoc eſt, noui. Secunda perſona ἴσης. Tertia ἴσησι.

Δυϊκά.

Δυϊκά. ἴσατον, ἴσατον. Πληθυντικά. ἴσαμεν, καὶ συγκοπῇ ἴσμεν. καὶ δωρικῶς καὶ αἰολικῶς ἴδμεν, τροπῇ τοῦ σ. εἰς δ. ὡς ὀσμή, ὀδμή. Ιλιάδος ψ. ἴδμεν.

Ατρείδη, ἴδμεν γὰρ ὅσσον προβέβηκας ἁπάντων. & Ιλιάδ. υ.

Ἴδμεν δ' ἀλλήλων γενεὴν, ἴδμεν δὲ τοκῆας.

hoc eſt, nouimus. Secunda perſona. ἴσατε, καὶ ἴστε. Ιλιάδ. β. ἴστε.

Ὑμεῖς γὰρ θεαί ἐστέ, πάρεστέ τε, ἴστε τε πάντα.

Tertia perſona ἴσασι, accentu acuto in antepenultima: ſicut datiuus pluralis participij ἴσας, ἴσαντος. Ἱστάς tamen ὀξύτονον eſſe debuerat, quum ſit participium præſentis temporis à uerbo in μι. ſecundæ coniugationis: ſicut ἱστάς, βιβάς, κιχράς. ſed ſequutum eſt participia diſyllaba primi aoriſti actiui. ut σχίσας, πρίσας, κτίσας, quum ſimilem habeāt literaturam. Hac igitur ratione ἴσας, ἴσαντος in uſu habetur, cuius datiuus pluralis eſt ἴσασι: quam ſcripturam & accentum tertia perſona pluralis præſentis temporis omnino ſequuta eſt. Ιλιάδος υ. ἴσασι.

Ἡμετέρην γενεὴν πολλοὶ δέ μιν ἄνδρες ἴσασιν.

Παρατατικός. Præteritum imperfect.

Ἴσην, ἴσης, ἴση. ſicut ἵστην, ἵστης, ἵστη. Δυϊκά. ἴσατον, ἰσάτην. Πληθυντικά. ἴσαμεν, ἴσατε, ἴσασαν, καὶ συγκοπῇ ἴσαν. Οδυσσ. α. ἴσαν.

Επεὶ πολλοὶ ἴσαν ἀνέρες ἡμέτερον δῶ.

ἀντὶ τοῦ ἔγνων, καὶ ἔμαθον. οὕτως Εὐστάθιος.

Προστακτικά. Ενεστῶς καὶ Παρατατικός.

Ἴσαθι, à genitiuo participij: ſiue à prima perſona plurali: ſicut ἴσαθι. Et patitur ſyncopam in omnibus numeris & perſonis. ut ἴσαθι, ἴσθι, ἰσάτω, ἴσθω. Δυϊκά. ἴσατον, ἴστον, ἰσάτων, ἴστων. Πληθυντικά. ἴσατε, ἴστε, ἰσάτωσαν, ἴστωσαν, καὶ ἴστων. Imperatiuus.

In quibus ſyncopam patientibus aduertendū eſt, quòd principalis ſyllaba adſpiranda fuerat: quia ι. ante ς. per communem regulam adſpiratur, niſi ρ. ſequatur. ut ἵστωρ, ὁ ἐπιστήμων. ἱστορία. ἱστορῶ. ἱσταῖος nomen proprium. ἱστός, ἱστίον, ἵστημι. At ἴστρος fluuij nomen tenui ſpiritu ſcribitur: quia poſt ς. ſequitur ρ. Adnotantur etiam quæ ſyncopam patiuntur: qualia ſunt iam dicta. ut ἴστω, ἴστον, ἴστων, ἴστε, ἴστωσαν, καὶ ἴστων. Adnotatio. Regula.

Hoc etiam aduertendum eſt, quòd ſecunda perſona huius imperatiui, hoc eſt ἴσθι, & ſcriptura & accentu eadem eſt cum ſecunda imperatiui ſubſtātiui uerbi εἰμί: nec diſcer Adnotatio.

ni poſſunt, niſi ex orationis ſententia. Cætera uerò omnia ex ipſis primis uocalibus diſcretionem habent. Illa enim ab ε. principium habent. ut ἴσθι, ἔστω. ἔστον, ἔστων. ἔστε, ἔστωσαν. Hæc uerò ab ι. ut ἴσθι, ἴστω. ἴστον, ἴστων. ἴστε, ἴστωσαν, καὶ ἴστων.

Infinitiuus. Ἀπαρέμφατα. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατικός.

Ἱστάναι ἄχρηστον, à prima perſona plurali ἵσαμεν, extrema in ναι. conuerſa. καὶ ἀττικῶς καὶ δωρικῶς ἱσάμεναι, καὶ ἰωνικῶς ἰσάμεν, καὶ συγκοπῇ ἴσμεν. καὶ τροπῇ τοῦ σ. εἰς δ. δωρικῶς καὶ αἰολικῶς,
ἴδμεν. ἴδμεν. Θεόκ. ἐν Φαρμακευτρίᾳ. Οὐκ ἔφατ' ἀτρεκὲς ἴδμεν. hoc eſt, Non dixit uerè ſcire. καὶ Ὀδυσσείας θ. Εἴ τινά που δεδάηκας, ἔοικε δέ σ' ἴδμεν ἀέθλους. Et in eodem. Ἀλλ' ἐθέλω ἴδμεν, καὶ πειρηθήμεναι ἄντην.

Ὁριστικὰ παθητικά. Ἐνεστώς.

Indicatiuus paſſiuus. Ἴσαμαι, ἴσασαι, ἴσαται, ἀπὸ τοῦ ἵστημι, penultima in propriã breuem mutata, & interiecto τ. ἴσταμαι, ἴστασαι, ἴσταται. Nec adſpiratur principalis ſyllaba, quanquàm poſt ι. ſequatur s. quod Ionum more factum eſt: qui adſpirationem fugientes, pro ea tenui ſpiritu utuntur. ut ἀπῖγμαι, pro ἀφῖγμαι: & ἀπικόμην, pro ἀφικόμην. & ſic in alijs huiuſmodi, quorum ἴσταμαι non adſpiratum in uſu remanſit: quod eius adprobant compoſita. ut ἐπίσταμαι, ἐπίστασαι, ἐπίσταται. In quibus π. non uertitur in φ. ſicut in ἐφίστημι, & ἀφίστημι, ἀπὸ τοῦ ἵστημι.

Ionum mos

Methodius. Methodius tamen alio modo hoc uerbum deducere uidetur. Eſſe enim ἵστημι, ἀπὸ τοῦ ἱστάω, ἱστῶ. ὁ Μέλλων. ἱστήσω. ὁ Παρακείμενος. ἵστηκα. ὁ Παθητικός. ἵσταμαι, ἵστασαι, ἵσταται. unde uerbale nomen ἱστατὸς, καὶ συγκοπῇ ἱστός, quod non adſpiratur διὰ τὸ πάθος. à quo nomine fit uerbum ἱστάω, ἱστῶ, unde ἵστημι. τὸ παθητικόν, ἵσταμαι.

Philo. Philo uerò ſic. Eſt εἴδω grauitonum. ὁ μέλλων εἴσω. ὁ Παρακείμενος. εἶκα. ὁ Παθητικός. εἶσμαι, εἶσαι, εἶσται. unde ἱστὸς uerbale nomen: ſicut à δέδοται δοτός, abiecto ε. de diphthongo. ut ἱμάτιον, ἀπὸ τοῦ εἷμαι. Ab hoc igitur nomine ἱστὸς (quod neq; ſic deductum adſpiratur) fit uerbum ἱστάω, ἱστῶ: à quo ἵστημι, paſſiuum ἵσταμαι. unde ἐπίσταμαι. ὁ Παρατατικός, ἐπιστάμην, ἐπίστασο, καὶ ἐπίσταο, καὶ ἐπίστω. ſicut ἱστάμην, ἵσταο, ἵστω. ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ.
Ἀλλ' οὖν ἐπίστω γ' οἷ μ' ἀτιμίας ἄγεις.

ὁ μέλλων

ὁ Μέλλων. ἐπιςήσομαι, ἐπιςήσῃ, ἐπιςήσεται. Ἰσοκράτης ad Demo
nicum. *Τυχὼν δὲ μᾶλλον τὸν τρόπον αὐτῶν ἐπιςήσῃ.*

Περὶ τοῦ φημί.

ΦΗμί τὸ λέγω, ἀπὸ τοῦ φάω, φῶ deriuatur: nec reduplica Φημί.
tionem ſuſcipit, ſicut τίθημι: quoniã φημὶ encliticum
eſt, τίθημι autem non. Enclitica enim aut monoſyl= Enclitica.
laba ſunt, aut diſyllaba: nunquàm autem polyſyllaba. Ha
bet etiam acutum accentum ſuper extremã: quod eſt con=
tra naturam uerborum in μι. Nam uerba in μι. ſi diſyllaba Verba in
ſunt, accentum habent in penultima. ut γνῶμι, τλῆμι. Si po= μι.
lyſyllaba, in antepenultima. Sed ab hac regula duo ex=
cipiuntur. hoc eſt, εἰμὶ τὸ ὑπάρχω, & φημὶ τὸ λέγω, ut ſupra di
ctum eſt. Secunda perſona φῂς, accentu acuto, ac ι.
ſubſcripto: contra regulam uerborum in μι. quòd nihil ἀ=
νεκφώνητον, hoc eſt, non prolatum inuenitur in uerbis in μι. Regula.
quemadmodum in ω. deſinentibus. Sed hoc uerbum κα
τὰ παράδοσιν τῶν παλαιῶν habet in ſecunda perſona ſingu=
lari præſentis temporis. ut inquit Euſtathius Ὀδυσσείας ν. Euſtathius.
Οὐ δὴ φῂς ἐπὶ πόντον ἀλώμενος ἐνθάδ' ἱκέσθαι. & Ἰλιάδος δ.
Πῶς δὴ φῂς πολέμοιο μεθιέμεν ὁπότε ἀχαιοί. & Ἰλιάδος ρ.
Ὅς τέ με φῂς Αἴαντα πελώριον οὐχ ὑπομεῖναι.
Sunt qui dicant φῂς à uerbis in μι. tonum ſuſcipere: litera=
turam uerò à uerbis in ω. Nam uerba in ω. in ſecunda &
tertia perſona diphthongum habent διὰ τοῦ ι. Tertia per=
ſona φησί. Dicimus etiam ἠμί, ἦς, ἠσί, κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ φ. ἠμί.
Nec adſpiratur principalis ſyllaba propter φ. ablatũ: quo=
niam κ. ante μ. ψιλοῦται. quibuſdam paucis exceptis.
Δυϊκά. φατὸν, φατόν. Πληθυντικά. φαμὲν, φατὲ, φασίν.
καὶ δωρικῶς φαντί. Φᾶσι tamen grauitonum eſſe debuerat,
ad ſimilitudinem datiui pluralis eius participij, ut ſupra in
alijs dictum eſt: quòd accentum grauem ſuper extremam
habet. ut φὰς, φάντος, φᾶσι. Quoniam omnis datiuus plu= Regula.
ralis diſyllabus in ι. deſinens, non per protenſionem, ſicut
& λόγοισι, pro λόγοις, in nominibus quidem acuit extremã.
ut βουσί, τρωσί. Excipitur πᾶς, παντός, πᾶσι. In participijs uerò
accentum grauem habet ſuper extremam. ut ϐᾶσι, ςᾶσι. Sic
igitur φᾶσι. At φασί uerbum acuitur, quoniam encliticũ eſt.

Παρατατικός.

Παρατατικός.

Ἔφην, ἔφης, ἔφη. ἀποβολῇ τοῦ ι. φῆν, φῆς, φῆ. Ἰλιάδ. ι.
Φῆς ποῦ ἄστυ λαῶν πόλιν ἐξίμεν.
καὶ αἰολικῶς φῆσθα. Ἰλιάδος φ.
Φῆσθα σὺ μὲν ποταμοῦ γένος ἔμμεναι εὐρὺ ῥέοντος.
ἀντὶ τοῦ ἔφης. quæ quum ſit ſecunda perſona præteriti imperfecti, accentum habet circunflexum: nec ſubſcribitur ι. ut in ſecunda præſentis. καὶ ἀφαιρέσει τοῦ φ. ἦν, ἦς, ἦ.
Δυϊκά. ἔφατον, ἐφάτην. Πληθυντικά. ἔφαμεν, ἔφατε,
Φάσαν. ἔφασαν. καὶ ἀποβολῇ τοῦ ε. φάσαν. Ἰλιάδος β.
Ὣς φάσαν ἡ πληθύς.
καὶ ἔφαν ἤθει βοιωτικῷ, ἐκ τοῦ ἔφασαν, κατὰ συγκοπήν. Siue ἀπὸ τοῦ
Ἔφαν. ἔφην, τροπῇ τοῦ η. εἰς α. ἔφαν. Ἰλιάδος γ.
Ὣς ἄρ᾽ ἔφαν.
Φάν. καὶ ἀφαιρέσει τοῦ ε. φάν. Ὀδυσσέας κ.
Ὣς φάν, τῷ δ᾽ ἀσπασίως ἐπίθοντο κοιμηθῆναι.
Regula. accentu acuto. Quoniam ſi poſt ἀφαίρεσιν alicuius partis orationis declinabilis relinquatur ſyllaba breuis, accẽtum ſuſcipiens, acuitur. ut ἔβαν, βάν. Ἰλιάδος δ.
Βὰν δ᾽ ἰέναι καθ᾽ ὅμιλον.
Si uerò longa, circunflectitur. ut ἔβη, βῆ. ἔφη, φῆ, καὶ ἦ. Ἰλιάδ. δ.
ἦ, καὶ ταλθύβιον δῖον κήρυκα προσηύδα.

Ἀόριστος δεύτερος.

Ἔφην, ἔφης, ἔφη, à futuro φήσω. ſicut ἔστην, ἔστης, ἔστη, à futuro στήσω. Δυϊκά. ἔφητον, ἐφήτην. Πληθυντικά. ἔφημεν, ἔφητε ἔφησαν, penultima producta. καὶ βοιωτικῶς ἔφαν.
Adnotatio. Vbi aduertendum eſt, ſingularem numerum ſecundi aoriſti uerborum in μι. non ſuſcipientiũ reduplicationem, eundem eſſe cum ſingulari numero præteriti imperfecti eiuſdem modi: diuerſa tamen ratione, ſicut in eorum for-
Γνῶμι. matione dictum eſt. ut γνῶμι. ὁ Παρατατικός.
ἔγνων, ἔγνως, ἔγνω. Ἀόριστος δεύτερος.
Τλῆμι. Ἔγνων, ἔγνως, ἔγνω. Τλῆμι. ὁ Παρατατικός.
Ἔτλην, ἔτλης, ἔτλη. Ἀόριστος δεύτερος.
Ἔτλην, ἔτλης, ἔτλη. In alijs uerò numeris ſola penultima differunt. Quoniam præteritum imperfectum corripit penultimã: ſecundus uerò aoriſtus eandem adpetit pro-
Reduplicatio. ductam. At in uerbis reduplicationem ſuſcipientibus, differt ſecun-

fert ſecundus aoriſtus à præterito imperfecto reduplicatione tantum in ſingulari numero. ut ἐτίθην, ἔθην, quæ ſi ſubtrahatur, coincidunt omnino, ſicut in uerbis non habentibus reduplicationem. Nam ſi ab eo quod eſt ἐτίθην, ſubtrahatur τι. ſyllaba, quæ eſt reduplicatio, ἔθην remanet, & talis eſt ſecundus aoriſtus. At in alijs numeris, & reduplicatione differunt, & penultima.

Ὁριστικὰ παθητικά. Ἐνεστῶς.

Φαμαί, φασαί, φαταί, ab actiuo φημί. ſicut ἀπὸ τοῦ ἵστημι, ἵσαμαι, ſed in uſu non ſunt ἐφάμην, ἔφασο, ἔφατο, &c. quæ inflectionem uerborum in μι. ſecundę coniugationis omnino ſequuntur. Ἀπαρέμφατος. φᾶσθαι, penultima circunflexa, quia natura producta eſt, & ultima breuis, pro ſententia Heraclidis apud Euſtathium Ὀδυσσείας ι. qui ait, Quemadmodum ab eo quod eſt τιθέω, τιθῶ, fit τίθημι, & ab eo quod eſt ἱστάω, ἱστῶ, ἵστημι: ſic ab eo quod eſt φάω φῶ ſecundæ coniugationis φημί. paſſiuum φαμαί, inuſitatum uidelicet, cuius infinitiuum eſt φᾶσθαι. Alijs tamen placet ab eo quod eſt ἐφάμην, medio aoriſto ſecundo, factum eſſe, & propterea acui penultima, tanquàm α. natura breuis ſit in penultima, ſicut τυπέσθαι. ſed ſententia Heraclidis magis probatur. Indicatiuus paſſiuus. φᾶσθαι.

Περὶ τοῦ ἀλάλημαι, καὶ ἀκάχημαι.

Ἀλλ' αὔτως ἀλάλημαι ἀν' εὐρυπυλὲς Ἄϊδος δῶ. Ἰλιάδ. ψ. Diuerſas inter grammaticos inuenio opiniones ſuper his uerbis, utrum ſint pręſentis temporis, an pręteriti perfecti. quia Zenobius uult ea eſſe pręſentis temporis. Dicit enim eſſe ἀλάω, ῶ, ab eo ἄλημι, ἄλημαι, & permutationem coniugationis αἰολικῶς fieri primæ coniugationis, & per reduplicationem ἀλάλημι. paſſiuum ἀλάλημαι, unde ἀλάλησθαι. Eodem modo & participium cum accentu acuto in antepenultima ἀλαλήμενος, quæ non fierent ſi ἀλάλημαι eſſet pręteriti perfecti. Herodianus autem contrà in lirob de paſſiuis dictionibus, uult eſſe præteriti perfe- Ἀλάλημαι.

 cti.

fecti. ab eo enim quod eſt ἄλημι, præteritum paſſiuum eſſe
ἤλαμαι, καὶ ἀττικῶς ἀλήλαμαι. & inde ἀληλάμενοι περὶ κύκλον.
& per tranſpoſitionem ἀλάλημαι. Sed ſciendum eſt, quòd
Αλαλήμε- ἀλαλήμενος, & ἀκαχήμενος non ſunt præterita, quia debuiſ-
νος. ſent acui in penultima, ſicut πεποιημένος, τεθειμένος. Sed
Ακαχήμε- ἀλῶ, ἄλημι, καὶ ἀλάλημι. ἀκαχῶ, ἀκάχημι præſentis temporis
νος. ſunt. Paſſiua ἀλάλημαι, ἀκάχημαι αἰολικῶς. Nám Aeoles
Ακάχημαι. penultimam non corripiunt. Et inde participia ἀλαλήμε-
Δίζημαι. νος, ἀκαχήμενος præſentis temporis, ſicut à δίζημι, δίζημαι, δι-
ζήμενος. Ιλιάδος ρ.
Οὐ γὰρ ἐγὼ πληθὺν διζήμενος, οὐδὲ χατίζων.
Ex magno Etymologico.

Περὶ τοῦ ἀλαλύκτημαι.

Αλαλύκτη- Ἀλαλύκτημαι etiam idem pati uidetur quod ἀλάλημαι.
μαι. Nam alij pręteritum perfectum eſſe uolunt, alij ue-
rò præſens. Eſt igitur ἀλῶ τὸ πλανῶ, hoc eſt, erro.
unde ἀλύω, ſicut ἀνῶ, ἀνύω, à quo ἀλύσσω, ſicut ἀρύσσω. &
quemadmodum ab ὀρύσσω fit ὀρυκτός, ſic ab ἀλύσσω fit ἀλυ-
κτός. & ſicut ab eo quod eſt ἄζηκτος uerbale nomen, fit ἀ-
ζηκτῶ, ſic ab eo quod eſt ἀλυκτός fit ἀλυκτῶ, cuius præteri-
tum perfectum eſt ἠλύκτηκα. paſſiuum ἠλύκτημαι. καὶ ἀττικῶς
ἀληλύκτημαι. καὶ τροπῇ τοῦ η. εἰς α. ἀλαλύκτημαι. Alij uerò
qui præſentis temporis hoc eſſe uolunt, ſic. Eſt uerbum
ἀλυκτῶ, à quo ἀλύκτημι, paſſiuum ἀλύκτημαι αἰολικῶς. Ae-
oles enim in huiuſmodi uerbis producunt paſſiuorum pe-
nultimam. ut ποίημι. νόημι, ποίημαι, νόημαι. καὶ κατὰ ἀναδιπλα-
σιασμὸν ἀλαλύκτημαι. Homerus enim multis huiuſmodi
uerbis Aeolicè utitur, & maximè ἀλαλήμενος καὶ ἀκαχήμενος.
ἀκάχμενος. καὶ συγκοπῇ ἀκάχμενος. Sic Methodius.

Περὶ τοῦ κάθη, ἐπίση, δύνη, καὶ μέμνη.

κάθη. Κάθη, ἐπίση, & δύνη, ſecundæ perſonæ ſunt præſentis
ἐπίση. temporis paſſiuæ uocis à uerbis in μι. παράλογα, hoc
δύνη. eſt, præter rationem, pro his quæ ſunt κάθησαι, ἐπίσα-
σαι, δύνασαι, quæ ſecundum communem regulam uerbo-

rum in

rum in μι. formatæ ſunt à tertia perſona ſingulari, τ. in σ. mutato. ut κάθημαι, κάθηται, κάθησαι. ἐπίσταμαι, ἐπίσταται, ἐπίστασαι. δύναμαι, δύναται, δύνασαι. ſicut τίθεμαι, τίθεται, τίθεσαι. à quibus ſubtracto σ. fiunt ſecundæ perſonæ ἔθει ἰωνικῷ. ut κάθηαι, ἐπίστααι, δύνααι. ſicut δίζημαι, δίζησαι, δίζηαι. Οδυσ. λ. δίζηαι.
Νόστον δίζηαι μελιηδέα φαίδιμ' ὀδυσσεῦ.
Deinde penultima in ε. conuerſa fit κάθεαι, ἐπίστεαι, δύνεαι, καὶ κράσει τοῦ ε. καὶ α. εἰς η. ac ſubſcripto ι. κάθῃ. ἐπίστῃ, & δύνῃ dicimus, ad ſimilitudinem ſecundæ perſonæ paſſiuæ uocis uerborum grauitonorum. ut τύπτομαι, τύπτῃ. Eodem modo fit & μέμνῃ, ſecunda perſona præteriti paſſiui. Eſt enim μνάομαι μνῶμαι ſecundæ coniugationis circunflexorum. ὁ Παρακ. μέμνημαι. tertia perſona μέμνηται, à qua τ. in σ. fit ſecunda μέμνησαι κοινῶς. σ. uerò ſubtracto, fit μέμνηαι ἰωνικῶς. deinde η. in ε. conuerſo, καὶ κράσει τοῦ ε. καὶ α. εἰς η. ac ſubſcripto ι. fit μέμνῃ. Οδυσσείας ω. μέμνῃ.
Η οὐ μέμνῃ ὅτε κεῖσε κατήλυθον ὑμέτερον δῶ.

Περὶ τοῦ ἵστα, καὶ ἵστη.

Ἵστα, καὶ ἵστη. Ιλιάδος ι. ἵστα.
Μείζονα δὴ κρητῆρα μενοιτίου υἱὲ καθίστα. ἵστη.
hoc eſt, ſtatue. καὶ Ιλιάδος φ.
Ἵστη δὲ μέγα κῦμα. πολὺν δ' ὀρυμαγδὸν ὄρινε.
Alij dicunt ἀποκοπὴν fieri imperatiuorum deſinentium in θι. & augmentum ſequi. ut ἵσταθι, καὶ ἀποκοπῇ ἵστα, καὶ ἐκτάσει ἵστη. Si breuis ſit ἀποκοπὴν eſſe dicunt. Si uerò longa, per ἔγκλισιν, ab eo quod eſt ἱστάω, ῶ. ἵσταε, ἵστα: ſicut ab eo quod eſt βοάω, ῶ, βόαε, βόα. ita φίλων καὶ τρύφων. Nos autem dicimus, non ſolum in uerbis deſinentibus in ω. ſed etiam in his quæ deſinunt in μι. tertias præteritorum imperfectorum fieri ſecundas imperatiuorum. ut νόει, φίλει, βόα. ſic & Attici, ſi non utantur terminatione in θι. utuntur tertijs perſonis præteritorum imperfectorum in imperatiuis. ut ἐτίθην, ἐτίθης, ἐτίθη, τίθη. ἐπίμπλην, ἐπίμπλης, ἐπίμπλη, πίμπλη. ſic ἵστην, ἵστης, ἵστη, τὸ προστακτικὸν ἵστη. etiam hæc Dorica ſunt. Dores enim dicunt ὄρα ὄρη, & πίμπλα πίμπλη. Hæc Herodianus.

Vrbani ſententia.

Attici.

Dores.

Περὶ τοῦ τέθνημι, καὶ τέτλημι.

Τέθνημι. TEθναίης ὦ προῖτ' ἢ κάκτανε βελλεροφόντην. Ιλιάδος ζ. ἄν
τι τοῦ ἀποθάνοις. Eſt enim τεθναίης præſentis tempo-
ris, ab eo quod eſt τέθνημι, ſecundæ coniugationis,
τῶν εἰς μι. cuius primitiuum eſt τεθνάω, τεθνῶ, per reduplica
tionem propriam quę per ε. fit ἰωνικῶς, ab eo quod eſt θνάω,
ῶ. eius participium τεθνάς τεθνάντος, unde τεθναίην. ſicut ἱσάς
ἱσάντος, ἱσαίην. quod autem præſentis temporis τέθναθι o-
ſtendit, quia habet α. correptum. Ιλιαδ. χ.
Τέθναθι, κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι ὁππότε κὲν δὴ,
Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι.
Si enim eſſet ſecundi aoriſti, α. debuiſſet productum eſſe:
Imperatiui penult. quia imperatiuus in θι. deſinens ſecundi aoriſti natura pro
ductam habet penultimam. Nec me fugit eſſe, qui tra-
diderint, τίθνημι, non τέθνημι eſſe thema huius quod eſt τε-
θναίης. Sed hos potius ſequor qui τέθνημι ponunt, etiam ſi
Τεθνᾶναι. τεθνᾶναι κατ' αὔξησιν τῆς τε συλλαβῆς inueniat penultima pro-
ducta, quia ut illi uolunt erit pręteriti perfecti temporis, ἀπο-
βολῇ τοῦ κ. καὶ τροπῇ τοῦ η. εἰς α. καὶ κράσει τοῦ α. καὶ ε. εἰς α. produ
ctum. τεθνηκέναι, τεθνάεναι, τεθνᾶναι. quod & ſi non nego, ita
fieri poſſe, non tamen facit ad rem: quærimus enim thema
Τεθνᾶναι. huius uerbi, non alia tempora, & ſi τεθνᾶναι eo modo in ue
niatur in infinitiuo pręteriti temporis penultima producta,
Τεθνάναι. hoc non impediet quò minus etiam in præſenti ſit τεθνάναι
penultima correpta, à prima perſona plurali ſecundum
communem regulam μεν. in ναι. conuerſa. τέθναμεν, τεθνά-
ναι. ſiue à genitiuo participij, τεθνάς τεθνάντος τεθνάναι, καὶ δω
ρικῶς τεθνάμεναι. Ιλιάδος ω.
Εἴ δέ μοι αἶσα τεθνάμεναι παρὰ νηυσὶν ἀχαιῶν.
Χαλκοχιτόνων βούλομαι.
Et τέθνημι hoc modo fiat ab eo quod eſt θνάω θνῶ, per redu-
plicationem quæ per ε. fit, ſicut ἵστημι. tamen hæc differen-
tia eſt inter has reduplicationes, quia altera eſt propria, ſi-
cut ex his quæ de reduplicatione antea ſunt dicta, facile eſt
cuiuis cognoſcere. Idem arbitror tenendum eſſe de eo
Τέτλημι. quod eſt τέτλημι. à quo τέτλαθι τέκνον ἐμόν. Ιλιαδ. ε.
& τετλαίην. Ιλιάδος ι.

Οὐδ' ἂν ἔμοιγε τετλαίη κύνεος περ ἐὼν ἐς ὦπα ἰδέσθαι.
Et τετλάναι, & τετλάμεναι. unde τετλάμεν ἰωνικῶς. Ὀδυσ. γ.
Νῦν χρὴ τετλάμεν ἔμπης.
Quod abſq; reduplicatione etiam inflectere licet. ut τλῆμι, τλῆς, τλῆσι. Μέλλων τλήσω. Ἀόριστος δεύτερος.

Ἔτλην, ἔτλης, ἔτλη. Πληθυντικά. ἔτλημεν, ἔτλητε.
Τὸ προστακτικὸν τλῆθι. Ἡ μετοχή.
ὁ Τλάς, τοῦ τλάντος. Τὸ εὐκτικόν.
Τλαίην, τλαίης, τλαίη. Ἰλιάδος δ.
Τλαίης κεν μενελάῳ ἐπιπροέμεν ταχὺν ἰόν.

Περὶ τοῦ ἑσταίην, καὶ ἀφεσταίην.

LIbuit quærere, quæ ſit poſitio huius uerbi ἑσταίην: ſed à nemine traditũ hoc adhuc potui inuenire: licet Euſtathius dixerit ſuper illud Homeri. Ὀδυσσείας ψ. ἑσταίην. Euſtathius.

Οὐ μέν κ' ἄλλη γ' ὧδε γυνὴ τετληότι θυμῷ
Ἀνδρὸς ἀφεσταίη. ὅς οἱ πολλὰ κακὰ μογήσας Ἔλθοι.

Τὸ δὲ ἀφεσταίην καινότερον ἐσχημάτισται, καὶ ἔστι μὲν κοινόν, καὶ σύνηθις ἀντ' αὐτοῦ τὸ ἀποσταίην. Τὸ μέντοι ἀφεσταίην φίλτερον ὁμήρῳ οἷα ποιητικότερον. hoc eſt, ἀφεσταίην aũt nouè formatum eſt, & nempe cõmune ac conſuetũ eſt pro ipſo poni ἀποσταίην. ἀφεσταίην tamen ab Homero magis amatũ, tanquàm magis poëticum. ἀφεσταίην. Verum ex his non intelligo quod eſſe uelit thema huius uerbi, ἵστημι, an aliud. Non enim uideo ἵστημι thema ipſius eſſe poſſe. Nam ſiue uellemus dicere ἑσταίην eſſe præſentis temporis optatiui modi huius quod eſt ἵστημι, non ἑσταίην faceret, ſed ἱσταίην, ἀπὸ τοῦ ἱστὰς, ἱστάντος, per reduplicationem quæ fit per ι. qualis reduplicatio eſt in præſenti indicatiui. Siue eſſe à ſecundo aoriſto indicatiui eiuſdem uerbi ἵστημι, uidelicet ἔστην, incrementũ caderet, & σταίην faceret, ἀπὸ τοῦ στὰς, στάντος, non ἑσταίην. Sed hoc & alia conſyderanti, nullũ uiſum eſt rationabilius thema quàm ἕστημι. Vrbani opinio. licet hoc forſitan in præſenti non ſit in uſu. Sed multa alia etiam inueniuntur: nec ſolum in uerbis, ſed etiam in alijs partibus orationis: quorum poſitiones aut principia uel ſimplicia non ſunt in uſu. Partes orationis inuſitatæ. Nec reduplicatio quæ facta ſit per ε. noua haberi poteſt, quum in tam multis uerbis eam inuenimus. ut τμῶ, τέτμω. φνῶ, πέφνω. ἕω, ἑέω, ἑῶ. unde ἕημι,

ἕσμαι, ἧμαι. τλῆμι, τέτλημι. θνῆμι, τέθνημι; & aliȷs: quum præ-
ſertim prima ſyllaba adſpiretur, ut eius compoſitum decla-
rat quod eſt ἀφεσταίην, quod non fieret ſi ἑσταίην eſſet ſecundi
aoriſti, & maximè quia ε. incrementum caderet. Nec ſo-
lum ἑσταίην placet eſſe ab eo quod eſt ἵστημι, ſed etiam ἕστα-
μεν primam perſonam pluralem præſentis temporis mo-
di indicatiui. Ὀδυσσείας λ.

Ἕσταμεν ἀχνύμενοι θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.

Et ἕστατε. Ἰλιάδος δ.

Τίφθ' οὕτω τεθνηότες ἐφέστατε, μίμνετε δ' ἄλλους.

ἑστᾶσι. Et ἑστᾶσι. Ἰλιάδος μ.

Σκόλοπες γὰρ ἐν αὐτῇ ὀξέες ἑστᾶσι. Et Ἰλιάδος ι.

Νῆες δέ τοι ἄγχι θαλάσσης ἑστᾶσι.

ἀντὶ τοῦ ἵστανται. Et ἕστασαν tertiam pluralem præteriti im-
perfecti. Ἰλιάδος δ.

Τρώων θ' ἱπποδάμων, καὶ ἀχαιῶν, οἱ δὲ μένοντες ἕστασαν.

Vnde ἀφέστασαν. Etiam in modo imperatiuo ἕσταθι, & ἕστατε.
Ἰλιάδ. υ. Μηκέτι νῦν τρώων ἑκὰς ἕστατε δῖοι ἀχαιοί.

ἐφεστάμεν. In infinitiuo quoque ἑστάναι, καὶ ἐφεστάναι, καὶ ἐφεστάμεναι, καὶ ἐφεστά-
μεν ἰωνικῶς. Ὀδυσσείας α.

Ξεῖνον δηθὰ θύρῃσιν ἐφεστάμεν, ἐγγύθι δὲ στάς.

Vbi liquidò adparet, Imperatiui & Infinitiui præſentis &
præteriti imperfecti temporis eſſe: quum præſertim penul
tima in his correpta ſit, ſecundum regularũ præceptionem
& ſecundum analogiã fiant, nec ad eorum formationem
multis mutationibus ſit opus: ſicut ſi hoc ſecundum non-
nullos alios uellemus accipere præteriti perfecti eſſe tem-
Conclusio. poris, per metaplaſmos & ſyncopas, & huiuſmodi figuras
alias ſuper alias. Qui quantumlibet hoc oſtendere conen-
tur, non poterunt quin ἑσταίην præſentis ſit temporis: quum
non poſſit aliqua ratione à præterito perfecto deduci, cu-
ius thema ἕστημι eſſe fateri opus eſt, à quo omnia ſupradicta
regulariter deducuntur. Vnum tandem inuenimus exem
plum περὶ τοῦ ἕστημι θέματος, quod huic noſtræ adſtipulatur
Theodoritus. opinioni: & id quidem apud Theodoritũ grammaticum
ἐν τῷ περὶ πνευμάτων. qui inter alias dictiones adſpiratas ab
ε. incipienteis, hanc quoque inſeruit, ſic inquiens: ἕστημι δασύνε-
ἕστημι. ται, καὶ κλινόμενα αὐτοῦ. hoc eſt, ἕστημι adſpiratur, & declinata e-

ius. id

ius. id eſt, & quæ per motum ſiue declinationem ab eo deducuntur, ut ſunt exempla quæ ſupra poſuimus.

Hoc licet curioſum forſitan aliquibus uideatur, tamen mihi libuit huic loco inſerere, quũ apud Homerum uſũm horum uerborum tam frequentem reperiamus.

ΠΕΡΙ ῬΗΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΜΕΧΡΙ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ ΚΛΙΝΟΜΕΝΩΝ.

Verba in βω. deſinentia grauitona, & quæ habent ε. in penultima, ſiue ſolum, ſiue cum aliqua immutabili, futuro carent, & uſq; ad præteritum imperfectum ſolum uariantur. ut ῥέμβω, ἔρεμβον. φέρβω, ἔφερβον. *Verba in βω.*

Etiam in σκω. deſinentia. ut γινώσκω, ἐγίνωσκον. ὀλέσκω, ὤλεσκον. Excipiuntur ἀλύσκω, & θνήσκω, quod ἀλύξω, & θνήξω habent. Διδάξω uerò ἀπὸ τοῦ διδάχω, non autem ἀπὸ τοῦ διδάσκω. unde διδαχή. *σκω.*

Etiam in ανω. grauitona. λαμβάνω. λανθάνω. μανθάνω. *ανω.*

Etiam in εινω. διὰ τῆς ει. διφθόγγου. φαείνω. ἐρεείνω. *εινω.*

Etiam in ειω. à præſenti, ſiue à futuro deriuata. θείω, βρωσείω. Excipitur κλείω. Quæ enim horũ à præſenti deducuntur præteritum imperfectũ habent. ut τελέω, τελείω, ἐτέλειον. Μέσος Παρατατικός. ἐτελειόμην, ἐτελείου, ἐτελείετο. Ἰλιάδος α. Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή. Quæ uerò à futuro, hoc etiam tempore carent. ut βρώσω, βρωσείω. Excipitur ὀψείω, ἀπὸ τοῦ ὄψω, quod ὤψειον facit. *ειω.*

In αθω. quoq; deſinentia, & in εθω. & in υθω. ut κνάθω, ἔκναθον. τελέθω, ἐτέλεθον. μινύθω, ἐμίνυθον. Etiam cum implicatione conſonantis. ut ἄχθω, ἐρέχθω. *αθω. εθω. υθω.*

Verba etiam quintæ coniugationis, habentia primam ſyllabam ex reduplicatione, in liquidam deſinentem. ut μαρμαίρω. καρκαίρω. παμφαίνω. Similiter in ω. deſinentia, & quæ ante ω. per implicationem duas habẽt conſonanteis, quarum altera ſit liquida. ut μέμβλω. ὄφλω. ἔγρω. δάκνω. *Verba quintæ coniugationis.*

Etiam in ω. purum, υι. diphthon. antecedente. ut ὀπυίω. ἀγυίω. *υιω.*

Etiam in υω. ſuper duas ſyllabas habentia, deriuata in μι. ut πηγνύω, πήγνυμι. ὀλλύω, ὄλλυμι. *υω.*

Attica quoq; grauitona à circunflexis facta. ut ἀλέξω, ἕψω.

Etiam

σσω. Etiam Aeolica διὰ τῶν δύο σ. ut ὄσσω, ἀπὸ τοῦ ὄπτω. πέσσω, ἀπὸ τοῦ πέπτω. κορύσσω, ἀπὸ τοῦ κορύπτω. Λεύσσω tamen ἀπὸ τοῦ βλέπω, ſiue βλέπτω. ὅθεν ἀποβλεπτῶ. Λεύσσω habet futurum δι' ἑνὸς σ. quod reducitur ad præſens, ſecundum aliquos. Vnde illud Homeri Ἰλιάδος α.

Λεύσετε γὰρ τόγε πάντες ὅ, μοι γέρας ἔρχεται ἄλλῃ.

ἀντὶ τοῦ ὁρᾶτε. hoc eſt, uidetis. Idcirco ſimplici σ. ſcribi uolunt.

Etiam quæ à futuro deducũtur grauitona. ut ὄρσω, ἄξω.

λδω. νδω. Etiam in δω. habentia ante δ. aut λ. aut ν. ut ἄλδω. μέλδω. σπένδω. κυλίνδω.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΝΟΜΑΛΩΝ ΡΗ- ΜΑΤΩΝ. ΑΡΧΗ ΤΟΥ Α.

Duco. Ἄγω. Μέλλων ἄξω. Παρακείμενος ἦχα, καὶ ἀττικῶς ἀγήοχα. Ἀόριστος δεύτερος. ἦγον, καὶ ἀττικῶς ἤγαγον.

Miror. Ἄγαμαι, cuius actiuum eſt ἄγημι ἄχρηστον. ἀπὸ τοῦ ἀγῶ. Μέλλων ἀγάσομαι, ἀπὸ τοῦ ἀγάζω. Ἀόριστος πρῶτος. ἠγάσθην. Μέσος ἀόριστος πρῶτος, ἠγασάμην.

Frango. Ἄγνυμι. Μέλλων ἄξω, ἀπὸ τοῦ ἄγω. Παρακείμενος ἦχα. καὶ Μέσος παρακείμενος ἦγα, ἄχρηστα. ὅθεν ἔαγα ἀττικῶς. Ἀόριστος πρῶτος ἦξα, καὶ ἔαξα. ὅθεν κατέαξα.

Capio. Αἱρῶ. Μέλλων αἱρήσω. Ἀόριστος δεύτερος. εἷλον, ἀπὸ τοῦ ἕλω ἀχρήστου.

Eligo. Αἱροῦμαι. Μέλλων αἱρήσομαι. Παρακείμενος ᾕρημαι. Ἀόριστος πρῶτος ᾑρέθην. Μέσος ἀόριστος δεύτερος. Εἱλόμην, ἀπὸ τοῦ ἕλομαι ἀχρήστου.

Sentio. Αἰσθάνομαι. Μέλλων αἰσθήσομαι. Παρακείμενος ᾔσθημαι. Μέσος ἀόρισ. δεύτερος ᾐσθόμην, ἀπὸ τοῦ αἰσθέομαι, αἰσθοῦμαι ἀχρήστου.

Auxilior. Ἀλέξω. Μέλλων ἀλεξήσω, ἀπὸ τοῦ ἀλεξέω, ἀλεξῶ, ἀχρήστου.

Capior. Ἁλίσκομαι. Μέλλων ἁλώσομαι, ἀπὸ τοῦ ἁλόω, ἁλῶ. Ἀόριστος δεύτερος. ἥλων, ἥλως, ἥλω. καὶ ἑάλων ἀττικῶς, ἀπὸ τοῦ ἅλωμι ἀχρήστου. Ἡ μετοχή. ὁ ἁλούς, τοῦ ἁλόντος.

Pecco. Ἁμαρτάνω. Παρατατικὸς ἡμάρτανον. Μέλλων ἁμαρτήσω, ἀπὸ τοῦ ἁμαρτέω, ἁμαρτῶ. Παρακείμενος ἡμάρτηκα. Ἀόριστος δεύτερος ἥμαρτον.

Ἀμφιέννυμι. Μέλλων ἀμφιέσω. Παρακείμενος παθητικός, ἠμφίεσμαι. Induo.

Ἀνοίγω. Μέλ. ἀνοίξω. Ἀόρ. α. ἀνέῳξα ἀττικῶς. Aperio.

Ἀναγινώσκω. Παρατ. ἀνεγίνωσκον. Ἀόρ. α. ἀνέγνωκα, ἀπὸ τοῦ ἀναγνόω, ἀναγνῶ, ἀνάγνωμι, ἀχρήστου. Lego.

Ἀπεχθάνομαι. Μέλ. ἀπεχθήσομαι. Παρακ. ἀπήχθημαι. Μέσος ἀόρ. β. ἀπηχθόμην, ἀπὸ τοῦ ἀπεχθέομαι, οῦμαι, ἀχρήστου. Odi.

Ἀπολέω, λῶ καὶ ἀπολλύω. καὶ ἀπόλλυμι. Μέλ. ἀπολῶ, ἀπὸ τοῦ ἀπόλλω, καὶ ἀπολλέσω. Παρακ. ἀπώλεκα. καὶ ἀττικῶς ἀπολώλεκα. Καὶ μέσος Παρακ. ἀττικῶς ἀπόλωλα. Perdo.

Ἀρέσκω. Μέλλων ἀρέσω, ἀπὸ τοῦ ἀρέω, ἀχρήστου. Placeo.

Αὐξάνω, καὶ αὔξω. Μέλλ. αὐξήσω, tanquàm ab antiquo themate αὐξέω, αὐξῶ. Ἀόρ. α. ηὔξησα. Augeo.

Ἀπόχρη. Μέλλ. ἀποχρήσει. Ἀόρ. α. ἀπέχρησε, ἀπὸ τοῦ ἀποχρέω παλαιοῦ. Sufficit.

Ἄχθομαι. Μέλλων ἀχθήσομαι, ἀπὸ τοῦ ἀχθέομαι ἀχρήστου. Ἀόριστος πρῶτος ἠχθέσθην. Triſtor.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Β.

Βαίνω. Μέλ. βήσομαι, ἀπὸ τοῦ βάω, ῶ, ἀχρήστου. Ἀόριστος β. ἔβην, ἀπὸ τοῦ βῆμι. Vado.

Βάλλω. Μέλ. βαλῶ. Παρακ. βέβαλκα ἀχρήστου. ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ψάλλω. Μέλλ. ψαλῶ, ἔψαλκα. ὅθεν κατὰ μετάθεσιν, καὶ τροπῇ τοῦ α. εἰς η. βέβληκα. ἢ ἀπὸ τοῦ βλῶ, βλήσω, βέβληκα. Ἀόριστος δεύτερος ἔβαλον. Mitto.

Βλαστάνω. Μέλλων βλαστήσω, ἀπὸ τοῦ βλαστέω, ῶ, ἀχρήστου. Ἀόριστος δεύτερος ἔβλαστον. Germino.

Βιόω, ῶ. Μέλλ. βιώσω. Ἀόρ. β. ἔβιον, ἀπὸ τοῦ βίωμι ἀχρήστου. Η μετοχὴ ὁ βιούς, τοῦ βιόντος. Viuo.

Βούλομαι. Μέλλ. βουλήσομαι. Παρακ. βεβούλημαι, ἀπὸ τοῦ βουλέομαι ἀχρήστου. Volo, uis.

Βρώσκω. Μέλλων βρώσω, ἀπὸ τοῦ βρώω ἀχρήστου. Comedo.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Γ.

Γαμέω, ῶ. Μέλλων γαμήσω. Ἀόρ. α. ἔγημα ἀπὸ τοῦ γάμω βαρυτόνου ἀχρήστου. Duco uxorem.

Γηράσκω. Μέλλ. γηράσω, ἀπὸ τοῦ γηράω, γηρῶ, ἀχρήστου. Seneſco.

Γίνομαι, καὶ γίγνομαι. Μέλλ. γενήσομαι. Παρακ. γεγένημαι. Fio, ſum.

Z Μέσος

Μέσος Αόρ. α. ἐγεινησάμην. Μέσος Αόρ. β. ἐγενόμην, ἀπὸ τοῦ γινάομαι, ὦμαι ἀχρήστου. Μέσος παρακ. γέγονα, ἀπὸ τοῦ γένω ἀχρήστου.

Cognoſco. Γινώσκω, ὅθεν ἀναγινώσκω, καὶ καταγινώσκω. Μέλλ. γνώσομαι, ἀπὸ τοῦ γνόω, ῶ. Αόριστος β. ἔγνων, ἔγνως, ἔγνω. Η μετοχὴ ὁ γνούς, τοῦ γνόντος, ἀπὸ τοῦ γνῶμι ἀχρήστου.

Gigno, Γείνομαι. Μέλλ. γεινοῦμαι. Μέσος Αόρ. α. ἐγεινάμην.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Δ.

Scio. Δαίω. Ο Παρατ. παθητικὸς δέδασμαι, ἀπὸ τοῦ δάζω, καὶ δεδάημαι. Αόρ. β. ἐδάην, ἀπὸ τοῦ δαίω, δαῶ, ἀχρήστου.

Mordeo. Δάκνω. Μέλλ. δήξω. Αόρ. β. ἔδακον, ἀπὸ τοῦ δήκω ἀχρήστου.

Ligo. Δέω, τὸ δεσμῶ. Μέλλων δήσω. Παρακ. παθητικὸς δέδεμαι. Αόριστος α. ἐδέθην.

Rogo. Δέομαι, τὸ παρακαλῶ, καὶ τὸ χρήζω. Μέλλων δεήσομαι. Αόρ. α. ἐδεήθην, ἀπὸ τοῦ δεέω, ῶ, ἀχρήστου.

Timeo. Δείδω. Μέλλ. δείσω. Παρακ. δέδεικα. καὶ ἰωνικῶς δέδια διὰ τοῦ ι. μόνου. Μέσος παρακ. δέδοικα διὰ τῆς οι. διφθόγγου. δέδοιδα tamen eſſe debuerat διὰ τοῦ δ. cum ſit χαρακτηριστικὸν præſentis temporis & præteriti medij, ſed propter alternationem trium δδδ. ſeruatum eſt κ. quod eſt χαρακτηριστικὸν præteriti actiui.

Aufugio. Διδράσκω fugio. ὅθεν ἀποδιδράσκω καὶ διαδιδράσκω. ὁ Μέλλ. διδράσω, ἀπὸ τοῦ διδράω. Αόρ. α. ἐδίδραν, καὶ ἀπέδραν. ἴσως ἀπὸ τοῦ ἀποδρῆμι ἐπὶ πρώτου προσώπου τῶν ἑνικῶν. ὡς φησι Θωμᾶς ὁ μάγιστρος, καὶ ἐπὶ τρίτου τῶν πληθυντικῶν, ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐχρήσατο ἐν αἴαντι. ἀλλ' ὅτε γὰρ δὴ τὸ σὸν ὄμμ' ἀπέδραν παταγοῦσιν ἅτε πτηνῶν ἀγέλαι. καὶ ἀπέδραμεν ἡμεῖς τὸ πληθυντικόν. ὡς Ἀριστοφάνης. δεῦρο δ' ἂν οὐκ ἀπέδραμεν. Η μετοχὴ ὁ ἀποδράς. Οδυσ. π. νῦν δ' αὖ θεσπρωτῶν ἀνδρῶν ἐκ νηὸς ἀποδράς.

Doceo. Διδάσκω. Παρατατ. ἐδίδασκον, καὶ πλέον οὔ. Μέλλ. διδάξω, ἀπὸ τοῦ διδάχω. Αόρ. α. ἐδίδαξα.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ε.

Scio. Εἴδω ἄχρηστον. Μέλλ. εἴσομαι, καὶ εἰδήσω ἀπὸ τοῦ εἰδέω, ῶ, ἀχρήστου. ὁ μέσος Παρακ. οἶδα, ἐκ τοῦ εἴδω. ὁ Υπερσυντ. ᾔδειν. Η μετοχὴ ὁ εἰδὼς διὰ τῆς ει. διφθόγγου. idcirco quidam uolunt hoc participium eſſe præteriti medij à uerbo εἰδέω, ῶ. ὁ Μέλλ. εἰδήσω. Παρακ. εἴδηκα. μέσος ᾖδα, ᾖδας, ᾔδει ἀχρήστα.

Μέσος

σα. Μέσος ὑπερσυντ. ᾔδειν, ι. in η. in priori diphthongo conuerſo, ac ι. ſubſcripto ἀττικῶς. τὸ ἀπαρέμφατον εἰδέναι. Η μετοχὴ ὁ εἰδώς. τοῦ εἰδότος. Euſtathio tamen placet ut ab actiuo præterito, hoc eſt εἴδηκα, huiuſmodi participium per ſyncopam deducatur. ut εἰδηκώς εἰδηκότος, εἰδώς εἰδότος. τὸ ἀπαρέμφατον εἰδηκέναι. καὶ συγκοπῇ εἰδέναι.

Ἔρχομαι. Μέλλ. ἐλεύσομαι. Αόρ. β. ἤλυθον, καὶ ἦλθον, ἀπὸ τοῦ ἐλεύθω. Venio.

Εὑρίσκω. Μέλλ. εὑρήσω. Αόρ. β. εὗρον. Παρακ. παθητικὸς εὕρημαι. Αόρ. α. εὑρέθην, ἀπὸ τοῦ εὑρέω εὑρῶ ἀχρήστου. Inuenio.

Ἔχω. Μέλλ. ἕξω, ὅπερ δασύνεται. Παρακ. ἔσχηκα. Αόρ. β. ἔσχον, ἀπὸ τοῦ σχέω ῶ, ἀχρήστου. Habeo.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ζ.

Ζευγνύω, καὶ ζεύγνυμι. Μελλ. ζεύξω, ἀπὸ τοῦ ζεύγω. Iungo.
Ζωννύω, καὶ ζώννυμι. Μέλλων. ζώσω. Cingo.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Θ.

Θάπτω. Μέλλ. θάψω. Αόρ. α. ἔθαψα ἀόρ. β. παθ. ἐτάφην. Sepelio.
Θέλω. μέλλ. θελήσω. Αόριστος α. ἐθέλησα, ἀπὸ τοῦ θελέω θελῶ, ἀχρήστου. Volo, uis.

Θνήσκω. μέλλ. β. θανοῦμαι. Αόρ. β. ἔθανον, ἀπὸ τοῦ θείνω. Παρακ. τέθνηκα, ἀπὸ τοῦ θνῶ θνήσω, ἀχρήστου. καὶ ἀποβολῇ τοῦ κ. καὶ τροπῇ τοῦ η. εἰς α. ἰωνικῶς τέθνα. ὡς βέβηκα βέβαα. τὸ προστακτικὸν τέθναθι. τὸ εὐκτικὸν τεθναίην. τὸ ἀπαρέμφατον τεθνάναι. Η μετοχὴ τεθνάς. τεθνάντος, ἀπὸ τοῦ τέθνημι. quod fit ἀπὸ τοῦ τεθνάω τεθνῶ ἀχρήστου, τεθνειώς uerò præteriti temporis ἀπὸ τοῦ τέθνεια. unde τεθνεώς, abiecto ι. à quo τεθνηώς, ε. in η. conuerſo. quorum τεθνεώς commune eſt, alia uerò poëtica. At τέθνεια ἀπὸ τοῦ τέθνεικα βοιωτικῶς ſicut τέθεικα, cuius thema eſt τέθνημι primæ coniugationis uerborum in μι. Eſt enim θείνω τὸ κόπτω. ὁ μέλλ. θενῶ. ὁ μέλλ. β. θανῶ. ſicut ἀπὸ τοῦ σπείρω. σπερῶ. σπαρῶ. A primo igitur futuro κατὰ μετάθεσιν τοῦ ν. fit θνέω, θνῶ. καὶ ἀναδιπλασιασμῷ τεθνῶ. Vnde τέθνημι primæ coniugationis τῶν εἰς μι. μέλλ. θνήσω. Παρακ. τέθνεικα, διὰ τῆς ει. διφθόγγου βοιωτικῶς. A ſecundo uerò futuro θανῶ, κατὰ μετάθεσιν fit θνάω θνῶ, καὶ τεθνῶ. Vnde τέθνημι ſecundæ coniugationis, ut ſupra dictum eſt. Morior. τέθνεια. τέθνημι.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ι.

Peruenio. Ἵκνοῦμαι. unde ἀφικνοῦμαι. Μέλλ. ἵξομαι. Μέσος ἀόρ. β. ἱκόμην. unde ἀφικόμην, ἀπὸ τοῦ ἵκομαι ἀχρήστου.

Volo, as. Ἵπταμαι. unde ἀφίπταμαι. ὁ Μέλλ. πτήσομαι. Ἀόριστος. β. ἔπτην, ἀπὸ τοῦ ἵπτημι ἀχρήστου.

Placo. Ἱλάσκομαι. Μέλλ. ἱλάσομαι, ἀπὸ τοῦ ἱλάω ἀχρήστου.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Κ.

Incendo. Καίω. Μέλλ. καύσω. Αόρ. β. παθητικὸς ἐκάην.

Sedeo. Καθέζομαι. Μέσος μέλλων β. καθεδοῦμαι.

Sedeo. Κάθημαι. Μέλλων καθήσομαι.

Clango. Κλάζω. Μέλλ. κλάγξω, ἀπὸ τοῦ κλάγγω ἀχρήστου. ὁ μέσος Παρακείμενος κέκληγα.

Subuerto. Καθαιρέω, καθαιρῶ. Αόρ. β. καθεῖλον, ἀπὸ τοῦ καθέλω.

Dormio. Καταδερθάνω. Μέλλ. καταδαρθήσομαι. Αόρ. β. κατέδερθον, ἀπὸ τοῦ καταδαρθέω καταδαρθῶ, ἀχρήστου.

Miſceo. Κεραννύω, καὶ κεράννυμι. Μέλλ. κεράσω. Παρακ. κεκέραμαι καὶ συγκοπῇ κέκραμαι.

Saturo. Κορεννύω, καὶ κορέννυμι. Μέλλ. κορέσω, ἀπὸ τοῦ κορέω ῶ. ἀχρήστου.

Abſcondo. Κρύπτω. Μέλλ. κρύψω. Αόρ. β. παθ. ἐκρύβην, ἀπὸ τοῦ κρύβω.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Λ.

Sortior. Λαγχάνω. Μέλλ. λήξω. Παρακ. εἴληχα. Αόρ. β. ἔλαχον, ἀπὸ τοῦ λήχω ἀχρήστου.

Capio. Λαμβάνω. Μέλλ. λήψομαι. Παρακ. εἴληφα. Αόρ. β. ἔλαβον ἀπὸ τοῦ λήβω ἀχρήστου.

Lateo. Λανθάνω. Μέλλ. λήσω. μέσος Παρακείμενος λέληθα. Αόριστος β. ἔλαθον ἀπὸ τοῦ λήθω ἀχρήστου.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Μ.

Diſco. Μανθάνω. Μέλλ. μαθήσομαι, ἀπὸ τοῦ μαθέω, ῶ. Παρακ. μεμάθηκα. Αόρ. α. ἐμάθησα ἄχρηστος. Αόρ. β. ἔμαθον. ſicut ἀπὸ τοῦ δουπέω, ῶ. ἐδούπησα, ἔδουπον. ſiue ἀπὸ τοῦ μήθω ἀχρήστου.

Pugno. Μάχομαι. Μέλλ. μαχοῦμαι, καὶ μαχίσομαι, ἀπὸ τοῦ μαχέομαι. οῦμαι, ἀχρήστου.

Curo. Μέλομαι, τὸ φροντίζω curo. Μέλλ. μελήσω, ἀπὸ τοῦ μελέω ῶ, ἀχρήστου. μέσος Παρακ. μέμηλα ποιητικῶς.

Maneo. Μένω. Μέλλ. μενῶ. Παρ. μεμένηκα, ἀπὸ τοῦ μενέω, ῶ. Αόρ. α. ἔμεινα.

Μιγνύω,

Μιγνύω, καὶ Μίγνυμι. Μέλλων μίξω. Αόριστος δεύτερος παθητικός. ἐμίγην, ἀπὸ τοῦ μίγω ἀχρήστου. Miſceo.

Μοργνύω. Μέλλων μόρξω. Abſtergo.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ο.

Οἴχομαι. Μέλλων οἰχήσομαι, ἀπὸ τοῦ οἰχέομαι, οἰχοῦμαι, ἀχρήστου. Αόριστος δεύτερος. ᾠχόμην. Abeo.

Οἴομαι, καὶ συγκοπῇ οἶμαι. Παρατατικός. ᾤμην. Μέλλων. οἰήσομαι, ἀπὸ τοῦ οἰέομαι, οἰοῦμαι, ἀχρήστου. Αόριστος δεύτερος. ᾠήθην. Puto.

Οφείλω. Μέλλων. ὀφειλήσω, ἀπὸ τοῦ ὀφειλέω, ὀφειλῶ, ἀχρήστου. καὶ ὄφλω, ὀφλήσω, κατὰ συγκοπήν. Παρακείμενος. ὤφληκα. Αόριστος πρῶτος. ὤφλησα. Αόριστος δεύτερος. ὦφλον. Debeo.

Ομνύω, καὶ ὄμνυμι. Μέλλων ὀμόσω, ἀπὸ τοῦ ὀμόω, ὀμῶ. Παρακείμενος ἀττικός. ὀμώμοκα. Iuro.

Ομόργνυμι. Μέλλων. ὀμόρξω. Abſtergo.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Π.

Πάσχω. Μέλλων, πείσομαι. ὅπερ ἀντὶ τοῦ πάθω, καὶ ἀντὶ τοῦ παθήσομαι λαμβάνεται. hoc eſt, patiar, ſiue parebo, ſiue credam. ἀπὸ τοῦ πείθομαι. Poteſt & ἀπὸ τοῦ πήθω inuſitato deduci. ὁ Μέλλων πήσω. καὶ Μέσος μέλλων πήσομαι. καὶ τροπῇ τοῦ η. εἰς ει. δίφθογγον πείσομαι. Αόριστος δεύτερος. ἔπαθον, ἀπὸ τοῦ πήθω. Μέσος παρακείμενος. πέπονθα, ἀπὸ τοῦ πονέω, πονῶ, πονήσω, πεπόνηκα. Μέσος πέπονα, καὶ πλεονασμῷ τοῦ θ. πέπονθα. Patior. Laboro.

Πίπτω. Μέλλων πεσοῦμαι, ἀπὸ τοῦ πέτω, ἀχρήστου. ὁ Μέλλων. πέσω, καὶ δωρικῶς πεσῶ. ὁ Μέσος πεσοῦμαι. Παρακείμενος. πέπτωκα, ἀπὸ τοῦ πτόω, πτῶ. Αόριστος πρῶτος. ἐπίπησα, ἀπὸ τοῦ πεσῶ, πεσήσω, ἄχρηστα. Αόριστος δεύτερος. ἔπεσον, ὡς ἐδούπησα, ἔδουπον. Cado.

Πετανύω, καὶ πετάννυμι. Μέλλων. πετάσω, ἀπὸ τοῦ πετάω, πετῶ. Extendo.

Πηγνύω, καὶ πήγνυμι. Μέλλων. πήξω. Μέσος παρακείμενος. πέπηγα. Αόριστος δεύτερος παθητικός. ἐπάγην, ἀπὸ τοῦ πήγω ἀχρήστου. Figo.

Πίνω. Μέλλων πώσω. Παρακείμενος πέπωκα, ἀπὸ τοῦ πόω, πῶ. Αόριστος δεύτερος. ἔπιον, ἀπὸ τοῦ πίω. Bibo.

Πυνθάνομαι. Μέλλων πεύσομαι. Παρακείμενος πέπυσμαι. Μέσος ἀόριστος δεύτερος. ἐπυθόμην, ἀπὸ τοῦ πεύθομαι. Interrogo.

Vendo. Πράττω, τὸ πωλῶ. Μέλλων φράσω. Παρακείμενος πέπρακα.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ρ.

Fluo. Ῥέω. Μέλλων ῥεύσω, καὶ ῥυήσω. Παρακείμενος ἐῤῥύηκα. Αόριστος δεύτερος ἐῤῥύην. ἀπὸ τοῦ ῥυέω, ῥυῶ, ἀχρήστου.

Rumpo. Ῥηγνύω, καὶ ῥήγνυμι. Μέλλων ῥήξω. Αόριστος δεύτερος παθητικός ἐῤῥάγην, ἀπὸ τοῦ ῥήγω ἀχρήστου.

Roboro. Valeo. Ῥωννύω, καὶ ῥώννυμι. Μέλλων ῥώσω, ἀπὸ τοῦ ῥώω. Παρακείμενος ἔῤῥωμαι. Υπερσυντέλικος ἐῤῥώμην, ἔῤῥωσο, ἔῤῥωτο. Τὸ προστακτικόν. ἔῤῥωσο, ἐῤῥώσθω. Τὸ ἀπαρέμφατον ἐῤῥῶσθαι.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Σ.

Extinguo. Σβεννύω, καὶ σβέννυμι. Μέλλων σβέσω, καὶ σβήσομαι, ἀπὸ τοῦ σβέω. Αόριστος δεύτερος ἔσβην. ἀπὸ τοῦ σβῆμι, ἀχρήστου.

Concito. Σεύομαι. Αόριστος πρῶτος ἐσύθην. Αόριστος πρῶτος ἐνεργητικός, ἔσευα.

Sterno. Στρωννύω, καὶ στρώννυμι. Μέλλων στρώσω, ἀπὸ τοῦ στρώω, ἀχρήστου.

Idem. Στορεννύω, καὶ στορέννυμι. Μέλλων στορέσω, ἀπὸ τοῦ στορέω, στορῶ, ἀχρήστου.

Libo. Σπένδω. Μέλλων σπείσω, ἀπὸ τοῦ σπείδω.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Τ.

Extendo. Τανύω, & τάνω. Μέλλων τάσω.

Seco. Τέμνω. Μέλλων τμήξω, ἀπὸ τοῦ τμήγω, ἀχρήστου. Αόριστος δεύτερος. ἔταμον.

Vulnero. Τιτρώσκω. Μέλλων τρώσω, ἀπὸ τοῦ τρώω, ἀχρήστου.

Curro. Τρέχω. Μέλλων θρέξω. Παρακείμενος δεδράμηκα, ἀπὸ τοῦ δραμέω, δραμῶ, ἀχρήστου. Αόριστος δεύτερος. ἔδραμον, ἀπὸ τοῦ δρέμω, ἢ ἀπὸ τοῦ δραμέω, δραμῶ. ὅθεν ὁ Μέλλων δεύτερος δραμῶ, ἄχρηστος. ὁ Μέσος μέλλων. δραμοῦμαι.

Sum. Τυγχάνω. Μέλλων τεύξομαι, ἀπὸ τοῦ τεύχω. Παρακείμεν. τέτυχα, ἀπὸ τοῦ τυχέω, τυχῶ, ἀχρήστου. Αόριστος δεύτερος ἔτυχον. ἀπὸ τοῦ τεύχω ἀχρήστου ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ.

Comedo. Τρώγω. Μέλλων φαγοῦμαι. Αόριστος δεύτερος ἔφαγον.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Υ.

Promitto. Υπισχνοῦμαι. Μέλλων ὑποσχήσομαι, ἢ ὑποστήσομαι, ἀπὸ τοῦ ὑφίσταμαι. ὅθεν ὑπέσθην ἀόριστος β. Παρακείμενος ὑπέσχημαι.

Αόριστος

Αόριστος πρῶτος παθητικός. ὑπεσχέθην. Μέσος ἀόριστος δεύτε-ρος. ὑπεσχόμην, ἀπὸ τοῦ ὑποσχέομαι, ὑποσχοῦμαι, ἀχρήστου.
Ὑπνώττω. Μέλλων ὑπνώσω. Dormio.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Φ.

Φέρω. Μέλλων οἴσω, ἀπὸ τοῦ οἴω, ἀχρήστου. Μέσος παρα-κείμενος. ἐνήνοχα ἀττικῶς, ἀπὸ τοῦ ἐνέχω. Αόριστος πρῶτος, ἤνεγ-κα. Αόριστος δεύτερος ἤνεγκον, ἀπὸ τοῦ ἐνέγκω. Fero.
Φύω. Μέλλων φύσω. Αόριστος δεύτερος ἔφυν, ἀπὸ τοῦ φῦμι. Produco.
Φθίνω. Μέλλων φθίσω, ἀπὸ τοῦ φθίω, ἀχρήστου. Tabeſco.
Φρίττω. Μέλλων φρίξω. Μέσος παρακείμενος. πέφρικα, ἀπὸ τοῦ φρίκω, ἀχρήστου. Horreo.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Χ

Χάσκω. Μέλλων χανοῦμαι. Μέσος παρακείμενος. κέχηνα. Αόριστος δεύτερος ἔχανον, ἀπὸ τοῦ χαίνω ἀχρήστου. Adſpicio.
Χαίρω. Μέλλων χαιρήσομαι, ἀπὸ τοῦ χαρέω, χαρῶ, ἀχρήστου. Αόριστος δεύτερος παθητικός. ἐχάρην. Gaudeo.
Χωννύω, καὶ χώννυμι. Μέλλων χώσω, ἀπὸ τοῦ χόω. Obruo.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ω.

Ὠθέω, ὠθῶ. Μέλλων ὤσω, ἀπὸ τοῦ ὤθω ἀχρήστου. Αόριστος πρῶτος ἔωσα. Παρακείμενος παθητικός, ἔωσμαι. Expello.

ΠΕΡΙ ΜΕΤΟΧΗΣ.

Μετοχή ἐστι λέξις μετέχουσα τῆς τῶν ὀνομάτων καὶ τῆς τῶν ῥημάτων ἰδιότητος. hoc eſt, Participiũ eſt dictio participans nominum ac uerborum proprietatem. Nominis quidem genera & caſus: uerbi autem ſignificationes, tempora, & coniugationes, & communiter ſpecies, figuras, & numeros. Dicitur autem μετοχή, παρὰ τὸ μετέχω, quod Latine participo ſignificat, eò quòd partem capit nominis, partemq́ uerbi. Pro quo ὁ τύπτων commune ſit exemplum: quod habet generalem ſui declinationẽ in eo, quòd pars orationis eſſe dicitur. Specialem uerò in eo quòd partem capit nominis, partemq́ uerbi. De participio.

Proprium

Participio proprium. Proprium eſt huic parti, ſemper in deriuatione conſiſtere: quod de nulla alia parte orationis dici poteſt. Nam aliæ partes & primitiuas habent ſpecies. ut à βασιλεύς nomine βασιλικός. ab ἄρδω uerbo ἀρδεύω, & alia. Participium autem ſemper in deriuatione eſt. ut à γράφω, ὁ γράφων, τοῦ γράφοντος. à τύπτω. ὁ τύπτων. τοῦ τύπτοντος. quod fit à prima perſona præſentis temporis modi indicatiui, adiũcta ν. conſonante.

Formatio participiorum. Nam omne uerbum in ω. adpoſita ν. participium facit. Ἡ γενική, τοῦ τύπτοντος, à nominatiuo fit, ω. magno in ο. paruum mutato, & adiuncta τος. ut ὁ τύπτων, τοῦ τύπτοντος, διὰ τοῦ ντ.

Regula. Quoniam omnis genitiuus participij, proprium ſuperans nominatiuum, διὰ τοῦ ντ. declinatur, dempto participio præteriti perfecti. τὸ πλον. ὁ μικρόν. Quoniam participia declinando corripiuntur, niſi ſynæreſim aut craſim patiantur. ut ποιῶν, ποιοῦντος. & ἑστὼς, ἑστῶτος.

Ἡ δοτικὴ τῷ τύπτοντι. Ἡ αἰτιατικὴ τὸν τύπτοντα.

Deuocatiuo. ἡ κλητικὴ ὦ τύπτων. Nam participia omnia imparibus ſyllabis declinata, & nomina participialia, eundem habent nominatiuum & uocatiuum. Δυϊκά. Τὼ τύπτοντε. τοῖν τυπτόντοιν. ὦ τύπτοντε. Πληθυντικά. οἱ τύπτοντες. τῶν τυπτόντων. τοῖς τύπτουσι.

Regula. Quoniam omnis datiuus ſingularis deſinens in ι. prolatum, ante ipſum ſuſcipiens σ. ac elementa renuens quæ cum ipſo audiri non poſſunt, datiuum pluralem facit: & ſic τύπτοσι dicendum fuerat. Sed quoniam huiuſmodi datiuus uult habere penultimam æqualem tempore, ſiue maiorem penultima aliorum caſuum, accipit υ. & fit τύπτουσι: ſicut ἀπὸ τοῦ λέοντι, λέοσι, λέουσι. Τὸ γὰρ ο. μεγεθυνόμενον, διὰ τῆς προσθήκης τοῦ υ. μεγεθύνεται. hoc eſt, ο. enim productum, per adpoſitionem υ. producitur.

Τὸ θηλυκόν.

Fœmininum. ἡ τύπτουσα, à genitiuo maſculini fit. Nam omne participium διὰ τοῦ ντ. declinatum, extremam genitiui in σα. conuertens, ac penultimam natura producens, fœmininum facit.

Penultima. Producitur autem penultima, adſumptione τοῦ υ. in diphthongum, ut ſupra dictum eſt: prius tamen ν. conſonante abiecta. Τὸ σα. correptum. Quoniam fœminina in α. à maſculinis formata, æqualem tempore habent α. cum extrema genitiui maſculini eius. Vel ſic.

Omne

Omne fœmininum in α. ὀξυνόμενον, ſiue περισπώμενον, producit α. προπαροξύτονον uerò ſiue προπερισπώμενον corripit. ἡ γενικὴ τῆς τυπτούσης. ſicut τῆς μούσης, & reliqua.

Τὸ οὐδέτερον.

Τὸ τύπτον, à genitiuo maſculini fit, extrema ſyllaba abiecta. Nam omnis genitiuus participij, διὰ τοῦ ντ. declinatum, abiecta τος. ſyllaba, neutrum facit. τὸ πτον μικρόν. Nam omne neutrum in ν. deſinens, extremam corripit. ἡ γενικὴ τοῦ τύπτοντος, ſicut & maſculinum. Quoniam omne neutrum à maſculino formatum, cuiuſcunque ſit declinationis, eandem ſeruat inflexionem. Neutrum. Regula.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

Ὁ τετυφώς, τοῦ τετυφότος, à prima perſona præteriti perfecti, α. in ως. conuerſa, & accentu acuto in ultimam tranſlato, quia participia in ως. deſinentia, acuunt extremam, & per ω. magnum ſcribuntur: quod quidem in obliquis in ο. paruum conuertitur, & declinatur per ντ. Præteritum maſculinum

Τὸ θηλυκόν.

Ἡ τετυφυῖα, fit à genitiuo participij eiuſdem temporis, τος. in α. conuerſa, ac υ. penultimæ addita. Nam ο. ut ſupra dictum eſt, προσθέσει τοῦ υ. producitur, & ſic τετυφοῦα dicendum fuerat διὰ τῆς ου. διφθόγγου. ſicut τύπτοντος, τύπτουσα. Sed quoniam fœminina à maſculinis formata in α. purum deſinentia, ut plurimum ι. in penultima habere uolunt, additum eſt ι. & abiectum eſt ο. μικρόν, cum tres uocales in eadem ſyllaba minime locari poſſint: ſic υι. diphthongus impropria facta eſt. τὸ α. βραχύ, Quia omne fœmininum in α. deſinens προπαροξύτονον, ſiue προπερισπώμενον, corripit α. ut ſupra dictum eſt. Vnde penultima quæ natura longa eſt, ante breuem ſuſcipiens accentum, circunflectitur. ἡ γενικὴ τῆς τετυφυίας. τὸ ας. μακρόν. Quoniam omnis genitiuus par proprio nominatiuo producit extremam: ſuperans autem corripit. Fœminin. Regula.

Τὸ οὐδέτερον.

Τὸ τετυφός, à genitiuo participij maſculini fit τετυφότος Neutrum.

ἀποβολῇ τοῦ το. τετυφός, τοῦ τετυφότος, τῷ τετυφότι, τὸ τετυφός.

Αόριςος α.

Aoriſtus primus. O τύψας, à prima perſona primi aoriſti abiecto augmento, & adiuncto σ. ἔτυψα, ὁ τύψας. Vel à ſecunda perſona abiecto augmento tantum. τὸ ψας. μακρόν, Quia maſculina in σας. deſinentia, grauitona, ſiue nomina ſint, ſiue participia, producunt extremam. ἡ γενικὴ τοῦ τύψαντος. ſicut τοῦ τύπ]οντος.

Τὸ θηλυκόν.

Regula. H τύψασα, fit à genitiuo participij maſculini. Nam omne participium, διὰ τοῦ ντ. declinatum, extremam genitiui in σα. uertens, ac penultimam natura producens, fœminum facit. ἡ γενικὴ, τῆς τυψάσης. ſicut τῆς μούσης.

Τὸ οὐδέτερον.

Τὸ τύψαν, à genitiuo participij maſculini, ſicut τύπ]ον τὸ ψαν. βραχύ. Quia omne neutrum in ν. deſinens &c. Declinatur autem τὸ τύψαν, τοῦ τύψαντος, τῷ τύψαντι, τὸ τύψαν.

Αόριςος δεύτερος.

Aoriſtus ſecundus. O τυπών, à prima perſona ſecundi aoriſti, expuncto augmento, & ο. paruo in ω. magnum mutato, & accentu in ultimam tranſlato. ut ἔτυπον. ὁ τυπών, τοῦ τυπόντος. τὸ θηλυκόν. ἡ τυποῦσα, τῆς τυπούσης. τὸ οὐδέτερον. τὸ τυπόν, τοῦ τυπόντος, ſicut & præſentis participium.

Μέλλων α.

Futurum. O τύψων, à prima perſona primi futuri προσθέσα τοῦ ν. τύψω. ὁ τύψων, τοῦ τύψοντος. τὸ θηλυκόν. ἡ τύψουσα, τῆς τυψούσης. τὸ οὐδέτερον. τὸ τύψον, τοῦ τύψοντος, τῷ τύψοντι, τὸ τύψον.

Μέλλων β.

Annotatio. O τυπῶν, à prima perſona ſecundi futuri adiuncto ν. cuius extrema circunflectitur. Nam participium ſecundi futuri ὁμοφωνεῖ participio ſecundi aoriſti: non tamen ὁμοτονεῖ, hoc eſt,

hoc eſt, conueniunt uoce, non autem accentu. Participium enim ſecundi aoriſti ſemper acuitur, & per ον. declinatur, ac etiam neutrum in ον. facit. Participium uerò ſecundi futuri circunflectitur ſemper, & per ουν. declinatur, ac perinde neutrum in ουν. habet. ut ὁ τυπῶν, τοῦ τυποῦντος. τὸ θηλυκόν. ἡ τυποῦσα, τῆς τυπούσης. τὸ οὐδέτερον. τὸ τυποῦν, τοῦ τυποῦντος.

Μετοχαὶ παθητικαί. Ενεστὼς καὶ Παρατατικός.

Ο τυπτόμενος, ἀπὸ τοῦ τύπτομαι fit. Quia omne paſſiuum ſiue medium, habens in fine μ. κλιτικόν, uertens extremam primæ perſonæ, in μενος. participium facit. τὸ πο. μικρόν, ut in uerbo. Nam omne uerbum paſſiuum, ſiue medium, in μ. deſinens, abſque ſynæreſi, in uerbis in ω. ante μ. ο. habere debet: uel ſolum, uel cum ι. exceptis ſubiunctiuis. τὸ με. ψιλόν. Nam participia in μενος. acuunt antepenultimam, ac per ε. ψιλὸν ſcribuntur τὸ νος. μικρόν. Quoniam maſculina & fœminina in ος. deſinentia, & neutra in ον. habentia genitiuum in ου. per ο. μικρὸν ſcribuntur. ἡ γενική. τὸ τυπτομένου. Nam maſculina in ος. deſinentia, in ου. faciunt genitiuum. τὸ θηλυκόν. ἡ τυπτομένη. à maſculino fit. Quoniam omne maſculinum deſinens in ος. cum aliqua conſonante præter ρ. ſi fœmininum habet, in η. facit illud. ἡ γενικὴ τῆς τυπτομένης. τὸ οὐδέτερον, τὸ τυπτόμενον, à maſculino fit. Quoniam omne maſculinum, paribus ſyllabis declinatum, cum ex ſe faciat neutrum, ſimile proprio accuſatiuo facit illud, & eandem facit declinationem. ut τὸν σοφὸν τὸ σοφόν, τοῦ σοφοῦ. τὸν τυπτόμενον, τὸ τυπτόμενον, τοῦ τυπτομένου.

Participium paſſiuum.

Regulæ.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

Ο τετυμμένος. τοῦ τετυμμένου, ἀπὸ τοῦ τέτυμμαι prima perſona præteriti perfecti paſſiui, per regulam iam dictam, quoniam omne paſſiuum ſiue medium, habens in fine μ. κλιτικὸν &c. acuit penultimam contra communem regulam. Nam participia in μενος. deſinentia acuũt antepenultimam. Hoc autem factum eſt, quoniam præteritum

Præteritum paſſiuum.

De accentu.

teritum paſſiuum ſyncopam patitur, ac defectum ſyllabæ in uerbo, ſicut in præterito paſſiuo grauitonorum declaratum eſt. Quibuſdam tamen participijs contrarium euenit, quę cum ſyncopam ſiue ſyſtolem patiantur, acuunt antepenultimam. ut ὁρμημένος ὅρμενος. δεδεγμένος δέγμενος. ἠσμένος ἄσμενος, ἀπὸ τοῦ ἥδομαι, τὸ εὐφραίνομαι lætor, τροπῇ τοῦ η. εἰς α. κατὰ συστολήν. Τὸ θηλυκόν. ἡ τετυμμένη, τῆς τετυμμένης. Τὸ οὐδέτερον. τὸ τετυμμένον, τοῦ τετυμμένου.

Participia ſyncopam patientia.

Ἀόριστος πρῶτος.

Aoriſtus primus. Ὁ τυφθείς, τοῦ τυφθέντος. ἀπὸ τοῦ ἐτύφθην prima perſona primi aoriſti paſſiui. quoniam omne uerbum in ν. deſinens cum uocali natura longa, non habens μ. κλιτικόν, mutato ν. in σ. ὀξύτονον participium facit. τὸ φθείς diphth. Quia deſinentia in ας. διὰ τοῦ ντ. declinata diphthongum habent. Acuit etiam extremam. Quoniam omnis nominatiuus & accuſatiuus, non exiſtens ex ſynæreſi, acuuntur.

Regula.

Quæſtio, Quo in loco quæri poteſt, cur participium aoriſti paſſiui non ſeruauit η. ſed illud in ει. diph. mutauit. Dicitur, quod deſinentia in η. διὰ τοῦ η. facientia triplex genus, per ος. purum appetunt declinari. ut ὁ εὐσεβής, τοῦ εὐσεβέος.

Regula. Participia uero inæqualibus ſyllabis declinata, uel per ντ. uariantur, uel per τος, abſq; ν. ob quam rem mutauit η. in ει. diphthongum, ut ſit imitatio declinationis nominis, quæ quidem ualeat triplex genus, ac etiam declinationem ſuſcipere διὰ τοῦ ντ. ἡ γενική, τοῦ τυφθέντος, à nominatiuo fit addita τος. ſyllaba, ac ſubtracta ſubiunctiua uocali diph. deinde σ. in ν. conuerſo. τυφθεῖντος tamen eſſe debuerat, ſed declinata per ντ. ſyllabam, quæ in nominatiuo natura exiſtunt longa, in genitiuo uertunt in poſitione

Canon. longam. καὶ ἄλλως. Deſinentia in σ. cum diph. in genitiuo abijciunt ſubiunctiuam uocalem. excipitur κλείς, κλειδός. παῖς, παιδός. & δαῖς δαιτός. Declinatur etiam per ντ. quia omnis genitiuus participij, proprium ſuperans nominatiuum, διὰ τοῦ ντ. declinatur, dempto præterito perfecto. ἡ δοτική, τῷ τυφθέντι. ἡ αἰτιατική, τὸν τυφθέντα. ἡ κλητική, ὦ τυφθείς. Δυϊκά τὼ τυφθέντε, τοῖν τυφθέντοιν, ὦ τυφθέντε. Πλη. οἱ τυφθέντες, τῶν τυφθέντων, τοῖς τυφθεῖσι, à datiuo ſin

gulari

gulari fit: ſicut ἀπὸ τῶ τύπ]οντι, τύπ]ουσι. Differunt tamen diphthongo. Nam τύπ]ουσι producit penultimam per υ. τυφθεῖσι uerò per ι. ſicut χαρίεντι, χαρίεσι, χαρίεισι. Poteſt etiam huiuſmodi datiuus à nominatiuo ſingulari deduci, adiuncto ι. ac etiam accentu acuto in circunflexum mutato: ubi penultima natura longa accentum ſuſcipiens breuem præcedit. τυφθείς, τυφθεῖσι.

ἡ αἰτιατική, τοὺς τυφθέντας. ἡ κλητική, ὦ τυφθέντες.

Τὸ θηλυκόν. ἡ τυφθεῖσα, τῆς τυφθείσης, à genitiuo participij maſculini fit. Nam omne participium διὰ τῶ ντ. declinatum, extremam genitiui in σα. conuertens, ac penultimã natura producens, fœmininũ facit. ut τυφθέντος, τυφθεῖσα. Regula.

Τὸ οὐδέτερον. τὸ τυφθέν, τῶ τυφθέντος, fit à genitiuo participij maſculini, extrema ſyllaba abiecta, ſicut τὸ τύπ]ον, ἀπὸ τῶ τύπ]οντος. τὸ φθέν, ψιλόν.

Αόριστος δεύτερος.

Ο' τυπείς, τῶ τυπέντος, ἀπὸ τῶ ἐτύπην prima perſona ſecundi aoriſti. ἡ τυπεῖσα, τῆς τυπείσης. τὸ τυπέν, τοῦ τυπέντος. Et hæc omnia formationem & declinationem participij primi aoriſti omnino ſequuntur. Aoriſtus ſecundus.

Μέλλων πρῶτος.

Ο τυφθησόμενος, τῶ τυφθησομένου, ἀπὸ τοῦ τυφθήσομαι prima perſona primi futuri paſſiui. μαι. in μενος. conuerſa. Futura.

Μέλλων δεύτερος.

ὁ τυπησόμενος, τοῦ τυπησομένου, à prima perſona ſecundi futuri paſſiui τυπήσομαι.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

ὁ τετυψόμενος, τῶ τετυψομένου, à prima perſona eiuſdem temporis.

Μετοχαὶ μέσαι.

PArticipia media ſingula à ſingulis temporibus fiũt, extrema in μενος conuerſa: quemadmodum & paſſiua. ut τύπ]ομαι, τυπ]όμενος. Participium medium.

Αόριστος πρῶτος.	ἐτυψάμην, ὁ τυψάμενος.
Αόριστος δεύτερος.	ἐτυπόμην, ὁ τυπόμενος.
Μέλλων πρῶτος.	τύψομαι, ὁ τυψόμενος.
Μέλλων δεύτερος.	τυποῦμαι, ὁ τυπούμενος.

Excipitur participium præteriti perfecti, quod actiuorum more ab ipſo medio præterito fit, extrema in ας. mutata. ut τέτυπα, ὁ τετυπώς, τοῦ τετυπότος.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ ΠΡΩΤΗΣ ΣΥΖΥΓΙΑΣ, ΤΩΝ ΕΙΣ ΜΙ. ΡΗΜΑΤΩΝ.

τῆς συζυγίας, τῶν εἰς μι. ῥημάτων.

Ενεςὼς καὶ παρατατικός.

De participijs à uerbis in μι.

O Τιθείς, à prima perſona præteriti imperfecti ἐτίθην. Quoniam omne uerbū in ν. deſinens, cum uocali natura longa, non habens μ. κλιτικόν, in σ. oxytonum facit participium. τὸ θείς. diphthongo. Quoniam in εις. deſinentia διὰ τοῦ ντ. declinata, diphthongum habent. καὶ ἄλλως.

Deſinentia in ης. διὰ τοῦ κ. facientia triplex genus, &c. ut in primo aoriſto paſſiuo dictum eſt. καὶ ἄλλως.

Primitiuum huius uerbi, hoc eſt, τιθέω, τιθῶ, à perfectione habet ε. Εψιλὸν uerò cum producitur, adpoſitione τοῦ ι. producitur. Ob quam rem prima coniugatio uerborum in μι. facit participiū διὰ τῆς ει. διφθόγγου, non aūt διὰ τοῦ η.

Adnotatio pro omnibus participijs.

Quo in loco aduertendum eſt, quòd omnia participia maſculina uerborum actiuorum, tam in ω. quàm in μι. deſinentium, extremam ſyllabam productam habent. Quomodo autem producatur aperiendum eſt. Nam in uerbis in ω. patet omnia participia in ω. μέγα deſinere: uno excepto, uidelicet primi aoriſti, quod in ας. productum deſinit. ὁ τύψας. At in uerbis in μι. quoniam eorum participia præſentis temporis & ſecundi aoriſti uarias habent terminationes, uarias etiam formationes habere neceſſe eſt.

Regulæ.

Quum igitur participia præſentis temporis horum uerborum formentur à prima perſona præteriti imperfecti, cuius extrema longa eſt in omnibus coniugationibus. ut & ἐτίθην, ἵςην, ἐδίδων, ἐζεύγνυν, & etiam ipſa in longam deſinere neceſſe eſt. Adpetant præterea τὰ χαρακτηριστικά coniugationis. hoc eſt, formatiuas uocaleis, ε. ſcilicet, α. ο. υ. quæ breues ſunt: ſicut in eorum perfectis τιθέω, ἱςάω, διδόω, ζευγνύω, opus eſt formare dicta participia alio & alio modo ſecundum diuerſas uocaleis coniugationum.

Participium

Participium igitur primæ coniugationis formatur à pri ma perſona præteriti imperfecti, abiecto prius augmento: deinde extrema uocali in propriam figuratiuam coniugationis, quæ eſt ι. & ν. in σ. mutatis: ac etiam accentu in ultimam translato. ut ἐτίθην, ὁ τιθείς. Sed quoniam extrema breuis eſt, contra participiorum actiuorum naturam, adſumpto ι. in diphthongum, producitur: ut ſupra dictũ eſt. & ſic fit τιθείς. ubi ſeruata eſt ι. figuratiua uocalis coniugationis in ipſo diphthongo.

A uerbis in μι. primæ coniugationis.

Participium ſecundæ cõiugationis etiam à prima perſona præteriti imperfecti fit, extrema in propriam figuratiuam quæ eſt α. & ν. in σ. mutatis. ut ἵστην, ὁ ἱστάς. ubi nulla uocalium adiunctione opus eſt: quum α. ſit anceps, & eadem breuis in ſe ipſam longam mutari poſſit.

Secundæ coniugationis.

In tertia coniugatione fit participiũ etiam à prima perſona præteriti imperfecti, abiecto augmento, & ω. magno in ο. paruum, quæ eſt figuratiua huius coniugationis, ac etiam ν. in σ. mutatis. ut ἐδίδων, ὁ διδός. ubi ος. ſyllaba breuis eſt: quæ adſumpto υ. producitur diphthongo. ut ſupra dictum eſt. & ſic fit διδούς.

Tertiæ coniugationis.

In quarta, etiam à prima fit perſona præteriti imperfecti participium, abiecto augmento, & ν. in σ. conuerſo. ut ἐζεύγνυν, ὁ ζευγνύς. ubi nulla eſt facta uocalis mutatio, quum υ. ἀντίστοιχον nõ habeat in quod mutari poſſit, ſed ſe ipſum breue in longum mutauit: quum id quoque δίχρονον ſit.

Quartæ coniugationis.

Ἡ γενική, τοῦ τιθέντος, à nominatiuo fit: ſicut ἀπὸ τοῦ τυφθείς τυφθέντος. ἡ δοτική, τῷ τιθέντι. ἡ αἰτιατική, τὸν τιθέντα. ἡ κλητική, ὦ τιθείς. Δυϊκά. τὼ τιθέντε. τοῖν τιθέντοιν. ὦ τιθέντε. Πληθυντικά. οἱ τιθέντες. τῶν τιθέντων. τοῖς τιθεῖσι. τοὺς τιθέντας. ὦ τιθέντες. ἡ τιθεῖσα, τῆς τιθείσης. τὸ τιθέν, τοῦ τιθέντος.

Exemplum.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

Τεθεικώς, τοῦ τεθεικότος, ἀπὸ τοῦ τέθεικα prima perſona præteriti perfecti, ſicut τετυφώς ἀπὸ τοῦ τέτυφα. ἡ τεθεικυῖα, τῆς τεθεικυίας. ſicut ἡ τετυφυῖα. τὸ τεθεικός, τοῦ τεθεικότος. ſicut τὸ τετυφός.

Præteritum.

Ἀόριστος πρῶτος.

Ὁ θήκας, τοῦ θήκαντος eſſe debuerat, ἀπὸ τοῦ ἔθηκα. ſicut ὁ τύψας, ἀπὸ τοῦ ἔτυψα. Sed eius uſus non habetur, quoniam hic aoriſtus eſt à regula exceptus, cum futuri conſonantem non ſeruauerit, ſicut in uerbis dictum eſt.

Aoriſti.

Αὄριστος δεύτερος.

Ο θείς, τοῦ θέντος, ἀπὸ τοῦ ἔθην prima perſona ſecundi aoriſti. ſicut ἀπὸ τοῦ ἐτίθην ὁ τιθείς. ἡ θεῖσα, τῆς θείσης, ſicut ἡ τιθεῖσα. τὸ θέν, τοῦ θέντος. ſicut τὸ τιθέν.

Futurum. Μέλλων πρῶτος.

Ο θήσων, τοῦ θήσοντος, ἀπὸ τοῦ θήσω. ſicut ὁ τύψων, ἀπὸ τοῦ τύψω. ἡ θήσουσα, τῆς θησούσης. τὸ θῆσον, τοῦ θήσοντος.

Μετοχαὶ παθητικαί. Ενεστὼς καὶ Παρατατικός.

Participia paſſiua. O Τιθέμενος, τοῦ τιθεμένου, ἀπὸ τοῦ τίθεμαι. μαι. in μενος. conuerſa: ſicut ἀπὸ τοῦ τύπτομαι. ὁ τυπτόμενος. ἡ τιθεμένη, τῆς τιθεμένης. τὸ τιθέμενον, τοῦ τιθεμένου.

Præterita. Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

ὁ τεθειμένος, τοῦ τεθειμένου, ἀπὸ τοῦ τέθειμαι prima perſona præteriti perfecti paſſiui. ἡ τεθειμένη, τῆς τεθειμένης. τὸ τεθειμένον, τοῦ τεθειμένου.

Αὄριστος πρῶτος.

Aoriſti. ὁ τεθείς, τοῦ τεθέντος, à prima perſona primi aoriſti paſſiui ἐτέθην. ſicut ὁ τυφθείς, ἀπὸ τοῦ ἐτύφθην. ἡ τεθεῖσα, τῆς τεθείσης. τὸ τεθέν, τοῦ τεθέντος.

Μέλλων πρῶτος.

Futura. ὁ τεθησόμενος, τοῦ τεθησομένου, ἀπὸ τοῦ τεθήσομαι prima perſona futuri primi paſſiui. ἡ τεθησομένη, τῆς τεθησομένης. τὸ τεθησόμενον, τοῦ τεθησομένου.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

ὁ τεθεισόμενος, τοῦ τεθεισομένου. ἡ τεθεισομένη, τῆς τεθεισομένης. τὸ τεθεισόμενον, τοῦ τεθεισομένου. à prima perſona eiuſdem temporis τεθείσομαι.

Μετοχαὶ μέσαι. Ενεστὼς καὶ παρατατικός.

Participia media. O τιθέμενος, τοῦ τιθεμένου, à prima perſona præſentis: quemadmodum & paſſiua.

Participium præteriti medij non inuenitur, quum non habeat unde formari poſſit. Nam in uerbis in μι. medium præteritum & ſecundum futurum formari non poſſunt: ſicut in uerbis dictum eſt.

Αὄριστος

Αόριστος δεύτερος.

ὁ θέμενος, τοῦ θεμένου, à prima perſona eiuſdem temporis ἐθέμην. ἡ θεμένη, τῆς θεμένης. τὸ θέμενον, τοῦ θεμένου.

Μέλλων πρῶτος.

Ο θησόμενος, τοῦ θησομένου, à prima perſona eiuſdem temporis. ἡ θησομένη, τῆς θησομένης. τὸ θησόμενον, τοῦ θησομένου.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΥΖΥΓΙΑ.

Μετοχαὶ ἐνεργητικαί. Ενεστὼς καὶ Παρατατικός.

Ο ἱστάς, τοῦ ἱστάντος, ἀπὸ τοῦ ἵστην prima perſona præteriti imperfecti, η. in α. conuerſa, ſicut in prima coniugatione dictum eſt. ἡ ἱστᾶσα, τῆς ἱστάσης. τὸ ἱστὰν, τοῦ ἱστάντος. A ſecundæ coniug. uerbis participia.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

Ο ἑστηκὼς, τοῦ ἑστηκότος, ἀπὸ τοῦ ἕστηκα, extrema in κως. mutata. ἡ ἑστηκυῖα, τῆς ἑστηκυίας. τὸ ἑστηκός, τοῦ ἑστηκότος. Inuenitur etiam ὁ ἑστὼς, τοῦ ἑστῶτος, ἀπὸ τοῦ ἕσταα ἰωνικῶς. Conſueuerunt enim Ιωνες ſubtrahere κ. in præteritis, ac penultimam corripere. ut μέμηκα, μέμαα. ſic ἕστηκα, ἕσταα. unde participium ἑσταὼς, ἑσταότος. Οδυσσείας ω. Præterita. Ionum mos

Ε'σταότ' ἐν ἀΐδαο δόμοις.

Penultima correpta, & ſi poëtæ aliquando metri gratia eandem producant. Οδυσσείας ν.

Ε'στῶτες περὶ βωμόν.

Sicut μεμαώς, μεμαῶτες. Οδυσσείας ψ.

Η'μεῖς δὲ μεμαῶτες, ἅμ' ἑψόμεθα.

Et Οδυσσείας ο.

Η'ϊξαν πεδίονδε διὰ πτόλιος μεμαῶτες.

Et alia huiuſmodi. καὶ κράσει ἑστὼς ἑστῶτος, à quo fœmininum ἡ ἑστῶσα, τῆς ἑστώσης. Nam regula eſt, quod participia in ως. ſi ſint ἀπαθῆ, hoc eſt, ſine paſſione, per ο. declinata, in υια. faciunt fœmininum. ut ἑστηκὼς, ἑστηκότος, ἑστηκυῖα. καὶ ἰωνικῶς ἑσταὼς, ἑσταότος, ἑσταυῖα. ſicut γεγαὼς, γεγαότος, γεγαυῖα. Ιλιάδ. γ. Regula.

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειθ' Ἑλένη διὸς ἐκγεγαυῖα.

Participia perſyncopã prolata.

Si uerò ſyncopam patiantur, & declinationem habeant per ω. faciunt fœmininum in σα. ut ἑστὼς, ἑστῶτος, ἡ ἑστῶσα. unde διεστῶσα, quo participio Iſocrates ad Demonicũ uſus eſt, ſic inquiens. ἐν πολλοῖς μὲν ὦ Δημόνικε πολὺ διεστῶσας εὑρήσομεν, τάς τε τῶν σπουδαίων γνώμας. & reliqua Neutrum uerò & ipſum etiam per ω. magnum ſcribendum eſt. ut τὸ ἑστώς, τοῦ ἑστῶτος, & neutrum horum circunflectitur, quo=

Annotatio de accentu circunflexo.

niam craſis non eſt facta ex acuto & graui. Nam omnis ſynæreſis ſiue craſis, ex acuto & graui circunflexum facit. ut ποιέω, ῶ. at in hoc participio ἑσταὼς penultima habet graue, ultima uerò acutum, quoniam participia in ως. præ=teriti perfecti ſuper extremã habent acutum. ut τετυφώς. ex graui enim & acuto non fit circunflexus, cum in diuerſum tendant, nec uſquàm ad unum concurrant. Idcirco ἑστώς, ſiue maſculini generis ſit ſiue neutri, acuitur: quanquàm ex=trema per craſim ſit longa. In obliquis uerò, & eorum fœmininis eadem ſyllaba, quæ ex ultimo penultima facta eſt, circunflectitur, niſi ubi extrema impediat, quoniam alia ſyllaba adueniente, accentuum regula uariata eſt, quæ

Regula de accentib.

eiuſmodi eſt, Omnis longa natura ante breuem finalem, & in eadem exiſtente parte, ac tonum ſuſcipiens, circunflectitur. ut μοῦσα, μαῖα. ſic ἑστῶτος, ἑστῶσα. Hoc idem patitur & γεγὼς γεγῶτος, ἀπὸ τοῦ γεγαώς. & μεμὼς μεμῶτος, ἀπὸ τοῦ με=μαώς. & βεβὼς βεβῶτος, ἀπὸ τοῦ βεβαώς. quorum fœmini=na ſunt γεγῶσα, μεμῶσα, βεβῶσα. Neutra uerò τὸ γεγὼς, τοῦ γεγῶτος. τὸ μεμὼς, τοῦ μεμῶτος. τὸ βεβὼς, τοῦ βεβῶτος. Præ=terita uerò cõmunia, à quibus hæc deducuntur, ſunt γέγη=κα, ἀπὸ τοῦ γῶ γήσω. μέμηκα, ἀπὸ τοῦ μῶ μήσω. βέβηκα, ἀπὸ τοῦ βῶ βήσω. à quibus ſubtracto κ. ac penultima correpta ἰωνικῶς fit γέγαα, μέμαα, βέβαα. unde participia γεγαὼς, μεμαὼς, βε=βαὼς. καὶ κράσει γεγὼς, μεμὼς, βεβώς. & ſic de alijs huiuſmodi.

Ἀόριστος α.

Aoriſti.

Ο στήσας, τοῦ στήσαντος, ἀπὸ τοῦ ἔστησα, prima perſona primi aoriſti, ſicut ὁ τύψας, τοῦ τύψαντος. καὶ τὰ λοιπά.

Ἀόριστος β.

Ο στάς, τοῦ στάντος, à prima perſona eiuſdem temporis ἔστην. ſicut ἱστάς, ἀπὸ τοῦ ἵστην. ἡ στᾶσα, τῆς στάσης. τὸ στᾶν, τοῦ στάντος.

Μέλλων α.

Μέλλων α.

Ο ϛήσων, τοῦ ϛήσοντος. à futuro ϛήσω. ἡ ϛήσουσα. τὸ ϛῆσον. Futurum.

Μετοχαὶ παθητικαί. Ενεϛὼς καὶ Παρατατικός.

Ο ἱσάμενος. τοῦ ἱσαμένου, ἀπὸ τοῦ ἵσαμαι, μαι. in μενος conuerſa. ἡ ἱσαμένη, τῆς ἱσαμένης. τὸ ἱσάμενον, τοῦ ἱσαμένου. Participium paſſiuum.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

Ο ἑϛαμένος. τοῦ ἑϛαμένου, à prima perſona præteriti perfecti ἕϛαμαι. ſicut τετυμμένος, ἀπὸ τοῦ τέτυμμαι. ἡ ἑϛαμένη. τὸ ἑϛαμένον.

Αόριϛος α.

Ο ϛαθεὶς. τοῦ ϛαθέντος, à prima perſona eiuſdem temporis ἐϛάθην. ſicut τυφθεὶς τυφθέντος, ἀπὸ τοῦ ἐτύφθην. ἡ ϛαθεῖσα, τῆς ϛαθείσης. τὸ ϛαθὲν, τοῦ ϛαθέντος.

Μέλλων α.

Ο ϛαθησόμενος, τοῦ ϛαθησομένου, à prima perſona futuri paſſiui ϛαθήσομαι. ἡ ϛαθησομένη. τὸ ϛαθησόμενον.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Ο ἑϛασόμενος, τοῦ ἑϛασομένου, à prima perſona eiuſdem temporis ἑϛάσομαι. ἡ ἑϛασομένη. τὸ ἑϛασόμενον.

Μετοχαὶ μέσαι. Ενεϛὼς καὶ Παρατατικός.

Ο ἱσάμενος, τοῦ ἱσαμένου, ἀπὸ τοῦ ἵσαμαι. ſicut & paſſiuum. Participium medium.

Αόριϛος α.

Ο ϛησάμενος, τοῦ ϛησαμένου, ἀπὸ τοῦ ἐϛησάμην primo aoriſto medio, expuncto augmento ἡ ϛησαμένη. τὸ ϛησάμενον.

Αόριϛος β.

Ο ϛάμενος, τοῦ ϛαμένου, ἀπὸ τοῦ ἐϛάμην ἄχρηϛου, expuncto augmento. ἡ ϛαμένη, τῆς ϛαμένης. τὸ ϛάμενον, τοῦ ϛαμένου.

Μέλλων α.

Ο στησόμενος, τοῦ στησομένου, à futuro στήσομαι. ἡ στησομένη. τὸ στησόμενον.

ΤΡΙΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ.

Μετοχαὶ ἐνεργητικαί. Ενεστὼς καὶ Παρατατικός.

A tertia coniugatione. Ο Διδούς, τοῦ διδόντος. à prima perſona præteriti imperfecti ἐδίδων, ω. magno in ο. paruum mutato, ac υ. interpoſito, ſicut in prima coniugatione uerſum in μι. dictum eſt. ἡ διδοῦσα. τὸ διδόν.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

Ο δεδωκώς, τοῦ δεδωκότος, ἀπὸ τοῦ δέδωκα. ἡ δεδωκυῖα, τῆς δεδωκυίας. τὸ δεδωκός, τοῦ δεδωκότος.

Αόριστος β.

Ο δούς, τοῦ δόντος, ἀπὸ τοῦ ἔδων. ἡ δοῦσα, τῆς δούσης. τὸ δόν, τοῦ δόντος.

Μέλλων α.

Ο δώσων, τοῦ δώσοντος, à futuro δώσω. ἡ δώσουσα. τὸ δῶσον.

Μετοχαὶ παθητικαί. Ενεστὼς καὶ Παρατατικός.

Paſſiuum. Ο διδόμενος, τοῦ διδομένου, ἀπὸ τοῦ δίδομαι. ἡ διδομένη. τὸ διδόμενον.

Παρακείμενος καὶ ὑπερσυντέλικος.

Ο δεδομένος, τοῦ δεδομένου, ἀπὸ τοῦ δέδομαι ἡ δεδομένη. τὸ δεδομένον.

Αόριστος α.

Ο δοθείς, τοῦ δοθέντος, à prima perſona primi aoriſti paſſiui ἐδόθην. ἡ δοθεῖσα, τῆς δοθείσης. τὸ δοθέν, τοῦ δοθέντος.

Μέλλων α.

Ο δοθησόμενος, τοῦ δοθησομένου. ἡ δοθησομένη. τὸ δοθησόμενον.

Μετ᾽ ὀλίγον μέλλων.

ὁ διδοσόμενος, τοῦ διδοσομένου, à prima perſona eiuſdem temporis διδόσομαι. ἡ διδοσομένη. τὸ διδοσόμενον.

Μετοχαὶ μέσαι. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατικός. Medium.

Ὁ διδόμενος, τοῦ διδομένου. ἡ διδομένη. τὸ διδόμενον, ἀπὸ τοῦ δίδομαι. ſicut & paſſiuum.

Ἀόριστος δεύτερος.

Ὁ δόμενος, τοῦ δομένου, ἀπὸ τοῦ ἐδόμην. ἡ δομένη. τὸ δόμενον.

Μέλλων πρῶτος.

Ὁ δωσόμενος, τοῦ δωσομένου. à futuro δώσομαι. ἡ δωσομένη, τῆς δωσομένης. τὸ δωσόμενον, τοῦ δωσομένου.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ.

Μετοχαὶ ἐνεργητικαί. Ἐνεστὼς καὶ Παρατατικός.

Ὁ Ζευγνύς, τοῦ ζευγνύντος, à prima perſona præteriti perfecti ἐζεύγνυν, ut in prima coniugatione uerborum in μι. dictum eſt. ἡ ζευγνῦσα, τῆς ζευγνύσης. τὸ ζευγνύν, τοῦ ζευγνύντος. A quarta coniugatione.

Μετοχαὶ παθητικαί. Ἐνεστὼς καὶ παρατατικός.

Ὁ ζευγνύμενος, τοῦ ζευγνυμένου, ἀπὸ τοῦ ζεύγνυμαι. ἡ ζευγνυμένη, τῆς ζευγνυμένης. τὸ ζευγνύμενον, τοῦ ζευγνυμένου. Et hæc de participijs ſatis. Paſſiuum.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΡΘΡΩΝ.

Ἄρθρον ἐστὶ μέρος λόγου πτωτικὸν προτασσόμενον τῆς κλίσεως τῶν ὀνομάτων, καὶ ὑποτασσόμενον. hoc eſt, Articulus eſt pars orationis caſualis præpoſitiua declinationi nominũ, & ſubiũctiua, ſiue ſubordinatiua. De articulo.

Articulorum aliqui præpoſitiui: aliqui ſubiunctiui.

Præpoſitiui hi.

Ἀρσενικὰ ἑνικά. ὁ, τοῦ, τῷ τόν. Δυϊκά. τώ, τοῖν. Πληθυντικά. Articuli præpoſitiui.

θυντικά. οἱ, τῶν, τοῖς. τούς. Θηλυκὰ ἑνικά. ἡ, τῆς, τῇ, τήν. Δυϊκά τά, ταῖν. Πληθυντ. αἱ, τῶν, ταῖς, τάς. Οὐδέτερα ἑνικά. τό, τοῦ, τῷ, τό. Δυϊκά. τώ, τοῖν. Πληθ. τά, τῶν, τοῖς, τά.

Articuli ſuppoſitiui.

Suppoſitiui. Ἀρσενικὰ ἑνικά. ὅς, οὗ, ᾧ, ὅν. Δυϊκά. ὥ, οἷν. Πληθυντ. οἵ, ὧν, οἷς, οὕς. Θηλυκὰ ἑνικά. ἥ, ἧς, ᾗ, ἥν. Δυϊκά ἅ, αἷν. Πληθυντικά. αἵ. ὧν, αἷς, ἅς. Οὐδέτερα ἑνικά. ὅ, οὗ, ᾧ, ὅ. Δυϊκά ὥ. οἷν. Πληθυντικά. ἅ, ὧν, οἷς, ἅ.

Adnotatio: Articuli præpoſitiui & pro nominibus interrogatiuis accipiunt. Τῷ enim, ἀντὶ τοῦ τίνι. καὶ τόν, ἀντὶ τοῦ τίνα. & in aliȷs ſimiliter. Sumuntur etiam & pro demonſtratiuo pronomine. Τόν enim pro τοῦτον. & τήν, pro ταύτην. & ſic de aliȷs.

Etiam cum δέ. coniunctione compoſiti, demonſtratiua pronomina fiunt. ut ὅδε, ἀντὶ τοῦ οὗτος. & ἥδε, ἀντὶ τοῦ αὕτη. & τόδε pro τοῦτο. & in aliȷs caſibus ſimiliter.

Articuli ſuppoſitiui cum nomine infinito τίς compoſiti, relatiua fiunt

ὅσις. Ἀρσενικὰ ἑνικά. ὅσις, οὗτινος, ᾧτινι, ὅντινα. Πληθυντικά οἵτινες, ὧντινων. οἷσισι, οὕσινας. Θηλυκὰ ἑνικά. ἥτις. ἧσινος, ᾗτινι, ἥντινα. Πληθυντικά. αἵτινες, ὧντινων, αἷστισι, ἅσινας. Οὐδέτερα ἑνικά. ὅ, τι, οὗτινος, ᾧτινι. ὅ, τι. Πληθυντικά. ἅτινα, ὧντινων, οἷσισι, ἅτινα.

Etiam ſi cum περ. coniunctione repletiua componantur tantundem poſſunt. ut ὅσπερ, ἀντὶ τοῦ ὅσις. & ἥπερ, ἀντὶ τοῦ

ὅσπερ. ἥτις. & ὅπερ, ἀντὶ τοῦ ὅ, τι. Eodem modo ſi cum aliȷs coniunctionibus componantur, γε. ſcilicet & δή. Ἀρσενικὰ ἑνικά. ὅπερ, οὗπερ. ᾧπερ, ὅνπερ. Θηλυκὰ ἑνικά. ἥπερ, ἧσπερ. ᾗπερ, ἥνπερ. Οὐδέτερα ἑνικά. ὅπερ, οὗπερ, ᾧπερ, ὅπερ.

ΠΕΡΙ ΑΝΤΩΝΥΜΙΩΝ.

De pronomine. ANτωνυμία ἐστὶ μέρος λόγου κλιτόν, ἀντὶ ὀνόματος παραλαμβανομένη. id eſt, Pronomen eſt pars orationis declinabilis, pro nomine adſumpta. Dicitur autem ἀντωνυμία, ἀπὸ τῆς ἀντί, quod eſt pro, & ὄνομα nomen, τροπῇ τοῦ πρώτου ο. μικροῦ εἰς ω. μέγα. τοῦ δευτέρου δὲ εἰς υ.

Habet autem accidentia quatuor: genera, numeros, caſus, &

ſus,& perſonas. Quidam addunt ſpecies, & figuras. Accidentia pronomin.

Τῶν δὲ ἀντωνυμιῶν ἡ μὲν πρωτότυπος, ἡ δὲ κτητική, ἡ δὲ δεικτική, ἡ δὲ ἀναφορική, ἡ δὲ σύνθετος. hoc eſt, Pronominum, aliud quidem primitiuum, aliud poſſeſſiuum, aliud demonſtratiuum, aliud relatiuum, aliud autem compoſitum.

Primitiua quidem tria eſſe oportet: quandoquidem inuenta ſunt, ut treis diſtinctas ſignificent perſonas. ἐγὼ primam, σὺ ſecundam, ὃς tertiam. Quemadmodum in uerbis quorum declinationes θεματικαὶ adpellantur. hoc eſt, poſitiuæ. Declinationes thematicæ. Quoniam unaquæque uox ſui ipſius eſt poſitio, nec altera ab altera regulatur: quod nõ alijs orationis partibus declinabilibus euenit, quorũ inflexiones conſequentia uocis procedũt. Sed quoniam huiuſmodi pronomina primitiua uario modo reperiuntur, tam in recto quàm in obliquis, ſecundum uarium linguarum uſum: non ab re duximus, eorum ſingula per omneis numeros & caſus ſecundum diuerſa idiomata uariari.

Τοῦ πρώτου προσώπου.

Ἐνικά. ἡ εὐθεῖα κοινῶς μὲν ἐγώ. ἀττικῶς δὲ ἔγωγε προπαροξυτόνως. Pronomen primæ perſonæ. Ὀδυσσείας ρ.

Δός οἱ ἐλὼν, οὔτι φθονέω, κέλομαι γὰρ ἔγωγε.

& eſt pars una orationis compoſita. Nam ſi duo eſſent orationis partes, ἐγώγε dicendum fuiſſet, ſicut ἐγώ μιν.

Omnis enim dictio habens acutum accentum ſuper extremam, ſequente enclitica dictione, in eadem ſyllaba ſeruat accentum. ut καλός, καλόσγε. σοφός, σοφόσγε. Sic igitur ἐγώ, ἐγώγε, καὶ δωρικῶς ἐγών. Canon. Θεόκριτος ἐν Θυωνίχῳ.

Τᾶμος ἐγὼν τὸν ἴσης τὺ θυώνιχε.

καὶ ἐγώνη, quod apud poëtas διὰ τὴν χασμῳδίαν τῶν φωνηέντων, hoc eſt, hiatum, in uſu non eſt.

Ἡ γενικὴ κοινῶς μὲν ἐμοῦ, καὶ μοῦ ἀφαιρέσει τοῦ ε. & eſt enclitica dictio. ut ποτό μου σκόπει. ἰωνικῶς δὲ ἐμέο διαλύσει τῆς ου. εἰς εο. καὶ παρενθέσει τοῦ ι. ἐμεῖο. Genitiuus. Ἰλιάδος α.

Ἀλλὰ πίθεσθ᾽ ἄμφω δὲ νεωτέρω ἐστὸν ἐμεῖο.

καὶ προσθέσει τῆς θεν. συλλαβῆς ἀττικῶς ἐμέοθεν, καὶ συγκοπῇ ἐμέθεν.

Ἰλιάδ. ο. Εἴκεν ἄνευ ἐμέθεν, καὶ ἀθηναίης ἀγελείης.

καὶ δωρικῶς. καὶ αἰολικῶς ἐμεῦ, τροπῇ τῆς ου. εἰς ευ. Θεόκ. ἐν ἱερῶσι.

Οὗτος

Οὗτος ἀοιδῶν λῷστος, ὅς ἐξ ἐμεῦ οἴσεται οὐδέν.
καὶ ἀφαιρέσει τοῦ ε. μεῦ, quod inclinatur. Θεόκριτος ἐν φαρμακ.
Χ' ὡς ἴδον, ὡς ἐμάνην, ὥς μευ περὶ θυμὸς ἰάνθη.

Datiuus. Ἡ δοτική, κοινῶς μὲν ἐμοὶ ὀξυτόνως, καὶ μοὶ κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ ε. & eſt enclitica dictio. ut τοῦτό μοι λέγε. ἀττικῶς δὲ ἔμοιγε προπαροξυτόνως, ὥσπερ ἔγωγε. Ιλιάδος α.
Πάρ' ἔμοιγε καὶ ἄλλοι, οἵ κέ με τιμήσουσι.
καὶ δωρικῶς ἐμίν. Θεόκριτος ἐν νομεῦσι.
Δῶρον ἐμίν νιν ἔλειπε, ἐγὼ δέ τις εἰμὶ μελικτάς.

Adcuſatiuus Ἡ αἰτιατική, ἐμὲ ὀξυτόνως. καὶ με ἀφαιρέσει τοῦ ε. & eſt enclitica dictio. ut τοῦτό με δίδασκε. Κλητικὴ δὲ οὐκ ἔστι. Δυϊκά.

Dualis numerus. Ἡ εὐθεῖα καὶ αἰτιατικὴ νῶϊ, ἀποκοπῇ τοῦ ι. νώ, quod acuitur: ſicut τὼ καλώ. Quandoquidem nominatiuus dualis in ω. deſinens, nunquàm circũflectitur. καὶ αἰολικῶς καὶ δωρικῶς ἄμμε, ſecundum analogiam nominatiui pluralis Aeolici ἄμμες: quo numero uſus eſt Θεόκριτος ἐν ὁδοιπόροις.
Ἀλλὰ τίς ἄμμε, τίς κρινεῖ.
καὶ ἐν δάφνιδι καὶ μενάλκᾳ
Τίς ἄμμε κρινεῖ, τίς ἐπάκοος ἔσσεται ἀμῶν.

Adnotatio. Sæpius tamen poëtæ pro adcuſatiuo plurali accipere conſueuerunt. Ιλιάδος α.
Ἀτρείδη νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας ὀΐω.
Καὶ κοΐντος βιβλίῳ δωδεκάτῳ.
Μίμνετε εἰσόκεν ἄμμε ποτὶ πτόλιν εἰρύσσουσι.
καὶ Θεόκριτος ἐν Θερισταῖς.
ἦ καλὰς ἄμμε ποῶν ἐλελήθει βῶκος ἀοιδάς.
ἀντὶ τοῦ ἡμᾶς. Ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ νῶϊν, καὶ νῷν, ſubſcripto ι. κατὰ συναίρεσιν: idcirco circunflectitur. Πληθυντικά.

Pluralis numerus. Ἡ εὐθεῖα κοινῶς μὲν ἡμεῖς, ἰωνικῶς δὲ ἡμέες. καὶ δωρικῶς ἅμες. καὶ αἰολικῶς ἄμμες, geminato μμ. Ὀδυσσείας ι.
Αὐτοῦ γάρ κε. καὶ ἄμμες ἀπωλόμεθ' αἰπὺν ὄλεθρον.

Genitiuus. ἡ γενικὴ κοινῶς μὲν ἡμῶν. ἰωνικῶς δὲ ἡμέων, κατὰ διαίρεσιν. Ιλιάδος γ.
Ἡμέων δ' ὁπποτέρῳ θάνατος, καὶ μοῖρα τέτυκται. Τεθναίη.
καὶ ἡμείων, παρενθέσει τοῦ ι. Ὀδυσσείας ω.
Οὐ δέ τις ἡμείων δύνατο κρατεροῖο βιοῖο Νευρὴν ἐντανύσαι.
& in eodem.
Οὐ δέ τις ἡμείων δύνατο γνῶναι τὸν ἐόντα,

καὶ δωρικῶς

καὶ δωρικῶς ἁμῶν. Θεό. ἐν φαρμακευτρίᾳ.

Η͂ ῥ᾽ οὐκ ἄλλοτι τερπνὸν ἔχει, ἁμῶν δ᾽ ἐλίλασαι.

καὶ αἰολικῶς ἀμμίων κατὰ ἀναλογίαν τοῦ ἄμμες. Η δοτικὴ ἡμῖν κοινῶς μόνον, ultima producta, ob quam rem circunflectitur. eadem uerò nonnunquàm apud poëtas corripitur atque acuitur, ἡμίν. Iones tamen & Attici ſæpe circunflectunt penultimam, ἧμιν. Homerus, ὦ φίλοι οὐ μὰν ἧμιν ἐυκλεὲς ἀπονέεσθαι. καὶ δωρικῶς ἁμίν ὀξυτόνως, extrema exiſtente correpta. Θεό. ἐν θαλυσίοις. Datiuus.

Πολλαὶ δ᾽ ἁμὶν ὕπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο.

Si uerò producta ſit, circunflectitur. Θεόκ. ἐν ὀδιπόροις.

Χ᾽ ἁμῖν δὴ κύων φιλοποίμνιος, ὅς λύκος ἄγχει.

Καὶ αἰολικῶς ἄμμιν. Ὀδυσσέας μ.

Ἔνθα γὰρ αἰνότατον κακὸν ἔμμεναι ἄμμιν ἔφησαν.

Καὶ ἄμμι ἄνευ τοῦ ν. Ὀδυσσέας α.

Χαῖρε ξεῖνε παρ᾽ ἄμμι φιλήσεαι.

Η αἰτιατικὴ κοινῶς μὲν ἡμᾶς. ἰωνικῶς δὲ ἡμέας. Ὀδυσ. δ. Accuſatiuus

Ἐν δ᾽ ἡμέας πρώτους λέγε κήτεσιν.

Καὶ ἁμᾶς δωρικῶς. καὶ ἄμμας αἰολικῶς, ἐκ τοῦ ἄμμες κατὰ ἀναλογίαν.

Dubitari ſolet hoc in loco an η. aſpirato in α. cōuerſo δωρικῶς καὶ αἰολικῶς, etiam aſpiratio in tenuem ſpiritum ubique mutanda ſit. Nam ſunt nonnulli qui aſſerunt omnino α. tenui ſpiritu ſecundum regulas ſcribendum eſſe, ſolum illud Theocriti excipientes, hoc eſt, Dubium.

Ἀδύντι τὸ ψιθύρισμα.

Pro ἡδὺ, quod ab omnibus aſpiratur. Sunt & qui articulos quoque excipiant, quos quidem pari modo aſpirari uolunt: ſed his aduerſari uidetur poëtarum autoritas. Nam regula eſt, quòd quæuis tenuium, hoc eſt κ. π. τ. ſequente uocali aſpirata, in propriam uertitur aſpiratam, alioqui immutabilis remanet. Vnde conſequens eſt, ut quæuis uocalis aſpirata ſit, ubicunque euenit quampiam tenuium ante ipſam uocalem in propriam aſpiratam uerſam eſſe. ut χ᾽ ἁμῖν. ἀφικέσθαι. καθ᾽ ἡμᾶς. Igitur ubicunque aliqua tenuiū in propriam aſpiratam conuerſa fuerit, ſequente uocali, apparet illam omnino eſſe aſpiratam, quod omnibus orationis partibus contingere uidetur, ubi dictio à uocali aſpirata principium habet. Igitur & α. ſiue per ſe, ſiue ex η. Canon.

aſpirata fiat more Dorico. Θεό. ἐν θερισαῖς.

Παῖδ' ὧν γᾶς χ' ἀψεῖσθε θεαὶ καλὰ πάντα ποεῖτε.

Καὶ ἐν φαρμακευτρίᾳ.

Ως κῆνος δινοῖτο ποθ' ἁματέρῃσι θύραισι.

Αντὶ τοῦ ἡμετέραις. Πίνδαρος ἐν ὀλυμπίοις.

Μήκεθ' ἁλίου σκόπει ἄλλο θαλπνότερον.

Αντὶ τοῦ ἡλίου. Idem,

Ανίχ' ἁφαίστου τέχναισι χαλκελάτῳ πελέκει.

Quæſtio, Αντὶ τοῦ ἡφαίστου. Quid igitur cenſendum de plurali numero primæ perſonæ pronominis, in cuius caſibus omnibus η. aſpirata in α. uertitur Dorico more & Aeolico, an α. quoque aſpirandum ſit, an tenui ſpiritu ſcribendum. Dicendum, quòd cum pluralis numerus huius primæ perſonæ uarius ſit per omneis ſuos caſus, & etiam uariam habeat literaturam ſecundum linguarum diuerſitatem, diſcernenda ſunt quænam ſint Dorum propria, & quæ Aeolum. Nam ἅμες ſimplici μ. & ἁμῶν, & ἁμῖν, & ἁμᾶς Dorum ſunt propria, idcirco aſpiranda. ἄμμε uerò & ἄμμες, & ἄμμων, & ἄμ-

Aeoles, μιν, ſiue ἄμμι, & ἄμμας Aeolum ſunt propria, igitur tenui ſpiritu ſcribenda: quandoquidem Aeoles omnino aſpirationem ignorant, & ſi Dores ijs quoque dictionibus non aſpiratis frequenti in uſu habeant. Θεό. ἐν θυονίχῳ.

Α'μμες μὲν φωνεῦντες ἐπίνομες ὡς ἐδίδοντο.

Καὶ ἐν φαρμακευτρίᾳ.

Θέστυλι ταὶ κύνες ἄμμιν ἀνὰ πτόλιν ὠρύονται.

Παραδείγματα. Ενικά.

Exemplum primæ perſonæ. Η εὐθεῖα ἐγὼ κοινῶς, ἔγωγε ἀττικῶς, ἐγὼν καὶ ἐγώνη δωρικῶς.

Η γενικὴ, ἐμοῦ, καὶ μοῦ κοινῶς. ἐμέο καὶ ἐμοῖο ἰωνικῶς. ἐμέθεν, καὶ ἐμέθεν ἀττικῶς. ἐμεῦ, καὶ μεῦ δωρικῶς, καὶ αἰολικῶς.

Η δοτικὴ ἐμοί καὶ μοί κοινῶς, ἔμοιγε ἀττικῶς, καὶ ἐμίν δωρικῶς.

Η αἰτιατικὴ ἐμὲ, καὶ μέ. Κλητικὴ οὐκ ἔστι. Δυϊκά.

Η εὐθεῖα, καὶ αἰτιατικὴ νῶϊ, καὶ νὼ κοινῶς, καὶ ἄμμε αἰολικῶς καὶ δωρικ.

Η γενικὴ καὶ δοτικὴ νῶϊν, καὶ νῷν. Πληθυντικά.

Η εὐθεῖα ἡμεῖς κοινῶς, καὶ ἡμέες ἰωνικῶς, καὶ ἅμες δωρικῶς. καὶ ἄμμες αἰολικῶς.

Η γενικὴ ἡμῶν κοινῶς, καὶ ἡμέων καὶ ἡμείων ἰωνικῶς, καὶ ἁμῶν δωρικῶς. καὶ ἄμμων αἰολικῶς.

Η δοτικὴ ἡμῖν κοινῶς περισπωμένως. ἡμίν ποιητικῶς ὀξυτόνως.

ἧμιν

ἡμῖν ἀττικῶς προπερισπωμένως. ἀμὶν δωρικ. ἄμμιν, καὶ ἄμμι αἰολικ.

Η αἰτιατικὴ ἡμᾶς κοινῶς, καὶ ἡμέας ἰωνικῶς. καὶ ἀμᾶς δωρικῶς, καὶ ἄμμας αἰολικῶς.

Τοῦ δευτέρου προσώπου.

Ενικά. ἡ εὐθεῖα κοινῶς μὲν σύ. δωρικῶς δὲ τύ, τροπῇ τοῦ σ. εἰς τ. quod acuitur ſicut & σύ. Θεό. ἐν θύρσιδι. Secundæ perſonæ pronominum.

Ἀλλὰ τὺ γὰρ δὴ θύρσι τὰ δάφνιδος ἄλγε᾽ ἀείδε.

Καὶ τύνη, προσθέσει τοῦ νη. ſicut ἐγώνη, penultima producta, licet συ. corripiatur. Ιλιάδος τ.

Τύνη δ᾽ ἡφαίστοιο παρὰ κλυτὰ τεύχεα δέξο.

Η γενικὴ κοινῶς μὲν σοῦ, ἰωνικῶς δὲ σέο, διαλύσει τῆς ου. εἰς εο. Genitiuus.

Οδυσ. β. Ταῦτα δ᾽ ἐγὼ σέο πολλὸν ἀμείνων μαντεύεσθαι.

Καὶ παρενθέσει τοῦ ι. σεῖο. Ιλιάδος γ.

Ζεῦ πάτερ οὔτις σεῖο θεῶν ὀλοώτερος ἄλλος.

Καὶ ἀττικῶς σέοθεν, καὶ σέθεν κατὰ συγκοπήν. Ιλιάδος θ.

Ως γὰρ θέσφατόν ἐστι σέθεν δ᾽ ἐγὼ οὐ ἀλεγίζω.

Καὶ δωρικῶς καὶ αἰολικῶς σεῦ, ἀπὸ τοῦ σοῦ. ὡς ἐμεῦ ἀπὸ τοῦ ἐμοῦ. Θεό. ἐν ἐπιταφίῳ τοῦ βίωνος.

Εἴς σ᾽ ἔτι σεῦ τὸ μέλισμα κινύρεται ἀμιτυλάνα.

Καὶ τεῦ, τροπῇ τοῦ σ. εἰς τ. Θεόκ. ἐν ὁδοιπόροις.

Οὔ τευ τὰν σύριγγα λαβὼν ἔκλεψε κομάτας.

Η δοτικὴ κοινῶς μὲν σοί. δωρικῶς δὲ τοί Θεό. ἐν θύρσιδι. Datiuus.

Αἶγα τέ τοι δωσῶ διδυματόκον ἐς τρὶς ἀμέλξαι.

Καὶ τίν. Θεό. ἐν φαρμακευτρίᾳ.

Φαῖνε καλὸν τὶν γὰρ ποταείσομαι ἄσυχα δαῖμον.

Καὶ τεΐν πλεονασμῷ τοῦ ε. Ιλιάδος λ.

Ζεύς με πατὴρ προέηκε τεΐν τάδε μυθήσασθαι.

Καὶ Καλλίμαχος ἐν ὕμνοις.

Ευμηδ᾽ ἐδίδαξε τεΐν κεχαρισμένος ἱρεύς.

Ἀντὶ τοῦ σοί. Dicuntur autem τίν & τεΐν μονόπτωτα, καὶ μοναδικά, & poëtica ſunt. Η αἰτιατικὴ κοινῶς μὲν σέ, δωρικῶς δὲ τέ. Θεό. ἐν θύρσιδι. Accuſatiuus

Αἴκα δ᾽ αἶγα λάβῃ τῆνος γέρας ἐς τὲ καταῤῥεῖ Αχίμαρος.

Καὶ τύ, quod inclinatur cum ſit accuſatiui caſus, quemadmodum & σέ. Θεό. ἐν συρακουσίαις.

Δάκρυε ἔασα θέλας, χαλὸν δ᾽ οὐ δεῖ τυ γενέσθαι.

Η κλητικὴ σύ, ſecundũ aliquos. Δυϊκά. ἡ εὐθεῖα, καὶ αἰτιατικὴ

Dualis numerus. σφῶϊ, καὶ σφῶ, ἀποβολῇ τοῦ ι. idcirco acuitur quemadmodum & νώ. καὶ αἰολικῶς καὶ δωρικῶς ὔμμε. ἐκ τοῦ ὔμμες κατὰ ἀναλογίαν. quo numero Pindarus uſus eſt in Olympijs cum duobus fratribus tantum ſcriberet.

Υ̓́μμε δ' ἐκλάρωσεν ποτμὸς ξυνὶ γενεθλίῳ.

Annot. Ἀντὶ τοῦ σφώ. Sæpius tamen poëtæ pro accuſatiuo plurali accipere conſueuerunt, ſicut ἄμμε. Θεό. ἐν ὀδοιπόροις.

Αἶγες ἐμὶ θαρσεῖτε.

Κιρουχίδες αὔριον ὔμμε πάσας ἐγὼ λουσῶ.

Ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ σφῶϊν, καὶ σφῷν κατὰ συναίρεσιν ſubſcripto ι. idcirco circunflectitur, ſicut νῷν. Πληθ. ἡ εὐθεῖα κοινῶς μὲν

Pluralis numerus. ὑμεῖς, ἰωνικῶς δὲ ὑμέες, καὶ δωρικῶς ὔμες, καὶ αἰολικῶς ὔμμες. Ἰλιάδ. α.

Ἀλλὰ πίθεσθε καὶ ὔμμες ἐπεὶ πείθεσθαι ἄμεινον.

Genitiuus. Ἡ γενικὴ κοινῶς μὲν ὑμῶν, ἰωνικῶς δὲ ὑμίων, Ὀδυσ. ν.

Ὑμίων δ' ἀνδρὶ ἑκάστῳ ἐφιέμενος τάδε εἴρω.

Καὶ ὑμείων, παρενθέσει τοῦ ι. Ὀδυσσείας φ.

Μή δέ τις ὑμείων, τοῦ γ' εἵνεκα θυμὸν ἀχεύων.

Ἐνθάδε δαινύσθω.

Et Appollonius undecimo Argonauticorum.

Αὐτῶν δ' ὑμείων ὄνομα κλυτὸν, ἠδὲ γενέθλην.

Datiuus. Καὶ ὑμμείων αἰολικῶς. Ἡ δοτικὴ κοινῶς μὲν ὑμῖν περισπωμένως. Poëtæ tamen nunc producunt extremam, nunc corripiunt ſicut ὔμιν. idcirco acuitur, extrema exiſtente correpta. καὶ δωρικῶς ὑμὶν ὀξυτόνως, καὶ αἰολικῶς ὔμμιν. Ὀδυσ. η.

Φαίηκες, πῶς ὔμμιν ἀνὴρ ὅδε φαίνεται εἶναι.

Καὶ ὔμμι. Ὀδυσσείας β.

Πειρήσω ὡς ὔμμι κακὰς, ὅτι κῆρας ἵκηαι.

Accuſatiuus Ἡ αἰτιατικὴ κοινῶς μὲν ὑμᾶς, ἰωνικῶς δὲ ὑμέας. Ὀδυσ. φ.

Εἴπαθ' ὅπως ὑμέας κραδίη, θυμός τε κελεύει.

Et Apollonius ſecundo Argonauticorum. ὡς δὲ καὶ ὑμέας αὖτις ἀπήμονας ἐξεσάωσε. καὶ ὔμμας, ἐκ τοῦ ὔμμες κατ' ἀναλογίαν.

Annotat. Aduertendũ eſt hoc loco in pluraliter numerũ ſecundæ perſonæ à plurali primæ literatura differre, quia pluralis primæ ab η. uocali longa per omneis ſuos caſus principiũ habet, quæ ἴδε δωρικῷ καὶ αἰολικῷ in α. mutatur. Pluralis uerò ſecundæ ab υ. uocali ancipiti, quæ licet ubiq; aſpiranda ſit per cõmunem regulam, Aeoles tamẽ hanc omnino abnuentes, υ. quoq;, & ſi in principio dictionis exiſtat, tenui

nui ſpiritu ubiq; ſcribi uolunt. Idcirco quæ Aeolum ſunt propria, tenui ſpiritu ſcribenda eſſe. hoc eſt, ὔμμε, ὔμμες, ὐμμέων, ὔμμιν, ὔμμας.

Παραδείγματα.

Ενικά. ἡ εὐθεῖα κοινῶς μὲν σύ, δωρικῶς δὲ τὺ, καὶ τύνη. Exemplum ſecundæ perſonæ.

Η γενικὴ σοῦ κοινῶς, καὶ σέο καὶ σεῖο ἰωνικῶς. καὶ σέοθεν καὶ σέθεν ἀττικῶς, καὶ σεῦ καὶ τεῦ δωρικῶς καὶ αἰολικῶς.

Η δοτική, σοὶ κοινῶς. καὶ τοὶ δωρικῶς. καὶ τὶν καὶ τεΐν ποιητικῶς.

Η αἰτιατικὴ, σὲ κοινῶς, καὶ τὲ καὶ τὺ δωρικῶς.

Η κλητικὴ, σύ. Δυϊκά

Η εὐθεῖα καὶ αἰτιατικὴ, σφῶϊ, καὶ σφὼ κοινῶς, καὶ ὔμμε αἰολικῶς καὶ δωρικῶς.

Η γενικὴ καὶ δοτικὴ, σφῶϊν, καὶ σφῷν. Πληθυντικά.

Η εὐθεῖα ὑμεῖς κοινῶς. καὶ ὑμέες ἰωνικῶς, καὶ ὔμες δωρικῶς, καὶ ὔμμες αἰολικῶς.

Η γενικὴ, ὑμῶν κοινῶς, καὶ ὑμέων καὶ ὑμείων ἰωνικῶς, καὶ ὐμμέων αἰολικῶς.

Η δοτικὴ, ὑμῖν κοινῶς περισπωμένως, καὶ ὑμίν ποιητικῶς καὶ δωρικῶς ὀξυτόνως, καὶ ὔμμιν καὶ ὔμμι αἰολικῶς ψιλουμένως.

Η αἰτιατική, ὑμᾶς κοινῶς, καὶ ὑμέας ἰωνικῶς, καὶ ὔμμας αἰολικῶς.

Τοῦ τρίτου προσώπου. Pronomina tertiæ perſonæ.

Ενικά. ἡ εὐθεῖα ὅς. quod frequentiſſimum eſt apud Platonem. ἦ δ᾽ ὅς inquit ille. καὶ ἵ ſecundum ueteres: nunc autem inuſitata. Η γενικὴ κοινῶς μὲν οὗ. Ιλιάδος ω.

Ἵζεν δ᾽ ἐς κλισίην οὗ υἱέος.

ἰωνικῶς δὲ ἕο διαλύσει τῆς ου. διφθόγγου. Ιλιάδος ε.

Ἣ δὲ μέγ᾽ ἰάχουσα ἀπὸ ἕο κάββαλεν υἱόν.

καὶ εἷο παρενθέσει τοῦ ι. Ιλιάδος δ.

Αλλὰ τὸν υἱὸν γείνατο εἷο χέρεια μάχη.

καὶ ἀττικῶς ἕοθεν καὶ ἕθεν. Ιλιάδος ζ.

Ο δ᾽ ἀπὸ ἕθεν ὤσατο χειρὶ ἥρω ἄδρηστον.

καὶ δωρικῶς καὶ αἰολικῶς εὗ, ἐκ τῆς οὖ διφθόγγου. Ιλιάδος υ.

Εἴπως εὗ πεφίδοιτο λαβὼν, καὶ ζωὸν ἀφείη. καὶ Οδυσσείας τ.

Ὃ δ᾽ ἀντίος ἐκ ξυλόχοιο φρίξας εὗ λοχίην. ἀντὶ τοῦ οὗ.

Η δοτικὴ, οἷ περισπωμένως. καὶ ἕοι. Datiuus.

Η αἰτιατική, ἕε, καὶ ἑέ. Ιλιάδος υ. Adcuſatiuus

Ε᾽ ἑέ δ᾽ αὐτὸν ἐποτρύνει μάχεσθαι. καὶ Ιλιάδος ω.

Σκύσεσθαί σοι φησὶ θεοὺς, ἑὲ δ᾽ ἔξοχα πάντων.

 Et hæc

Et hæc omnia adſpirantur. Quia omne pronomen abiiciens σ. κατ' ἀρχὴν adſpiratur. σός, ὅς, σοῦ, οὗ. σέθεν, ἕθεν. σοί οἷ. σέ, ἕ, καὶ ἑέ. Eſt & alius adcuſatiuus in ιν. ab inuſitato nominatiuo ἵ. qui nunc μ. nunc ν. κατ' ἀρχὴν ſuſcipiens, μὶν facit & νὶν δωρικῶς, & eſt omnis generis, & adcuſatiui caſus tam ſingularis quàm pluralis, pro αὐτὸν, αὐτὴν, αὐτό, αὐτούς, αὐτάς, αὐτά. adpellatur γὰρ μονόπτωτος, ſiue μοναδικός, & apud Poëtas frequentiſſimo habetur in uſu. ut eſt illud Homeri uulgatiſſimum. Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.

Μὶν. Νίν.

καὶ Καλλίμαχος ἐν Ὕμνοις.

Πῶς καί νιν Δικταῖον ἀείσομεν, ἠὲ Λυκαῖον.

καὶ Θεόκριτος ἐν Θύρσιδι.

Φαίης κεν γυίων νιν ὅσον σθένος ἐλλοπιεύειν. ἀντὶ τοῦ αὐτόν.

Et in plurali: licet raro inueniatur. Ὀδυσσείας ρ.

Θύραι δ' εὐεργέες εἰσὶ

Δικλίδες οὐκ ἄν τίς μιν ἀνὴρ ὑπεροπλίσσαιτο.

ἀντὶ τοῦ αὐτὰς τὰς θύρας. Δυϊκά.

Dualis numerus.

Ἡ αἰτιατικὴ σφωέ καὶ σφέ ὀξυτόνως, & ambo enclitica ſunt, & adcuſatiui caſus tantum. Quandoquidem in pronominibus nullus rectus eſt encliticus. Ἰλιάδος α.

Τίς δ' ἄρ σφωε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι. Et illud.

Γινώσκει γὰρ σφὲ πάρος.

Ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ σφωΐν ὀξυτόνως, καὶ ἐγκλίνεται. Ὀδυσ. δ.

Ἀλλ' εἴπ' εἰ σφωΐν καταλύσομεν ὠκέας ἵππους.

ἀντὶ τοῦ αὐτῶν. Et in datiuo. Ἰλιάδος α.

Καί σφωΐν δὸς ἄγειν. ἀντὶ τοῦ αὐτοῖς.

Σφωΐν. Σφῶϊν.

Differt autem σφωΐν genitiuus dualis tertiæ perſonæ, à genitiuo ſecundæ, accentu tantum. Nam genitiuus ſecundæ circunflectit penultimam: genitiuus uerò tertiæ acuit extremam, & eſt encliticus. Quam differētiam Homerus planè oſtendit Ἰλιάδος θ. Nam quum uellet Iuppiter Iunonem & Palladem inhibere ne Achiuis fauerent, Irim ad eas miſit, ut hoc eis abſentibus minitando nunciaret. ſic inquiens: Γυιώσω μὲν σφωΐν ὑφ' ἅρμασιν ὠκέας ἵππους. pro τοὺς ἵππους αὐτῶν.

Quum uerò Iris Iunoni & Palladi mandata Iouis refert, tanquàm ſecundas perſonas eas adloquitur inquiens:

Γυιώσειν μὲν σφῶϊν ὑφ' ἅρμασιν ὠκέας ἵππους.

pro

pro τοὺς ὑμῶν ἵππους. καὶ σφίν, ἀπὸ τοῦ σφωΐν. ſicut σφί, ἀπὸ τοῦ σφωΐ.

Πληθυντικά. Pluralis numerus.

Ἡ εὐθεῖα κοινῶς μὲν σφεῖς, ἰωνικῶς δὲ σφέες, καὶ δωρικῶς σφές.

Ἡ γενική, σφῶν κοινῶς, καὶ σφέων καὶ σφείων ἰωνικῶς. Genitiuus.

Ἀπολλώνιος Argonauticorum libro tertio.

Καὶ οἱ χαλκόποδας ταύρους κάμε,

χάλκεα δὲ σφέων ἦν στόματα. καὶ Ἰλιάδος λ.

Ἐκ γάρ σφεων χειρῶν φύγον ἡνία σιγαλόεντα. καὶ Ἰλιάδος δ.

Ὥσαν ἀπὸ σφείων ὁ δὲ χασσάμενος πελεμίχθη.

Ἡ δοτικὴ σφίν ἰωνικῶς. Ἰλιάδος γ. Datiuus.

Ἶσον γάρ σφιν πᾶσιν ἀπήχθετο κηρὶ μελαίνῃ.

καὶ σφί. Ἰλιάδος δ. Παρὰ δέ σφι τίθει χρύσεια κύπελλα.

καὶ σφίσιν κατὰ πλεονασμόν, καὶ πάντα ἐγκλίνονται.

Ἡ αἰτιατικὴ κοινῶς μὲν σφᾶς. ἰωνικῶς δὲ σφέας ἐγκλιτικῶς. καὶ ψέ δωρικῶς. Θεόκριτος ἐν νομεῦσιν. Adcuſatiuus

ἢ πᾶψε κρύβδαν τὰ ποθέσπερα πάσας ἀμέλγες.

ἀντὶ τοῦ αὐτάς. Volunt enim quidam, σφᾶς accentum habere circunflexum, tanquàm contractum ἐκ τοῦ σφέας, κατὰ κρᾶσιν. ſic σφῶν, ἐκ τοῦ σφέων. Quidam uerò contrarium ſentientes, uolunt σφὰς primum eſſe natura, & ab eo σφέας deduci κατὰ πλεονασμόν, ſiue ἐπέκτασιν τοῦ ε. Sic σφῶν primum eſſe, à quo σφέων. Sic σφίν, à quo σφίσιν. Quandoquidem & σφέων, & σφίσιν, & σφέας, inclinantur ſicut eorum perfecta, ut Herodianus adſerit, & Ioannes Charax grammaticus ἐν τῷ περὶ τῶν ἐγκλινομένων. quod minimè pati poſſent, ſi ut diſſyllaba perfecta eſſent: quum grauitona exiſtant. Dubium.

Nam regula eſt, ὅτι βαρύτονος κατὰ πάθος μὲν ἐγκλίνεται, φύσει δὲ οὐδαμῶς. Et altera ſimilis. Βαρύτονος γὰρ λέξις οὐκ ἐγκλίνεται, εἰ μὴ κατὰ πάθος εἴη βαρεῖα. Igitur quum hæc grauitona ſint, & uerè enclitica, adparet illa nō natura, ſed κατὰ πάθος eſſe grauitona, alioqui non inclinarent. Ὀδυσ. γ. Regula.

Τῷ καί σφεων πολέες κακὸν οἶτον ἔπισπον. & Ἰλιάδος κ.

Ἀπὸ τέ σφισι ὕπνος ὄλωλεν. Et Ἰλιάδος δ.

Καί σφέας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.

Sic σέο, ἐκ τοῦ σοῦ κατὰ διαίρεσιν. Et ἕο, & ἕθεν, ἐκ τοῦ οὗ grauitona quidem ſunt, ſed κατὰ πάθος: quandoquidem & ipſa pariter inclinantur: ſicut σφέας. Ἰλιάδος γ.

Ὥς σεο νῦν ἔραμαι. καὶ Ὀδυσσείας ξ.

Ἐπεί

Επεὶ ἑο κήδετο λίην. καὶ Ιλιάδος α.
Επεὶ οὗ ἕθεν ἐσὶ χερείων.

Nam quæ per πάθος fiunt nullis tenentur regulis, quibus perfectæ dictiones arctari ſolent: ſeruant tamen ſuorum perfectorum proprietates. ut eſt illud Homeri Οδυσ. β.

Ος ποτ᾽ ἐν ὑμῖν, τοῖσδεσι βασίλευε.
ἀντὶ τοῦ τούτοις. & Ιλιάδος κ.
Χαῖρε θεὰ τοῖσδεσι.

Eſt enim τοῖς datiuus pluralis articuli præpoſitiui, qui per communem regulam circunflectitur: quæ talis eſt.

Canon. Πᾶσα γενικὴ καὶ δοτικὴ μακροκατάληκτος, ἐπὶ τῆς μακρᾶς ἔχουσα τὸν τόνον, περισπᾶται. cui duæ addantur ſyllabæ κατὰ πάθος, & fiat triſyllabus τοῖσδεσι, ut in tertia ſimplicium declinatione dictum eſt. Non ob hoc fit aliqua accentus innouatio: licet cuidam communi regulæ accentuum liquidò aduerſetur: quæ eſt. πρὸ δύο συλλαβῶν περισπωμένη οὐ τίθεται.

Regula. Quod etiam Euſtathius manifeſtè adſerit, Οδυσσείας φ. ſic inquiens. Τοῖσδεσι οὐκ ἂν προπαροξυνθείη εὐλόγως, διὰ τὸ πρὸ δύο συλλαβῶν ἔχειν τὸν τόνον. οὐκ ἂν ἡ ἐπέκτασις ἀλλοιώσῃ τὸν

Τοῖσδεσι. τόνωσιν τοῦ ἄρθρου τῆς δοτικῆς. hoc eſt, Τοῖσδεσι non acueret rationabiliter antepenultimam, eò quòd ante duas ſyllabas tonum habeat. Non enim ἐπέκτασις mutare poſſet tonum articuli datiui. Quare non mirandum, ſi ſupradicta pronomina grauitona, regulis omnino aduerſantibus inclinantur: quandoquidem non natura, ſed ſecundum πάθος talia ſunt. Σφᾶς igitur quum perfecta dictio ſit, & primum natura, ut oſtendimus, acui potius quàm per craſim circunflecti, conſentaneum eſt.

Exemplum tertiæ perſonæ.

Παραδείγματα.

Ενικά. ἡ εὐθεῖα ἵ, καὶ ὅς ἄχρηστα.
Η γενική. οὗ κοινῶς, καὶ ἕο καὶ εἷο ἰωνικῶς, καὶ ἕοθεν καὶ ἕθεν ἀττικῶς. καὶ εὗ δωρικῶς καὶ αἰολικῶς.
Η δοτική οἷ περισπωμένως, καὶ ἕοι.
Η αἰτιατική. ἕ, καὶ ἑέ. καὶ μίν, καὶ νίν δωρικῶς. Δυϊκά.
Η εὐθεῖα καὶ αἰτιατική, σφωέ, καὶ σφέ ὀξυτόνως.
Η γενικὴ καὶ δοτικὴ σφωΐν ὀξυτόνως. Πληθυντικά.
Η εὐθεῖα σφεῖς κοινῶς, καὶ σφέες ἰωνικῶς, καὶ σφὲς δωρικῶς.
Η γενικὴ σφῶν κοινῶς, καὶ σφέων καὶ σφείων ἰωνικῶς.

Η δοτικὴ

Η δοτικὴ σφίν, καὶ σφί, καὶ σφίσιν.
Η αἰτιατικὴ σφᾶς κοινῶς. καὶ σφέας ἰωνικῶς. καὶ ψὲ δωρικῶς.

Περὶ κτητικῶν ἀντωνυμιῶν.

POſſeſſiua uerò pronomina à primitiuis deriuata, ſunt octo, ἐμός. σός. ὅς. νωΐτερος. σφωΐτερος. ἡμέτερος. ὑμέτερος. σφέτερος. Quorum tria à genitiuis ſingularibus fiunt, hoc eſt, ἐμὸς ἀπὸ τοῦ ἐμοῦ. σὸς ἀπὸ τοῦ σοῦ. ὃς ἀπὸ τοῦ οὗ. Duo uerò à nominatiuis dualibus, uidelicet νωΐτερος ἀπὸ τοῦ νῶϊ. σφωΐτερος ἀπὸ τοῦ σφῶϊ. & hæc de duobus tantum dicuntur. A duali numero tertiæ perſonæ non fit pronomen poſſeſſiuum, quoniam σφωὶ non eſt nominatiui caſus, à quo deducendum fuerat, ſed accuſatiui tantum. A nominatiuis uerò pluralibus tria fiunt, ἡμέτερος ἀπὸ τοῦ ἡμεῖς. ὑμέτερος ἀπὸ τοῦ ὑμεῖς. σφέτερος ἀπὸ τοῦ σφεῖς. Et hæc omnia trium ſunt generum. Maſculina quidem & neutra, tertiam declinationem ſimplicium ſequuntur. Fœminina uerò ſecundam, & in eorum declinationibus articulos ſuſcipiunt tanquàm adiectiua nomina. ὁ ἐμός. τοῦ ἐμοῦ. τῷ ἐμῷ. τὸν ἐμόν. ſicut ὁ καλός. τοῦ καλοῦ, τῷ καλῷ. τὸν καλόν. ἡ ἐμή. τῆς ἐμῆς. ſicut ἡ καλή. τῆς καλῆς. τὸν ἐμόν. τοῦ ἐμοῦ. ſicut τὸ καλόν. τοῦ καλοῦ. & ſic de alijs. Deſinentia uerò in ρος, mittunt fœmininum in α. & id quoq; in obliquis ſeruant. ὁ νωΐτερος. ἡ νωϊτέρα. τῆς νωϊτέρας. τῇ νωϊτέρᾳ. ὁ σφωΐτερος. ἡ σφωϊτέρα. τῆς σφωϊτέρας. τῇ σφωϊτέρᾳ. καὶ τὰ λοιπά.

Poſſeſſiua quot. Poſſeſſiua in ρος.

Alia poſſeſſiua præter ſupradicta apud poëtas inueniuntur. ut τεός, τεή, τεόν δωρικῶς. ἀντὶ τοῦ σός, σή, σόν. Θεό. ἐν θύρσιδι. Α῎διον ὦ ποιμὰν τὸ τεὸν μέλος. Αντὶ τοῦ σόν. & ἑός, ἑή, ἑόν. ἀντὶ τοῦ ὅς. ἥ. ὅν. Sunt & alia quæ à nominatiuis pluralibus δωρικῶς deriuantur. hoc eſt, ἄμες, ὔμες, σφὲς, ἀπὸ τοῦ ἄμες, ἀμός, ἀμή, ἀμόν. pro ἡμέτερος. ἡμετέρα, ἡμέτερον. Θεό. ἐν διοσκούροις.

Poſſeſſiua poetica.

Εγγὺς ὁρᾷς ὃν σύμε, ἀμὸς κεκλήσεθ᾽ ὁ πύκτης.
pro ἡμέτερος ὁ πύκτης. & Ιλιάδος θ.
Τὰ δ᾽ ὐμένος ἀμὸν ἐρύξει.

Απὸ δὲ τοῦ ὔμες, ὐμός, ὐμή, ὐμόν. pro ὑμέτερος, ὑμετέρα, ὑμέτερον. Ιλιάδος ν. Ηʹ κε πολὺ φθαίη εὖ ναιομένη πόλις ὐμή. Pro ἡμετέρα. ἀπὸ δὲ τοῦ σφὲς, σφός, σφή, σφόν, ἀντὶ τοῦ σφέτερος

σφετέρα, σφέτερον. Κόϊντος libro tertio.
Μνωσάμενος σφοῦ παιδὸς ἐύφρονος ἀντιλόχοιο.

Annot. pro σφετέρου. Annotandum etiam genitiuos ſingulareis deriuatiuorum pronominum in ου. κοινῶς deſinenteis, διὰ τοῦ οιο. omnino enuntiari ἀττικῶς, καὶ ἰωνικῶς, ſicut & genitiuos nominum tertiæ declinationis ſimplicium, cum & hęc ad ipſam declinationem referantur. ut ἐμός, ἐμοῦ, ἐμοῖο. ſicut καλός, καλοῦ, καλοῖο. σός, σοῦ, σοῖο, & alia ſimiliter. Differt autem à genitiuo primitiui penultima tantum. Nam genitiuus primitiui ει. diphthōgo ſcribitur. ἐγώ, ἐμοῦ, ἐμεῖο. deriuatiui uerò οι. ἐμός, ἐμοῦ, ἐμοῖο.

Περὶ δεικτικῶν ἀντωνυμιῶν.

Demonſtratiua pronomina. Demonſtratiua autem duo, οὗτος, καὶ ἐκεῖνος. Et hęc quoque trium ſunt generum, quorum communis inflexio talis eſt.

Ενικὰ ἀρσενικά.	οὗτος.	τούτου.	τούτῳ.	τοῦτον.
Ενικὰ θηλυκά.	αὕτη.	ταύτης.	ταύτῃ.	ταύτην.
Ενικὰ οὐδέτερα.	τοῦτο.	τούτου.	τούτῳ.	τοῦτο.
Ενικὰ ἀρσενικά.	ἐκεῖνος.	ἐκείνου.	ἐκείνῳ.	ἐκεῖνον.
Ενικὰ θηλυκά.	ἐκείνη.	ἐκείνης.	ἐκείνῃ.	ἐκείνην.
Ενικὰ οὐδέτερα.	ἐκεῖνο.	ἐκείνου.	ἐκείνῳ.	ἐκεῖνο.

Quibus Attici addentes ι. κατὰ προσχηματισμόν, ac extremam acuentes, ſic proferre conſueuerunt.

Οὑτοσί. Οὑτοσί. τουτουί. τουτῳί. τουτονί. ὦ οὗτος.
αὑτηί. ταυτησί. ταυτηί. ταυτηνί.
τουτοί. τουτουί. τουτῳί. τουτοί. καὶ τυτί. καὶ τοδί.
Αριστοφάνης ἐν πλούτῳ. σαφῶς γὰρ ὁ θεὸς εἶπέ μοι τοδί.

Εκεινοσί. Εκεινοσί. ἐκεινουί. ἐκεινῳί. ἐκεινονί. καὶ τὰ λοιπά.

Aeoles uerò auferentes ε. dicunt κεῖνος, κείνη, κεῖνον.

Dores uerò uertentes κ. in τ. & ε. diphthongi in η. ſubſcribentesque ι. τῆνος, τήνη, τῆνο dicunt. Quidam tamen uolunt hæc abſque ι. ſcribi, τῆνος, τήνη, τῆνο.

Ο' quoque articulus præpoſitiuus, aſſumens δε. & γε. coniunctiones repletiuas, fit pronomen demonſtratiuum, ut ſupra dictum eſt. ut ὅδε, καὶ ὁδί. τοῦδε, τῷδε, pro οὗτος, τούτου, τούτῳ. ἥδε, τῆσδε, τῇδε, pro αὕτη, ταύτης, ταύτῃ. τόδε, καὶ τοδί, τοῦδε, τῷδε, pro τοῦτο, τούτου, τούτῳ. Sic ὅγε, ἥγε, τόγε. Inuenitur

[margin: ὅδε. ὁδί. ὅγε.]

uenitur

uenitur etiam ὁ δεῖνα in tertia perſona ſolum, ob quam rem μονοπρόσωπος appellatur. quidam uerò infinitiuum pronomen uocant. Et quoque trium exiſtit generum. Declinatur autem ſic ὁ δεῖνα, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸν δεῖνα. Λιβάνιος ἐν τῇ τοῦ δυσκόλου μελέτῃ. ὁ δεῖνα, τὸ δεῖνος, τὸν δεῖνα ἐγράψατο, hoc eſt, quidam cuiuſdam quendam accuſauit. Fœmininum. ἡ δεῖνα, τῆς δεῖνος, τῇ δεῖνι, τὴν δεῖνα. Neutrum. τὸ δεῖνα, τοῦ δεῖνος. τῷ δεῖνι, τὸ δεῖνα. Declinatur etiam ὁ δεῖνα, τοῦ δείνατος, τῷ δείνατι. Et ὁ δεῖνα, τοῦ δεῖνα. Et ὁ δεῖς, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸν δεῖνα ποιητικῶς. δεῖνα.

ΠΕΡΙ ΑΝΑΦΟΡΙΚΗΣ.

Relatiuum autem unum, & ipſum quoque trium exiſtit generum. αὐτός, αὐτοῦ, αὐτῷ, αὐτόν. αὐτή, αὐτῆς, αὐτῇ, αὐτήν. αὐτό, αὐτοῦ, αὐτῷ, αὐτό. Huius autem pronominis proprium eſt ſignificatio trium perſonarum. ut αὐτὸς ἐγώ, αὐτὸς σύ, αὐτὸς ἐκεῖνος, & leuem ſpiritũ ſemper habet. Si uerò αὑτοῦ, αὑτῷ, αὑτόν aſpirata inueniantur, ſciendum pronomina reciproca eſſe, & ab ἑαυτοῦ deducta κατ᾽ ἀφαίρεσιν. Nam aſpiratio quæ erat ſuper ε. eadem quoque ſuper αυ. ſeruatur. De relatiuo. αὐτός.

ΠΕΡΙ ΣΥΝΘΕΤΩΝ.

Pronomina compoſita tria, quæ nominatiuum non habent, hoc eſt ἐμαυτοῦ, σαυτοῦ, ἑαυτοῦ. Et hæc quoque trium ſunt generum. Sed aduertendum eſt, compoſita primæ & ſecundæ perſonæ in tribus caſibus numeri ſingularis tantum uariari. Tertiæ uerò etiam in plurali, nec ſolum coniunctim ſed etiam diſiunctim ſic, Compoſita pronomin.

Τοῦ πρώτου προσώπου.

Ἐμαυτοῦ, ἐμαυτῷ, ἐμαυτόν. ἐμαυτῆς, ἐμαυτῇ, ἐμαυτήν. ἐμαυτοῦ, ἐμαυτῷ, ἐμαυτό. Primæ perſonæ.

Τοῦ δευτέρου προσώπου.

Σεαυτοῦ, σεαυτῷ, σεαυτόν. σεαυτῆς, σεαυτῇ, σεαυτήν. σεαυτοῦ, σεαυτῷ, σεαυτόν καὶ κατὰ κρᾶσιν οὕτως. σαυτοῦ, σαυτῷ, σαυτόν. σαυτῆς, σαυτῇ, σαυτήν. σαυτοῦ, σαυτῷ, σαυτό. Secundæ.

Τοῦ τρίτου προσώπου.

Tertiæ. Ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτόν. ἑαυτῆς, ἑαυτῇ, ἑαυτήν. ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτό. Πληθυντ. ἑαυτῶν, καὶ σφῶν αὐτῶν. ἑαυτοῖς, καὶ σφίσιν αὐτοῖς. ἑαυτούς, καὶ σφᾶς αὐτούς.

ΠΕΡΙ ΠΡΟΘΕΣΕΩΝ.

Præpoſitio.

Πρόθεσίς ἐστι μέρος λόγου ἄκλιτον προτιθέμενον πάντων τῶν λόγου μερῶν κατὰ σύνθεσιν, ἢ κατὰ παράθεσιν, ἤτοι σύνταξιν. hoc eſt, Præpoſitio eſt pars orationis indeclinabilis quæ præponitur omnibus partibus orationis per cõpoſitionem, uel adpoſitionem, ſiue conſtructionem, id eſt, per regimen caſus. Per cõpoſitionem. ut σύνοικος, cohabitator. ἔμπειρος, peritus. Per appoſitionẽ ſiue conſtructionẽ. ἐν τῷ οἴκῳ, in domo. ἐπὶ τὴν ἀττικήν, in agrũ Atticũ. Nominibus enim iuncta per compoſitionem, omnibus caſibus præponitur. ut ὁ ἔμπειρος, τοῦ ἐμπείρου, τῷ ἐμπείρῳ, τὸν ἔμπειρον, ὦ ἔμπειρε. Per appoſitionem uerò ſiue cõſtructionem, nunquàm nominatiuo iungitur. Cum uerbis iungitur per ſolam compoſitionem. ut ἀνατέλλω, orior. διαλέγομαι, diſſero. Cum participijs per compoſitionem ſecundum uerborum figuram ex quibus naſcuntur. ut ἀνατέλλων oriens. διαλεγόμενος differens. Et prætereà per appoſitionem obliquis caſibus ſecundum nomina. ut πρὸς ἀνατέλλοντα, πρὸς διαλεγόμενον. Pronominibus autem per appoſitionem ſolam. ut ὑπ' ἐμοῦ, à me. πρός σε, ad te. Cæteris uerò partibus orationis per ſolam compoſitionem præpoſitio iungitur.

Cum nominibus iunctæ. Cum uerbis. Cum participijs. Cum pronominibus.

Accidentia præpoſitioni.

Accidunt autem præpoſitioni tria, τὸ ὀξύνεσθαι, εἰ ἐπιδέχεται τόνον, id eſt acui, ſi tonum admittit. Vel potius βαρύνεσθαι, ut Theodoro placet, qui tertio εἰς τῶν τέσσαρα ſic inquit. πρόθεσις δὲ πᾶσα βαρύνεται, καὶ πᾶσα βραχυκαταληκτεῖ, πλὴν τῆς εἰς, καὶ ἐξ. hoc eſt, Præpoſitio autem omnis grauatur, & omnis extremam corripit, præter εἰς & ἐξ. & paulò inferius ſubiungit. δῆλον δὲ τὸ τὰς προθέσεις βαρύνεσθαι, ἐκ τοῦ ἐπ' ἐμοί. εἰ γὰρ ὀξυτονοῖτο μεταφέρετ' ἂν ἐπὶ τὸ ε. ὀξεῖα, ὥσπερ. Κἀπὶ τοῦ

Theodori ſententia.

Ἔπτ' ἄταρ ὀγδοάτην βρισηΐδα καλλιπάρειον. Ιλιάδ. τ.

id eſt

id eſt, Manifeſtum autem, præpoſitiones grauari, ex eo quod eſt ἐπ' ἐμοί. Si enim acueretur, transferretur ad ε. acutus accentus: quemadmodum & in Ε῎πι' ἀτὰρ ὀγδοάτην &c. ubi liquidò adparet, ἐπὶ præpoſitionem (expuncta extrema uocali) omnino accentum amiſiſſe, quod in ἔπὶα non euenit, quum nomen exiſtat ὀξύτονον: ſed abiecta extrema uocali, accentus in penultimam retractus eſt. Τὸ ψιλοῦσθαι, hoc eſt, principalem ſyllabā leuigari: demptis quæ in principio υ. habent. Τὸ βραχυκαταληκτεῖν. hoc eſt, extremam ſyllabam corripi: quibuſdam exceptis, ut in eis facile diſcerni poteſt. Sunt autem numero decem & octo tantum, diuerſas ſingulæ habentes ſignificationes. Quarum ſex ſunt monoſyllabæ: ἐν, εἰς, ἐξ, σὺν, ϖρὸς, ϖρό. Duodecim uerò diſſyllabæ: ἀνὰ, κατὰ, διὰ, μετὰ, ϖαρὰ, ἀντὶ, ἐπὶ, ϖερὶ, ἀμφὶ, ἀϖὸ, ὑπὸ, ὑπὲρ.

Præpoſitiones quot.

ΠΕΡΙ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ τῶν ϖροθέσεων.

De conſtructione præpoſitionum.

Ἐν. Ἐν quidem præpoſitio, datiuo ſemper iungitur. ἐν οἴκῳ, in domo. ἐν ἀγορᾷ, in foro Genitiuo uerò κατ' ἔλλειψιν τῆς δοτικῆς, id eſt, per defectū datiui ἀττικῶς. ἐν ἅδου, ἀντὶ ἐν οἴκῳ τοῦ ἅδου, in domo Plutonis. Inuenitur etiam apud Poëtas ἐνὶ κατ' ἐπέκτασιν τοῦ ι. καὶ εἰν. ἔνι uerò ϖαροξύτονον uim uerbi habet. hoc eſt, ἔνεσι.

Ἐνί. εἰν. ἔνι.

Εἰς. Εἰς uerò, quæ & ἐς dicitur ἀττικῶς, adcuſatiuo ſemper iungitur. εἰς ἐκκλησίαν, ad concionem. εἰς ἀγοράν, ad forum. Genitiuo uerò κατ' ἔλλειψιν τῆς αἰτιατικῆς ἀττικῶς. εἰς διδασκάλου, ἀντὶ τοῦ εἰς οἰκίαν τοῦ διδασκάλου, ad domum præceptoris.

Differunt εἰς & ϖρός.

Vtimur enim εἰς in rebus inanimatis: ϖρὸς uerò maximè in rebus animatis. ut ϖορεύομαι εἰς ἀγοράν. Πέμπω τὸ χρυσὸν ϖρὸς σε, mitto aurum ad te. Magis autem propriè εἰς utimur ἐπὶ ἐπαίνου καὶ ἀναφορᾶς. hoc eſt, in laude & relatione. ut ἀνήνεγκε μὲν γὰρ εἰς τὸν ἄρχοντα. Φαμὲν καὶ ὕμνους εἰς ἀπόλλωνα. Retulit enim ad magiſtratum. Dicimus & hymnos ad Apollinem. Πρὸς uerò econtrariò. ϖολεμεῖ δὲ ϖρὸς ὁμόρους, Bellat autem aduerſus finitimos. Secundum quam ſententiam nonnunquàm utimur & εἰς. ut ἠγνωμόνησαν εἰς ἡμᾶς, ingrati fuerunt contra nos.

 Ἐξ uerò

ἐξ, ἐκ. Ἐ'ξ uerò, quæ & ἐκ dicitur, genitiuo ſemper iungitur: & motum ex aliquo ſignificat. ἐξ ἀγορᾶς, ex foro. Habet enim ξ. ſequente uocali: κ. uerò ſi conſonans ſequatur. ἐξ ἀττικῆς, ex Attica. ἐκ μεγάρων, ex domibus. Significat etiam χρόνον. ἐκ νεότητος, ex iuuentute. Ἐξ ἀλεξάνδρου, tempore Alexandri. Significat etiam τὸ αἴτιον cauſam. ἐκ ῥαθυμίας τὰ κακά, ex pigritia mala. Etiam cauſam materialem. ἐκ πηλοῦ, ex luto. ἐξ ἀργύρου, ex argento. In compoſitione uerò ἔμφασιν ſignificat. ἐξέφαγον, μέχρι τοῦ τέλους ἔφαγον, uſque ad finem

ἐξέφαγον. ἔκφρων. ἐξέρχομαι. comederunt. Significat καὶ τὸ ἔξω. ut ἔκφρων, extra mentem. Similiter & in uerbis. ἐξέρχομαι, egredior.

Σύν. ξύν. Σὺν uerò, quæ & ξὺν ἀττικῶς dicitur: datiuo ſemper iungitur. Σὺν θεῷ, cum deo. σὺν λόγῳ, cum ratione. Significat autem τὴν μετά τινος συνάφειαν, καὶ τὸ ὁμοῦ τι ποιεῖν, Cum aliquo coniunctionem, & ſimul aliquid facere. Σύνοικος, cum

Σύνοικος. Σύμβουλος alijs habitans. σύμβουλος, cum altero conſultans.

Πρός. Πρὸς uerò genitiuo, & datiuo, & adcuſatiuo iungitur. Genitino quidem, quum τὴν ἀπὸ προσώπου σημαίνει κίνησιν, hoc eſt, motum à perſona. Πρὸς θεοῦ τὰ ἀγαθά, à deo bona. Etiam quum ἐπὶ ὅρκου, hoc eſt, in iuramento accipitur.

Πρὸς θεῶν ὦ ἄνδρες δικασταὶ δότε μοι κώνειον.

Per Deos ò uiri iudices date mihi cicutam.

Vel quum τὸ ἐναντίον, ἢ τὸ ἐνώπιον, id eſt, coràm ſignificat. Πρός τε θεῶν μακάρων, πρός τε θνητῶν ἀνθρώπων, Coramque dijs beatis, coramque mortalibus hominibus. Vel τὸ καθῆκον, hoc eſt, officium, ſiue conueniens. Οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ θροεῖν ἐπῳδάς, Non eſt ſapientis medici dicere incantationes. Datiuo autem iungitur, quum τὸ ἐγγὺς καὶ παρακείμενον, id eſt, propè & adiacens ſignificat. πρὸς τοῖς ποσίν, ad pedes. Etiam quum uím habeat σὺν præpoſitionis. Δός μοι πρὸς τῷ ἱματίῳ καὶ ἀργύριον. Da mihi cum ueſte & argentũ. Adcuſatiuo uerò iungitur, quum ſignificat κίνησιν πρὸς ἔμψυχόν τι, hoc eſt, motum ad aliquid animatum. πορεύομαι πρὸς τὸν ἄρχοντα, Vado ad magiſtratum. Etiam quũ σχέσιν τινὰ καὶ λόγον ſignificat. id eſt, habitum quendam & rationem. ut ὡς τὰ δύο πρὸς τὰ τέσσαρα, οὕτω καὶ τὰ τέσσαρα πρὸς τὰ ὀκτώ, Sicut duo ad quatuor: ſic quatuor ad octo. Vel παράδειγμα

δειγμα, id eſt, exemplum. ᾄδει πρὸς αὐλόν. Cantat ad tibiam.

Πρὸ uerò, genitiuo ſemper iungitur: & τόπον καὶ χρόνον ſi- Πρό.
gnificat. ut πρὸ τῆς πύλης, Ante ianuam. Πρὸ ἀλεξάνδρου φί-
λιππος ἦρξε τῶν μακεδόνων, ante Alexandrum Philippus im- Πρόμαχος
perauit Macedonibus. Similiter & in cõpoſitione. ut πρό- Προγενέστε-
μαχος, qui ante alios pugnat. Προγενέστερος, maior natu. ρος.
Accipitur etiam ἐμφατικῶς. ut προπετής, petulans. Προπετής.

Ανὰ adcuſatiuo ſemper iungitur. Ανὰ στρατόν, per exerci- Ανά.
tum. Ανὰ ἄστυ, per urbem. Accipitur etiam pro ἐπί. Ανὰ στό-
μα, In ore. In compoſitione uerò ſignificat τὸ ἄνω. ut Ανά- Αναβαίνω.
βασις, aſcenſus. ἀναβαίνω, aſcendo. Significat etiam τὴν ὀ- Ανατρέχω.
πίσω κάμψιν, retro flexionem. ut ἀναδρομή, recurſus. Ανατρέ-
χω, recurro. Illud uerò Homeri, Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ.
poëticum eſt. id eſt, cum aureo ſceptro.

Κατὰ uerò genitiuo & adcuſatiuo iungitur. Genitiuo Κατά.
quidem ἐπὶ καταφορᾶς καὶ κατηγορίας, hoc eſt, in delatione &
accuſatione. ut κατὰ αἰσχίνου λόγος, contra Aeſchinē oratio.
Etiam quū ἐπάνω ſignificat κατὰ γῆς κάθημαι, Super terram
ſedeo. Siue περί τι, ἢ περὶ τοῦ, circa aliquid, uel de aliquo. ut
Τὸ ζῶον λέγεται κατὰ τοῦ ἀνθρώπου, Animal dicitur uel prædi-
catur de homine. Illud uerò Homeri,

Κατ' οὐλύμποιο καρήνων,

ἀντὶ τοῦ ἀπό, id eſt, Ab olympi uerticibus. Adcuſatiuo ue-
rò iungitur, quum ὅμοιον ſignificat, hoc eſt, ſimile. ut κατὰ
δημοσθένην γράφει, ſecundū Demoſthenem ſcribit. Siue χρό-
νον. Καθ' ἡμᾶς ἐγένετο σοφὸς ἀνήρ, Noſtris temporibus fuit ſa-
piens uir. Siue κίνησιν, id eſt, motum. ut κατὰ νῆας ἀχαιῶν,
Per naueis Achiuorum. Siue quum ſignificat περί τι. καὶ
ἔν τινι. Καθ' ὁδὸν ταῦτα ἐποίουν, Circa uiam hæc faciebant.
Καὶ ἔμενον κατὰ χώραν, Et manſerunt in regione.

Διὰ genitiuo iungitur, & adcuſatiuo. Genitiuo quidem, Διά.
quum ἐνέργειάν τινα, hoc eſt, actionem quandam ſignificat.
Διὰ σοῦ ταῦτα ἂν ἄμεινον γίνοιτο, Per te hæc forſan melius fa-
cta fuiſſent. Siue μέσον. ut ἐπορευόμην δι' ἀγορᾶς, Ibam per
forum. Adcuſatiuo uerò iungitur, quū αἴτιον, id eſt, cau-
ſam ſignificat. Διά σε ταῦτα γράφω, Propter te hæc ſcribo.

Nonnunquam

Nonnunquàm tamen apud Homerum ſignificat τὸ μέσον. Ιλιάδος κ. Διά τε ἔντεα κὴ μέλαν αἷμα. Perq́ arma & atrum ſanguinem.

Μετὰ. Μετὰ genitiuo & adcuſatiuo iungitur. Genitiuo, quum ἕνωσιν, id eſt, unionem ſignificat. ut ἡδὺς μετὰ φίλων βίος. Suauis cum amicis uita. Adcuſatiuo uerò cum ὕστερον ſignificat, id eſt, poſt. ut μετὰ τὴν ἑορτὴν, Poſt feſtum. Πλάτων μετὰ Σωκράτην, Plato poſt Socratem. Illud uerò Homeri, Μετὰ τριτάτοισιν ἄνασσε. cum tertijs. id eſt, cum hominibus tertiæ ætatis imperauit. κὴ μετὰ τοῖσιν ἔβη. ἀντὶ τοῦ σὺν τούτοις, poëticum eſt.

Παρὰ. Παρὰ genitiuo, & datiuo, & adcuſatiuo iungitur. Genitiuo, quum ἀπὸ προσώπου κίνησιν ſignificat. id eſt, motum à perſona. παρὰ θεοῦ τ' ἀγαθά, à deo bona. Απὸ enim præpoſitio, & ἐκ, maximè ſunt motui de loco familiares: παρὰ uerò & πρὸς, motui à perſona. Datiuo autem iungitur cum στάσιν κὴ ἐγγὺς. hoc eſt, ſtatum & propè ſignificat. Παρ' ἐμοὶ διατρίβει, Apud me moratur. Adcuſatiuo uerò, quũ κίνησιν ἐπί τι, hoc eſt, motum ad aliquid ſignificat. Παρά σε ἔρχομαι, Ad te uenio. Vel quum ſignificat τὸ διά τι, propter aliquid. ut παρὰ τὸ ἀδικεῖν ἡ τιμωρία, quia iniuria fit, ultio. ſupple eſt. Vel τὸ ἔξω σκοποῦ, ἢ ἐπαγγελίας. hoc eſt, extra conſyderationem ſiue denunciationẽ, ut παρὰ γνώμην συμβαίνει. Præter opinionem contingit.

Αντὶ. Αντὶ genitiuo iungitur ſemper. ἀντὶ πολλῶν χρημάτων, pro multis pecunijs. Significat enim ἀμοιβὴν, & καταλλαγὴν, hoc eſt, uiciſſitudinem & permutationem. ut ἐκεῖνος, ἀντὶ ἐκείνου, Ille, pro illo. Αντὶ ἵππου χρυσός, Pro equo aurum.

Αντίθεον. In compoſitione uerò interdum τὸ ἴσον ſignificat. ut ἀντίθεον πολύφημον. Dijs parem Polyphemum. Interdum uerò τὸ ἐναντίον. ut ἀντίθεον δόγμα, contrarium deo decretum, ſiue placitum.

Επὶ. Επὶ genitiuo, datiuo, & adcuſatiuo iungitur. Genitiuo, quidem quum ſignificat χρόνον. ut Επὶ ἄρχοντος ἀθήνησι πυθοδώρου. Imperante Athenis Pythodoro. Vel τὸ περί τι κὴ ἔν τινι, Circa aliquid & in aliquo. ut ἐπὶ πολλῶν μάθοι τις ἂν τὰ λεγόμενα, circa multa, uel in multis diſceret aliquis quæ dicuntur. Siue ſignificat τὸ ἐπάνω. ut

τετράποδα ἐπὶ γῆς, quadrupedes ſuper terram. Accuſatiuo cum κίνησιν ſignificat ἀττικῶς. ut ἐπὶ τὴν ἀττικὴν ἐπορεύετο, in agrum Atticum proficiſcebatur. Datiuo uerò iungitur cum αἰτίαν, id eſt, cauſam ſignificat. ἐπὶ ἀγαθῷ πάντα ἐποίει, propter bonum omnia faciebat. Siue δύναμιν, καὶ αὐτεξούσιον, id eſt poteſtatem & arbitrium. ut ἐπὶ τῷ βασιλεῖ τὰ τῶν ὑπηκόων, in poteſtate, ſiue arbitrio regis omnia ſubditorum. Siue τὸ ὕστερον. ut ἐπὶ τούτοις πολλὰ ἕτερα διεξίει, poſt hæc multa alia narrabat. Siue ſignificat τὸ ἐπάνω. ut ἐπὶ κρηπῖδι ὁ τοῖχος ἕστηκεν ἰσχυρᾶ, ſuper fundamento murus ſtetit forti. Vel cum ἐπιβουλὴν, id eſt, inſidias ſignificat. ἐπὶ τῷ δήμῳ, contra populum. Accuſatiuo uerò iungitur, cum κίνησιν ſignificat. ut ἐπὶ τὴν ἀγορὰν, in forum.

Vide Theodorum in 4.

Περί uerò genitiuo, & datiuo & accuſatiuo iungitur. Genitiuo cum αἰτίαν, id eſt cauſam ſignificat. ut μάχομαι περὶ σοῦ, pugno pro te. Datiuo autem iuncta idem propemodum ſignificat ποιητικῶς. ut δέδοικα περὶ ξανθῷ μενελάῳ, timui flauo Menelao. Ponitur etiam ἀντὶ τοῦ ἐν προθέσεως ποιητικῶς. ut Περί.

Αἶψά τοι αἷμα κελαινὸν ἐρωήσει περὶ δουρί.

Statim tibi ſanguis ater fluet in haſta. Etiam ἀντὶ τοῦ κύκλῳ ποιητικῶς. ut περὶ πύργῳ, circa turrim. Accuſatiuo uerò iungitur cum ſignificat τὸ κύκλῳ, ſiue σύστασιν. ut περὶ τὸν βωμὸν ἔστησαν, circa aram ſteterunt. περὶ τὴν πόλιν στράτευμα, circa urbem exercitus. Interdum autem ſignificat τὸ ἐγγύς. ut περίπου τὴν ἀλεξάνδρειαν, propè Alexandriam.

In compoſitione uerò ſignificat τὸ κύκλῳ. ut περιφορά, circunferentia. περιδρομή, circuitio. περιδινεῖν, circumuoluere. περιστρέφειν, circunuertere. Significat etiam τὸ κρεῖττον, hoc eſt, præſtantius. ut ἀχιλλεὺς περιεγένετο τοῦ ἕκτορος, id eſt, Achilles præſtantior fuit Hectore. Dicitur quoque περίειμι τούτων βουλῇ ποιητικῶς, καὶ περίειμι νοῦν, καὶ περίειμι μάχεσθαι, hoc eſt, antecello his cōſilio, mente, & pugna. Ἰλιάδ. α.

περιφορά. περιδρομή. περιστρέφειν. περιδινεῖν. περίειμι.

Ὃς περὶ μὲν νόον ἐστὶ βροτῶν.

Καὶ Ἰλιάδος α.

Οἳ περὶ μὲν βουλῇ δαναῶν, περὶ δ' ἐστὲ μάχεσθαι.

Etiam περιουσίαν, καὶ πλῆθος ſignificat. ut περὶ ἔστι μοι πλοῦτος, hoc eſt, opulentia, ſiue copiæ ſunt mihi.

Ἀμφί. Ἀμφὶ uerò eandem habet ſignificationem & uim, quam
Περί. περί. Nam poëtæ ſæpenumero ambas ſimul ponũt. Ἰλιάδ. θ.
Ἕκτωρ δ᾽ ἀμφιπεριστρώφα καλλίτριχας ἵππους.
Id eſt, circumuertebat. περὶ tamen frequentiori eſt in uſu.

Ἀπό. Ἀπὸ genitiuo ſemper iungitur, & motum de loco ſignificat. ut ἀπὸ τῆς πόλεως, ex urbe. ἀπὸ τοῦ δικαίου, à iuſto. In compoſitione uerò ἄρνησιν, καὶ στέρησιν, ἢ πλείονα ἔμφασιν, hoc eſt, negationem, priuationem, uel maio-
ἀπόφημι. rem emphaſim ſignificat. ἄρνησιν ut ἀπόφημι, ἀπαγορεύω.
ἀπέμαθον στέρησιν, ἀπέμαθον, ἀποδιδάσκω. πλείονα ἔμφασιν, ἀποχαρίζο-
ἀπεργάζομαι. μαι, ἀπεργάζομαι, efficio.

ὑπό. Ὑπὸ genitiuo, datiuo, & accuſatiuo iungitur. Genitiuo quidem cum αἴτιον, id eſt, cauſam ſignificat. ut ὑπὸ νόσου οὐ περιπατεῖ, ob morbum non ambulat. Vel cum ὑποκάτω ſignificat. ut ὑφ᾽ ἱμάτος κρύπτοντα τὴν χεῖρα, ſub ueſte occultantem manum. Datiuo quoq; & accuſatiuo iuncta idem ſignificat. ut ὑπὸ δένδρῳ, καὶ ὑπὸ δένδρον κάθημαι, ſub arbore ſedeo. Significat etiam cum accuſatiuo aliquem ſub aliquo eſſe καθ᾽ ὑποταγὴν, id eſt, per ſubiectionem. ut ὁ στρατιώτης ὑπὸ τὸν στρατηγόν. In compoſitione uerò, nunc clam
ὑφείλετο. ſignificat. ut ὑφείλετο, ſurripuit. nunc uerò diminutionem.
ὑποβέβηκε. ut ὑποβέβηκε. nunc autem mediocritatem. ut ὑπόχρυσον, τὸ
ὑπόχρυσον. μετρίως χρυσοῦν. nunc uerò nihil plus quàm ſimplex dictio
ὑπέδειξεν. ſignificat. ut ὑπέδειξεν, ὑπέφηνεν, oſtendit.

ὑπέρ. Ὑπὲρ genitiuo, & accuſatiuo iungitur. Genitiuo, cum auxilium ſignificat. ut ὑπὲρ κτησιφῶντος ὁ λόγος, pro Cteſiphonte oratio. Etiam cum cauſam ſignificat. ut ὑπὲρ ὧν εἶπον πάλιν ἐρῶ, de quibus locutus ſum iterum loquar. Etiam τὸ ἐπάνω. ut ὑπὲρ καπνοῦ τὸ πηδάλιον. ſupra fumum gubernaculum. Accuſatiuo uerò cum τὸ πλέον, καὶ ἐπέκεινα ſignificat, hoc eſt plus, & ultra. ut ὑπὲρ ἄνθρωπον φρονεῖ, ſupra hominem ſapit. ὑπὲρ τὴν θρᾴκην ἡ μακεδονία, ultra Thraciam Macedonia. In compoſitione uerò eadem ha-
ὑπέρμαχος. bet ſignificata. ut ὑπέρμαχος, ὑπερήνωρ, ὑπερακοντίζω, & ſimlia.

Annotatio de præpoſitionib. compoſitis. Præpoſitiones cum uerbis compoſitæ propriam etiam ſeruantes ſignificationem, omnes (ut ſimpliciter dicam) ſuum exigunt caſum. κατηγορῶ σου, accuſo te. ἀφίσταμαί σου, abſiſto ſiue deficio à te. ὑπερέχω σου, antecello tibi. παραινῶ σοι

moneo

moneo te. Præterquàm poſſeſſiua, & acquiſitiua. ἐμφο-
ροῦμαι, ἐντρύφω. καὶ παραπολαύω σου, fruor te. & περιτίθημι σοι,
circunpono tibi. Tamen ἡ κατὰ compoſita etiam inten-
dit eodem caſu. κατεσθίει πάντα, peredit omnia. κατεῖπε μοι,
enarrauit mihi. Et hæc tamen, & ſi quid aliud compoſi-
tum ſic proferretur, nihil prohiberet deſtitui à proprietate
præpoſitiua. Dicitur ergo κατειπεῖν ἑτέρου, id eſt, contra
alterũ dicere. & κατεσθίειν, hoc eſt, exedere. καὶ καθορᾶν intue-
ri. Vocetur autem hoc prxpoſitiuum, illud uerò uerbale.

ΠΕΡΙ ΕΠΙΡΡΗΜΑΤΟΣ.

ΕΠίῤῥημά ἐστι μέρος λόγου ἄκλιτον, κατὰ ῥήμα- Aduerbium.
τος λεγόμενον, ἢ ἐπιλεγόμενον ῥήματι. id
eſt, Aduerbium eſt pars orationis in
declinabilis, quod de uerbo dicitur, aut
uerbo additur. Cui accidunt εἶδος, καὶ
σχῆμα, hoc eſt, ſpecies & figura. Speci- Aduerbio accidentia.
es duæ. Primitiua, ut νῦν. Deriuatiua,
ut νυνί. Figuræ duæ. Simplex, ut πάλαι. Compoſita. ut
πρόπαλαι. De quibus in primo tractatu ſatis dictum eſt.
Nunc uerò de aduerbiorum localium habitudinibus extat Aduerbia loci.
dicere, quæ græce σχέσεις appellantur. Sunt autem tres.
ἐν τόπῳ, ἐκ τόπου, εἰς τόπον. οἷον οἴκοι, οἴκοθεν, οἴκαδε. id eſt, in
loco, de loco, ad locum. ut domi, domo, domum. Et quæ
ἐν τόπῳ ſunt in θι. deſinunt. ut οὐρανόθι, ἐν οὐρανῷ, in cælo. θι.
Quæ autem ἐκ τόπου in θεν. ut οὐρανόθεν, ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, è cælo. θεν.
Quæ uerò εἰς τόπον in δε. καὶ σε. ut οὐρανόνδε, καὶ οὐρανόσε, εἰς δε.
τὸν οὐρανόν, in cælum. Similiter ἀγρόθι, in agro. ἀγρό- σε.
θεν, ex agro. ἀγρόνδε καὶ ἀγρόσε, in agrum. πάντοθι, ubique.
πάντοθεν, undiq;. πάντοσε, ad omnem locum. ἄλλοθι, alibi. ἄλ-
λοθεν, aliunde. ἄλλοσε, aliò. Ἰλιόθι, in Ilio. Ἰλιόθεν, ex Ilio. Ἰλιόσε
καὶ Ἰλιόνδε, ad Ilion. Item ἑκασταχῆ καὶ ἑκασταχοῦ, in ſingulis par-
tibus. ἑκασταχόθεν, à ſingulis partibus. ἑκασταχόσε, ad ſingulas
parteis. πανταχοῦ, ubique. πανταχόθεν, undiq;. πανταχόσε, ad
omnem locum. Omnia uerò aduerbia in θεν. habentia in Annot.
penultima o. paruum, deriuantur à nominibus. ut ἀγρός, οθεν.
ἀγρόθεν. οὐρανός, οὐρανόθεν. Et hęc quæ de loco ſunt, ablatiui

caſus erant apud antiquos, quem ſuperfluum, & nihil plus-
quàm genitiuum ſignificantem ſuſtulerunt iuniores, qui
etiam cum præpoſitione conſtruebatur, ut oſtendit τὸ δὲ οὐ-
ἐξ οὐρανό- ρανόθεν, & ἐξ ἀγρόθεν. Sunt uerò pauca quædam, quæ ſcri
θεν. buntur per ω. magnum. ut ἀμφοτέρωθι, in utraque parte. ἀμ-
ωθεν. φοτέρωθεν, ex ambabus partibus. ἀμφοτέρωσε, ad ambas
parteis. ἑκατέρωθι, utrobique. ἑκατέρωθεν, utrinque. ἑκατέρωσε,
utroque. ἑτέρωθι, in altera parte. ἑτέρωθεν, ex altera parte. ἑτέ-
ρωσε, ad alteram partem. Quæ autem non habent in pe-
σι. nultima ο. in σι. deſinunt in loco. in ζε. uerò ad locum. ἀθή-
σε. νησι, ἐν ἀθήναις, Athenis. ἀθήνηθεν, δὲ ἀθηνῶν, Athenis. ἀθή-
ναζε, εἰς ἀθήνας, Athenas. θήβησι, Thebis. θήβηθεν, Thebis.
θήβαζε. Thebas. ἐγγύθι, propè. τὸ δὲ ἐγγύθεν, de propinquo
Aduerbia in loco. Præterea in ω. deſinentia duas habent habitudi-
ω. nes: in loco, & ad locum. ut ἄνω, ſuperius & ſupra. κάτω, in-
ferius & infra. ἔξω, foris & foras. ut ἔξω διατρίβει, foris mo-
ratur. ἐξῆλθεν ἔξω, exiuit foras. ἔσω, intrò, & intus, ut Sopho
cles ἐν τραχινίαις.

Γυναῖκες αἵτ᾽ ἔσω στέγης.

Et Εὐριπίδης.

Καὶ τὸν γέροντα, τήν τ᾽ ἔσω γραῖαν.

ἄνωθεν. ἀντὶ τοῦ ἔνδον. πόῤῥω, procul ſum & eò. ἄνωθεν uerò, ſupernè.
ἔξωθεν, deforis, de loco ſunt. ἵνα autem πῆ, ποῦ, οὗ, ὅπου,
omnia ſunt in loco, & ſignificant ubi. ποῖ uerò ad locum.
Localium ut ποῖ πορεύῃ, quò uadis. Et dicuntur quæ ſunt in loco,
differentia. ἐπὶ στάσεως. quæ uerò ad locum, ἐπὶ κινήσεως, hoc eſt, in ſta-
tu, & motu. τὸ δὲ ἐκτός, id eſt foris, ἐπὶ στάσεως eſt. raro eti-
am ἐπὶ κινήσεως. εἴσω uerò ἐπὶ στάσεως καὶ ἐπὶ κινήσεως. τὸ δὲ ἐν-
τός καὶ ἔνδον ſemper ἐπὶ στάσεως. ἐνταῦθα, hic. ἐντεῦθεν, hinc.
ἐνθάδε, huc. ἐνθένδε, hinc. δεῦρο, huc. τῇδε, hic. ὧδε, huc.
αὐτόθι. Omnia hæc ſignificant locum, ubi eſt qui loquitur. αὐτόθι
αὐτόθεν. uerò, iſtic. αὐθόθεν, iſtinc. αὐτοῦ iſtuc, ſignificat locum apud
αὐτοῦ. eum qui audit. quod ſi ἐνταῦθα & huiuſmodi alium inueni-
ἐνταῦθα. untur ſignificantia locum, quàm qui eſt apud eum qui au-
dit, tunc id fit cum & locus manifeſtus eſt, & perſona ad
quã fit ſermo. Thucydides. ἕως ἀφίκοντο εἰς ῥήγιον, donec
peruenerunt ad regium. καὶ ἐνταῦθα ἠθροίζοντο, & ibi congre
bantur. rariſſimè tamen inuenitur non prædicto loco. Eſt

ἐνταῦθα

ἐνθαῦθα & ἀντὶ τοῦ τότε, & εἰς τοῦτο. hoc eſt, pro tunc, & hacte-nus. ut ἐνταῦθα τύχης, καὶ ἐς δεῦρο τύχης. id eſt, hucuſque fortuna eſt. Hinc illud:

Hac Troiana tenus fuerit fortuna ſequuta.

Ἐκεῖ, illic. Ἐκεῖσε, illuc. καὶ ἐκεῖθεν, illinc.

Inueniuntur etiam ſignificare locum apud eum ad quem ſermo dirigitur. Et eſt notandum, magis adprobatos ἐπὶ στάσεως ponere τὸ ἐκεῖ. ut ἐκεῖ τυγχάνω, Illic ſum. Ἐκεῖ εὑρίσκομαι, Illic inuenior. Ἐκεῖσε uerò ἐπὶ κινήσεως. ut ἐκεῖσε ἀπέρχομαι, Illuc diſcedo. Et eſt ἐκεῖ ἀναφορικόν, id eſt, relatiuum: cuius ἀνταποδοτικόν, id eſt, redditiuum eſt ἔνθα. ut ποῦ ἐστὶν ὁ δεῖνα: ἐκεῖ ἔνθα ὁ δεῖνα, Vbi eſt quidam, illic ubi quidam. Adnotatio de ἐκεῖ.

Ὅπου, καὶ ὅπῃ, διὰ τοῦ ῃ. in loco. Ὅποι uerò per οι. ad locum. ποῦ ἐπὶ στάσεως. Ποῖ per οι. ἐπὶ κινήσεως. ὥς τό, Ποῖ ἔβη Ἀνδρομάχη, Quò iuit Andromacha? Πῇ ἐπὶ στάσεως καὶ κινήσεως, ut apud Euripidem, πᾷ βῶ, πᾷ στῶ, Quò eam, ubi ſtem. ποῖ. πῇ.

Πόθεν, ex quo loco, & ex qua cauſa. Et πόθεν dubitatiuum eſt, ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς, id eſt, minimè. ὡς μὲν ἄξια πόθεν. ut quidem digna non. πόθεν.

Τὸ ποῦ, eſt locale & interrogatiuū. & ἀντὶ τοῦ ἴσως, & abūdat.

Πῶς, ſimpliciter interrogatiuum eſt. ut, πῶς ἔχεις, Vt uales? Et ἔμφασιν, id eſt, oſtenſionem ſignificat intenſionis. ut, Ἐγὼ δὲ τοῦτο τοῦ τρόπου πῶς εἰμὶ ἀεί, Ego hoc modo ualde ſemper ſum. καὶ πῶς ἀντὶ τοῦ κατά τινα τρόπον, quoquo modo encliticum eſt. ut apud Ariſtidem πῶς.

Δοκῶν γε δήπως ἐς Ἕλληνας τελεῖν.

id eſt, qui uideatur quoquo modo inter Græcos adnumerari poſſe.

Etiā localia aduerbia ἑξαχῶς, id eſt, ſex modis capiunt. ἄνω, ſupra. κάτω. infra. ἔμπροσθεν, antè. ὄπισθεν, retrò. δεξιά, ad dextram. ἀριστερά, ad ſiniſtram. Quoniam & qui in nobis eſt motus, ſex modis accipitur. Localia quot modis accepta.

Coniunctio

DE conſtructione coniunctionum quanquàm præſcriptum egrediemur, quædam tamen hoc in loco non inutilia fortaſſis annotabimus, ut aliquid de hac etiam orationis parte in hoc ſecũdo tractatu memoremus, quod in prioribus rudimentis dictũ non ſit: imitati omnino Theodorum Gazam, qui in quarto τῶν εἰς τέσσαρα etiam

Theodorus.

de coniunctionum conſtructione ſcripſit, cuius principium huiuſmodi eſt. Ὁ δὲ σύνδεσμος λέξις συνδετικὴ οὖσα τῶν ἑτέρων τοῦ λόγου μερῶν, εἰς καταλληλον σύνθεσίν τε, καὶ τάξιν τὰ ὅμοια συνάπτει ἀεί. id eſt, Coniunctio autem cum dictio ſit copulatiua aliarum quidem orationis partiũ, ad congruitatem cõpoſitionemq́ & ordinem ſimilia copulat ſemper. Nam nomen quidem nomini, & uerbum uerbo: & omnino caſum caſui, & tempus pariter ac modum, & alia itidem connectit. Conſtructionem autem differenter habet ſecundum differenteis illius inter ſe ſpecies.

Copulatiuæ

Earum igitur quæ connectunt ſenſum, orationem úe in multum productam, & ob id συμπλεκτικοὶ, hoc eſt, copulatiuæ nuncupantur. Coniunctio quidem καὶ præponitur dictionibus, τε. uerò ſubiungitur enclitice poſita. θεοί τε, καὶ ἀνέρες. & ſic inuicem conſtruuntur. ut τε. præcedat καὶ. cum autem καὶ inchoatiua ſit, oportet omnino & aliam καὶ ſubſequi. uel uerbum uerbo connectentem, uel nomen nomini, utcunque contigerit primam conſtrui. Si enim quiſpiam dicat, καὶ περιπατεῖ σωκράτης, inferet ex neceſſitate, καὶ διαλέγεται, uel tale aliquid. Si uerò dicat, καὶ σωκράτης γράφει, inferet profectò καὶ πλάτων, uel quiſpiam alius. Vniuerſaliter enim copulatiua præcedens, uel diſiunctiua ſimilem exigit orationis partem. Si nempe caſualem, eundem poſtulat caſum. ſi uerò non caſualem, eundem modũ ſed non neceſſariò. ut καὶ γράφω, καὶ νοῶ. ἢ γράφω ἢ νοῶ. καὶ ὁ ἐμὸς δοῦλος, καὶ ὁ σός. Licet autem in eadem conſtructione coniungere articulareis nominatiuos genitiuis. ut ἄριστα τὰ ὁμηρικὰ ἔπη, καὶ τὰ ἡσιόδου, id eſt, optima homerica carmina, & Heſiodi. Cum autem diuerſus exiſtat modus,

καί. τε.

idem

idem uerbum ſeruari neceſſe eſt. ut καὶ γράφω, καὶ γράφοιμι. καὶ ἔλεγες, καὶ λέγε. Eodem uerò exiſtente modo, diuerſa ponuntur & uerba, καὶ περιπατῶ, καὶ διαλέγομαι. & caſus etiam eoſdem tam copulatiue quàm diſiunctiue requirunt, & præcedentes & in medio poſitæ, cum ad id uerbum referantur. ut καὶ ἐγὼ καὶ σὺ γράφομεν. ἢ ἐμοῦ ἢ σοῦ φείδεται, uel mihi, uel tibi parcit. μὲν uerò coniunctio, dictionis quidem nuſquàm inchoatiua eſt, ſed orationis. δὲ autem ſubiunctiua exiſtens, & orationis & dictionis conſecutiua eſt τοῦ μὲν. ut μέν. δέ.

Ἄλλοι μέν ῥα θεοὶ εὗδον.
Παννύχιοι, Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος. Ἰλιάδος β.

Exiſtit autem eadem etiam tranſitiua, cum per ipſam tranſitionem circa ſenſum & narrationem fiat. ἀτὰρ uerò & αὐτὰρ inchoatiuæ ſunt, quamuis δὲ æquiualeant. Ἰλιάδ. α. ἀτάρ. αὐτάρ.

Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος, καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο.
Et Ἰλιάδος κ.
Ἀτὰρ κατανεύομεν αὐτοὺς τυτθὸν ἀπὸ προνεῶν.

Ἀλλὰ uerò ſubiunctiua eſt. Ἰλιάδος ε. ἀλλά.

Τυδεύς τοι μικρὸς μὲν ἔην δέμας, ἀλλὰ μαχητής.

Quare & hæc erit conſecutiua τοῦ μέν. Coniunctiones uerò ἠμὲν & ἠδὲ inchoatiuæ ſunt. ſed ἠμὲν orationis & dictionis. ἠδὲ uerò dictionis tantum, & coniunctionem ἠμὲν ſubſequitur. Ἰλιάδος ε. ἠμέν. ἠδέ.

Ὄφρα εὖ γινώσκῃς ἠμὲν θεὸν, ἠδὲ καὶ ἄνδρα.

Sed hæ quidem poëticæ ſunt coniunctiones, qualis etiam eſt coniunctio ἤτοι, inchoatiua orationis & ipſa exiſtens. ἤτοι.

Ὀδυσσείας β. Ἤτοι ὅ γ' ὣς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἕζετο.

Διαζευκτικοί.

Οἱ δὲ διαζευκτικοὶ, hoc eſt diſiunctiuæ, diſiuncta componunt, & aut rem à re, aut perſonam à perſona ſegregantes, locutionem annectunt. Ἰλιάδος ο. Diſiunctiuæ.

Αἰδὼς ἀργεῖοι Νῦν ἄρκιον, ἢ ἀπολέσθαι ἠὲ σαωθῆναι. ἤ.
Et Ἰλιάδος α. ἠέ.
Εἰς δέ τις ἀρχὸς ἀνὴρ βουληφόρος ἔστω. ἤτοι.
Ἢ αἴας, ἢ ἰδομενεὺς, ἢ δῖος ὀδυσσεύς.

ἤτοι enim ęquiualens τῷ ἢ prępoſitiua eſt τοῦ ἤ. ἤτοι ἀγαθὸν, ἢ φαῦλον. Aequiualens uerò

τῷ μὲν inchoatiua ſit orationis, ſed apud poëtas ut dictum eſt, ἤτοι ὅ γ᾽ ὡς εἰπών. ἢ igitur diſtinguens indefinitè, non abſque altera ἢ uel exiſtente, uel intellecta dicitur. Determinatiuè autem, ſiue declaratiuè ſola ponitur. Ιλιαδ. α.

Βούλομ᾽ ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι, ἢ ἀπολέσθαι,

ſignificat enim καὶ οὐκ ἀπολέσθαι, hoc eſt, et non perire. Vnde fortè & ἀναιρετικός, id eſt electiua, ſiue diſertiua magis propriè adpellari poteſt, ſicut apud nos quàm, cõiunctio electiua. ut diues uolo eſſe quàm pauper. hoc eſt et nõ pauper. μοναδικῶς δὲ, id eſt ſola & per ſe ἢ conſtruitur, quum ſit dubitatiua. Ιλιάδος β.

Η ἔτι καὶ χρυσοῦ ἐπιδεύεαι, ὅν κέ τις οἴσει,
Τρώων ἱπποδάμων. id eſt, an etiam

& auro indiges &c. Siue ſolutiua cum dubitatione. Ιλιά. ι.

Τί δὲ λαὸν ἀνήγαγεν ἐνθάδ᾽ ἀγείρας ἀτρείδης,
ἢ οὐχ ἑλένης ἕνεκ᾽ ἠϋκόμοιο.

ἦ. Illud uerò ἦ μάλα δὴ τέθνηκε μενοιτίου ἄλκιμος υἱός. Ιλιά. σ. & ſimilia, aduerbialem conſtructionem habent affirmatiuorum, quemadmodum, τὸ, ἦ θέμις aduerbiorum ſimilitudinis.

Συναπτικοί.

Continuatiuæ. Οἱ δὲ Συναπτικοί, id eſt, continuatiuæ ſunt, quæ exiſtentiã quidem minimè, ſed conſequentiam quandam & ordinẽ ſignificantes, copulant quidem ſenſus imperfectos.

Conſtruũtur autem & ſecundum rectum, id eſt recto ordine, & ſecundum oppoſitum ſiue conuerſum, id eſt oppoſito ordine. Aut enim præcedunt, aut inferuntur, & præcedentibus quidem ſecundum rectumconſtruũtur. Ιλιά. α.

ὄφρα. Εἴπερ γάρ τε χόλονγε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ,
Αλλάγε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον ὄφρα τελέσσῃ.

Illatis uerò, ſecundum oppoſitum ſiue conuerſum conſtruuntur. Ιλιαδος α.

ἦ κεν γηθήσαι Πρίαμος πριάμοιό τε παῖδες,
εἰ. Αλλοιτε Τρῶες εἰ σφῶιν τάδε πάντα πυθοίατο μαρναμένοισιν.

Etiam cum ſubiunctiuo hanc coniunctionem εἰ conſtruere aliquando contingit, præſertim ſi unà cum καὶ capiatur, & omnino cum reliquis coniunctionibus, & cum optatiuo

ptatiuo & indicatiuo, pro ut conſequentia eſt, aut confeſſionis ſiue certitudinis, aut ambiguitatis. Videtur enim in confeſſis quidem indicatiuum & ſubiunctiuum exigi. In ambiguis uerò optatiuum, quapropter & potentialem ἄν. ad huiuſmodi magis propriè redderemus. ut

Εἰ ἡδονὴ τ' ἀγαθὸν εἴη, ταύτῃ ἂν ὁρίζοιτο ἡ εὐδαιμονία. ἄν.

Hoc eſt, ſi uoluptas eſſet ipſum bonum, hoc pacto diffiniri poſſet felicitas. Verum non ſemper ea ſic utimur. De præterita uerò re indicatiuo ſemper iungitur. ut εἰ ἦν, ſi erat, hoc eſt, ſi eſſet, εἰ καὶ ἦν, & ſi erat.

Παρασυναπτικοί.

Similiter autem & παρασυναπτικοί, id eſt, ſubcontinuatiuæ conſtruuntur, niſi quod hæ & exiſtentiam cum ordine ſignificant. Vt ἐπεί.

Αἰτιολογικοί.

Οἱ δὲ αἰτιολογικοί, hoc eſt, cauſales uerò, & præpoſitiuæ ſunt dictionum, excepto γάρ, & ſecundum rectum & ſecundum conuerſum conſtruuntur, & aliquæ iſtarum ſubiunctiua uerba faciunt. ut ἐὰν μάθω ἵνα διδάξω, ſi didicero ut doceam. Et aduerbialiter. ut ἐπειδὰν διδάξω, poſtquàm docuero, ἢ ὅταν διδάξω, uel quando docuero. Verum coniunctio ἵνα, & quæ huic æquiualent, etiam cum optatiuo conſtruuntur, ſi de præterito ſermo habeatur. ut ἀφίκετο ἵνα θεῷτο, uenit ut ſpectaret. Et cum præterito imperfecto modi indicatiui, ubi de præterito aliquid cenſemus eſſe, uel non eſſe. ut ἐχρῆν αὐτὸν λαβεῖν συγγραφὴν ἵν' εἶχεν ἀπαιτεῖν κατὰ νόμους, id eſt, oportebat eum accipere ſyngraphum, ut poſſet exigere ſecundum legeis. Hæc autem coniunctio ὅπως, ἀντὶ τοῦ πῶς, hortatiuè cum futuro indicatiui conſtruitur. ut σκοπεῖτε δὲ τοῦτο, ὅπως μὴ λόγους ἐροῦσιν, hoc eſt, cogitate autem id, ut non ſermones dicent, pro dicant. alioqui omni tempore congruit. Cum indicatiuo autem coniunctio ὅτι, & quæ huic æquiualent. ut ὅτι οὐδεὶς μισθός, οὐδὲ τέχνη, quia nulla merces neq; ars. Coniunctio autẽ ἐφ' ᾧ, & indicatiuo & infinitiuo iungitur. cum indicatiuo præterito, & futuro. ut ἐφ' ᾧ ἔγραψεν, ea ratio-

Cauſales. γάρ. ἵνα. ὅπως. ὅτι. ἐφ' ᾧ.

ne qua ſcripſit. ἐφ' ᾧ κομιοῦνται, ea ratione ut accipiat. Cum
ἕνεκα. infinitiuo ἐφ' ᾧ μεμνῆσθαι, ea ratione ut recordetur. ἕνεκα ue-
rò genitiuo conſtruitur. Illud uerò Homeri Ιλιάδ. α.
Οὕνεκα τὸν χρύσην ἠτίμασ' ἀρητῆρα.
γάρ. Ionicum eſt. γὰρ uerò omnibus orationis partibus ſubiun-
gitur, & nuſquàm inchoatiua eſt. ἢ γάρ, οὐδὲ γάρ.

Εναντιοματικοί.

Aduerſatiuæ. Οἱ δὲ λεγόμενοι ἐναντιοματικοὶ, hoc eſt, Quæ autem ad-
uerſatiuæ dicuntur, & præponuntur dictionibus, & ſub-
iunguntur. orationi tamen præponi nuſquàm contingit.
ὅμως. ut ἔκαμον παραινῶν, ἀλλ' ὅμως παραινέσομαι ἔτι, feſſus ſum
admonendo, at tamen admonebo adhuc. καίτοι σπεύδων,
ὅμως οὐκ ἴσχον καταλαβεῖν. id eſt, quanquàm feſtinās, tamen
Rationales. non potui aſſequi. Συλλογιστικοί. Τῶν δὲ συλλογιστικῶν, hoc
eſt, rationalium ſiue collectiuarum, uidelicet illationibus
ἀλλά. & concluſionibus accommodatarum, coniunctio ἀλλὰ ſi-
ἀλλαμήν. ue ἀλλαμὴν præpoſitiua eſt dictionis tantum. Reliquæ
uerò omnes & præponi & ſubiungi poſſunt. ut πᾶς ἄνθρω-
ἄρα. πος ζῶον. ἀλλαμὴν πᾶν ζῶον οὐσία. πᾶς ἄρα ἄνθρωπος οὐσία.
Omnis homo animal, at omne animal ſubſtantia, omnis
ergo homo ſubſtantia.

Αποῤῥηματικοί.

Dubitatiuæ. Οἱ δὲ ἀποῤῥηματικοὶ, hoc eſt, dubitatiuæ, dubitanti &
ἆρα. percontanti in uſu cedunt. ut ἆρ' οὖν ἀγαθὸν τὸ ἡδύ, nun-
οὖν. quid igitur uoluptas bonum. præcedunt autem oratio-
nes, niſi aliquid ſit per ὑπερβατὸν, id eſt, quando aliqua di-
ctio interponitur.

Παραπληρωματικοί.

Expletiuæ. Οἱ δὲ παραπληρωματικοὶ, hoc eſt, expletiuæ, nomen qui-
dem habuerunt ab eo quòd locutionem ſenſuſq́ue exple-
ant, aut metri aut ornatus gratia. Habent ſæpius etiam
γέ. ſignificationem diuerſam. ut γὲ diminutiua, δὴ autem
δή. circunſcriptiua, & tranſitiua, & affirmatiua eſt. Sed ἂν
ἄν. potentialis & indefinita, omnes tamen alijs partibus ora-
tionis ſubiunguntur. Ιλιάδος β.

Αλλοι μὲν ῥα θεοίτε, καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταὶ. Εὗδον παννύχιοι. ἂν uerò ſubiunctiuo modo ſubiungitur indefinita exiſtens. ut ὅσα ἂν λέγῃς, ὅσα ἂν εἴπῃς. Sed potentialis, præſenti & futuro optatiui modi. ut οὐκ ἂν λέγοις, οὐκ ἂν λέξοις. ſiue præponatur, ſiue poſtponatur. Et cum indicatiuo. ut οὐκ ἂν ἐρεῖς, id eſt, non utique dices: ſed rarò id quidem. Præterito uerò Indicatiui ſæpius. ut οὐκ ἂν εἶπες, ἢ ἔλεγες, non utiq; dixiſſes aut diceres. Familiarius autem, etiam ſi quidem & ante uerbum, & poſt uerbum ἂν poſſit indifferenter locari, optatiuo iungitur. Si uerò non in utriſque locis, ſubiunctiuo ſolum. Et aſſumentes Infinitiuum ad congruam conſtructionem Indicatiui dicimus potentialiter ſecundum treis temporis differentias. ut λέγειν ἄν, εἰπεῖν ἄν, καὶ ἐρεῖν ἄν. Etiam participio. ut εἰπόντας ἄν, καὶ ἐροῦντας ἄν Similiter autem & in aliis. minimè uerò præteritum perfectũ ἂν recipit.

F. VRBANI GRAMMATICARVM INSTITVTIONVM TRACT. SECVNDI FINIS.

DE SIGNIFICATIONE COLLECTIO ΤΩΝ ΗΝ. ΗΣ. Η. DICTIONVM EX DIVERSIS AVTORIBVS PER EVNDEM VRBANVM.

HN. Hν ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχον, prima perſona præteriti perfecti, ἀπὸ τοῦ εἰμί, eram.

ἦν, ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχε, tertia perſona præteriti imperfecti eiuſdem uerbi, erat.

ἦν, ἤμην, prima perſona prȩteriti pluſquàmperfecti, fueram & fui.

ἦν ἐπίῤῥημα ἀγανακτήσεως, aduerbium indignationis.

ἢν ἀντὶ τοῦ ἐάν, ſi. ut ἤν που ἀκούω. ſicubi audiam.

ἣν ἀντὶ τοῦ ἥντινα, articulus ſubiunctiuus, quam.

ἥν ἀντὶ τοῦ ταύτην, pronomen relatiuum, hanc.

ἥν ἀντὶ τοῦ ἑήν, pronomen poſſeſſiuum, ſuam.

HΣ. Ἦς ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχες, ſecunda perſona ἀπὸ τοῦ ἦν, eras.

ἦς ἀντὶ τοῦ ἦν, tertia perſona δωρικῶς, erat.

ᾖς ſecunda perſona Subiunctiui, ἀπὸ τοῦ εἰμί, ἐὰν ὦ, ᾖς. ᾖ, ſim, ſis, ſit.

ἧς ἀντὶ τοῦ ἧς τινος, gtũs caſus articuli ſubiunctiui, cuius.

ἧς ἀντὶ τοῦ ταύτης, genituus pronominis demonſtratiui, huius.

ἧς ἀντὶ τοῦ ἑῆς, genitiuus pronominis poſſeſſiui, ſuæ.

H. Ἦ ἀντὶ τοῦ ἔφη, dixit, tertia perſona ſecundi aoriſti.

Ἰλιάδ. α. Ἦ, καὶ κυανέῃσιν ἐπ᾽ ὀφρύσι νεῦσε κρονίων.

Dixit, & nigris ſupercilijs annuit Saturnius.

ᾖ tertia perſona ſubiunctiui, ἀπὸ τοῦ εἰμί, ut ἐὰν ὦ, ᾖς, ᾖ.

ἡ articulus præpoſitiuus. Ἰλιάδος ε.

Ἡ μὲν ἄρ ὣς εἰποῦσ᾽ ἀπέβη γλαυκῶπις ἀθήνη.

Nempe ſic fata abſceſſit ceſia Pallas.

ἣ articulus ſubiunctiuus. Ἰλιάδος α.

Ἣ μυρί᾽ ἀχαιοῖς ἄλγ᾽ ἔθηκε.

Quæ infinitos dolores Achiuis dedit.

ἣ pronomen relatiuum ἀντὶ τοῦ αὕτη. Ὀδυσ. ζ.

Αἳ δ᾽ εὖ μὲν τρώχων, ἠδ᾽ εὖ μάλα ἠνιόχευον.

Hæc bene quidem currebant, ipſa uerò bene ualde equos regebat.

H̔́ pronomen poſſeſſiuum tertiæ perſonæ fœminini generis. ut ὅς, ἥ, ὅν, ſuus, ſua, ſuum.

ᾗ datiuus caſus articuli ſubiunctiui. ut ἥ, ἧς, ᾗ. quæ, cuius, cui.

ᾗ datiuus caſus pronominis poſſeſſiui tertiæ perſonæ. ut ἥ, ἧς, ᾗ.

ἦ aduerbium affirmandi, ἀντὶ τοῦ ὄντως. Ιλιαδ. α.

Ἦ γὰρ ἂν ἀτρείδη, νῦν ὕστατα λωβήσαιο.

Nempe enim Atride nunc ultimo contumelias diceres.

ᾗ aduerbium, ἀντὶ τοῦ ὡς. ut ᾗ θέμις ἐστὶν, ὡς θέμις ἐστίν. ut fas eſt. Vel pro qua hoc eſt, quà uia, qua ratione.

ᾗ aduerbium ſimilitudinis, ἀντὶ τοῦ καθὸ, quemadmodũ.

ᾗ aduerbium loci, ἀντὶ τοῦ ὅπου. Ιλιαδος υ.

Ἄντηγ᾽ ὑπὸ πρώτην. ᾗ λεπτότατος θέε χαλκός.

Id eſt, curaturam ſub primam, ubi tenuiſſimũ currebat æs.

ᾗ aduerbium loci, ἀντὶ τοῦ ὅπῃ. Ησίοδος ἐν ἔργοις.

Τῇ δ᾽ ἕς, ᾗ σ᾽ ἂν ἐγώπερ ἄγω.

Id eſt, eò autem ibis, quò te ego nempe ago.

ἧχι aduerbium loci, ἀντὶ τοῦ ὅπου, ubi.

ἢ σύνδεσμος διαζευκτικός, id eſt, coniunctio diſiunctiua. uel perſonarum. Ιλιαδος α.

Εἷς δέ τις ἀρχὸς ἀνὴρ βουληφόρος ἔστω, ἢ αἴας.

Ἢ ἰδομενεὺς, ἢ δῖος ὀδυσσεύς.

Id eſt, unus autem uir conſiliarius eſto, uel Aiax, uel Idomeneus, uel diuus Vlyſſes. Vel rerum. ut ἢ νύξ, ἢ ἡμέρα, uel nox, uel dies. ἢ ζωὴ, ἢ θάνατος, uel uita, uel mors.

ἢ ὑποδιαζευκτικὸς ἀδιορίστως, ἔτ᾽ οὖν ἀδιακρίτως. id eſt, ſubdiſiunctiua indeterminatè, ſiue indiſcretè. ut δός μοι χρυσὸν, ἢ ἄργυρον, da mihi aurum, aut argentum. Ιλιαδ. ρ.

Τῶν μὲν γὰρ πάντων βέλε᾽ ἅπτεται ὅστις ἀφείη.

Ἢ κακὸς, ἢ ἀγαθός.

Id eſt, Omnium enim ſagittæ attingunt quicunq; mittat, ſiue ignauus ſiue fortis.

ἢ διασαφητικός. id eſt, explanatiua, quæ & ἀναιρετικὸς à Theodoro dicitur, hoc eſt diſſertiua, ſiue electiua, eſt quando è duobus præpoſitis unum tollit. ut

Nonnunquàm tamen apud Homerum ſignificat τὸ μέσον. Ιλιάδος κ. Διά τε ἔντεα κὴ μέλαν αἷμα.
Perq́ arma & atrum ſanguinem.

Μετὰ. Μετὰ genitiuo & adcuſatiuo iungitur. Genitiuo, quum ἕνωσιν, id eſt, unionem ſignificat. ut ἡδὺς μετὰ φίλων βίος. Suauis cum amicis uita. Adcuſatiuo uerò cum ὕστερον ſignificat, id eſt, poſt. ut μετὰ τὴν ἑορτήν, Poſt feſtum. Πλάτων μετὰ Σωκράτην, Plato poſt Socratem. Illud uerò Homeri, Μετὰ τριτάτοισιν ἄνασσε.
cum tertijs. id eſt, cum hominibus tertiæ ætatis imperauit. κὴ μετὰ τοῖσιν ἔβη. ἀντὶ τοῦ σὺν τούτοις, poëticum eſt.

Παρά. Παρὰ genitiuo, & datiuo, & adcuſatiuo iungitur. Genitiuo, quum ἀπὸ προσώπου κίνησιν ſignificat. id eſt, motum à perſona. παρὰ θεοῦ τ' ἀγαθά, à deo bona. Ἀπὸ enim præpoſitio, & ἐκ, maximè ſunt motui de loco familiares: παρὰ uerò & πρὸς, motui à perſona. Datiuo autem iungitur cum στάσιν κὴ ἐγγὺς. hoc eſt, ſtatum & propè ſignificat. Παρ' ἐμοὶ διατρίβει, Apud me moratur. Adcuſatiuo uerò, quū κίνησιν ἐπί τι, hoc eſt, motum ad aliquid ſignificat. Παρά σε ἔρχομαι, Ad te uenio. Vel quum ſignificat τὸ διά τί, propter aliquid. ut παρὰ τὸ ἀδικεῖν ἡ τιμωρία, quia iniuria fit, ultio. ſupple eſt. Vel τὸ ἔξω σκοποῦ, ἢ ἐπαγγελίας. hoc eſt, extra conſyderationem ſiue denunciationē. ut παρὰ γνώμην συμβαίνει. Præter opinionem contingit.

Αντί. Αντὶ genitiuo iungitur ſemper. ἀντὶ πολλῶν χρημάτων, pro multis pecunijs. Significat enim ἀμοιβήν, & καταλλαγήν, hoc eſt, uiciſſitudinem & permutationem. ut ἐκεῖνος, ἀντὶ ἐκείνου, Ille, pro illo. Αντὶ ἵππου χρυσός, Pro equo aurum.

Αντίθεον. In compoſitione uerò interdum τὸ ἴσον ſignificat. ut ἀντίθεον πολύφημον. Dijs parem Polyphemum. Interdum uerò τὸ ἐναντίον. ut ἀντίθεον δόγμα, contrarium deo decretum, ſiue placitum.

Επί. Επὶ genitiuo, datiuo, & adcuſatiuo iungitur. Genitiuo, quidem quum ſignificat χρόνον. ut
Επὶ ἄρχοντος ἀθήνησι πυθοδώρου. Imperante Athenis Pythodoro. Vel τὸ περί τι κὴ ἔν τινι, Circa aliquid & in aliquo. ut ἐπὶ πολλῶν μάθοι τις ἂν τὰ λεγόμενα, circa multa, uel in multis diſceret aliquis quæ dicuntur. Siue ſignificat τὸ ἐπάνω. ut

τετράποδα

τετράποδα ἐπὶ γῆς, quadrupedes ſuper terram. Accuſatiuo cum κίνησιν ſignificat ἀττικῶς. ut ἐπὶ τὴν ἀττικὴν ἐπορεύετο, in agrum Atticum proficiſcebatur. Datiuo uerò iungitur cum αἰτίαν, id eſt, cauſam ſignificat. ἐπὶ ἀγαθῷ πάντα ἐποίει, propter bonum omnia faciebat. Siue δύναμιν, καὶ αὐτεξούσιον, id eſt poteſtatem & arbitrium. ut ἐπὶ τῷ βασιλεῖ τὰ τῶν ὑπηκόων, in poteſtate, ſiue arbitrio regis omnia ſubditorum. Siue τὸ ὕστερον. ut ἐπὶ τούτοις πολλὰ ἕτερα διεξίει, poſt hæc multa alia narrabat. Siue ſignificat τὸ ἐπάνω. ut ἐπὶ κρηπῖδι ὁ τοῖχος ἕστηκεν ἰσχυρᾷ, ſuper fundamento murus ſtetit forti. Vel cum ἐπιβουλὴν, id eſt, inſidias ſignificat. ἐπὶ τῷ δήμῳ, contra populum. Accuſatiuo uerò iungitur, cum κίνησιν ſignificat. ut ἐπὶ τὴν ἀγοράν, in forum.

Vide Theodorum in 4.

Περί.

Περί uerò genitiuo, & datiuo & accuſatiuo iungitur. Genitiuo cum αἰτίαν, id eſt cauſam ſignificat. ut μάχομαι περὶ σοῦ, pugno pro te. Datiuo autem iuncta idem propemodum ſignificat ποιητικῶς. ut δέδοικα περὶ ξανθῷ μενελάῳ, timui flauo Menelao. Ponitur etiam ἀντὶ τοῦ ἐν προθέσεως ποιητικῶς. ut

Αἶψά τοι αἷμα κελαινὸν ἐρωήσει περὶ δουρί.

Statim tibi ſanguis ater fluet in haſta. Etiam ἀντὶ τοῦ κύκλῳ ποιητικῶς. ut περὶ πύργῳ, circa turrim. Accuſatiuo uerò iungitur cum ſignificat τὸ κύκλῳ, ſiue σύστασιν. ut περὶ τὸν βωμὸν ἔστησαν, circa aram ſteterunt. περὶ τὴν πόλιν στράτευμα, circa urbem exercitus. Interdum autem ſignificat τὸ ἐγγύς. ut περίπου τὴν ἀλεξάνδρειαν, propè Alexandriam. In compoſitione uerò ſignificat τὸ κύκλῳ. ut περιφορά, circunferentia. περιδρομή, circuitio. περιδινεῖν, circumuoluere. περιστρέφειν, circunuertere. Significat etiam τὸ κρεῖττον, hoc eſt, præſtantius. ut ἀχιλλεύς περιεγένετο τοῦ ἕκτορος, id eſt, Achilles præſtantior fuit Hectore. Dicitur quoque περίειμι τούτων βουλῇ ποιητικῶς, καὶ περίειμι νοῦν, καὶ περίειμι μάχεσθαι, hoc eſt, antecello his cōſilio, mente, & pugna. Ιλιαδ. α.

περιφορά. περιδρομή. περιστρέφειν. περιδινεῖν. περίειμι.

Ὃς περὶ μὲν νόον ἐστὶ βροτῶν.

Καὶ Ιλιαδος α.

Ὃς περὶ μὲν βουλῇ δαναῶν, πέρι δ' ἐστὶ μάχεσθαι.

Etiam περιουσίαν, καὶ πλῆθος ſignificat. ut περὶ ἔσιμοι πλοῦτος, hoc eſt, opulentia, ſiue copiæ ſunt mihi.

Ἀμφί. Ἀμφὶ uerò eandem habet ſignificationem & uim, quam
Περί. περί. Nam poëtę ſępenumero ambas ſimul ponũt. Ἰλιάδ. θ.
Ἕκτωρ δ' ἀμφιπεριστρώφα καλλίτριχας ἵππους.
Id eſt, circunuertebat. περὶ tamen frequentiori eſt in uſu.
Ἀπό. Ἀπὸ genitiuo ſemper iungitur, & motum de loco ſignificat. ut ἀπὸ τῆς πόλεως, ex urbe. ἀπὸ τοῦ δικαίου, à iuſto. In compoſitione uerò ἄρνησιν, καὶ στέρησιν, ἢ πλείονα ἔμφασιν, hoc eſt, negationem, priuationem, uel maiorem emphaſim ſignificat. ἄρνησιν ut ἀπόφημι, ἀπαγορεύω. στέρησιν, ἀπέμαθον, ἀποδιδάσκω. πλείονα ἔμφασιν, ἀποχαρίζομαι, ἀπεργάζομαι, efficio.

ἀπόφημι. ἀπέμαθον ἀπεργάζομαι.

ὑπό. Ὑπὸ genitiuo, datiuo, & accuſatiuo iungitur. Genitiuo quidem cum αἴτιον, id eſt, cauſam ſignificat. ut ὑπὸ νόσου οὐ περιπατεῖ, ob morbum non ambulat. Vel cum ὑποκάτω ſignificat. ut ὑφ' ἱματος κρύπτοντα τὴν χεῖρα, ſub ueſte occultantem manum. Datiuo quoq; & accuſatiuo iuncta idem ſignificat. ut ὑπὸ δένδρῳ, καὶ ὑπὸ δένδρον κάθημαι, ſub arbore ſedeo. Significat etiam cum accuſatiuo aliquem ſub aliquo eſſe καθ' ὑποταγήν, id eſt, per ſubiectionem. ut ὁ στρατιώτης ὑπὸ τὸν στρατηγόν. In compoſitione uerò, nunc clam ſignificat. ut ὑφείλετο, ſurripuit. nunc uerò diminutionem. ut ὑποβέβηκε. nunc autem mediocritatem. ut ὑπόχρυσον, τὸ μετρίως χρυσοῦν. nunc uerò nihil plus quàm ſimplex dictio ſignificat. ut ὑπέδειξεν, ὑπέφηνεν, oſtendit.

ὑφείλετο. ὑποβέβηκε. ὑπόχρυσον. ὑπέδειξεν.

ὑπέρ. Ὑπὲρ genitiuo, & accuſatiuo iungitur. Genitiuo, cum auxilium ſignificat. ut ὑπὲρ κτησιφῶντος ὁ λόγος, pro Cteſiphonte oratio. Etiam cum cauſam ſignificat. ut ὑπὲρ ὧν εἶπον πάλιν ἐρῶ, de quibus locutus ſum iterum loquar. Etiam τὸ ἐπάνω. ut ὑπὲρ καπνοῦ τὸ πηδάλιον. ſupra fumum gubernaculum. Accuſatiuo uerò cum τὸ πλέον, καὶ ἐπέκεινα ſignificat, hoc eſt plus, & ultra. ut ὑπὲρ ἄνθρωπον φρονεῖ, ſupra hominem ſapit. ὑπὲρ τὴν θρᾴκην ἡ μακεδονία, ultra Thraciam Macedonia. In compoſitione uerò eadem habet ſignificata. ut ὑπέρμαχος, ὑπερήνωρ, ὑπερακοντίζω, & ſimlia.

ὑπέρμαχος.

Annotatio de præpoſitionib. compoſitis.

Præpoſitiones cum uerbis compoſitæ propriam etiam ſeruantes ſignificationem, omnes (ut ſimpliciter dicam) ſuum exigunt caſum. κατηγορῶ σου, accuſo te. ἀφίσημί σου, abſiſto ſiue deficio à te. ὑπερέχω σου, antecello tibi. παραινῶ σοι moneo

moneo te. Præterquàm poſſeſſiua, & acquiſitiua. ἐμφο-ροῦμαι, ἐντρύφω. καὶ παραπολαύω σου, fruor te. & περιτίθημι σοι, circunpono tibi. Tamen ἡ κατὰ compoſita etiam intendit eodem caſu. κατεσθίει πάντα, peredit omnia. κατεῖπε μοι, enarrauit mihi. Et hæc tamen, & ſi quid aliud compoſitum ſic proferretur, nihil prohiberet deſtitui à proprietate præpoſitiua. Dicitur ergo κατειπεῖν ἑτέρου, id eſt, contra alterũ dicere. & κατεσθίειν, hoc eſt, exedere. καὶ καθορᾶν intueri. Vocetur autem hoc præpoſitiuum, illud uerò uerbale.

ΠΕΡΙ ΕΠΙΡΡΗΜΑΤΟΣ.

Ἐπίῤῥημά ἐστι μέρος λόγου ἄκλιτον, κατὰ ῥήματος λεγόμενον, ἢ ἐπιλεγόμενον ῥήματι. id eſt, Aduerbium eſt pars orationis indeclinabilis, quod de uerbo dicitur, aut uerbo additur. Cui accidunt εἶδος, καὶ σχῆμα, hoc eſt, ſpecies & figura. Species duæ. Primitiua, ut νῦν. Deriuatiua, ut νυνί. Figuræ duæ. Simplex, ut πάλαι. Compoſita. ut πρόπαλαι. De quibus in primo tractatu ſatis dictum eſt. Nunc uerò de aduerbiorum localium habitudinibus extat dicere, quæ græce σχέσεις appellantur. Sunt autem tres. ἐν τόπῳ, ἐκ τόπου, εἰς τόπον. οἷον οἴκοι, οἴκοθεν, οἴκαδε. id eſt, in loco, de loco, ad locum. ut domi, domo, domum. Et quæ ἐν τόπῳ ſunt in θι. deſinunt. ut οὐρανόθι, ἐν οὐρανῷ, in cælo. Quæ autem ἐκ τόπου in θεν. ut οὐρανόθεν, ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, è cælo. Quæ uerò εἰς τόπον in δε. καὶ σε. ut οὐρανόνδε, καὶ οὐρανόσε, εἰς τὸν οὐρανὸν, in cælum. Similiter ἀγρόθι, in agro. ἀγρόθεν, ex agro. ἀγρόνδε καὶ ἀγρόσε, in agrum. πάντοθι, ubique. πάντοθεν, undiq;. πάντοσε, ad omnem locum. ἄλλοθι, alibi. ἄλλοθεν, aliunde. ἄλλοσε, aliò. ἰλιόθι, in Ilio. ἰλιόθεν, ex Ilio. ἰλιόσε καὶ ἰλιόνδε, ad Ilion. Item ἑκασταχῆ καὶ ἑκασταχοῦ, in ſingulis partibus. ἑκασταχόθεν, à ſingulis partibus. ἑκασταχόσε, ad ſingulas parteis. πανταχοῦ, ubique. πανταχόθεν, undiq;. πανταχόσε, ad omnem locum. Omnia uerò aduerbia in θεν. habentia in penultima ο. paruum, deriuantur à nominibus. ut ἀγρός, ἀγρόθεν. οὐρανός, οὐρανόθεν. Et hęc quæ de loco ſunt, ablatiui

Aduerbium.

Aduerbio accidentia.

Aduerbia loci.

θι.

θεν.

δε.

σε.

Annot. οθεν.

caſus erant apud antiquos, quem ſuperfluum, & nihil plus quàm genitiuum ſignificantem ſuſtulerunt iuniores, qui etiam cum præpoſitione conſtruebatur, ut oſtendit τὸ δὲ οὐρανόθεν, & ἐξ ἀγρόθεν. Sunt uerò pauca quædam, quæ ſcribuntur per ω. magnum. ut ἀμφοτέρωθι, in utraq; parte. ἀμφοτέρωθεν, ex ambabus partibus. ἀμφοτέρωσε, ad ambas parteis. ἑκατέρωθι, utrobiq;. ἑκατέρωθεν, utriq;. ἑκατέρωσε, utroq;. ἑτέρωθι, in altera parte. ἑτέρωθεν, ex altera parte. ἑτέρωσε, ad alteram partem. Quæ autem non habent in penultima ο. in σι. deſinunt in loco. in ζε. uerò ad locum. ἀθήνησι, ἐν ἀθήναις, Athenis. ἀθήνηθεν, δὲ ἀθηνῶν, Athenis. ἀθήναζε, εἰς ἀθήνας, Athenas. θήβησι, Thebis. θήβηθεν, Thebis. θήβαζε. Thebas. ἐγγύθι, propè. τὸ δὲ ἐγγύθεν, de propinquo loco. Præterea in ω. deſinentia duas habent habitudines: in loco, & ad locum. ut ἄνω, ſuperius & ſupra. κάτω, inferius & infra. ἔξω, foris & foras. ut ἔξω διατρίβει, foris moratur. ἐξῆλθεν ἔξω, exiuit foras. ἔσω, intrò, & intus, ut Sophocles ἐν τραχινίαις.

ἐξ οὐρανόθεν. — θεν. ωθεν. — σι. σε. — Aduerbia in ω.

Γυναῖκες αἵτ' ἔσω στέγης.

Et Εὐριπίδης.

Καὶ τὸν γέροντα, τήντ' ἔσω γραῖαν.

ἀντὶ τοῦ ἔνδον. πόῤῥω, procul ſum & eò. ἄνωθεν uerò, ſupernè. ἔξοθεν, deforis, de loco ſunt. ἵνα autem πῆ, ποῦ, οὗ, ὅπου, omnia ſunt in loco, & ſignificant ubi. ποῖ uerò ad locum. ut ποῖ πορεύῃ, quò uadis. Et dicuntur quæ ſunt in loco, ἐπὶ στάσεως. quæ uerò ad locum, ἐπὶ κινήσεως, hoc eſt, in ſtatu, & motu. τὸ δὲ ἐκτός, id eſt foris, ἐπὶ στάσεως eſt. raro etiam ἐπὶ κινήσεως. εἴσω uerò ἐπὶ στάσεως καὶ ἐπὶ κινήσεως. τὸ δὲ ἐντός καὶ ἔνδον ſemper ἐπὶ στάσεως. ἐνταῦθα, hic. ἐντεῦθεν, hinc. ἐνθάδε, huc. ἐνθένδε, hinc. δεῦρο, huc. τῇδε, hic. ὧδε, huc. Omnia hæc ſignificant locum, ubi eſt qui loquitur. αὐτόθι uerò, iſtic. αὐτόθεν, iſtinc. αὐτοῦ iſtuc, ſignificat locum apud eum qui audit. quod ſi ἐνταῦθα & huiuſmodi alium inueniuntur ſignificantia locum, quàm qui eſt apud eum qui audit, tunc id fit cum & locus manifeſtus eſt, & perſona ad quã fit ſermo. Thucydides. ἕως ἀφίκοντο εἰς ῥήγιον, donec peruenerunt ad regium. καὶ ἐνταῦθα ἠθροίζοντο, & ibi congregabantur. rariſſimè tamen inuenitur non prædicto loco. Eſt

ἄνωθεν. — Localium differentia. — αὐτόθι. αὐτόθεν. αὐτοῦ. ἐνταῦθα.

ἐνταῦθα

ἐνθαῦθα & ἀντὶ τοῦ τότε, & εἰς τοῦτο. hoc eſt, pro tunc, & hactenus. ut ἐνταῦθα τύχης, καὶ ἐς δεῦρο τύχης. id eſt, hucuſque fortuna eſt. Hinc illud:

Hac Troiana tenus fuerit fortuna ſequuta.

Ἐκεῖ, illic. Ἐκεῖσε, illuc. καὶ ἐκεῖθεν, illinc.

Inueniuntur etiam ſignificare locum apud eum ad quem ſermo dirigitur. Et eſt notandum, magis adprobatos ἐπὶ στάσεως ponere τὸ ἐκεῖ. ut ἐκεῖ τυγχάνω, Illic ſum. Ἐκεῖ εὑρίσκομαι, Illic inuenior. Ἐκεῖσε uerò ἐπὶ κινήσεως. ut ἐκεῖσε ἀπέρχομαι, Illuc diſcedo. Et eſt ἐκεῖ ἀναφορικόν, id eſt, relatiuum: cuius ἀνταποδοτικόν, id eſt, redditiuum eſt ἔνθα. ut ποῦ ἐστὶν ὁ δεῖνα: ἐκεῖ ἔνθα ὁ δεῖνα, Vbi eſt quidam, illic ubi quidam. Adnotatio de ἐκεῖ.

Ὅπου, καὶ ὅπῃ, διὰ τοῦ η. in loco. Ὅποι uerò per οι. ad locum. ποῖ.
ποῦ ἐπὶ στάσεως. Ποῖ per οι. ἐπὶ κινήσεως. ὡς τό, Ποῖ ἔβη Ἀνδρομάχη, Quò iuit Andromacha? Πῇ ἐπὶ στάσεως καὶ κινήσεως, ut apud Euripidem, πᾷ βῶ, πᾷ στῶ, Quò eam, ubi ſtem. πῇ.

Πόθεν, ex quo loco, & ex qua cauſa. Et πόθεν dubitatiuum eſt, ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς, id eſt, minimè. ὡς μὲν ἄξια πόθεν. ut quidem digna non. πόθεν.

Τὸ ποῦ, eſt locale & interrogatiuũ. & ἀντὶ τοῦ ἴσως, & abũdat.

Πῶς, ſimpliciter interrogatiuum eſt. ut, πῶς ἔχεις, Vt uales? Et ἔμφασιν, id eſt, oſtenſionem ſignificat intenſionis. ut, Ἐγὼ δὲ τοῦτο τοῦ τρόπου πῶς εἰμὶ ἀεί, Ego hoc modo ualde ſemper ſum. καὶ πὼς ἀντὶ τοῦ κατά τινα τρόπον, quoquo modo encliticum eſt. ut apud Ariſtidem πῶς.

Δοκῶν γε δή πως εἰς Ἕλληνας τελεῖν,

id eſt, qui uideatur quoquo modo inter Græcos adnumerari poſſe.

Etiã localia aduerbia ἑξαχῶς, id eſt, ſex modis capiunt. ἄνω, ſupra. κάτω. infra. ἔμπροσθεν, antè. ὄπισθεν, retrò. δεξιά, ad dextram. ἀριστερά, ad ſiniſtram. Quoniam & qui in nobis eſt motus, ſex modis accipitur. Localia quot modis accepta.

idem uerbum ſeruari neceſſe eſt. ut καὶ γράφω, καὶ γράφοιμι. καὶ ἔλεγες, καὶ λέγε. Eodem uerò exiſtente modo, diuerſa po nuntur & uerba, καὶ περιπατῶ, καὶ διαλέγομαι. & caſus etiam eoſdem tam copulatiue quàm diſiunctiue requirunt, & præcedentes & in medio poſitæ, cum ad id uerbum refe-rantur. ut καὶ ἐγὼ καὶ σὺ γράφομεν. ἢ ἐμοῦ ἢ σοῦ φείδεται, uel mihi, uel tibi parcit. μὲν uerò coniunctio, dictionis qui-dem nuſquàm inchoatiua eſt, ſed orationis, δὲ autem ſub-iunctiua exiſtens, & orationis & dictionis conſecutiua eſt τοῦ μὲν. ut μὲν. δέ.

Ἄλλοι μὲν ῥα θεοὶ εὗδον.
Παννύχιοι, δία δ᾽ οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος. Ιλιάδος β.

Exiſtit autem eadem etiam tranſitiua, cum per ipſam tran ſitionem circa ſenſum & narrationem fiat. ἀτὰρ uerò & αὐ-τὰρ inchoatiuæ ſunt, quamuis δὲ æquiualeant. Ιλιαδ.α. ἀτάρ. αὐτάρ.

Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος, καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο.

Et Ιλιάδος κ.

Ἀτὰρ κατακείομεν αὐτούς τυτθὸν ἀπὸ προ νεῶν.

Ἀλλὰ uerò ſubiunctiua eſt. Ιλιάδος ε. ἀλλά.

Τυδεύς τοι μικρὸς μὲν ἔην δέμας, ἀλλὰ μαχητής.

Quare & hæc erit conſecutiua τοῦ μὲν. Coniunctiones ue-rò ἠμὲν & ἠδὲ inchoatiuæ ſunt. ſed ἠμὲν orationis & dictio-nis. ἠδὲ uerò dictionis tantum, & coniunctionem ἠμὲν ſub-ſequitur. Ιλιάδος ε. ἠμέν. ἠδέ.

Ὄφρα εὖ γινώσκῃς ἠμὲν θεὸν, ἠδὲ καὶ ἄνδρα.

Sed hæ quidem poëticæ ſunt coniunctiones, qualis etiam eſt coniunctio ἤτοι, inchoatiua orationis & ipſa exiſtens. ἤτοι.

Οδυσσείας β. Ἤτοι ὅ γ᾽ ὡς εἰπὼν κατ᾽ ἄρ᾽ ἕζετο.

Διαζευκτικοί.

Οἱ δὲ διαζευκτικοὶ, hoc eſt diſiunctiuæ, diſiuncta compo nunt, & aut rem à re, aut perſonam à perſona ſegregan-tes, locutionem annectunt. Ιλιάδος ο. Diſiunctiuæ.

Αἰδὼς ἀργεῖοι Νῦν ἄρκιον, ἢ ἀπολέσθαι ἠὲ σαωθῆναι. ἤ.

Et Ιλιάδος α. ἠέ.

Εἰ δέ τις ἀρχὸς ἀνὴρ βουληφόρος ἔστω. ἤτοι.

Ἢ αἴας, ἢ ἰδομενεύς, ἢ δῖος ὀδυσσεύς. ἤτοι enim æquiualens τῷ ἢ præpoſitiua eſt τοῦ ἢ. ἤτοι ἀγαθὸν, ἢ φαῦλον. Aequiualens uerò

τῷ μὲν

τῷ μὲν inchoatiua ſit orationis, ſed apud poëtas ut dictum eſt, ἤτοι δ γ' ὡς ἐπῶν. ἢ igitur diſtinguens indefinitè, non abſque altera ἢ uel exiſtente, uel intellecta dicitur. Determinatiuè autem, ſiue declaratiuè ſola ponitur. Ιλιαδ. α.

Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι, ἢ ἀπολέσθαι,

ſignificat enim καὶ οὐκ ἀπολέσθαι, hoc eſt, et non perire. Vnde fortè & ἀναιρετικός, id eſt electiua, ſiue diſertiua magis propriè adpellari poteſt, ſicut apud nos quàm, cõiunctio electiua. ut diues uolo eſſe quàm pauper. hoc eſt et nõ pauper. μοναδικῶς δὲ, id eſt ſola & per ſe ἢ conſtruitur, quum ſit dubitatiua. Ιλιάδος β.

Η ἔτι καὶ χρυσοῦ ἐπιδεύεαι, ὅν κέ τις οἴσει,

Τρώων ἱπποδάμων. id eſt, an etiam & auro indiges &c. Siue ſolutiua cum dubitatione. Ιλιά. ι.

Τί δὲ λαὸν ἀνήγαγεν ἐνθάδ' ἀγείρας ἀτρείδης,

ἢ οὐχ ἑλένης ἕνεκ' ἠϋκόμοιο.

ἦ. Illud uerò ἦ μάλα δὴ τέθνηκε μενοίτιος ἄλκιμος υἱός. Ιλιά. σ. & ſimilia, aduerbialem conſtructionem habent affirmatiuorum, quemadmodum, τὸ, ἦ θέμις aduerbiorum ſimilitudinis.

Συναπτικοί.

Continuatiuæ. Οἱ δὲ Συναπτικοί, id eſt, continuatiuæ ſunt, quæ exiſtentiã quidem minimè, ſed conſequentiam quandam & ordinẽ ſignificantes, copulant quidem ſenſus imperfectos.

Conſtruũtur autem & ſecundum rectum, id eſt recto ordine, & ſecundum oppoſitum ſiue conuerſum, id eſt oppoſito ordine. Aut enim præcedunt, aut inferuntur, & præcedentibus quidem ſecundum rectumconſtruũtur. Ιλιά. α.

ὄφρα. Εἴπερ γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ,

Αλλά γε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον ὄφρα τελέσσῃ.

Illatis uerò, ſecundum oppoſitum ſiue conuerſum conſtruuntur. Ιλιάδος α.

ἦ κεν γηθήσαι Πρίαμος πριάμοιό τε παῖδες,

εἰ. Αλλοι τε Τρῶες εἰ σφῶιν τάδε πάντα πυθοίατο μαρναμένοιιν.

Etiam cum ſubiunctiuo hanc coniunctionem εἰ conſtruere aliquando contingit, præſertim ſi unà cum καὶ capiatur, & omnino cum reliquis coniunctionibus, & cum optatiuo

ptatiuo & indicatiuo, pro ut conſequentia eſt, aut confeſſi-
onis ſiue certitudinis, aut ambiguitatis. Videtur enim in
confeſſis quidem indicatiuum & ſubiunctiuum exigi. In
ambiguis uerò optatiuum, quapropter & potentialem ἄν.
ad huiuſmodi magis propriè redderemus. ut
Εἰ ἡδονὴ τ' ἀγαθὸν εἴη, ταύτῃ ἂν ὁρίζοιτο ἡ εὐδαιμονία. ἄν.
Hoc eſt, ſi uoluptas eſſet ipſum bonum, hoc pacto diffini-
ri poſſet felicitas. Verum non ſemper ea ſic utimur. De
præterita uerò re indicatiuo ſemper iungitur. ut εἰ ἦν, ſi e-
rat, hoc eſt, ſi eſſet, εἰ καὶ ἦν, & ſi erat.

Παρασυναπτικοί.

Similiter autem & παρασυναπτικοί, id eſt, ſubcontinua- Vt ἐπεί.
tiuæ conſtruuntur, niſi quod hæ & exiſtentiam cum ordi-
ne ſignificant.

Αἰτιολογικοί.

Οἱ δὲ αἰτιολογικοὶ, hoc eſt, cauſales uerò, & præpoſiti- Cauſales.
uæ ſunt dictionum, excepto γὰρ, & ſecundum rectum & ſe- γάρ.
cundum conuerſum conſtruuntur, & aliquæ iſtarum ſub-
iunctiua uerba faciunt. ut ἐὰν μάθω ἵνα διδάξω, ſi didicero
ut doceam. Et aduerbialiter. ut ἐπειδὰν διδάξω, poſtquàm
docuero, ἢ ὅταν διδάξω, uel quando docuero. Verum
coniunctio ἵνα, & quæ huic æquiualent, etiam cum opta- ἵνα.
tiuo conſtruuntur, ſi de præterito ſermo habeatur. ut ἀφί-
κετο ἵνα θεῷτο, uenit ut ſpectaret. Et cum præterito im-
perfecto modi indicatiui, ubi de præterito aliquid cenſe-
mus eſſe, uel non eſſe. ut ἐχρῆν αὐτὸν λαβεῖν συγγραφὴν ἵν'
εἶχεν ἀπαιτεῖν κατὰ νόμους, id eſt, oportebat eum accipere
ſyngraphum, ut poſſet exigere ſecundum legeis. Hæc
autem coniunctio ὅπως, ἀντὶ τοῦ πῶς, hortatiuè cum futuro ὅπως.
indicatiui conſtruitur. ut σκοπεῖτε δὲ τοῦτο, ὅπως μὴ λόγους ἐροῦ-
σιν, hoc eſt, cogitate autem id, ut non ſermones dicent, pro
dicant. alioqui omni tempore congruit. Cum indicati-
uo autem coniunctio ὅτι, & quæ huic æquiualent. ut ὅτι ὅτι.
οὐδεὶς μισθὸς, οὐδὲ τέχνη, quia nulla merces neque ars. Con
iunctio autẽ ἐφ' ᾧ, & indicatiuo & infinitiuo iungitur. cum
indicatiuo præterito, & futuro. ut ἐφ' ᾧ ἔγραψεν, ea ratio- ἐφ' ᾧ.

ne qua ſcripſit. ἐφ' ᾧ κομιοῦνται, ea ratione ut accipiat. Cum
ἕνεκα. infinitiuo ἐφ' ᾧ μεμνῆσθαι, ea ratione ut recordetur. ἕνεκα uero genitiuo conſtruitur. Illud uero Homeri Ἰλιάδ. α.
Οὕνεκα τὸν χρύσην ἠτίμασ' ἀρητῆρα.
γάρ. Ionicum eſt. γάρ uero omnibus orationis partibus ſubiungitur, & nuſquàm inchoatiua eſt. ἢ γάρ, οὐδὲ γάρ.

Ἐναντιωματικοί.

Aduerſatiuæ. Οἱ δὲ λεγόμενοι ἐναντιωματικοί, hoc eſt, Quæ autem aduerſatiuæ dicuntur, & præponuntur dictionibus, & ſubiunguntur. orationi tamen præponi nuſquàm contingit.
ὅμως. ut ἔκαμον παραινῶν, ἀλλ' ὅμως παραινέσομαι ἔτι, feſſus ſum admonendo, at tamen admonebo adhuc. καίτοι σπεύδων, ὅμως οὐκ ἴσχον καταλαβεῖν. id eſt, quanquàm feſtinas, tamen
Rationales. non potui aſſequi. Συλλογιστικοί. Τῶν δὲ συλλογιστικῶν, hoc eſt, rationalium ſiue collectiuarum, uidelicet illationibus
ἀλλά. & concluſionibus accommodatarum, coniunctio ἀλλὰ ſi-
ἀλλαμήν. ue ἀλλαμὴν præpoſitiua eſt dictionis tantum. Reliquæ uero omnes & præponi & ſubiungi poſſunt. ut πᾶς ἄνθρω-
ἄρα. πος ζῶον. ἀλλαμὴν πᾶν ζῶον οὐσία. πᾶς ἄρα ἄνθρωπος οὐσία. Omnis homo animal, at omne animal ſubſtantia, omnis ergo homo ſubſtantia.

Ἀποῤῥηματικοί.

Dubitatiuæ. Οἱ δὲ ἀποῤῥηματικοί, hoc eſt, dubitatiuæ, dubitanti &
ἆρα. percontanti in uſu cedunt. ut ἆρ' οὖν ἀγαθὸν τὸ ἡδύ, nun-
οὖν. quid igitur uoluptas bonum. præcedunt autem orationes, niſi aliquid ſit per ὑπερβατόν, id eſt, quando aliqua dictio interponitur.

Παραπληρωματικοί.

Expletiuæ. Οἱ δὲ παραπληρωματικοί, hoc eſt, expletiuæ, nomen quidem habuerunt ab eo quòd locutionem ſenſusque expleant, aut metri aut ornatus gratia. Habent ſæpius etiam
γε. ſignificationem diuerſam. ut γε. diminutiua, δή. autem
δή. circunſcriptiua, & tranſitiua, & affirmatiua eſt. Sed ἄν
ἄν. potentialis & indefinita, omnes tamen alijs partibus orationis ſubiunguntur. Ἰλιάδος β.

Ἄλλοι

Αλλοι μὲν ῥα θεοί τε, καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσαὶ.
Εὗδον παννύχιοι. ἂν uerò ſubiunctiuo modo ſubiungitur indefinita exiſtens. ut ὅσα ἂν λέγῃς, ὅσα ἂν εἴπῃς. Sed potentialis, præſenti & futuro optatiui modi. ut οὐκ ἂν λέγοις, οὐκ ἂν λέξοις. ſiue præponatur, ſiue poſtponatur. Et cum indicatiuo. ut οὐκ ἂν ἐρεῖς, id eſt, non utique dices: ſed rarò id quidem. Præterito uerò Indicatiui ſæpius. ut οὐκ ἂν εἶπες, ἢ ἔλεγες, non utiq; dixiſſes aut diceres. Familiarius autem, etiam ſi quidem & ante uerbum, & poſt uerbum ἂν poſſit indifferenter locari, optatiuo iungitur. Si uerò non in utriſque locis, ſubiunctiuo ſolum. Et aſſumentes Infinitiuum ad congruam conſtructionem Indicatiui dicimus potentialiter ſecundum treis temporis differentias. ut λέγειν ἂν, εἰπεῖν ἂν, καὶ ἐρεῖν ἂν. Etiam participio. ut εἰπόντας ἂν, καὶ ἐροῦντας ἂν Similiter autem & in aliis, minimè uerò præteritum perfectū ἂν recipit.

F. VRBANI GRAMMATICARVM INSTITVTIONVM TRACT. SECVNDI FINIS.

DE SIGNIFICATIONE COLLECTIO ΤΩΝ ΗΝ. ΗΣ. Η. DICTIONUM EX DIVERSIS AUTORIBUS PER EUNDEM URBANUM.

ΗΝ. Ἦν ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχον, prima perſona præteriti perfecti, ἀπὸ τοῦ εἰμί, eram.

ἦν, ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχε, tertia perſona præteriti imperfecti eiuſdem uerbi, erat.

ἦν, ἤμην, prima perſona prȩteriti pluſquàmperfecti, fueram & fui.

ἦν ἐπίῤῥημα ἀγανακτήσεως, aduerbium indignationis.

ἢν ἀντὶ τοῦ ἐάν, ſi. ut ἤνπου ἀκούω. ſicubi audiam.

ἥν ἀντὶ τοῦ ἥντινα, articulus ſubiunctiuus, quam.

ἥν ἀντὶ τοῦ ταύτην, pronomen relatiuum, hanc.

ἥν ἀντὶ τοῦ ἑήν, pronomen poſſeſſiuum, ſuam.

ΗΣ. Ἦς ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχες, ſecunda perſona ἀπὸ τοῦ ἦν, eras.

ἦς ἀντὶ τοῦ ἦν, tertia perſona δωρικῶς, erat.

ᾖς ſecunda perſona Subiunctiui, ἀπὸ τοῦ εἰμί, ἐὰν ὦ, ᾖς. ᾖ, ſim, ſis, ſit.

ἧς ἀντὶ τοῦ ἧς τινος, gtūs caſus articuli ſubiunctiui, cuius.

ἧς ἀντὶ τοῦ ταύτης, genitiuus pronominis demonſtratiui, huius.

ἧς ἀντὶ τοῦ ἑῆς, genitiuus pronominis poſſeſſiui, ſuæ.

Η. Ἦ ἀντὶ τοῦ ἔφη, dixit, tertia perſona ſecundi aoriſti.

Ιλιάδ. α. Ἦ, καὶ κυανέῃσιν ἐπ᾽ ὀφρύσι νεῦσε κρονίων.

Dixit, & nigris ſupercilijs annuit Saturnius.

ᾖ tertia perſona ſubiunctiui, ἀπὸ τοῦ εἰμί, ut ἐὰν ὦ, ᾖς, ᾖ.

ἡ articulus præpoſitiuus. Ιλιαδος ε.

Ἡ μὲν ἄρ ὣς εἰποῦσ᾽ ἀπέβη γλαυκῶπις ἀθήνη.

Nempe ſic fata abſceſſit ceſia Pallas.

ἥ articulus ſubiunctiuus. Ιλιαδος α.

Ἣ μυρί᾽ ἀχαιοῖς ἄλγ᾽ ἔθηκε.

Quæ infinitos dolores Achiuis dedit.

ἥ pronomen relatiuum ἀντὶ τοῦ αὐτή. Οδυσ. ζ.

Αἳδ᾽ εὖ μὲν τρώχων, ἠδ᾽ εὖ μάλα ἡνιόχευεν.

Hæc bene quidem currebant, ipſa uerò bene ualde equos regebat.

H̓ pronomen poſſeſſiuum tertiæ perſonæ fœminini generis. ut ὅς, ἥ, ὅν, ſuus, ſua, ſuum.

ᾗ datiuus caſus articuli ſubiunctiui. ut ἥ, ἧς, ᾗ. quæ, cuius, cui.

ᾗ datiuus caſus pronominis poſſeſſiui tertiæ perſonæ. ut ἥ, ἧς, ᾗ.

ἦ aduerbium affirmandi, ἀντὶ τοῦ ὄντως. Ιλιαδ. α.

Ἠ γὰρ ἂν ἀτρείδη, νῦν ὕστατα λωβήσαιο.

Nempe enim Atride nunc ultimo contumelias diceres.

ᾗ aduerbium, ἀντὶ τοῦ ὡς. ut ᾗ θέμις ἐστὶν, ὡς θέμις ἐστὶν. ut fas eſt. Vel pro qua hoc eſt, quà uia, qua ratione.

ᾗ aduerbium ſimilitudinis, ἀντὶ τοῦ καθὼς, quemadmodũ.

ᾗ aduerbium loci, ἀντὶ τοῦ ὅπου. Ιλιαδος ν.

Ἀντυγ᾽ ὑπὸ πρώτην, ᾗ λεπτότατος θέε χαλκός.

Id eſt, curaturam ſub primam, ubi tenuiſſimũ currebat æs.

ᾗ aduerbium loci, ἀντὶ τοῦ ὅπῃ. Ησίοδος ἐν ἔργοις.

Τῇ δ᾽ ἴῃς, ᾗ σ᾽ ἄν ἐγώ περ ἄγω.

Id eſt, eò autem ibis, quò te ego nempe ago.

ἧχι aduerbium loci, ἀντὶ τοῦ ὅπου, ubi.

ἢ σύνδεσμος διαζευκτικός, id eſt, coniunctio diſiunctiua. uel perſonarum. Ιλιαδος α.

Εἷς δέ τις ἀρχὸς ἀνὴρ βουληφόρος ἔστω, ἢ αἴας.

Ἠ ἰδομενεύς, ἢ δῖος ὀδυσσεύς.

Id eſt, unus autem uir conſiliarius eſto, uel Aiax, uel Idomeneus, uel diuus Vlyſſes. Vel rerum. ut ἢ νὺξ, ἢ ἡμέρα, uel nox, uel dies. ἢ ζωὴ, ἢ θάνατος, uel uita, uel mors.

ἢ ὑποδιαζευκτικὸς ἀδιορίστως, ἤτ᾽ οὖν ἀδιακρίτως. id eſt, ſubdiſiunctiua indeterminatè, ſiue indiſcretè. ut δός μοι χρυσὸν, ἢ ἄργυρον, da mihi aurum, aut argentum. Ιλιαδ. ρ.

Τῶν μὲν γὰρ πάντων βέλε᾽ ἅπτεται ὅστις ἀφείῃ.

Η κακὸς, ἢ ἀγαθός.

Id eſt, Omnium enim ſagittæ attingunt quicunque mittat, ſiue ignauus ſiue fortis.

ἢ διασαφητικός. id eſt, explanatiua, quæ & ἀναιρετικὸς à Theodoro dicitur, hoc eſt diſſertiua, ſiue electiua, eſt quando è duobus præpoſitis unum tollit. ut

Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι, ἢ ἀπολέσθαι.

Hoc ſtatim aliter expoſuit ex Porphyrio

Σημαίνει καὶ οὐκ ἀπολέσθαι. id eſt, Volo ego populum ſaluum eſſe quàm perdi. hoc eſt, ſaluum eſſe, & nõ perdi. Quæ quidem coniunctio & περ ſyllabam admittit. ut πλουτεῖν θέλω, ἤπερ πένεσθαι, Diues malo eſſe quàm pauper. id eſt, & non pauper.

Alij exponunt pro ἀληθῶς, uel ἀκριβῶς.

ἢ ἀπορρηματικός, ἀντὶ τοῦ ἆρα, id eſt, dubitatiua, qua dubitantes & interrogantes utimur: & ſemper orationi præponitur, niſi aliquid impediat. & circunflectitur. Ἰλιάδος β.

ἦ ἔτι καὶ χρυσοῦ ἐπιδεύεαι, ὅν κέ τις οἴσει Τρώων ἱπποδάμων.

An etiam & auro indiges, quod aliquis feret Troianorum equidomitorum. Eſt etiam λυτικός τις ἀπορρηματικῶς, ſecundum Theodotum. hoc eſt, ſolutiua quædam cum dubitatione. Ἰλιάδος ι.

Τί δὲ λαὸν ἀνήγαγεν ἐνθάδ' ἀγείρας ἀτρείδης,
ἦ οὐχ' ἑλένης ἕνεκ' ἠϋκόμοιο.

Quid autem populum duxit huc congregans Atrides: an non Helenæ cauſa pulchricomæ? At ſecundum alios ἦ in hac ſignificatione dicitur σύνδεσμος βεβαιωτικὸς μεθ' ὑπερωτήσεως. hoc eſt, coniunctio adfirmatiua cum interrogatione: quæ quidem etiã ſine interrogatione inuenitur. Ἰλιά. σ.

ἦ μάλα δὴ τέθνηκε μενοιτίου ἄλκιμος υἱός. &
ἦ δὴ λοίγια ἔργα ἔσονται, & ſimilia.

Sed ut Theodoro placet, ἦ hoc modo ſumpta, aduerbialem conſtructionem habet adfirmatiuorum.

Ἢ ἀντὶ τοῦ ἄν, καὶ εἰ. Ἰλιάδος γ.

ἢ τοιόσδε ἐὼν ἐν ποντοπόροισι νέεσσι.

hoc eſt, Si talis exiſtens in nauibus per pontũ currentibus.
Et in eodem. ἢ καὶ γένει ὕστερος ἦεν.
Si & generatione poſterior eſſet.

ἢ ἀντὶ τοῦ καί, ut eſt apud Platonem. Μίνως ἢ περὶ νόμων. id eſt, Minos & de legibus. In qua ſignificatione capitur etiam à Porphyrio adcuratiſſimo Homeri interprete in enodatione carminis illius, Βούλομ' ἐγώ. cuius uerba hæc ſunt, Θέλω γὰρ τὸν ὄχλον σώζεσθαι, καὶ αὐτὸς ἀπολέσθαι. id eſt, Volo ego populum ſoſpitari, & ipſemet interire. Qua uoce ſignificat ſe populi Græci ſalutem proprio ſaluti præferre, quod optimo cuique imperatori conuenientiſſimum eſt.

ἢ ἀντὶ

ἢ ἀντὶ τοῦ ὁπότερον, id eſt, utrum. Ιλιάδος α.
Διάνδιχα μερμήριξεν
ἢ ὅγε φάσγανον ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,
utrum hic enſem acutum educens à femore.

ἢ συγκριτικός, comparatiua. Ιλιάδος ο.
Βέλτερον ἢ ἀπολέσθαι ἵνα χρόνον, ἠὲ βιῶναι,
ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι.
id eſt, Melius uel mori uno tempore, uel uiuere, quàm diu corrumpi in graui pugna.

Αἰῆ μένος τε βέλτερον coniungunt.

ἢ παρέλκει, id eſt, abundat. Ιλιάδος θ.
Επεὶ ἢ πολὺ φέρτερός ἐστι. quoniam præſtantior eſt.

ἢ adiuncta ἀλλὰ coniunctioni, fit ἀλλαὴ, καὶ κατὰ συγκοπὴν, ἀλλὴ, niſi.

ἢ μὲν ἀρκτικός ἐστι τοῦ ἠδέ. hoc eſt, incœptiua.

ἠδέ uero ἐπακολουθικὸς τοῦ ἠμέν, hoc eſt, ſubſecutiua. Ιλιάδ. ι.
Ε᾽ν δὲ ἰῇ τιμῇ ἠμὲν κακὸς ἠδὲ καὶ ἐσθλός.
At in uno precio ignauus & fortis.

ἤτοι æquiualens μὲν, fit orationis præpoſitiua apud poëtas. Ιλιάδος α.
ἤτοι ὅγ᾽ ὡς εἰπὼν κατ᾽ ἄρ᾽ ἕζετο.
Hic quidem ſic fatus ſedit.

ἤτοι uerò æquiualens ἤ, præpoſitiua fit τοῦ ἤ. ut ἤτοι ἀγαθὸν, ἢ φαῦλον.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΩΣ, ΠΟΣΑ ΣΗΜΑΙΝΕΙ.

Ἰστέον ὅτι τὸ ὡς τριάκοντα σημαίνει παρὰ Τρύφωνι.

De ſignificatione ὡς.

Ω῾ς παραβολήν, parabolam. Ιλιάδος γ.
ὥς τε λέων ἐχάρη μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας.
Vt@ leo lætatus eſt, magnum nactus corpus.

ὡς ἀνταπόδοσιν, redditionem. Ιλιάδος γ.
ὣς αὖτις καθ᾽ ὅμιλον ἔδυ Τρώων ἀγερώχων.
Sic per turbam ſubijt Troianorum illuſtrium.

ὡς ὑπερβολήν, ſuperlationem. Οδυσσείας λ.
ὡς οὐκ αἰνότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικός.
Vt non grauius & impudentius aliud muliere.

ὡς ἀναφοράν, relationem. Οδυσσείας δ.

ὡς οἱ

Ως οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Sic hi quidem talia inter ſe loquebantur.
Ω῾ς θαυμασμόν, admirationem. Οδυσσείας ω.
Ως ἀγαθαὶ φρένες ἦσαν ἐχέφρονι πηνελοπείῃ.
Vt bonæ mentes erant prudenti Penelopæ.
ὡς βεβαίωσιν, confirmationem. ὡς χαρίεις ἐστ᾽ ἄνθρωπος ἀνθρώποις. Sic gratioſum eſt homo hominibus.
Ω῾ς ὁμοίωσιν, ſimilitudinem. Οδυσσείας δ.
Ως ὅ δ᾽ ὀδυσσῆος μεγαλήτορος υἱῖ ἔοικεν.
Ita hic Vlyſſis magnanimi filio aſſimilatus eſt.
ὡς τὸ οὕτως, ſic. Ιλιάδος η.
Ως εἰπὼν πυλέων ἐξέσσυτο φαίδιμος ἕκτωρ.
Sic fatus portis erupit ſplendidus Hector.
ὡς τὸ ὅμως, tamen. Οδυσσείας α.
Αλλ᾽ οὐδ᾽ ὣς ἑτάρους ἐῤῥύσατο ἱέμενός περ.
Sed neq; tamen ſocios liberauit, cupiens quanquam.
ὡς τὸ ὅπως. ut. Ιλιάδος ζ.
Ως σπείσῃς διῒ πατρὶ, καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι.
Vt libes Ioui patri, & aliꝭ immortalibus.
ὡς τὸ ὁμοίως, ſimiliter. Οδυσσείας α.
Ως ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος ὅτις τοιαῦτά γε ῥέζοι.
Similiter periret & alius quicunq; talia quidem faceret.

Aliꝭ exponunt, utinã pereat et alius.

ὡς τὸ ὅσον, quantum. Οδυσσείας ρ.
Καὶ κρέας ὡς οἱ χεῖρες ἐχάνδανον ἀμφιβαλόντι.
Et carnem quantum ei manus capiebant circumiꝭcienti.
ὡς τὸ τόσον. tantum. Οδυσσείας η.

Aliꝭ pro ὅσον legũt τόσον.

Ο῞σον φαίηκες περὶ πάντων ἴδριες ἀνδρῶν
Νῆα θοὴν ἐνὶ πόντῳ ἐλαυνέμεν, ὡς δὲ γυναῖκες. Ι῾στὸν τεχνῆσαι.
Quantum Phæaces ſuper omneis periti homines nauem uelocẽ in ponto impellere, tantũ mulieres telam operarí.
ὡς τὸ ὡσαύτως, eodem modo. Οδυσσείας ε.
Ως δ᾽ αὖ νῦν μοι ἀγᾶσθε θεοὶ βροτὸν ἄνδρα παρεῖναι.
Eodẽ modo rurſus nunc mihi inuidetis dꝭ mortalẽ hoĩem (adeſſe.
ὡς τὸ ἕως, donec. Οδυσσείας γ.
Ως ὁ μὲν ἔνθα πολὺν βίοτον, καὶ χρυσὸν ἀγείρων.
Donec hic multum uictum & aurum congregans.
ὡς τὸ ἀλλὰ, ſed. Οδυσσείας χ.
Κείσομαι, ὡς οὐκ ἔσι χάρις μετόπισθ᾽ ἐνεργέων.

Iacebo

Iacebo, ſed non eſt gratia poſtea benefactorum.

ὥς τὸ ὅτι, quia. Ἰλιάδ. χ. Οὐδέ νύ πώ με, ὡς θεός εἰμι.

Neque quidem nempe me nouiſti quod deus ſum.

ὥς τὸ ἐπεὶ, poſtquàm. Ἰλιάδος κ.

Ὡς ἴδε χῶρον ἔρημον ὅθ' ἕστασαν ὠκέες ἵπποι,

Poſtea quàm uidit locũ deſertum ubi ſteterãt ueloces equi.

ὥς τὸ εἴθε. ut, Ἰλιάδ. γ. Ἤλυθες ἐκ πολέμου, ὡς ὤφελες αὐτόθ' ὀ-

Veniſti ex bello, utinam illic periiſſes. (λέσθαι.

ὥς τὸν εἰ. σύνδεσμον συναπτικὸν, ſi, cõiunctionẽ cõtinuatiuã.

Ὀδυσ. γ. Ὥς ὑμεῖς παρ' ἐμεῖο θοὴν ἐπὶ νῆα κίοιτε,

Si uos à me celerem ad nauem iretis.

ὥς τὸ διηγηματικὸν κεφάλαιον, narratiuum caput. Ὀδυσ. γ.

Ὡς ἦλθον φίλε τέκνον ἀπευθὴς, οὐδέ τι οἶδα.

Sic ueni chare fili nil audiens, neque quid noui.

ὥς τὸ καθάπερ. quẽadmodũ. Ὀδυσ. ψ. Ἤρξατο δ' ὡς πρῶτον κίκονας δάμασε. Cœpit quẽadmodũ primũ Ciconas do-(muit.

ὥς τὸ εὐθέως, ſtatim. Ἰλιάδος ξ.

Ὡς δ' ἴδεν, ὥς μιν ἔρως πυκινάς φρένας ἀμφεκάλυψεν,

Vt aũt uidit, ſtatim illũ amor denſa precordia circũobruit.

ὥς ἀλλαμὴν, atqui. Ἀριστοφάνης ἐν νεφέλαις.

Ὡς τοῦτ' ἀληθῶς ἀττικὸν χωρίον. Atqui hęc uerè Attica regio.

ὥς τὸ λίαν, ualde. Ἰλιάδος τ.

Αὐτὰρ ἀχιλλεύς ὡς εἶδ' ὥς μιν μᾶλλον ἔδυ χόλος.

At Achilles ut uidit, ualde illum magis ſubiit ira.

ὥς τὸ ἵνα σύνδεσμον, ut, coniunctionem. Ἰλιάδος γ.

ὥς μοι καὶ τὸν δ' ἄνδρα πελώριον ἐξονομήνης

Vt mihi & hunc uirum magnum nomines.

ὥς τὸ διό, ea propter. Ἰλιάδος ι.

ὡς ἂν ἔπειτ' ἀπὸ σεῖο φίλον τέκος οὐκ ἐθέλοιμι λείπεσθαι.

Ea propter poſtea à te chare fili non uellem relinqui.

ὥς τὴν πρὸς πρόθεσιν, ad. Ὀδυσ. ρ. ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεός ὡς τὸν ὁμοῖον. Vt ſemper ſimilẽ agit deus ad ſimilẽ.

ὥς τὸν γὰρ σύνδεσμον, enim, coniunctionem. Ἰλιάδ. φ.

ὣς οὔ τοι ποταμῷ γε δαμήμεναι αἴσιμόν ἐστι.

Non enim tibi fluuio domari fatale eſt.

Τὸ ὡς πάντοτε ὀξύνεται, καὶ ἐν ἀρχῇ, καὶ ἐν μέσῳ, καὶ ἐν τέλει, χωρὶς ὅτε σημαίνει τὸ οὕτως, καὶ τὸ ὅμως. καὶ δασύνεται, πλὴν ὅτε σημαίνει τὸ ὠτίον.

DE AFFECTIBVS DICTIONVM

ΠΑΘΗ ΤΩΝ ΛΕΞΕΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ ΤΡΥΦΩΝΟΣ.



πλεονασ. μετάθεσις. Πλεονασμὸς μὲν οὖν ἐστι περιττότης χρόνου, ἢ χρόνων, στοιχείου, ἢ στοιχείων.

ἔνδεια. μετάληψις. Ἔνδεια, δὲ τοὐναντίον χρόνου, ἢ χρόνων, στοιχείου, ἢ στοιχείων ἐλάττωσις.

τμῆσις. Τμῆσις δέ ἐστι συνθέτου λέξεως ἀνάλυσις εἰς δύο λέξεις. οἷον ἄκρα πόλις, ἀντὶ τοῦ ἀκρόπολις.

Εἴδη τοῦ πλεονασμοῦ.

προσθεσις ἀφαίρεσις. Πρόσθεσις ἐστι στοιχείου κατ' ἀρχὴν τῆς συλλαβῆς προσθήκη. οἷον ἀσταφὶς, ἀντὶ τοῦ σταφίς. ἄσταχυς, ἀντὶ τοῦ στάχυς.

ἀναδίπλωσις. ἄρσις. συστολή. Αναδίπλωσις δέ ἐστι τῶν πρώτων ἢ δευτέρων συλλαβῶν διὰ τῶν αὐτῶν συμφώνων ἢ ἀντιστοίχων ἐπάλληλος ἐκφορά. γίνεται δὲ ἐπὶ ῥημάτων, καὶ μετοχῶν, καὶ ὀνομάτων. πλεονάζει παρὰ τε ἴωσι, καὶ αἰολεῦσιν. οἷον κεκάμωσι, ἀντὶ κάμωσιν. ἀταρτηρος, ἀντὶ τοῦ ἀτηρός.

Μετάθεσις δέ ἐστι στοιχείου μετακίνησις ἐκ τῆς ἰδίας τάξεως ἐφ' ἑτέρας τάξεως. οἷον δαρτὰ ἀντὶ τοῦ δρατά. καλεῖται δὲ καὶ ἐνάλλαξις, καὶ ὑπέρθεσις.

Μετάληψις δέ ἐστι στοιχείου μετακίνησις. οἷον ἠπεδανὸς, ἀντὶ τοῦ ἀπεδανος. αἱμηπότης, ἀντὶ τοῦ αἱμοπότης.

Εἴδη τῆς ἐνδείας.

Αφαίρεσις, ἐστὶν ἔνδεια κατ' ἀρχήν. οἷον ὀρτὴ, ἀντὶ τοῦ ἑορτή. αἶα ἀντὶ γαῖα. κεῖνος ἀντὶ τοῦ ἐκεῖνος τὸ δὲ πάθος ἰώνων.

Α῎ρσις ἐστὶν ἀποβολὴ κατ' ἀρχὴν τῆς ἀναδιπλωμένης συλλαβῆς. οἷον βλῆσθαι, ἀντὶ τοῦ βεβλῆσθαι.

Συστολὴ ἐστὶν ὅτ' ἂν τὰ ἐκτινόμενα δίχρονα συστολῇ, ἢ τὰ μακρὰ εἰς τὰ βραχέα ἀντίστοιχα αὐτῶν μεταβῇ. οἷον φυσίζοος, ἀντὶ τοῦ φυσίζωος. ξερὸν, ἀντὶ τοῦ ξηρόν.

Εκτασις

Συγκοπὴ

Ἔκτασις δ' ἐστὶν ὅτ' ἂν τὰ συστελλόμενα δίχρονα ἐκταθῇ, ἢ τὰ βραχέα εἰς τὰ μακρὰ ἀντίστοιχα αὐτῶν μεταβῇ. οἷον κᾶλος, κᾱλός. κόρη, κούρη. — ἔκτασις.

Συγκοπὴ δ' ἐστὶν, ἀποβολὴ συλλαβῆς κατὰ τὸ μέσον. οἷον κάμμορος ἀντὶ τοῦ κακόμορος. δάσκιον, ἀντὶ τοῦ δασύσκιον. — συγκοπή.

Ἐπέκτασις δ' ἐστὶ πλεονασμὸς συλλαβῆς κατὰ μέσον ὁμοτόνου ὅτ' ἂν μὴ γενικὸν παρατήρημα κωλύσῃ. οἷον ἀδελφειός, ἀντὶ τοῦ ἀδελφός. πολεμήϊα, ἀντὶ τοῦ πολέμια. — ἐπέκτασις.

Vbi aduertendum eſt, ſyncopã tribus modis fieri, Aut enim integra eliditur ſyllaba κοινῶς. ut δασύσκιος, δάσκιος. ὁμότρυχας, ὄτρυχας. Aut uocalis ſola Aeolico more, & nunc conſonans aut eadem remanet immutata. ut φέρετε φέρτε, τίποτε τίπτε. aut in ſequentem uertitur. ut κακόμορος κάμμορος, κατέβαλεν κάββαλεν, κατέπεσεν κάππεσεν. & ſic in aliĳs compoſitis cum hac præpoſitione κατὰ, in quibus α. extrema uocali expuncta, τ. in ſequentem conſonantem uertitur, niſi fortè aſpirata extiterit: quia tunc τ. nequaquàm in eam mutari poteſt, quandoquidem ſyllaba in aſpiratam conſonantem deſinere inueniretur, quod apud Græcos abſurdum eſt, ſed eius loco ἀντίστοιχον, hoc eſt, propria tenuis ſubrogatur. ut κατάθανεν, κάτθανεν. καταφάλαρα, καπφάλαρα. καταχεῦσαι, καχχεῦσαι. Verum ſi duæ ſequantur conſonantes, integra ſyllaba eliditur. ut κατάκτανε κάκτανε, κατάσχεθε κάσχεθε. Attamen ſi altera illarum immutabilis ſit, rurſus in ſequentem mutatur conſonantem. ut καταδραθέτω, καδδραθέτω. Aut duæ eliduntur ſyllabæ Ionico more, atque Aeolico. ut δευκαλιωνίδης, δευκαλίδης. ὑπεριονίδης, ὑπερίδης. unde ὑπερίων, ὑπερίονος ἰωνικῶς, ὁ ἥλιος, ſol. — Syncope quot modis fiat.

Διαίρεσις δ' ἐστὶν συλλαβῆς μακρᾶς ἀνάλυσις, ἢ διάστασις εἰς δύο, τὸ δὲ πάθος ἰώνων, καὶ θετταλῶν. οἷον πάϊς, ἀντὶ τοῦ παῖς. — διαίρεσις.

Συναλοιφὴ δ' ἐστὶ δύο συλλαβῶν κατὰ φωνήεντα ἕνωσις, καταβολῇ τόνων. γίνεται δὲ κατὰ τρόπους ἑπτά. ἁπλοῦς μὲν τρεῖς, κατὰ ἔκθλιψιν. ἐπ' ἐμὲ, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἐμέ. κατὰ κρᾶσιν. τὰ μά, ἀντὶ τοῦ τὰ ἐμά. κατὰ συναίρεσιν. νηρῆδες, ἀντὶ τοῦ νηρεΐδες. Συνθέτους δὲ τέσσαρας, κατὰ ἔκθλιψιν καὶ συναίρεσιν. ἐμουποδύνει, ἀντὶ τοῦ ἐμοὶ ὑποδύνει. κατὰ κρᾶσιν καὶ συναίρεσιν, ὡπόλος, ἀντὶ τοῦ ὁ αἰπόλος. — συναλοιφή.

κατὰ ἔκθλιψιν καὶ κρᾶσιν, κἀγὼ, ἀντὶ τοῦ καὶ ἐγώ. κατὰ ἔκθλιψιν, καὶ κρᾶσιν,, καὶ συναίρεσιν, ἐν ταθιοπία, ἀντὶ τοῦ ἐν τῇ αἰθιοπίᾳ.

De iota eliſo

Quo in loco illud annotandum eſt, quòd ſi ex quapiam diphthongo, præcedente διὰ τοῦ ι. & ex quauis uocali ſequente, craſim fieri contingat, ἰῶτα quæ eſt ſubiunctiua uocalis diphthongi, cum inter duas uocaleis fortè exiſtat, prorſus exteritur: nec facta craſi, amplius admittitur. ut καὶ ἐγὼ κἀγώ. ubi ſubtracto ι. κατὰ ἔκθλιψιν, α. & ε. in α. productum κατὰ κρᾶσιν contracta ſunt. ſic τῷ ἐμῷ τῶ' μῷ. ἐμῷ ὠκυμόρῳ, ἐμωκυμόρῳ, χωρὶς τοῦ ι. ὅτι οὐδέποτε κρᾶσις γίνεται τοῦ ι. μέσου ὄντος, οὕτως ὁ ἐτυμολόγος. Hoc eodem modo συναλοιφὴ κατὰ ἔκθλιψιν καὶ συναίρεσιν fieri contingit, ut ſupra dictum eſt. ut ἐμοὶ ὑποδύνει ἐμουποδύνει. ubi ι. ex οι. diphthongo prius expuncta, ο. & υ. κατὰ συναί in ου. diphthongum contracta ſunt. At ſi contrà eueniat, ut ex aliqua monophthongo præcedente, & diphthõgo διὰ τοῦ ι. ſequente craſis fiat, ι. quidem diphthongi cum poſt ſe nihil habeat quod obſtet, facta craſi ex præcedentibus uocalibus, iterum in diphthongum admittitur. ut ὁ αἰπόλος, ᾠπόλος. ubi ο. & α. κατὰ κρᾶσιν in ω. μέγα contractis, ι. in diphthongum impropriam κατὰ συναίρεσιν ſumptum eſt.

Craſis.

Moſcopolus

Moſcopulus tamen ἐν τῷ περὶ παθῶν aliter ſentire uidetur in dictione ἐγῷδα, ἐκ τοῦ ἐγὼ οἶδα, & ἐγῷμαι ἐκ τοῦ ἐγὼ οἶμαι, quæ quidem Attica ſunt. Subtracta enim præpoſitiua uocali οι. diphthongi, hoc eſt ο. κατὰ ἔκθλιψιν, ex ω. & ι. quæ eſt ſubiunctiua uocalis eiuſdem diphthongi, in ῳ. diphthongum impropriam ſynæreſim facit. Sic in dictione δαῖρα ἐκ τοῦ δάειρα, quod poëticum eſt, & Proſerpinam ſignificat. expuncta enim prius ε. præpoſitiua uocali ει. diphthongi κατὰ ἔκθλιψιν, ex α. & ι. in αι. diphth. ſynæreſim facit.

Ex præpoſitiuis uocalibus.

Sed ego antiquorum opinioni magis adhæreo, qui ex præpoſitiuis uocalibus ſynæreſin ſiue craſim omnino fieri exiſtimant, quod etiam in his exemplis ἐγῷδα, & ἐγῷμαι, atque δαῖρα fieri poteſt κατὰ κρᾶσιν, καὶ συναίρεσιν. quandoquidem etiam ex longa præcedente, nonnunquàm craſin fieri contingit. ut in dictis exemplis liquidò apparet, hoc eſt, τῷ ἐμῷ τῶ' μῷ. ἐμῷ ὠκυμόρῳ ἐμωκυμόρῳ. ubi ω. & ε. & duo ωω. in ω. contracta ſunt. Vtram

tamen

tamen ſententiã libuerit ſequi poteris. Sed ſciendum, hæc uerè Attica eſſe. Si uerò ex duabus diphthongis huiuſmodi contractio fieri contingat, primũ quidem ex præcedente diphthongo ſubiunctiua uocalis, hoc eſt ι. κατὰ ἔκθλιψιν omnino elidenda eſt: deinde ex uocali relicta & ex ea quæ ſequitur in altera diphthongo, fit craſis in uocalem productam, quæ ι. in diphthongum impropriam κατὰ συναίρεσιν indubitatò admittit. ut οἱ αἰπόλοι ᾠπόλοι, τῇ αἰθιοπίᾳ ταἰθιοπίᾳ.

Ex diphthongis craſis.

Eſt autem præter hæc & alia ſpecies συναλοιφῆς, quæ fit, quum duæ diuerſæ dictiones per uocaleis uniuntur: quarum præcedens ſit articulus præpoſitiuus neutri generis, hoc eſt τὸ. ſequens uerò indifferens. Quæ ſi ab ε. tenui incipiat, fit craſis in ου. ut τὸ ἐναντίον, τοὐναντίον. τὸ ἔλαιον, τοὔλαιον. τὸ ἔνδυμα, τοὔνδυμα, & ſimilia. At ſi ab α. dictio ſequens incipiat, iterum in α. productum fit contractio. ut τὸ ἀγαθὸν, τἀγαθόν. τὸ ἅτερον, δωρικῶς θάτερον, τροπῇ τοῦ τ. εἰς θ. ſequente uocali adſpirata. In plurali quoque præcedente τὰ articulo neutro pluralis numeri, ſequente uerò ſiue α. ſiue ε. in α. item productum, fit craſis. ut τὰ ἀγαθὰ, τἀγαθά. τὰ ἕτερα, θάτερα. τὰ ἐμὰ, τἀμά, & alia huiuſmodi. In quibus contractionibus illud diligenter conſyderandum eſt, quòd ubicunque ex quapiam uocali tenui ſequente, facta ſit craſis: ea τὼ ψιλὴν ſuperponi ſibi deſyderat. Ex adſpirata uerò ſequente, nequaquàm: quod ab antiquis cõſtantiſſimè ubique ſeruatum uidemus: non ſolum articulis præcedentibus, ſed alijs quoque dictionibus. ut ποῦ ἐστὶ, ποὖστι. Eliſo enim υ. ſubiunctiua uocali, ο. & ε. in ου. contracta ſunt. Sic μοί ἐστὶ, μοὖστι. & alia huiuſmodi.

Diuerſæ dictiones coniunctæ.

Adnotatio.

Παρένθεσις ἐστὶ προσθήκη φωνήεντος, κατὰ μέσον, οὐ ποιοῦντος συλλαβήν. οἷον νοῦσος, ἀντὶ τοῦ νόσος. ξεῖνος, ἀντὶ τοῦ ξένος. τὸ δὲ πάθος ἰώνων.

Παρένθεσις

Ἔλλειψις ἐστὶν ἀποβολὴ φωνήεντος κατὰ μέσον οὐ ποιοῦντος συλλαβήν. ἀμύξαι, ἀντὶ τοῦ ἀμμύξαι. γεραὸν, ἀντὶ τοῦ γεραιόν. ἴδια τῶν ἀττικῶν, καὶ δωριέων καὶ αἰολέων.

Ἔλλειψις.

Διπλασιασμός ἐστὶ τοῦ αὐτοῦ συμφώνου προσθήκη κατὰ μέσον οὐκ ἀποτελοῦντος συλλαβήν. ὅττι

Διπλασιασ.

Παρέλλειψίς ἐστιν ὅτ' ἂν ἕν τι τῶν διπλασιαζομένων συμφώνων παραλέιπηται. κάλιον, ἀντὶ

Παρέλλειψις

ἀντὶ τοῦ ὄπι, μέσσον, ἀντὶ τοῦ μέσον. τὸ πάθος ἰώνων.

Παρέμπτωσις. Παρέμπτωσίς ἐστι προσθήκη συμφώνου κατὰ μέσον, οὐκ ἀποτελοῦντος συλλαβήν. οἷον πτόλις ἀντὶ τοῦ πόλις. πτόλεμος ἀντὶ τοῦ πόλεμος.

Προσχηματισμός. Προσχηματισμός ἐστι προσθήκη συλλαβῆς, κατὰ τὸ τέλος. ἔστι δὲ τῶν τεσσάρων διαλέκτων ἴδιος. οἷον λόγοισιν, ἀντὶ τοῦ λόγοις.

τοῦ κάλλιον. ὤφελες, ἀντὶ τοῦ ὤφελλες. θᾶτον, ἀντὶ τοῦ θᾶττον.

Ἔκθλιψις. Ἔκθλιψίς ἐστιν ἀποβολὴ ἑνὸς συμφώνου ἐντὸς τῆς πρώτης καὶ τελευταίας συλλαβῆς οὐ ποιοῦντος συλλαβήν. σκῆπτον ἀντὶ τοῦ σκῆπτρον.

Ἀποκοπή. Ἀποκοπή ἐστιν ἀφαίρεσις συλλαβῆς κατὰ τὸ τέλος. οἷον δῶ, ἀντὶ τοῦ δῶμα. ποσειδῶ, ἀντὶ τοῦ ποσειδῶνα. ἀπόλλω, ἀντὶ τοῦ ἀπόλλωνα.

ΠΕΡΙ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ.

De ſpiritibus. Regula.

Πνεύματα Grecè, latinè ſpiritus, duo ſunt: ἡ δασεῖα, καὶ ἡ ψιλή. hoc eſt, adſpiratio & leuigatio, ſiue exilitas. Omnis enim dictio à uocali ſiue à diphthong. incipiens, uel nota adſpirationis, uel exilitatis annotatur. Ex conſonantibus autem ρ. ſolum in principio dictionis poſitũ adſpiratur. ut ῥήτωρ. At in medio duarum uocalium in eadem dictione ſimplici exilem ſpiritum habet. ut χαίρω, φέρω. Si uerò geminatum extiterit, primũ quidem exili ſpiritu adnotatur, alterum uerò adſpiratur. ut πόῤῥω, ἄῤῥωστος.

ρ. litera.

In nominibus, quem utique ſpiritum nominatiuus habet, eundem & cæteri caſus ſuſcipiunt.

Deriuatiua uerba.

In uerbis quoque ſpiritus thematis, in omnibus quæ ab eo deducunt, ſeruatur. Excipitur ἔχω, quod ἕξω futurum habet adſpiratũ. ἵστημι quoq; adſpiratur: ſed eius præterita leuigantur, dempto præterito perfecto & pluſquàmperfecto ἕστηκα ſcilicet & ἑστήκειν. Quoniam ε. ingrediens præterita tempora modi indicatiui, ſi remanet in aliis modis, ſpiritũ thematis ſeruat: ſi uerò cadit, hoc eſt, ſi nõ remanet in aliis modis, ſicut eſt in ambobus aoriſtis, exilem ſpiritũ habet. ut ἔστησα, στῆσον, στησάτω, ἔστην, στῆθι, στήτω. Atticè aucta, ſpiritum thematis ſeruant. ut ἐλεύθω, ἐλήλυθα. ὠνῶ, ἑώνηκα. ὁρῶ, ἑώρων, ἑώρακα. ἁνδάνω, ἑήνδανον.

Omnis

Omnis articulus à uocali incipiens, aſpirat. ut ὁ. ἡ. οἱ. αἱ. Articuli.
Omnia pronomina ab ε. incipientia, exili ſpiritu adno- Pronomina
tantur. ut ἐγὼ, ἐμοῦ. Præter ἕ. & ab eo deriuata. ut ἑαυτόν. At
ſi ab alia uocali initium habent, adſpirantur. ut οὗτος, αὕτη.
Excipitur αὐτὸς, & ex eo compoſita. ut αὐτόχειρ, αὐτόματος.
Adſpiratur & αὑτόν, ἀπὸ τοῦ ἑαυτόν, κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ ε.
Omnis præpoſitio à uocali incipiens, attenuatur. ut ἀνὰ Præpoſitio.
ἀπὸ, ἐπί. Excipitur ὑπὸ, & ὑπέρ.
In medio dictionum compoſitarũ, nec denſus ſpiritus,
nec tenuis ponitur. ut κατέτρεχον, καθάπαξ, ἀφυψόθεν. Coniunctio.
Omnis coniunctio à uocali incipiens leuigatur. ut ἀλλὰ,
εἰ, ἐπεί. Excipiuntur cauſales: quæ omnes adſpirantur. ut
ἕνεκα, ὅπως. Præter ὄφρα.
Deriuatiua omnia, ſi principium primitiuorum ſeruãt, Deriuatiuæ dictiones.
eiuſdem quoq; retinẽt ſpiritum. ut ἅλς, ἁλύτης, ἁλιεύς, ἕλκω,
ἕλκος. Excipiuntur ἱδρώς ἀπὸ τοῦ ἰδίω. ἄμυδις ἀπὸ τοῦ ἅμα. εἱρμὸς
ἀπὸ εἴρω. εἱρκτὴ ἀπὸ εἴργω. Relatiua.
Relatiua per aphæreſin tenuis conſonantis facta, adſpi-
rantur. ut τόσος, ὅσος, τηνίκα, ἡνίκα. Ercipitur τόφρα, ὄφρα, τῆ-
μος, ἦμος. Attenuatur autem ὄφρα quidem, quoniam α. α. ε. ο. ante
ε. & ο. ante adſpiratam exili ſpiritu adnotantur. ut ἄφεσις, aſpiratam
ἔθνος, ὄφεις. ἦμος uerò, quoniam η. in trochaica dictione
exilem ſpiritum ſibi aſciſcit. ut ἦχος, ἦδος, ἦμος. præter ἧλος.
Aeolica omnia leuigantur. Nam Aeoles adſpiratio- Aeolica.
nem omnino ignorant. Numeralia.
Nomina numeralia adſpirantur omnia. ut εἷς, ἕξ, ἑπτά.
demptis ὀκτὼ, & ἐννέα, & quæ ab eis deducuntur. ut ὀγδοή-
κοντα, ἐνενήκοντα.
A. ſiue intenſionem ſignificat, ſiue priuationem, ſiue u- A.
nionem, ſiue malum, ſiue parum, ſiue abundat, exili ſpiri-
tu adnotatur. Excipitur ἅλυσις, quod ex α. priuatiuo com-
ponitur, & λύω. ἅδης quoq; aſpiratur, ex α. priuatiuo, & ἴδω.
A. uerò ἀθροιστικὸν aſpiratur. ἅμα, ἅπας.
A. ante β. leuigatur. ἄβυδος, ἄβυσσος, ἄβαξ, ἀβειρὸν. Exci- A. ante β.
piuntur quæ β. cum ρ. implicitum habent. ut ἁβρὸς, ἁβρό-
τονον, ἁβρότης, ἁβρύνω. ἀβρότη tamen ἡ νὺξ exili ſpiritu ad-
notatur. & ἀβροτάζω τὸ ἀποτυγχάνω, & ἄβρομος ὁ μὴ ἔχων ἦχον.
Hæc enim α. habent priuatiuum.

A. ante γ. leuigatur. ἄγαν. ἀγείρω τὸ συναθροίζω. ἀγορὰ, ἄγνος τὸ φυτόν. Excipitur ἅγιος, & ἁγνὸς ὁ καθαρός, & quæ ab eo deducuntur. ut ἁγνίζω, ἁγιάζω, ἁγνισμὸς, ἁγιασμός, ἁγιωσύνη.

ἀδ. A. ante δ. attenuatur. ut ἄδωνις, ἀδελφὸς, ἀδρανής. Excipitur ἅδης, & ἅδη, ὄνομα πάθους. ἁδρὸς, ἁδρύνω, ἁδρότης, ἁδήσειεν, ἁδινὰς, ἁδυνύων, & ἁδεῖν, ἀντὶ τοῦ ἀρέσκειν.

ἀε. A. ante ε. leuigatur. ut ἀεὶ, ἀετὸς, ἀέναον, ἀέριον.

ἀζ. A. ante ζ. attenuatur. ἄζωτος πόλις. ἄζω τὸ ξηραίνω. à quo & ἀζαλὴς, & ἀζηχὴς, ἀντὶ τοῦ ἀδιαλείπτως. ἅζομαι uerò τὸ σέβομαι καὶ θαυμάζω, & quæ ab eo fiunt, adſpirantur. Tryphon uerò α. ante ζ. & leuigari & adſpirari exiſtimat.

ἀη. A. ante η. θ. ι. κ. attenuatur ſemper. ἀηδὼν, ἀθηναῖος, ἀΐω
ἀθ. τὸ ἀκούω, ἄκμων. ἀθρῆσαι ab Atticis adſpiratur: ſed à com-
ἀι. munibus attenuatur. ἄτρους uerò ſi α. priuationem ſignifi-
ἀκ. cat, leuigatur: ſi adgregationem, adſpiratur. unde ἁθροίζω, & ἄθροισμα.

ἀλ. A. ante λ. ſiue ſolum ſiue geminatum, attenuatur. ἀλῶ τὸ πλανῶ. ἀλήτης ὁ πλανήτης, & ἀλείτης ὁ ἁμαρτωλός. ἄλυδις ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ. ἀλδήσκω τὸ αὐξάνω. ἄλλως, ἀλλοῖος, ἀλλοδαπὸς, ἀλλὰς, ἀλλᾶντος, ἀλείφω. Excipitur ἅλς ἡ θάλασσα, & quæ ab eo deducuntur. ἁλίτης ὁ θαλάσσιος καὶ ὁ μάταιος. ἁλικαρνασὸς, & ἁλίαρτος ἡ πόλις. ἁλικὸν τὸ ἁλμυρὸν. ἁλίζω τὸ ἁλατι πάττω. His adduntur & quæ ἄθροισιν ſignificant. ut ἅλις, ἀντὶ τοῦ ἀρκούντως. ἁλίζω τὸ συναθροίζω, καὶ ἅλως, ἅλω, τὸ ἁλώνιον. & etiam ἁλῶ τὸ κρατῶ, & quæ ab eo deriuantur. ἅλωσις, ἁλωτὸς, ἁλίσκω. ἅλυσις. etiam ἅλλομαι τὸ πηδῶ, duplici λλ. & ἁλλόμενος, & ἅλμα. ἆλτο uerò ἀντὶ τοῦ ἐπήδησε attenuatur. unde ἐπᾶλτο apud Homerum. ἀλκυὼν uerò, & ſi ab eo quod eſt ἐν ἁλὶ κύειν dicatur, leuigatur tamen propter κ. ſequens. ἁλία ἡ θερμασία apud Atticos adſpiratur, ſed communiter attenuatur. ἄλυς fluuius. unde ἀλυάτης tenui ſpiritu adnotatur: quidam tamen adſpirari uolunt. ἄλη uerò ἡ ἀδημονία apud omneis leuigatur.

ἀμ. A. ante μ. leuigatur. ἀμύνω, ἀμῶ τὸ θερίζω. ἄμη ἡ δρεπάνη. ἀμ άλη, ἀμαθύνω τὸ ἀφανίζω. ἄμης πλακοῦς. ἄμμος, ἄμαθος τὸ αὐτό. ἄμυδις. ἄμμιν ἀντὶ ἡμῖν. Etiam que α. habent ϛερητικόν. ἄμορφος, ἀμείλικτος, & his ſimilia. Excipitur ἅμα, & quæ ab eo deducuntur, ἁμαρτῆ, ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ. ἅμιλλα, ἁμιλλῶμαι τὸ ἀγωνίζομαι.

γωνίζομαι. ἅμαξα, ἁμαξοτροχία. Etiã ἁμαρτάνω, & quæ ab eo
fiunt, ἁμαρτία, ἁμαρτωλὸς, ἅμμα τὸ σχοινίον. ἁμὶς τὸ οὐροδόχον
ἀγγεῖον. ἀμνίον δὲ τὸ αἱματοδόχον. ἁμωσγέπως, καὶ ἁμηγέπη. ἄμη
uerò, ἡ δρεπάνη, apud quoſdam aſpiratur, ab eo quòd eſt
ἅμα πολλοὺς τέμνειν ςάχυας. Inuenitur & ἅμος aſpiratum,
& per ſimplex μ. apud multos. Vſus tamen obtinuit ut
leui annotetur ſpiritu, ac geminato μμ. ſcribatur. ἅμαξα
uerò, ſi ab eo quòd eſt ἅμα ἄγεσθαι ὑπὸ τῶν βοῶν, aſpiratur.
Si uerò ab eo quòd eſt ἀμητὸν ἄγειν, leuigatur. Vbi hoc e- Annot.
tiam aduertendum eſt, quòd α. in μ. deſinens, quapiam
ſequente conſonante, leuigatur ſemper. ut ἄμφω, ἀμφὶ, ἄμ-
πυξ, ἀμνὸς, ἄμπελος, & his cætera ſimilia.

A. ante ν. leuigatur. ut ἀνία, ἄνεμος, ἀνεμώλιον. ἀνύω καὶ ἀν- ἀν.
ἄνοια ἡ ἄγνοια & his ſimilia. excipitur ἁνδάνω τὸ ἀρέσκω, ἀο.
quod aſpiratur, quandoquidem ἐκ τοῦ ἥδω, τὸ εὐφραίνομαι
deducitur.

A. ante ξ. & ante ο. leuigatur ſemper. ut ἄξων, ἀξίνη, ἄ- ἀξ.
ξυλος, ὕλη. ἡ πολύξυλος. ἄορ, ἄορος, ἀολλέες, οἱ συνηθροισμένοι,
ἀόριστος, ἀοσσητὴρ, ὁ βοηθός. & cætera his ſimilia.

A. ante π. leuigatur, ἀπὸ πρόθεσις. ἀπηνής, ἀπώλεια. exci- ἀπ.
pitur ἅπαξ, ἅπας, ἅπαν, ἁπαλὸς, ἅπτω, καὶ ἅπτομαι. Rarò au-
tem in thematicis dictionibus inuenitur α. ante π. At
ſi quando inuentum fuerit, aut abundat, aut priuationem
ſignificat, aut præpoſitio eſt.

A. ante ρ. leuigatur. ἄρα, ἀρά, ἀραιός, ἀρνίον, ἀρνός, ἄρ- ἀρ.
δω, ἄρξω. Si uerò μ. ſequatur aut π. aſpirabitur. ut ἁρμοῖ
ἀντὶ τοῦ νεωστί. ἁρμόζω, ἁρμογή, ἁρμός, ἁρμονία, ἅρμα, ἅρπη, ἡ δρε-
πάνη. ἅρπυια, εἶδος ἀνέμου. ἁρπάζω, ἅρπαξ, ἁρπαλέος. & his ſi-
milia. Excipitur τὸ ἀρμένιος, & ἄρμενον, & ἀρπέτισσα, quæ
leui ſpiritu ſignantur. ἅρκυς uerò ἡ παγὶς aſpiratũ inuenitur.

A. ante σ. attenuatur. ἀσία, ἄση, ἡ βλάβη. ἀσὶς, ſiue auis ἀς.
ſiue aſtrum cœli. ἀσάμινθος, ἡ λεκάνη. ἆσσον ἀντὶ τοῦ πλησίον.
ἄσσα ἀντὶ τοῦ τινὰ ἀορίστως. ἅσσα uerò, ἀντὶ τοῦ ἅτινα aſpiratur. &
ἆσσον δωρικῶς, ἀντὶ τοῦ ἧττον. & ἄσσων, ὁ ἥττων, τροπῇ τοῦ η. εἰς
α. μακρόν.

A. ante τ. ſiue ſolum, ſiue geminatum, leuigatur. ἄτερ, ἀτ.
ἄτη, ἡ βλάβη. ἀττάλλω, ἀτθίς, ἀττικός, ἀτιτάλλω, ἀτταγὴν ὄρνις.
ἄττα ἀντὶ τοῦ τινὰ ἀορίστως. ἅττα uerò ἀντὶ τοῦ ἅτινα aſpiratur, ſic

ἅτε, ἀντὶ τοῦ καθά. ἅτερος, ἀντὶ τοῦ ὁ ἕτερος. ἑτέρα θηλυκῶς. ἅπτον, ἀντὶ τοῦ ἧττον. & ἅττων, ἀντὶ τοῦ ἐλάττων.

ἀυ. A. ante υ. φ. χ. attenuatur. ἀύω τὸ φωνῶ. ἀϋτὴ ἡ φωνή. ἄ-
ἀφ. φαρ, ἀντὶ τοῦ εὐθέως, καὶ ἄφνω. καὶ ἀφνειός, ὁ πλούσιος. Excipitur
ἀχ. ἁφή. ab eo quòd eſt ἅπτω, ἄχος, ἄχθος, ἀχανής.

ἀψ, A. ante ψ. leuigatur. ἄψ, ἀντὶ τοῦ ὀπίσω. unde ἄψορρος, ὁ εἰς τοὐπίσω ὁρμῶν. & alia excipiuntur quæ ab ἅπτω & ἅπτομαι deriuantur. ut ἁψίκορος ὁ ταχέως χορταζόμενος. ἁψιμαχία, ἁψίς, ἁψῖδος, καὶ ἅψεα τὰ μέλη.

ἀω. A. ante ω. attenuatur. ut ἄω, τὸ πνέω. ἀωτῶ, τὸ ὑπνώττω. ὅμηρος. ὕπνον ἀωτεῖ. καὶ ἄωτος τὸ ἄνθος, καὶ ὁ καρπός.

E

ε ante α. E. ante α. aſpiratur. ut ἑανόν, τὸ λεπτὸν ἱμάτιον, ἢ τὸ ποικίλον. ἑαυτόν, ἑὰ τὰ ἀγαθά, ſed hoc quidem attenuant. Excipitur ἔαρ, & quæ ab eo fiunt. ut ἐαρινός, ἐαρίζω, ἐάω, τὸ καταλιμπάνω, & quę ab eo deducuntur leui ſpiritu annotantur.

ἐβ. E. ante β. leuigatur. ut ἔβενος, ἔβερ proprium nomen. Sequente uerò ρ. aſpiratur. ut ἑβραῖος. ἑβραΐς. Excipitur ἑβρός, ὁ ἔλαφος. ἑπτὰ quoque & quæ ab eo fiunt aſpirantur. ut ἕβδομος, ἑβδομήκοντα. τροπῇ τοῦ π. εἰς β.

ἐγ. E. ante γ. attenuatur ſemper. ut ἐγείρω, ἐγγύς, ἔγγιστα, ἐγώ.

ἐδ. E. ante δ. leuigatur ἔδαφος. ἔδεσσα πόλις, ἔδω, τὸ ἐσθίω & alia. Excipitur ἕδος, τὸ ἔδαφος, ἑδεῖται, ἀντὶ τοῦ καθίσει. ἕδρα, & ab eo deriuata. ἑδραῖος, ἑδράζω, ἑδραίωμα. Excipitur & ἕδνον, ἡ προὶξ dos. ἑδώλιον, ἡ τῶν ἐρεσσόντων καθέδρα. & ἑδανόν, τὸ ἡδύ.

ἐε. E. ante ſeipſum attenuatur. ἐεπῶς, ἀντὶ τοῦ εὐχερῶς. ἔεργεν ἤγουν ἐκώλυε. &, ἐεσάμην. & ἐείκοσι. Excipitur ἑέρση, ἡ δρόσος. & ἑεσίος. & ἑέλδωρ ſecundum quoſdam.

ἑζ. E. ante ζ. aſpiratur. ἕζω, ἕζομαι, & quæ ab eo deducuntur. Si uerò ex augmento ſit, leuigatur. ut ζέω, ἔζεον. ζῶ, ἔζων. ζωγραφῶ, ἐζωγράφουν.

ἐη, E. ante η. non inuenitur, niſi à declinatiōe ſiue augmento ſit. ut ἐεύς, ἐῆος, ἦν, ἔην, ἥνδανον, ἑήνδανον. idcirco eorum ſuſcipiunt ſpiritum à quibus fiunt. At ἑηνός fluuij nomen, ſecundum aliquos leuigatur.

ἐθ. E. ante θ. attenuatur. ἔθος, ἐθάς, ἔθνος, ἔθειρα, ἡ θρίξ. Excipitur ἕθεν. pronomen. & ἑθάς, unde ἀφεθάς.

E. ante ι.

E. ante ι. leuigatur. ἐίσκω, τὸ ὁμοιῶ. ἐίση τροπή. ἡ ἴση. ἐι.
E. ante κ. aſpiratur. ἑκατόν, ἑκών, ἕκαστος, ἑκάτερος, ἕκηλος, ἑκ.
ἕκατι. ἀντὶ τοῦ χάριν. ἑκάβη, ἕκτωρ, ἑκάς, & quæ ab eo fiunt. ut
ἑκηβόλος, ἑκάεργος. Excipitur ἐκ præpoſitio, & quę ab ea fi-
unt. ἔκβλητος, ἐκτός. ἐκυρός quoqꝫ & ἐκεχειρία. & quæ per ἀ-
φαίρεσιν abijciunt ε. ut ἐκεῖνος, κεῖνος. ἐκεῖθι. κεῖθι. hęc quidem
omnia tenui ſpiritu annotantur.

E. ante λ. ſiue ſolum ſiue geminatum, attenuatur. ἔλεος, ἐλ.
ἔλαφος, ἐλάτη, ἐλῶ, τὸ ἐλαύνω. ἐλλάβιον. τὸ ἐνώτιον. ἔλλοπες, οἱ
ἰχθύες. καὶ τὰ λοιπά. Excipitur ἕλω, τὸ λαμβάνω. ἑλένη, ἑλλάς, &
quæ ab eo fiunt. ἑλλανοδίκης ὁ τῶν ἀγώνων κριτής. ἕλη. ἑλένη. ἑλ-
λενος, ἑλλός, ὁ ἔλαφος. ἕλος, τὸ δάσος. ἑλίκη, ἕλιξ, καὶ ἑλίκωπις κό-
ρη. ἑλιγματώδης. ἑλικὼν ὄρος. ἑλίκω, ἑλκύω. unde ἑλώρια. his ad-
iungitur ἕλμινθες, οἱ ἐγγάστριοι σκώληκες.

E. ante μ. leuigatur. ἐμέ, ἐμός. ἐμέω, ῶ. τὸ χέω, ἔμετος. ἐμ.
Excipitur ἕμις, quod χελώνην ſignificat. & ἕμος, τὸ ἄφεμα, καὶ
ἡ μέμψις.

E. ante ν. ſiue ſolum, ſiue geminatum, attenuatur. ἔνος, ἐν.
ὁ χρόνος ἐνιαυτός. ἐνυώ, ἡ μάχη. ἔνη, ἡ ἀρχὴ τοῦ μηνός. ἐννέα. πλὴν
τοῦ ἕνεκα. ἕνεκεν, ἕν. ἑνός. & quæ ab eo fiunt. ut ἑνάς, ἡ μονάς.
ἑνόω. ῶ. ἕνωσις, ἑνίζω. καὶ ἕντο, ἀντὶ τοῦ ἐνεδέδυντο. & ἑνιαῖον τὸ
μονοειδές.

E. ante ξ. aſpiratur. ἕξ, ἑξήκοντα, ἑξακόσια. ἑξῆς, ἑξείης, ἕξω ἑξ.
μέλλων, ἀπὸ τοῦ ἔχω. unde ἕξις, ἕξεως. Excipitur ſola ἐξ præpoſi
tio, & quæ ab ea fiunt. ut ἔξωρος, ἐξαίρετος.

E. ante ο. aſpiratur. ἑορτή. ἑορτάζω. ἑόν, τὸ ἴδιον. καὶ ἀγαθόν. ἑο.
Excipiuntur quæ à themate uerborum fiunt. ut ἐόν, ἐόντος
participium neutri generis ſecundi aoriſti ἐκ τοῦ ἔω, τὸ ὑπάρ-
χω. ἔοικε, ἐκ τοῦ εἴκω, ἔοργε, ἐκ τοῦ ἔργω.

E. ante π. leuigatur. ἔπος. ἐπίσης. ἐπὶ præpoſitio, & quæ ἐπ.
ab ea deducuntur. Excipitur ἕπομαι, τὸ ἀκολουθῶ. ἑπτά, καὶ ἑ-
πτάκις. καὶ ἑπτακόσια.

E. ante ρ. attenuatur. ἔρως. ἔρωτος. ἐρύω, ἔῤῥω, ἔρδω. ἔρνος. ἐρ.
Excipitur ἕρκος, ἑρμῆς, ἑρμαϊκόν, ἕρμαιον, ἕρπω, ἑρπετόν. ἕρση,
ἑρσήεις, ἕργμα, τὸ κώλυμα. ἕρμα, ἐκ τοῦ ἕρεισμα κατὰ συγκοπὴν le
ui ſpiritu annotatur.

E. ante σ. attenuatur. ἔσω ἐπίῤῥημα. ἔσο ἀντὶ τοῦ ὕπεχε. ἐσ.
ἔσοπτρον. ἐσθής, ἐσπερινός, καὶ ἑσπέριοι. Excipitur ἑστία, ἡ πρεσβεία.

ἵστε, ἀντὶ ἴσως, οὗ. ἑσπόμεθα, & quæ à themate deducuntur. ἕσο, ἀντὶ τοῦ ἐνδέδυσο, & ἑσάμενος. aſpirantur etiam quæ σ. cum τ. habent. ἑστία, ἑστιῶ, ἑστιαῖος, ἕστηκα, ἑστηκώς, ἑστάναι. ἕστησα uerò & ἔστην, & ἐστάθην cum ε. habeant ex augmento, leuigantur. & ἔστιν, & ἐστὶ, & ἔσται ἐκ τοῦ ἔσεται tanquàm à uerbo ἔω τὸ ὑπάρχω, exilem ſpiritum habent.

ἐτ. E. ante τ. leuigatur. ἔτος. ἐτεόν, τὸ ἀληθές. ἔτυμον, τὸ αὐτὸ ἐτήτυμον, ἐτώσιον, ἔτνος ὄσπριον τὸ φάβα. excipitur ἕτοιμος, ἑτοιμάζω, ἑτοιμοπειθής, ἕτερος, ἑτέρα, ἑταῖρος. ὁ φίλος. καὶ ἑταίρα. ἑταιρίς, ἑταιρεία, καὶ τὰ ὅμοια.

ἐυ. E. ante υ. attenuatur, ſiue in diſtinctione, ſiue in coniunctione. ἐύς, ὁ πολίτης καὶ ὁ ἀγαθός. εὐρύς, εὐρύνω, εὖ, & quæ ab eo fiunt. excipitur εὑρίσκω, εὕρεσις, εὕρημα, εὕρω, εὑρήσω. εὕω, τὸ φλογίζω, καὶ τὰ ὅμοια.

ἐφ. E. ante φ. χ. leuigatur. ἔφεσις, ἐφετόν, ἔχις, ἐχθρός. exci-

ἐχ. pitur ἑφθός, ὁ ἑψημένος.

ἑψ. E. ante ψ. aſpiratur ſemper. ἕψω, τὸ ἑψαίνω, ἕψημα, ἕψομαι τὸ ἀκολουθήσω. excipitur ἐψία, ἡ διὰ λόγου παιδία, ἐκ τοῦ ἔπω τὸ λέγω. unde φιλέψιος. excipiuntur & quæ ex augmento ε. habent. ut ἐψώμισα, ἐκ τοῦ ψωμίζω. ἔψεξα, ἐκ τοῦ ψέγω. ἔψησα, ἐκ τοῦ ψάω. & alia his ſimilia.

ἑω. E. ante ω. μέγα aſpiratur. ἕως, ἡ ἡμέρα, καὶ ἡ ἀνατολή, & quæ ab eo deriuantur. ἕωθεν, ἑωσφόρος, ἑωθινόν, ἕωλον, τὸ χθεσινόν, καὶ μάταιον. ἕως ἐπίῤῥημα χρονικόν, ἕω, τὸ ἐνδύομαι. excipitur ἔω τὸ ὑπάρχω. & ἐῶ, ἐκ τοῦ ἐάω. Si uerò ε. κατὰ πλεοναſμὸν abundauerit, ſpiritum thematis ſibi uendicabit. ὁρῶ, ἑώρακα. εἴκω, ἔοικεν. ἔλπω, ἔολπεν.

H

η ante α. H. ante α. ex augmento inuenitur & leuigatur. ut ἠάσκει, ἀντὶ τοῦ ἐθρήνησεν. ἠάριζον, ἀντὶ τοῦ ἔαρ ἦγον. & his ſimilia.

ἡβ. H. ante β. aſpiratur ſemper. ἥβη, ἥλικία, & quæ ab eo deducuntur. ἡβῶ, ἡβάσκω, ἡβηδόν. niſi pleonaſmus fiat. ut ἠβαιόν, ἐκ τοῦ βαιόν, τὸ μικρόν.

ἡγ. H. ante γ. aſpiratur ſemper. ἡγεμών, ἡγεμονία, ἡγοῦ, ἡγοῦμαι, & quæ ab eo deducuntur. ἡγούμενος, ἡγήσιππος. niſi α. in η. mutata fuerit. ut ἠγάθεος, ὁ ἄγαν θεῖος, & ſimilia. Verum ſi à declinatione augmentum fuerit, thematis ſpiritũ omnino deſyderabit. ut ἄγω, ἦγον. ἁγνίζω, ἥγνιζον.

H. ante

H. ante δ. leuigatur. ἠδονὸς ὁ μακεδὼν. ἦδος τὸ ὄφελος. indeclinabile ἠδὴ, & alia huiuſmodi. Excipitur ἡδύς, ἥδιων, ἡδιστος, ἡδύνω, ἡδονή. & quæ ex augmento exiſtunt. ut ἡδρασμένος, ἡδρασμένος. ἠδ.

H. ante ε. ζ. θ. ι. leuigatur. ἠετίων, ἠέλιος, ἠερίβεια, ἠεροφοῖτις. ἠζανεῖ. ἔθνος, ἦθος, ἠθῶ, ἠθμὸς. ἤιος ἐπίθετον τοῦ ἀπόλλωνος, ἤιθεος. ἠϊὼν ὁ αἰγιαλός. καὶ τὰ λοιπά. ἠε. ἠζ. ἠθ. ἠι.

H. ante κ. adſpiratur. ἥκω, ἥκιστα, & alia. Excipitur ἦκα ἀντὶ τοῦ ἡσύχως, ſecundum quoſdam adſpiratur. ἠκ.

H. ante λ. attenuatur. ἠλίας καὶ ἠλεὶ propria nomina. ἠλέκτρα. ἠλεὸς ὁ μάταιος. ἠλεῖοι ἔθνος. ἠλιτόμηνος τόκος, ἠλίθιος, & ſimilia. excipitur ἥλιος, ἧλος, ἡλῶ, ἡλικία, ἧλιξ, ἡλίκος, ἡλικιώτης. Quæ uerò à declinatione ſunt, thematis ſpiritum retinent. ἠλ.

H. ante μ. leuigatur. ἦμαρ, ἠμαθόεις ὁ ψαμμώδης. ἠμὶ τὸ φημί. ἠμύω τὸ ἐπικλίνω, & alia. Excipitur ἡμέρα, ἡμερῶ, ἅμα, ἡμεῖς. ἥμισυ, & quæ ab eo fiunt. ἡμιόλιον, ἡμιμάδιμνον, ἡμίονος, ἡμέτερος, ἡμεδαπός, ἥμων ὁ ἀκοντιστής. ἠμ.

H. ante ν. attenuatur. ἠνορέα ἡ ἀνδρεία. ἦνις ὁ ἐνιαύσιος. Excipitur ἡνίκα, ἡνία ὁ χαλινὸς, ἡνίοχος, & quæ ab eo deriuantur. ἡνιοχεύω, ἡνιοχεία, καὶ ἦν ἄρθρον. ἠν.

H. ante ξ. non inuenitur, niſi à themate. ut ἥξω ἐκ τοῦ ἥκω. Siue ex augmento. ut ἠξίωσα ἐκ τοῦ ἀξιόω, ἀξιῶ. ἠξ.

H. ante ο. & π. attenuatur. ἠονεὺς proprium nomen, & alia huiuſmodi. ἠπῶ τὸ ῥάπτω, ἠπεδανὸς ὁ χθαμαλός, ἤπιος ὁ πρᾶος. ἤπειρος ἡ γῆ, ἠπεροπευτὴς ὁ ἀπατεών, & ſimilia. Excipitur ἧπαρ, ἥπατος. Vnde ὑπατικός, ἡπατοσκόπος, καὶ ἡπατοσκοπία, ἡ μαντεία. ἠο. ἠπ.

H. ante ρ. leuigatur. ἠριδανὸς ποταμός, ἠριγένεια, ἠριγόνη, ἠρίον τὸ μνημεῖον. ἤρεμος, ἠρεμῶ. ἠρινός, ὁ ἐάρινος, ἠριγέρων βοτάνη. Excipitur ἡρώδης, ἡρωδιανός, ἥρων κύριον. ἥρα, & quæ ab eo deducuntur. ἥρως, ἡρακλῆς, ἡρόδοτος, & ἡρόφιλος. Vniuerſaliter η. ante ρ. cum uocali natura longa, adſpiratur: cum breui uerò, leuigatur. ἡρόδοτος enim & ἡρόφιλος ἐκ τοῦ ἥρα, longa in breuem uerſa, facta ſunt. Quæ uerò à declinatione fiunt, thematis ſpiritum ſeruant. ut ἤρα ἐκ τοῦ ἐράω, ἐρῶ, τὸ ἐπιθυμῶ. ἠρ.

H. ante σ. adſpiratur. ἡσίοδος, ἡσιόνη, ἡσαΐας, ἡσυχία, ἧσις, ἡ εὐφροσύνη. ἧσα, ἥσσων ὁ ἐλάσσων. ἡσίδωρος. ἧσθαι ἀντὶ τοῦ καθῆσθαι. ἠσ.

Excipiuntur quæ à themate, ſiue augmento fiunt. ut ἧσίν, ἀντὶ τοῦ φησίν. ἧσθαι, ἀντὶ τοῦ λέλεκται. ἧσα, ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχες. ἥσθην, ἀντὶ τοῦ ἠλέχθην, & alia huiuſmodi.

ητ. H. ante τ. leuigatur. ἦτορ ἡ ψυχή. ἦτα τὸ στοιχεῖον. ἦτρον τὸ ἦτρον. ἤτοι σύνδεσμος. Excipitur ἧτα, ἧττῶ, ἧττον, & ἥτις ὄνομα ἀναφορικὸν ἐπὶ θηλυκοῦ.

ηυ. H. ante υ. leuigatur ſemper. ἠύς ὁ πλατύς. ἠύγενιος. ἠύκομος.

ηφ. H. ante φ. adſpiratur ſemper. ἥφαιστος, ἡφαιστίων, ἡφαιστία πόλις. Excipitur ἠφλοισμὸς ὁ ἀφρός, & quæ ex augmento ſunt, thematis ſpiritum ſequuntur.

ηχ. H. ante χ. attenuatur. ἦχος, ἠχῶ. Excipitur ἧχι, ἀντὶ τοῦ ὅπου.

ηψ. H. ante ψ. ex augmento reperitur, & adſpiratur ſemper. quoniam aut ab ἅπτω fit, ut ἧψεν. aut ab ἅπτομαι. ut ἡψάμην, ἥψατο.

ηω. H. ante ω. μέγα leuigatur ſemper. ἠὼς ἡ ἡμέρα. ἠῶθι ἀντὶ τοῦ ἐκ πρωΐας. ἠὼν ὁ αἰγιαλός. Et quæ ex augmento ſunt, ἠώρησεν, ἐκρέμασεν, ἐκ τοῦ αἰωρέω αἰωρῶ. ἠωρημένος ἐκρεμαμένος, & ſimilia.

I

ια.ιβ.ιγ. I. ante α. β. γ. leuigatur. ἰατρός, ἰάκωβος, ἴβηρ, ἴβυκος κύριον. ἰγνύς, ἰγνάτιος, & alia. Excipiunt quæ ex augmento ſunt. ut ἷγμαι, ἀντὶ τοῦ ἔρχομαι, καὶ ἱγμένος, & alia huiuſmodi.

ιδ. I. ante δ. attenuatur. ἶδος ὁ κόπος. ἰδίω, ἴδιον, ἰδού, ἴδη ὄρος, & alia. Excipiuntur quæ poſt δ. ρ. habent. ut ἱδρός, ἱδρῶ. καὶ ἱδροῦς πόλις. ἴδρις uero quidam aſpirant.

ιε. I. ante ε. leuigatur. ἰέναι, ἰεσαί, ἰεχονίας, & ſimilia. Excipitur ἱερός, & quæ ab eo deducuntur. ἱερεύς, ἱερεύω τὸ θύω, ἱέραξ. Et quæ à declinatione ſunt. ut ἱεὶ, ἀντὶ τοῦ ἐπεμψεν. ἱείς, ἱέντος. ἵεμαι τὸ προθυμοῦμαι. ἵετο, & alia huiuſmodi.

ιζ. I. ante ζ. adſpiratur. ἵζω, ἱζήσω, ἱζάνω.

ικ.ιθ. I. ante κ. θ. leuigatur ſemper. ἰησοῦς, ἰητρός. ἴημι τὸ πορεύομαι. ἴθ ἀντὶ τοῦ ἐλθέ. ἰθάκη. ἰθὺς ὁ εὐθύς. ἰθαγενὴς ὁ ἐγχώριος. καὶ τὰ λοιπά. Excipitur, ἵημι ſolum τὸ πέμπω. ὁ παρατατικὸς ἵην.

ικ. I. ante κ. attenuatur. ἴκαρος, ἴκτινος, ἰκόνιον, ἰκρίον τὸ ξύλον. ἰκτῖν τὸ ὄρνεον. ἱμάς, ἱμάδος. Excipitur ἱκανός, ἱκανῶ ῥῆμα. ἵκω, τὸ ἱκετεύω. ἱκετεία, ἱκεσία, ἱκάνω, ἱκνοῦμαι. Et quæ à declinatione ſunt. ἵκετο, ἵκται ἀντὶ τοῦ ἦλθε.

ιλ. I. ante λ. leuigatur. ἴλη ἡ τάξις. ἴλιος ἡ τροία. ἴλιος ὁ φωλεός.

ἰλιαὰς

ἰλιωνὸς ποταμός, & alia. Excipitur ἵλεως ὁ εὐμενής. ἱλαρός, ἱλάριος, ἱλαρότης, ἱλάσκω, ἵλαος, ἱλασμός, & omnino quæcunque ab ἵλεως deducuntur.

I. ante μ. adſpiratur ſemper, uocali ſequente. ἵμερος ἡ ἐπιθυμία. ἱμέριος κύριον. ἱμὰς ὁ λῶρος. ἱμάτιον, ἱμωνιὰ τὸ ἀντλητήριον. ἱμέρα πόλις. Conſonante uerò ſequente, leuigatur. ἴμβρος, νῆσος, & cætera his ſimilia. ἱμ.

I. ante ν. leuigatur. ἴναχος. ἰνὼ κύριον. ἰνίον τὸ νεῦρον. Excipitur ἵνα ἀντὶ τοῦ ὅπως. ἰν.

I. ante ξ. attenuatur. ἰξός, ἰξίων κύριον. ἶξ ὁ σκώληξ. Excipitur ἵξομαι ἐκ τοῦ ἵκομαι. ἰξ.

I. ante ο. leuigatur. ἰοβιανός, ἰόλαος, ἰορδάνης, ἴον τὸ ἄνθος. ἰὸς τοῦ σιδήρου, καὶ τοῦ ὄφεως. ἰὸς δὲ τὸ βέλος adſpiratur, ἀπὸ τοῦ ἵημι τὸ πέμπω. ιο.

I. ante geminatum ππ. adſpiratur ſemper. ἵππος, & quæ ab eo fiunt. ἱππεύω, ἱππεία, ἱππίας κύριον. ἱππηλάσιον. Verum ante unicum π. attenuatur. ἴπτω τὸ βλάπτω. ἰπνὸς ὁ φοῦρνος. ἶπες οἱ σκώληκες. Excipitur ἵπταμαι, quod adſpiratur. ιππ.

I. ante ρ. attenuatur. ἶρος τὸ πτωχός. ἶρις τὸ ἐν νέφεσι τόξον. Excipitur ἱρός ὁ ἱερός κατὰ συγκοπήν. ἱρεύς, ἱρεῖον. ἶρηξ, ἱέραξ, & alia huiuſmodi. ιρ.

I. ante σ. (niſi τ. poſt ſe implicitum habeat) leuigatur. ἴσος ὁ ὅμοιος. ἶσις ἡ θεά. ἴσημι τὸ γινώσκω. ἰσίδωρος. ἰσμηνίας, ἰσπανία χώρα. ἰσχάς. ἰσχίον. Si uerò inferatur τ. adſpiratur. ἵστωρ ὁ ἐπιστήμων. ἱστορία, ἱστορέω. ἱστίον, ἱστός, ἵστημι. Adnotatur in his ἴστω, ἀντὶ τοῦ γινωσκέτω. ἱστίον, καὶ ἴστρος ποταμός. ισ.

I. ante τ. υ. φ. χ. ψ. ω. attenuatur ſemper. Ante τ. ἴτυς. ἰταμός. ἰτέον ἀντὶ τοῦ πορευτέον. Πρὸ τοῦ υ. ἴυγξ ὁ ὄρνις, καὶ τὸ ὄργανον. ἰύσσω τὸ φωνῶ. Πρὸ τοῦ φ. ἶφι ἀντὶ τοῦ λίαν. ἴφικλος. πρὸ τοῦ χ. ἰχώρ, ἴχνος. Πρὸ τοῦ ψ. ἶψ ὁ σκώληξ ἰψιφαγία. Πρὸ τοῦ ω. ἰωκή. ἀντὶ τοῦ φεῦ. ἰῶτα. ἰώσηπος, ἰωσήφ, ἰωάννης. τ. υ. I. ante φ. χ. ψ. ω.

Adnotandum autem, quòd ι. ante omneis uocaleis attenuatur: præter ἵημι, & quæ ab eo deducuntur. Similiter & ante treis adſpiratas, θ. ſcilicet, φ. & χ. ante ζ. adſpiratur ſemper: ſed ante ξ. & ψ. leuigatur.

O.

O. ante α. β. γ. attenuatur ſemper. ὄαροι αἱ γυναῖκες, καὶ ὀαρίζω, ὄβριμος, ὀβελός, ὄγκος, ὄγδοος, ὄγμος, & alia. ὀα. ὀβ. ὀγ.

O. ante δ.

ὀδ. O. ante δ. attenuatur. ὀδύνη, ὀδοὺς, ὀδόντος, ὀδὰξ, ὀδωδὰς. Excipitur ὁδὸς, & quæ ab eo deriuantur. ὁδεύω, ὁδίτης, ὁδοιπόρος, ὁδοιδόκος, ὁδηγής. His adiungitur ὅδε, ἀντὶ τοῦ οὗτος.

ὀε. ὀζ. ὀθ. ὀι. O. ante ε. ζ. θ. ι. attenuatur. ὀεργῖλος κύριον. ὄζος ὁ κλάδος, ὄζω ῥῆμα, ὀθόνη, ὄθομαι τὸ ἐπιστρέφομαι. ὀϊστὸς, οἴω τὸ ὑπολαμβάνω. Excipitur ὅθι, ὅθεν, & alia.

ὀκ. O. ante κ. attenuatur. ὄκνος, ὀκλάζω, ὀκρίβας, ὀκριόεις, ὀκέλλω. Excipitur ὁκοῖον τὸ ὁποῖον. ὁκόσον. ὅκως. ἅπερ ἰωνικὰ εἰσὶν π. in κ. uerſo.

ὀλ. O. ante λ. leuigatur. ὄλεθρος, ὀλοθρεύω, ὄλυμπος, ὄλισθος, ὄλλω, ὄλβος. Excipitur ὅλος, ὅλμος, ὁλκὸς τὸ ἐπίμηκες σῶμα. ὁλκάς, ὁλκὴ τὸ βάρος. ὅλως ἐπίῤῥημα. ὁλικῶς, καὶ ὁλότης.

ὀμ. O. ante μ. attenuatur. ὀμῶ τὸ ὀμνύω. ὀμιχῶ τὸ οὐρῶ. ὀμόργνυμι. ὀμίχλη. Excipitur ὁμοῦ, & quæ ab eo fiunt. ὁμαίμων, ὁμόμορος, ὁμευνέτης, ὁμῆλιξ, ὁμώνυμος, ὅμιλος, ὁμιλία, ὅμηρος, ὁμοιος, ὁμοκλὴ ἡ ἀπειλὴ, καὶ ὁμαλός.

ὀν. ὀξ. O. ante ν. ξ. attenuatur ſemper. ὄνος, ὄνυξ, ὄναρ, ὄνθος, ὀνίατα βρώματα. ὄξος, ὀξύς, ὀξύη δένδρον, ὀξία, & alia.

ὀπ. O. ante π. leuigatur. ὀπὸς, ὀπώρα, ὀπὴ, ὀπαδός. Excipiuntur quæ λ. cum π. implicitum habent. ὅπλον, ὁπλίζω, ὁπλὴ ὁ ὄνυξ. Excipiuntur & relatiua, ὅπη, ὅπου, ὁπότε, ὅποτι, ὁποῖος, ὁπόσος, ὁπότερος, ὅπως, ὁπωσοῦν, καὶ ὁπωσονοῦν.

ὀρ. O. ante ρ. attenuatur. ὀρεύς, ὀρέστης, ὀρέγω. ὄρος οὐδέτερον, ὀῤῥὸς, ὄρπηξ. Excipitur ὁρῶ τὸ βλέπω, & quæ ab eo fiunt. ὅρασις, ὅρος ἀρσενικόν, & ab eo deriuata. ὁρίζω, ὁρισμὸς, ὅριον τὸ ὁροθέσιον. Excipiuntur & quæ κ. ſiue μ. poſt ρ. habent. ut ὁρκίζω, ὅρμος, ὁρμίζω, ὁρμαθὸς, ὁρμῶ. ὁρμώμενος. ὄρμενος uero ab eo quod eſt ὄρω τὸ ὁρμῶ. attenuatur. ὄργιον τὸ μυστήριον adſpiratur: quanquàm uſus id leuigari obtinuerit.

ὀσ. O. ante σ. uocali ſequente adſpiratur. ὅσιος, ὁσιῶ, ὅσος, ὅσον. & μονοσύλλαβα. ὅς, ὁ ἴδιος, καὶ ὅς ἀντὶ τοῦ οὗτος. & ὅσις. Conſonante uerò illata attenuatur. ὀσοῦν. ὀσφύς, ὄσσα ἡ φήμη. ὄσσω τὸ βλέπω. & ὄσσος ὄσσος ὁ ὀφθαλμός. Adnotatur ὄσυρις κύριον, quod & ſi uocalis ſequatur, exilem tamen ſpiritum ſibi uendicat.

ὀτ. O. ante τ. leuigatur. ὀτηρὸς ὁ σπουδαῖος. ὀτοτοῖ θρηνητικὸν ἐπίῤῥημα. Excipitur ὅτου, ὅτῳ, ὅταν, ὅπου, ὅσω, & ſimilia.

ὀφ. ὀχ. ὀψ. O. ante φ. χ. ψ. attenuantur. ὄφις, ὄφελος, ὀφνεὶ κύριον. ὄφρα

ὄφρα, ὄχος. τὸ ἅρμα. ὀχυρός, ὀχληρός, ὀψέ, ὀψία, ὄψιος, ὄψιον (τὸ ὀψώνιον.

Υ. in principio.

Υ. in principio omnis dictionis aſpiratur. ὑάκινθος, ὑβὸς, ὁ κυρτός. ὑγεία, ὕδωρ, ὕελλος, ὕθλος, ἡ φλυαρία. ὕλη, ὑμετέρα. ὕννις, ὑπήνη, ὑρκανία, χώρα. ὗς, ὕφος, ὕψος, υἱὸς, ὕω, τὸ βρέχω. excipiuntur quæ Aeolica ſunt. ut ὔμμες, ὔμμιν. & alia huiuſmodi. Nam Aeoles aſpirationem omnino reſpuunt. Aeoles.

Ω in principio.

Ω. in principio dictionis leuigatur: præter ea quæ ab ὥρα deducuntur, cum tempus ſignificat. ὧρος, ὥριος, ὥριμος. etiam cum τὴν εὐμορφίαν ſignificat. ut ὡραῖος, ὡραΐζω, ὡραϊσμός, ὡρακίζω, τὸ ὠχριῶ, καὶ ὡρακιῶ τὸ αὐτό. Etiam cum τὴν φροντίδα ſignificat. ut ὡρῶ, τὸ φυλάσσω, ὡρεῖον. & ſimilia. Cum his etiam aſpiratur ὧδε aduerbium. & ὡδὶ, ἀντὶ τοῦ οὕτως. ὧδε uerò, ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα. quidam leuigandum eſſe exiſtimant. Aſpirantur & monoſyllaba. ut ᾧ, ἀντὶ τοῦ ᾧτινι. & ᾧ τῷ ἰδίῳ. & ὧν, ἀντὶ τοῦ ὧντινων. Annotantur in his ὦ aduerbium uocandi, & ὦ σχετλιαστικόν. & ὦ τὸ ὑπάρχω, & ὢν participium eius, hæc enim leuigantur, quibus additur & ὠρίων, ὠρίωνος. ὦ.

Περὶ τῶν πνευμάτων τῶν ἐξ διφθόγγων.

Αι. diphthongus in dictionibus ſuper unam ſyllabam attenuatur. αἰκίζω, αἰκισμός, αἰδοῦμαι, αἴας. niſi fortè inferatur μ. quia tunc aſpiratur. ut αἷμα, αἵμυλος, αἱμασιά. Excipitur αἴμων, ὁ ἐπιστήμων. Annotantur αἱρῶ τὸ κρατῶ, & αἱροῦμαι τὸ προκρίνω aſpirata. Dictum eſt, ſuper unam ſyllabam, propter articulos & præpoſitiuos & ſuppoſitiuos. ut αἱ nominatiui caſus pluralis numeri. & αἷς datiui. Αι diphthongus.

Αυ. diphthongus leuigatur. αὔξω, αὐδῶ, αὐτός, αὐτή. Excipitur αὕτη, ὡς ἀπὸ τοῦ οὗτος. & αὑτὸν, ἀπὸ τοῦ ἑαυτὸν κατὰ ἀφαίρεσιν. αὐ.

Ει. diphthongus leuigatur. εἰκάζω, εἴρω, τὸ πλέκω, εἴργω εἴβω, & quæ ab eo fiunt. ἐλευθεροῦμαι, ἐλεώς, εἰλικρίνεια. Excipitur εἵλως, ὁ δοῦλος, εἱλωτεύω, τὸ δουλεύω. εἱλίσσω. At εἱλόμην à declinatione habet aſpirationem. & εἷσεν, ἀντὶ τοῦ ἐκάθισεν. & εἱστήκει. εἵως, ἀντὶ τοῦ ἕως. hæc autem omnia ex pleonaſmo ι. habent, præter εἵλως. aſpiratur etiam εἱρμός. εἱρκτή. quanquàm hoc quidem ἀπὸ τοῦ εἴρω, hoc uerò ἀπὸ τοῦ εἵργω: nam εἰ.

γω: nam deriuationes ſæpenumerò ſpiritus mutant. ut ἱδίω, ἱδρώς. ἅμα, ἅμυδις. ſic igitur εἴρω ἑρμός. & εἴργω ἑρκτή.

Καὶ ἄλλως. ει. diphthongus in dictionibus ſuper unam ſyllabam leuigatur. ut εἴβω, εἴκω, εἰκάζω, εἴκοσι. niſi ἰῶτα ex pleonaſmo abundauerit: quoniam hæc mutationem ſpiritus non admittunt, & bifariam dicuntur. ut ἕως, εἵως, ἑνάετες, εἰνάετες. & niſi ex præteritorum declinatione ι. ſumptum fuerit. ut ἕπω, εἷπον. ἕχω, εἷχον, & ſimilia, neque Attica formatio fuerit. ut λέληφα, εἴληφα. μέμαρμαι, εἵμαρμαι. neque ſignificati differentia extiterit. ut εἴρω ſi leuem habeat ſpiritum, τὸ λέγω ſignificat. ſi uerò aſpiratum, τὸ συνάπτω.

εὐ. Ευ. diphthongus leuigatur. ut εὖ, εὔβοια, εὔβουλος, εὐγενής. Excipitur εὕδω, ἕυω, τὸ φωτίζω, καὶ φλογίζω, εὕρω, & quę ab eo fiunt: εὑρίσκω, εὑρετής.

οἱ. Οι. diphthongus in dictionibus ſuper unam ſyllabam leuigatur. ut οἶκτος, οἶσος, οἰδῶ, οἶος, ὁ μόνος. οἴμη, ἡ ᾠδή. unde οἰμόζω. Excipitur οἶμος, ἡ ὁδός, οἱμῶ τὸ ὁρμῶ, οἷος, ὁ ποῖος. & οἷος, ὁ δυνατός. Dictum eſt, in dictionibus ſuper unam ſyllabam, propter οἱ articulum præpoſitiuum, & οἵ ſubiunctiuum nominatiui caſus pluralis numeri. & οἷ, ἀντὶ τοῦ αὐτῷ, καὶ ἀντὶ τοῦ ὅπου. & οἷς datiui caſus pluralis numeri. οἶς uerò τὸ πρόβατον ab eo quod eſt ὄϊς leuigatur. οἴμη, ἡ ᾠδή nonnulli aſpirant. οἰμώζω uerò leuigant ab eo quod eſt οἶ θρηνητικὸν ἐπίῤῥημα.

ου Ου. diphthongus leuigatur. οὐδείς, οὐδαμῶς, οὖθαρ. Excipitur οὗτος, οὕνεκα, οὗ genitiui caſus, ἀντὶ τοῦ οὕτινος. & οὓς accuſatiui caſus pluralis numeri. οὖς uerò τὸ ὠτίον, hoc eſt auris, & οὐ aduerbium negandi, leui ſpiritu annotantur.

Τέλος τῶν περὶ πάθων καὶ πνευμάτων ἐκλογῶν.

ELENCHVS PRINCIPALIVM LOCORVM IN HOC VOLVMINE

contentorum: numero ſoliorum, quò facilior eſſet quislibet inuentu, deſignatus.

Literarum diuiſiones multiplices. Folio 1.
Accentus quot. eodem.
De articulo una orationum parte. folio eodem.
De nomine ac eiuſdem diuiſione, declinatione pariſyllabica. folijs 2. & 3.
Impariſyllabicæ declinationes. folio 5.
Contractorum quintuplices inflectiones, cum ſingulorum paradigmatibus. folijs 5. 6. 7.
Epilogus eorum nominum quæ per omneis caſus craſim faciant. folio 7.
Ediuerſo quę in paucis modò contrahuntur. folio 8.
Comparationes nominum, adiectiuorumq́ in uaria genera declinationes. folio. 9.
De nominibus numeralibus. folio eodem.
Breues ac ſuccinctæ articulorum, nominumq́ repetitæ inflectiones. folio 10. & ſubſequentibus.
De uerbi, & ſe accidentium plana declaratione. fo. 12.
Παράδειγμα uerbi actiui τύπτω. folio 13. & infra.
Circunflexorum coniugationes. folio 16.
Prima eiuſdem in εω ſcilicet. folio 17.
Secunda in αω. folio 21.
Tertia in οω. folio 23.
De uerbis in μι: prima coniugatio tripliciter deducta. 26.
Secunda coniugatio ſimiliter. folio 27.
Tertia coniugatio quoq́ ſimilis ſubſequitur. folio 32.
Quarta eiuſdem pari modo. folio 35.
Pronominum, per uarias ſuas ſpecies, explanatio. fo. 36.
De præpoſitione. folio 37.
De Aduerbijs. 38.
De Coniunctione. eodem.

Epilogus omnium coniugationum diſtinctiones cum temporum ſingulorum formatione complectens. 39.
De Prçteritorum augmento. folio 40.
De uerbis compoſitis. folio 42.
Alius adhuc per figuram coniugationum elenchus. 42.
Singularum perſonarum formationes ſuccíſiuæ. eodem.
De præterito Attico. Folio 43.
Medij uerbi, tempora, ac perſonæ unde deſcendant. fol. 53.

LIBRI SECVNDI INDEX.

Breuis rurſum elementorum diuiſio. folio 56.
Literarum in quadam figura ſuccinctę combinationes. folio 58.
Rurſum de nomine ac eius partibus. folio 59.
De accentibus. folio 60.
Quatuor pariſyllabicarum, iuxta quinque linguarum proprietates, declinationes. folijs 61. & infra.
De impariſyllabica declinatione in ſuccinctu. folio 69.
De ſingulis nominum eiuſdem quintę declinationis maſculini generis terminationibus, & de nominibus in ας primum. folio 71.
De nominibus in ης. folio 74. & infra.
De in ν. terminatis. folio 77.
De in ξ. ψ. ρ. folio 79.
De nominibus fœminini generis. folio 80.
De in αξ. & ρ. terminatis. folio 81.
De in σ. deſinentibus folio 82.
De nominibus neutri generis. eodem.
De nominibus contractis. folio 85.
De prima contractorum declinatione. folio 87.
De nominibus in ης. à κλέος compoſitis. folio edo.
De contractorũ ſecunda declinatione. folio eodem.
Declinatio tertia contractorum. folio 88.
Quarta declinatio contractorum. folio 89.
Quinta eiuſdem. folio 90.
Demum rurſus de accidentijs nominum ac primum De Comparatiuis & Superlatiuis. folio 92.

Depatro-

De patronymicis. folio 93.
De diminutiuis & poſſeſſiuis, denominatiuis & uerbalibus. folijs 94. & 95.
Adhuc alię nominũ in ſpecies uarias, diuiſiones. fo. 95.
De Verbo. folio 98.
De coniugatione. folio eodem.
De grauitonorum coniugationibus. folio 99.
De conſonantibus τῃ. folio 100.
De temporibus uerborum. folio 101.
De formatione uerborum actiuorum per ſingula & modus & tempora. folio 103.
De præterito Attico: quemadmodum & in primo libro. folio 108.
Verbi paſſiui per modos & tempora formatio. fol. 118.
Verborum mediorum deciſim formatio. folio 126.
Exemplar uerborum βαρυτόνων per eorumdem coniugationes. folio 127. & ſubſequentibus.
De uerbis circunflexis. folio 134.
De prima coniugatione circunflexorum. folio 135.
De Optatiuo actiuo circunflexorum. folio eodem.
De Infinitiuo actiuo circunflexorum. folio 137.
De Optatiuo paſſiuo circunflexornm. folio eodem.
De Subiunctiuo paſſiuo eorundem. folio 138.
De ſecunda coniugatione circunflexorum. fol. eodem.
De tert a coniugatione circunflexorum. folio 139.
De uerbis in μι. folio 140.
De prima coniugatione τῶν εἰς μι. folio 142.
Eiuſdem primæ coniugationis in μι. media. folio 150.
Secunda coniugatio τῶν εἰς μι. folio eodem.
Tertia coniugatio τῶν εἰς μι. folio 154.
Quarta coniugatio τῶν εἰς μι. folio 156.
De uerbis in μι. anomalis. folio 157.
De uerbo εἰμὶ, ſum. folio 157.
De compoſitis ab εἰμι. folio eodem.
De uerbo εἶμι uado. folio 162.
De uerbo ἵημι mitto. folio 164.
De uerbo ἵημι deſydero. folio 165.
De uerbo ἴημι uado. folio 167.

De uerbo ἧμαι ſedeo. folio eodem.
De uerbo ἕω ſedeo. folio 168.
De uerbo ἕζω ſedeo. folio 169.
De uerbo ἵζω. folio 170.
De uerbo κεῖμαι. folio eodem.
De uerbo ἵστημι. folio eodem.
De uerbo φημί. folio 172.
De uerbis ἀλάλημαι, καὶ ἀκάχημαι, καὶ ἀλαλύκτημαι, ἀκάθη, ἐπί: στη, δύνη, καὶ μέμνη. folijs 173. & infra.
De ἵστα, ἵστη, τέθνημι, καὶ τέτλημι. folio 174.
De uerbo ἑσταίην, καὶ ἀφεσταίην. folio 145.
De uerbis imperfectis. folio 176.
De uerbis anomalis ordine Alphabetario. folio eod.
De Participijs. folio 180.
Participia uerborum in μι. folio 183.
De Articulis. folio 187.
De Pronomine. folio eodem.
De poſſeſſiuis pronominibus. folio 191.
De demonſtratiuis, folio eodem.
De relatiuis & compoſitis pronominibus. 194.
De Præpoſitionibus. folio eodem.
De Præpoſitionum conſtructione. folio 195.
De Aduerbijs. folio 198.
De Coniunctionibus. folio 199.
De ſignificatione dictionum ην. ης. η. folio 201.
De ſignificatione ὡς. folio 204.
Παθη, Latinè adfectus ſiue paſſiones dictionum. fol. 205.
De Spiritibus dictionum. folio 207.

F I N I S.

CHARTARVM ORDO.

a. b. c. d. e. f. g. h. i. k. l. m. n. o. p. q. r. s. t. u. x. y. z. A. B. C. D. E. F. G. H. I. K. L. M. N. O. P. Q. R. S. T. V. X. Y. Z. Aa. Bb. Cc. Dd. Ee. Ff. Gg. Hh. Ii. Omnes ſunt quaterniones.

BASILEAE APVD VALENTI-
NVM CVRIONEM, MENSE
SEPTEMBRI.
ANNO
M. D. XXX.

Iuno curitis Iuno regina Iuno Lu:
cina. Iuno Mabona.



EMANUELE BIBLIOTECA